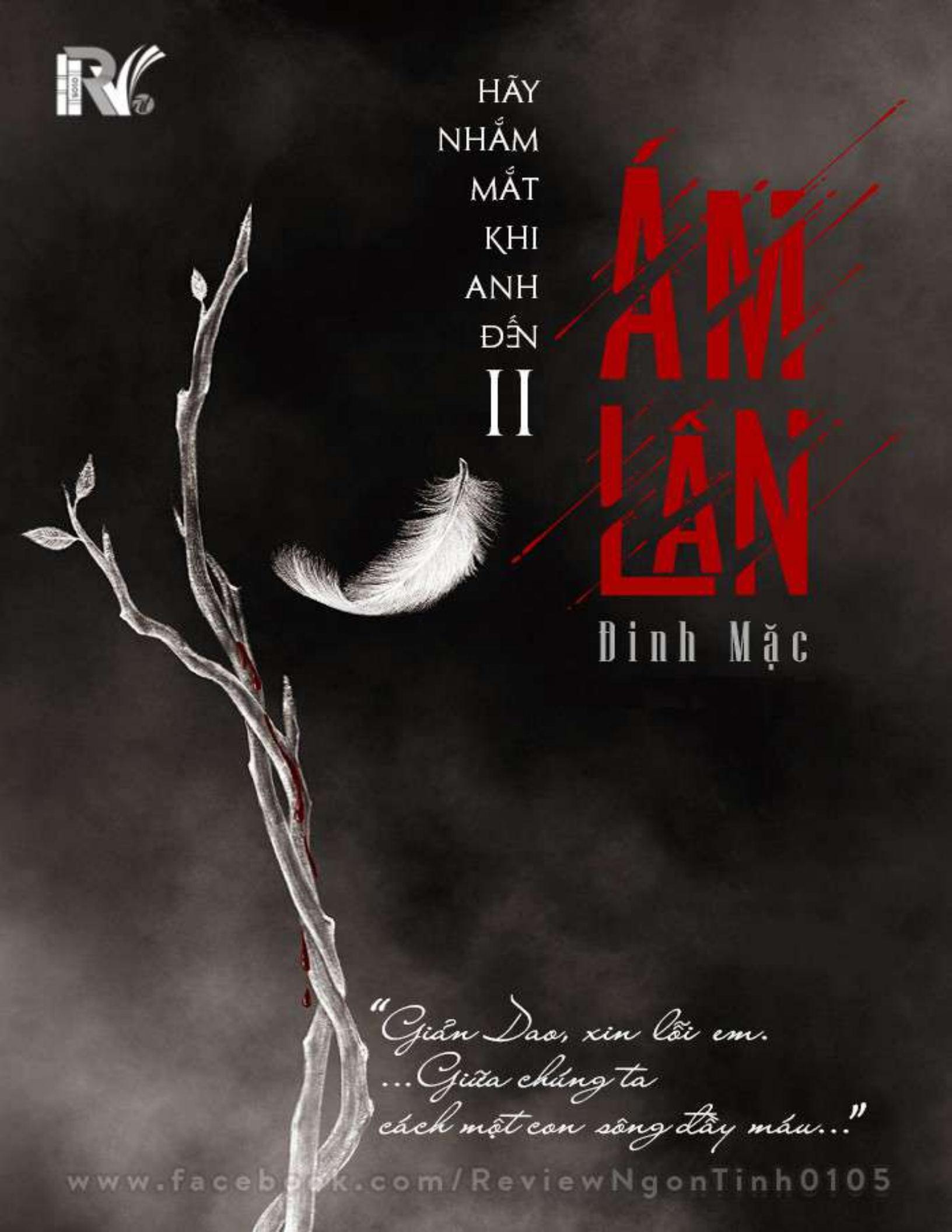
HÃY
NHẮM
MẮT
KHI
ANH
ĐẾN
II
ÁM
LẤN
Đinh Mặc
"Giản Dao, xin lỗi em.
...Giữa chúng ta
cách một con sông đầy máu..."
www.facebook.com/ReviewNgonTinh0105

Mục lục

Review 1

Review 2

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22: Phiên Ngoại Tạ Mẫn - Bạch Lộc Trường Minh (P1)

Chương 23: Phiên Ngoại Tạ Mẫn - Bạch Lộc Trường Minh (P2)

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

https://thuviensach.vn

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57: Ngoại Truyện Kha Thiến - Sao Mộc Lan

Chương 58: Ngoại Truyện Phó Tử Ngộ - Hàn Vũ Mông - Một Ngày (P1)

Chương 59: Ngoại Truyện Phó Tử Ngộ - Hàn Vũ Mông - Một Ngày (P2)

https://thuviensach.vn

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

https://thuviensach.vn

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95: Cặp Đôi Phương Thanh "Đa Tình Nên Cười Tôi" (1)

Chương 96: Cặp Đôi Phương Thanh "Đa Tình Nên Cười Tôi" (2)

Chương 97: Cặp Đôi An Nham "Đào Mật Trong Tay Tôi" (1)

Chương 98: Cặp Đôi An Nham "Đào Mật Trong Tay Tôi" (2)

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Photos: Bạc Cận Ngôn Và Giản Dao In My Imagination

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

https://thuviensach.vn

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Đôi Lời

Ngoại Truyện

News: Xuất Bản Tháng 5/2018

News 2: Sóng Ngầm - Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến 2 ✨

Đôi Lời Từ Page Hàn Vũ Phi

News 3: Quà Tặng Kèm Bản Đặc Biệt

Quotes

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Review 1

Tên truyện: HÃY NHẮM MẮT KHI ANH ĐẾN 2 - BÓNG TỐI

Tác giả: Đinh Mặc

Thể loại: Hiện đại, tâm lý tội phạm, trinh thám, tình cảm, gian nan hơn phần 1, đau thương hơn nhưng cũng vì thế mà có dấu ấn mạnh hơn, HE.

"Ánh sáng và bóng tối luôn cùng tồn tại.

Cho dù có lúc vẩn đục, cho dù có lúc lật nhào.

Nhưng cuối cùng biết bơi sẽ gặp phải đá, ánh trăng cũng sẽ tan tác.

Nếu cuối cùng anh vẫn trở về

Vậy xin từ nay về sau hãy nhắm hai mắt lại trong đêm tối.

Bởi vì anh đã đến rồi, hãy nhắm mắt lại."

Mở đầu, Giáo sư Bạc Cận Ngôn vẫn đi làm việc không mang theo giấy tờ chứng nhận chuyên môn, thân phận mà mang theo chứng nhận kết hôn!!! Cãi nhau với Bạc phu nhân, lấy người ngoài làm lá chắn để làm hòa với vợ yêu, đúng là Bạc vô sỉ ngày nào. Công việc của Bạc Giáo sư vẫn như trước, đối đầu với những tên tội phạm nguy hiểm và tàn ác nhất, nhưng giờ anh đã chính thức có thêm những thành viên đắc lực của mình: trợ lý Bạc phu nhân, trạch nam An Nham, cảnh sát Phương Thanh si tình bỏ từ thành cổ an nhàn lên Bắc Kinh vì người mình yêu.

https://thuviensach.vn

Những vụ án trong Nhắm mắt 2 đều là cảm hứng từ một số sự việc thật trong xã hội mà má Mặc đọc được. Vụ án đầu tiên là án trong án. Từ một vụ án giết người bi thảm, dẫn đến phát hiện về con người thật của những kẻ bề ngoài hào nhoáng. Một gia đình giàu có với tiền bạc địa vị xã hội nhưng bên trong lại thối nát đến ghê rợn: một chồng năm vợ, vợ chồng cùng nhau hại chết vô số cô gái, người mẹ bươn trải tìm con cuối cùng trở nên điên loạn rồi bị giết chết... Cuộc đời mỗi người đều hoặc quá đáng sợ hoặc quá bi thương. Hiện thực cuộc sống chính là tàn nhẫn và đáng sợ như vậy.

Vụ án thứ hai với cặp song sinh mang lại nhiều bất ngờ: Kha Thiển với tình yêu thương sâu đậm với chị gái, tội ác của nhóm bạn học vì tiền, kết cục của những kẻ nhẫn tâm,... Nhưng điều cuối cùng có lẽ khiến độc giả vừa bất ngờ vừa đau lòng hẳn là cái chết của Phó Tử Ngộ và tình yêu với Hàn Vũ Mông của anh, là Bạc Cận Ngôn mất đi ánh sáng, rời xa Giản Dao đến một nơi khác, là Giản Dao không còn dịu dàng, tươi vui như trước mà ngày càng trầm lặng ...

"Một năm qua đã là giới hạn của em rồi. em muốn bao dung anh, cho anh không gian, ai ngờ hóa ra không có ngày nào em không ngừng nhớ đến anh, đau lòng vì anh. Cả em và Phó Tử Ngộ đều không ở bên anh, mắt anh không nhìn thấy, anh tan nát cõi lòng thành như vậy, rốt cuộc anh đã phải kiên cường đến thế nào? Em không bao giờ muốn sống như vậy nữa. Cận Ngôn à, anh phải biết rằng Giản Dao có thể chết vì anh."

Có người sẽ nói không thích Nhắm mắt 2 này, nhưng theo mình, khi đã đọc gần hết truyện, đây chính là lời giải thích, cũng là một khởi đầu, cũng là kết thúc. Phần này khiến mình đau lòng nhất chỉ là cái chết của Phó Tử Ngộ. Có lẽ Đinh Mặc muốn bạn đọc biết được rằng, cuộc đời không có gì là viên mãn cả, hạnh phúc phải được đánh đổi bằng những đau thương và mất mát. Thời gian không xóa nhòa đau thương mà khiến người ta nhớ về nó, cảm nhận nó và nhờ nó mà trưởng thành hơn. Bạc Cận Ngôn hay Giản

https://thuviensach.vn

Dao đều vậy. Bởi đau thương mà mạnh mẽ, bởi đau thương mà trân trọng, bởi đau thương mà quấn quýt, bởi đau thương mà khắc ghi...

Đừng vì sợ phần 2 khiến bạn cảm thấy thất vọng. Thật ra với mình, phần 2 học được nhiều thứ lắm, cảm thấy yêu thương thêm những người quan trọng bên cạnh mình. À bật mí thêm là Bạc Cận Ngôn chỉ có một nhân cách thôi nha, đừng nghe lời đồn thổi ^^

- Nguồn: Confession Ngôn Tình -

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Review 2

Cảnh báo: Spoil rất nhiều nên ai đang đọc sợ bị mình spoil hết có thể bỏ qua ^^

Sau một thời gian chuẩn bị vô cùng dài hơi thì Đinh Mặc đã trở lại với Nhắm mắt 2. Phải khẳng định trước một điều, Nhắm mắt 1 là bộ trinh thám bị tôi chê nhiều nhất trong ba dù tôi là một big fan của Đinh Mặc. Trước khi đọc Nhắm mắt 2 tôi thực sự đã không có nhiều hi vọng và niềm tin vào nó. Bởi lẽ Nhắm mắt 1 không đủ sức thuyết phục tôi trong các vụ án, bởi lẽ tôi không quá phát cuồng vì nam chính Bạc Cận Ngôn như một số bạn trẻ. Tuy nhiên tôi đã thực sự vô cùng bất ngờ với Nhắm mắt 2 vì nó xuất sắc hơn những gì tôi đã mong đợi.

Nếu ở 3 cuốn trinh thám đầu tiên chúng ta chỉ cần quan tâm lớn nhất về bí ẩn sau cuối bao trùm tác phẩm thì ở Nhắm mắt 2 lại thiên về thủ pháp án lồng trong án. Mỗi vụ án bắt đầu vô cùng đơn giản nhưng mỗi lần khám phá ra sự thật lại khiến tôi sững sờ. Có 4 vụ án lớn trong Nhắm mắt 2 và sau đây tôi sẽ đi theo trình tự từng vụ án một để phân tích một chút giúp cho bạn hiểu ở Nhắm mắt 2 Đinh Mặc đã lên tay đến mức độ nào.

Với vụ án đầu tiên ở thành cổ tưởng chừng chỉ là cái chết bình thường của một du khách nhưng ẩn chứa sau nó là một vụ án sát nhân hàng loạt. Thủ phạm vụ án là người chúng ta không ngờ tới và cũng từ vụ án đó mà ta khám phá ra bộ mặt tăm tối của con người. Từ đó ta hiểu ra tấm lòng của cha mẹ đối với con cái vĩ đại đến nhường nào. Có một chi tiết thú vị trong vụ án này đó là độc giả bên Trung và Việt cùng cảm thấy Đinh Mặc đã

https://thuviensach.vn

mượn ý tưởng trong phim Đèn lồng đỏ treo cao, nhưng Đinh Mặc đã phủ nhận chị lấy ý tưởng từ thực tế.

Vụ án thứ hai thuộc về nhóm cosplay khi hai bạn trẻ trong một nhóm bi hạ độc trong nước và để từ đó khám phá ra vụ án bí ẩn của nhóm này. Chi tiết khiến tôi tâm đắc nhất trong vụ án là khi nạn nhân thứ 3 chết được hóa trang y hệt một thành viên trong nhóm và chỉ cần tinh ý một chút là ta nhận ra thủ phạm, song Đinh Mặc khá giỏi khi tung hỏa mù và vụ án này. Vụ án khiến tôi lạnh gáy khi vì tiền mà có thể khiến những con người bình thường trở nên sa ngã đến vậy.Vụ án cũng phản ánh một phần những người trẻ trong thời đại hiện nay khi phải đấu tranh giữa mơ ước, khát vọng với hiện thực cuộc sống khắc nghiệt.

Vụ án thứ ba sát thủ hồ điệp thì lại là một vụ án nhân danh tình yêu để thể hiện cho sự biến thái của mình. Hình ảnh con bướm không ngừng xuất hiện để rồi nó kéo chúng ta đến với vụ án lồng phía sau khiến người ta chỉ biết thốt lên quá xuất sắc. Vụ án sát thủ hồ điệp cũng là vụ án tôi tin ai cũng dễ dàng đoán ra được thủ phạm nhưng lại khiến người ta vô cùng đau lòng.

Vụ án cuối cùng sát thủ mặt nạ là vụ án bao trùm cho cuốn này và quả nhiên nó cũng là vụ án khiến người ta đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Trong lúc đọc vụ án này tôi không thể phán đoán được ai là địch ai là ta và đoán hoàn toàn trật lất. Vụ án dẫn dắt chúng ta đến một vùng đất không có tên trên bản đồ và cuộc đọ sức, đấu trí quy mô lớn nhất đã diễn ra tại đây.

Ở Nhắm mắt 2 các nhân vật của chúng ta cũng trưởng thành hơn rất nhiều. Bạc Cận Ngôn sau khi cưới có lẽ nhờ ảnh hưởng của Giản Dao tuy vẫn còn ấu trĩ nhưng cũng biết sống hòa hợp với người khác hơn. Giản Dao đã không còn là cô gái yếu đuối cần Bạc Cận Ngôn bảo vệ. Cô và anh tâm linh tương thông từ thể xác đến linh hồn. Cô là đôi mắt, là chiến sĩ bảo vệ anh trên mặt trận chống tội phạm. Tôi vốn phát cuồng vì tinh thần teamwork trong Ký ức của tổ Khiên Đen và đến Nhắm mắt 2 Đinh Mặc đã khiến tôi thỏa lòng. Nhắm mắt 2 không chỉ còn mình Bạc Cận Ngôn tỏa

https://thuviensach.vn

sáng nữa mà chúng ta đã có thêm cảnh sát Phương Thanh - sức mạnh cơ bắp của tổ so với ba con người yếu đuối là Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và An Nham. Phương Thanh cũng chính là người anh cả của tổ này khi anh là sư phụ dạy Giản Dao tập luyện, là người anh thân thiết bên Giản Dao trong 1 năm Bạc Cận Ngôn rời đi. Phương Thanh cũng có mối tình sâu nặng với cô minh tinh Kim Hiểu Triết xinh đẹp. Còn An Nham trạch nam cũng đã nở hoa trong phần 2 này với cô nàng cosplay xinh đẹp.

Tuy nhiên phần 2 với tựa đề Bóng tối nên không khí của nó bi thương hơn phần 1 rất nhiều. Trước hết là việc tái ngộ lại người cũ Hàn Vũ Mông của Phó Tử Ngộ khiến anh mất đi mạng sống và Bạc Cận Ngôn mất đi đôi mắt. Là việc Giản Dao bị vạch trần vết thương trong tim nhiều năm với vụ án của cha cô. Là Bạc Cận Ngôn đối mặt lại với tổ chức Sát thủ mặt nạ tâm bệnh bao năm chưa phá của anh ở Mỹ. Phần 2 xoáy sâu vào tất cả nỗi đau của mỗi nhân vật không buông tha cho ai. Song như Bạc Cận Ngôn từng nói tất cả chúng ta đều phải đối mặt với vết thương và sự thật đã cách chúng ta rất gần, chỉ có mạnh mẽ vượt qua vết thương mới giúp ta tìm ra chân tướng đã được ẩn giấu. Họ đã đau nhiều rồi, càng thương tổn sẽ giúp họ càng mạnh mẽ lên mà thôi.

Khác với phần 1 chỉ có tên giết người hoa tươi Tạ Hàm để lại ấn tượng sâu sắc nhất thì ở phần 2 này tất cả các thủ phạm đều khiến chúng ta vừa hận vừa thương xót. Là người mẹ chỉ có hai mẹ con nương tựa vào nhau, trông chờ con gái trưởng thành và đợi ngày được quây quần bên con cháu thì lại phải tha hương đi khắp nơi tìm kiếm con trong vô vọng. Đến khi hoàn thành thì phũ phàng nhận ra con mình chỉ còn là nắm xương trắng. Là cậu em trai vì không có được một gia đình hạnh phúc, hết lòng với bạn bè thì bị phản bội, bị giết chết niềm an ủi tinh thần duy nhất, nên cậu ta đã chọn cách trả thù cực đoan nhất, song cậu ấy vẫn còn có tính người khi trong giây phút biết có bom sẽ mất mạng sống để báo cho cảnh sát. Là một kẻ sát nhân vốn có cuộc sống bao người mơ ước lại phải chịu quá nhiều áp lực mà đi giết người. Đúng như Bạc Cận Ngôn nhận xét con người chưa

https://thuviensach.vn

từng vấp ngã thì sức chống chọi càng yếu ớt và chỉ một lần thất bại cũng sẽ khiến người đó sụp đổ hoàn toàn.

Nhân vật chiếm lấy toàn bộ spotlight trong phần 2 này chính là Lạc Lang, tôi bảo đảm nếu ai trót thích tên biến thái S trong Ký ức thì bạn sẽ thấy S không là gì so với Lạc Lang. Bởi lẽ anh ta là một tên biến thái đa nhân cách. Lúc mạnh mẽ tỉnh táo anh ta là sát thủ hồ điệp, lúc yếu đuối, khao khát tình yêu anh ta biến sang nhân cách thủ lĩnh của tổ chức sát thủ mặt nạ. Tất cả chúng tôi (bao gồm tôi và nhóm fan Đinh Mặc chat chung bên weibo) đã phải hét lên vì phấn khích với đoạn này. Không có một ai dám tin cho đến khi Đinh Mặc công bố sự thật động trời này. Bởi lẽ Đinh Mặc xây dựng Lạc Lang làm sát thủ hồ điệp đã quá xuất sắc rồi ấy vậy mà anh ta còn là thủ lĩnh của tổ chức Sát thủ mặt nạ. Tôi đã phải TMD không biết bao lần vì sự thật này. Với nhân cách sát thủ hồ điệp Lạc Lang là người anh trai tốt luôn quan tâm đến Giản Dao chỉ mong cô được hạnh phúc. Với nhân cách thủ lĩnh tổ chức Sát thủ mặt nạ anh ta giết người nhằm thỏa mãn cho phần tình yêu vô vọng của nhân cách sát thủ hồ điệp. Trông trải bi thương bắt đầu từ ngày gây ra tội ác lúc thuở thiếu niên đã thay đổi toàn bộ cuộc đời anh ta. Lạc Lang đã chịu áp lực quá lâu trong một thời gian dài và anh ta đã quyết định không ẩn thân nữa như để chuộc tội với Giản Dao, với những cảnh sát chân chính. Bạn hỏi tôi có thấy ghê tởm với Lạc Lang không thì chắc chắn là có nhưng nó khiến tôi đau âm ỉ chứ ko thể sảng khoái như S bởi lẽ cái phần thiện lương của Lạc Lang vẫn còn một chút nào đó còn S thì đã vô cảm với cái chết. Có thể ở Ký ức Đinh Mặc ko mô tả tội ác của S nhưng ẩn ý khiến tôi ghê rợn, còn Lạc Lang có cả công lẫn tội khiến người ta mâu thuẫn. Có thể khẳng định Lạc Lang là nhân vật phản diện được xây dựng thành công nhất của Đinh Mặc. Hai nhân cách của Lạc Lang mâu thuẫn dữ dội. Khi một nhân cách thành toàn chỉ mong Giản Dao hạnh phúc thì nhân cách còn lại biến thái đến đỉnh điểm hòng tước đoạt tất cả mọi hạnh phúc và để thỏa mãn cho riêng anh ta. Nếu một nhân cách giết người có áy náy phải tìm cách cân bằng với lương tâm thì nhân cách kia tàn sát vô tội. Nếu một nhân cách khiến người ta có chút đồng cảm thì nhân

https://thuviensach.vn

cách kia làm người ta muốn băm vằm. Đinh Mặc đã hoàn toàn xây dựng thành công Lạc Lang khiến người đọc phải chia phe như thế đấy.

Nhắm mắt 2 vẫn còn một số lỗ hổng, nhưng về toàn diện tôi khẳng định nó hay hơn rất nhiều so với Nhắm mắt 1 khi mà các vụ án mang nhiều ý nghĩa hơn, gay cấn hơn, tung hỏa mù người đọc tốt hơn và các những kẻ giết người khiến người ta thương xót hơn. Nhắm mắt 2 phản ánh nhiều khía cạnh của đời sống hơn và chúng ta dường như còn đặt chính bản thân mình để có một chút đồng cảm với những tội phạm bởi lẽ bọn họ cũng là bị dồn ép đến đường cùng và họ đã chọn những cách cực đoan nhất, họ không hoàn toàn mất đi hết lương tri mà chỉ là đã bị hận thù che mờ hết lí trí. Và một lần nữa Đinh Mặc lại chứng minh được chị không có tác phẩm ngôn tình kết hợp trinh thám hay nhất mà chỉ có hay hơn.

Rate: 4,5/5

- Nguồn: Rabbitlyn -

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Mặt trời chói chang chiếu vào khiến da người nóng lên từng đợt. Thành cổ buổi chiều, người ít vô cùng. Đông Sinh lấy tay che ánh mặt trời, hơi cáu kỉnh khi đứng ở giao lộ. Hự...cô lạc đường mất rồi. Thân là một kẻ mù đường, còn đánh mất bản đồ và ví tiền, đúng là xui xẻo tám kiếp. Cô tính xem có người qua đường nào vẻ mặt hòa nhã sẽ mượn di động dùng, gọi bạn mang tiền đến cấp cứu. Cô không hề để ý tới có một chiếc xe con màu đen, đã đỗ ở ven đường cách đó không xa từ lâu. Sau đó, người trên đường càng thưa thớt dần, ngay cả chú chó cũng cuộn mình trong góc ngủ.

Khi chiếc xe kia dừng lại trước mặt, cô vô cùng kinh ngạc, nhưng nhìn thấy người lái xe, sau khi ngẩn ra một lúc, cô nở nụ cười: "Là anh à." Một người bèo nước gặp nhau trong thành phố này.

Người nọ cũng cười, hỏi: "Sao vậy em yêu? Thấy em đứng mãi ở chỗ này, chờ người à?"

Đông Sinh le lưỡi: "Em đánh mất ví tiền, lại còn lạc đường nữa."

Người nọ mở cửa ghế sau cho cô: "Lên xe đi. Muốn đi đâu, anh đưa em đi."

Đông Sinh hơi bất ngờ: "Sao em có thể không biết ngại như thế chứ." Cuối cùng vẫn lên xe, trên đường đi trò chuyện vui vẻ.

Gió khẽ khàng lay động ngọn cây, bóng cây loang lổ ánh vào trong xe, trong cửa kính xe hiện lên nét mặt tươi cười. Điều hòa nhiệt độ mở mát lạnh, cả người Đông Sinh vô cùng thoải mái. Người nọ lấy chai nước từ

https://thuviensach.vn

trong tủ lạnh đưa cho cô, Đông Sinh vui vẻ nhận lấy, mở nắp uống. Sau đó mí mắt dần trở nên nặng nề, Đông Sinh cảm thấy không đúng, nhưng làm sao còn mở mắt nổi cơ chứ. Cô muốn bắt lấy tay người nọ đang lái xe, nhưng lập tức bị gạt đi. Trong mơ hồ, xe hình như đi vào một nơi vô cùng im lặng, cô nhắm hai mắt lại. Cô nằm trên mặt đất không ngừng khóc: "Thả tôi ra...Xin anh hãy thả tôi ra...Tôi sẽ đưa tất cả tiền cho anh..." Người nọ ở phía sau cởi đồ, hắn giữ lấy thắt lưng cô, tham lam vuốt ve làn da non mềm ở mông, sau đó mãnh liệt xỏ qua người cô.

Hắn coi Đông Sinh giống như chó, dùng xích khóa cổ. Không có quần áo, từ nay về sau cần gì mặc quần áo chứ? Hắn thích nhìn bộ dáng các cô gái sống không giống người mà. Hắn chính là đế vương lâm hạnh, chủ nhân cao nhất. Còn cô từ nay về sau chỉ có thể ngày đêm nhìn cửa sổ nhỏ hẹp trên đỉnh đầu, đứng trong tầng hầm ngầm bí mật ngăn cách với thế giới.

"Mẹ, mẹ ơi..." Trong đêm cô thấp giọng khóc nức nở.

Còn hắn sau khi nghe được chỉ vuốt ve cơ thể của cô, im lặng không nói gì.

Đông Sinh, đừng khóc. Mẹ cô không tìm thấy cô đâu.

Phân cục cảnh sát của thành cổ rất lớn, nhưng đội cảnh sát hình sự lại rất nhỏ. Bởi vì ở khu thành thị du lịch dân cư thành thật chất phác, các vụ án xảy ra rất ít, nếu có nhất định là án lớn.

Thời tiết rất nóng, trong văn phòng đội cảnh sát hình sự yên tĩnh như không có người, toàn bộ đều nằm úp sấp trên bàn ngủ gật. Ve sầu kêu rì rầm trong sân, nhựa đường trên mặt đất như bị nắng nung cháy tan ra. Trong bầu không khí uể oải, sống qua ngày đoạn tháng, chỉ có duy nhất một người không ngủ trưa, vẫn còn ghé vào trước bàn, đeo tai nghe nhìn máy tính.

https://thuviensach.vn

Anh ta chính là Phương Thanh, đội trưởng đội một cảnh sát hình sự phân cục thành cổ. Năm nay Phương Thanh vừa tròn ba mươi tuổi, bộ dáng cao lớn rắn rỏi, tuấn tú lịch sự. Cô dì chú bác hương thân phụ mẫu đến làm mối cho anh ta nhiều vô kể, nhưng anh ta đều từ chối. Nói chính xác hơn thì sau khi mấy năm trước bị bạn gái cũ đá, anh ta vẫn sống độc thân.Đời sống tình dục căn bản dựa vào tay. Lúc này, anh ta ngồi trước máy tính, cũng không phải là đang xem phim hoạt động tình ái gì. Về việc ấy anh ta vẫn còn chuyên nghiệp, từ trước đến nay chỉ ở trong nhà một mình im ỉm xem. Anh ta dùng thời gian nghỉ trưa để xem bộ phim mới nhất trong nước. Là những đoạn cut của diễn viên nữ.

Chỉ thấy anh ta châm điếu thuốc, híp mắt lại, nhìn chằm chằm mỗi hình ảnh khi diễn viên nữ xuất hiện. Người diễn viên nữ tên Kim Hiểu Triết, năm nay cũng đã hai mươi chín tuổi. Trong giới giải trí của bọn họ, có lẽ cũng được xem như bông hoa nở muộn. Ai dè trong hai năm này bạo hồng thành nữ thần quốc dân.

Làn da của Kim Hiểu Triết trắng như sứ, mặc xường xám vô cùng đẹp. Cô đang diễn tay đôi với bạn diễn nam, bạn diễn nam ôm lấy thắt lưng cô, bắp đùi trắng lộ ra dưới xường xám. Phương Thanh nhìn mà cảm thấy yết hầu như bị bóp nghẹt. Đáng ghét nhất là tên diễn viên nam còn đẩy ngã cô lên giường, xé rách xường xám.

"Shit." Phương Thanh khẽ mắng một tiếng, thậm chí còn hơi hồi hộp nuốt nước miếng. Cũng may phân đoạn tình cảm mãnh liệt không tiếp tục, hai người ôm nhau nằm trên giường, nói một đoạn lời thoại hoa mỹ, sau đó hôn nhau. Phương Thanh đen mặt, tắt luôn máy tính, quăng mẩu thuốc lá, đi ra khỏi văn phòng.

Ở thành cổ không thấy được nhà cao tầng, Phương Thanh đứng trong hành lang có thể trông thấy núi ở phía đối diện. Quê nhà yên bình như vậy là niềm vui cũng là trói buộc của anh ta. Đến nay anh ta vẫn còn nhớ rõ ngày Kim Hiểu Triết ra đi, vô cùng bình tĩnh nói với anh ta: "Phương

https://thuviensach.vn

Thanh, em không thể tiếp tục ở trong này nữa. Quá nhàn hạ, liếc mắt một cái đã thấy hết tương lai. Em muốn cuộc sống đặc sắc và đáng sống hơn."

Lúc ấy anh ta nói như thế nào ấy nhỉ? Anh ta còn nở nụ cười cơ, nụ cười vừa đau vừa tức nói với Kim Hiểu triết: "Được rồi. Em đi đi. Nhưng hãy nhớ rõ nếu không chịu nổi bên ngoài hãy trở lại. Anh sẽ luôn ở nơi này chờ em trở về chúng ta kết hôn." Ai mợ nó biết được lần này Kim Hiểu Triết ra ngoài lại đỏ như vậy?

Sau đó cũng rất ít khi liên lạc, nhưng không phải là hoàn toàn cắt đứt. Năm ngoái anh ta có cơ hội đến BJ tham gia tập huấn ở bộ công an, nhắn tin cho Kim Hiểu Triết, nhưng cô không trả lời. Tới nửa đêm, cô đến khách sạn anh ta ở. Đó cũng là lần đầu tiên chính mắt anh ta nhìn thấy bộ dáng phô trương hiện tại của cô. Vệ sĩ bí mật đứng ở dưới lầu trông xe, hai vệ sĩ che chở cô lên lầu, ánh mắt người đại diện nam nhìn anh ta vô cùng phức tạp. Cách mấy năm mới một lần nữa tiến vào cơ thể cô, cô ấn móng tay vào lưng anh ta, áp lực hét chói tai. Mồ hôi của anh ta còn tuôn rơi nhiều hơn so với trèo tường bắt kẻ trộm. Sau đó anh ta mơ màng ngủ, cô rời đi.

Anh ta bắt được cánh tay cô, hỏi: "Bây giờ chúng ta xem như là gì?"

Cô không đáp hỏi lại: "Anh đến BJ từ lúc nào?"

Phương Thanh không đáp.

Phải trả lời như thế nào đây? Nói nửa đời làm cảnh sát của anh ta căn bản không nghĩ đến việc từ chức để đến BJ hay là hiện tại anh ta đã là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, tiền lương một tháng là 5000, có thể lấy đại minh tinh em không?

Anh ta chỉ đơn giản nở nụ cười, nói: "Gấp gì chứ? Gấp đến mức em không thể trở về thành cổ sao?"

https://thuviensach.vn

Lúc ấy sắc mặt Kim Hiểu Triết rất xấu, bỏ đi. Sau đó anh ta lại gọi điện thoại, nhắn tin nhưng không có người hồi đáp.

Nghĩ đến đây Phương Thanh phiền não gãi tóc. Thực ra gần đây đúng lúc có cơ hội, biểu hiện của anh ta luôn xuất sắc, báo cáo xin chuyển nơi công tác đến BJ hiện tại vẫn còn đang nằm trong ngăn kéo. Cần phải tìm cơ hội như thế nào để nói với người phụ nữ kia đây? Hiện tại còn kịp không? Anh ta lại châm điếu thuốc, nhớ tới nụ hôn mãnh liệt vô cùng khiêu khích vừa rồi của Kim Hiểu Triết và bạn diễn nam, cơ thể lại cảm thấy khô nóng, cầm lấy chén trà bên cạnh, uống cạn sạch.

"Đội trưởng Phương." Một gã trinh sát chạy lên cầu thang.

Phương Thanh liếc sắc mặt cậu ta, lập tức thu hồi tâm tư hỗn tạp. Chậc, vụ án bất ngờ đến rồi.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Người chết là đàn ông. Tuổi còn trẻ, có văn hóa, khi cười đều vô hại với cả người lẫn vật.

Đương nhiên những điều này là do Phương Thanh dựa vào chứng minh thư của người chết để phán đoán. Trên thực tế, con người xui xẻo này hiện tại bị chém nát bấy nằm trên mặt đất dưới chân Phương Thanh.

"Phó Vĩ, 25 tuổi, người GS. Là du khách tới từ BJ, mấy ngày nay đều ở tại khách sạn của nhà họ Diêu." Nhân viên điều tra dùng giọng nói lạnh lùng nghiêm túc thông báo.

Mặt Phương Thanh âm trầm, khều tấm vải trùm thi thể nhìn thoáng qua, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Anh ta muốn thuyên chuyển công tác mà lại xảy ra vụ án lớn như vậy. Ông trời đang chỉnh anh ta sao? Nhưng oán thầm thì oán thầm, Phương Thanh nhìn chằm chằm cặp mắt của thi thể kia còn hiểm độc hơn cả chim ưng.

"Pháp y nói thế nào?" Anh ta hỏi.

"Suy đoán sơ bộ thời gian tử vong là rạng sáng từ 1 đến 3 giờ hôm nay, bị đâm nhiều nhất ở ngực bụng, chảy máu nhiều dẫn đến tử vong. Hơn nữa ở cổ tay còn có vết bầm tím, có lẽ từng xảy ra vật lộn với người khác. Hung khí là một con dao lưỡi dày, chiều dài khoảng 15-20 cm, chiều rộng 8-10 cm, thân dao có trọng lượng nhất định. Chất liệu cụ thể cần phải giám định thêm bước nữa..."

"Tổng cộng là bao nhiêu nhát dao?" Phương Thanh lại hỏi.

https://thuviensach.vn

"...Hơn bốn mươi nhát."

Xem xong thi thể, Phương Thanh tựa vào bên cạnh xe cảnh sát hút thuốc. Cậu cảnh sát trẻ tuổi nhìn thi thể, không nhịn được ôm bụng ra mương nôn mửa. Phương Thanh mặt không đổi sắc, lại lấy một viên kẹo bạc hà từ trong túi ra bóc vỏ nâng cao tinh thần.

Mặt trời chói chang, bên ngoài dải cảnh giới vây đầy người, đuổi không chịu đi. Tầm mắt Phương Thanh từ từ lướt qua một vòng, nói không chừng lúc này hung thủ đang ở trong đám người. Nhưng anh cũng chỉ đang suy đoán mà thôi. Biển người mờ mịt căn bản không thể nhìn ra được. Hung thủ cũng không phải ***

Anh ta lại ngẩng đầu, nhìn hoàn cảnh xung quanh hẻm nhỏ, bắt đầu phác họa tình hình tối hôm qua khi xảy ra vụ án trong đầu. Sau nửa đêm, mưa to. Khi Phó Vĩ trở về hẳn là trời đang mưa. Đây là một con đường nhỏ hẻo lánh đi thông đến cửa sau khách sạn, một người đàn ông như Phó Vĩ chọn đường gần để đi cũng không có gì kì quái. Ở thành cổ, có rất nhiều du khách chơi đến sau nửa đêm thậm chí thông đêm. Cho nên, thời gian Phó Vĩ trở về cũng không kì quái. Tuy rằng mưa đã tẩy sạch phần lớn dấu vết, nhưng máu đã ngấm sâu vào vùng đất gần thi thể. Hơn nữa có chứng cứ và dấu vết chứng tỏ thi thể chưa từng bị dịch chuyển. Bước đầu có thể giả định nơi này là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án. Hơn một giờ rạng sáng, Phó Vĩ đi đến nơi này, gặp phải hung thủ.

Hung thủ sẽ ẩn núp? Hay là đối mặt với Phó Vĩ? Hai bên hẻm nhỏ là những bức tường thấp, không có chỗ nào để nấp. Cho nên hung thủ cứ thế đứng ở trong mưa đợi Phó Vĩ.

Phó Vĩ quen hung thủ sao? Nếu quen, có lẽ sẽ dừng bước. Nếu không quen, có lẽ chỉ đi lướt qua.

https://thuviensach.vn

Sau đó hung thủ ra tay. Một nhát, hai nhát, ba nhát...Hai mươi! Bốn mươi! Cho nên chém người thanh niên nát bấy, gần như thành một vũng bùn.

Dáng người Phó Vĩ không cao, hơi gầy, hung thủ hiển nhiên không chiếm được ưu thế và thuận lợi tuyệt đối, nếu không ở cổ tay Phó Vĩ cũng sẽ không có dấu vết vật lộn. Cho nên hung thủ không phải là loại đàn ông cường tráng vạm vỡ. Sau đó thì sao?

Sau đó hung thủ bỏ chạy, còn Phó Vĩ nằm lại nơi này, máu đầy người đầy đất, chờ người phát hiện. Máu. Đúng vậy, máu.

Động mạch chủ của Phó Vĩ chảy máu, tuy nước mưa đã rửa sạch không ít, nhưng trong đất, trên tường vẫn là vết máu vô cùng đáng sợ. Còn hung thủ đã vật lộn với anh ta, trên người chắc chắn sẽ đầy máu tươi. Một, hai giờ đêm, tuy đêm khuya, nhưng cũng không tính là quá khuya ở thành cổ. Cách mấy ngõ nhỏ chính là ngã tư đường phồn hoa và vô số khách sạn. Một người cả người đầy máu, tay cầm dao có thể chạy được đi đâu?

Phương Thanh đột nhiên ngẩng đầu, nói với hai người cảnh sát: "Lập tức điều động theo dõi trong phạm vi năm con phố quanh đây. Tôi không tin kẻ khốn nạn kia có thể chạy được ra ngoài!"

Ở một thành cổ du lịch xảy ra vụ án như vậy quả thực là kinh thiên động địa. Cấp trên mở biết bao hội nghị quan trọng, sau đó ra lệnh cho Phương Thanh trong một tuần phải phá được án và bắt thủ phạm. Phương Thanh không nói được lời nào, bận rộn quay như chong chóng. Thân là người chỉ huy của đội cảnh sát hình sự, phương hướng điều tra phá án là quan trọng nhất. Hiện tại Phương Thanh tập trung lực lượng, đi tìm kiếm theo dõi "người máu" trong đám người, cũng đồng thời triển khai điều tra về cuộc sống của Phó Vĩ.

https://thuviensach.vn

Một ngày sau, đồng nghiệp được phái đến GSBJ, hợp tác với cảnh sát địa phương, lần lượt truyền tin tức về. Quê của Phó Vĩ nằm ở một huyện hẻo lánh tại GS, trong nhà có một người mẹ đã bị liệt nhiều năm, một mình cha anh ta đi làm nuôi sống cả nhà, kinh tế hơi khó khăn nhưng vẫn đủ ăn đủ mặc. Nghe nói sau khi truyền tin người chết đến, cả nhà đều ngập trong nỗi bi thương, nhưng bởi vì giao thông không thuận lợi nên cha anh ta cần mấy ngày dàn xếp xong mọi việc mới có thể chạy tới.

Hai năm trước Phó Vĩ tốt nghiệp Đại học dân sinh BJ, một trường đại học trọng điểm, sau đó làm việc trong một công ty mạng, cũng coi như là một thanh niên tài tuấn. Theo điều tra, thường ngày anh ta không có thù oán với ai, không có bạn gái, cũng không có xích mích tình cảm. Tra xét một vòng các mối quan hệ xung quanh không phát hiện ra ai có động cơ giết người. Về phần tính tính của anh ta, cảnh sát cũng cung cấp thêm một chút. Theo lời của người bạn cùng phòng: "Bình thường Đại Vĩ rất tốt, là người ôn hòa, không có tranh chấp với ai. Khuyết điểm à...hơi háo sắc, thời đại học thường trêu đùa mấy cô gái, nhưng cũng chỉ là một hai lần thôi, trong đại học có rất nhiều nam sinh từng trải qua chuyện này. Đúng rồi, cậu ta còn từng yêu đương qua mạng nữa, sau đó nghe nói cô gái kia không liên lạc nữa mới cắt đứt."

Một đồng nghiệp thuê chung phòng với anh ta ở BJ cũng nói như vậy: "Phó Vĩ không có kẻ thù, hiện tại thu nhập cũng khá, không có áp lực kinh tế và tranh chấp. Lần nghỉ đông này đi đến thành cổ là quyết định mới gần đây, chỉ có mấy bạn bè chúng tôi biết thôi. Cậu ta còn nói sẽ cố gắng gặp một đoạn diễm ngộ, ai ngờ..."

Hành tung mấy ngày nay ở thành cổ của Phó Vĩ cũng được cấp dưới của Phương Thanh điều tra rõ ràng. Không ở khách sạn thì đi quán bar, dạo thành cổ. Cô gái anh ta từng tiếp xúc ở quán bar, ông chủ ở nhà hàng từng ăn cơm cũng đều hỏi qua. Điều khiến người ta bất ngờ chính là Phó Vĩ chưa từng xảy ra xung đột với ai. Ngay cả cô gái qua lại với anh ta mấy

https://thuviensach.vn

ngày nay cũng bị mời đến đồn công an. Cô gái thành thật trả lời: "Anh chàng đó à...Tôi có ấn tượng, anh ta đưa tiền, tôi làm hướng dẫn viên cho anh ta, dẫn anh ta đi chơi mấy ngày ở thành cổ."

Người cảnh sát cười, không vạch trần lời nói của cô ta.

"Không có gì đặc biệt, chỉ là có chút mặt mũi, hay động tay động chân, còn hơi keo kiệt nữa, khi tính tiền còn bắt tôi giảm 50 tệ. Loại khách này chúng tôi đã gặp nhiều, ai giết anh ta vậy, thật đáng sợ..."

Khách sạn nhà họ Diêu, nói Phó Vĩ ở cũng bị xếp vào phạm vi điều tra. Hiện tại không phải là mùa du lịch, cũng không quá ế ẩm, khách trong khách sạn không nhiều không ít. Có hơn mười người khách ở cùng tầng với Phó Vĩ, đều điều tra qua, không có quan hệ gì với anh ta. Thậm chí ngay cả nhân viên lễ tân cũng bị hỏi qua. Cô ta là người địa phương, khoảng hai mươi tuổi, bộ dáng rất khá, nói với cảnh sát: "Người kia khá thú vị, luôn chơi đến nửa đêm mới về...Chủ động đến gần? Đúng vậy, anh ta đưa cho tôi số QQ, rất chủ động, lúc ấy bác làm vệ sinh và những người phục vụ khác còn cười tôi đấy, nhưng tôi cũng không tính toán với anh ta."

Đêm đã khuya, Phương Thanh và đồng nghiệp tiến bước đối tượng điều tra cuối cùng. Anh ta mệt mỏi xoa mi tâm, hai người châm điếu thuốc.

Tổ theo dõi ở cách vách còn đang không ngừng xem băng ghi hình. Có lẽ tròng mắt cũng sắp rớt xuống cả rồi, nhưng vẫn không phát hiện được tung tích của người nọ.

"Bíp" di động của Phương Thanh vang lên, anh ta cầm lấy, là tin tức giải trí : "Bộ phim điện ảnh sử thi lớn của nữ diễn viên Kim Hiểu Triết hôm nay khai máy". Phương Thanh "cạch" một tiếng đặt di động xuống bàn."

"Sếp Phương, vụ án này hơi bị căng." Người đồng nghiệp bỏ điếu thuốc ra nói.

https://thuviensach.vn

Phương Thanh cầm cốc trà lên uống cạn

Còn cần nói sao. Ngày thường các vụ án giết người nhóm cảnh sát gặp phải phần lớn là giết hàng xóm, yêu hận đan xen kẻ thứ ba, cùng lắm thì tranh chấp kinh tế giết người. Nhưng vụ án lần này nhìn thì đơn giản chỉ cần 24 tiếng là xong, vậy mà chả có một tí đầu mối nào. Không có động cơ, không có kẻ tình nghi. Máy ghi hình không quay được người nọ. Trời làm còn mưa to giúp người nọ che giấu.

"Này, không phải chúng ta gặp 'cái kia' đấy chứ?" Người đồng nghiệp thấp giọng nói.

Phương Thanh im lặng không đáp.

Người đồng nghiệp khẽ thở ra một hơi: "Nếu thực sự gặp 'cái kia' chính là xui xẻo tám kiếp."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Phương Thanh suy nghĩ đáp: "Giống, nhưng cũng không giống."

Người đồng nghiệp: "Như thế nào?"

"Nếu là tâm lý biến thái, tùy tiện giết người thì hiện trường thu dọn rất sạch sẽ. Rõ ràng đã có mưu tính từ trước, giống như một người bình thường, nhưng nhìn hắn điên cuồng với thi thể như vậy, thì quả thực là biến thái."

Hai người không nói thêm gì nữa, dù sao họ chưa từng có kinh nghiệm đối với loại án giết người này.

Mắt thấy bóng đêm càng ngày càng sâu, nhóm cảnh sát cũng không phải là người sắt, Phương Thanh cho mọi người nghỉ ngơi, trở về ngủ, còn mình thong thả đi ra khỏi cục cảnh sát.

Ánh trăng rất sáng, lúc tâm trạng bất ổn, Phương Thanh sẽ thích đi dạo một vòng quanh thành cổ. Hơn nữa hiện tại vụ án còn chưa có đầu mối, anh ta sẽ làm theo quy tắc của nhóm cảnh sát già: điều tra vụ án gặp phải bế tắc sẽ chạy đến hiện trường lần nữa, biết đâu sẽ có thu hoạch mới. Đi một lát, ngang qua khách sạn nhà họ Diêu. Lúc này mới hơn 11 giờ, cửa khách sạn mở rộng, liếc mắt lại không thấy có bóng người, Phương Thanh quyết định đi vào.

Nhắc đến khách sạn nhà họ Diêu, trong thành cổ không ai là không biết. Nhà họ Diêu là một nhà có danh vọng ở địa phương, chủ nhân hiện tại của nhà họ Diêu là Diêu Viễn Qua, trong danh nghĩa có khách sạn, nhà hàng,

https://thuviensach.vn

nhà máy, được coi như là thổ hào. Đại viện của nhà họ Diêu nghe nói đều là nhà cổ lưu lại từ thời Minh Thanh, còn người nhà họ Diêu cũng ở ngay trong những căn phòng gần đó.

Bốn góc sân có có bốn đầu thú đá, bộ dáng vô cùng dọa người. Sân rất rộng, phía sau còn có vườn hoa, bên trong có ao cá, trồng không ít loại cây. Phương Thanh đi vào trong vườn hoa, nhìn thấy một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh ao đang cho cá ăn. Phương Thanh lập tức nhận ra ông ta chính là ông chủ Diêu - Diêu Viễn Qua. Ông ta mặc một bộ quần áo màu xám kiểu truyền thống, dáng người tầm trung. Phương Thanh đã từng xem qua tài liệu, ông ta 48 tuổi, người thật được chăm sóc rất tốt, bộ dáng như chỉ mới khoảng 40, dáng vẻ đoan chính, thoạt nhìn rất có khí chất nho nhã tiêu sái.

Phương Thanh nhận ra ông ta, nhưng ông ta không biết Phương Thanh. Thấy có người đến, Diêu Viễn Qua cười nói: "Còn chưa ngủ?" Tám phần là coi anh ta trở thành khách trọ.

Phương Thanh cũng cười, không đáp hỏi lại: "Đúng vậy, không ngủ được. Ông cũng trọ trong khách sạn sao?"

Diêu Viễn Qua nở nụ cười: "Tôi là ông chủ ở đây."

Phương Lộ lộ ra biểu tình kinh ngạc: "Thất lễ thất lễ! Khách sạn này rất tốt, ông chủ kinh doanh rất tốt." Nói xong lại khen khách sạn thêm một chút, cái gì trang hoàng có phong cách, có cây đều có phong vận linh tinh. Nghe thấy Diêu Viễn Qua khẽ mỉm cười.

"Nhưng mà..." Phương Thanh nhíu mày, "Nghe nói có một khách hàng ở tầng một phía trước mấy hôm trước bị giết. Có lẽ việc làm ăn của khách sạn cũng bị chịu ảnh hưởng nhỉ? Nói thật, tôi nghe xong cũng cảm thấy sợ hãi."

Diêu Viễn Qua nhăn mày đáp: "Làm sao nghĩ đến sẽ xảy ra ra chuyện như vậy chứ. Thành cổ chưa bao giờ có chuyện này. Cậu đừng sợ, vụ án

https://thuviensach.vn

giết người xảy ra ngoài đường, không phải ở trong khách sạn chúng tôi, nhưng khách hàng lại ở nơi này. Sau khi xảy ra chuyện kia, tôi đã ra lệnh cho nhân viên làm việc tăng cường an ninh, làm việc 24 giờ, nơi này của chúng tôi vẫn là an toàn nhất. Cái người trẻ tuổi kia...lại nói mấy hôm trước lúc cậu ta trở về, tôi đi dạo bên ngoài còn chạm mặt nói chuyện mấy câu. Cậu ta tốt như vậy mà, đáng tiếc."

Phương Thanh im lặng một lát, lại hỏi: "Ông chủ thường xuyên ngủ muộn như vậy sao?"

Diêu Viễn Qua đáp: "Con người càng già, sẽ càng ngủ ít đi. Buổi tối tôi thường cho cá ăn, hoặc đi dạo quanh khách sạn, quen mất rồi."

Sau khi rời khỏi khách sạn nhà họ Diêu, Phương Thanh lấy notebook ra ghi lại tất cả nội dung cuộc đối thoại vừa rồi. Đây cũng là phương thức làm việc các cảnh sát già truyền đạt: trí nhớ tốt không bằng ghi chép lại. Có một số khẩu cung, lúc tra hỏi không thấy nội dung khác thường, sau đó liên hệ với manh mối khác, không chừng còn có phát hiện mới. Nhưng Diêu Viễn Qua này trước mắt thoạt nhìn không có khả nghi, cũng không tồn tại động cơ giết người rõ ràng. Sau đó Phương Thanh lại đến hiện trường xảy ra vụ án. Ở đó, anh ta nhận được cuộc gọi từ nhân viên điều tra.

"Đội trưởng Phương, điều tra ở trên tường cách thi thể 4 mét, lấy được dấu vân tay."

Trong lòng Phương Thanh vui vẻ, nhưng lập tức nghe thấy nhân viên điều tra nói: "Đối chiếu với kết quả thì dấu vân tay thuộc về người bị hại."

Cúp máy, Phương Thanh đứng dưới ngọn đèn đường u ám, nhìn chằm chằm chỗ để thi thể đã trống không. Lại ngẩng đầu, nhìn về phía tường nhân viên điều tra phát hiện dấu vân tay. Phía trên tường có mái hiên chặn mưa, khó trách có thể giữ lại, nhưng dấu vân tay thuộc về người bị hại, không có giá trị tham khảo. Phương Thanh ngẩng đầu, liếc nhìn xung

https://thuviensach.vn

quanh. Nơi này cách đường cái chả xa cũng chả gần, nhưng hôm đó hung thủ cả người đầy máu chắc chắn không thể chạy trên đường. Nói cách khác, người nọ nhất định sẽ ẩn núp trong nhà dân gần đây, khách sạn. Nếu là nhà dân, vậy còn phải đề phòng, không thể để cho hàng xóm nhìn thấy. Nếu là khách sạn thì khả năng lớn là khách hàng ? Không thể. Ai có thể mang cả người đầy máu quay về khách sạn chứ? Nếu là nhân viên khả năng có thể lớn hơn một chút.

Đã có suy nghĩ như vậy, anh ta tiếp tục bước đi. Gặp phải giao lộ đầu tiên, anh ta phát hiện bên trái đường có ngọn đèn, nhưng bên phải lại không có, tối hơn rất nhiều. Trong lòng anh ta chấn động, tiếp tục đi về phía bên phải. Đi khoảng mấy chục mét, lại có lối rẽ. Đã là hơn 12 giờ, bên dọc đường bên phải vẫn còn mấy nhà hàng mở cửa, một chậu nước đặt ở bên ngoài, người làm thuê đang rửa chén. Theo như Phương Thanh biết, nhóm cảnh sát đều đã hỏi thăm các hộ gia đình gần đây, không phát hiện được bất cứ nhân chứng nào. Cho nên Phương Thanh rẽ về phía bên trái. Lại đi khoảng mười phút, Phương Thanh bỗng nhiên dừng lại.

Phía trước là một trường tiểu học bỏ hoang. Cánh cửa sắt cao khóa chặt, bên trong là một cái sân khá nhỏ, bóng tối bao trùm. Nếu du khách đi qua đây có lẽ sẽ bỏ qua, còn người địa phương đều biết trường tiểu học này đã bỏ hoang mấy năm nay. Bởi vì thủ tục dỡ bỏ chưa xong, nên vẫn để nguyên. Phương Thanh nhìn hai bên trái phải, cách đường lớn không xa, nhưng lại tối đen như mực, lại có cây lớn che đậy, không ai chú ý tới góc chết này. Tim Phương Thanh đột nhiên đập nhanh, lấy găng tay từ trong túi ra đeo vào, bám vào tường, nhanh chân nhanh tay nhảy vào.

Một cây cổ thụ trong sân, nhà lầu thấp bé, khắp nơi đều có đồ vật ngổn ngang, chỉ có ánh trăng ảm đạm phản chiếu màn sương mù. Phương Thanh ngẩng đầu, băng qua sân là một con đường, đó là cửa sau của trường tiểu học này. Anh ta rón ra rón rén đến gần, đẩy cửa, hơi bất ngờ.

https://thuviensach.vn

Hóa ra cửa thực sự không khóa, chỉ khép hờ. Ngoài cửa là một hẻm nhỏ vắng lặng, không có bóng người. Lướt qua mấy ngôi nhà, nhìn thấy một nóc nhà quen mắt - đại viện của nhà họ Diêu. Trái tim Phương Thanh khẽ nảy lên, xem ra vừa đi một vòng, cách cũng không hề xa.

Đặt tay lên cửa, có một chỗ màu nâu, Phương Thanh lấy đèn pin từ trong túi ra, nhìn kĩ, hình như là vết máu. Anh ta tắt đèn pin, xoay người đi vào trong phòng. "Cạch" một tiếng, khẽ đẩy cửa ra. Tường loang lổ, bụi đầy đất, bàn chất đống trong góc phòng. Phương Thanh lại bật đèn pin, cẩn thận kiểm tra xung quanh. Ở góc tường vẫn còn dấu vết màu nâu , còn có vết máu tròn nhỏ trên mặt đất, muốn không chú ý cũng khó. Phương Thanh dùng miệng ngậm đèn pin, ngồi xổm xuống đất, trong lòng hơi thỏa mãn.

Vậy là tìm được rồi,

Người nọ cả người đầy máu, không có chỗ để đi. Sợ là đã sớm tìm được chỗ này, thay quần áo, sau đó tẩu thoát. Cho nên nhóm điều tra mới không tìm được "người máu" này ở trong máy theo dõi. Dấu vết ở hiện trường, không nhắc tới dấu vân tay thì thật phí hoài cho anh ta cả đường tìm kiếm dấu vết đến được đây. Khi đang cúi đầu, trong màng tai yên tĩnh, lại bỗng nhiên nghe thấy tiếng động. Hình như là tiếng người giẫm vào lá rụng trong sân. Trong lòng Phương Thanh rùng mình, những suy đoán liên tiếp không ngừng thả vào trong đầu anh ta - người nọ làm việc cẩn thận, kế hoạch chu đáo chặt chẽ, ngày đó chuyện xảy ra gấp gáp, khi giết người cảm xúc kích động, muốn vội vàng thoát đi, ở trong này thay quần áo bỏ chạy, nhưng sau khi nghĩ lại, có lẽ sẽ nghĩ đến chuyện vẫn còn vết máu lưu lại, nên có thể quay lại, rửa sạch dấu vết...

Phương Thanh đột ngột tắt đèn pin, bên trong chìm vào bóng tối. Anh ta dán tại cạnh cửa, chờ người nọ tới gần.

Không khí im lặng phả vào làn da mang lại cảm giác man mát, Phương Thanh nhìn chằm chằm cửa, đợi một lát quả nhiên thấy cửa bị chậm rãi đẩy

https://thuviensach.vn

ra. Một người đàn ông cao gầy xuất hiện, âu phục màu đen, tóc ngắn. Khuôn mặt tuấn tú xuất hiện dưới ánh trăng. Trên mặt người nọ không có biểu tình gì, nhanh chóng tìm kiếm trong phòng một vòng, bước về phía vết máu trên mặt đất. Anh ta ngồi xổm xuống. Phương Thanh cách anh ta chưa đến nửa mét.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Phương Thanh chụp vai anh ta: "Không động đậy!" Người đàn ông kinh ngạc, trở tay vùng vẫy, Phương Thanh không nghĩ tới anh ta lại có kĩ năng như vậy, hơn nữa đầu anh ta còn rất cao.

Nhưng anh ta chỉ có bản lĩnh đến thế mà thôi.

Phương Thanh thuận thế túm cánh tay anh ta, quật ngã xuống đất. Người đàn ông đau đớn kêu lên, lại mở miệng: "Động tác tiêu chuẩn như vậy...cảnh sát?"

Phương Thanh lạnh lùng nở nụ cười: "Anh là người nào? Hơn nửa đêm chạy đến đây làm gì?"

"Tôi..." Không ngờ người đàn ông lại nở nụ cười, "Xem ra đầu óc của anh xoay chuyển hơi chậm, dựa vào hành vi của tôi từ lúc vào cửa đến giờ, không đoán ra được tôi làm chuyện giống anh."

Một chuỗi từ ngữ khiến Phương Thanh choáng váng. Anh ta cảm thấy người đàn ông này hơi cổ quái, không nói thêm nhiều lời, rút còng tay ra, "cạch" một tiếng khóa đối phương lại, đẩy đi ra ngoài: "Về cục cảnh sát trước rồi nói sau."

Phương Thanh bật đèn pin lên, lại thấy người đàn ông nhìn chằm chằm vào còng tay, vẻ mặt kì lạ, lại còn vô cùng chuyên chú. Tim Phương Thanh nảy lên: trước đó anh ta và đồng nghiệp phán đoán, tội phạm có lẽ là kẻ tâm lý biến thái. Xem ra thực sự hơi giống. Anh ta âm thầm xốc lại hai trăm phần trăm tinh thần, cảnh giác kẻ tình nghi này đột nhiên phát điên.

https://thuviensach.vn

Phương Thanh gọi mấy nhân viên lái xe đến đón, đồng thời phong tỏa hiện trường. Cũng may trên đường đi, người đàn ông vô cùng im lặng, cũng không có biểu hiện gì bất thường. Phương Thanh lái xe, thỉnh thoảng quay đầu lại liếc nhìn, đột nhiên phát hiện tay anh ta còn đặt trên đùi, bộ dáng vô cùng nhàn nhã. Vì thế cảm giác cổ quái trong lòng Phương Thanh càng mãnh liệt.

Trở lại cục đã là hai giờ sáng. Mấy người cảnh sát đang trực ban nghe nói sếp đã bắt được kẻ tình nghi trở về đều sôi sục. Phương Thanh không làm hành động thiếu suy nghĩ, cũng chả tiết lộ tí gì. Anh ta mang người đàn ông vào phòng thẩm vấn, chỉ gọi đồng nghiệp cùng hợp tác rồi đóng cửa lại.

Đèn chân không được mở ra, chiếu sáng phòng thẩm vấn lạnh lẽo. Phương Thanh và người đồng nghiệp liếc nhau, người đồng nghiệp khẽ ho một tiếng, đưa cốc trà nóng cho người đàn ông. Có lẽ là người đàn ông bị còng tay đã lâu, sắc mặt khó chịu, nhấp một ngụm trà, nói: "Lá trà cũ, đã hơi mốc, rất khó uống. Cục cảnh sát các anh làm ăn chả tốt chút nào."

"Đừng nói linh tinh." Phương Thanh hừ nói, "Tên?"

Ngón tay người đàn ông gõ trên cốc trà: "Bạc Cận Ngôn."

"Tuổi?"

"28."

"Quê quán?"

"Thành phố Đồng."

"Nghề nghiệp?"

https://thuviensach.vn

"Chuyên gia phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm đặc biệt Bộ công an, kiêm giáo sư diễn thuyết Đại học công an."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Phương Thanh và người đồng nghiệp cùng ngẩng đầu. Người đồng nghiệp: "Anh nói cái gì?"

Bạc Cận Ngôn lặp lại chức vụ của mình lần nữa. Không thể không nói Phương Thanh và người đồng nghiệp đều phát hiện khóe môi anh ta có ý cười, bộ dáng hơi đắc ý khi đã đạt được.

Người hợp tác mất kiên nhẫn, nở nụ cười: "Anh nói anh là chuyên gia Bộ công an? Ha!"

Phương Thanh ngăn anh ta lại, sau đó hai mắt sáng như đuốc nhìn thẳng Bạc Cận Ngôn: "Có bằng chứng nào để chứng minh thân phận của anh không? Tôi bắt được anh ở hiện trường."

Thần sắc Bạc Cận Ngôn thản nhiên: "Không phải tất cả giấy tờ chứng nhận trên người tôi đã nộp hết cho các anh rồi sao? Điều tra chúng là chức trách của các anh, không phải của tôi."

Người hợp tác lấy cái rổ dưới bàn ra, đúng là vừa rồi lục soát được trên người Bạc Cận Ngôn. Thẻ căn cước, vé máy bay từ BJ đến thành cổ ba ngày trước, ví tiền, khăn tay, găng tay, khẩu trang...

"Nếu anh thực sự là chuyên gia, sao không mang chứng nhận chuyên gia? Thậm chí ngay cả danh thiếp cũng không có?" Người đồng nghiệp hỏi.

Bạc Cận Ngôn cười nhạo một tiếng: "Ra ngoài gọn nhẹ, mang theo thứ vô dụng đó làm gì?"

https://thuviensach.vn

Phương Thanh lấy một tờ giấy đỏ rực từ trong rổ, mở ra nhìn: "Vậy anh mang theo giấy chứng nhận kết hôn làm gì?"

Bạc Cận Ngôn hờ hững không đáp.

Cuộc thẩm vấn cuối cùng vẫn bị gián đoạn, Phương Thanh mở còng tay cho Bạc Cận Ngôn, đồng thời bảo người đồng nghiệp nhanh chóng đi xác minh thân phận, nói: "Nếu anh thật sự là chuyên gia Bộ công an, vậy vừa rồi đã mạo phạm, nhưng tôi phát hiện anh ở hiện trường phạm tội, mang anh trở về là chức trách."

Bạc Cận Ngôn gật đầu một cái: "Tôi hiểu." Anh xoa cổ tay đã đỏ vì còng tay, vẻ mặt thản nhiên, đúng là thực sự không hề tức giận.

Cảm giác cổ quái lại xuất hiện trong lòng Phương Thanh, chỉ cảm thấy người này thật sự không giống người thường, xuất hiện lúc không nên xuất hiện, không tức giận lúc nên tức giận. Trong đầu xuất hiện một từ...lạ lùng.

Cuối cùng Bạc Cận Ngôn lại bưng chén trà kia, nhẫn nại nhấp một ngụm, nói tiếp: "À, đúng rồi, vừa rồi tôi quên mất, thân phận chuyên gia của tôi là bí mật, dựa vào quyền hạn của các anh có lẽ là không tra ra được. Đi xin cấp trên của anh đi, có lẽ là xin được đấy."

Phương Thanh và người đồng nghiệp nhìn nhau.

Hai mươi phút sau.

Phương Thanh không thể không mời Bạc Cận Ngôn đến văn phòng nhỏ của mình ngồi, còn Cục trưởng phân cục đang trên đường tới đây.

"Giáo sư...Bạc, mời ngồi." Phương Thanh ngồi xuống bên cạnh Bạc Cận Ngôn. Phương Thanh cũng không phải là người giỏi ở chung với lãnh đạo, huống chi trước mắt là một pho tượng Phật lớn như vậy. Cho nên sau khi hai người ngồi xuống cũng không nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Một lát sau Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên mở miệng: "Dựa theo phép tắc, tôi bị các anh bắt về cục cảnh sát...có phải nên thông báo cho người nhà đến đón không?"

Phương Thanh liếc anh một cái: "Đúng vậy."

Bạc Cận Ngôn cười, cầm lấy bút trên bàn viết xuống một số điện thoại: "Vậy xin hãy gọi cho số này, bảo cô ấy tới đón tôi."

Phương Thanh: "Đây là..."

"Đương nhiên là chủ nhân của giấy chứng nhận kết hôn, vợ tôi."

Nói tới đây, Phương Thanh rốt cục cũng hơi băn khoăn. Anh ta coi chồng người ta là kẻ tình nghi nửa đêm nửa hôm bắt về cục cảnh sát. Tuy là do cử chỉ dị thường của đối phương tạo thành, nhưng Phương Thanh thực sự sợ đối mặt với sự oán giận và tranh cãi với phụ nữ. Vì thế anh ta khách khí cười nói: "Giáo sư Bạc, tự anh gọi điện thoại cho cô ấy là được."

Ai ngờ Bạc Cận Ngôn lại im lặng một lúc, gương mặt trắng nõn kia lại hiện lên chút ửng đỏ.

"Nếu cô ấy chịu nhận điện thoại của tôi, thì tôi việc gì phải dựa vào một người qua đường truyền lời?"

Phương Thanh: "..."

Điện thoại nhanh chóng kết nối, là giọng nói dịu dàng của một người phụ nữ trẻ tuổi. Phương Thanh vốn không muốn nói mình bắt nhầm Bạc Cận Ngôn, nhưng Bạc Cận Ngôn kiên trì ép anh ta "phải nói ra toàn bộ quá trình bắt anh ta", hơn nữa còn đứng ở ngay bên cạnh nhìn chằm chằm anh ta. Phương Thanh không còn cách nào khác đành phải kể ngọn ngành mọi chuyện. Anh ta cũng hơi đau đầu, rõ ràng anh ta dựa theo chỉ thị của Cục

https://thuviensach.vn

trưởng tiếp đãi vị chuyên gia bất thình lình xuất hiện này, tại sao giờ lại trở thành chuyên gia hòa giải chuyện vợ chồng thế này?

Người phụ nữ nghe xong lời anh ta nói, quả nhiên giật mình, cũng rất lo lắng: "Hiện tại anh ấy đang ở cục cảnh sát các anh sao? Tôi lập tức tới ngay."

Phương Thanh vội nói: "Vâng."

Cúp máy, đã thấy Bạc Cận Ngôn ung dung ngồi xuống, chân vắt chéo, trên mặt lộ ý cười thản nhiên. Phương Thanh khoanh tay nhìn anh ta.

Không phải là chuyên gia danh tiếng lừng lẫy, am hiểu tâm lý tội phạm tàn nhẫn sao? Tuy rằng khuôn mặt chín chắn, nhưng tại sao hỉ nộ ái ố lại hiện lên hết trên mặt? Hiện tại riêng anh ta cũng có thể nhìn ra Bạc Cận Ngôn thực sự vui vẻ.

Đúng lúc này Phương Thanh chú ý tới tài liệu điều tra vụ án Bạc Cận Ngôn lật xem trong tay. Tại sao Bạc Cận Ngôn lại điều tra vụ án này, vừa rồi lúc trò chuyện cũng đã giải thích rõ ràng qua dăm ba câu. Bởi vì anh ta cũng ở tại khách sạn nhà họ Diêu, hơn nữa cũng nhìn thấy xác chết ở trên phố. "Bởi vì gần đây hơi nhàm chán", cho nên bắt đầu điều tra vụ án này. Còn việc tìm được trường tiểu học kia cũng là dựa vào quá trình suy luận giống Phương Thanh. Mặc dù hơi mất hứng vì Bạc Cận Ngôn lật xem tài liệu của mình, nhưng câu nói tiếp theo của anh ta khiến Phương Thanh lắp bắp kinh hãi.

Bạc Cận Ngôn liếc qua câu cuối cùng tổng kết hội nghị trong biên bản ghi chép: "...Các anh cho rằng, 'trước mắt không có đầu mối có giá trị rõ ràng để phá án'? Ha..." Anh ta ngẩng đầu nhìn Phương Thanh, nở nụ cười: "Đối với tôi mà nói vừa vặn trong quyển ghi chép này tràn đầy manh mối."

Giản Dao vội vàng ra khỏi đại viện nhà họ Diêu, gọi một chiếc xe trên đường, đi thẳng đến cục cảnh sát.

https://thuviensach.vn

Giản Dao có thể tưởng tượng ra một mình Bạc Cận Ngôn làm theo ý mình, còn thích đóng giả thành hung thủ hoặc nạn nhân, đi đến hiện trường cảm nhận, dễ dàng bị người ta hiểu lầm thế nào. Về phần tại sao một mình anh nửa đêm nửa hôm nhàn rỗi chạy đến hiện trường ư? Giản Dao hơi xấu hổ, chẳng lẽ là vì đêm nay cô vẫn còn giận anh sao?

Gió đêm xuyên qua cửa kính xe thổi vào, Giản Dao nhìn đèn đường ở thành cổ, nghĩ đến cuộc sống nửa năm qua của hai người.

Sau khi kết thúc vụ án "Hoa tươi ăn thịt người", Bạc Cận Ngôn cầu hôn cô. Cô nghĩ kết hôn còn cần phải chuẩn bị, ai ngờ chỉ mới quay về BJ được có mấy ngày Bạc Cận Ngôn đã mang cô đến Cục dân chính lĩnh giấy kết hôn. Lúc ấy Giản Dao hơi kinh ngạc bởi vì cô hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý làm người phụ nữ có chồng, nhưng khi đứng ở cửa Cục dân chính nhìn thấy ánh mắt vui sướng, chờ đợi của Bạc Cận Ngôn, cả người anh đều như vì chuyện này mà tỏa sáng chói lọi. Vì thế Giản Dao hoàn toàn mềm lòng. Anh để cho cô hiểu rõ, đây là điều cô vẫn luôn mong muốn.

"Em bằng lòng." Cô khẽ nói. Bởi vì bằng lòng nên ái mộ tài hoa và chính trực của anh, bao dung tùy hứng và khờ dại của anh. Bởi vì tam sinh hữu hạnh, trong hàng vạn người mới gặp được anh. Cho dù anh hai mươi tám tuổi có thể bởi vì một ngày không ăn được món cá yêu thích mà cau mày, nhưng anh vẫn luôn tỏa sáng ở trong mắt cô. Cho dù là cá hay là tính cách.

Trong vụ án hoa tươi ăn thịt người, Giản Dao chịu không ít khổ, nghỉ ngơi mấy tháng mới đi làm lại. Lúc ấy tuy Bạc Cận Ngôn bận rộn kết thúc vụ án, nhưng cũng đồng ý chờ có thời gian rảnh sẽ đưa cô đi du lịch một thời gian, hưởng thụ thế giới thanh nhàn ngọt ngào của hai người. Thế nhưng...

Tháng một, Giản Dao đề nghị ra ngoài du lịch. Bạc Cận Ngôn nói: "Em yêu à, HN mới xảy ra một vụ án giết người liên hoàn, anh đã đổi vé máy bay của chúng ta xuống tối nay rồi."

https://thuviensach.vn

Giản Dao: "Vâng."

Tháng hai. Bạc Cận Ngôn: "Phía Mỹ mời anh đến tọa đàm về vụ án hoa tươi ăn thịt người. Đối với việc phòng chống những vụ án cũng loại có ý nghĩa vô cùng quý báu. Hơn nữa anh còn có thể nghiên cứu ti mỉ mỗi tình tiết trong vụ án với đồng nghiệp trước kia. Nghĩ tới đó khiến anh không thể kiềm chế được."

Giản Dao: "Vâng, anh đi đi."

Tháng ba. Bạc Cận Ngôn: "Du lịch? Giản Dao, tháng này đồng nghiệp trước kia của anh ở FBI ra ba cuốn sách mới, anh phải đọc hết trong tháng này. Em phải biết những lời bình luận của anh và bọn họ là đánh giá của những chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực tâm lý tội phạm toàn cầu, em không cảm thấy hưng phấn sao?"

Giản Dao: "..."

Sau đó đến tháng tư. Mấy hôm trước Giản Dao cầm tài liệu đi tìm anh: "Cận Ngôn, em rất thích thành cổ này, hiện tại rất thích hợp để đi." Lúc ấy anh ôm cô lên đùi, vừa hăng hái nghịch tóc cô, vừa trả lời như thế nào nhỉ?

"Một đống kiến trúc giả cổ nhân tạo, du khách mù quáng và quà lưu niệm rẻ tiền kém chất lượng?"

Giản Dao: "..."

Kết quả anh còn mỉm cười, đổ thêm dầu vào lửa: "Thực ra anh có rất nhiều địa điểm du lịch tốt đề cử. HLJ vùng biên giới Trung Nga, một nhà tù mới khánh thành, an ninh lớp lớp, vô cùng đẹp đẽ. Hơn nữa đều tiếp nhận tất cả trọng phạm. Nếu chúng ta nhanh tay, còn có thể may mắn trở thành nhóm viếng thăm đầu tiên."

https://thuviensach.vn

Sáng sớm hôm sau, Giản Dao thu thập hành lý, một mình yên lặng đến thành cổ.

Vẫn còn đang ngơ ngác thì xe đã dừng ở cửa cục cảnh sát. Giản Dao xuống xe, có cảnh sát sớm chờ ở cửa đưa cô vào. Giản Dao nhớ tới Bạc Cận Ngôn mấy hôm nay bị cô đuổi ngoài cửa, mấy ngày không nhìn thấy Bạc Cận Ngôn, không hiểu sao tim lại đập thình thịch. Vừa rồi vội vàng nhận điện thoại, hiện tại nghĩ lại, không biết lúc anh bị đội trưởng đội cảnh sát hình sự bắt có bị đau ở chỗ nào không? Tuy rằng nửa năm nay anh cũng có tập thể hình, còn từng cho cô sờ qua chút cơ trên cánh tay, nhưng theo phán đoán của Giản Dao, bắp thịt đó vẫn không thể đánh lại một cảnh sát, huống chi là đội trưởng đội cảnh sát hình sự. Nghĩ như vậy, cô bước nhanh đến phòng. Một người đàn ông cao lớn nhìn thấy cô nở nụ cười: "Là cô giáo Giản à, tôi là đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành cổ, Phương Thanh. Muộn như vậy, vất vả cho cô quá."

Giản Dao vội bắt tay với anh ta, cười nói: "Chào anh, tôi là cảnh sát Giản Dao phòng tâm lý tội phạm Bộ công an, vợ Bạc Cận Ngôn. Hạnh ngộ."

Phương Thanh liếc về phía sau: "Anh ấy ở bên trong."

Giản Dao cũng ngẩng đầu nhìn theo phía anh ta, văn phòng này cũng không hề rộng, ba giờ rạng sáng, đèn vẫn bật sáng trưng, giống như ánh nước bao phủ. Bạc Cận Ngôn mặc bộ âu phục phẳng phiu, đứng trước tấm bảng trắng, hai tay để sau lưng, ngón tay còn quen gõ nhẹ. Anh ngẩng đầu, nhìn một đống kết luận viết trên bảng. Bóng dáng tựa như cây tùng cao ngất, cặp mắt trong veo như nước. Giản Dao đứng từ xa nhìn bộ dáng anh, bỗng nhiên cảm thấy sự tức giận trong lòng cứ thế tan thành mây khói. Hoặc là...thực ra vào khoảnh khắc anh đuổi theo đến thành cổ đã biến mất rồi, nhưng ngoài mặt vẫn không dễ dàng tha thứ cho anh như vậy thôi.

Cô lặng lẽ nhìn bóng dáng lẻ loi của anh dưới ngọn đèn, trong lòng bỗng nhiên có suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Có lẽ cả đời anh đều phải đứng vị trí cô độc như vậy. Đến lúc tóc đen biến thành tóc bạc, thắt lưng còng xuống, nhưng đôi mắt kia vẫn trong veo như nước.

Nhận thấy tiếng động phía sau, Bạc Cận Ngôn cũng quay đầu, ánh mắt đảo qua người Phương Thanh rồi nhanh chóng dừng trên người Giản Dao. Cách hơn mười mét, hai người chăm chú nhìn nhau.

Giản Dao khẽ gọi: "Cận Ngôn..."

Anh khẽ cười: "Bà Bạc, anh rất tốt, anh không sao."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Khi ở trường cảnh sát tâm lý tội phạm hoặc nhiều hoặc ít cũng là môn học tự chọn. Trong thực tế phá án thỉnh thoảng cũng sẽ dùng đến, phỏng đoán tâm lý, hành vi tội phạm, hỗ trợ suy luận.

Nhưng Phương Thanh chưa từng nhìn thấy chuyên gia thực hành. Nghe như tiếng tụng kinh, Phương Thanh và mấy cảnh sát trao đổi ánh mắt với nhau, còn Bạc Cận Ngôn bộ dáng điềm tĩnh, tiếp tục ngồi uống trà. Anh đã từng gặp nhiều cảnh sát như bọn họ, cảnh tượng như vậy.

Đêm khuya tĩnh mịch, thời gian chờ đợi, tất cả mọi thứ đều vô cùng yên tĩnh. Phương Thanh chú ý tới Giản Dao đã ngồi xuống bên cạnh Bạc Cận Ngôn, mở máy tính ra. Bạc Cận Ngôn hơi cúi đầu, nói gì đó với cô. Giản Dao gật đầu, chăm chú, bộ dáng thản nhiên không khác gì Bạc Cận Ngôn. Dáng vẻ hai người ở bên nhau đột nhiên khiến Phương Thanh nghĩ tới một cụm từ: tài tử giai nhân.

Thực ra Phương Thanh cũng từng chờ đợi tình yêu như vậy, có một người phụ nữ dịu dàng động lòng người ở bên cạnh mình. Chỉ là anh ta lại yêu một người phụ nữ giống như chim ưng. Phương Thanh tự giễu cười.

Lúc này Bạc Cận Ngôn mở miệng: "Hắn là người địa phương, hoặc là đã sống ở vùng này được một thời gian. Hơn nữa là một mình gây án, tuổi ngoài 20. Phó Vĩ biết hắn, hoặc ít nhất từng là người tiếp xúc trong thành cổ. Đêm đó gây án, hắn mặc một chiếc áo khoác dày, sau đó vứt đi. Hắn có ý thức phản trinh sát nhất định, hơn nữa hiểu rõ một ít kỹ năng phản trinh sát thực dụng, dường như rất quen thuộc với quá trình phá án của cảnh sát.

https://thuviensach.vn

Có thể bởi vì các vụ án khác nên từng liên hệ với cảnh sát. Ví dụ như kẻ tình nghi, tiếp nhận điều tra có liên quan đến cảnh sát. Hắn ở trong phạm vi gần mấy con phố xảy ra vụ án, hơn nữa không có đủ điều kiện sống độc lập. Hắn không có công việc, hoặc làm một công việc cấp thấp. Hắn làm việc cẩn thận lớn mật, kế hoạch chu đáo chặt chẽ, nhưng tinh thần cũng phải chịu áp lực cực lớn, có dấu hiệu tinh thần phân liệt, nhưng kiềm chế chặt chẽ trong cuộc sống công việc, không muốn để cho người khác biết. Trong cuộc sống nhất định có sự kiện nào đó, hơn nữa còn gây ra ảnh hưởng lớn, tạo thành áp lực trong thời gian dài cho hắn. Sau khi Phó Vĩ đến thành cổ, từng tiếp xúc với một đám người, chính là đám người mọi người đã điều tra một vòng kia, tìm kiếm người thỏa mãn những điều kiện trên, tra xét chứng minh họ không có bằng chứng ngoại phạm, tìm kiếm nhân chứng. Mọi người nhất định sẽ nhanh chóng có thu hoạch."

Nhóm cảnh sát im lặng, Phương Thanh trầm tư.

Trong suy luận của Bạc Cận Ngôn có chút giống với phán đoán của anh ta, nhưng với trực giác của một cảnh sát lâu năm, anh ta cũng không chắc chắn như vậy. Còn Bạc Cận Ngôn dừng một chút, thái độ dường như không hề thay đổi với sự im lặng của nhóm cảnh sát, đúng mực, bình tĩnh bắt đầu giải thích:

"Khi xảy ra vụ án, đêm khuya, mưa to. Chúng ta đều biết đêm đó Phó Vĩ trở về, nơi xảy ra vụ án không có chỗ để nấp, cho nên hung thủ ở chỗ đó chờ. Một chiếc áo khoác dày mới đủ để che một con dao dài từ 20-30 cm. Phó Vĩ bị giết ở khoảng cách ngoài 4m, lưu lại nửa dấu tay. Dấu tay rõ ràng, dùng sức đều đặn, hơn nữa xung quanh không có vết máu. Cho nên đây là lúc còn sống anh ta lưu lại. Hôm đó anh ta đi quán bar uống rượu. Trời mưa lớn như vậy, tại sao đột nhiên dừng bước, còn để tay chống lên tường? Bởi vì anh ta thấy người quen, hoặc là người mình đã gặp ở thành cổ. Không phải người lạ, ở trong đêm mưa nhìn thấy người lạ, cho dù cảm thấy kì quái, cũng sẽ chỉ lướt qua chứ không dừng lại. Trên cổ tay Phó Vĩ

https://thuviensach.vn

có dấu vết vật lộn, cổ tay hung thủ, làn da bị lộ ra ngoài mới có thể bị Phó Vĩ cào bị thương. Hung thủ vô cùng quen thuộc với phân bố máy ghi hình, phố xá, thời gian cửa hàng đóng mở, và trường tiểu học bỏ hoang kia, chứng tỏ hắn đã phải sống ít nhất ở nơi này một thời gian. Không có đồng phạm, bởi vì nếu có hai người, với sự chặt chẽ lớn mật của hung thủ, hoàn toàn có thể lựa chọn hình thức gây án hoàn mỹ hơn, không cần phải chạy đến trường tiểu học thay quần áo dính máu, hơn nữa còn để lại dấu vết. Hắn vô cùng tàn bạo với thi thể, gần như không thể kiểm soát được, chém hơn bốn mươi nhát, hơn nữa đều không phải xuất phát từ mục đích che dấu thân phận thi thể và đặc trưng then chốt. Bình tĩnh lại phẫn nộ, kiềm chế mà điên cường, biểu hiện mâu thuẫn như vậy tất nhiên là do áp lực kéo dài dẫn đến tinh thần biến thái. Cuộc sống của hắn rất không như ý. Hắn dùng phương thức giết người thô bạo, đơn giản như vậy là xuất phát từ bản năng. Người như vậy ở trong cuộc sống sẽ không làm công việc cần đến năng lực phức tạp. Với trạng thái tinh thần của hắn cũng không thể làm được. Sau khi thay đổi quần áo ở trường tiểu học, vội vàng rời đi, không ở lại. Bởi vì với sự cẩn thận của hắn nếu ở lại sẽ phát hiện vết máu để rửa sạch. Tuy nhiên vừa rồi khi tôi bảo người của các anh kiểm tra máy ghi hình trong vòng một tiếng sau khi xảy ra vụ án, trên đường không hề xuất hiện kẻ tình nghi lưng đeo ba lô, tóc ướt đẫm, dáng người bậc trung xuất hiện từ phía trường tiểu học. Cho nên, hắn ở trong phạm vi mấy con phố kia. Hiện tại các anh có thể nêu câu hỏi."

Một cảnh sát nói: "Giáo sư Bạc, tôi cảm thấy người anh miêu tả có điểm mâu thuẫn. Kế hoạch của hắn chu đáo chặt chẽ, là cao thủ gây án, giống như một người có văn hóa, nhưng lại thô bạo, làm công việc bậc thấp..."

Bạc Cận Ngôn cười: "Đúng vậy, mẫu thuẫn. Mâu thuẫn không thể thỏa hiệp, nhưng đó không phải là nguồn gốc phạm tội sao?"

Những lời này khiến nhóm cảnh sát rơi vào trầm tư. Một cảnh sát hỏi: "Tại sao anh xác định lúc ấy hắn mặc áo khoác dày, nếu muốn cất giấu dao,

https://thuviensach.vn

hắn có thể đeo ba lô ở lưng, hơn nữa không phải đúng lúc phải thay quần áo sao?"

"Để ở trong ba lô? Sau khi chờ mục tiêu đến, kéo khóa ra, lấy dao, chém người? Hơn nữa còn muốn mạo hiểm lấy quai của ba lô trở thành công cụ phản kích cho người bị hại? Không, hung thủ của chúng ta nào có ngốc như vậy chứ."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Phương Thanh thực lo âu. Tiến triển của vụ án này coi như là lớn, nhưng cũng coi như không có.

Cho dù hung thủ thực sự cẩn thận, nhưng nhân viên giám định vẫn lấy được dấu vân tay mơ hồ dính máu ở cửa trường tiểu học, còn máu thuộc về nạn nhân Phó Vĩ. Có dấu vân tay này đủ để định tội hung thủ, nhưng bọn họ không tìm thấy hung thủ. So sánh với kho vân tay của cảnh sát, không tìm thấy. Dù sao hiện tại ở nước họ kho vân tay vẫn còn có giới hạn. Còn hiện tại không tìm được chút nào động cơ phạm tội của hung thủ, mối liên hệ với Phó Vĩ.

Nói thật, trước đó Phương Thanh còn có trực giác, vụ án này thực sự có thể trở thành vụ án chưa được giải quyết. Có dấu vân tay thì làm được gì, trong hồ sơ của Bộ công an còn đầy vụ có dấu vân tay, có ADN mà còn chưa giải quyết được. Nhưng có bức phác họa tâm lý tội phạm của Bạc Cận Ngôn, tình huống lại có chút khác biệt. Phương Thành quyết định được ăn cả ngã về không, trước tiên cứ thử xem sao.

Dựa vào công tác thống kê, từ sau khi đến thành cổ, Phương thanh trực tiếp tiếp xúc với tổng cộng 128 người. Trong đó khoảng một nửa ở trong hồ sơ đêm đó không chứng minh được bằng chứng ngoại phạm. Lại dựa vào các điều kiện khác, loại trừ một nửa không phù hợp, còn lại hơn 30 người bao gồm: ông chủ khách sạn, người bồi bàn, mấy vị khách trong quán bar, nhân viên phục vụ khách sạn, còn mấy vị khách...

https://thuviensach.vn

Phương Thanh ra lệnh cho cấp dưới gọi những người này tới cục hỏi, để tránh bứt dây động rừng, không nói rõ, tìm cơ hội lấy dấu vân tay, sau đó đối chiếu.

Từ lúc mặt trời mọc cho đến nhá nhem tối đã tiến hành được hai phần ba, nhưng không có người nào phù hợp.

Chập tối, Phương Thanh họp với một đám cảnh sát. Mọi người đều phì phèo khói thuốc, rõ ràng vô cùng mệt mỏi, hốc mắt đỏ bừng, nhưng lại có sự phấn khởi khác thường.

"Tiến hành so sánh vân tay thế nào rồi?" Phương Thanh hỏi.

Một nhân viên điều tra lắc đầu: "Cũng sắp xong rồi, không tìm thấy người phù hợp."

"Bên phía Bạc Cận Ngôn có động tĩnh gì không?" Phương Thanh hỏi tiếp.

Mọi người đều im lặng, một nhân viên điều tra đáp: "Trước đó Giản Dao có gọi điện đến, muốn có tài liệu về cả gia đình nhà họ Diêu."

Phương Thanh: "Khách sạn nhà họ Diêu?"

Nhân viên điều tra gật đầu: "Ngoài ông chủ Diêu Viễn Qua ra, trong nhà toàn là phụ nữ. Vợ ông ta, em vợ, em họ, còn có hai người quản lý nhà hàng."

Phương Thanh nghe vậy rơi vào trầm tư.

Một cảnh sát già bên cạnh cười nhạo một tiếng: "Trước kia khi tôi quản lý tài liệu, về nhà họ Diêu này, thực ra cũng có một số tin đồn...."

Mấy cảnh sát đều lộ ra nụ cười khinh thường, hiển nhiên họ đều đã nghe qua tin đồn kia.

https://thuviensach.vn

Phương Thanh ngẩng đầu: "Người chết Phó Vĩ ở tại khách sạn, những người từng tiếp xúc trước mắt với anh ta, chúng ta chỉ mới thống kê được nhân viên lễ tân, phục vụ, khách hàng quanh phòng...Người nhà họ Diêu có khả năng đã từng tiếp xúc với anh ta không?"

Không có nhân viên điều tra nào trả lời được vấn đề này.

Phương Thanh nói tiếp: "Người như Phó Vĩ vừa nhìn đã thấy rất bình thường, vấn đề khiến mọi người bên cạnh phản ứng là háo sắc. Trong hậu viện nhà họ Diêu toàn là phụ nữ, vườn hoa lại thông với khách sạn. Nếu Phó Vĩ từng tiếp xúc với bọn họ hoặc một trong số bọn họ, liệu chuyện này có thể liên quan đến cái chết của anh ta không?"

Đồng thời Phương Thanh cũng nghĩ đến chuyện cửa sau của trường tiểu học kia thực sự cách khách sạn nhà họ Diêu không xa. Dường như đã có phương hướng mới trong việc điều tra, nhưng tất cả đều chỉ là suy đoán. Sau khi suy xét một lúc, Phương Thanh quyết định đi tìm Bạc Cận Ngôn.

Lúc này Bạc Cận Ngôn đang nghe điện thoại.

Là cấp dưới của anh, An Nham cùng làm việc trong phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm gọi tới. An Nham giống y Bạc Cận Ngôn, đều là những người thiếu hụt về thường thức đối nhân xử thế, là một IT trạch nam. Lúc này An Nham ở trong điện thoại thản nhiên hỏi: "Sếp, khi nào anh trở về?"

Bạn Cận Ngôn lãnh đạm đáp: "Qua mấy ngày nữa."

An Nham: "SX xảy ra vụ án giết người cướp bóc liên hoàn, tội phạm không để lại manh mối gì có giá trị, còn làm bẽ mặt mấy chục cảnh sát, tổ chúng ta có nên tiếp nhận không?"

Bạc Cận Ngôn: "Chậc."

https://thuviensach.vn

Hai người lại im lặng, bên đầu kia lại có tiếng nói của một người, đúng là bạn thân của Bạc Cận Ngôn, Phó Tử Ngộ. Anh ấy là bác sĩ nổi tiếng, gần đây Giản Dao đang nhờ anh ấy lừa nhóm Bạc Cận Ngôn đi khám bệnh. Nghe thấy Phó Tử Ngộ cười vang nói: "An Nham, cậu đúng là không biết thức thời gì hết. Bạc Cận Ngôn đang điên cuồng đuổi theo Giản Dao. Hiện tại cậu ta dám trở về không sợ Giản Dao đá cậu ta sao?"

An Nham: "Phụt..."

Bạc Cận Ngôn cúp luôn điện thoại.

Giản Dao đang ngồi ở bàn xem tài liệu, ngẩng đầu nhìn sắc mặt anh, dịu dàng hỏi: "Sao vậy?"

Bạc Cận Ngôn bình tĩnh lắc đầu: "Không có gì, hai tên đàn ông độc thân vô vị thôi."

Ánh mắt Giản Dao cong cong cười. Bưng một cốc trà xanh cho anh, ngồi bên cạnh, cùng xem tài liệu của hộ gia đình chỉ cách mấy chục mét kia. Lúc này sắc trời vẫn còn sáng, tia sáng lững lờ, trong sân yên tĩnh.

Diêu Viễn Qua, anh đã xem tài liệu về ông ta ở cục cảnh sát, chính là bản ghi chép cuộc trò chuyện của Phương Thanh và ông ta đêm đó, không nói nhiều lời. Vợ của Diêu Viễn Qua tên Minh Lan, 45 tuổi, cũng là người vợ kết tóc se tơ của ông ta. Nhìn trên ảnh chụp là một phu nhân đoan trang, lạnh lùng. Minh Lan vốn là một phụ nữ nhà giàu, chỉ là gia cảnh hơi kém hơn một chút so với Diêu Viễn Qua. Sau khi lấy ông ta không ra ngoài làm việc. Hiện tại giúp Diêu Viễn Qua quản lý một quán bar bên hồ. Hai người không có con. Minh Nguyệt, em gái của Minh Lan, năm nay 29 tuổi, cũng ở nhà họ Diêu. Sau khi tốt nghiệp trung học làm việc trong nhà máy nhà họ Diêu, hiện tại cũng không làm việc gì. Xem ra Diêu Xa Qua nuôi cả hai chị em này. Minh Nguyệt chưa kết hôn, nhưng có con trai năm nay 5 tuổi, không rõ cha ruột. Nhìn trên ảnh chụp, diện mạo của Minh Nguyệt không

https://thuviensach.vn

bằng chị gái, bộ dạng thật thà phúc hậu, làn da trắng nõn. Trương Cúc Phương, em họ của Diêu Viễn Qua, rất gầy, bộ dạng cũng xinh đẹp, da trắng mắt nhỏ, 30 tuổi, chưa kết hôn. Từng là diễn viên trong đoàn kịch, thích kinh kịch. Hiện tại ở nhà họ Diêu, nghe nói là quản lý sổ sách nhà máy cho anh họ, phần lớn thời gian đều ở nhà.

Triệu Hà, Trần Mai, đều là quản lý nhà hàng do một tay Diêu Viễn Qua đề bạt lên, chức vụ cũng không cao. Triệu Hà lúc nào cũng biểu hiện ngọt ngào, năm nay đã 35 tuổi. Trần Mai vô cùng gầy, 32 tuổi, bộ dạng cũng coi như là đẹp. Bằng cấp của hai người đều không cao, xuất thân từ nông thôn. Nghe nói hai người cũng chưa lập gia đình, bởi vì nhà hàng khá gần đại viện nhà họ Diêu nên cũng vào đó ở. Còn lại là năm người giúp việc trong đại viện. Đều là các bác gái bốn năm mươi tuổi, thỉnh thoảng cũng sẽ đến sân trước ở khách sạn hỗ trợ quét dọn.

Tiếng bước chân truyền đến, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều ngẩng đầu. Sắc mặt Phương Thanh nặng nề đi từ hành lang tới.

"Giáo sư Bạc, trò chuyện mấy câu chứ?"

Ba người vào phòng, Phương Thanh lập tức đi thẳng vào vấn đề: "Dựa theo phác họa của anh, chúng tôi đã tra xét gần trăm người, nhưng vân tay đều không phù hợp."

Bạc Cận Ngôn đáp: "Vậy chứng tỏ phạm vi điều tra của các anh còn chưa đủ."

Phương Thanh liếc tài liệu trên bàn: "Anh nghi ngờ người nhà họ Diêu có liên quan đến vụ án này?"

Bạc Cận Ngôn chỉ đáp: "Bọn họ cần phải được xếp vào phạm vi điều tra."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Hai người đều im lặng trong một lát, Giản Dao bưng chén trà qua, Phương Thanh cám ơn, chậm rãi nhấp một ngụm, nói tiếp: "Giáo sư Bạc, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, từ lúc anh phác họa tâm lý tội phạm, trong lòng tôi và mấy anh em đều bất ổn. Từ trước đến nay chúng tôi phá án đều là tìm hiểu nguồn gốc, từng bước một vén rõ bức màn quan hệ giữa kẻ tình nghi và người bị hại. Động cơ, quá trình gây án, tình cảm và logic của hắn...hung khí, dấu vết, thủ đoạn, thiếu một thứ cũng không được. Quá trình này có lẽ rất vất vả, vô cùng mệt mỏi, nhưng trong lòng chúng tôi đều kiên định. Chỉ là tôi thừa nhận vụ án này rất khó, thời gian cấp trên đưa ra lại cấp bách. Chúng tôi không tìm ra một chút liên hệ nào giữa hung thủ và người bị hại, tìm không ra động cơ và logic phạm tội. Điều tra của chúng tôi rơi vào ngõ cụt. Anh phác họa, chúng tôi nghe hiểu, mỗi điều đều logic, có cảm giác như mây mù gặp được trăng sáng. Nhưng bức họa này tách rời khỏi quá trình, chứng minh thực tế. Ở trong trường cảnh sát chúng tôi đều từng học môn tự chọn tâm lý tội phạm, tôi biết đại khái là anh từ hành vi của tội phạm đưa ra kết luận trực tiếp. Nói đi cũng phải nói lại đây chỉ là suy đoán. Còn hiện tại, nếu tôi trình bày tất cả những điều này với cấp trên. Ngộ nhỡ....tôi nói là ngộ nhỡ, dựa vào bức họa của anh không tìm thấy kẻ tình nghi thì phải làm sao?"

Giản Dao nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn, còn anh im lặng một lát, chỉ mỉm cười.

"Anh cũng không phải là người đầu tiên nghi ngờ tâm lý tội phạm của tôi." Anh nói, "Hàn Trầm thành phố Giang, một thần thám trong lĩnh vực điều tra truyền thống, nói vậy thì anh cũng nghe nói đến rồi, anh ta cũng có

https://thuviensach.vn

cùng thành kiến và nghi ngờ, nhân tiện nhắc luôn một câu, anh ta mất năm năm mới tìm được bà xã của mình, còn thời gian tôi tìm được Giản Dao chỉ tốn một tháng. Quay lại chuyện chính, tôi hiểu rõ sự nghi ngờ của anh, nhưng là do anh không hiểu được bản chất của tâm lý tội phạm."

Phương Thanh cũng không tức giận, cười tiếp tục nghe. Giản Dao lại cho Bạc Cận Ngôn ánh mắt khen ngợi. Dù sao hiện tại đối mặt với sự hoài nghi, anh không cười lạnh châm chọc, mà vẫn nói cười được, chứng tỏ anh đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi.

Khụ...hình như cô hơi thiên vị anh.

"Tâm lý tội phạm và điều tra truyền thống chưa bao giờ là quan hệ đối lập, cũng không phân biệt cao thấp. Chẳng qua trong mắt các anh dựa vào hiện vật, còn trong mắt tôi là hành vi. Hơn nữa phác họa của tôi chưa từng bỏ qua logic phạm tội và chúng cứ hiện vật. "Bạc Cận Ngôn nhấp ngụm trà, thản nhiên nói, "Dưới tình huống này, điều tra truyền thống cũng là đủ, nhưng có một số vụ án năm này tháng nọ không tra được một chút manh mối nào. Mối liên hệ giữa người bị hại và hung thủ bị các nhân tố ngoài ý muốn hoặc là thời gian chặn đứng. Có vụ án liên hoàn giết người năng lực tổ chức có đặc điểm giống nhau. Chẳng lẽ chỉ vì manh mối chặt đứt để mặc cho hung thủ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật? Khi điều tra truyền thống bất lực thì tâm lý tội phạm phải ra tay mà thôi."

Trong lòng Giản Dao chấn động, còn Phương Thanh mặt trầm như nước.

"Quả thật rất nhiều kết luận của tôi là suy đoán dựa vào tâm lý học. Tôi tạm thời bỏ qua nguồn gốc và quá trình của vụ án dày đặc sương mù, sử dụng phân tích hành vi, trực tiếp xác định phạm vi nghi phạm. Các anh đang ở trong đó, còn tôi đứng ở xa quan sát. Dù là suy đoán sẽ có mấu chốt chính xác. Cho nên trách nhiệm và mạo hiểm mà chúng tôi gánh vác còn lớn hơn các anh. Trong và ngoài nước không phải chưa từng xuất hiện, bởi vì phác họa sai lầm nên cuối cùng không bắt được tội phạm, nhưng lẽ nào

https://thuviensach.vn

bởi vì mạo hiểm mà không dám gánh vác trách nhiệm sao? Từ bỏ đích đến là phá án sao? Không, không có một người làm tâm lý tội phạm nào bỏ cuộc, cho dù khả năng vô cùng nhỏ, chúng tôi cũng gắng đạt tới, làm cho người chết vô tội được nhắm mắt."

Giản Dao và Phương Thanh đều im lặng, Bạc Cận Ngôn vừa cười vừa nói: "Hơn nữa từ lúc tôi xuất đạo đến nay...Giản Dao, đúng vậy, lần thứ hai tôi dùng từ 'xuất đạo' là với anh chàng An Nham, tôi chưa từng có sai lầm."

Phương Thanh hỏi: "Tiếp theo hai người tính làm gì?"

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn đình viện phía xa xa, ý tứ sâu xa nói: "Chúng tôi tính đến nhà họ Diêu xem một chút, không chính thức."

Giản Dao trợn mắt: "Anh tính đột nhập vào nhà dân?"

Phương Thanh lại nở nụ cười nói: "Hai người là khách du lịch, là gương mặt mới, đi nhầm cũng không tính là đột nhập nhà dân."

Giản Dao liếc Bạc Cận ngôn. Đây là loại lưu manh của những cảnh sát như Hàn Trầm, Phương Thanh. Bạc Cận Ngôn đơn thuần ngay thẳng nhà cô học được khi nào vậy? Liếc trộm, cả ngày ở cạnh bọn họ nên bị nhiễm theo rồi sao?

Phương Thanh nói tiếp: "Tôi đã gặp Diêu Viễn Qua, cũng gặng hỏi không ít khách hàng và nhân viên làm việc trong khách sạn, tôi đi không thích hợp, nhưng tôi sẽ trông chừng giúp hai người."

"Vậy lên đường thôi." Bạc Cận Ngôn đứng lên, chìa tay cho Giản Dao, "Em yêu, anh dẫn em đi xem phong cảnh trong nhà kẻ tình nghi."

Giản Dao bình tĩnh đặt tay vào lòng bàn tay anh.

https://thuviensach.vn

Phương Thanh nhìn bộ dáng của hai người bọn họ cảm thấy buồn nôn muốn chết, nhưng không hiểu sao lại hơi hâm mộ.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đi đằng trước, Phương Thanh theo sát ở đằng xa phía sau.

Giản Dao thấp giọng hỏi: "Em vẫn có điểm không rõ, chỉ vì nhà họ Diêu nằm trong phạm vi mà anh muốn đến nhà họ xem? Anh không đi những nhà khác sao?"

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: "Em quả nhiên là người hiểu rõ anh nhất. Trên thực tế..." Anh liếc Phương Thanh ở phía sau, thấp giọng dán sát bên tai cô: "Còn có một ít phát hiện, nhưng hôm qua anh không nói ở cục cảnh sát."

Giản Dao kì quái: "Tại sao lại không nói?"

Bạc Cận Ngôn đáp: "Bởi vì chỉ là chút cảm giác. Bọn Phương Thanh không hề chú ý tới trong bản ghi chép có một số chuyện vụn vặt, nhưng bằng cách bí ẩn nào đó lại có liên hệ với nhau. Có lẽ đó đúng là những thứ nhóm bọn họ muốn tìm. Anh dường như đang cảm giác được chân tướng bị cái chết và thời gian che dấu đang mỉm cười trào phúng với anh."

Giản Dao thực sự không hiểu so sánh nghệ thuật hóa như vậy: "À..."

Bạc Cận Ngôn liếc cô nói: "Những suy nghĩ không xác định anh sẽ không bao giờ nói cho người khác, chỉ ngoại trừ em. Bởi vì em đã trở thành một bộ phận của cơ thể anh."

Giản Dao nở nụ cười: "Vâng."

Bên ngoài đại viện nhà họ Diêu là một bức tường thấp, còn có vườn hoa và hàng rào. Bởi vì bên ngoài đại viện có để một tấm biển "Sân riêng, người ngoài miễn vào", lại có một con đường nhỏ ngăn cách với khách sạn cho nên bình thường khách hàng cũng không đi tới nơi này.

https://thuviensach.vn

Ba người trốn tránh sự chú ý của nhân viên phục vụ, nhanh chóng ra bên ngoài sân. Vốn có thể trèo tường đi vào, nhưng có một con chó đen to tướng nằm ngoài cửa như hổ rình mồi.

Không nghĩ tới lúc này Phương Thanh lại có tác dụng, thấy anh ta dùng tay ra hiệu cho hai người, sau đó cúi người tới gần con chó kia, không biết đùa thế nào, con chó yên tĩnh nằm xuống trước mặt anh ta bất động. Bạc Cận Ngôn vô cùng kinh ngạc, Giản Dao cũng cảm thấy thần kì. Phương Thanh cười nói: "Chó nghiệp vụ trong đội cảnh sát đều do tôi quản lý."

Cho đến khi xoay người đi vào trong vườn hoa nhà họ Diêu, Bạc Cận Ngôn vẫn còn khẽ ca ngợi: "Phương Thanh này rất giỏi."

Giản Dao cảm thấy rất buồn cười. Người ta nhạy bén, cứng cỏi, thúc đẩy toàn bộ quá trình điều tra, còn chỉ dùng một chiêu đã khống chế được anh nằm trên mặt đất, không thấy anh khen ngợi. Biết đùa với chó lại khiến anh chăm chú nhìn, tán thưởng không thôi.

Đúng lúc này phía trước hành lang có một người đi tới. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn nhìn thấy rõ mặt người nọ đều ngẩn ra.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Đó là một người giúp việc, bộ dáng bốn năm mươi tuổi, chiều cao trung bình, cao gầy. Mặc quần áo đơn giản, cầm chổi trong tay đi qua, không chú ý tới Bạc Cận Ngôn và Giản Dao ở phía sau cửa. Bọn họ chú ý tới bà là vì trên khuôn mặt trắng nõn có một vết thương mới. Người điều tra vụ án luôn có tư duy tinh tế nhạy bén. Cổ tay của người chết Phó Vĩ có vết bầm, có dấu vết vật lộn. Tuy rằng ở hiện trường không thể khám phá ra vết máu và ADN của hung thủ, nhưng rất có khả năng ở chỗ nào đó trên người hung thủ có vết thương.

Bộ dáng người giúp việc kia rất chất phác, lúc thì quét lá rụng trong sân, lúc thì dọn dẹp bên ngoài hành lang. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao tạm thời đứng ở xa nhìn. Đúng lúc này, một cánh cửa phòng đẩy ra, một người phụ nữ cao gầy, xinh đẹp nhưng mặt mày chua ngoa đi ra. Trên người mặc áo tơ lụa và quần rộng, bộ dáng thướt tha. Giản Dao nhận ra cô ta là Trương Cúc Phương, người em họ từng làm diễn viên trong đoàn kịch.

"Quét cái đầu bà ấy!" Trương Cúc Phương chọc vào ót người giúp việc kia, "Lão nương đang ngủ, đồ đê tiện bà leng keng thùng thùng làm gì! Cố ý không cho tôi ngủ hả!"

Người giúp việc cúi đầu. Trương Cúc Phương còn cảm thấy chưa hết giận, cầm lấy cái gầu hốt rác ở bên cạnh đập vào mặt người giúp việc.

Giản Dao trợn trừng mắt, hóa ra vết thương trên mặt là do như vậy, nhưng Trương Cúc Phương này quá đáng thật. Song hiện tại bọn họ không thể ra mặt, đành phải tiếp tục lặng lẽ nhìn thôi.

https://thuviensach.vn

Trương Cúc Phương mắng một lát rồi đóng cửa đi vào. Thoáng nhìn từ xa, phòng cô ta trang hoàng tinh xảo thời thượng, giường gỗ lớn, sô pha để trong góc, trên mắc áo thiết kế kiểu châu Âu có treo mấy bộ quần áo nam, ở cửa còn có mấy đôi dép lê da.

Lúc này lại có một người giúp việc đi qua sân, cầm trong tay rất nhiều đồ ăn. Là người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, liếc mắt đã nhận ra người kia, nhưng hai người họ không nói chuyện với nhau, như thể đã quen nhìn chuyện này. Tuy tuổi tác, diện mạo của hai người không giống nhau, nhưng cảm giác ngột ngạt chất phác thì giống.

"Cạch" một tiếng, cửa sổ của căn phòng bên cạnh Trương Cúc Phương mở ra. Một người phụ nữ mặt mày thanh tú, thò đầu ra, là Trần Mai quản lý nhà hàng. Cô ta như đang mắng người, hoặc là lẩm bẩm làu bàu: "Ba ngày hai đầu đều nghe thấy tiếng mắng, có để yên hay không. Có bản lĩnh thì làm nhiều chuyện cho nhà này, tận sức đi. Nếu không có ích thì đừng ồn ào! Chị Đồng, mang cơm cho tôi. Sao còn chưa mang đến? Nói chị mà chị không nghe thấy à, sao người khác sai được chị mà tôi không sai được?"

Người giúp việc lúc trước bị Trương Cúc Phương đánh, thấp giọng đáp "Vâng". Giọng nói cũng không mang theo chút gì tức giận, sau đó quay đầu chạy tới phòng bếp bên ngoài viện. Còn Trương Cúc Phương kia cũng không dám đối đầu với Trần Mai, chỉ nghe tiếng "loảng xoảng", có thứ gì đó bị cô ta đập trên mặt đất.

Bạc Cận Ngôn hơi nhíu mày, khẽ nói: "Ngu xuẩn, cuồng vọng, dơ bẩn."

Giản Dao im lặng. Cô ngước mắt nhìn lên, bầu trời đã lờ mờ tối, liễu im lìm rũ xuống, trong đại viện cũ kĩ này tựa hồ tản ra hơi thở mục ruỗng, so với bên ngoài giống như là hai thế giới.

Nhưng không phải vẫn có người sống như vậy sao?

https://thuviensach.vn

Trong đại viện yên tĩnh, sắc trời cũng tối đen. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao im lặng bước đi. Căn phòng lớn ở trên đỉnh đầu nghe nói là phòng ngủ của Diêu phu nhân danh chính ngôn thuận Minh Lan. Lúc này đèn đã tắt, Minh Lan thường xuyên ở quán bar, nên lúc này có lẽ không ở nhà. Nhìn xuyên qua cửa, bên trong đều là đồ đạc gỗ lim kiểu cũ, thảm lát sàn, trong phòng lớn hình như còn có hai căn phòng khác, là một phòng xép rộng. Phía sau là bãi cỏ rộng, có một căn phòng nhỏ để đồ đạc. Phòng khác là của Minh Nguyệt, Triệu Hà, căn phòng sơ sài dưới ngọn đèn sáng sủa, đặt một chiếc giường cao, là phòng của người giúp việc.

Bạc Cận Ngôn mang theo Giản Dao mò mẫm bên trong, chuẩn bị tốt tinh thần sớm hay muộn cũng sẽ bị người khác bắt gặp, nhưng dường như đây là một tiểu viện không khí trầm lặng, bọn họ ở đến mười phút mà vẫn chưa bị ai phát hiện ra. Cho đến khi bọn họ đi đến hồ cá phía sau viện, nhìn thấy người giúp việc kia đứng ở sau gốc cây, một người phụ nữ dáng người đầy đặn đứng bên cạnh, đúng là Triệu Hà quản lý nhà hàng. Tướng mạo của Triệu Hà thoạt nhìn hiền lành hơn so với Trần Mai, khuôn mặt tròn, đôi mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ: "Chị ta lại đánh chị à? Trần Mai hay là phu nhân?"

Người giúp việc cúi đầu nói: "Bà tư, tôi không sao."

Triệu Hà thở dài, nói: "Nếu thực sự không tiếp tục làm được, vậy chị đi đi."

Người giúp việc im lặng.

Triệu Hà nói tiếp: "Buổi tối làm xong việc đến phòng tôi, chỗ tôi có thuốc trị thương."

Người giúp việc im lặng một lát mới nói: "Sao thế được...ngộ nhỡ ông chủ bắt gặp..."

Triệu Hà nói: "Đêm nay ông chủ sẽ không đến phòng tôi, yên tâm, ông ta sẽ không đánh chị nữa đâu."

https://thuviensach.vn

Người giúp việc cúi đầu, đi sang một con đường khác. Triệu Hà quay đầu lại, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, cô ta lùi về sau mấy bước, vừa cảnh giác vừa sợ hỏi: "Hai người là ai?"

Bạc Cận Ngôn cười nói: "Chúng tôi sống ở tòa nhà phía trước." Giản Dao vội nói: "Ngại quá, chúng tôi lạc đường, chị cũng là khách ở khách sạn sao?"

Sắc mặt Triệu Hà thoáng thả lỏng, chỉ về con đường phía trước nói: "Hai người đi nhầm rồi, chỗ này không phải là khách sạn, là nhà riêng của chúng tôi. Mau đi nhanh, ở cửa có chó đấy, lúc đi ra ngoài cẩn thận một chút."

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều nói cám ơn. Triệu Hà vẫn còn chưa yên tâm, tự mình đưa bọn họ ra cửa, quả nhiên nhìn thấy con chó to bộ dáng hung thần ác sát, con chó định sủa thì Triệu Hà đã vỗ về, cô ta mỉm cười nhìn bọn họ rời đi.

Lúc đó Phương Thanh đang đứng ở lầu hai khách sạn, trong phòng Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, lấy kính viễn vọng ra nhìn chằm chằm. Một nhân viên điều tra bên cạnh hỏi: "Sếp, thực sự để cho bọn họ tự xoay sở ở đó, chúng ta không cần giúp đỡ sao?"

Phương Thanh đáp: "Không sao. Mấy người phụ nữ chung chồng đó chẳng lẽ sẽ làm ra chuyện mạo hiểm sao? Xem này, không phải đã trở lại rồi ư."

Nhân viên điều tra nói tiếp: "Đã so sánh xong toàn bộ dấu vân tay của tất cả các đối tượng điều tra giáo sư Bạc chỉ định trước đó."

Phương Thanh quay đầu nhìn cậu ta.

"Không có ai phù hợp."

https://thuviensach.vn

Trời đã tối hẳn, Phương Thanh dẫn Bạc Cận Ngôn và Giảo Dao đi ăn lẩu ở một nhà hàng trong thành cổ. Rót đầy một cốc bia, Phương Thanh liếc Bạc Cận Ngôn: "Uống một chút?"

Bạc Cận Ngôn mất tự nhiên lắc đầu: "Tôi chỉ uống rượu vang."

Phương Thanh nở nụ cười, nói trong cửa hàng cũng có rượu vang. Kết quả Bạc Cận Ngôn nói: "Cám ơn, tôi quyết định uống nước."

Phương Thanh: "..."

Giản Dao cười cầm lấy cốc bia: "Sếp Phương, tôi uống với anh, lấy hai chai đi."

Phương Thanh kinh ngạc nhíu mày, khóe miệng Bạc Cận Ngôn lộ ra nụ cười kiêu ngạo thản nhiên.

Qua ba tuần rượu, bếp nẩu nóng hổi, mọi người dường như đã tận hứng.

Phương Thanh nói: "Nghe nói mấy năm trước Diêu Viễn Qua còn vừa ý một cô sinh viên, lại còn bố trí tiệc rượu trong gia tộc. Sau đó cuối cùng cô gái kia vẫn bỏ chạy."

Ánh mắt Bạc Cận Ngôn lạnh lẽo: "Tại sao mấy người phụ nữ đó lại chịu an phận trong một gia đình dị dạng, không có tôn nghiêm như vậy?"

Phương Thanh cười lạnh, không đáp. Giản Dao biết trước đó Bạc Cận Ngôn sống ở nước ngoài, nên thực sự không hiểu được loại chuyện này. Thực ra trước đó khi cô xem tài liệu, một người đàn ông có tiền có địa vị, mang theo một đám phụ nữ ở trong viện, đã cảm thấy quỷ dị. Không nghĩ tới lại là thật.

Giản Dao nói: "Những người khác cũng chỉ là tình nhân, tiểu tam, không thể lộ diện, vợ cả cũng không nhịn được. 'Gia đình' này của bọn họ có một

https://thuviensach.vn

tấm màn che, công khai chung sống hòa bình có lẽ là bởi vì dục vọng. Loại người có tiền, có quyền, có địa vị như Diêu Viễn Qua có thể mang lại cho các cô ấy những thứ mà những người đàn ông khác phấn đấu cả đời không được. Hai bên đều có thể giữ lấy hoặc từ bỏ, các cô ấy lựa chọn theo ý muốn của mình. Chẳng qua loại cuộc sống này..."

Phương Thanh nói: "Dân chúng như chúng ta không hiểu được."

Bạc Cận Ngôn cầm cốc nhựa lên, kiêu ngạo như đang bình phẩm rượu vang, khẽ nhấp một ngụm, sau đó dùng ngón tay gõ vào mặt bàn: "Diêu Viễn Qua. Một kẻ cuồng vọng tự đại, dục vọng khống chế mãnh liệt. Cường thế, khôn khéo, quyết đoán. Hắn coi phụ nữ là vật sở hữu của mình, không chế bọn họ rất nghiêm ngặt, cũng rất thành công."

"Biến thái!" Phương Thanh mắng, "Trước đó không phải chúng tôi chưa từng nghe qua tin đồn, nhưng Diêu Viễn Qua chỉ lĩnh giấy kết hôn với vợ cả, mấy người phụ nữ khác lại là tự nguyện, cho nên cảnh sát bọn tôi cũng không có cách nào."

Bạc Cận Ngôn hơi đăm chiêu: "Những người phụ nữ đó thực sự thích cuộc sống an phận như vậy sao?"

Giản Dao đáp lại anh, lắc đầu: "Không, không đâu. Trên thế giới này, không có người phụ nữ nào bằng lòng chia sẻ đàn ông với người khác. Cho dù thoạt nhìn bọn họ yên phận, nhưng trong lòng sẽ chứa đầy oán hận, thống khổ, áp lực."

Bạc Cận Ngôn gật đầu với cô, ánh mắt lộ ra ý cười. Giản Dao hơi giật mình, nhìn về phía Phương Thanh, anh ta cũng đang suy xét.

Đúng vậy, thống khổ, áp lực, oán hận, tình yêu và dục vọng dị dạng. Hơn nữa năm này tháng nọ không thể chạy trốn. Hôm nay bọn họ nhìn thấy Trương Cúc Phương, Trần Mai, Triệu Hà còn như thế, còn chưa bắt gặp hai chị em Minh Lan đi theo Diêu Viễn Qua trong thời gian dài đâu.

https://thuviensach.vn

Trong đầu Giản Dao đột nhiên hiện lên bức phác họa của Bạc Cận Ngôn: Người địa phương, vô cùng quen thuộc với hoàn cảnh xung quanh. Từng tiếp xúc với Phó Vĩ.

Đại viện nhà họ Diêu không có máy ghi hình, với người hiểu biết xâm nhập vào đó sau khi gây án không phải việc khó. Có lẽ bọn họ không thể chứng minh được bằng chứng ngoại phạm.

Tinh thần vô cùng áp lực, có dấu hiệu tinh thần phân liệt, nhưng trong cuộc sống công việc không muốn để cho người khác biết. Nhất định có một sự kiện nào đó tạo thành ảnh hưởng lớn, gây ra áp lực trong thời gian dài.

Có thể là một người phụ nữ, chỉ cần có đủ sức lực.

Không thể làm công việc phức tạp hoặc bậc cao.

Trong năm người vợ của Diêu Viễn Qua, một người nhàn rỗi ở nhà, một người quản lý sổ sách, hai người chỉ là quản lý, cấp bậc không cao. Cho dù là vợ cả Minh Lan, nói là bà chủ quán bar, nhưng cũng chỉ là làm thuê cho chồng mình, lại có một đống người bên dưới để sai bảo, nên cô ta làm việc được bao nhiêu.

Như vậy xem ra, bọn họ đều phù hợp với phác họa. Hơn nữa, càng phù hợp hơn với những người đã điều tra trước đó. Hung thủ giết chết Phó Vĩ có thể trốn ở trong đó. Giữa cô ta và Phó Vĩ rốt cuộc có khúc mắc gì ẩn giấu mà không muốn để cho người khác biết?

Nhưng giữa phụ nữ nhà họ Diêu và vụ hung án dường như còn có một khoảng cách rất xa.

Phương Thanh nói: "Hiện tại không có bằng chứng, gọi bọn họ đến thì quá tùy tiện. Tôi sẽ nghĩ cách lấy dấu vân tay của bọn họ để so sánh trước."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Minh Lan đỗ chiếc Audi ở gara phía sau nhà. Cô ta xách túi, ngẩng đầu, nhìn thấy phòng của Trương Cúc Phương còn sáng đèn, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười nói.

Minh Lan đi giày cao gót, thướt tha đi về phòng mình. Trong viện rất yên tĩnh, mấy năm nay mỗi ngày như một. Căn phòng bên cạnh là của em gái Minh Nguyệt, đang dạy con đọc sách, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói. Triệu Hà có lẽ đã muốn ngủ, nhưng sợ quyền uy của chồng, còn chưa dám tắt đèn, trong phòng yên tĩnh.

Chỉ có phòng Trần Mai còn có tiếng nhạc truyền ra. Cô ta cũng là người không biết thân biết phận, nhưng Minh Lan cũng không hối hận khi cho chồng rước cô ta về. Nếu không làm gì có người đối đầu với Trương Cúc Phương.

Minh Lan uống xong nước, chị Đồng giúp việc mang đồ ăn nóng lên. Thực ra chị Đồng chỉ hơn Minh Lan có mấy tuổi, nhưng chăm sóc rất kém. Minh Lan đang ăn cơm dưới đèn, ngẩng đầu nhìn thấy bóng dáng còng lưng của chị Đồng. Minh Lan chán ghét nói: "Cút xuống đi. Hôm nay lại chọc giận bà ba? Mọi người không chịu để cho tôi bớt lo gì cả." Nói xong nhéo mạnh vào người chị Đồng, chị Đồng rên lên một tiếng. Minh Lan duỗi tay sờ mặt chị ta, cười nói: "Bộ dạng cũng không già, chị tính làm lâu dài à. Không phải là ham tiền lương của chúng tôi sao? Một tháng mấy nghìn, chị không có bằng cấp tuổi lại lớn, làm sao kiếm tiền được ở đâu?"

Người giúp việc cúi đầu lui ra ngoài: "Phu nhân, tôi đi trước."

https://thuviensach.vn

Minh Lan cười, không đáp lại.

Đêm này cũng thật dài. Minh Lan nằm trên giường một lát, nghe âm nhạc thịnh hành đương thời, sau đó ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi đó là mặt cỏ yên tĩnh, phòng nhỏ cô độc. Một vầng trăng sáng treo trên bầu trời, khắp nơi vô cùng tịch mịch. Minh Lan bỗng nhiên cảm thấy khó chịu. Đó gần như là một loại cảm giác áp lực lại kích thích. Cô ta hơi muốn khóc, lại cảm thấy trong đầu rối loạn, Năm nay cô ta đã 45 tuổi, mất kinh cũng đã hai năm, nghĩ đến chuyện này cô ta lại bực bội. Một lát sau, cô ta đột nhiên giận chó đánh mèo muốn trút lên Trương Cúc Phương.

Vì thế cô ta nhanh chóng ra khỏi phòng, đi đến trước cửa phòng Trương Cúc Phương. Cách cửa có thể nghe thấy tiếng cười của Trương Cúc Phương và Diêu Viễn Qua. Minh Lan gõ cửa, khóe miệng nhếch lên: "Viễn Qua, quán bar có một số việc, em muốn nói với anh."

Diêu Viễn Qua "ừ" một tiếng, nghe tiếng động đứng dậy ngay. Một lát sau cửa mở ra, Trương Cúc Phương không dám làm trái ý cô ta, chỉ cười lạnh nhìn cô ta. Minh Lan làm như không nhìn thấy, đi cùng Diêu Viễn Qua trở về phòng mình.

Tối nay, Diêu Viễn Qua ngủ ở phòng Trần Mai. Tuy năm nay đã gần 50, nhưng cơ thể ông ta cường tráng, chăm sóc rất tốt, chỉ cần hưng phấn có thể giày vò phụ nữ mạnh mẽ trên giường. Chờ đèn từ phòng Trần Mai tắt, dựa theo quy củ của Diêu Viễn Qua, tất cả những phòng khác mới cùng tắt đèn. Diêu Viễn Qua cảm thấy như vậy rất tốt, mới có bộ dáng của một đại gia đình.

Đêm đó, ngủ yên ổn nhất chính là bà hai Minh Nguyệt. Cô ta ôm con mình, nằm trên chiếc giường lớn, khe khẽ kể chuyện cho con. Năm ấy cô ta 20 tuổi, gả cho Diêu Viễn Qua, vẫn là lúc tuổi còn trẻ ngây thơ, tính cách đơn thuần. Khi đó tình hình trong nhà đã không tốt, nhà máy luôn thua lỗ. Cô ta đến nhà máy của anh rể làm thuê, thường xuyên qua lại, thấy rất

https://thuviensach.vn

nhiều chuyện. Cô ta lạc nhịp tim với anh rể thành thục ổn trọng, nhưng lúc đầu cũng chưa có suy nghĩ gì không an phận. Song sau đó chị gái tâm sự với cô ta, cha mẹ thở dài nói với cô ta: "Hiện tại gia sản của Viễn Qua phải đến mấy chục triệu. Chị con lại không sinh được con cái, bằng cấp của con không cao, diện mạo cũng không bằng chị, cũng không biết tương lai sẽ ra sao, gả cho một thanh niên không ổn định bên ngoài, chẳng bằng..."

Tất ca mọi người đều cảm thấy như vậy là hợp lý, vì thế cô ta cũng nghĩ như vậy. Ngày đó kết hôn, Diêu Viễn Qua tổ chức hai bàn tiệc rượu trong nhà, không mời người bên ngoài, cũng không lĩnh giấy chứng nhận kết hôn. Điều duy nhất khiến cô ta lo lắng là chị gái tức giận, nhưng chị lại ở trên bàn rượu, nở nụ cười nói: "Em gái ngốc, sao chị lại tức giận chứ?"

Sau đó có một lần, cô ta nhìn thấy vết thương đỏ au trên cánh tay chị gái, cũng không dám hỏi nhiều.

Sau đó thoáng chốc nhiều năm như vậy đã trôi qua. Dường như cô ta cũng sống rất tốt, không cần ra ngoài làm việc, Diêu Viễn Qua cho rất nhiều tiền, nhà máy trong nhà cũng được ông ta tiếp nhận, cứu sống. Cô ta lại sinh cho ông ta đứa con duy nhất. Sau này tất cả mọi thứ trong nhà này, không phải là của con cô ta sao? Chỉ là không nghĩ tới, sau đó còn có những người khác, hơn nữa càng không có dấu hiệu ngừng lại.

Diêu Viễn Qua càng ngày càng kiếm được nhiều tiền, càng ngày càng nghiêm khắc. Mới đầu chỉ nghe nói thường xuyên ở chỗ Trương Cúc Phương, sau đó để cho cô ta chuyển vào ở. Ngày đó, Minh Nguyệt không ngừng khóc. Chỉ là khóc xong thì thôi, tất cả mọi thứ trong nhà đều là của người đàn ông này, cô ta không dám, cũng không thể cãi lại. Sau đó, lại tới Triệu Hà và Trần Mai. Hai người xuất thân từ nông thôn, làm thuê cho ông ta.

Thực ra nghĩ lại cô ta cũng không khác gì bọn họ, đều là những người hai bàn tay trắng, ông ta có thể cho bọn họ tất cả: tiền bạc, an ổn, gia đình,

https://thuviensach.vn

một người chồng đủ để nương tựa. Còn yêu cầu duy nhất của ông ta đối với bọn cô chính là chia sẻ mà thôi. Sau đó, Diêu Viễn Qua cũng không lấy thêm những người khác nữa. Có chơi đùa thì cũng không giữ lại lâu bên người. Có lẽ là vì đã thực sự già rồi.

Tuy rằng Minh Nguyệt mới ba mươi mấy tuổi, nhưng hiện tại cô ta không muốn tranh, không muốn quản gì hết. Cô ta chỉ không ngừng ngóng trông đứa con khỏe mạnh trưởng thành, còn chuyện giữa ông ta và bọn họ, Minh Nguyệt không bao giờ muốn để ý đến nữa. Chỉ là khi cô ta ngẩng đầu, nhìn thấy bầu trời trong viện, bốn phía âm u giống như miệng giếng. Thỉnh thoảng cô ta sẽ bật khóc trong đêm khuya, cuối cùng cô ta biết mình vẫn không thể trốn thoát được. Nhà họ Diêu chỉ là một góc khuất trong xã hội phồn hoa, mạng lưới đen tối, còn cô ta cũng chỉ là một con mồi trong mảnh lưới đó mà thôi.

Hôm sau trời sáng cảnh sát mới đến gõ cửa. Một người giúp việc ra mở cửa, cảnh sát mặc đồng phục mang theo nhân viên y tế mặc áo blouse trắng, cười điềm đạm: "Xin chào, chúng tôi là người ở Cục cảnh sát thành cổ. Vụ án giết người mấy hôm trước có liên quan đến nơi này, cần mọi người giúp đỡ."

Sau đó, Trần Mai khẽ gọi Diêu Viễn Qua tỉnh dậy, nói: "Ông xã, cảnh sát đến."

Diêu Viễn Qua đang nằm cuộn tròn tận cùng bên trong giường, mở mắt ra: "Tới làm gì?"

"Nói là có liên quan đến chuyện người khách chết mấy ngày trước."

Diêu Viễn Qua im lặng trong chốc lát, ngồi dậy: "Có nói là chuyện gì không?"

Trần Mai gật đầu, lộ ra vẻ mặt kì quái: "Nói người chết kia có thể có bệnh truyền nhiễm, cần kiểm tra cho mọi người ở trong khách sạn để tiêu

https://thuviensach.vn

độc."

"Bọn họ có muốn vào trong đại viện không?"

Trần Mai nở nụ cười, lắc đầu: "Không cần, chúng ta ra ngoài tiền viện là được rồi."

"Đi thôi." Diêu Viễn Qua gật đầu, "Em đi trước ứng phó một chút, bảo bọn họ làm theo lời dặn của cảnh sát. Một lát nữa anh qua."

Cách thức điều tra án công khai không tuân thủ theo quy củ như vậy cả thành cổ này có lẽ cũng chỉ có cảnh sát lưu manh Phương Thanh làm. Điền bảng biểu, kiểm tra nhiệt độ nghe nhịp tim phổi, lại khử độc ở hai tay. Bên Diêu Viễn Qua vô cùng phối hợp, cảnh sát làm việc vô cùng thân thiết nhiệt tình, còn Diêu Viễn Qua từ xưa đến nay nho nhã ôn hòa, mọi người cười nắm tay, đều để lại hết dấu vân tay. Còn năm người giúp việc trong viện, có ba người đi mua đồ ăn. Để tránh tỏ ra quá gấp rút, vì thế chờ sau khi bọn họ trở về lại đến tiếp nhận "tiêu độc".

Phương Thanh sai người nhanh chóng nắm chặt thời gian đối chiếu dấu vân tay, đồng thời xúc tiến tìm kiếm hung khí, cùng với nhóm cảnh sát bên Phó Vĩ tiếp tục điều tra sâu thêm. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao vốn chỉ có nghĩa vụ hỗ trợ phá án, nên vô cùng nhàn rỗi. Giản Dao thuận miệng hỏi anh: "Có nắm chắc không?" Hỏi xong lập tức đổi ý.

Quả nhiên Bạc Cận Ngôn khẽ cười: "Câu hỏi này của bà Bạc không dễ trả lời, dù sao anh không rõ cảm giác 'không nắm chắc' là dạng như thế nào."

Giản Dao: "...Coi như em chưa hề hỏi đi."

Buổi chiều thời tiết tốt, thậm chí Bạc Cận Ngôn còn mang cô ra ngoài đi dạo một vòng. Trời cao mây trắng, thành cổ lâu đời. Hai người đi dọc theo bức tường thành cổ, đi được hơn nửa vòng, sau khi cả người đổ mồ hôi, lại

https://thuviensach.vn

vào nhà hàng bên cạnh đó ăn một bữa ngon miệng. Sau đó đi ra bên hồ, tìm bãi lau sậy, thuê cần câu cá. Bạc Cận Ngôn chui vào dưới một gốc cây đọc sách, bộ dáng trí thức cao quý phong độ. Giản Dao nhìn chằm chằm mặt nước, thấy cần câu nặng, lập tức kéo lên. Thấy một con cá mắc câu, cô thò tay ra muốn bắt, Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh vỗ tay tán thưởng: "Giản Dao của anh thực sự rất giỏi."

Giản Dao lườm anh: "Đừng nói nhảm, mau bắt cá."

Bạc Cận Ngôn giơ tay ra muốn bắt, nhưng đây không phải là sở trường của thần thám. Con cá kia thực sự rất trơn, bắt mãi không được, Giản Dao nhanh chóng bỏ cần câu xuống, đi qua hỗ trợ. Bờ ruộng vốn hẹp, Giản Dao nhất thời đứng không ổn định, suýt chút nữa ngã xuống nước. Bạc Cận Ngôn nhanh tay lẹ mắt, ôm lấy cổ cô, còn cô ôm lấy cá. Giản Dao khẽ thở ra, còn anh không buông tay mà khẽ "hừ" một tiếng, trong ánh sáng trời chiều, tựa đầu lên vai cô.

"Sao vậy?" Giản Dao nũng nịu hỏi.

"Giản Dao, anh cảm thấy giờ phút này thật hạnh phúc." Anh thấp giọng nói.

Tim Giản Dao run lên, khẽ đáp: "Em cũng vậy."

"Có lúc anh cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, có lúc lại cảm thấy quá chậm." Anh nói, "Có lúc anh không rõ tại sao tình cảm của con người luôn dao động, đây là quy luật tâm lý tự nhiên, anh ở lâu với Phó Tử Ngộ cảm thấy phiền, nhưng tại sao hai năm nay, mỗi giây mỗi phút ở bên em, anh đều cảm thấy cảm xúc dâng trào?"

Giản Dao nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh dưới ánh mặt trời, đáp: "Bởi vì..." Thần thám thông suốt mọi chuyện, lại vẫn không hiểu được sự bí ẩn của tình yêu.

https://thuviensach.vn

Cô đặt cá vào trong bùn, ngẩng đầu hôn anh.

Bởi vì anh là Bạc Cận Ngôn độc nhất vô nhị trên đời này. Chỉ có anh cả đời sẽ giống như đứa trẻ yêu tất cả mọi thứ thuộc về người mình yêu. Em thật may mắn biết bao được làm người yêu của anh.

Hai người quay về khách sạn thì trời đã tối. Không ít phòng đã tắt đèn, nhân viên lễ tân mệt mỏi tựa vào góc chơi điện thoại. Vừa đi vào sân, Giản Dao đã nhận được điện thoại của Phương Thanh. Giọng nói của anh ta không nghe ra chút cảm xúc nào:

"Đã có kết quả đối chiếu vân tay."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 10

"Toàn bộ đều không phù hợp." Phương Thanh nói.

Giản Dao ngẩn ra, nhìn về phía Bạc Cận Ngôn, còn vẻ mặt anh không có biến hóa gì.

Lúc này Phương Thanh cũng không nói thêm, chỉ nói: "Giản Dao, người nhà của nạn nhân Phó Vĩ đến rồi, cảm xúc rất không ổn định. Cô là chuyên gia tâm lý tội phạm, lại là phụ nữ, có thể giúp chúng tôi động viên một chút không."

Giản Dao lập tức đồng ý, cúp điện thoại, Bạc Cận Ngôn gật đầu với cô. Giản Dao suy nghĩ, nói: "Một mình anh ở yên đây, đừng có chạy linh tinh."

Bạc Cận Ngôn thản nhiên cười, chỉ vào mặt mình, Giản Dao kiễng chân hôn anh một cái mới đáp: "Được, nhưng anh vẫn chạy linh tinh."

Giản Dao: "..." Được rồi, tùy anh vậy.

Giản Dao nhanh chóng gọi xe rời đi, một mình Bạc Cận Ngôn bước thong thả lên lầu. Tối này trời đầy sao, thời tiết dễ chịu, anh đi đến lầu hai, ngẩng đầu nhìn đình viện kia, dường như bị cây che mất, không thấy manh mối. Dưới tình hình này, Bạc Cận Ngôn thực sự nghe lời Giản Dao. Sau khi trở về phòng, đóng cửa, một mình ngồi trên giường ngẩn người. Còn bộ não của anh đang vận hành ở tốc độ cao.

Gia đình dị dạng một chồng nhiều vợ, áp lực và oán hận trong thời gian dài. Cuồng vọng, chiếm giữ, đam mê thu thập? Sức yếu nhưng đủ khống

https://thuviensach.vn

chế đối tượng, tiền tài và địa vị ngày càng tăng lên.

"Phó Vĩ...hơi háo sắc, khi học đại học từng chơi đùa với các cô gái, từng yêu đương qua mạng."

"Tích góp kì nghỉ đông này...còn nói sẽ cố gắng có một đoạn diễm ngộ."

"Anh ta để lại cho tôi số QQ, lúc ấy bác quét dọn và nhân viên khác còn cười tôi đấy."

Thi thể bị chém hơn bốn mươi nhát, vết chém chồng chất. Mặt bị chém nát, vô cùng điên cuồng. Bình tĩnh lại phẫn nộ, kiềm chế mà điên cuồng, sau khi bị áp lực trong thời gian dài dẫn đến tinh thần bất ổn.

Vết thương mới trên mặt bác gái quét dọn.

Trương Cúc Phương lấy chổi đánh liên tiếp.

Đình viện im lặng như miệng giếng chết, nhóm người giúp việc tương đối im lặng.

Triệu Hà đứng bên cạnh ao nói: "Đêm nay ông chủ sẽ không đến phòng của tôi. Yên tâm, ông ấy sẽ không đánh chị nữa."

"Oh." Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, đi chân trần xuống giường, đi đến bên cửa sổ, cầm lấy ống nhòm Phương Thanh để lại chỗ anh.

Đình viện im lặng, đèn tắt. Anh nhìn một lát, lại chuyển ống nhòm sang nơi khác.

Nhà bếp.

Nhà bếp của khách sạn và nhà họ Diêu dùng chung. Lúc này đã gần 12 giờ, nơi đó đã sớm tắt đèn. Là một căn phòng lớn, nằm phía sau khách sạn.

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn cảm giác máu trong cơ thể sục sôi. Mỗi lần khi tiếp cận chân tướng, anh đều có cảm giác như vậy. Anh lấy đồ từ trong túi ra, cũng là thứ lấy từ chỗ Phương Thanh - luminol.

Vừa đẩy cửa phòng ra, anh đã sửng sốt. Bởi vì bên ngoài nhà bếp mơ hồ có bóng đen hiện lên. Anh lập tức cầm lấy ống nhòm, lại thấy nơi đó chả có bóng người nào. Bạc Cận Ngôn nhanh chóng nhớ ra, hôm nay cảnh sát tìm người nhà họ Diêu "tiêu độc", thực ra là để lấy dấu vân tay. Người nọ nhạy bén, lại có ý thức phản điều tra, không chừng đã bị kinh động, sẽ làm ra chuyện gì đó.

Bạc Cận Ngôn lập tức bước nhanh xuống lầu. Anh nhanh chóng tới bên ngoài nhà bếp. Bên trong tối đen như mực, chỉ thấy bóng dáng mấy chiếc bàn. Ánh trăng soi sáng, xung quanh chỉ có mấy cái cây yên tĩnh. Bạc Cận Ngôn lại nhìn một vòng, vẫn không thấy có bóng người nào. Có lẽ vừa rồi chỉ là có người đi qua thôi. Anh đẩy cửa, không khóa, chỉ cài mỗi chốt. Bạc Cận Ngôn nghiêng người tiến vào, khép hờ cửa lại. Ngẩng đầu nhìn xung quanh, không gian khoảng hơn hai mươi mét vuông, bàn dài, tủ bát, bồn rửa, gọn gàng thông thường. Ánh mắt Bạc Cận Ngôn đầu tiên dừng ở bên cạnh bồn rửa, nơi đó có hai giá để dao, phải để đến mười con dao. Có dao thái, dao gọt hoa quả, dao chặt xương. Tầm mắt di chuyển lên trên, bên cạnh tường có treo mấy bộ quần áo bảo hộ lao động dày. Có lẽ là lấy từ nhà máy nhà họ Diêu cung cấp cho nhóm đầu bếp mặc.

Bạc Cận Ngôn cầm lấy chai luminol, cẩn thận lựa chọn mấy chỗ nhỏ vào. Yên tĩnh mấy giây, Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, mỉm cười.

Cha của Phó Vĩ tên Phó Đại Phàm, đã hơn năm mươi tuổi. Lần này ông đến một mình, bởi vì vợ đã nằm liệt trên giường nhiều năm nên không thể đưa đến đây. Do đó, ông thu xếp hết mọi chuyện trong nhà, đến chỗ con trai đã mất mấy ngày. Ông là một kĩ sư nhà máy địa phương. Lúc này mặc một chiếc áo khoác cũ, quần âu, giày da, ngồi trong phòng khách đội cảnh sát hình sự, hai mắt đỏ bừng, dữ tợn lại tiều tụy.

https://thuviensach.vn

Giản Dao nhìn thấy bộ dáng của ông cũng cảm thấy lòng chua xót. Mặc dù phải dùng những lời lẽ ấm áp để động viên, nhưng ai có thể chịu thay được nỗi đau mất con cho ông đây?

Hai tay Phó Đại Phàm để hết vào trong tóc, vừa rồi cuối cùng ông đã thấy được thi thể con trai, bây giờ vẫn còn đang run rẩy. Ông không thể tin được con trai đã không còn trên cõi đời. Đứa con ông ngậm đắng nuốt cay sinh ra, thông minh, bướng bỉnh, nhưng khiến ông kiêu ngạo. Ông biết con mình cũng không phải là người ngoan ngoãn. Tuy điều kiện kinh tế gia đình bình thường, nhưng từ nhỏ ông chưa bao giờ bạc đãi con, thậm chí còn chiều chuộng con hơn. Sau khi con trưởng thành, không còn gần gũi với cha mẹ. Sau khi học đại học, nghỉ hè và nghỉ đông cũng hiếm khi trở về, thỉnh thoảng mới gọi điện thoại, ngoài lúc xin tiền sinh hoạt. Sau khi đi làm, mỗi lần gọi điện thoại về cũng chả nói được mấy câu, nhưng đó là đứa con ông thương yêu nhất, là cốt nhục duy nhất trên đời này của ông. Chỉ cần con có thể hạnh phúc, người làm cha mẹ như ông bằng lòng đánh đổi tất cả.

Nhưng con mất rồi, cái chết vừa thê thảm vừa đau đớn, chỉ còn một đống máu thịt trả lại cho cha mẹ.

Nước mắt Phó Đại Phàm không ngừng rơi xuống.

Giản Dao khẽ nói: "Chú à, chú giữ gìn sức khỏe. Chúng cháu nhất định bắt được hung thủ."

Phó Đại Phàm lại khóc rống lên, ngẩng đầu nhìn cô: "Hung thủ? Nghe nói hung thủ là một kẻ tâm thần, tôi nghe các cô và mấy người đi đường đều nói thế, nhưng các cô là cảnh sát sao lại để cho kẻ tâm thần đi giết người chứ? Sao ngay cả một kẻ tâm thần còn không bắt được? Tại sao?"

Ông lập tức nhào về phía trước, Giản Dao lùi lại hai bước. Hai cảnh sát bên cạnh vội tiến lên ôm lấy người cha cảm xúc kích động. Mặt Giản Dao

https://thuviensach.vn

hơi trắng bệch, cũng hơi khó chịu. Người cảnh sát bảo cô tránh đi một lúc, cô liếc nhìn Phó Đại Phàm thống khổ tuyệt vọng, xoay người rời đi.

Buổi tối, cây yên gió lặng.

Giản Dao đứng ở hành lang cục cảnh sát, nhìn núi và thành cổ yên tĩnh. Cô lại nhớ tới cha mình, cho dù hiện tại cô sắp không còn nhớ rõ khuôn mặt ông nữa. Khi đó là năm, sáu tuổi, chỉ nhớ mơ hồ, cánh tay cha mạnh mẽ, phù hiệu cảnh sát tỏa sáng, cảnh phục thẳng thớm. Ông ôm cô cười, thường từ đêm khuya thậm chí rạng sáng ông mới trở về, cả người đầy mồ hôi, nhưng vẫn không quên cúi đầu hôn cô và em gái nằm trên giường. Thỉnh thoảng cô sẽ bị đánh thức, chìa tay gọi cha, sau đó nhìn thấy ông dịu dàng cười.

Hốc mắt Giản Dao lập tức ẩm ướt.

Máu đầy đất, xác chết đầy vết chém, rên rỉ đau đớn, dường như lướt qua hiện lên trước mắt cô. Cuối cùng là lời căn dặn khẽ khàng của cha: "Giản Dao, cha giao cho con nhiệm vụ, mang em gái trốn ở bên trong, nhất thiết không được ra, không được phát ra tiếng."

Việc đời luôn thay đổi, thế gian luôn có tội ác. Luôn có người canh giữ bên cạnh nhân gian bình thường. Cha cô, Cận Ngôn và cô cũng vậy.

Giản Dao cúi đầu, lấy di động ra gọi cho Bạc Cận Ngôn. Di động chỉ mới đổ một hồi chuông đã có người bắt máy.

"A lô?"

"Hello, em yêu." Giọng nói của Bạc Cận Ngôn vô cùng thấp.

Giản Dao ngẩn ra, khóe miệng cong lên. Mỗi khi anh hưng phấn sẽ không nhịn được gọi cô là "em yêu", vậy chứng tỏ vụ án đã có manh mối

https://thuviensach.vn

rồi sao? Quả nhiên, Bạc Cận Ngôn khẽ cười nói: "Đoán xem, chồng em phát hiện ra điều gì."

Người này...từ sau khi lĩnh giấy kết hôn, tuy rằng không còn lãng mạn như trước, nhưng trong mỗi hành vi cử chỉ thường xuyên thích lấy thân phận đã kết hôn ra. Nhất là khi ở cùng hai người Phó Tử Ngộ và An Nham, đột nhiên sẽ nói ra một câu: "Tôi đã kết hôn. Chuyện này không nên hỏi tôi, đi hỏi bà Bạc ấy."

Phó Tử Ngộ và An Nham: "..." Người ta chỉ muốn hỏi anh buổi tối đi đâu ăn cơm thôi, anh có nhất thiết phải biểu hiện ra giống như trinh tiết liệt nam không....

Giản Dao cười hỏi: "Vậy xin hỏi ngài Bạc đã phát hiện ra gì vậy?" Nếu Giản Dao biết tiếp theo Bạc Cận Ngôn sẽ gặp phải tình huống nguy hiểm, cô nhất định không cười nổi.

Bạc Cận Ngôn nhìn thấy ánh sáng trong thế giới u tối. Ngoài cửa sổ gió thổi lay động cây, vô cùng u ám. Trong phòng bếp lại tối tăm, chỉ có hai nơi phát ra ánh sáng nhạt.

Sử dụng luminol cần phải rất cẩn thận, bởi vì sau khi xảy ra phản ứng hóa học với máu đồng thời cũng sẽ ảnh hưởng tới một số kiểm tra đo lường thành phần máu sau đó. Cho nên Bạc Cận Ngôn chỉ lựa chọn một chỗ.

Chỗ đó là một con dao, một con dao chặt xương cắm ở giá để dao.

Nhóm đầu bếp làm việc đương nhiên cũng sẽ chặt xương róc thịt, thân dao sẽ có vết máu. Sau khi rửa dao vẫn sẽ để lại máu động vật, gặp phải luminol cũng sẽ có phản ứng. Nhưng chặt xương róc thịt không phải là đồ tể, Bạc Cận Ngôn tin không có con dao của người đầu bếp nào mà từ chuôi, thân, viền, tất cả đều rải rác ánh sáng như vậy. Thậm chí ngay cả tay cầm bằng gỗ cũng có ánh sáng. Giống như từng ngâm trong máu loãng. Sau khi

https://thuviensach.vn

cầm dao đâm người, máu từ động mạch chủ phun ra nhiễm đầy dao, sau đó mới rút ra.

Anh mới cho một chút lên nửa mặt thân dao, giữ lại mặt bên kia cho nhân viên giám định.

Mặc dù kết quả luminol không thể làm chứng cớ trực tiếp, phải thêm một bước giám định kết quả nữa mới được, nhưng Bạc Cận Ngôn gần như đã có thể kết luận - chính là nó!

Bạc Cận Ngôn lặng lẽ nhìn nó một lúc.

Ở một chỗ khác, bên cạnh treo mấy bộ quần áo bảo hộ lao động. Dường như đều có một chút ánh sáng, có lẽ là sau khi làm việc vô ý nhìn thấy nó đã khô. Chỉ có một bộ quần áo, trước ngực toàn là màu xanh, hình dạng đáng sợ. Máu kia thấm quá nhiều nên không giặt sạch được.

"Oh." Bạc Cận Ngôn khẽ thở dài.

"...Tại sao anh lại ở trong nhà bếp?" Giản Dao ở bên đầu kia hỏi.

Bạc Cận Ngôn đáp: "Bởi vì anh nghĩ hung thủ ở đây. Bức họa của anh không sai, hung thủ ở ngay trong phạm vi đó. Sherlock Homes đã từng nói: loại bỏ tất cả các đáp án không có khả năng, kết quả còn lại cho dù không thể tin nổi cũng chính là chân tướng thực sự. Cho nên, những người khác không phải, thì còn lại nhất định là đúng. Mấy người phụ nữ nhà họ Diêu chịu áp lực trong thời gian dài, nhưng ở trong viện còn có một nhóm người khác cũng phải chịu áp lực. Bọn họ bị làm nhục, bị chửi bới, bị đối xử bạo lực, nhưng vì nhà họ Diêu trả lương cao nên không thể không nhẫn nhịn. Phụ nữ nhà họ Diêu trút hết áp lực lên những người này. Tình trạng của bọn họ càng tồi tệ hơn. Trong ghi chép lời khai của nhân viên làm việc tại khách sạn chứng thực những người giúp việc trong hậu viện cũng sẽ đến khách sạn hỗ trợ. Cho nên bọn họ mới có thể tiếp xúc được với Phó Vĩ. Cái gì là ý định giết người kích thích 'cô ta', anh nghĩ nhất định là có liên quan

https://thuviensach.vn

đến sự lỗ mãng của Phó Vĩ, kích động vết thương 'cô ta' che giấu trong lòng. Xem trong bản ghi chép có nhắc tới, hung khí dài khoảng 20cm, rộng khoảng 10cm, với phạm vi này chủng loại dao không hề ít, nhưng dao phay thường dùng cũng ở trong phạm vi này. Một người giúp việc thường xuyên quét dọn, làm việc trong nhà bếp, nếu muốn giết người, hung khí có thể sử dụng được là gì đây? Đó là công cụ cô ta quen thuộc, thuận tay, có khả năng nắm chắc được nhất."

"Chẳng lẽ cô ta dám để hung khí lại ở nhà bếp?" Giản Dao giật mình hỏi, cô cũng không biết Bạc Cận Ngôn đã tìm được rồi.

Bạc Cận Ngôn im lặng một lát, cười lạnh nói: "Người thường sẽ không làm vậy, nhất định sẽ giấu kín hoặc vứt bỏ hung khí. Nhưng thứ nhất, nếu nhà bếp đột nhiên thiếu dao chặt xương, lại xảy ra án giết người, tất nhiên sẽ khiến cho người khác chú ý. Cô ta là người thông minh, biết được nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Thứ hai..." Anh ngước mắt nhìn ánh sáng trên con dao và bộ quần áo: "Nếu cô ta thực sự thù hận tất cả, để dao lại trong nhà bếp tiếp tục sử dụng, không phải càng khiến cho cô ta sảng khoái sao?"

Giản Dao sửng sốt.

Con dao tẩm máu người, róc thịt người, tiếp tục nấu cơm cho người nhà họ Diêu, cho khách hàng...

Cô chợt thấy lạnh người, ghê tởm. Còn Bạc Cận Ngôn lại ở bên đầu kia an ủi: "Yên tâm, mấy ngày nay em đều ăn theo khẩu vị của anh ở trong khách sạn, có lẽ chưa từng ăn thịt đâu."

Giản Dao: "...Em đương nhiên là không! Em lập tức thông báo cho Phương Thanh mang đội đến."

"Được." Bạc Cận Ngôn đáp, "Anh ở đây..." Giọng nói của anh im bặt, sau đó chỉ còn tiếng hít thở khàn khàn.

https://thuviensach.vn

Giản Dao ngẩn ra: "Cận Ngôn? Cận Ngôn!"

Không có người đáp lại, sau đó là tiếng tạp âm chói tai, giống như tiếng di động rơi xuống đất. Sau đó gọi như thế nào, cũng không có người bắt máy.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Bạc Cận Ngôn chống cự.

Ánh trắng sáng dao động chiếu vào cửa sổ nhà bếp cũ kĩ. Người nọ quả nhiên sắc bén lại tàn nhẫn, đột nhiên xuất hiện, đè cổ anh từ phía sau. Cánh tay không quá to, sức lực không thua kém đàn ông. Bạc Cận Ngôn bất ngờ không kịp đề phòng, bị đánh lén. Chị ta không phát ra chút tiếng động nào, mạnh mẽ giữ chặt lấy Bạc Cận Ngôn, ghìm chặt lấy anh, đúng là muốn ghìm chết anh. Di động trong tay Bạc Cận Ngôn rơi xuống đất, khóe miệng hiện lên cười lạnh, xoay khuỷu tay đánh lên mặt chị ta. Chị ta bị đập mạnh như vậy, lập tức kêu lên vì đau, nhưng vẫn không buông tay, ngược lại còn ghìm chặt hơn. Không có kĩ xảo đánh nhau, rõ ràng cũng không có quá nhiều kinh nghiệm, toàn bộ đều dựa vào sự bền bỉ và ý chí để giết người. Tuy nhiên vóc dáng của Bạc Cận Ngôn cao hơn so với chị ta, lại còn bình tĩnh, tuy thân thủ kém, nhưng trí thông minh có thừa. Vừa thấy không thoát được chị ta, anh không hề hoảng hốt, hít thở bình tĩnh, vung người đánh chị ta đập vào chiếc bàn phía sau.

Cú va chạm này khiến cả thắt lưng Bạc Cận Ngôn cũng bị đau lây, nhưng dù đã ngã chị ta vẫn còn cố chấp không chịu buông tay, hai tay vẫn bóp chặt cổ anh. Bạc Cận Ngôn vừa tức giận vừa buồn cười, xoay người nhìn mái tóc hoa râm của chị ta, nao nao.

"Tại sao?" Hai người đều thở hồng hộc, Bạc Cận Ngôn dùng lưng giữ chặt chị ta ở trên tường, khàn giọng hỏi: "Tại sao lại có nỗi tuyệt vọng sâu như vậy...và cả oán hận?"

https://thuviensach.vn

Chị ta im lặng.

Bạc Cận Ngôn đấm mạnh vào bụng chị ta, cuối cùng đã thoát được. Chị ta cúi đầu thúc vào người anh. Bạc Cận Ngôn vốn đang có lợi thế, lại gặp phải đối thủ mạnh mẽ không muốn sống như vậy, nhất thời không thể giành được thế chủ động.

Trong căn phòng u ám, hai người không tiếng động giằng co.

"Chị đã phải chịu tổn thương gì?" Bạc Cận Ngôn thấp giọng hỏi, "Cha mẹ? Đàn ông? Con cái?"

Chị ta phát ra tiếng khóc.

Bạc Cận Ngôn khẽ "oh" một tiếng.

"Là loại tổn thương nào?" Lần này anh chuẩn xác bắt được cánh tay chị ta tấn công trong bóng tối, "Ngược đãi? Lừa gạt? Cưỡng hiếp? Giết hại?"

"Cậu không biết gì hết..." Chị ta run rẩy nói, "Các người...không biết gì hết!"

"Không, hoàn toàn ngược lại, cái gì tôi cũng biết hết." Bạc Cận Ngôn đáp, "Tôi là Bạc Cận Ngôn. Tất cả tội ác, chỉ cần tôi gặp được sẽ không bỏ qua. Cả đời tôi khao khát chính là làm cho chân tướng rõ ràng, rửa sạch oan khuất, kẻ phạm tội phải đền tội."

Trong bóng tối, chị ta không nói gì, nhưng Bạc Cận Ngôn hoàn toàn cảm giác được chị ta đang khóc.

"Chị..." Anh vừa mở miệng, chị ta lại đẩy ngăn tủ bên cạnh về phía anh, tông cửa xông ra ngoài.

Bạc Cận Ngôn đẩy đồ khỏi người, chạy theo. Có hai nhân viên phục vụ đi trên hành lang thất thanh hô: "Chị Đồng, làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Chị Đồng kia im hơi lặng tiếng, thoáng chốc đã không thấy đâu. Bạc Cận Ngôn bị hai nhân viên phục vụ cản trở, khi đuổi theo đến cuối con đường nhỏ u ám, bóng dáng chị Đồng hiện lên rồi biến mất. Cuối đường đúng là tiểu viện nhà họ Diêu.

Giản Dao, đám người Phương Thanh hơn hai mươi phút sau chạy tới khách sạn nhà họ Diêu. Đèn xe cảnh sát rực sáng cả trời đêm.

Dưới sự chỉ huy của Phương Thanh, một đội cảnh sát nhanh chóng tiến vào khách sạn, Giản Dao cũng mang súng đi theo, trong lòng nóng như lửa đốt. Tuy nhiên bọn họ không hề nghĩ tới khách sạn vốn nên yên lặng, lúc này đèn đuốc lại sáng trưng, rất nhiều khách hàng đi ra, đứng ở ban công, hành lang, châu đầu ghé tai, ngước mắt nhìn ra xa, nhìn thấy nhóm cảnh sát xông vào, trong nháy mắt vô cùng hưng phấn.

Trong lòng Giản Dao xuất hiện dự cảm không lành.

Có người thấp giọng bàn tán: "Chết người, nghe nói có người chết. Cảnh sát tới nhanh thật."

"Nghe nói cũng là do kẻ gây án mấy hôm trước giết."

"Mau chóng thu dọn đồ đạc đi, ai còn dám ở lại khách sạn này nữa."

Phương Thanh dẫn đội ở phía trước cau mày, trao đổi ánh mắt với Giản Dao. Sắc mặt Giản Dao càng trở nên trắng bệch, cúi đầu, không nói gì, chỉ nhìn về phía trước.

Cũng không khó tìm ra nơi xảy ra vụ án thứ hai. Bởi vì lúc này, ngoài tiểu viện nhà họ Diêu ở cũng vây quanh không ít người. Bên trong đèn đóm sáng trưng, bóng người lay động, mơ hồ còn có tiếng khóc. Thi thể trước mắt là Triệu Hà "bà tư" nhà họ Diêu. Là người ngày đó để lại ấn tượng tốt cho Giản Dao, thoạt nhìn cũng là một người hiền lành.

https://thuviensach.vn

Nhóm cảnh sát tiến vào phòng của Triệu Hà, dưới ngọn đèn sáng rực. Diêu Viễn Qua chỉ mặc áo ngủ, mặt tái mét đứng, trên người còn có vết máu. Vợ cả Minh Lan đứng bên cạnh ông ta, một bàn tay đỡ ông ta, tay kia thì che mặt, còn "nhóm vợ bé" khác nhà họ Diêu đều đứng ở cửa, sắc mặt đều rất kém.

Giản Dao vừa vào cửa đã nhìn thấy cách vị trí cửa không xa có vết máu, con dao găm rơi xuống bên cạnh, một bãi máu trên mặt đất.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Phương Thanh dò hơi thở mạch đập cho Triệu Hà, đã mất rồi, trầm giọng hỏi.

"Đồng...chị Đồng xông tới, giết cô ấy." Diêu Viễn Qua đáp.

"Bạc Cận Ngôn đâu?" Giản Dao vội vàng hỏi.

"Giản Dao, anh ở trong này." Một giọng nói truyền đến từ phía sau, Giản Dao vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn lướt qua mọi người đi tới. Trên trán anh đã ướt đẫm mồ hôi, trên áo sơ mi cũng có mấy vết máu, nhưng đôi mắt vẫn sâu đen như trước.

Giản Dao khẽ thở phào, có rất nhiều điều muốn hỏi, lại nhìn thấy vết máu bầm dọa người trên cổ anh, toàn bộ lời nói đều nghẹn trong cổ họng. Anh lại vô cùng bình tĩnh, nắm chặt tay cô, khẽ nói: "Bà Bạc, đừng lo, anh không sao."

Lần nào cũng đều là một câu như vậy, nhưng lần này Giản Dao không thể cười nổi.

"Tội phạm chạy lên núi rồi, hướng Tây Nam." Bạc Cận Ngôn lưu loát nói với Phương Thanh, "Chị ta rất quen thuộc đường xá, tôi không thể đuổi theo được."

https://thuviensach.vn

Phương Thanh lập tức ra lệnh cho cấp dưới: "Đuổi theo!" Một đội cảnh sát lập tức lên đường, chỉ là bầu trời tối đen, ngọn núi lớn phía sau giống như quái thú ngủ đông, đêm nay không thể truy bắt được thì không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa.

Hiện trường nhanh chóng trở nên bận rộn.

Phương Thanh mang theo hai cảnh sát có kinh nghiệm, ngồi xổm xuống tiếp tục khám nghiệm thi thể. Nhân viên giám định cũng đã chạy tới, bắt đầu làm việc. Diêu Viễn Qua bị mời sang một bên, trấn an cảm xúc, chuẩn bị lấy lời khai. Những người nhà khác bị ngăn ngoài dải cảnh giới, bọn họ cũng cần phải lấy lời khai.

Triệu Hà trên mặt đất bị giết tàn nhẫn, một đao mất mạng, đâm thẳng vào tim. Trong thời gian ngắn trước khi Bạc Cận Ngôn đuổi tới đây, xảy ra chuyện gì chỉ có đương sự biết mà thôi.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nhìn về phía Diêu Viễn Qua. Sắc mặt ông ta hơi trắng, cũng hơi đỏ, thật sự không phải là bộ dáng quá hoảng hốt, gật đầu với cảnh sát trước mặt, ánh mắt lộ ra vẻ đau xót và phẫn nộ.

"...Bầu trời tối đen, không bật đèn, không quen đường. Khi tôi đuổi tới tiểu viện nhà họ Diêu thì đã bị chị ta bỏ một khoảng cách." Bạc Cận Ngôn nhấp một ngụm trà nóng nói.

Phương Thanh gật đầu: "Thấy rõ chị ta chạy về hướng phòng người nào không?"

"Không thấy rõ, lúc tôi chạy đến chị ta đã vào phòng rồi."

Bạc Cận Ngôn nhớ lại hình ảnh lúc đó.

Đêm dài yên tĩnh, khi anh đứng ngoài tường tiểu viện, cây và tòa nhà che khuất tầm mắt của anh, còn chị Đồng đã không thấy bóng dáng đâu. Anh

https://thuviensach.vn

quyết định nhanh chóng gõ cửa, nhưng không có người mở. Con chó dữ ở cửa không ngừng sủa về phía anh, khi đó anh thật sự nhớ đến sự tồn tại của Phương Thanh. Đợi anh nghĩ cách tránh được con chó kia, xoay người tiến vào bên trong thì thấy có phòng sáng, có phòng tối đen một mảnh.

Chị Đồng chắc chắn sẽ không về phòng của mình ngồi chờ chết. Bạc Cận Ngôn đi về phòng chủ nhà đầu tiên, phòng ngủ của Diêu Viễn Qua, cùng với phòng ngủ của Minh Lan ở bên cạnh, nếu chị Đồng tức nước vỡ bờ tùy tiện trả thù, vậy người bị hại lớn nhất chính là hai vị chủ nhà. Ai ngờ vừa mới tới gần, nhìn thấy cửa phòng Diêu Viễn Qua khép hờ, bên trong tối đen như mực. Anh rùng mình, cẩn thận tới gần, từ từ đẩy cửa ra, lại phát hiện bên trong không có một bóng người.

Đúng lúc này, tiếng kêu thảm thiết của phụ nữ từ trong phòng Triệu Hà truyền ra. Bạc Cận Ngôn vội vàng quay đầu lại, thấy "rầm" một tiếng cửa bị người đẩy ra, một người nghiêng ngả lảo đảo từ trong phòng ngã xuống, cả người đầy máu, nhìn thân hình thì đúng là Triệu Hà.

Bạc Cận Ngôn chạy đến.

Khi chạy tới cửa, Bạc Cận Ngôn chỉ nhìn thoáng qua, Triệu Hà giống y như sau này khi nhóm cảnh sát nhìn thấy, nằm trên mặt đất, còn Diêu Viễn Qua đứng bên cạnh thi thể, sắc mặt đỏ bừng. Ông ta ngạc nhiên khi nhìn thấy Bạc Cận Ngôn. Anh khẽ sờ vào người Triệu Hà, đã không còn hơi thở, khẽ gào lên với Diêu Viễn Qua: "Lập tức gọi điện thoại cho cảnh sát, xe cứu thương." Nói xong đuổi theo phương hướng chị Đồng bỏ chạy.

Đuổi ra khỏi nhà họ Diêu, đuổi theo ngõ nhỏ ngoằn ngoèo. Tiếc là chân núi tối như bưng, bóng dáng chị Đồng chợt lóe lên rồi đi vào rừng không còn tung tích. Chờ đến khi Bạc Cận Ngôn chạy được đến trước rừng thì chỉ thấy lờ mờ bên trong, có rất nhiều con đường nhỏ lên núi, cỏ dại cao hơn người, làm sao đuổi theo được chị ta.

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, nói: "Chúng ta quay trở lại điểm xuất phát, điều tra tất cả bí mật của chị ta, có thể biết được nguyên nhân chị ta giết người."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Trong phòng thẩm vấn, vẻ mặt Diêu Viễn Qua đã ổn định, khôi phục phong độ điềm tĩnh thường ngày.

"Có lẽ là khoảng hơn 11 giờ đêm, tôi ở trong phòng Tiểu Triệu, bàn chuyện với cô ấy. Chị Đồng cứ thế xông vào, Triệu Hà hỏi chị ta có chuyện gì, chị ta giống như phát điên, đánh Triệu Hà."

Phương Thanh hỏi: "Lúc ấy ông có phản ứng gì?"

"Tôi ư?" Diêu Viễn Qua đáp, "Tôi muốn ngăn cản, nhưng chị Đồng không nghe. Sức lực của chị ta mạnh kinh người, lập tức đẩy ngã Triệu Hà xuống đất. Tôi cũng hơi sợ chị ta, muốn mở miệng gọi người đến hỗ trợ. Ai ngờ chị ta cầm lấy con dao trên bàn, đâm Tiểu Triệu...Giết xong Tiểu Triệu, chị ta còn muốn lao tới giết tôi. Lúc ấy tôi rất tức giận, lao vào xô xát với chị ta. Vết thương này chính là bị chị ta dùng dao chém đấy." Ông ta xắn áo lên, lộ ra vết thương đầy máu.

Phương Thanh gật đầu.

"Có lẽ là sau khi nghe thấy vị cảnh sát kia đuổi tới, chị ta bỏ chạy. Tất cả mọi chuyện chính là như vậy."

Phương Thanh suy nghĩ lại hỏi: "Khi chị ta đâm Triệu Hà, ông đứng ở đâu?"

Diêu Viễn Qua suy nghĩ một chút đáp: "Tôi không nhớ rõ, ngay bên cạnh thì phải, cách đó mấy bước."

https://thuviensach.vn

"Sau khi vào phòng, chị ta có từng nói gì không?"

Diêu Viễn Qua hơi nhíu mày: "...Chị ta nói: Các người sẽ không được chết tử tế. Chị ta nói muốn giết sạch những kẻ có tiền."

Cách lớp kính thủy tinh tối màu, Bạc Cận Ngôn, Giản Dao, và mấy cảnh sát khác quan sát kĩ lưỡng cả quá trình. Một cảnh sát cười lạnh nói: "Vợ bé của mình bị người chém ở ngay trước mắt, ông ta vẫn còn né ra mấy bước, chỉ bị chút vết thương nhẹ, cũng thực sự bỏ được."

Tiếp đó, Minh Lan, Minh Nguyệt, đám phụ nữ, hai người giúp việc khác trong tiểu viện, đều tiếp nhận thẩm tra của cảnh sát. Lời khai của bọn họ đều giống nhau, đêm đó Diêu Viễn Qua đến phòng Triệu Hà, bọn họ đều đi ngủ, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết mới chạy đến.

Cứ như vậy bận rộn cho đến khi trời hửng sáng.

Giản Dao đứng ngoài hành lang, nhìn mặt trời mọc phía chân trời. Dưới lầu bên ngoài cục cảnh sát còn có không ít dân chúng tụ tập. Có thể tưởng tượng được sau khi bình minh, vụ án này sẽ chấn động cả thành cổ. Một kẻ giết người điên cuồng, chạy trốn trong núi sau thành, sẽ tạo thành bao nhiêu khủng hoảng với dân chúng đây?

Chỉ là điều khiến người ta khủng hoảng nhất rốt cuộc là giết người hay là lòng người?

Cửa phòng ở phía sau mở , Bạc Cận Ngôn bước ra. Áo sơ mi trắng, mi thanh mắt sáng. Ngoài vết thương tạo thành một vòng trên cổ khiến người ta sợ hãi, anh coi như không thấy, thì vẫn là bộ dáng kiêu ngạo lãnh đạm như cũ.

"Bà Bạc không cần đi ngủ một lúc sao?" Anh nói, "Thiếu giấc ngủ sẽ không tốt cho làn da mềm mại của em. Chuyện còn lại là của cảnh sát."

https://thuviensach.vn

Giản Dao nhìn anh: "Em làm gì có tâm tư để đi ngủ chứ. Anh mau đi khám bác sĩ đi."

Bạc Cận Ngôn sờ cổ mình: "Ghê đến vậy sao?" Hơi đăm chiêu, nở nụ cười: "Có phải rất có...mùi vị đàn ông hay không?"

"...Lập tức! Đi khám bác sĩ ngay!"

Phòng y tế ở ngay dưới lầu, trong căn phòng yên tĩnh, bác sĩ xoa chút thuốc trên cổ Bạc Cận Ngôn, lại dặn anh trong vòng mấy ngày chỉ được ăn thức ăn lỏng, thả tay anh ra, vết thương bên hông cũng đã được xoa thuốc, rồi đi ra ngoài. Lúc này mặt trời đã lên cao, trong phòng sáng trưng ấm áp. Bạc Cận Ngôn tựa vào giường bệnh, nhắm mắt nghỉ ngơi. Giản Dao ở bên cạnh nhìn anh một lát, khẽ sờ cổ anh một chút. Anh mở to mắt nhìn cô.

"Đau không?" Cô khẽ hỏi. Thật ra anh luôn biểu hiện bộ dáng tỉnh bơ như thường, nhưng khi côn nhìn thấy rõ ràng vết thương đáng sợ kia, còn cả giọng nói đột ngột biến mất trong điện thoại, trái tim lại đau đớn, nghĩ lại mà vẫn còn sợ.

"Hơi đau." Anh đáp.

Giản Dao đột nhiên bực bội, quay đầu đi không để ý tới anh. Lúc đầu anh hơi đờ người, sau đó kéo tay cô. Không phản ứng. Qua mấy giây lại kéo lần nữa.

"Bà Bạc?" Anh khẽ gọi, "Em tức giận."

Còn cần anh phải nói ra sao?

Giản Dao quay đầu lại trừng anh: "Em đã nói bao nhiêu lần rồi, gặp phải nguy hiểm, đừng lao đầu vào! Chính anh cũng đã từng nói, việc liên quan đến thể lực giao cho cảnh sát, không cần đến đại thiên tài là anh, nhưng tại sao mỗi lần anh đều liều lĩnh lao vào?"

https://thuviensach.vn

Đôi mắt đen của anh chăm chú nhìn cô, im lặng một lát, nói: "Lúc ấy anh đoán có thể chị ta đi tiêu hủy hung khí, bằng chứng. Chờ cảnh sát đến thì đã không còn kịp nữa rồi."

"Nhưng..." Cô nói không ra lời.

Anh vẫn nhìn chăm chú vào cô, sau đó sờ tóc cô, ôm cô vào trong lòng. Qua một lúc, chờ cảm xúc cô hồi phục, anh vừa dịu dàng vừa lý tính nói: "Giản Dao, anh cho rằng em nên tin tưởng năng lực ứng biến và phán đoán của anh, chúng luôn ở tiêu chuẩn rất cao. Có lẽ quá trình phá án thường xuyên gặp phải nguy hiểm, nhưng không phải lần nào anh cũng bình yên vô sự ở bên cạnh em sao? Đây là lời hứa của anh, cũng là tự tin của anh. Yên tâm, sau này anh cũng sẽ không có chuyện gì đâu."

"Vâng." Giản Dao vùi trong lòng anh, tay anh còn khẽ vỗ lưng cô, thậm chí còn có tiết tấu riêng. Một lát sau, cô không nhịn được bật cười.

Đến lúc này, vụ án đã có tiến triển to lớn, kẻ tình nghi được xác định là người giúp việc Đồng Mẫn của nhà họ Diêu.

Lãnh đạo cục cảnh sát thành phố cũng chạy đến đây họp với đội cảnh sát. Lãnh đạo hỏi: "Giáo sư Bạc đâu?"

Phương Thanh đáp: "Trong quá trình đuổi theo nghi phạm bị thương, đang ở trong phòng y tế. Chỉ là vết thương ngoài da, không có việc gì, không cần phải để ý."

Lãnh đạo hơi kinh ngạc, gật đầu: "Vậy bắt đầu thôi. Tiểu Phương, cậu báo cáo đi."

Phương Thanh đi lên bục, nhìn xung quanh, mở miệng: "Kẻ tình nghi ban đầu xác định là Đồng Mẫn. Thời gian cấp bách, chúng tôi chỉ lấy được một ít tư liệu trực tiếp - chị ta đăng ký ở nhà họ Diêu, chị ta vốn là người ở trấn Thanh Thủy, vì kiếm sống nên vào thành phố làm thuê. Đã ở thành cổ

https://thuviensach.vn

được hai năm, trước mắt còn chưa liên hệ được với người nhà chị ta, cũng không có số điện thoại để liên lạc. Đã phái người qua đó điều tra."

Trên màn hình xuất hiện ảnh chụp của Đồng Mẫn. Chưa đến 50 tuổi nhưng đầu đã đầy tóc bạc, vẻ mặt vô cùng già nua, nhưng đôi mắt kia vô cùng có thần. Xuyên qua màn hình giống như đang nhìn chằm chằm mọi người.

Bên dưới khẽ bàn tán, dù sao đây cũng là lần đầu tiên gặp phải nghi phạm giết người lớn tuổi, điên cuồng như vậy.

"Đã tìm được hung khí, xét nghiệm áo khoác của Đồng Mẫn treo trong nhà bếp ra được vết máu của Phó Vĩ. Hơn nữa, hung thủ để lại quần áo dính máu trong trường tiểu học, lấy được dấu vân tay, so sánh trùng khớp với dấu vân tay của Đồng Mẫn. Đồng Mẫn chính là hung thủ vụ án Phó Vĩ. Ngoài ra, dựa vào tình hình chúng ta nắm được trước mắt, chị ta cũng là kẻ tình nghi lớn nhất trong vụ án giết Triệu Hà xảy ra đêm qua."

"Tại sao?" Lãnh đạo hỏi, "Tại sao chị ta lại giết người? Chị ta gây án thế nào?"

Trên màn hình xuất hiện ảnh chụp hiện trường vụ án của Phó Vĩ, vết máu, vân tay, thi thể...

Phương Thanh nói:" Giáo sư Bạc đã từng giải thích điều này, Đồng Mẫn ở nhà họ Diêu thường xuyên bị hành hạ, tinh thần đã không bình thường. Đồng thời, chúng tôi nghi ngờ trước khi đến nhà họ Diêu, chị ta còn chịu tổn thương tinh thần khác. Nếu không tính cách của một người không thể chỉ trong hai năm xảy ra thay đổi lớn như vậy."

Khi quét dọn trong khách sạn, chị ta gặp được Phó Vĩ. Trên người Phó Vĩ có thứ gì đó kích thích chị ta. Trước mắt chúng tôi suy đoán là tính cách trêu hoa ghẹo nguyệt của Phó Vĩ. Tuy Đồng Mẫn tinh thần phân liệt, nhưng rất thông minh. Vì thế đã lập ra kế hoạch toàn vẹn để giết chết Phó Vĩ.

https://thuviensach.vn

Bởi vì khi chúng tôi vào nhà họ Diêu thu thập dấu vân tay của kẻ tình nghi. Có lẽ chị ta bị đánh động chuyện này, muốn đến nhà bếp lấy hung khi đi. Ai ngờ lại bị giáo sư Bạc bắt gặp, vì thế bỏ trốn."

"Tại sao chị ta lại muốn giết Triệu Hà không liên quan gì?" Có người lại hỏi.

Phương Thanh đáp: "Theo lời khai của Diêu Viễn Qua nhân chứng duy nhất, lúc ấy tinh thần Đồng Mẫn đã không thể khống chế được, chạy vọt vào giết chết Triệu Hà."

Mọi người im lặng, có người thở dài.

"Phương Thanh, phải nhanh chóng bắt được Đồng Mẫn." Lãnh đạo lớn tiếng nói, "Không thể để cho một kẻ giết người liên hoàn điên cuồng như vậy chạy trốn bên ngoài. Người dân thành cổ làm sao sống yên ổn. Hạn trong vòng 3 ngày phải bắt được chị ta về."

Sau khi cuộc họp kết thúc, đám cảnh sát đi ra khỏi phòng họp, sắc mặt đều vô cùng nghiêm trọng. Cuối cùng đã xác định được kẻ tình nghi, vụ án đã xua tan mây mù thấy được ánh mặt trời, đương nhiên khiến mọi người vui mừng. Song núi lớn mênh mông, dốc ngược gập ghềnh, muốn tìm ra một người, lại còn kẻ giết người lâm vào đường cùng, nói thì dễ hơn làm.

Phương Thanh quay về chỗ của mình, đúng lúc này di động đột nhiên vang lên. Anh ta cầm lên, sửng sốt. Đúng là cuộc gọi của Kim Hiểu Triết đã lâu không liên lạc. Nhưng lúc này đang trong giai đoạn truy bắt tội phạm đào tẩu, phải nói thế nào đây? Phương Thanh suy nghĩ một chút, không do dự quá lâu, nhét điện thoại vào trong túi, để nói sau vậy.

Một cảnh sát bên cạnh đột nhiên "a" một tiếng: "Notebook của tôi đâu rồi?"

Mọi người đều nhìn về phía anh ta.

https://thuviensach.vn

Anh ta lục lọi trên bàn một lát, nóng nảy: "Ai cầm đi rồi? Trước khi họp còn để trên bàn cơ mà, sao lại không thấy tăm hơi đâu? Tất cả quá trình điều tra vụ án đều ở hết trong đó."

Phương Thanh ngẩn ra, hỏi: "Vừa rồi khi chúng ta họp, ai ở bên ngoài?"

Một cảnh sát đáp: "Ngoài nhà họ Diêu ra, còn có cha của người bị hại Phó Vĩ."

Phương Thanh biến sắc: "Bọn họ hiện tại ở đâu?"

"Người nhà họ Diêu đi về trước rồi. Cha của Phó Vĩ...Aiz, Phó Đại Phàm đâu rồi, vừa còn ở đây mà, còn nói muốn tìm chúng ta đấy. Sao đột nhiên không thấy đâu?"

"Hỏng bét, xảy ra chuyện rồi!" Phương Thanh lạnh lùng nói, "Mau đến nhà họ Diêu!"

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn vừa lên lầu, lập tức nhìn thấy Phương Thanh mang theo một nhóm người vội vàng lên đường. Sau khi hỏi rõ nguyên nhân, Giản Dao nói: "Chúng tôi đi cùng với các anh." Bạc Cận Ngôn cũng gật đầu.

Xe cảnh sát chạy như bay, vẻ mặt Giản Dao căng thẳng. Bạc Cận Ngôn nhạy bén, hỏi: "Em đang lo lắng cho người cha kia?"

"Vâng." Giản Dao đáp, "Ông ấy đã mất con rồi. Em không hi vọng ông ấy nhất thời xúc động mà gặp chuyện không may."

"Nhớ tới cha của em?" Bạc Cận Ngôn lại hỏi.

Giản Dao tựa đầu vào vai anh, im lặng. Bạc Cận Ngôn khẽ vuốt tóc cô, suy nghĩ nói: "Nhưng mà em có anh."

Giản Dao cười: "Anh cũng không phải là cha em."

"Ý của anh là..." Trong mắt anh có ánh sáng thoáng qua, "Sau này anh sẽ là người cha tốt."

Giản Dao chớp mắt, nhìn anh không nói lời nào.

Nhà họ Diêu quả nhiên đã trở nên hỗn loạn. Không nói đến việc khách sạn đã ngừng việc kinh doanh, khi đám người Phương Thanh tiến vào, nhóm nhân viên phục vụ cũng đang vô cùng hoảng hốt. Hậu viện đã xảy ra chuyện.

https://thuviensach.vn

Hóa ra là khi Phó Đại Phàm nhìn thấy notebook của cảnh sát, cả người như phát điên, đau lòng cho con trai vận may không tốt, gặp phải kẻ thần kinh bị giết thảm. Càng suy nghĩ, ánh mắt ông lại càng chăm chú vào những dòng miêu tả về nhà họ Diêu. Nếu không phải nhà họ Diêu hành hạ Đồng Mẫn, thì chị ta làm gì đến nỗi ngày càng điên cuồng đi giết người như vậy? Nếu không phải Diêu Viễn Qua lấy nhiều vợ như vậy, những người phụ nữ này không chiếm được sự sủng ái, trút giận lên hết người giúp việc, thì con ông sao phải chịu liên lụy như vậy?

Đúng là tai bay vạ gió!

Chờ bắt được Đồng Mẫn thì có ích gì chứ? Còn có tác dụng gì? Phó Đại Phàm cũng là người có tri thức ông biết rất nhiều kẻ tâm thần sau khi bắt được đều không phải chịu sự trừng phạt, chỉ bị đưa vào bệnh viện tâm thần. Thù của con ông, ai báo cho đây? Nếu không phải do những kẻ có tiền này, ngày đêm làm loạn, không coi người khác ra gì, nếu không phải bọn họ...

Phó Đại Phàm im lặng rời khỏi cục cảnh sát, bám theo xe nhà họ Diêu. Đằng trước đúng là chiếc Audi A6 đen bóng chói mắt của Minh Lan. Phó Đại Phàm không ngừng khóc trên taxi, khóc đến mức tài xế cũng không dám lên tiếng. Khi đến cửa khách sạn nhà họ Diêu, thấy những người đó đều đã đi về phòng, ông mới cầm lấy con dao gọt hoa quả để trong người mang theo mấy ngày nay đi vào.

Cũng bởi vì đang có án mạng nên nhà họ Diêu vô cùng hỗn loạn, ông ta đi thẳng vào trong mà không có ai hỏi han. Tuy nhiên ông ta chỉ gặp được đứa con trai 5 tuổi duy nhất của Diêu Viễn Qua, không có người trông giữ, mập mạp, đứng trong góc khóc. Phó Đại Phàm nhìn thấy đứa trẻ, hốc mắt lại nóng lên.

Sau vườn hoa nhà họ Diêu, hoa cỏ mọc thành bụi, hành lang quanh co gấp khúc. Tiếng khóc la, tiếng bước chân, tiếng cầu xin, tiếng gào thét, hỗn loạn.

https://thuviensach.vn

Nhóm cảnh sát đã tiến vào vườn hoa, gạt đám phụ nữ nhà họ Diêu lùi về phía sau, chỉ để lại Diêu Viễn Qua và mẹ đứa trẻ Minh Nguyệt. Còn Phó Đại Phàm, dùng dao giữ chặt đứa trẻ, đã bị ép lùi đến góc vườn hoa, không còn đường lùi. Sắc mặt ông ta đỏ bừng, tay nắm dao run rẩy. Ánh mắt vừa điên cuồng, vừa trống rỗng.

"Thả con tôi ra!" Diêu Viễn Qua giận dữ hét, "Đồ điên! Con ông bị giết liên quan gì đến chúng tôi! Ông dám động vào nó thử xem!"

Minh Nguyệt ôm cổ ông ta khóc hô: "Đừng nói nữa! Ông đừng nói nữa! Anh à, có chuyện gì từ từ nói, anh thả con tôi ra trước đi, được không? Nó chỉ là đứa trẻ 5 tuổi thôi!"

Đứa trẻ bị dọa choáng váng, khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

Phó Đại Phàm run giọng: "Không liên quan đến các người ư? Nếu không phải các người...không phải các người, sao con tôi lại bị giết chết! Con của kẻ có tiền thì rất tốt à, đụng một chút đã khiến các người đau lòng. Tôi mất một đứa con, vậy các người đền cho tôi một đứa."

Diêu Viễn Qua đã vô cùng tức giận: "Đồ điên!" Minh Nguyệt khóc ngã xuống đất. Hai người bị cảnh sát ngăn lại.

Phương Thanh ra hiệu cho cảnh sát bên cạnh, anh ta rời khỏi vòng vây, rời khỏi vườn hoa, đi về tường ở phía sau.

Giản Dao tiến lên mấy bước nói: "Chú Phó, chú Phó à! Chú hãy nghe cháu nói, chú đừng xúc động. Chú làm như vậy là phạm tội. Chúng cháu nhất định sẽ bắt được hung thủ giết Phó Vĩ. Chỉ là Phó Vĩ ở trên trời có linh, cũng không muốn cha mình nửa đời sau sống ở trong tù, còn có cả cô nữa. Nếu chú vào tù, ai sẽ chăm sóc cô đây? Chẳng lẽ Phó Vĩ hi vọng cha mẹ mình đều cô độc không nơi nương tựa trải qua tuổi già sao? Chú bỏ dao xuống trước đi, chúng cháu biết là chú nhất thời xúc động, không sao đâu. Chú bỏ dao xuống đi."

https://thuviensach.vn

Lời này đánh trúng vào lòng Phó Đại Phàm, ông ta hơi sững sờ. Ai ngờ vừa quay đầu, lại nhìn thấy ánh mắt của Diêu Viễn Qua, ánh mắt kia âm trầm đáng sợ. Phó Đại Phàm đột nhiên cảm thấy hơi lạnh tỏa khắp người, nghẹn ngào nói: "Tôi không quan tâm được nhiều như vậy! Tôi đi tù thì đi tù, thằng bé đã chết, mẹ nó cũng không sống nổi nữa, để cho bà ấy cùng chết đi! Cả nhà cùng chết đi! Có đứa trẻ này chôn cùng!"

Trong lòng Giản Dao hoảng hốt, nhưng nhất thời cũng không có cách gì. Đúng lúc này, Bạc Cận Ngôn lạnh lùng mở miệng: "Ông cho rằng như vậy là anh hùng sao? Chính là đang báo thù thay cho con mình sao? Hung thủ giết con ông bây giờ còn đang chạy trốn bên ngoài. Ông thân là đàn ông, tìm một đứa trẻ 5 tuổi báo thù, hành vi này có khác gì với hung thủ chứ? Cho nên ông muốn đứa trẻ này trở thành Phó Vĩ thứ hai sao?"

Ánh mắt Phó Đại Phàm chấn động, tay cũng mềm nhũn ra, con dao trượt đi nửa tấc. Đúng lúc này, Phương Thanh sớm đã đứng ở bên ngoài bức tường phía sau Phó Đại Phàm đánh bọc sườn. Anh ta thấy thời cơ đã đến, nhảy xuống, nhưng không có chút tiếng động nào, lập tức bổ nhào về phía Phó Đại Phàm. Úp người, bẻ tay, cướp dao, còng tay, động tác liền mạch dứt khoát, vóc dáng Phó Đại Phàm cao như vậy mà không có một chút cơ hội nào để phản kháng, cứ thế bị bắt gọn. Giản Dao nhanh chóng chạy lên ôm lấy đứa trẻ. Minh Nguyệt khóc rống, đón lấy đứa trẻ. Phương Thanh dùng một tay giữ lấy Phó Đại Phàm ép vào tường, nhất thời cũng không biết nói gì với ông ta, chỉ trầm giọng nói: "Theo chúng tôi về cục cảnh sát."

Nước mắt Phó Đại Phàm tuôn trào.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao im lặng đứng ngoài.

Đúng lúc này, Diêu Viễn Qua đột nhiên lao đến, kéo áo Phó Đại Phàm, đấm ông ta: "Mợ nó, mày dám hại con tao! Mợ nó mày không muốn sống nữa à, có tin chỉ cần mày ra khỏi thành cổ này, lão tử sẽ hóa kiếp cho uất ức của mày không? Dám động đến con tao, mợ nó, đụng đến con tao!"

https://thuviensach.vn

"Dừng tay!" Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh cùng quát lên, nhưng vẫn không ngăn được cú đấm, Phó Đại Phàm bị đánh đến mức máu mũi bật ra. Khi Diêu Viễn Qua còn muốn đấm cú thứ hai thì Phương Thanh đã giữ được cánh tay ông ta, quát: "Diêu Viễn Qua, ông dám đánh người trước mặt cảnh sát!"

Diêu Viễn Qua ngẩng đầu lên, giận dữ trừng anh ta: "Cảnh sát? Ha ha, cảnh sát là cái chó gì chứ?"

Minh Lan nhanh chóng chạy qua, giữ chặt tay ông ta. Thấy đám cảnh sát nhìn chằm chằm mình, Diêu Viễn Qua dường như mới phát hiện mình thất lễ, không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Cuối cùng đã ngăn được vụ án thứ ba suýt nữa xảy ra. Nhóm cảnh sát giải Phó Đại Phàm về cục. Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh liếc nhau, cả hai đều nhìn ra trong mắt nhau lóe lên thứ gì đó.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao trở lại cục cảnh sát. Bởi vì khách sạn đã bị phong tỏa, nên bên cục sắp xếp cho bọn họ ở khách sạn gần đó.

Trong khách sạn trang hoàng đơn giản, hai tay Bạc Cận Ngôn chống lên giường, đang suy nghĩ gì đó. Giản Dao sắp xếp lại hành lý cho hai người, thở dài. Ai ngờ chuyến du lịch tốt đẹp, lại biến thành như vậy. Tràn ngập máu tanh và phiền não.

"Chờ bắt được Đồng Mẫn là coi như phá xong án nhỉ?" Giản Dao cảm thán nói, "Chúng ta có thể quay về BJ."

Bạc Cận Ngôn liếc cô một cái, im lặng.

Giản Dao cúi đầu đứng trước cửa sổ: "Nhưng anh luôn cảm thấy vụ án này có chỗ khiến người ta khó chịu."

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn cười, đứng dậy ôm lấy cô từ phía sau, cằm đặt lên vai cô, cọ như thói quen: "Không hổ là...bà Bạc."

Giản Dao ngẩn ra: "Ý của anh là?"

Bạc Cận Ngôn và cô cùng lặng lẽ nhìn ngoài cửa sổ, nói: "Lời Đồng Mẫn nói đêm hôm đó khiến anh cảm thấy vụ án này còn có ẩn tình, không chỉ là bệnh tâm thần biến thái giết người đơn giản như vậy. Hơn nữa, vụ án xảy ra tối qua còn có ba điểm đáng ngờ."

Giản Dao suy nghĩ đáp: "Em chỉ nghĩ được một điểm."

Bạc Cận Ngôn mỉm cười.

Giản Dao dùng mặt chạm vào anh: "Dạy mãi không sửa! Không được cười."

Lúc này có người gõ cửa. Giản Dao cao giọng: "Ai vậy?"

Bạc Cận Ngôn nói: "Còn có thể là ai chứ? Nhất định là Phương Thanh tìm chúng ta bàn bạc về vụ án lồng trong án này."

Giản Dao mở cửa ra, nhìn thấy người đến, liếc nhìn Bạc Cận Ngôn ở phía sau. Thật đúng là sắp thành Bạc bán tiên rồi.

Phương Thanh vừa vào, lập tức nói luôn: "Có hai tình huống mới. Một là trên con dao giết chết Triệu Hà tối qua không có dấu vân tay. Hai là chứng minh thư của Đồng Mẫn là giả."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Không có dấu vân tay?

Giản Dao hơi giật mình.

Phương Thanh ngồi xuống, rót cho mình một cốc nước đầy, nhấp một ngụm, nói: "Cho dù lúc ấy Đồng Mẫn mang găng tay, không để lại dấu vân tay, nhưng dao gọt hoa quả đặt trong phòng Triệu Hà thì ít nhất cũng phải có dấu vân tay của Triệu Hà, song lại không có. Chỉ có hai người có cơ hội lau vân tay."

"Đồng Mẫn...và Diêu Viễn Qua." Giản Dao thấp giọng nói.

"Khi anh gặp Đồng Mẫn ở nhà bếp, chị ta không đeo găng tay." Bạc Cận Ngôn liếc Giản Dao, "Chúng ta vừa nói có ba điểm đáng ngờ."

Phương Thanh cũng nhìn anh.

Bạc Cận Ngôn định lên tiếng thì hai mắt Phương Thanh tỏa sáng nói: "Thứ nhất, vị trí Triệu Hà ngã xuống không đúng. Dựa theo lời khai của Diêu Viễn Qua, Đồng Mẫn, tạm thời gọi chị ta là Đồng Mẫn, vừa vào phòng chị ta đã lao về phía Triệu Hà, còn cầm dao gọt hoa quả, nhưng Triệu Hà lại ngã ngay cạnh cửa, hơn nữa con dao còn nằm ở phía sau lưng, hoàn toàn giống như không có phòng bị mà bị giết hại."

Vẻ mặt Bạc Cận Ngôn thản nhiên: "Ừ...hử."

https://thuviensach.vn

Giản Dao nở nụ cười, nói tiếp: "Thứ hai, lời khai của Diêu Viễn Qua có sơ hở. Không có tiền đề sẽ không có kết thúc. Ông ta lại trần thuật chi tiết từ đầu vô cùng cụ thể, hơn nữa lại có chút mơ hồ. Rất có thể ông ta nói dối. Hơn nữa ông ta thuật lại câu nói kia của Đồng Mẫn cũng hơi kì lạ."

Bạc Cận Ngôn cho cô ánh mắt dịu dàng khen thưởng.

Phương Thanh bỗng nhiên cảm thấy hơi chán ghét khi làm việc với hai người này.

Thấy hai người im lặng, lúc này Bạc Cận Ngôn mới khẽ cười nói: "Thứ ba...chúng ta từng chứng kiến Triệu Hà thực sự đồng cảm với Đồng Mẫn trong nhà họ Diêu. Đêm đó, khi tôi đuổi tới trong viện, phát hiện cửa phòng Diêu Viễn Qua mở toang. Theo lời khai của mọi người, đêm đó ông ta đến phòng Triệu Hà. Ông ta luôn yêu cầu gia phong nghiêm chỉnh, cùng đóng cửa tắt đèn, cho nên cánh cửa này không phải là do ông ta mở ra. Những người khác cũng không dám mở. Cửa này là do Đồng Mẫn mở. Sau khi quay về viện, người đầu tiên chị ta muốn tìm là Diêu Viễn Qua, người chị ta muốn giết chính là ông ta. Bà Bạc em từng nói Diêu Viễn Qua nói dối."

"Nhưng tại sao ông ta..." Giản Dao do dự.

Phương Thanh nói tiếp: "Trên dao không có dấu vân tay, hiện trường lại có hai người tình nghi, nhưng cũng không thể chứng minh được Diêu Viễn Qua là hung thủ. Hơn nữa dựa theo tình hình trước mắt, Đồng Mẫn vẫn là nghi phạm lớn nhất."

"Nếu hung thủ thực sự là Diêu Viễn Qua, tại sao ông ta lại muốn giết vợ mình?" Ánh mắt Giản Dao nặng nề: "Rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì?"

"Chỉ cần biết bí mật của Đồng Mẫn là có thể biết được gia đình này che giấu bí mật gì." Bạc Cận Ngôn sâu xa nói.

https://thuviensach.vn

Ba người im lặng một lát, gió khẽ thổi rèm cửa, tất cả đều yên bình như vậy, nhưng dưới lớp vỏ yên bình là sóng gió vô hình.

"Tôi lập tức phái người đi thăm dò thân phận thực của Đồng Mẫn, điều tra toàn bộ mọi thứ liên quan đến chị ta." Phương Thanh hăm hở đứng lên.

"Không cần phải phiền toái như vậy." Bạc Cận Ngôn cười nói, "Bà Bạc, mở máy tính ra. Hiện tại chúng ta sẽ tra ra chị ta."

Phương Thanh và Giản Dao đều ngẩn ra. Phương Thanh: "Tra như thế nào? Chẳng lẽ anh có thể dùng baidu sao? Tôi đã so với ảnh chụp của Đồng Mẫn rồi, không có trường hợp nào hết."

Bạc Cận Ngôn đứng lên, chậm rãi đi trong phòng, ngón tay thon dài khẽ lắc ở phía sau. Cuối cùng nở nụ cười tự đắc ngạo mạn. Bộ dáng "Người bình thường rốt cuộc cũng không hiểu thế giới của thiên tài."

Anh nói: "Đồng Mẫn đã gần 50 tuổi, một người phụ nữ độc thân thông minh như vậy, mai danh ẩn tích, chịu hành hạ, làm giúp việc cho gia đình nhà họ Diêu là vì mục đích gì? Vì tiền? Hoàn toàn không cần phải giết người. Hơn nữa Diêu Viễn Qua quản lý tiền bạc rất chặt chẽ, làm người giúp việc ở nhà họ Diêu để trộm tiền không phải là một cách hay. Không bằng chị ta trực tiếp bắt cóc con trai của Diêu Viễn Qua đòi tiền, cách này đối với chị ta hẳn là không khó, nhưng chị ta không làm. Vì tình cảm? Tầm ngắm của Diêu Viễn Qua đều là các cô gái 20, 30 tuổi, Đồng Mẫn hiển nhiên không phải là con mồi của ông ta, sắc đẹp của chị ta không bằng thê thiếp của ông ta, thậm chí còn lớn tuổi hơn cả vợ cả của ông ta. Nếu là do xích mích tình cảm thời trẻ thì không có khả năng Diêu Viễn Qua không phát hiện ra; hai là chị ta cần gì phải ẩn nấp ở nhà họ Diêu lâu như thế, trực tiếp ra tay là được. Chị ta ẩn nấp lâu như vậy, tất nhiên là để điều tra rõ chuyện gì đó. Một người phụ nữ ở tầm tuổi đó, có thể chịu khổ, không phải vì tiền, vì tình cảm, vậy khả năng lớn nhất là vì cái gì?"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Phương Thanh càng âm trầm, Giản Dao thì thào: "Là vì..."

Bạc Cận Ngôn gật đầu một cái: "Không có gì khác so với Phó Đại Phàm hôm qua suýt chút nữa phạm tội giết người. Là vì con cái."

"Chúng ta làm thế nào để điều tra rõ thân phận của chị ta đây?" Phương Thanh trầm giọng hỏi.

Bạc Cận Ngôn cúi đầu mở máy tính, hệ thống nội bộ công an, sau đó giao cho Phương Thanh, nói: "Chị ta thay tên đổi họ là để che giấu thân phận, tiến vào nhà họ Diêu. Nếu người nhà họ Diêu ngay cả tướng mạo chị ta cũng không nhận ra được, như vậy chị ta cũng không cần thay đổi tên quá nhiều. Người mất đi càng nhiều, cô độc bất lực, luôn hi vọng giữ lại được càng nhiều thứ thuộc về mình. Cho nên có lẽ chị ta không phải họ Đồng, bởi vì mọi người luôn nhạy cảm với "họ", nhưng trong tên rất có thể vẫn có một chữ "Mẫn". Nếu chấp niệm lớn nhất của chị ta là con cái, tất nhiên là muốn tưởng niệm và gửi gắm. "Đồng" có thể là họ cũng có thể là một chữ trong tên con chị ta. Chứng minh thư của chị ta ghi là ngày 12 tháng 8 năm 1967, nếu đã biết đây là giả, vậy thì năm có lẽ là giả, nhưng ngày tháng có thể là thật. Thậm chí năm cũng có thể là thật. Trước đó tôi từng nói, chị ta thể hiện ra một chút kĩ xảo phản điều tra, hơn nữa là vô cùng thực dụng. Rất có thể là vì vụ án nên từng tiếp xúc với cảnh sát. Ví dụ như nhân chứng, kẻ tình nghi hoặc là...người nhà nạn nhân. Hãy tìm ở trong hệ thống nạn nhân có chữ "Đồng" trong tên, người bị hại hoặc là người mất tích, trong quan hệ gia đình, trong tên người mẹ có chữ "Mẫn", sinh nhật là ngày 12 tháng 8. Chị ta chính là 'Đồng Mẫn' chúng ta đã gặp."

Giản Dao há hốc miệng, cuối cùng vẫn im lặng, chỉ nhìn ánh mắt lạnh lùng của anh. Phương Thanh im lặng một lát, cúi đầu tìm kiếm trong máy tính, mười ngón tay lướt nhanh trên bàn phím.

Bạc Cận Ngôn bình tĩnh nhấp ngụm trà.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Phương Thanh ngẩng đầu: "Không tìm được người họ Đồng hoặc trong tên có chữ Đồng phù hợp với điều kiện."

Giản Dao ngẩn ra, Bạc Cận Ngôn lại nhìn anh ta không nói lời nào.

"Nhưng mà..." Vẻ mặt của Phương Thanh trở nên vô cùng nghiêm trọng, đưa màn hình máy tính về phía bọn họ, "Tôi tìm được rồi này."

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cúi đầu nhìn xuống. Đó là một hồ sơ vụ án mất tích.

Họ tên: Đông Sinh

Giới tính: Nữ

Ngày tháng năm sinh: 5-4-1987

Thời gian mất tích: Tháng 9-10 năm 2010

Địa điểm mất tích: Không rõ

Nguyên nhân mất tích: Không rõ

Họ tên: Tạ Mẫn

Giới tính: Nữ

Ngày tháng năm sinh: 12-8-1967

Quan hệ với nạn nhân: Mẹ con

"Tạ Mẫn, nữ, 59 tuổi, người Tương Đàm HN, vốn là giáo viên tiểu học trong trấn địa phương." Trong phòng họp, Phương Thanh lớn tiếng nói với nhóm cảnh sát, "Qua điều tra, chị ta chính là 'Tạ Mẫn' chúng ta muốn tìm. Chồng qua đời vì bệnh năm 2005, con gái học đại học ở tỉnh A.

https://thuviensach.vn

Một mình chị ta sống ở HN đến năm 2010, sau khi con gái mất tích, chị ta từ chức, không rõ tung tích. Vụ án của Đông Sinh năm đó do cảnh sát tỉnh A phụ trách. Theo ghi chép điều tra, lúc ấy Đông Sinh từng đến thành cổ du lịch, sau đó đã có dấu vết chứng tỏ cô ta rời khỏi thành cổ, đến thành phố khác du lịch. Nhưng khi cảnh sát tỉnh A đến thành phố đó điều tra lại không thu hoạch được gì. Đành phải xác định vụ án này là mất tích, đến nay vẫn chưa phá được. Trước mắt nguyên nhân gì khiến Tạ Mẫn tìm tới Diêu Viễn Qua, nhà họ Diêu có liên quan đến vụ án của Đông Sinh hay không thì chưa rõ. Nhưng khi chúng ta lùng bắt Tạ Mẫn trong núi, cần phải nắm bắt được tình hình, chuẩn xác bắt được lòng kẻ tình nghi. Tiểu Trương, cậu mang theo hai người, theo tôi đi điều tra Diêu Viễn Qua. Ông ta cũng là kẻ tình nghi lớn trong vụ án của Triệu Hà."

Cùng buổi trưa hôm đó, trong đại viện nhà họ Diêu cũng chìm trong bầu không khí áp lực. Người giúp việc nấu xong cơm trưa, để trong phòng ăn. Trong ngoài viện hỗn loạn, màu sắc món ăn cũng thể hiện sự gấp gáp lộn xộn, nhưng không ai để ý. Cuối cùng vẫn đúng giờ ngồi vào bàn ăn, nhưng không ai nói chuyện, sắc mặt mấy người phụ nữ đều u ám. Triệu Hà vốn ngồi ghế ở cạnh cuối bàn đã nằm xuống rồi.

Vẻ mặt Minh Lan bình tĩnh, cúi đầu, động tác thong thả ăn rau uống canh. Hôm nay ngay cả cô ta cũng không nói lời nào, đừng nói đến những người phụ nữ khác cần nhìn sắc mặt cô ta.

Vẻ mặt của Diêu Viễn Qua cũng rất bình thản, việc ăn uống vẫn chỉnh tề như trước, không nhìn ra được tối qua đã trải qua chuyện mưu sát. Ông ta ăn một bát cơm nhỏ, bỏ đũa xuống, hỏi: "Đã thông báo cho người nhà Triệu Hà chưa?"

Minh Lan đáp: "Báo rồi."

Diêu Viễn Qua thản nhiên nói: "Xử lý cho tốt, đừng để bọn họ đến nhà gây náo loạn."

https://thuviensach.vn

"Vâng."

Minh Nguyệt cắn môi, run giọng hỏi: "Tại sao chị Đồng lại muốn giết Triệu Hà? Thường ngày Triệu Hà đối xử với chị ta tốt nhất, chị ta điên rồi sao?"

"Cũng không phải là điên." Diêu Viễn Qua lãnh đạm nói, "Còn chưa nói đến cô đấy, chăm sóc con cho tốt! Tôi chỉ có một đứa con, hôm nay suýt chút nữa bị hại. Sau này còn xảy ra chuyện này, cô là mẹ nó thì đừng nghĩ đến chuyện sống dễ chịu."

Minh Nguyệt ậm ừ hai tiếng, không nói nữa.

"Đúng vậy!" Trương Cúc Phương nhân cơ hội nói, "Ngay cả con mình cũng không chăm sóc được, Minh Nguyệt, lần này chị đúng là bất cẩn, trách nhiệm lớn như vậy, chị chịu được sao?"

"Cô câm miệng!" Diêu Viễn Qua quát, Trương Cúc Phương biến sắc, im lặng. Như thể cuối cùng cơn tức bị chọc vào, Diêu Viễn Qua lạnh lùng nói: "Từ nay về sau không ai được phép nhắc về chuyện Triệu Hà nữa! Còn cả vụ án giết người kia! Mợ nó, cái quái gì vậy, mợ nó!" Ông ta mắng xong, đứng dậy trở về phòng. Chỉ còn lại đám phụ nữ, không dám thở mạnh, sắc mặt mỗi người đều mờ mịt.

Thực ra có gì khác biệt chứ.

Ai yêu nhiều hơn một chút, ai được sủng ái hơn một chút. Ai được nhiều tài sản hơn, phòng của ai nhỏ hơn, có gì khác biệt chứ?

Từ khi bước vào viện này, bọn họ có lẽ vừa thương vừa hận ông ta. Nhưng nhiều nhất vẫn là khuôn mặt lạnh lùng hà khắc, tàn bạo độc ác, mơ hồ khiến bọn họ sợ sệt.

https://thuviensach.vn

Trời cao, mây trôi bồng bềnh. Mặt trời trên núi rất to. Trong rừng cây rậm rạp, nóng đến mức không có chỗ nào để lánh mình.

Đồng Mẫn hoặc hiện tại nên gọi là Tạ Mẫn, trên quần áo của chị ta còn có vết máu đã khô, cả người toàn là bùn, người phụ nữ 50 tuổi, từng hưởng thụ cuộc sống yên ổn bình thường, lúc này đang phải tựa vào một gốc cây mệt mỏi thở gấp. Chị ta không ngừng chạy, lẩn trốn, nhưng không biết còn có thể trốn được bao lâu nữa. Chị ta ngẩng đầu, nheo mắt nhìn ánh mặt trời chói chang. Rất xa dưới triền núi dường như lại có tiếng động, là cảnh sát tìm kiếm đến đây sao?

Chị ta cắn răng, nhìn vũng bùn bên cạnh có chút nước, cúi xuống vốc mấy ngụm nước, cúi đầu, đứng dậy chạy sâu vào trong rừng cây.

Phải chạy, nhất định phải chạy. Bởi vì hiện tại chị ta không thể để bị bắt được.

Chị ta nhớ tới một tiếng trước gặp được một người leo núi. Đối phương cũng không biết chị ta là tội phạm bỏ trốn, còn đưa cho chị ta một chai nước. Lúc ấy chị ta cũng có chút dao động, liền mượn di động của đối phương.

Chị ta nhớ tới buổi tối đó, nhớ tới những lời của người đàn ông đó.

...Tôi là Bạc Cận Ngôn. Khao khát cả đời của tôi chính là làm cho chân tướng rõ ràng, rửa sạch oan khuất, bắt tội phạm đền tội.

Chị ta gọi 110 muốn tìm Bạc Cận Ngôn, nhưng khi có người bắt máy, lại vội vàng cúp.

Không được. Chị ta phải tìm được con gái mới gọi điện.

Ánh mặt trời ngày càng chói mắt. Tạ Mẫn chạy trốn trong rừng, một lát đã cảm thấy hoa mắt. Máu tươi, tiếng kêu, hai mắt hoảng sợ của người chết

https://thuviensach.vn

giống như vờn quanh trong đầu chị ta. Thậm chí chị ta cảm thấy hiện tại mình đã chết lặng đối với hình ảnh đó, nhưng chúng không ngừng xuất hiện, mang đến sự trống trải, cũng mang đến khoái chí. Ánh mắt của chị ta mở lớn, hốc mắt đau nhức. Trước mắt lại hiện lên hình ảnh tối qua. Bạc Cận Ngôn tới gần, chị ta chạy trốn trong đêm tối. Căn phòng trống không, phòng sáng đèn, nam nữ ôm nhau. Cuối cùng là Triệu Hà nằm bò trên mặt đất, hấp hối, nắm chặt tay chị ta, dùng giọng nói yếu ớt cố lắm mới có thể nghe được: "Chị đi tìm núi..." Rồi ngừng thở.

Nhưng rặng núi rộng như vậy, đi đâu mới có thể tìm Đông Sinh của chị ta đây?

Trong lòng Tạ Mẫn giống như chứa một cánh đồng hoang sắp bị thiêu rụi không còn, mờ mịt chạy vào trong rừng sâu.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Ánh nắng chiều ấm áp, trên đường không có quá nhiều người, mấy người công nhân vệ sinh tụ tập dưới tàng cây trò chuyện. Một cô gái trẻ tuổi đi tới, lễ phép cười: "Làm phiền một chút, xin hỏi cô Trương Tố Phân là ai ạ?"

Mấy người công nhân vệ sinh đều nhìn cô, một người trong đó đứng lên: "Là tôi, cháu có chuyện gì?"

Giản Dao tạm ngừng một chút, cười nói: "Chào cô ạ, chúng ta qua bên này nói chuyện. Trời hơi nóng, để cháu mua mấy chai nước cho các cô đã."

Cô đi đến bên cạnh sạp báo gần đó mua một túi nước lớn đưa tới cho bọn họ. Trương Tố Phân không biết cô có gì trong hồ lô, hơi ngượng ngùng, nhưng Giản Dao vẫn dịu dàng mỉm cười, mời Trương Tố Phân đi sang bên cạnh, đưa cho bà một chai nước, nói: "Cô à, cháu có chuyện muốn nói với cô, mấy năm trước có phải cô từng làm việc trong nhà họ Diêu không ạ?"

Trương Tố Phân nhấp một ngụm nước, nói: "Cô gái, cháu muốn hỏi chuyện này để làm gì?"

Giản Dao đáp: "Không phải mấy hôm nay nhà họ Diêu đã có hai người chết sao, cháu nghe cô giúp việc bên kia nói cô từng làm trong nhà họ Diêu, nên muốn hỏi cô tình hình một chút." Thực ra tư liệu về Trương Tố Phân và những người giúp việc khác là cảnh sát thông qua con đường khác biết được. Trước khi chưa có bằng chứng để điều tra Diêu Viễn Qua, không thể đánh động bất cứ kẻ nào. Ngộ nhỡ vụ án của Đông Sinh thực sự có liên quan đến ông ta, ngộ nhỡ người giúp việc hoặc là người chứng kiến năm đó là kẻ đồng lõa hoặc có quan hệ mật thiết với Diêu Viễn Qua thì sao?

https://thuviensach.vn

Trương Tố Phân cũng nhạy bén: "Cháu là...phóng viên?"

Giản Dao cười không nói.

"Đúng vậy, cô từng làm ở đó một năm, sau đó thực sự không thể làm nổi nữa." Trương Tố Phân nói.

"Tại sao ạ?"

Trương Tố Phân im lặng rồi nói tiếp: "Đó không phải là công việc dành cho con người. Tuy hiện tại quét rác ít tiền hơn rất nhiều, nhưng dễ chịu."

"Người nhà họ Diêu làm sao được coi là con người chứ."

Giản Dao im lặng một lát, hỏi: "Bọn họ hành hạ người giúp việc, các cô không nghĩ tới chuyện báo cảnh sát sao?"

"Có lợi ích gì chứ? Người nhà họ Diêu có tiền có thế, ngộ nhỡ báo cảnh sát rồi bị bọn họ tìm người trả thù thì sao? Dù sao cũng chỉ là vết thương vặt, bỏ qua là được."

Giản Dao lấy ảnh chụp ra, đưa cho Trương Tố Phân: "Cô từng nhìn thấy cô gái này chưa?"

Trương Tố Phân nhìn kĩ, lắc đầu: "Chưa từng thấy."

"Vậy..." Giản Dao lại tung ra một câu hỏi mạo hiểm hơn, "Diêu Viễn Qua có từng mang cô gái trẻ nào về nhà không?"

"Không có, hình như chưa từng nhìn thấy."

Giản Dao xoay người băng qua đường, nhìn thấy ngay Bạc Cận Ngôn đeo kính râm, một mình đứng dưới mái hiên, hai tay đút trong túi quần, nhìn theo hướng của cô. Bộ dáng cao ráo kia mang theo mấy phần thanh tú,

https://thuviensach.vn

trong thanh tú lại có chút lạnh lùng, vẻ đẹp hơi khác so với ngày thường. Cô khẽ lắc đầu với anh.

Bọn họ và Phương Thanh phân làm hai tố, phân công nhau điều tra người có thể đã từng chứng kiến chuyện năm đó, nhưng đến nay vẫn chưa thu hoạch được gì, chưa có ai từng gặp Đông Sinh.

Bạc Cận Ngôn giữ vai cô, hai người đi về. Giản Dao nói: "Em phát hiện anh đeo kính râm rất đẹp trai."

Bạc Cận Ngôn thản nhiên cười: "Đương nhiên."

Khóe miệng Giản Dao cong lên, ngẩng đầu nhìn anh, lại bị ánh mặt trời sau lưng anh chiếu vào phải nghiêng đầu đi. Tay Bạc Cận Ngôn lập tức giữ gáy cô: "Sao em không đeo kính râm?"

"Không quen." Giản Dao đáp, "Trước kia mỗi ngày chạy dưới nắng với Huân Nhiên, Giản Huyên cũng không cảm thấy gì. Không sao đâu."

Anh nhìn cô, ý tứ sâu xa "Chậc" một tiếng.

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm, anh đã tháo kính râm xuống đeo cho cô.

"Anh làm gì vậy?" Cô nở nụ cười. Anh tháo kính râm lộ ra khuôn mặt tuấn tú khiến mắt người ta tỏa sáng.

"Bảo vệ đôi mắt anh yêu quý." Anh nói.

Giản Dao cũng lười từ chối, quá mệt mỏi, bận rộn suốt cả ngày dài, cô khẽ tựa đầu vào vai anh.

Hai bên đường thành cổ luôn có rất nhiều cửa hàng nhỏ. Giản Dao nhìn khắp xung quanh, bỗng nhiên ánh mắt bị thứ gì đó thu hút.

https://thuviensach.vn

Đó là một cửa hàng có vẻ ngoài bình thường, ở cửa đặt một tủ nhỏ, bên trong có rất nhiều trâm cài tóc đồ trang sức. Đều là làm từ đồng thau, muôn hình muôn dạng, còn có nạm ngọc, tinh tế tỉ mỉ. Cô nhìn mấy lần mới dời tầm mắt đi. Ai ngờ lại bị anh phát hiện, dừng bước, nói: "Em thích." Giọng điệu khẳng định.

"Không cần." Cô kéo tay anh, "Còn phải điều tra vụ án nữa, hơn nữa em cũng không có cơ hội cài."

"Oh!" Anh nở nụ cười, "Anh điều tra vụ án chưa bao giờ thiếu thời gian." Lôi kéo cô đi đến trước tủ, ông chủ trong cửa hàng nhàn nhã liếc qua bọn họ, cũng không đon đả chào hàng, để cho bọn họ tùy ý lựa chọn.

Giản Dao nhìn một đống đồ đúng là hoa cả mắt. Đúng lúc này, có một bàn tay hạ xuống, cầm lấy chiếc trâm cài tóc trên đỉnh chạm con cá chép, còn có tua cờ cánh sen màu hồng, đưa tới trước mặt cô.

Giản Dao nhận lấy.

Thích...rất thích. Rất đẹp. Hơn nữa còn có cả cá.

Nhìn vẻ mặt của cô, anh như thể biết được cảm giác của cô, cười lấy tiền trong ví ra trả.

Giản Dao cầm trâm cài tóc, lại không biết để ở chỗ nào, khi ra ngoài làm nhiệm vụ, cô sẽ không mang theo đồ trang sức. Bạc Cận Ngôn lấy lại, để vào trong túi mình, sau đó thấp giọng nói ở bên tai cô: "Về nhà cài cho chồng em xem. Nghĩ mà cảm thấy vô cùng đẹp đẽ."

Ông chủ cửa hàng mỉm cười chăm chú nhìn, Giản Dao đỏ mặt: "Vâng." Người này khi nói chuyện chả bao giờ để ý thời gian địa điểm gì cả.

Ngẩng đầu, nhìn thấy trời xanh rộng lớn vô biên, mây trắng bồng bềnh. Cuộc sống điều tra vất vả, nhạt nhẽo, thấm đẫm máu tươi và nặng nề, nhờ

https://thuviensach.vn

có anh mà trở nên sinh động đẹp đẽ hơn.

Cùng lúc đó, Phương Thanh cũng mang theo một cảnh sát xuyên qua thành cổ, điều tra manh mối mấy năm trước.

Người đàn ông trước mắt ngồi xổm ở cửa khách sạn, hút thuốc, híp mắt: "Lão Diêu à, sau khi phát đạt chúng tôi cũng rất ít khi liên lạc."

"Triệu Hà ở với ông ta từ 5 năm trước nhỉ?" Người cảnh sát hỏi, "Có từng nghe nói nhà họ có kẻ thù nào không?"

"Không có đâu." Người đàn ông đáp, "Dì tư của ông ta thực sự bị người ta giết sao? Chậc...đúng là đàn ông không thể quá tham lam. Một người lấy tận 5 bà vợ."

"Không phải là 6 sao?" Phương Thanh ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng, "Nghe nói mấy năm trước ông ta còn từng tổ chức tiệc rượu với một cô gái, sau đó cô gái chạy mất."

Người đàn ông liếc Phương Thanh: "Cậu ta là ai vậy?"

Người cảnh sát cười đáp: "Đồng nghiệp trong cục tôi. Lão Trương, ông còn nhớ rõ chuyện của cô gái kia không?" Lại đưa cho ông ta điếu thuốc.

Người đàn ông gọi là Lão Trương híp mắt lại, đáp: "Cô gái kia à...cũng phải 6, 7 năm rồi. Bộ dạng thanh tú, nhưng không nói nhiều lời, thuộc dạng đầu gỗ ấy. Lúc ấy gọi chúng tôi đến uống rượu, chỉ có vài người, còn dặn không được để lộ ra ngoài. Chậc chậc, một đám phụ nữ xinh đẹp đều thuộc về ông ta. Sau đó không bao lâu không còn thấy cô gái kia nữa, tất cả mọi người đều truyền tai nhau là bỏ chạy rồi."

"6,7 năm?" Phương Thanh lại xen vào nói, "Không phải 5 năm trước sao?"

https://thuviensach.vn

Lão Trương suy nghĩ, lắc đầu: "Không phải."

Người cảnh sát đúng lúc lấy ảnh chụp của Đông Sinh ra đưa cho ông ta: "Là cô gái này à?"

Lão Trương nhìn cẩn thận một chút, lắc đầu: "Không phải. Cô gái kia không đẹp. Cô này mới gọi là đẹp."

Phương Thanh và người cảnh sát liếc nhau, im lặng. Cuối cùng cũng không hỏi được manh mối có giá trị gì, hai người đang định lên đường trở về. Phương Thanh bỗng nhiên nhớ ra gì đó, lại quay lại, cười hỏi Lão Trương: "Có thể nói rõ một chút về dáng dấp của cô gái kia không?"

Lão Trương liếc anh ta một cái, lấy điện thoại di động trong người ra: "Nói gì chứ, lúc ấy tôi còn chụp ảnh đấy. Người tôi cái gì cũng không tốt, nhưng trí nhớ vô cùng tốt. Chờ tôi tìm xem còn không đã."

Trong đêm tối, một mình Phương Thanh ngồi trong văn phòng, trong gạt tàn đã đầy đầu thuốc lá. Anh ta đang xem tư liệu vụ án của Đông Sinh, muốn tìm xem còn manh mối nào không. Lúc đó cảnh sát tỉnh A cũng đã điều tra rất cẩn thận, có người chứng kiến Đông Sinh mua vé xe rời khỏi thành cổ. Lúc ấy cảnh sát ở thành cổ cũng hỗ trợ điều tra. Sau đó không còn liên quan gì đến bên thành cổ nữa. Anh ta lại cầm di động, nhìn tấm ảnh Lão Trương gửi cho. Là ảnh chụp trong tiệc rượu, chỉ có mặt bên của cô dâu, nhưng có thể nhận ra rõ ràng đó không phải là Đông Sinh.

Trong lòng anh ta khẽ động.

Không phải là Đông Sinh. Vậy cô ta là ai?

Suy nghĩ này tựa như dây mây đâm vào lòng anh ta, như có ma lực dẫn anh ta vào một chỗ sâu khôn cùng. Anh ta ném đầu thuốc, mở máy tính ra, đầu tiên tra kho dữ liệu người mất tích, sàng lọc điều kiện tuổi tác, thời gian mất tích, bắt đầu đối chiếu.

https://thuviensach.vn

Thời gian im ắng trôi qua. Cho đến khi bầu trời đã xuất hiện trăng và dày đặc sao, ngọn đèn trong thành đã tắt đi hơn nửa. Phương Thanh nhìn thấy tấm ảnh trên màn hình. Đó là một cái tên xa lạ, giống với cô gái trong ảnh chụp.

Họ tên: Đường Liên Liên

Ngày tháng năm sinh: 16-9-1984

Thời gian mất tích: Tháng 4-5 năm 2008

Địa điểm mất tích: Không rõ

Nguyên nhân mất tích: Không rõ

Bên dưới là tư liệu vụ án trần thuật tương đối. Sau khi tốt nghiệp mấy năm, Đường Liên Liên làm việc ở tỉnh S. Cha mẹ đều đã mất, cô độc một mình. Sau khi mất tích cảnh sát tỉnh S từng tiến hành điều tra, sau khi nghỉ việc cô ta từng đến thành cổ du lịch, ở lại đó một thời gian, nhưng mối liên hệ với Diêu Viễn Qua thì trong báo cáo chưa hề đề cập. Phương Thanh phỏng đoán có lẽ là bị người cố ý che giấu, hoặc bị thay đổi tên họ, nhưng lại có người chứng kiến cô ta mua vé tàu đến thành phố khác, rời khỏi thành cổ. Sau đó cảnh sát không thể tìm kiếm được tung tích của cô ta.

Phương Thanh nhìn chằm chằm tư liệu này một hồi lâu, đột nhiên cảm thấy cái lạnh thấu xương tiến vào trong lòng, khó khăn lắm mới dẹp yên được.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Năm giờ sáng, Phương Thanh chợp mắt trong phòng trực ban chả bao lâu, thức dậy, rửa mặt, đứng trong hành lang hút thuốc nâng cao tinh thần.

Đám mây xa xa dần biến thành đỏ rực, khí lạnh kia dường như vẫn còn ở trong ngực anh ta, quanh quẩn không đi.

Bỗng nhiên anh ta vô cùng muốn nói chuyện với người kia.

Anh ta ngậm điếu thuốc, lấy di động ra, ấn số. Ước chừng vang lên hơn hai mươi tiếng mới có người bắt máy. Tiếng nói khàn khàn, rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ: "A lô?"

"A lô, đang làm gì vậy?" Lời vừa nói ra khỏi miệng mới phát hiện giọng mình vô cùng dịu dàng.

Kim Hiểu Triết ở bên đầu kia dường như cũng hơi sửng sốt, nói: "Gọi điện thoại có chuyện gì?"

"Không có gì, chỉ là..." Nhớ em.

"Hôm trước hình như em gọi điện đến, lúc ấy anh đang có việc, chưa kịp bắt máy. Có chuyện gì sao?" Anh ta làm như không có việc gì hỏi.

"Quên đi." Kim Hiểu Triết đáp.

"À."

"Không có việc gì thì em cúp đây." Kim Hiểu Triết nói.

https://thuviensach.vn

"Kim Hiểu Triết anh..." Anh ta nhớ tới tờ báo cáo xin thuyên chuyển đi nơi khác.

"Sau này đừng gọi điện thoại vào giờ này." Cô lạnh lùng nói, "Hôm qua em quay phim buổi đêm, 4 giờ mới đi ngủ. Hôm nay 8 giờ còn phải quay tiếp. Anh có công việc, em cũng vậy." Điện thoại cắt đứt.

Phương Thanh nhìn chằm chằm di động tối đen một lúc, rất muốn mắng "Cái đệch", nhưng lại không nỡ mắng. Không khí buổi sáng lành lạnh, nhưng trái tim anh ta lại nóng bỏng, cầm di động nhàm chán chơi một lúc, mới thả vào trong túi quần.

Trên cầu thang đã có hai người đi lên, xuyên qua mây mù, vẻ mặt ung dung. Là Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, Phương Thanh đã thông báo cho bọn họ đến.

Trước mặt ba người là năm vụ án mất tích.

Vụ án thứ nhất: Năm 2008

Người mất tích: Đường Liên Liên

Tuổi mất tích: 24 tuổi

Địa điểm mất tích: Sau khi du lịch thành cổ, đi đến thành phố khác mất tích

Vụ án thứ hai: Năm 2010

Người mất tích: Đông Sinh

Tuổi mất tích: 23 tuổi

Địa điểm mất tích: Sau khi du lịch thành cổ, đi đến thành phố khác mất tích

https://thuviensach.vn

Vụ án thứ ba: Năm 2012

Người mất tích: Triệu Mạn Mạn

Vụ án thứ tư: Năm 2014

Người mất tích: Chu Phương Lâm

Vụ án thứ năm: Năm 2015

Người mất tích: Ninh Thiến Duệ

Phương Thanh nói: "Đây là tôi sàng lọc ra từ trong danh sách số người mất tích. Năm nạn nhân đều là người trẻ tuổi, diện mạo không tệ. Vụ án của họ đều có chung đặc điểm: thứ nhất, họ đều đi đến thành cổ du lịch một mình; thứ hai, đều có người chứng kiến họ mua vé ô tô hoặc tàu đi đến thành phố khác. Thứ ba, điều tra và giải quyết vụ án đều là cảnh sát ở những tỉnh thành khác nhau, cho nên những vụ án này không được xâu chuỗi với nhau. Nhưng hiện tại, ít nhất trong số đó có hai vụ có liên hệ rõ ràng với nhà họ Diêu. Tôi nghi ngờ đây là một vụ án liên hoàn. Ở thành cổ có một tên tội phạm biến thái chuyên dụ dỗ giết hại phụ nữ trẻ tuổi ẩn núp."

Giản Dao khẽ cắn môi dưới, trong lòng cũng hơi phẫn nộ. Vẻ mặt của Bạc Cận Ngôn cũng trở nên nghiêm trọng, trong ánh mắt đều là sự lạnh lẽo, rồi lại giống như thắp lên một ngọn lửa: "Đưa tư liệu cho tôi xem."

Phương Thanh đem tư liệu đã in ra cho hai người. Giản Dao nhìn kĩ, Bạc Cận Ngôn ở bên tốc độ đọc cực nhanh, dùng bút không ngừng khoanh tròn trên tư liệu. Giản Dao nhìn thấy nội dung anh khoanh tròn:

"Tính cách hướng nội."

"Tính cách hướng nội, không có nhiều bạn bè."

"Cha mẹ đều qua đời."

https://thuviensach.vn

"Cha mắc bệnh qua đời, mẹ sống ở Hồ Nam."

"Điều kiện kinh tế trong nhà bình thường."

"Kinh tế trong nhà túng thiếu."

Phần anh khoanh tròn cuối cùng trong năm phần hồ sơ đều nhắc tới bến xe hoặc bến tàu.

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, nói: "Tất cả người mất tích tuổi đều xấp xỉ nhau, dung mạo khí chất giống nhau, khẩu vị của tội phạm thực ổn định. Tính cách bọn họ hướng nội, không có nhiều giao tiếp xã hội, kinh nghiệm xã hội ít, quan hệ gia đình đơn giản, thậm chí cha mẹ đều qua đời, dễ dàng để cho tội phạm khống chế, hơn nữa còn không khiến cho cảnh sát chú ý. Đã vậy mỗi vụ án cách thức bọn họ 'biến mất' đều giống nhau. Khoảng cách thời gian vụ án cũng có quy luật. Có thể gộp lại để điều tra."

"Nhưng..." Giản Dao hỏi, "Tại sao mỗi lần đều có nhân chứng nhìn thấy bọn họ rời khỏi thành cổ, do đó dời được tầm mắt điều tra của cảnh sát?"

Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh liếc nhau.

Bến tàu Thương Lãng nằm ở phía tây thành cổ, là cảnh quan du lịch, cũng là bến tàu vận chuyển hành khách. Hơn nữa hiện tại gần tới mùa du lịch, nên bến tàu chật kín người. Bạc Cận Ngôn, Giản Dao, Phương Thanh đeo kính râm, đứng từ xa. Vẻ mặt mỗi người đều vội vàng, vội vàng du lịch, vội vàng lên thuyền, vội vàng rời đi.

"Chậc." Bạc Cận Ngôn cảm thán nói, "Khác hoàn toàn với cách du lịch ở nước ngoài. Đông đúc ồn ào như vậy, mấy người cho rằng tỷ lệ nhân chứng nhìn thấy mặt người bị hại được bao nhiêu phần trăm chứ?"

Trong lòng Giản Dao khẽ động: ý của anh là...

https://thuviensach.vn

Phương Thanh cũng mỉm cười: "Có người chứng kiến hai vụ án mất tích, đều là người bán vé trong quầy, nhưng hiện tại đã đổi người bán vé, tìm được người còn mất thêm chút thời gian."

Bạc Cận Ngôn lập tức nói: "Rất biết lựa chọn nhân chứng. Lượng người trên bến tàu quá lớn, như vậy có thể bảo đảm khi cảnh sát đến điều tra, có thể tìm được nhân chứng."

Ba người đến gần nhìn, trong chốc lát, Giản Dao giật mình. Bởi vì người bán vé cũng không khác gì ở những khu du lịch khác, sắc mặt không kiên nhẫn ngồi sau cửa sổ, đầu không hề ngẩng lên.

"Làm thí nghiệm đi." Bạc Cận Ngôn nói.

Phương Thanh gật đầu: "Tôi đi gọi một cảnh sát nữ đến."

Tuy Giản Dao đã gần đoán được dụng ý của bọn họ, nhưng mà...hai người này mới quen biết có vài ngày, đã ăn ý như vậy sao? Mối duyên phận với đàn ông của Bạc Cận Ngôn từ khi nào trở nên tốt như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì kết hôn, khí huyết thay đổi, trở nên...bắt đầu khiến các cảnh sát thích?

"Xin chào, tôi mua vé tàu đến huyện Chu."

"20 tệ."

"Đây...ui."

Nghe thấy tiếng hô, người bán vé ngẩng đầu, thấy một cô gái mặc áo phông màu xanh, đội mũ và đeo kính râm, cúi đầu, xoay người nhặt tiền rơi trên đất. Mang theo chiếc túi màu đỏ lộ ta chiếc chuông nhỏ màu đồng khẽ rung động. Người bán vé lại cúi đầu.

https://thuviensach.vn

Cô gái cầm vé, lên tàu. Người trên tàu vô cùng nhiều, nhưng cô gái tới sớm ngồi ngay ở vị trí gần đầu tàu, nhưng vẫn nhìn ra ngoài mép tàu. Người lái tàu cách cửa kính mơ hồ nhìn thấy bóng dáng, trong tầm nhìn đúng là cô gái đó.

Tới huyện Chu, cô gái kéo thấp vành mũ, rời tàu, không bỏ kính râm ra, còn hỏi thăm nhân viên trên tàu hướng đến khách sạn, chuông nhỏ trên túi khẽ rung.

Một tiếng sau.

"Cốc cốc cốc..." Có người gõ cửa kính. Người bán vé ngẩng đầu, thẻ cảnh sát đưa ra trước mặt anh ta, phía sau là khuôn mặt nghiêm túc của Phương Thanh.

"Cô gái này có tới đây không?" Phương Thanh hỏi.

Trên ảnh chụp cô gái mặc áo phông màu lam, đeo túi màu đỏ, trên túi còn có chiếc chuông nhỏ màu đồng. Dáng người thon thả, tóc dài quấn khăn.

Người bán vé cẩn thận suy nghĩ một chút: "Có, có! Vừa đến đây, có mua vé tàu đến huyện Chu."

"Anh xác định mình thấy rõ chứ?"

"Thấy rõ, chắc chắn là cô ấy."

Trên tàu. Phương Thanh lấy ảnh chụp cho nhân viên trên tàu xem. Người nhân viên cẩn thận suy nghĩ, giật mình đáp: "Có! Ngồi ở ngay kia! Còn rất xinh đẹp."

"Thấy rõ, xác định là cô ấy?"

"Vâng! Chắc chắn!"

https://thuviensach.vn

Buổi chiều, ba người Bạc Cận Ngôn và người cảnh sát nữ tiếp nhận nhiệm vụ ngồi trong một nhà hàng nhỏ bên bến tàu ăn cháo. Nữ cảnh sát đã thay quần áo của Giản Dao ra, đổi về thường phục. Chỉ là phát hiện như vậy, không khiến ai cảm thấy vui vẻ, mà chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

"Cũng không thể trách những 'nhân chứng' đó." Bạc Cận Ngôn nói, "Người thường nhớ kĩ người lạ thường thông qua một số đặc trưng và chi tiết then chốt. Ví dụ như quần áo, túi xách, thậm chí móc treo độc đáo của Giản Dao. Chúng ta nhìn thấy mấy hồ sơ kia, 'nhân chứng' đều chỉ ra quần áo, vật trang sức thậm chí đặc điểm dáng người của người mất tích vô cùng chính xác. Hơn nữa, người thường khi đối mặt với vụ án quan trọng, nếu có thể tạo được ảnh hưởng, sẽ có cảm giác tồn tại và tham dự rất mạnh, loại xu hướng tâm lý này thậm chí sẽ làm cho bọn họ tin tưởng, trí nhớ vốn dĩ mơ hồ, càng nghĩ càng cảm thấy rõ ràng, càng cảm thấy đáng tin."

"Cũng không thể trách cảnh sát phá án năm đó." Giản Dao nói, "Bởi vì là thành phố khác nhau, vụ án khác nhau, không thể xâu chuỗi lại thì không thể phát hiện được quy luật. Tội phạm lại kín đáo, cẩn thận như thế, cho nên rất khó phát hiện vấn đề trong đó."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 17

"Vậy những cô gái mất tích đó..." Nữ cảnh sát hỏi, "Hiện tại đang ở đâu?"

Phương Thanh và Giản Dao đều nhìn Bạc Cận Ngôn, anh im lặng một lát, đáp: "Hắn tập hợp những loại hình giống nhau mà cũng vô cùng khác nhau. Khoảng cách thời gian mỗi vụ án tương đối ổn định, đều trong khoảng một năm trở lên. Hơn nữa tần suất khoảng cách mấy năm gần đây nhanh hơn. Chứng tỏ chỉ có món đồ chơi cũ đã bị phá hủy, mới cần món đồ chơi mới."

Phương Thanh uống cạn sạch cốc bia, lạnh lùng nói: "Tôi nhất định phải bắt tên biến thái này, để cho hắn bị pháp luật trừng trị."

Tuy thân phận của nạn nhân, cách thức tội phạm trốn tránh tầm mắt cảnh sát đã được xác định, thậm chí ngay cả kẻ tình nghi dường như đã ở ngay trước mắt, nhưng khó mà tìm được chứng cứ xác thực. Lật xem hồ sơ, liên lạc với cảnh sát ở thành cổ phá án năm đó đều không tra được manh mối gì. Phương Thanh ngồi trong văn phòng, khi hết đường xoay xở thì Bạc Cận Ngôn lại đi tới, như cười như không đứng bên cạnh anh ta. Phương Thanh cũng ngẩng đầu lên: "Có việc?"

Bạc Cận Ngôn khẽ nói: "Xem ra anh đã quên lời nói của tôi rồi. Khi điều tra truyền thống bế tắc, thì tâm lý tội phạm sẽ đứng ra giải quyết."

Phương Thanh hếch mắt lên nhìn anh: "Anh có cách?"

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn "a" một tiếng: "Tôi đã khi nào...bị mất phương hướng giống anh chứ?"

Phương Thanh: "..."

Trong phòng hội nghị to như vậy, Phương Thanh, Giản Dao và mấy cảnh sát chủ chốt ngồi vào vị trí. Bạc Cận Ngôn âu phục thẳng thớm đứng trước bảng trắng, một tay đút trong túi quần, tay kia cầm bút. Tuy trong quá trình điều tra anh đã đóng góp không ít suy luận, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên anh giảng giải chính thức trước mặt các cảnh sát ở thành cổ.

"Có chứng cứ chứng tỏ Diêu Viễn Qua có liên quan với hai vụ án mất tích, nhưng cũng không phải là chứng cứ trực tiếp để chứng minh ông ta là tội phạm. Cho nên chúng ta không thể loại trừ việc còn tồn tại những kẻ tình nghi khác. Tạm thời gọi hắn là kẻ tình nghi A. Dục vọng của A vô cùng mãnh liệt chính là thu thập các cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp, yếu đuối. Điều này phản ánh dục vọng của hắn, ở trong quan hệ nam nữ nhất định chiếm địa vị thống trị. Thời niên thiếu, hắn thiếu hụt sự tin tưởng với quan hệ nam nữ. Điều này tất nhiên có liên quan đến quá trình trưởng thành của hắn. Hắn sống trong một gia đình không hòa thuận, hoặc là từng gặp phải chuyện dị dạng. Dựa vào vụ án đầu tiên xảy ra vào năm 2008, hiện tại tuổi của A đã phải ít nhất ngoài 30. Dựa vào thủ đoạn dụ dỗ kĩ càng, có thể phỏng đoán A và đồng lõa B của hắn, tất nhiên trước đó từng có thời gian quan sát và lựa chọn nạn nhân.

Bước đầu tiên, bọn họ tìm kiếm nạn nhân ở nơi nào? Nạn nhân đều là khách du lịch, nơi các cô ấy thường đi ngoại trừ cảnh quan du lịch, tường thành cổ, quán bar, nhà hàng và khách sạn. Mà địa điểm này phải để cho A hoặc B có đủ thời gian quan sát nạn nhân, thậm chí còn trò chuyện với bọn họ. Hơn nữa A hoặc B thường xuyên xuất hiện trong này mà không khiến người ta chú ý. Cho nên địa điểm này sẽ không phải là cảnh quan du lịch một lần, sẽ không phải là đường phố tùy ý đi dạo, khách sạn của nạn nhân cũng khác nhau. Cho nên nơi có thể nhất là quán bar, quán cà phê hoặc là

https://thuviensach.vn

nhà hàng. A hoặc B là khách quen nơi này, thậm chí có thể là nhân viên làm việc ở đó.

Bước thứ hai, bọn họ gây án như thế nào? Tính cách của những cô gái đó hướng nội nên sẽ không đi đến những nơi hẻo lánh. Thành cổ khắp nơi toàn là người, khả năng xảy ra bạo lực bắt cóc có thể tính là vô cùng nhỏ, hơn nữa cũng rất khó không để lại dấu vết. Cho nên, nơi xảy ra bắt cóc phải là nơi tương đối hẻo lánh, không khiến người đi đường chú ý. Hơn nữa người thực hiện bắt cóc là B, không phải A. B là phụ nữ, có xe. Cho dù thế nào bọn họ cũng không thể bảo đảm được nạn nhân sẽ đồng ý lên xe một người đàn ông mới chỉ quen biết mấy ngày, với lại bọn họ còn là những người hướng nội, nhưng nếu là phụ nữ thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Quan hệ của A và B tất nhiên vô cùng thân mật, bọn họ là vợ chồng, tình nhân hoặc người thân. A có chỗ độc lập dễ dàng xử lý nạn nhân. Thời gian mất tích của nạn nhân là một hai ngày trước khi mua vé tàu hoặc xe. Bởi vì khoảng cách thời gian càng dài sẽ càng khiến cảnh sát dễ dàng phát hiện sơ hở. Hơn nữa với điều kiện kinh tế của nạn nhân sẽ ở khách sạn giá rẻ, quản lý lỏng lẻo, cho nên dù không chào hỏi đã biến mất cũng không khiến người ta chú ý. Xét thấy đến nay thi thể của nạn nhân vẫn chưa bị phát hiện, hoặc là bị A cất giấu trong nhà, hoặc là bị vứt bỏ ở một nơi cố định. Nơi đó hiếm khi có người lui tới, hoặc cũng là nơi riêng tư của hắn."

Bạc Cận Ngôn nói xong tất cả mọi người đều im lặng.

Một lát sau, một cảnh sát thở hắt ra nói: "Trời ạ, Diêu Viễn Qua trùng khớp với tất cả những điều đó." Anh ta lật tư liệu trong tay: "Năm nay ông ta 48 tuổi, trong nhà có 5 bà vợ hoàn toàn có thể làm đồng lõa. Trên danh nghĩa của vợ cả Minh Lan có một quán bar, còn ở đoạn đường sầm uất. Minh Lan đi một chiếc Audi màu đen."

"Đúng vậy." Bạc Cận Ngôn mỉm cười, "Tuy không thể loại bỏ những người khác, nhưng có thể coi Diêu Viễn Qua và Minh Lan là kẻ tình nghi cuối cùng."

https://thuviensach.vn

"Hiện tại chúng ta hành động từ chỗ nào đây?" Một cảnh sát hỏi, "Hiện tại chứng cứ chưa đủ, còn chưa thể xin lệnh khám xét nhà họ Diêu."

"Điều tra Minh Lan." Phương Thanh lạnh giọng nói, "Điều tra xe của cô ta."

"Đúng vậy." Bạc Cận Ngôn nói, "Thời gian của du khách bình thường ở thành cổ sẽ không vượt quá 4,5 ngày. Hành động từ vụ án của hai người Chu Phương Lâm và Ninh Thiến Duệ, bởi vì thời gian càng gần, số lượng camera theo dõi càng nhiều sẽ ghi lại được toàn bộ. Dựa theo ngày trên vé tàu và xe, lùi lại trước đó 3-6 ngày, điều tra hành tung xe của Minh Lan, nhất là camera ở những nơi tương đối hẻo lánh, con đường chưa rời khỏi trung tâm. Không có tội phạm thật sự hoàn mỹ, nhất định sẽ để lại dấu vết ở chỗ nào đó. Tìm những hình ảnh cô ta xuất hiện cùng nạn nhân đi."

"Lượng công việc này không nhỏ." Một cảnh sát nói thầm, "Chúng tôi lập tức hành động."

Phương Thanh gật đầu.

Nhưng Bạc Cận Ngôn lại nói: "Mọi người phí công làm chuyện này làm gì? Giao cho người của tôi làm đi. Giản Dao, gọi điện thoại cho An Nham. Gần đây trong tổ không có vụ án nào, cậu ta nghỉ ngơi cũng lãng phí, nên làm việc thôi."

Nội dung cuộc trò chuyện của Giản Dao và An Nham vô cùng ngắn gọn. Bởi vì giọng nói của An Nham ở bên đầu kia vẫn còn ậm ờ, hình như còn chưa tỉnh ngủ, nhưng Giản Dao đã quen rồi. Trạch nam IT nên như vậy.

"An Nham, tư liệu vụ án đã gửi cho cậu rồi đó."

"OK."

"Cận Ngôn hi vọng cậu điều tra..." Giản Dao nói yêu cầu.

https://thuviensach.vn

"OK."

"Có khó khăn gì không?" Giản Dao quan tâm.

"Không có." Thản nhiên trả lời.

"Vậy...khi nào có thể gửi kết quả cho chúng tôi?" Cô lại hỏi.

"Không biết." Cậu ta đáp, "Làm xong sẽ gửi cho hai người."

"OK, vất vả rồi. Không còn chuyện gì nữa, tôi cúp máy nhé?"

"Chị dâu, mang cho tôi chút bánh hoa đào ở thành cổ nhé, ngọt một chút." Cậu ta nói.

"OK."

Cúp điện thoại, Giản Dao nhìn Bạc Cận Ngôn ngồi ở đối diện. Hiện tại trong văn phòng chỉ có hai người bọn họ, anh đang lật xem hồ sơ. Giản Dao ghé vào bàn, nhìn anh. Anh phân tích kỹ lưỡng một lần, nói dăm ba câu, tìm được điều ẩn giấu sau màn sương mù, thông qua đường tắt tìm được sự thật.

"Anh điều tra án quen đi đường tắt, em phải làm quen, hơn nữa còn phải đuổi kịp." Khi mới quen, anh mang theo mấy phần tự đắc nói với cô. Đến bây giờ ký ức vẫn còn mới mẻ.

"Khi điều tra truyền thống bế tắc, thì tâm lý tội phạm phải ra tay mà thôi." Anh khẽ nói, nhưng vẫn luôn khiến cô nhiệt huyết sôi trào, khiến cô rơm rớm nước mắt.

Dưới ngọn đèn, mái tóc đen của anh như mây, áo sơ mi trắng tinh, sắc mặt tuấn lãng mà trắng bóc. Phần lớn thời gian anh đều im lặng, chỉ có khi hai người ở bên nhau mới nói vô cùng nhiều, nhưng nếu là khi điều tra vụ

https://thuviensach.vn

án hoặc xem tư liệu thì nói với cô rất ít. Tuy nhiên cô lại cảm thấy, anh như vậy mới là Cận Ngôn tốt nhất trên đời.

"Tại sao cứ nhìn anh vậy?" Anh không hề ngẩng đầu lên, giọng nói trầm thấp.

"Không có gì." Cô đáp.

Anh bỏ hồ sơ xuống, nhìn chằm chằm cô một lát, đột nhiên thò người qua, hôn môi cô một cái.

"Khi anh xem chi tiết vụ án, đừng dùng ánh mắt đưa tình như vậy nhìn anh. Anh có thể cảm nhận được đấy, tinh thần anh sẽ không yên, ảnh hưởng đến phán đoán."

Một lát sau, Giản Dao mới hiểu được hàm nghĩa "tinh thần không yên", mặt hơi đỏ lên. Còn anh uống một hớp trà lạnh, thản nhiên cười, đi đến bên cửa sổ, quay lưng về phía cô, tiếp tục xem hồ sơ.

Tầm chạng vạng, An Nham gửi kết quả tới. Phương Thanh và nhóm cảnh sát xem xong, cảm giác mừng như điên, sảng khoái bùng nổ trong lồng ngực, vừa muốn cười to lại vừa muốn mắng to.

"Lập tức xin lệnh khám xét!" Phương Thanh quát, "Đi đến nhà họ Diêu."

Trong mấy bức ảnh An Nham gửi đến, camera trên đường chụp được rõ ràng biển số xe của Minh Lan. Trên con đường thưa thớt người, trong cửa kính xe lộ ra sườn mặt của cô ta, đang cười nói chuyện với Chu Phương Lâm người bị hại thứ tư. Còn cả trên đường cô ta lái xe, camera ghi lại được hình ảnh người bị hại thứ năm Ninh Thiến Duệ ngồi bên ghế tài xế.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Khi cửa bị đẩy ra, bà ba Trương Cúc Phương vẻ mặt ngơ ngác nhìn bọn họ. Phương Thanh liếc cô ta một cái, mang đội vào nhà. Nhóm cảnh sát mặc đồng phục màu đen, tiếng bước chân nặng nề, khiến mỗi người trong viện đều trợn mắt.

"Làm gì vậy?"

"Sao lại thế này?"

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, nhìn thấy Minh Lan đứng ở cửa phòng, sắc mặt phức tạp. Sau đó, bóng dáng của cô ta biến mất.

Nhóm cảnh sát nhanh chóng kiểm soát toàn bộ người trong viện, khi chạy đến phòng Diêu Viễn Qua lại phát hiện bên trong phòng trống không, tìm kiếm từng góc một vẫn không thu hoạch được gì.

"Sao lại thế này?" Phương Thanh thấp giọng hỏi.

Một nhân viên điều tra đáp: "Không đúng, người của chúng tôi luôn nhìn chằm chằm bên ngoài, Diêu Viễn Qua chưa từng ra ngoài, sao lại không thấy đâu chứ?"

Chỉ còn lại phòng của Minh Lan, Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn liếc nhau, Phương Thanh nói: "Đi tìm cô ta nói chuyện." Vẻ mặt Bạc Cận Ngôn bình thản.

https://thuviensach.vn

"Tại sao các người lại xông vào nhà của tôi?" Minh Lan ngồi trên sạp cạnh cửa sổ, lạnh lùng hỏi.

Như thể mong muốn gì đó, lại yên bình như nước.

Phương Thanh đáp: "Đây là lệnh khám xét. Minh Lan, chúng tôi có chứng cứ hoài nghi cô có liên quan đến các vụ án mất tích vào năm 2014, 2015 của Chu Phương Lâm và Ninh Thiến Duệ."

Môi Minh Lan giật giật, nhưng sắc mặt vẫn lạnh như băng: "Các người đang nói gì tôi không hiểu. Tôi cũng không biết các người nói gì."

"Diêu Viễn Qua đâu?" Phương Thanh hỏi.

Minh Lan im lặng, mười ngón tay được chăm sóc vô cùng tốt, nắm lại thật chặt, nhưng cô ta còn đường lui nào khác sao?

Không có.

"Những cô gái đó hiện tại ở đâu?" Phương Thanh quát.

Minh Lan vẫn nhìn ngoài cửa sổ, khóe miệng bỗng nhiên lộ ra ý cười hoảng hốt.

"Đã nói rồi tôi không biết, bọn họ không có một chút quan hệ nào với chúng tôi, với Viễn Qua, với nhà họ Diêu. Các người còn muốn ầm ĩ tới khi nào đây?"

"Còng tay cô ta lại." Phương Thanh nói.

Anh ta và Bạc Cận Ngôn đi ra ngoài, có mấy cảnh sát chạy tới, khẽ lắc đầu với bọn họ, ý bảo không tìm được. Còn cách đó không xa, mấy người phụ nữ nhà họ Diêu, nhóm người giúp việc đều bị đưa ra ngoài. Dưới ánh mặt trời âm u, vẻ mặt mỗi người đều khác nhau. Minh Nguyệt ôm chặt lấy con, sắc mặt vô cùng kém, im lặng. Khi Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh

https://thuviensach.vn

nhìn qua, cô ta như thể bị điện giật, lập tức quay đầu tránh đi. Sắc mặt Trương Cúc Phương và Trần Mai cũng trắng bệch, Trương Cúc Phương khoanh tay đứng, thấp giọng mắng, nhưng không dám ngang nhiên cãi lại. Trần Mai quan sát hành động của nhóm cảnh sát, như đang suy nghĩ gì đó.

"Xem ra." Bạc Cận Ngôn nói, "Minh Lan, Minh Nguyệt và cả Triệu Hà đã chết biết. Trương Cúc Phương, Trần Mai không biết."

Phương Thanh hừ lạnh một tiếng, nói: "Ông ta thật biết điều khiển những người phụ nữ này. Anh cho rằng bọn họ giấu các cô gái ở nơi nào?"

"Người ông ta tin tưởng nhất là Minh Lan." Bạc Cận Ngôn đáp. Phương Thanh nhìn theo tầm mắt của anh, đó là một bãi cỏ nhỏ phía sau phòng của Minh Lan, chiếc Audi của cô ta đỗ ở đó, cạnh đó là một căn phòng nhỏ. Nhóm cảnh sát mở khóa ra, nhìn từ xa bên trong để toàn đồ bỏ đi, thoạt nhìn cũng không có gì khác thường.

"Muốn đánh cuộc không?" Phương Thanh bỗng nhiên nói, "Xem còn có cô gái nào còn sống?"

Bạc Cận ngôn im lặng một lát, đáp: "Anh lương thiện thật đấy, nhưng không có đâu."

Phương Thanh im lặng.

Hai người đi vào phòng. Nhóm cảnh sát gõ khắp xung quanh, xê dịch tất cả đồ đạc mà vẫn không phát hiện có gì khác thường. Ánh mắt của Phương Thanh rất sắc bén, nhìn thấy một ngăn tủ trong phòng bị dời đi, mặt đất còn lót một tấm thảm, anh ta nằm úp xuống mặt đất, dưới tấm thảm rõ ràng có cánh cửa mà còn khóa lại.

"Chỗ này!" Anh ta quát lên, tất cả cảnh sát đều vây quanh lại đó. Không bao lâu, tám ván gỗ đã bị đập vỡ. Nhóm cảnh sát đập đập, khi Bạc Cận Ngôn quay đầu lại thấy Minh Lan bị che khuất ở phía sau đám người, chân

https://thuviensach.vn

lảo đảo, sắc mặt còn khó coi hơn cả người chết. Bạc Cận Ngôn lạnh lùng nhìn cô ta, rồi cũng chui xuống.

Ngọn đèn trên tường u ám, từ lúc dẫm chân lên đá đã biết tầng hầm ngầm này được đào rất nhiều năm rồi.

"Nhà họ Diêu vốn là nhà cổ thời Minh Thanh." Phương Thanh nói, "Tầng hầm ngầm và thông đạo có thể là đã được giữ lại từ khi đó."

Cầu thang quanh co, xuyên qua một con đường tối tăm, thông đến một căn phòng sáng sủa, tường và mặt đất được trát xi măng. Căn phòng đơn giản nhưng sạch sẽ, ước chừng hơn 30 mét vuông, có một cái bàn, hai chiếc ghế, còn có một tủ quần áo và một tủ lạnh. Trong tủ lạnh để mấy chai bia. Bên cạnh tường còn có một cánh cửa sắt nhỏ. Nhóm cảnh sát phá cửa, bên trong là một căn phòng nhỏ hơn, có giường, sau đó là đống xiềng xích đều ghim trên tường, không thể tháo ra được. Căn phòng trống rỗng, không có bóng người.

Phương Thanh đi đến bên cửa sổ, nhìn mấy lần, ngón tay chạm vào một sợi tóc dài màu đen, không biết là của ai để lại. Bạc Cận Ngôn đứng trong phòng, nhìn xung quanh, trên mặt không có cảm xúc gì.

"Mang cô ta vào." Phương Thanh lớn tiếng nói.

Minh Lan bị cảnh sát đẩy mạnh vào.

"Cô còn gì để nói không?" Phương Thanh lạnh lùng, "Gian tầng hầm ngầm này dùng để làm gì?"

Ai ngờ lúc này Minh Lan vẫn còn chống cự, nở nụ cười nói: "Tôi làm gì ư? Tôi thường dùng gian phòng này để nghỉ ngơi. Những cô gái đó là do tôi mời đến nhà làm khách, sau đó bọn họ đi đâu thì tôi làm sao biết được?"

Cảnh sát ở bên cạnh lớn tiếng quát: "Cô còn nói dối!"

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Phương Thanh cũng biến đổi.

Đúng lúc này, Bạc Cận Ngôn lại cầm lấy chai luminol trong tay nhân viên giám định bên cạnh, đổ vào một góc xiềng xích và mép giường. Nhóm cảnh sát im lặng, mặt Minh Lan bỗng nhiên trở nên trắng bệch. Tắt đèn, nơi đó xuất hiện rất nhiều ánh sáng huỳnh quang loang lổ không thể che giấu.

"Người đi rồi ư?" Bạc Cận Ngôn nói, "Tại sao máu tươi của họ ở lại đây?"

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn đứng ở phần cuối đường hầm. Hoàn toàn không nghĩ tới phía sau nhà tù kia còn có đường, đi thẳng về phía trước hơn hai mươi mét, có lẽ đã ra khỏi phạm vi nhà họ Diêu. Có lẽ là chủ nhà cũ thời Minh Thanh dùng để chạy trốn khi gặp nạn.

Lúc này, cửa sổ trên đỉnh đầu họ dường như truyền đến tiếng người và ô tô. Cửa sổ dính đầy tro bụi, có dấu vân tay khá mới. Xem ra mới có người rời đi từ nơi này không lâu.

"Diêu Viễn Qua không thể nào biết được tin chúng ta tới bắt người." Phương Thanh nói, "Tại sao ông ta đột nhiên rời đi?"

"Tạ Mẫn." Bạc Cận Ngôn đáp.

Phương Thanh gật đầu.

"Ngày Triệu Hà mất, tất nhiên đã xảy ra chuyện mới khiến Diêu Viễn Qua giết người diệt khẩu. Không chừng Tạ Mẫn luôn ẩn nấp trong nhà họ Diêu cũng biết chân tướng. Việc cấp bách hiện nay của Diêu Viễn Qua là phải đi giết chị ta diệt khẩu."

"Vì thế..." Phương Thanh nói, "Hiện tại Diêu Viễn Qua cũng đang ở trên núi."

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, một cảnh sát đột nhiên vội vàng chạy tới: "Đội trưởng Phương, Minh Lan, cô ta, cô ta..."

"Làm sao vậy?"

"Cô ta vừa tự sát rồi!"

"Sao lại thế này?" Phương Thanh biến sắc, "Không phải đã bảo các cậu để ý kĩ sao?"

"Chúng tôi vẫn luôn giám sát, nhưng lúc chúng tôi đi vào, cô ta đã giấu thuốc độc trong áo rồi. Vừa rồi khi chúng tôi áp giải mấy người phụ nữ lên xe, cô ta nhân cơ hội đó uống thuốc độc tự sát, tắt thở luôn rồi."

Giản Dao ở lại trong cục cảnh sát, không đi theo Bạc Cận Ngôn đến nhà họ Diêu. Một là thăm dò hiện trường không cần nhiều người như vậy; hai là cô ở phía sau phối hợp xử lý những chuyện khác. Tuy nhiên cô cũng đã dặn dò Bạc Cận Ngôn nhất định phải chú ý an toàn, không được xông lên trước. Bạc Cận Ngôn thản nhiên đáp: "Có chuyên gia Phương Thanh ở đây xông pha, anh còn cần phải lãng phí thể lực sao?" Khiến cho Phương Thanh ở bên cạnh phải liếc anh một cái.

Nhưng Giản Dao nghĩ có lẽ cũng sẽ không có chuyện gì đâu.

Tư liệu không ngừng truyền đến cục, Giản Dao nhìn nhà tù, nhìn ảnh chụp máu phát sáng, trong lòng không khỏi thổn thức. Lúc này có cảnh sát đến gọi cô: "Cô Giản, có điện thoại gọi tới cục cảnh sát, nói muốn tìm giáo sư Bạc, không biết là ai. Nhưng hiện tại giáo sư Bạc đang ở dưới mặt đất, không gọi điện thoại được."

"Để tôi qua." Giản Dao đi qua.

Trong văn phòng người đến người đi, mọi người vừa bận bịu vừa hăng hái. Giản Dao cầm lấy ống nghe "A lô."

https://thuviensach.vn

Bên đầu kia điện thoại im lặng, dường như thỉnh thoảng truyền đến tiếng hít thở. Giản Dao hơi sửng sốt, mơ hồ có cảm giác khác thường, lại có cảm giác không thể nói lên lời. Vì thế cô hạ giọng, kiên nhẫn nói: "Tôi là vợ của giáo sư Bạc, cũng là đồng nghiệp của anh ấy. Hiện tại di động của anh ấy không có tín hiệu, không liên lạc được, nếu có chuyện có thể nói với tôi."

Người nọ im lặng một lúc mới lên tiếng: "Cô là...bà Bạc ở cùng cậu ta?"

Giọng nói này hơi quen tai, Giản Dao ngẩn người, đột nhiên có phản ứng, trong lòng không ngừng hoảng hốt. Cố gắng dùng giọng nói bình thản: "Đúng vậy, là tôi, chị là..." Đồng thời ra hiệu cho người cảnh sát bên cạnh bật máy nghe lén.

"Tôi...cậu ta nói, cậu ta nhất định sẽ bắt tội phạm đền tội?" Tạ Mẫn nói.

"Đúng vậy." Giản Dao đáp chắc chắn, cùng lúc đó cảnh sát ở bên cạnh cũng ra hiệu cho cô, số máy gọi tới đúng là của Tạ Mẫn, chị ta đã bật máy.

Tạ Mẫn thở hổn hển, đột nhiên trong giọng nói còn có cả tiếng khóc: "Tôi tìm được rồi...tìm được Đông Sinh của tôi rồi." Chị ta vừa khóc vừa cười, "Là tôi nghe lầm, hóa ra không phải 'núi', mà là 'tam'."(*)

(*) núi đọc là/ shān/, tam đọc là /sān/ nên Tạ Mẫn nghe lầm

Cúp điện thoại, Tạ Mẫn ngẩng đầu, nhìn núi đối diện, trên đó có chữ "Tam Thanh Quan". Lúc này sương mù dày đặc, ngọn núi cổ xưa, khói hương trong miếu lượn lờ. Chỗ chị ta đứng lúc này là phía sau núi Tam Thanh Quan. Khu rừng này hiếm khi có người lui tới, nhưng chị ta nhớ rõ Diêu Viễn Qua và Minh Lan từng lên núi mấy lần. Bọn họ còn từng quyên tặng trồng một rừng cây.

Tạ Mẫn ngẩng đầu, lau khô nước mắt trên mặt. Dưới chân chị ta là đám đất đã bị đào xới, còn hai tay chị ta đã đầy vết thương.

https://thuviensach.vn

"Bà đúng là ngoan cố đến cùng." Một giọng nói truyền đến từ phía sau lưng.

Tạ Mẫn quay đầu lại, nhìn thấy người nọ đứng ở phía sau, che hơn một nửa ánh sáng. Bộ dáng bình thường ra vẻ đạo mạo, lúc này vô cùng lạnh lẽo dữ tợn.

"Ông..." Tạ Mẫn lao lên túm lấy.

Ông ta giữ bả vai chị ta lại, đâm thẳng một dao vào bụng, sau đó rút ra.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tạ Mẫn tìm được bộ xương trắng này cũng vừa là ngẫu nhiên vừa là may mắn. Chị ta đã chạy trốn ở trong núi hai ngày, nếu không phải dựa vào tính cách nhạy bén và nghị lực cứng cỏi, thì đã không kiên trì được lâu như vậy, đã sớm bị cảnh sát bắt. Nhưng chị ta cũng biết, mạng lưới bắt người của cảnh sát sẽ càng ngày càng dày, nếu trước đó không tìm được Đông Sinh mà cảnh sát cũng không có bằng chứng định tội Diêu Viễn Qua, có lẽ sau này sẽ không còn cơ hội. Dù liều mạng chị ta cũng phải tìm được con gái mình.

Chạng vạng hôm nay, bất tri bất giác tới gần núi Tam Hành, là do trong lúc u mê có thứ gì đó chỉ dẫn hay là trùng hợp thì chị ta không biết. Nhưng khi nhìn thấy ba chữ "Tam Hành Quan" to tướng, đột nhiên như được hoàn toàn giác ngộ, sau đó lao ra phía sau núi tìm kiếm. Sau đó, nhìn thấy ở sườn núi có một khoảnh đất lá rụng lưa thưa.

Mấy năm nay vì tìm Đông sinh, chị ta đã thử nghiệm tất cả, cũng xem không ít phóng sự phim trinh thám. Khi vứt thi thể ở nơi vắng vẻ, rất nhiều người sẽ chôn dưới đất, như vậy sẽ khiến cho vùng đất này mới hơn so với xung quanh, chứng tỏ có dấu vết người từng chôn giấu. Chị ta quỳ rạp trên mặt đất, dùng ngón tay chai sạn đầy vết thương chạm vào mảnh đất kia. Sau đó bắt đầu đào, dùng cành cây bên cạnh, dùng hai tay. Cho đến khi bộ xương trắng lộ ra.

Tạ Mẫn cúi đầu thở gấp, cố gắng muốn thoát ra, nhưng sức của chị ta dù khỏe thế nào cũng không bằng được một người đàn ông cường tráng độc ác như Diêu Viễn Qua. Ông ta ép chị ta lên cây, nhe răng cười, lại đâm một

https://thuviensach.vn

dao vào bụng. Chị ta đau đớn kêu lên, run rẩy, bắt lấy tay ông ta, hỏi: "Người nào...là Đông Sinh sao? Là con gái Đông Sinh của tôi sao?"

Diêu Viễn Qua hơi sửng sốt, nhưng hắn lộ ra nụ cười khiến Tạ Mẫn không rét mà run.

"Ai biết được? Nhiều người phụ nữ như vậy..."

"A..." Tạ Mẫn hét lên, tiếng hét đã không còn giống tiếng người mà là của dã thú khiến Diêu Viễn Qua kinh hãi. Ông ta lạnh lùng nhìn Tạ Mẫn, định đâm thêm nhát nữa, chợt nghe thấy trên sườn núi cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân. Diêu Viễn Qua suy nghĩ một chút, che miệng Tạ Mẫn, thấp giọng nói: "Câm miệng, rồi sẽ trừng phạt cô." Sau đó dùng chân đẩy đám bùn đất và lá cây bên cạnh, nhưng vẫn không có tác dụng che giấu cho lắm. Ông ta lập tức lôi Tạ Mẫn vào trong cái hang bên cạnh.

Giản Dao và hai cảnh sát tìm kiếm dọc theo sườn núi. Sau khi nhận được điện thoại của Tạ Mẫn, nhân viên kỹ thuật lập tức tìm được vị trí của chị ta, ở sườn núi Tam Hành, nhưng bởi vì nói chuyện xong chị ta lập tức tắt điện thoại, cho nên không có cách nào lấy được vị trí chính xác. Hiện tại bảy tám tổ cảnh sát đang tìm kiếm ở mép núi, cũng đã liên lạc được với Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh ở nhà họ Diêu nên họ đang trên đường đến.

Ba người bọn họ vốn sắp đi qua sườn núi này, xung quanh im ắng, không có gì khác thường, nhưng Giản Dao đi được hai bước thì dừng lại.

Phía dưới bị cây che khuất không thấy rõ mặt đất, khi cô ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Tu Hành Quan ở phía đối diện thẳng tắp một đường với sườn núi này, nhất là dưới sườn núi vô cùng trống trải, cô không hề nghi ngờ gì về việc người đứng ở phía dưới có thể trông thấy rõ ràng đối phương ở chủ điện của Tam Hành Quan. Giản Dao bỗng nhiên ngẩn ra, cảm giác khác thường xuất hiện trong lòng.

Sườn núi một mặt hướng về phía thần linh.

https://thuviensach.vn

"Đi xuống nhìn xem." Cô nói với hai cảnh sát.

Ba người đi xuống sườn núi, vừa đi được mấy bước đều sững sờ. Trên mặt đất rõ ràng có dấu vết đào bới. Hai cảnh sát liếc nhau, lập tức mang súng tới gần, xuyên qua nhánh cây và bùn đất mơ hồ thấy được bộ xương trắng. Giản Dao theo sát phía sau, trong lòng chấn động.

Đúng lúc này, có thứ gì đó đánh úp từ phía sau lưng cô. Trên lưng Giản Dao chợt lạnh, không kịp xoay người đã bị người giữ lấy cổ, con dao găm đầy máu đặt trên cổ cô.

"Mợ nó...mợ nó..." Hơi thở của Diêu Viễn Qua phun trên mặt cô. Hai cảnh sát xoay người lại, thấy thế kinh hãi, hét lên: "Thả cô ấy ra! Diêu Viễn Qua, ông đã bị bao vây, trốn không thoát đâu!"

Giản Dao đứng im, không nhúc nhích, cúi đầu nhìn thấy hai chân Diêu Viễn Qua hơi run rẩy, rõ ràng trong lòng ông ta cũng hoảng loạn, nhưng sức ở cánh tay ông ta rất khỏe, Giản Dao sắp không thể thở nổi rồi, cũng không dám làm loạn bởi vì dao của ông ta đặt ngay cổ cô, sơ ý một chút là toi mạng.

"Để cho tôi đi!" Diêu Viễn Qua quát, "Nếu không tôi giết cô ta! Dù sao cũng không chỉ có một người!"

Hai cảnh sát dùng súng nhắm về phía ông ta, không hề nhúc nhích. Một cảnh sát lấy bộ đàm ra, nhanh chóng báo tin.

Ánh mắt Giản Dao thoáng nhìn cái hang phía sau, hình như còn có một người nằm đó, không động đậy, có lẽ đã ngừng thở rồi. Cô khẽ thở hắt ra, bình tĩnh nói: "Diêu Viễn Qua, ông hãy nghe tôi nói, cho dù hiện tại ông đang giữ tôi có thể chạy được trong thời gian ngắn, nhưng ông không trốn thoát được đâu. Mỗi con đường ông có thể chạy trốn trong tương lai đều bị phong tỏa. Những người ông có thể liên lạc được đều sẽ bị chúng tôi nghe lén. Ông từng trải qua cuộc sống giàu sang, sau này chỉ có thể trốn tránh,

https://thuviensach.vn

không thể liên lạc với người nhà, sống giống như những người nghèo mà ông khinh bỉ. Bọn họ sẽ đánh ông, sẽ chỉnh ông, giống như ông từng làm với bọn họ. Kết cục của ông tất nhiên là cùng đường. Thả tôi ra, đến cục cảnh sát khai báo. Như vậy vợ ông, đứa con duy nhất của ông có lẽ còn có thể sống tốt một chút. Ông hiểu ý tôi không?"

Diêu Viễn Qua hét lớn: "Cô câm miệng! Tôi còn quan tâm bọn họ làm gì? Quan tâm làm quái gì!"

"Sao mặc kệ được chứ?" Giản Dao khẽ nói, "Đó là gia đình duy nhất của ông. Gia đình ông đã tốn sức tạo thành, sau này tan nát, chẳng lẽ ông cứ không quan tâm như vậy, cứ thế để mang cái danh tội phạm bỏ trốn, cuối cùng tất cả mọi người đều xong đời sao?"

Diêu Viễn Qua thở gấp không nói lời nào.

Đúng lúc này từ xa truyền đến rất nhiều tiếng bước chân. Diêu Viễn Qua hoảng hốt, con dao càng kề chặt bên cổ Giản Dao. Giản Dao cảm giác nhói đau trên cổ. Cô không biết có thể đợi thêm được nữa hay không. Vừa rồi nhân lúc nói chuyện, cô đã quan sát địa hình xung quanh. Bên cạnh là vách đá rắn chắc, bùn đất dưới chân hai người lỏng, dưới vách đá có cái hang, nếu cô tránh tới đó có lẽ sẽ né được viên đạn của cảnh sát và lưỡi dao của Diêu Viễn Qua.

Có lẽ là đã trải qua nhiều sóng gió, Giản Dao không còn hoảng sợ chút nào, tập trung toàn bộ sức lực chờ đợi.

Nhóm cảnh sát đã báo cáo tình hình trước đó, Bạc Cận Ngôn chạy như bay trên sườn núi, từ xa đã nhìn thấy Diêu Viễn Qua giữ chặt người đứng ở cửa hang. Trong lòng Bạc Cận Ngôn nặng nề, môi mím chặt, chưa từng gặp kẻ nào ngu xuẩn khiến người ta chán ghét như vậy. Anh nghĩ phải có mười tám tên biến thái tương đương ông ta mới có thể bắt cóc được bà Bạc. Con heo mẹ kia sao còn chưa leo lên cây?

https://thuviensach.vn

Ngày càng đến gần, ánh mắt Bạc Cận Ngôn và Giản Dao giao nhau. Ánh mắt cô bình tĩnh kiên định, giống như sau khi anh đến sức lực càng mạnh hơn. Bạc Cận Ngôn thấy lúc này cô không bị thương ở đâu, trong lòng cũng khẽ thở phào. Hơn nữa thấy cô ở trong hiểm cảnh mà vẫn không mất đi trí tuệ và dũng cảm, tình yêu dành cho cô trong lòng càng sâu đậm. Ánh mắt của anh cũng vô cùng lợi hại.

Sau đó, Bạc Cận Ngôn đứng bên ngoài cách họ hơn mười mét, im lặng không nhúc nhích. Giản Dao liếc mắt sang bên phải, khẽ gật đầu với anh một cái. Anh nháy mắt với cô, bỗng nhiên trên mặt thay đổi thành vẻ phẫn nộ: "Diêu Viễn Qua! Thả vợ tôi ra! Ông còn muốn làm cho bao nhiêu người vô tội bị thương nữa!"

Không ngờ những lời này lại khiến cho Diêu Viễn Qua bị kích thích, ông ta cũng không nhận ra Bạc Cận Ngôn, chỉ cười lạnh nói: "Vợ của mày? Ha ha, vợ của cảnh sát, ha ha..."

Không ai biết Bạc Cận Ngôn đang làm gì, tại sao lại muốn khiêu khích Diêu Viễn Qua. Cảnh sát bên cạnh vẫn nhắm chặt súng về phía Diêu Viễn Qua. Trong mắt Giản Dao chỉ có Bạc Cận Ngôn, hai ngón tay khẽ chuyển động.

Phương Thanh đứng ở phía sau Bạc Cận Ngôn, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được: "Tôi sẽ cứu cô ấy." Bạc Cận Ngôn như thể không nghe thấy. Phương Thanh xoay người rời đi. Bạc Cận Ngôn tiến lên mấy bước, tiếp tục mắng: "Đồ cầm thú! Cầm thú! Bản thân nuôi nhiều phụ nữ như vậy còn muốn giết hại những cô gái trẻ tuổi. Mày không phải là người!"

Anh tiến lên mấy bước, cách bọn họ ngày càng gần, nhưng vẫn giữ một khoảng cách, tiện để cho người phía sau bắn.

Diêu Viễn Qua cười lạnh, khuôn mặt Bạc Cận Ngôn vì kích động mà vừa đỏ vừa trắng, lớn tiếng nói: "Bà vợ Minh Lan của mày còn muốn gánh tội

https://thuviensach.vn

thay mày. Cô ta nói với mọi người là do cô ta giết. Mày không phải là đàn ông, để cho một người phụ nữ gánh tội thay. Nếu mày còn có lương tâm thì thả vợ tao ra, trở về nhận tội!"

Vẻ mặt của Diêu Viễn Qua rõ ràng có biến hóa, ánh mắt chăm chú nhìn vào Bạc Cận Ngôn.

Đúng lúc này.

Giản Dao giữ chặt ngón tay ông ta, kéo mạnh. Diêu Viễn Qua bị đau, con dao rơi xuống. Giản Dao nhân cơ hội đó tranh sáng bên cạnh, thoát khỏi sự khống chế của ông ta.

"Đoàng..." Tiếng đạn xé gió, từ xa nháy mắt tới gần. Giản Dao cảm thấy lỗ tai ong ong, quay đầu lại nhìn thấy Diêu Viễn Qua lộ ra vẻ mặt không dám tin, cúi đầu nhìn lỗ máu trên ngực.

Nhưng tất cả điều này xảy ra trong thời gian cực nhanh.

Một con dao nhắm vào ngực trái ông ta đồng thời đâm vào. Tạ Mẫn thở hổn hển, cả người đầy máu tươi, không biết đánh tới từ lúc nào.

"Tôi..." Diêu Viễn Qua phun ra một chữ, gục xuống đất. Đồng thời ngã xuống còn có Tạ Mẫn đang hấp hối.

Giản Dao bởi vì quán tính ngã xuống mặt đất, lúc này đã được người vội vàng ôm lấy. Cô rơi vào vòng ôm quen thuộc ấm áp, trong lòng hoàn toàn thả lỏng, ôm lấy thắt lưng anh. Bạc Cận Ngôn cúi đầu nhìn cô, ánh mắt sáng rực. Cô lập tức hiểu được, tuy anh vẫn bình tĩnh tự nhiên "hành động trôi chảy", nhưng thực ra vô cùng lo lắng. Vừa định nói hai câu động viên anh thì anh đã cúi đầu hôn lên trán cô.

Tim cô đập mạnh, khẽ nói: "Ông Bạc, em không sao."

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên." Anh thấp giọng nói, "Có anh ở đây."

Phương Thanh ném súng ngắm xuống, chạy xuống sườn núi. Người đồng nghiệp đi theo phía sau anh ta, đột nhiên nói: "Anh nổ súng chưa bao giờ sẩy tay, bắn thêm phát nữa thì ông ta sẽ phải chịu đau đớn mấy chục tiếng sau mới chết được."

Phương Thanh cười lạnh nói: "Nói bừa gì đấy, tôi vốn chuẩn bị bắn cổ tay ông ta, ai ngờ bắn trượt."

Bạc Cận Ngôn ôm Giản Dao một lát, hai người cúi đầu nhìn xuống thấy Diêu Viễn Qua trên mặt đất đã tắc thở, còn Tạ Mẫn vẫn đang thở hổn hển. Nhóm cảnh sát mang súng đang từ từ tiến đến gần chị ta.

"Con gái..." Không ai nghĩ tới chị ta đột nhiên khóc hô một tiếng, nhưng giống như con cá giãy chết, từ mặt đất ngoi lên, đầu đập vào vách đá bên cạnh, trong nháy mắt máu chảy ra, lại ngã xuống.

Bạc Cận Ngôn buông Giản Dao ra, bước nhanh đến, nâng chị ta từ mặt đất dậy: "Tạ Mẫn, Tạ Mẫn!"

Tạ Mẫn hơi mở mắt ra, nhìn thấy anh, chỉ nhìn thấy mình anh, nở nụ cười: "Tôi...mỗi ngày đều...không chịu nổi nữa rồi..."

Cảnh sát bên cạnh im lặng, Bạc Cận Ngôn nhìn chằm chằm chị ta, nói: "Đúng vậy, tôi biết."

Giản Dao đột nhiên cảm thấy buồn bã vì một câu tôi biết này của anh.

Tạ Mẫn dùng bàn tay đầy máu tươi cầm tay Bạc Cận Ngôn, nói: "Xin cậu...Bạc Cận Ngôn...Cậu nói cậu sẽ rửa sạch nỗi oan...tìm được xương cốt của con gái tôi...an táng cùng một chỗ với tôi..."

"Được." Bạc Cận Ngôn nói, "Chị Tạ Mẫn, tôi hứa với chị."

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Bạc Cận Ngôn đứng lên. Nhóm cảnh sát vây lại, kiểm tra mạch đập của Tạ Mẫn đã ngừng. Phương Thanh đứng phía sau bọn họ, không di chuyển.

Bạc Cận Ngôn xoay người, giữ vai Giản Dao. Hai người nắm tay đi ra khỏi vòng vây. Ngẩng đầu nhìn lên trời đã tối đen, có một vì sao sáng lên ở phía chân trời. Ánh sáng trong suốt dường như đang ngóng nhìn mặt đất, ngóng nhìn cuộc sống yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Trong bóng đêm, có người đang cười. Khe khẽ, lanh lảnh, phẫn nộ, ngạo mạn.

Giản Dao nhíu mày, tay cũng bám chặt ga giường bên dưới.

Hắn tới ngày càng gần. Hắn vuốt ve giống như vật nuôi, khẽ khàng vuốt tóc cô. Sau đó là giọng nói thân mật của tình nhân: "Làn da đẹp như vậy, yên tâm, tuy rằng tôi sẽ dùng roi, nhưng nhất định sẽ không làm tổn thương đến làn da phía sau của cô. Thật đẹp!"

Giản Dao giật mình mở mắt ra, chỉ nhìn thấy trần nhà nhạt nhẽo của khách sạn. Hóa ra trời đã sáng, cả người cô đầy mồ hôi. Cô ngồi trên giường một lát, đứng dậy đi rửa mặt. Cảm giác hoàn toàn tỉnh táo mới phát hiện Bạc Cận Ngôn không có ở trong phòng. Anh lại chạy đi đâu đó một mình rồi.

Cô gọi điện thoại cho anh: "A lô, anh đang ở đâu vậy?"

"Anh ở chỗ Phương Thanh." Giọng của Bạc Cận Ngôn bình thản, "Có chút chuyện. Em ngủ ngon không?"

Giản Dao đáp: "Rất ngon."

"Đến đây đi, bọn họ mua bữa sáng phong phú lắm, thậm chí còn mua một phần bánh tôm nướng cho anh. Có lẽ là xuất phát từ khâm phục và biết ơn anh, nhưng cũng không cần thiết."

https://thuviensach.vn

Giản Dao nhịn không được bật cười, hỏi: "Vậy anh đã ăn phần bánh tôm kia chưa?"

Bạc Cận Ngôn: "...Ăn hết rồi."

Giản Dao khẽ mỉm cười, nhưng mi tâm vẫn nặng nề, bất tri bất giác im lặng trong chốc lát. Bạc Cận Ngôn nhạy cảm phát hiện ra sự khác thường của cô, giọng nói cũng thay đổi, vô cùng dịu dàng thấp giọng hỏi: "Em sao vậy?"

Giản Dao nói: "Cận Ngôn, em muốn ở riêng với anh một lúc."

Anh im lặng một chút, đáp: "Anh lập tức về bên cạnh em."

"Vâng."

Ánh mặt trời rực rỡ ấm áp, trên đường sạch sẽ im lặng, không có người. Giản Dao đứng dưới tàng cây một lát, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn chạy từ cục cảnh sát ở phía đối diện. Hôm nay hiếm khi anh mặc áo phông màu xanh, quần dài màu đen, cùng với mái tóc đen và làn da trắng, càng thêm tuấn tú bắt mắt. Đương nhiên đây cũng là kết quả "cải tạo sau khi kết hôn" của Giản Dao đối với người đàn ông mê âu phục này. Anh đi đến trước mặt cô, cầm tay cô: "Để anh đoán nhé, lại nằm mơ?"

"Vâng." Giản Dao cũng không cần che giấu sự yếu đuối ở trước mặt anh.

Anh giữ vai cô, ôm vào lòng, hai người đi dọc theo bờ sông.

Thực ra Giản Dao đã rất ít khi mơ về tên biến thái hoa tươi, mơ về đoạn thời gian bị hắn nhốt. Gã đàn ông giống như ác ma đó hiện tại cũng đã biến thành đám xương trắng. Bạc Cận Ngôn cũng khen ngợi cô, nói bà Bạc điều chỉnh vô cùng tốt so với đa số người. Chỉ là khi hôm qua cô nhìn thấy trong mắt Diêu Viễn Qua sự điên cuồng giống như tên biến thái hoa tươi, thậm chí không khác gì với những tên sát thủ biến thái khác, khiến cô vẫn cảm

https://thuviensach.vn

thấy trong lòng toát ra cảm giác rét lạnh. Có lẽ có một số vết thương không thể phai mờ đi được đối với nhân viên cảnh sát.

Hai người im lặng đi dạo ven bờ sông trong chốc lát, lại tìm một nhà hàng nhỏ ăn sáng. Trong dạ dày nóng thế nào thì người cũng nóng như thế ấy. Bạc Cận Ngôn cũng không khuyên bảo an ủi cô quá nhiều, là một chuyên gia tâm lý học, anh biết rõ hiện tại vợ mình cần nhất chính là làm bạn với sự yên lặng, những con sóng u ám trong lòng này sẽ bị tính cách cứng rắn, sáng sủa của vợ anh làm cho tiêu tan. Quả nhiên một lát sau, bất tri bất giác ánh mắt cô đã thả lỏng, giống như khôi phục lại bộ dáng tràn đầy sức sống thường ngày. Cô thậm chí còn uống hết một bát canh nóng, mặt vì thế mà trở nên đỏ bừng.

"Anh bận rộn gì ở cục cảnh sát vậy?" Giản Dao hỏi.

"Có một số tình hình mới." Đôi mắt Bạc Cận Ngôn hơi nặng nề, "Minh Nguyệt phát điên rồi."

Giản Dao sững sờ.

"Lúc đầu thẩm vấn cô ta không nói gì. Sau đó bỗng nhiên bắt đầu bật cười, nói năng lộn xộn. Hỏi gì cô ta cũng không biết. Đã tìm bác sĩ đến, nhưng tình hình không khả quan lắm."

Trong lòng Giản Dao không thể nói nên lời, chỉ là không ngừng thổn thức.

"Mặt khác..." Bạc Cận Ngôn nói, "Còn chưa tìm được hài cốt của Đông Sinh, máu ở trong nhà tù kia bởi vì thời gian quá dài, hơn nữa còn bị rửa sạch nhiều lần, pha lẫn vào nhau nên tình hình càng khó khăn, phá hủy điều kiện giám định, cho nên không lấy ra được ADN của cô ấy. Cũng không tìm được hình ảnh Minh Lan dụ dỗ cô ấy, cho nên theo lý thuyết rốt cuộc Đông Sinh có bị bọn họ dụ dỗ hay không thì trước mắt còn chưa thể kết luận."

https://thuviensach.vn

"Nhưng...chắc chắn là bọn họ!" Giản Dao nói.

Vẻ mặt của Bạc Cận Ngôn không tốt lắm: "Triệu Hà đã mất, Minh Lan tự sát. Người duy nhất có khả năng biết rõ sự thật là Minh Nguyệt thì hiện tại phát điên. Tuy có chứng cứ người nhà họ Diêu là kẻ tình nghi lớn nhất, nhưng không có chứng cứ mang tính quyết định, nên không thể kết án. Theo lý thuyết còn có hai khả năng: một là trong mấy cô gái xinh đẹp nhất, Đông Sinh có ý nghĩa khác biệt với Diêu Viễn Qua, thi thể của cô ấy bị giấu đi ở nơi khác. Hai là người dụ dỗ Đông Sinh là người khác."

Giản Dao cắn môi im lặng, trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình ảnh trước khi Tạ Mẫn mất. Tuy Tạ Mẫn cũng là hung thủ giết người, đáng giận, nhưng cũng là một người mẹ vô cùng đáng thương. Cho nên nguyện vọng duy nhất trước khi mất của Tạ Mẫn cũng không thực hiện được sao? Trừ phi Minh Nguyệt có thể trở lại bình thường, nói ra nơi giấu thi thể, nếu không vụ án của Đông Sinh vĩnh viễn trở thành vụ án chưa được giải quyết.

Lúc này Bạc Cận Ngôn lại nói: "Anh sẽ tìm được Đông Sinh."

Giọng nói khẽ khàng mà kiên định, là vì lời hứa với một tội phạm trước khi chết. Trong lòng Giản Dao chấn động.

Đương nhiên phải mất một thời gian dài sau đó, dưới sự kiên trì của Bạc Cận Ngôn, cảnh sát địa phương cuối cùng đã tìm được một địa điểm bí mật ở núi khác, tìm được hài cốt thuộc về Đông Sinh, sau khi kết án hợp táng cùng Tạ Mẫn, đây là nói sau.

Lúc này, hai người đều im lặng một lát, Giản Dao nói: "Em còn có thắc mắc, tuy Tạ Mẫn chịu áp lực trong một thời gian dài, nhưng rốt cuộc Phó Vĩ đã làm gì kích thích chị ta, để khiến cho chị ta giết Phó Vĩ. Dù sao ngoài háo sắc, Phó Vĩ thoạt nhìn cũng không liên quan đến chuyện này."

Bạc Cận Ngôn ảm đạm cười.

https://thuviensach.vn

"Chỉ sợ trên đời không có chuyện có liên hệ với nhau, bông hoa tâm lý tội phạm của anh." Anh nói, "Em còn nhớ khi lần đầu tiên đến nhà họ Diêu, anh ra ám hiệu cho em không?"

Giản Dao suy nghĩ một chút. Nghĩ ra rồi.

Ngày đó hai người bọn họ thương lượng với Phương Thành, giả vờ "lạc đường" vào nhà họ Diêu, kết quả còn gặp phải con chó rất hung dữ, cùng với đó là lần đầu tiên gặp được Triệu Hà và Đồng Mẫn. Giản Dao suy nghĩ, mặt hơi nóng lên, gật đầu nói: "Đúng vậy, khi đó anh nói: 'Anh đã coi em trở thành một bộ phận trong cơ thể anh, cho nên những suy nghĩ không chắc chắn, sẽ chỉ nói cho mình em nghe'."

Cô dùng đôi mắt trong suốt nhìn Bạc Cận Ngôn, anh cũng nhìn sâu vào mắt cô, trong nháy mắt cảm thấy vui vẻ thoải mái. Ha, anh nghĩ anh lại cảm nhận được cảm xúc dâng trào rồi, nhưng trên mặt lại là nụ cười thản nhiên, nói: "Anh vui lắm, em nhớ câu thổ lộ này rõ ràng như vậy, nhưng lúc điều tra vụ án, tốt nhất chúng ta vẫn nên chuyên tâm một chút.

Giản Dao: "...Rốt cuộc anh có nói hay không?"

Lúc này Bạc Cận Ngôn mới mấp máy môi, trong mắt từ từ hiện lên sắc lạnh.

"Anh nói chính là: 'Trong ghi chép điều tra, có một số chuyện rất nhỏ dùng cách thức bí ẩn nào đó xảy ra liên hệ. Chân tướng bị che giấu bởi thời gian và cái chết đang lộ ra nụ cười trào phúng với anh.'"

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 21

"Đội trưởng Phương, có tình hình mới!" Một nhân viên điều tra chạy đến trước mặt Phương Thanh.

Phương Thanh còn đang sứt đầu mẻ trán vì chuyện Minh Nguyệt phát điên, cũng từ trong nhà tù nhà họ Diêu lấy được một lượng lớn chứng cứ, vội vàng xoay người.

"Nói đi!"

Trước đó không phải có người từng nhắc tới, khi học đại học Phó Vĩ từng yêu đương qua mạng với một cô gái. Sau đó cô gái mất liên lạc với anh ta thì coi như chấm dứt. Bởi vì trên QQ của Phó Vĩ không tìm được cô gái kia, đã xóa đi mất rồi, cho nên cần phải mất một thời gian tìm kiếm. Sau đó khi điều tra vụ án chúng ta không chú ý đến chuyện này."

Phương Thanh ngước mắt lên nhìn cậu ta.

"Hôm nay cảnh sát Bắc Kinh đã gửi tin đến điều tra ra cô gái kia là ai."

"Là Đông Sinh." Bạc Cận Ngôn nói.

Giản Dao ngồi trên đê bên bờ sông với anh, trong lòng dậy sóng.

"Sao anh biết?"

Bạc Cận Ngôn nhìn ra xa đáp: "Trong lời khai của bạn đại học của Phó Vĩ từng nhắc tới khi đó cậu ta từng yêu đương với một cô gái trên mạng,

https://thuviensach.vn

sau đó mất liên lạc. Lúc ấy khi điều tra tư liệu của Phó Vĩ không có chỗ nào khác thường, chỉ trừ mỗi chỗ này."

"Vậy thì sao?"

"Trong lời khai của lễ tân khách sạn nhà họ Diêu có nhắc tới Phó Vĩ từng đến gần cô ta, hơn nữa còn để lại số QQ. Lúc ấy có nhân viên phục vụ và bác gái quét rác ở bên cạnh nghe thấy. Hai ngày trước, anh đến khách sạn tìm nhân viên điều tra, ngày đó người chịu trách nhiệm quét dọn đúng là Đồng Mẫn."

Trong lòng Giản Dao kích động vì cuối cùng đã biết rõ toàn bộ chân tướng, không biết là thoải mái hay là bi thương. Cho nên Đồng Mẫn luôn ẩn núp ở nhà họ Diêu điều tra, trong lúc vô tình nghe được số QQ của Phó Vĩ, chắc chắn trước khi con gái chị ta mất tích thì chị ta đã biết được số QQ của cậu trai trên mạng. Vì thế đêm đó trong cơn mưa to, chờ Phó Vĩ. Còn chị ta mặc đồng phục của nhân viên khách sạn, Phó Vĩ nhìn thấy, nhận ra chị ta, lúc ấy kinh ngạc, cho nên dừng lại trên đường, bởi vì mới từ quán bar trở về, uống rượu say, chống tay lên tường để lại dấu vân tay. Đêm đó Đồng Mẫn có chất vấn Phó Vĩ về chuyện của Đông Sinh hay không thì không ai biết, nhưng kết cục cuối cùng là chị ta đã ra tay giết cậu trai có lẽ từng đùa giỡn con gái mình. Còn Đồng Mẫn rốt cuộc làm thế nào tìm được nhà họ Diêu, mấy năm nay rốt cuộc chị ta điều tra được bao nhiêu, tại sao hiện tại mới ra tay thì chỉ còn là ẩn số.

"Chúng ta đi chèo thuyền đi." Giản Dao đứng lên nói.

Bạc Cận Ngôn nhìn theo tầm mắt của cô, ánh mặt trời lơ lửng trên mặt sông, mấy chiếc thuyền độc mộc dịch chuyển. Vốn định nói hoạt động nhàm chán như vậy chả thú vị tí nào, nhưng chạm vào khuôn mặt dịu dàng bình lặng của cô, còn vừa rồi cô ở trong điện thoại, cúi đầu nói một câu kia: em muốn ở riêng bên anh một lúc...Anh im miệng, lấy tiền mặt từ trong ví ra.

https://thuviensach.vn

Khí hậu thành cổ ôn hòa, thuyền nhỏ chạy trên mặt sông, lại có gió khẽ thổi tới. Người chèo thuyền đứng ở đầu thuyền, khua mái chèo. Hai người ngồi trong khoang thuyền, Giản Dao nhìn dáng vẻ của Bạc Cận Ngôn. Một cánh tay anh đặt lên cửa sổ, đôi mắt ánh màu nước sông, không biết là đang nhàm chán hay chuyên tâm. Bọn họ ở lại thành cổ cũng đã đủ lâu rồi, vụ án này cũng sắp kết thúc. Ngày mai bọn họ quay về Bắc Kinh.

Giống như những năm gần đây, mỗi vụ án bọn họ trải qua, quá nhiều máu tươi, quá nhiều chấn động, nhưng bọn họ sẽ vẫn tiến về phía trước, không dừng lại vì bất cứ điều gì. Vụ án ở thành cổ này cũng giống như con thuyền nhỏ cách bờ, cách bọn họ càng ngày càng xa.

"Này." Giản Dao nói, "Anh còn nhớ một chuyện quan trọng cũng từng xảy ra trên thuyền không?"

Bạc Cận Ngôn suy nghĩ: "Em nói..."

Giản Dao mỉm cười.

Ai ngờ sắc mặt của anh đã trở nên bình tĩnh: "Khi anh còn là sinh viên ở đại học Maryland, theo FBI ngồi thuyền đuổi bắt một gã sát thủ liên hoàn. Cuối cùng chỉ tìm được một con thuyền chìm. Tên sát thủ và nạn nhân cuối cùng đi theo gã gặp phải tai nạn trên biển, không tìm được thi thể. Đây cũng là vụ án duy nhất trong tay anh đến nay còn chưa được giải quyết."

Giản Dao: "..."

Rõ ràng cô không nói về vụ án, tại sao trong hoàn cảnh trời trong nắng ấm tốt đẹp thế này, anh cứ nghĩ đến án mạng chứ?

Ai ngờ anh nói tiếp: "Nạn nhân kia là tình cảm chân thành duy nhất kiếp này của Phó Tử Ngộ, cũng là vị hôn thê của cậu ấy Hàn Vũ Mông."

Giản Dao sững sờ, là vụ án kia.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt anh vẫn nghiêm túc như trước, Giản Dao khẽ cầm tay anh, hai người im lặng nhìn nhau một lát, anh nhìn người chèo thuyền ở đầu thuyền, kéo rèm xuống, ôm cô lên đùi, cúi đầu hôn. Hai người đều cười, môi với răng gắn bó với nhau, nhắm mắt lại cười.

Hôn một trận điên đảo, Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên hơi ảo não: "À, em nói chính là chuyện kia..."

Giản Dao kéo áo anh, ý bảo tiếp tục hôn, bảo anh không cần để ý.

Đúng vậy, em nói chính là nụ hôn đầu tiên của chúng ta đó. Vẫn là hai năm trước. Cô thầm mến anh, nhưng anh lại không nghĩ đến chuyện đó. Chờ khi cô mệt mỏi đến độ sắp từ bỏ thì không hiểu sao anh lại đột nhiên mãnh liệt theo đuổi cô. Dùng câu nói sau này của Phó Tử Ngộ: Hôm đó đầu Bạc Cận Ngôn như bị người ta đập một cái, đập được ra hóoc môn.

Nụ hôn đầu tiên chính là ở trên con thuyền bên biển ở Bắc Kinh. Đến nay Giản Dao vẫn còn nhớ rõ, đêm đó bộ dáng của anh giống như một đứa trẻ cuối cùng được ăn kẹo, hỏi: Chẳng lẽ em không thích anh hôn em sao?

Sau đó hôn cả một đêm cho đến khi môi hai người sưng đỏ.

Trái tim của anh rộng lớn, chỉ cần buông lỏng sẽ rơi ở chân trời.

Trong lòng anh chưa nhiều vụ án như vậy, nhiều nạn nhân như vậy. Không sao, chỉ cần cô ở trong góc im lặng nhất làm bạn với anh là được rồi.

Cùng lúc đó, bạn tốt Phó Tử Ngộ của bọn họ đang một mình ngồi trong nhà ở Bắc Kinh, nhìn mặt trời vừa mọc, ánh mặt trời rực rỡ.

"Hắt xì..." Anh xoa mũi, ai đang nhắc đến anh hay là đang mắng anh vậy?

https://thuviensach.vn

Bên cạnh anh chỉ có mỗi Bạc Cận Ngôn ấu trĩ như vậy. Bạc ba tuổi tám phần là mấy ngày hôm trước bị anh cười nhạo đang mách lẻo với Giản Dao rồi. Khẽ cười, lại bỗng nhiên cảm thấy bản thân hơi cô đơn, hình như đã hơn một năm anh không hẹn hò. Lúc trẻ còn có thể chơi đùa một chút, hiện tại đã sắp ba mươi, lại dần dần không còn muốn chơi đùa nữa.

Bầu trời có nhiều đám mây như vậy, trên mặt đất có nhiều ánh sáng như vậy.

Là ai, đang nhìn anh đây?

Vũ Mông, cô gái nhỏ của anh. Trong biển rộng có lạnh không? Anh lại nhớ cô rồi.

Từ lúc Bạc Cận Ngôn và Giản Dao rời đi, vụ án của nhà họ Diêu kết thúc, thành cổ dường như trở lại sự yên bình. Trong cục cảnh sát cũng trở lại bầu không khí nhàn nhã nhởn nhơ, nhóm cảnh sát đội hình sự lại nhàn rỗi, nhiều lắm là đi giúp nhân dân bắt kẻ trộm, quét sạch văn hóa phẩm đồi trụy. Trời cao ngày dài, lại là một khoảng thời gian an nhàn.

Trưa hôm nay, Phương Thanh vẫn ở trong văn phòng, đeo tai nghe xem cảnh cut của diễn viên nữ trong phim. Bên cạnh có người cười nhạo: "Đội trưởng Phương, anh cũng hâm mộ cuồng nhiệt thật đấy. Chậc chậc, Kim Hiểu Triết này xinh thật, có khí chất."

Phương Thanh không muốn giải thích với bọn họ. Bọn họ biết cái gì chứ.

Xem suốt cả buổi trưa, tâm trạng vừa kích động vừa mờ mịt. Nhân lúc còn mấy phút nữa đến giờ làm, anh ta ra ngoài ban công hút thuốc.

"Đội trưởng Phương, có người gửi tài liệu cho anh." Một cảnh sát chạy tới.

https://thuviensach.vn

Phương Thanh ngậm điếu thuốc, mở túi tài liệu ra, rút ra xem. Một lát sát, lại cẩn thận thả tài liệu vào, ngẩng đầu nhìn vầng mây và ánh sáng phía xa.

Lặng lẽ ngẩn người một lúc, anh ta lấy di động ra gọi điện thoại cho người phụ nữ kia.

"A lô?"

"Chuyện gì?" Giọng nói của cô lãnh đạm, không nghe ra là hoan nghênh hay chán ghét.

"Em nói xem...nếu anh đến Bắc Kinh làm việc thì sao?" Phương Thanh hỏi.

Kim Hiểu Triết im lặng một lúc, mới nói: "Anh nghĩ kĩ rồi chứ?"

Phương Thanh cầm phong bì chứa tài liệu phê chuẩn đổi nơi công tác, im lặng một lúc, chậm chạp đáp: "Không, vẫn còn đang cân nhắc."

Hai người im lặng một lát, không ai lên tiếng. Bên chỗ cô có tiếng nhạc và tiếng người, có lẽ là đang tham gia hoạt động gì đó.

"Em có một người bạn mở công ty, cần tuyển quản lý bảo vệ. Mấy ngày trước nhờ em tìm người giúp, nếu anh bằng lòng có thể thử xem, nhưng không thể bảo đảm anh sẽ qua được phỏng vấn. Bao ăn bao ở, tiền lương 1 vạn." Kim Hiểu Triết thản nhiên nói.

Phương Thanh hơi ngớ ra, đột nhiên bật cười, đáp: "Đừng có nghĩ đến chuyện đó, lão tử không thèm làm quản lý bảo vệ."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Phiên Ngoại Tạ Mẫn - Bạch Lộc Trường Minh (P1)

Còn nhớ khi đó con bé mới 3 tuổi, cái đầu nho nhỏ, cánh tay mập mạp, ánh mắt đen láy. Ai từng gặp cũng khen con bé xinh đẹp.

"Cô nhóc xinh đẹp này lớn lên nhất định sẽ là mỹ nhân."

Khi đó, tôi luôn vui sướng, kiêu ngạo. Đông Sinh kế thừa ưu điểm của tôi và chồng, trong mắt tôi, từ nhỏ con bé đã là đứa vô cùng xinh đẹp. Hơn nữa khi còn nhỏ, con bé còn thông minh như vậy.

Lúc nào cũng phải mẹ ôm, dính lấy tôi không chịu buông tay. Điều này khiến cho cha con bé ghen không ít, nhưng có cách nào chứ, con bé là linh hồn, là miếng thịt trong tim tôi.

Tôi dạy Toán ở trường học trong trấn nhỏ. Cha con bé là công nhân bình thường. Thu nhập của chúng tôi không cao, nhưng luôn vui vẻ. Mùa hè, cha con bé sẽ mang nó đến khe suối bơi lội. Mùa đông, cả nhà chúng tôi vây quanh lò sưởi, tôi kể chuyện cho con bé nghe.

Chúng tôi vô cùng vui vẻ. Mỗi giây mỗi phút đều giống như được ông trời ban ơn. Bởi vì sự xuất hiện của bảo bối Đông Sinh, làm cho cuộc sống bình thường của chúng tôi trở nên đặc biệt.

Sau đó con bé dần trưởng thành, vẫn xinh đẹp như vậy, nhưng bắt đầu hơi nổi loạn, có những tâm sự không muốn chia sẻ với mẹ.

Cô gái xinh đẹp thì luôn gặp phải chuyện phiền phức. Khi học cấp hai, số lượng nam sinh theo con bé về nhà khá nhiều, tôi còn nhìn thấy con bé nhịn

https://thuviensach.vn

tiền ăn sáng mua son môi tô, tôi luôn rất tức giận. Khi đó cha con bé luôn khuyên tôi: "Bỏ đi...Bỏ đi, con gái trưởng thành là như vậy đấy, bà không thể quản nó quá nhiều."

Tôi không đồng ý, tôi không ngừng dạy bảo con bé không được qua lại với nam sinh. Tôi vứt son môi giá rẻ con bé mua đi. Khi đó, con bé cũng hơi cái giận, khóc rồi đóng sầm cửa phòng lại, mấy ngày giận dỗi không nói chuyện với tôi. Lúc ấy tôi không để tâm. Cha mẹ nghiêm khắc dạy bảo sau này sẽ mang lại lợi ích cho con bé. Nhưng khoảng cách giữa tôi và Đông Sinh cũng bắt đầu từ đó.

Cấp ba con bé bắt đầu trở nên im lặng. Mặc dù tôi phát hiện thư nam sinh viết cho con bé trong cặp sách, nhưng trước khi tôi tra hỏi, con bé sẽ thản nhiên mở miệng: "Mẹ, mẹ không cần phải để ý bọn họ, chỉ là đám nam sinh ngây thơ muốn chết." Tôi nhất thời không biết nói gì cho phải.

Lúc ấy tôi cảm thấy con bé nhất định là đã có bạn trai, yêu sớm, nhưng chưa từng thấy nam sinh kia, cũng không bắt được chứng cứ. Ở nhà con bé không nói quá nhiều, khi ăn cơm sẽ đeo tai nghe nhạc hoặc ôn bài. Giống như con bé có thế giới của riêng mình, tôi và cha nó không thể đi vào được. Tôi hơi khổ sở, nhưng dù sao vẫn tốt. Suy cho cùng bản tính của con bé lương thiện lạc quan, hiện tại hơi nổi loạn, nhưng trưởng thành sẽ tốt thôi.

Thành tích của Đông Sinh cũng bình thường, thi vào đại học khá tốt, đỗ đại học chính quy. Vì thế, tôi và cha con bé vô cùng vui vẻ. Đông Sinh cũng rất vui vẻ, nói: "Cha, mẹ, chờ sau khi con kiếm được nhiều tiền sẽ cho cha mẹ sống những ngày thật tốt." Cha con bé vội nói: "Ừ, ừ!" Tôi lại cười nói: "Mẹ không cần con kiếm được nhiều tiền, con có cuộc sống khỏe mạnh, bình an, phong phú là tốt rồi." "Chậc..." Đông Sinh bĩu môi, dường như cảm thấy phiền phức vì tôi giáo điều, nhưng con bé vẫn rất vui vẻ, ngày đó ăn cơm xong không ngừng lôi kéo chúng tôi trò chuyện. Giống như trở lại lúc nhỏ, cả nhà thân mật khăng khít. Đông Sinh của tôi cuối cùng đã trưởng thành rồi.

https://thuviensach.vn

Sau khi lên đại học, Đông Sinh giống như chim nhỏ được thả tự do, hiếm khi về nhà, nhưng thường xuyên gọi điện thoại. Tôi biết với ngoại hình xinh đẹp, sáng sủa của con bé, nhất định sẽ như cá gặp nước ở đại học, rất nhiều người thích, rất nhiều người theo đuổi. Tôi cũng từng dặn dò con bé trong điện thoại: "Hiện tại con đã trưởng thành rồi, nếu thật sự muốn yêu đương thì quan trọng nhất là nhân phẩm, phải đối xử tốt với con, điều kiện gia đình không có trở ngại, diện mạo thì không cần phải quan tâm..." Khi đó con bé luôn ngắt lời tôi: "Mẹ...Tự con có chừng mực." Vẫn không chịu nói rõ với tôi.

Biến cố đột nhiên ập đến.

Trong một lần gặp tai nạn sản xuất cha Đông Sinh qua đời, cuối cùng ông ấy không còn quay về được nữa. Nguyên nhân xảy ra tai nạn là do công nhân thao tác sai, nhưng nhà người công nhân đó cũng nghèo khổ. Cho nên, cuối cùng chúng tôi chỉ lấy chút tiền bồi thường còm cõi.

Đông Sinh chạy suốt đêm trở về, ôm thi thể cha khóc, tôi cũng khóc, nhưng khóc xong rồi, tôi còn phải đi rửa thức ăn, nấu cơm, bởi vì tôi không thể để cho con mình bị đói. Lúc ấy, Đông Sinh nhìn bộ dáng khóc đến chết đi sống lại của tôi, sau đó ôm lấy tôi nói: "Mẹ, mẹ đừng đau lòng. Mẹ, con nhất định sẽ chăm sóc mẹ. Mẹ, cha đang ở trên trời nhìn chúng ta đấy." Trong một đêm Đông Sinh trở nên hiểu chuyện.

Ngày nghỉ con bé luôn trở về nhà, nấu cơm, mua đồ ăn, quét dọn nhà cửa với tôi. Dường như gọi điện thoại mỗi ngày. Tôi cũng dần biết, ngoài thời gian học con bé còn đi làm thuê. Bắt đầu từ học kì hai, con bé đã không còn xin tiền học và sinh hoạt trong nhà nữa. Nỗi đau mất chồng của tôi dần lắng xuống, nhưng con bé vẫn luôn lo lắng, tôi khuyên con bé: "Đông Sinh, không cần phải làm thuê, trong nhà còn có chút tiền. Con ráng giao lưu với bạn học, sau này mới có ích cho công việc của con."

https://thuviensach.vn

Con bé cũng không để ý, nói: "Con biết mình đang làm gì. Bọn họ đều có cha mẹ giúp đỡ sắp xếp công việc, con không giống bọn họ, con phải tự mình cố gắng."

Nghe nói như vậy, tôi im lặng, cảm thấy khổ sở lại bất lực. Là người làm cha mẹ như chúng tôi không có bản lĩnh. Đứa con tốt như vậy, lại không thể mang đến cuộc sống và tương lai tốt đẹp cho con bé.

Có một thời gian, tôi xin đơn vị nghỉ hè, đến chỗ Đông Sinh thăm con bé. Con bé rất vui vẻ, hơn nữa còn nghĩ cách thuê được một phòng của bạn học. Thời gian đó, hai mẹ con tôi vô cùng vui vẻ. Ban ngày con bé đi học, còn phải đi làm thuê, đêm khuya mới trở về. Tôi cũng nhìn thấy thành phố lớn này có cuộc sống tốt đẹp và phồn vinh. Khi đó con bé nói: "Mẹ, chờ con tốt nghiệp, sẽ thuê một căn phòng như thế này, hai mẹ con mình ở cùng nhau nhé."

Tôi cười nói được.

Có một lần, tôi đang lau nhà, ngẩng đầu lên, nhìn thấy con bé ở trong phòng đeo tai nghe, cười rất vui vẻ với máy tính. Đó là một nụ cười khó có thể miêu tả được, lòng tôi chấn động. Chờ khi con bé không chú ý, tôi lén đứng ở sau lưng nhìn. Tôi thấy một số QQ, avatar là một người đàn ông. Khung trò chuyện của hai người đã rất dài. Còn dòng chữ mới nhất người kia gửi đến là:

Cơ thể của em thật đẹp. Anh sẽ chịu trách nhiệm với em. Tôi không biết miêu tả cảm giác của mình như thế nào. Ngày đó làm chuyện gì trong lòng cũng đều hoảng hốt. Tới buổi tối, nhìn thấy Đông Sinh yên ổn nằm trên giường, tôi đẩy cửa ra, đứng ở ban công, nhìn sao trời, mới bình thường trở lại. Con gái trưởng thành rồi, nó sẽ có cuộc sống của riêng mình. Cha nó nói rất đúng, không cần can thiệp vào.

https://thuviensach.vn

Trong lòng con bé luôn khát vọng tình yêu, khát vọng có người để dựa vào. Mà người con bé muốn dựa vào không phải là tôi. Nhưng đúng là tôi vẫn không nhịn được nói bóng gió cho con bé phải có tâm lý đề phòng đàn ông, phải bảo vệ mình. Đông Sinh ấp úng, không nói nhiều lời với tôi. Tôi đành phải từ bỏ.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Phiên Ngoại Tạ Mẫn - Bạch Lộc Trường Minh (P2)

Nếu biết lần đó đi du lịch xảy ra chuyện, tôi nhất định sẽ không để cho con bé đi.

Mấy năm nay con bé sống quá vất vả, cho nên nói với tôi muốn ra ngoài chơi một chuyến, tôi giơ hai tay đồng ý, còn đưa tiền thưởng một tháng cho con bé. Tôi nghĩ con bé nhất định sẽ đi cùng bạn, làm sao nghĩ đến con bé đi một mình, cũng không có người bạn nào để thổ lộ tâm tình, một mình đi nơi xa. Ngày thứ năm sau khi Đông Sinh mất tích, tôi tan làm về nhà, gọi điện thoại cho cảnh sát, vẫn là câu xin lỗi như cũ: "Chúng tôi đang điều tra. Chị Tạ, chị thử nghĩ xem con chị còn muốn đi đâu mà không nói cho chị không? Hoặc là điện thoại đã hết tiền thì sao?"

"Không! Không đâu!" Tôi gần như gào thét nói, "Con bé nhất định sẽ gọi điện thoại cho tôi, sẽ không hồ đồ như vậy. Chắc chắn là con bé đã xảy chuyện rồi, nhất định phải tìm được con bé! Tìm được con bé!"

Nhưng không tìm thấy. Cảnh sát nói có chứng cứ chứng tỏ con bé ở thành cổ mấy ngày, sau đó đi đến thành phố khác. Sau đó mất tích. Có người từng gặp con bé, nhưng lại không biết con bé đi đâu. Đông Sinh của tôi tựa như giọt mưa rơi trên mặt đất, cứ thế bốc hơi biến mất. Nhưng con bé là giọt nước duy nhất của tôi. Tôi xin nghỉ việc, bán nhà, mang theo tất cả tiền tiết kiệm, bắt đầu tìm kiếm. Tôi tìm rất nhiều lần khắp ngõ ngách thành phố kia. Không thấy, tại sao tìm khắp rồi mà vẫn không thấy. Tôi ở đó tìm một năm, tiền đã không còn nhiều. Sau đó tôi tới thành cổ. Có một hôm, tôi ở trong khách sạn, nhìn thấy mình trong gương, bỗng nhiên sợ tới mức tỉnh mộng.

https://thuviensach.vn

Đó là tôi sao? Trước kia tôi làm giáo viên, chỉ phải làm việc nhà. Sinh nhật năm ngoái, Đông Sinh còn khen tôi, mẹ con thật xinh đẹp, trẻ tuổi, da lại còn trắng, giống như chị gái của con vậy. Tuy lời nói của con bé hơi khoa trương, tôi đã có tóc bạc rồi, nhưng hiện tại sao lại là bộ dáng trong gương? Làn da không còn trắng nõn, phơi nắng trở nên đen thui. Ngón tay thô đen bẩn thỉu, đầu đầy tóc bạc. Giết con gà thôi, tôi cũng phải nhờ đến cha Đông Sinh. Hiện tại tôi chỉ cần dùng một bàn tay cũng có thể nâng được bao tải chỉ vì để kiếm được chút tiền cơm trưa, sau đó ăn no tiếp tục đi tìm Đông Dinh.

Đêm hôm đó, tôi hơi khó chịu. Tôi nghĩ nếu tìm được Đông Sinh, con bé không nhận ra tôi, vậy thì làm sao đây? Tôi cũng từng báo với cảnh sát số QQ kia, nhưng sau đó cảnh sát nói cho tôi biết, qua điều tra chuyện Đông Sinh mất tích, cậu trai ở đại học kia có chứng cứ vắng mặt , không liên quan gì đến vụ án hết. Tôi muốn có cách liên lạc với cậu ta thì bị cảnh sát từ chối. Tôi biết mình phải đi tìm việc, nếu không sẽ không thể tiếp tục tìm con gái. Có chị gái cùng làm việc với tôi nói: "Muốn kiếm nhiều tiền, có thể đến nhà họ Diêu. Nhà họ trả tiền lương cao, nhưng...không phải là công việc dành cho người làm."

"Tôi nói này người nhà họ Diêu đúng không phải là người, một người đàn ông lấy tận 5 bà vợ." Một người nói, "Nghe nói hai năm trước còn muốn tìm một cô sinh viên làm vợ bé đấy. Sau đó không thấy cô gái kia đâu, nói là chạy mất rồi."

Lúc đầu tôi không để ý, sau đó càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, đuổi theo người kia hỏi, bộ dáng, tuổi tác của cô gái kia, nhưng người đó cũng không biết nhiều lắm. Tôi đứng ở cửa đại viện nhà họ Diêu, cẩn thận suy nghĩ. Đông Sinh mất tích, đi đến thành phố khác, lại không tìm thấy tung tích. Nữ sinh viên mấy năm trước. Một người đàn ông, gia tài bạc triệu, tuổi gần năm mươi, cưới 5 vợ rồi mà còn không biết đủ. Bọn họ thoạt nhìn rõ ràng không có liên hệ gì với Đông Sinh, nhưng tôi lại có loại dự

https://thuviensach.vn

cảm mãnh liệt, đi về phía nhà họ Diêu. Tôi gõ cửa, đi vào. Một tuần, hắn ta ngủ ba ngày ở phòng vợ cả Minh Lan. Bọn họ chưa từng nhắc đến cái tên "Đông Sinh" này. Phòng của hắn ta và Minh Lan chỉ có một người giúp việc già đến gần, những người khác thì không. Khi nhìn thấy những cô gái trẻ tuổi, hắn ta sẽ say sưa ngắm, rõ ràng tuổi đã có thể làm cha bọn họ. Triệu Hà khác với bọn họ, cô ta luôn im lặng, luôn đau buồn, cũng không đánh tôi.

Có một lần, tôi giống như vô tình nhắc với cô ta: "Nghe nói trước kia ngài Diêu còn lấy một cô sinh viên, sau đó lại không thấy đâu?" Lúc đó biểu tình của cô ta khó mà hình dung nổi. Cô ta quay đầu đi, không đáp, cũng không nhìn tôi.

Lòng tôi như bị một chiếc búa đập vào, suýt chút nữa tôi đã không còn kiềm chế được, hỏi cô ta, có phải Đông Sinh không? Có phải hay không? Nhưng tôi nhìn đình viện to như vậy, cuối cùng vẫn nhịn xuống. Tôi không có chứng cứ, nhà họ Diêu lại có tiền có thế, tôi phải nhẫn nại, cho đến khi không chịu được nữa mới thôi. Mỗi ngày tôi đều tự nói với mình rất nhiều lần: Tôi nhất định phải tìm được Đông Sinh. Tôi nghĩ tôi đang dần tiếp cận với chân tướng. Sau đó tôi hiểu ra không có chứng cứ không sao, chỉ cần có thể xác định Đông Sinh thực sự bị bọn họ làm hại, tôi sẽ giết chết Diêu Viễn Qua, giết chết tất cả bọn họ. Có liên quan gì ư, bọn họ có mạng sống, chẳng lẽ Đông Sinh không có sao?

Sau đó tôi dần quen chờ đợi. Quen bị người nhà họ Diêu đánh chửi, quen sống như vậy. Tôi đã sống không còn giống người, chỉ có trong lòng cất giấu nghi ngờ và oán hận, tôi mới có thể còn sống như người. Trời đất to lớn, tìm Đông Sinh ở đâu đây, tôi đã không còn biết đi chỗ nào rồi.

Đó là một buổi sáng mưa nhỏ, tôi quét dọn vệ sinh ở trước quầy lễ tân khách sạn, chợt nghe thấy một người đàn ông trẻ tuổi đi đến. "Chào cô, một căn phòng giường lớn." Người đàn ông cười với cô gái lễ tân. Tôi cúi đầu, tiếp tục quét dọn. Hiện tại tôi thích làm những công việc dọn dẹp lặp đi lặp

https://thuviensach.vn

lại máy móc này, nhìn thấy mặt đất trở nên sạch sẽ, trong lòng xuất hiện loại vui vẻ dị thường.

"Cô là sinh viên làm thuê ở đây à?" Người đàn ông nói.

Cô gái lễ tân cười nói không phải.

"Nhìn giống sinh viên quá." Người đàn ông nói, "Đây là số QQ của tôi: 5643XXX321, add nhé."

Tay tôi dừng lại. Tôi ngẩng đầu nhìn mặt cậu ta. Cậu ta cũng phát hiện cái nhìn của tôi, liếc mắt nhìn tôi, rồi không để ý rời đi.

Tối hôm đó, tôi ở lại trong căn phòng chật hẹp của người giúp việc, ngồi thật lâu. Tôi nhìn mưa phùn bay bay, nhìn gió thổi qua cửa sổ khiến ga giường bay lên, giống như có ai đó đang ở bên làm bạn với tôi. Tôi bỗng nhiên hiểu ra, tất cả đều là vận mệnh an bài. Nó không ngừng luân chuyển, nó khiến tôi tuyệt vọng, nhưng cũng đem lại hy vọng cho tôi. Đông Sinh, mẹ biết là con đến. Con đang nói, mẹ đừng đợi nữa, ra tay đi.

***

Lời tác giả:

1. Trước đó có em gái hỏi linh cảm của tôi có phải từ bộ phim điện ảnh "Đèn lồng đỏ treo cao" hay không, không phải đâu. Linh cảm của tôi là từ hiện thực. Có lẽ là mấy năm trước, tôi đến một thành phố du lịch nổi tiếng phía nam, cụ thể thành phố nào thì không tiện nói, miễn bôi đen thành phố ấy. Bạn bè đón tiếp chúng tôi. Anh ta có rất nhiều mối quan hệ ở vùng này, chỉ vào một tòa nhà bên cạnh nói: "Ông chủ kia cưới 6 bà vợ, chỉ lĩnh giấy kết hôn với một bà, còn mấy bà kia ở trong tòa nhà này." Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi thực sự nhìn thấy có người như vậy, chuyện này tôi vẫn luôn ghi nhớ trong lòng. Mà mấy ngày trước, trong khu bình luận, độc giả cũng nhắc tới bên bọn họ cũng thực sự có gia đình như vậy. Xem thế là

https://thuviensach.vn

đủ rồi, không cần lắm lời. Ngoài ra, trong nước có một thời gian tập trung phát hiện "Vụ án người đàn ông nhốt***", "Người vợ mang thai giúp chồng dụ dỗ sinh viên đại học gây án", cũng là một trong những linh cảm cho cuốn này. Cho nên tôi cũng không hề cố ý phóng đại việc xấu hay là nói xấu tính người. Câu chuyện là hoàn toàn mới, nhưng tác giả cần phải phát hiện nó từ trong cuộc sống.

Thực ra viết vụ án CS của "Truy tìm ký ức" cũng như vậy, linh cảm của tôi có được thật ra là vụ án lừa giết người bảo vệ ở mỏ than, chính là gạt người đến mỏ than làm thuê sau đó giết hại đập vỡ mặt, lại lừa bên quặng than đòi tiền bồi thường, nhưng lại là cả thôn gây án, phân công rõ ràng... Có lẽ là rất nhiều độc giả đã từng nghe nói đến. Dưới ngòi bút của tôi biến thành vụ án CS. Vụ án trong sách và thực tế thoạt nhìn hoàn toàn khác nhau, nhưng khi tôi viết xong vụ án kia, có một độc giả nhắn lại, nói khiến cho cô ấy nhớ tới vụ án "Hầm Manh". Vì thế khi đó tôi cảm thấy rất vui mừng, cảm thấy mục đích sáng tác của mình đã đạt được rồi.Ngày hôm qua có mấy độc giả đưa ra cảm thấy còn mấy chỗ còn chưa giải thích kĩ lưỡng, chủ yếu là: 1) Quá trình biến thái của Diêu Viễn Qua không rõ ràng; 2) Tại sao Minh Lan hỗ trợ Diêu Viễn Qua, có phải cô ta cũng biến thái hay không; 3) Quá trình tử vong của Triệu Hà.

Tôi vốn cũng không tính viết những điều này, vì nghi vấn của mọi người, tôi đặc biệt suy xét nửa tiếng, hơn nữa còn tìm người bạn cùng thảo luận, cuối cùng kết luận của chúng tôi là: vẫn như cũ không biết. Nguyên nhân thì có hai: thứ nhất, suy cho cùng đây là tiểu thuyết, còn là tiểu thuyết phụ nữ, không phải văn học tường thuật hiện trường, cũng không phải hồ sơ phạm tội. Tiểu thuyết nên có chú trọng, có tiếc nuối, ở trong văn chương có chọn lọc. Thứ hai, tôi không viết riêng cho bọn họ, nhưng không có nghĩa trong quá trình còn chưa kết thúc. Nhất là với tầm nhìn của nhân vật chính, hoặc nhiều hoặc ít cũng đã có đáp án cho mấy vấn đề này. Cho dù hiện tại tôi không viết thành truyện riêng, chẳng lẽ kể ra đáp án cho ba vấn đề trên, trong lòng mọi người thực sự không biết sao? Không, mọi người cẩn thận

https://thuviensach.vn

suy nghĩ xem, thực ra là đều nói hết rồi đấy. Khu bình luận sách có rất nhiều độc giả có chữ nghĩa vô cùng tốt, đã tiến hành phân tích mấy điểm này rồi, hơn nữa phân tích vô cùng sâu sắc hợp lý, thậm chí còn sâu sắc hơn cả Lão Mặc. Đây chẳng phải trạng thái sáng tác mà tôi cần phải đạt được sao? Tôi còn cần phải viết thêm nhiều làm gì? Được rồi, nói nhiều như vậy hình như hơi nghiêm túc, đều là bởi vì mọi người hỏi nên tôi mới giải thích thôi. Mấy hôm trước có độc giả nói, quyển sách này thoạt nhìn càng giống văn học xuất bản, có thể sẽ khiến các độc giả trên mạng không thích. Lão Mặc cũng cảm thấy vô cùng lo âu. Chỉ là một quyển sách viết thành dạng gì, thỉnh thoảng tác giả cũng không có biện pháp. Bởi vì nó là "Nhắm mắt 2", không phải 1.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Ánh mặt trời xán lạn, gió khẽ thổi. Trên con đường rợp bóng cây, An Nham đạp xe lao vùn vụt.

Bên đường có cô gái nhìn thoáng qua, chỉ thấy được chiếc áo màu trắng và khuôn mặt tuấn tú. Cậu ta đeo trên lưng một chiếc ba lô màu đen, đeo tai nghe, chân đi giày thể thao, thoạt nhìn giống như sinh viên. Có lẽ là vì hôm nay thời tiết tốt, nên động tác của cậu ta cực kì nhẹ nhàng. Thế nên khi dừng xe, đi vào tòa nhà Bộ công an, bảo vệ còn hỏi một câu: "Hôm nay tâm trạng tốt thế?"

Lúc này An Nham mới phát hiện mình trong cửa kính, khóe môi còn nhếch lên cười. Cậu ta lập tức khép miệng, trở về poker face(*).

(*)khuôn mặt che giấu cảm xúc thật bên trong.

Bảo vệ: "Chậc..." Lại thành người chết rồi.

Đẩy cửa ban công ra, bên trong không có một bóng người.Bọn họ còn chưa tới. An Nham để ba lô lên bàn, liếc mắt nhìn thời gian vẫn còn sớm, mở máy tính ra chơi game, nhân tiện đánh mấy kẻ ác bá. Cửa lại được đẩy ra, cơn gió mát lạnh tiến vào. Người đàn ông cao vẻ mặt lạnh nhạt, lấy tay chống cửa. Cô gái nhỏ xinh ung dung đi vào, nói: "À, An Nham đã đến rồi!"

An Nham đang phân thần, tiêu diệt người trong game. Cậu ta ngẩng đầu, liếc bọn họ, nói: "Uhm." Lại tiếp tục tiêu diệt đối phương.Có trời mới biết được mấy hôm nay chỉ có mình cậu ta ở trong văn phòng nhàm chán thế

https://thuviensach.vn

nào, Bạc Cận Ngôn không ở đây, sẽ không có vụ án. Cậu ta dường như hack toàn bộ hệ thống đến ba bốn lần, nhân sinh cô độc tịch mịch. Cho dù ánh mắt dán chằm chằm vào màn hình, nhưng khóe mắt lại không ngừng liếc bọn họ.

Bạc Cận Ngôn cởi áo khoác, treo lên giá, xắn tay áo, đi pha cà phê. An Nhan: "Cho tôi một ly."

Bạc Cận Ngôn: "Tôi chỉ pha cho Giản Dao. Bản thân cậu không có tay sao?"

Giản Dao ngồi xuống bàn làm việc, lập tức quát: "Cận Ngôn, anh pha cho cậu ấy một ly đi, tiện tay làm luôn."

Bạc Cận Ngôn không nói nữa. An Nham mỉm cười. Một hộp bánh hoa đào được đưa đến trước mắt cậu ta, Giản Dao cười nói: "Sao cậu lại thích đồ ngọt như vậy?"

An Nham mở ra, lấy một miếng bỏ vào miệng: "Cám ơn chị dâu."

Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh cười, lẩm bẩm: "Tôi không thích ăn đồ ngọt."

An Nham ném cả hộp bánh vào trong ngăn kéo. Tiếng chuông báo giờ làm vang lên, mùi cà phê thoang thoảng tràn ngập căn phòng. Ánh mặt trời yên lặng chiếu từ cửa sổ, lại là một ngày yên bình mà náo nhiệt. Không có án mạng, Bạc Cận Ngôn xem hồ sơ; Giản Dao viết phân tích báo cáo vụ án ở thành cổ; An Nham thống kê số liệu tội phạm mới nhất năm nay.

Đầu năm nay phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm đặc biệt của Bộ công an mới được thành lập. Sau khi Bạc Cận Ngôn về nước điều tra hàng loạt vụ án lớn, do đó cấp trên bố trí tổ này cho anh. Giản Dao và An Nham được coi là trợ lý của anh, thân phận tạm thời đều được coi là cảnh sát. Bình thường khi hành động, Cục công an sẽ phái một đội cảnh sát phối hợp. Sau

https://thuviensach.vn

vụ án "Kẻ biến thái hoa tươi", tính đến vụ án ở thành cổ, bọn họ đã phá được ba vụ.

"Đúng rồi, tuần trước Cục trường Nghiêm nói sẽ điều động cho chúng ta thêm một cảnh sát." An Nham nói.

"Có tư liệu không?" Bạc Cận Ngôn hỏi.

"Còn chưa gửi đến."

Bạc Cận Ngôn "hừ" một tiếng: "Tôi cũng không cần kẻ tầm thường."

An Nham và Giản Dao đều bận rộn, không để ý đến anh. Một lát sau, anh lại lẩm bẩm: "Nhưng trong tay tôi thực sự chả có cảnh sát nào ra hồn."

An Nham: "Chị dâu, bảo anh ấy câm miệng đi."

Giản Dao: "Câm miệng."

Cùng lúc đó, Phương Thanh kéo hành lý, ra khỏi nhà ga Bắc Kinh. Anh ta ngẩng đầu, nhìn thấy trời không quá xanh, mây dày đặc. Bầu trời tháng năm mà đã nóng như quỷ thế này. Khí hậu rác rưởi, không giống như thành cổ bốn mùa như mùa xuân trời cao mây mỏng. Xem đi, ngứa mũi rồi này, anh ta hắt xì một tiếng. Chậc, ai đang nhớ đến anh ta đây. Anh ta kéo va li, đi tìm xe buýt đến Bộ công an.

Buổi tối, Bạc Cận Ngôn đi ăn cơm với Phó Tử Ngộ. Phó Tử Ngộ lái chiếc Cherokee, trên đường chạy đến Bộ Công An, anh cảm thấy rất kì quái, tại sao Bạc Cận Ngôn về rồi mà mình còn phải lái xe, rửa xe thay cho cậu ta? Hiện tại Bạc Cận Ngôn ngoài Giản Dao, chẳng phải còn có thêm tay sai đắc lực là An Nham sao? Cuối tuần trước, anh còn nhìn thấy An Nham đến nhà Bạc Cận Ngôn ăn chực cơ mà. Tại sao công việc rửa xe dành cho tay sai lại là anh làm? Nếu Bạc Cận Ngôn đã có thêm bạn mới, không phải anh nên được thăng chức thành VIP sao? Cho dù tức tối nghĩ

https://thuviensach.vn

như vậy, nhưng hôm nay khi nhận được cuộc gọi của Bạc Cận Ngôn "Tớ sắp về", Phó Tử Ngộ vẫn chịu mệt nhọc mang xe đi rửa cho cậu ta, thậm chí còn tự bỏ tiền túi thay hai cái đệm mới.

Từ xa đã nhìn thấy Bạc Cận Ngôn đứng ở cửa nhà hàng, hai tay đút trong túi quần, bộ dáng lạnh lùng, lạc lõng với đám người xung quanh. Phó Tử Ngộ nhìn thấy, bỗng nhiên bật cười. Có lẽ Bạc Cận Ngôn nói rất đúng, anh mang tính cách của mẹ già, mang mệnh của mẹ già. Nhất định là tình thương trong lòng anh quá nhiều không có chỗ để dùng nên mới sử dụng hết trên người Bạc Cận Ngôn. Hai người ngồi xuống, gọi một phần cá, một phần rau, và một phần thịt ba chỉ rán, thịt là cho Phó Tử Ngộ. Ăn mấy miếng, Phó Tử Ngộ hỏi: "Giản Dao đâu, sao không cùng đi ăn cơm?"

Bạc Cận Ngôn làm như không nghe thấy, cúi đầu dùng đũa lọc xương cá. Phó Tử Ngộ: "Hỏi cậu đấy! Bà xã của cậu đâu?"

Lúc này Bạc Cận Ngôn mới bỏ đũa xuống, nhấp ngụm trà, thản nhiên đáp: "Cô ấy đi tham gia họp đồng hương."

"Đồng hương?" Phó Tử Ngộ đã hiểu, nở nụ cười: "Thanh mai trúc mã kia cũng ở đó?"

"Ờ..." Bạc Cận Ngôn đáp, "Nếu dựa vào độ dài 100 tuổi, tôi mới là thanh mai trúc mã của Giản Dao. Còn người kia chẳng qua chỉ là một trong những đồng hương hồi nhỏ thôi."

Giản Dao xuống xe, từ xa đã nhìn thấy Lý Huân Nhiên đứng ở cửa khách sạn, bên cạnh còn có một người đàn ông đang đứng cô không biết tên.

"Huân Nhiên!" Giản Dao đi qua, hai người đều mỉm cười.

"Dao Dao, giới thiệu với em." Lý Huân Nhiên vỗ vai người đàn ông bên cạnh, "Đây cũng là người của thành phố Đồng chúng ta, đại luật sư Lạc

https://thuviensach.vn

Lang. Trước đây anh ấy còn mang nhóm chúng ta đi câu cá đấy, không nhớ sao?"

Giản Dao nhìn người đàn ông bộ dáng cao lớn, mặt mày đoan chính, mặc bộ âu phục được may hoàn hảo, hơn ba mươi tuổi, toàn thân đều toát ra hơi thở nho nhã tinh anh. Lạc Lang nhìn cô, cũng mỉm cười: "Chào em, Giản Dao."

Khi còn nhỏ từng cùng câu cá? Giản Dao thực sự không nhớ ra. Cô cũng cười bắt tay anh ta: "Chào anh, luật sư Lạc."

"Khách sáo quá." Lạc Lang mỉm cười nói, "Đều là đồng hương, Huân Nhiên gọi anh là Lạc đại ca đấy."

Lý Huân Nhiên cũng cười. Giản Dao sảng khoái đáp: "Vâng, Lạc đại ca."

Ba người đi vào nhà hàng, mấy người đồng hương khác cũng đã tới rồi. Trong bữa tiệc mọi người đều trò chuyện về chuyện ở quê nhà thành phố Đồng, công việc ở Bắc Kinh, buổi trò chuyện vui vẻ. Hiện tại Lý Huân Nhiên cũng chuyển tới Bắc Kinh làm việc, nhưng làm ở phân cục, cũng thường xuyên tụ tập với Giản Dao. Giản Dao cảm thấy khoảng cách như vậy rất tốt, tình cảm sẽ không thay đổi. Vì Lạc Lang là luật sư, khiến mọi người không khỏi chú ý. Có người cười nói: "Anh Lạc, anh là luật sư, vậy sau này nếu chúng tôi có tranh chấp pháp luật, có thể nhờ anh tư vấn không?"

Lạc Lang cười đáp: "Không có gì, phục vụ tư vấn miễn phí cho nhóm đồng hương."

Tất cả mọi người đều cười, ầm ĩ phải cùng kính anh ta một ly. Lạc Lang cũng không ngại ngùng, thoải mái uống cạn. Giản Dao ở bên cạnh nhìn, nhất thời cảm thấy người đàn ông này thực thẳng thắn, khiến cho người ta có cảm tình. Dường như nhận thấy ánh mắt của cô, Lạc Lang quay đầu lại

https://thuviensach.vn

nhìn, thấp giọng hỏi: "Sao vậy? Uống không được thì đừng cố, anh uống thay em."

Trong lòng Giản Dao ấm áp, cười đáp: "Không cần đâu!" Bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Lý Huân Nhiên cười nói: "Anh Lạc, anh coi thường em ấy rồi, tửu lượng của em ấy còn tốt hơn em đấy."

Giản Dao bỏ chén rượu xuống, thấy ánh mắt kinh ngạc chứa ý cười của Lạc Lang. Cô cười nói: "Lạc đại ca, em cũng có câu hỏi, hôm nay có cơ hội nhờ anh tư vấn vậy."

"Mời nói." Lạc Lang lại rót rượu cho cô.

"Chúng em gặp phải một vụ án, một người đàn ông cưới năm người phụ nữ. Đương nhiên trong đó chỉ lĩnh giấy chứng nhận kết hôn với một người, nhưng bốn người khác đều sống cùng bọn họ, giống như địa chủ thời cổ đại ấy. Với tình huống này, pháp luật không có cách nào sao?"

Những người khác nghe thấy cũng cảm thấy hứng thú nhìn qua. Lạc Lang suy nghĩ một chút, đáp: "Không phải. Đăng ký kết hôn với người vợ đầu, những người khác tuy không có đăng ký với ông ta, nhưng cũng có cuộc sống quan hệ vợ chồng ở chung, cũng thuộc tội trùng hôn. Loại 'nạp thiếp biến tướng' này là vi phạm nghĩa vụ vợ chồng. Tuy nhiên trước mắt ở nước ta, tội trùng hôn thuộc loại 'không tố cáo không để ý tới', nói cách khác trừ khi đương sự kiện ra tòa án, nếu không bình thường tòa án cũng sẽ không chủ động thụ lí."

Giản Dao và mọi người: "Ồ..."

Lạc Lang cầm chén rượu, nói: "Tất cả mọi người ở Bắc Kinh nên bảo vệ lẫn nhau. Tôi vẫn vô cùng khâm phục cảnh sát. Không nghĩ tới cô nhóc trước đây đi theo sau tôi và Huân Nhiên, hiện tại lại trở thành cảnh sát giỏi

https://thuviensach.vn

giang nhất. Tôi kính Giản Dao một ly. Nghề luật sư này thực ra đều có chung mục tiêu với cảnh sát, đều theo đuổi chính nghĩa và chân tướng. Nếu em đã gọi anh một tiếng Lạc đại ca, sau này có vấn đề gì về pháp luật, có thể nhờ anh tư vấn bất cứ lúc nào, nhất định sẽ dốc hết sức giúp đỡ em."

Mọi người nghe đều cảm thấy phấn chấn, toàn bộ ầm ĩ Giản Dao nhất định phải uống cạn ly này. Giản Dao cũng rất cảm động, còn hơi ngượng, dù sao còn chưa quen thuộc, vô duyên vô cớ mắc nợ người ta. Cô gật đầu, đứng lên nói: "Lạc đại ca, anh rất thẳng thắn, vậy em cám ơn trước. Sau này nếu anh cần gì ở em, em và chồng nhất định sẽ vui vẻ giúp đỡ."

Lạc Lang cười uống cạn chén rượu. Buổi tiệc kết thúc, một chiếc Cherokee màu đen đã sớm chờ ở cửa nhà hàng. Giản Dao tạm biệt mọi người lên xe. Từ xa chỉ thấy một người đàn ông hạ cửa kính xe xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo. Anh gật đầu với Lý Huân Nhiên, xem như chào hỏi, lại nhìn những người khác, kéo cửa kính xe lên, lái xe rời đi. Lạc Lang và Lý Huân Nhiên sóng vai đứng tại chỗ.

"Đó là chồng em ấy?" Lạc Lang hỏi.

"Vâng." Lý Huân Nhiên cười đáp, "Chuyên gia điều tra nổi tiếng, giáo sư. Là nhân vật rất lợi hại."

Lạc Lang im lặng một lát, hỏi: "Tại sao em không theo đuổi em ấy?"

Lý Huân Nhiên đứng im, một lát sau nở nụ cười: "Anh nói gì vậy."

Lạc Lang cũng chỉ cười, vỗ vai Lý Huân Nhiên, xoay người lên xe. Gió đêm khẽ thổi, ngọn đèn thành thị sáng rực xa xôi. Lạc Lang lái chiếc Cayenne màu đen, đi được một đoạn ngắn, anh ra dừng ở dưới cầu vượt không người, mở cửa sổ, châm điếu thuốc. Ven đường có người đi qua, nhìn thấy khuôn mặt bình lặng của người đàn ông trên xe. Còn Lạc Lang cũng nhìn thấy người đó, lại giống như cảnh vật xuyên qua trước mặt, chẳng biết là phương nào. Một lát sau, anh ta dập thuốc, cúi đầu, xem tấm

https://thuviensach.vn

ảnh mọi người vừa chụp chung trong điện thoại. Giản Dao đứng ở giữa, tươi đẹp sống động như một bức tranh. Còn anh ta mỉm cười đứng bên cạnh cô. Anh ta lấy ví tiền ra, trong ngăn kéo lấy ra một tấm ảnh chụp đã ố vàng. Đó là Giản Dao hồi nhỏ, hình dáng cũng thanh tú động lòng người y như sau khi trưởng thành. Tóc buộc đuôi ngựa, đôi mắt to, nụ cười ngọt ngào. Lạc Lang nhìn một lát, mỉm cười, để ví tiền lại vào túi, lái xe rời đi.

Cùng là buổi đêm yên lặng đó, Giản Dao ngồi ghế bên tài xế, nghịch di động. Bạc Cận Ngôn lái xe, trong xe mở nhạc trầm thấp, anh cúi đầu ngâm nga, nhưng âm thanh rất nhỏ, anh không cho phép bất cứ ai nghe rõ tiếng hát của mình. Cho dù đã kết hôn, anh cũng kiên quyết không chịu hát cho cô nghe. Giản Dao đang say mê xem. Là ảnh chụp bạn học mặc áo cưới, tổ chức hôn lễ, gửi cho bạn bè. Giản Dao để lại bình luận "Chúc mừng", một người bạn học khác lập tức hỏi cô: "Giản Dao, nghe nói cậu đã kết hôn rồi, sao không tổ chức hôn lễ vậy?"

Giản Dao gửi khuôn mặt cười qua: "Có thời gian mới sắp xếp được."

Nhưng hôn lễ của người ta tổ chức cũng thật đẹp. Sân khấu mộng ảo màu xanh, hội trường đầy cây và hoa tươi, còn có mấy tiểu hoa đồng xinh xắn. Khi chú rể ôm cô dâu hạnh phúc lan tràn khắp khuôn mặt họ. Nhóm họ hàng bạn bè bên cạnh đều mỉm cười, bộ dáng vui vẻ. Bạc Cận Ngôn đột nhiên mở miệng: "Em đang xem gì vậy?"

"Không có gì."

Nhưng đèn giao thông đã chuyển sang màu đỏ, Bạc Cận Ngôn đã sớm dừng xe, nhô nửa người qua nhìn, rõ ràng cũng nhìn rõ mọi thứ trong di động cô."Hóa ra là...hôn lễ." Bạc Cận Ngôn đắc ý liếc cô, tiếp tục lái xe.

Giản Dao hơi sửng sốt."Anh có ý gì vậy?" Cô khẽ đẩy cánh tay anh, nhưng mặc cô quấy thế nào, anh cũng chỉ khẽ mỉm cười, không chịu nói....

https://thuviensach.vn

Đắc ý cái quỷ! Mọi người trong toàn bộ thế giới này đều nhìn ra anh âm thầm đắc ý cất giấu về hôn lễ bí mật của chúng ta được chưa!

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Có một lần, Giản Dao hỏi Bạc Cận Ngôn: "Tại sao anh lại kiên trì muốn Phó Tử Ngộ làm pháp y? Tuy anh ấy là bác sĩ ngoại khoa có y thuật tỉ mỉ, nhưng dù sao cũng không phải là pháp y chuyên nghiệp. Trong Cục còn có rất nhiều pháp y có kinh nghiệm phong phú lại chuyên nghiệp."

Bạc Cận Ngôn đáp: "Anh không quen bọn họ."

Giản Dao: "...Thật tùy hứng."

Không ngờ, Bạc Cận Ngôn nói tiếp: "Trước kia anh nghĩ với sự tự tin lạc quan của Phó Tử Ngộ, thời gian sẽ làm phai mờ tất cả, nhưng sự thật chứng minh trong lòng cậu ta có điểm mấu chốt, vẫn không qua được. Cậu ta phải chính thức đối mặt với tất cả, nếu không sẽ vĩnh viễn không có được hạnh phúc. Trong tâm lý học gọi là trị liệu loại bỏ mẫn cảm."

Giản Dao im lặng. Sau đó, cô gia nhập vào phe "Chèn ép quấy rầy" Phó Tử Ngộ làm pháp y. Anh không nghĩ đến chuyện làm pháp y đâu. Anh muốn cứu người sống, chứ không phải nhìn thấy người chết bất lực. Cả đời này anh sẽ không làm pháp y. Nhưng so với sự chống cự tiêu cực của Phó Tử Ngộ, điều khiến ba người trong tổ vô cùng chú ý trước mắt chính là cảnh sát mới được điều tới kia, rốt cuộc "ưu tú" như thế nào. Sáng hôm nay, Bạc Cận Ngôn đến phòng cục trưởng họp. Hàn huyên mấy câu, cục trưởng cười hỏi: "Cận Ngôn, mọi người có hài lòng với người được chọn không?"

Bạc Cận Ngôn nghiêm túc đáp: "Trong sơ yếu lý lịch tạm thời không nhìn ra thiếu sót, phải dùng rồi mới có thể trả lời anh vấn đề này."

https://thuviensach.vn

Cục trưởng: "Ha ha..."

Cục trưởng cũng không thích nói chuyện phiếm với Bạc Cận Ngôn, luôn có cảm giác không thể tiếp tục nói chuyện được. Thực ra Bạc Cận Ngôn cũng có cảm nhận như vậy. Hai người nói đơn giản mấy câu, Bạc Cận Ngôn đứng dậy cáo từ, khuôn mặt cục trưởng tươi cười đưa tiễn. Ra khỏi văn phòng, Bạc Cận Ngôn nhìn không chớp mắt đi về phía trước. Đi được mấy bước, ánh mắt anh bỗng nhiên bị một bóng người trong khu văn phòng cảnh sát hấp dẫn. A, đây là..."Phương Thanh?" Bạc Cận Ngôn sải bước đi qua, cúi đầu hỏi: "Tại sao anh lại ở đây?"

Phương Thanh và đồng nghiệp mới đang tán gẫu, ngẩng đầu lên nhìn thấy anh, nở nụ cười: "Giáo sư Bạc, tại sao tôi không thể ở đây chứ?"

Người đồng nghiệp bên cạnh cười nói: "Giáo sư Bạc, Tiểu Phương mới từ địa phương chuyển đến đây. Bởi vì thành tích của cậu ta vô cùng xuất sắc."

Phương Thanh chắp tay với người nọ: "Coi trọng rồi."

Vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy Bạc Cận Ngôn vẻ mặt suy nghĩ sâu xa. Phương Thanh: "Anh đến đây làm việc?"

Bạc Cận Ngôn lại trả lời một nẻo, thì thào tự nói: "Tôi thay đổi chủ ý rồi."

Xoay người như một cơn gió quay lại văn phòng cục trưởng. Cục trưởng rất bất ngờ: "Cậu muốn Phương Thanh? Tại sao? Phải biết rằng người tôi cho cậu hơn Phương Thanh rất nhiều, cũng lập được nhiều công hơn."

Bạc Cận Ngôn đáp: "Tôi muốn Phương Thanh. Tôi từng dùng anh ta, anh ta rất tốt."

"Hả? Thế sao? Là vụ án ở thành cổ kia?"

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn gật đầu đáp: "Có tư duy sắc bén, can đảm thận trọng, ý chí kiên định. Một khi đã xác định được phương hướng điều tra, anh ta sẽ gạt bỏ hết mọi khó khăn để thực hiện. Anh ta cũng không phải là người bảo thủ không chịu thay đổi, mà vô cùng linh hoạt, thậm chí thỉnh thoảng cũng có thể phá bỏ quy tắc của cảnh sát chỉ để đạt được mục tiêu. Nội tâm anh ta lương thiện, bề ngoài kiên cường dẻo dai. Hơn nữa bản lĩnh của anh ta vô cùng tốt, về sau nhiệm vụ tranh chấp với tội phạm có thể giao cho anh ta. Tôi có thể dùng một thứ nữa so sánh, tuy cục trưởng anh nhất định không thể hiểu, nhưng trên người anh ta có phẩm chất anh hùng của người Trung Quốc còn sót lại, có lẽ cái này có liên quan đến hoàn cảnh trưởng thành và gia đình anh ta. Tôi đã xác định người này rồi."

Phương Thanh ngồi trong chốc lát, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn từ trong phòng cục trưởng đi ra, đắc ý liếc anh ta, rồi đi. Nhưng cái liếc mắt này không hiểu sao khiến anh ta hơi bất an. Shit, giáo sư lớn tuổi ấu trĩ này không phải lại muốn nháo nhào gì đấy chứ?

Dự cảm của Phương Thanh không sai, cục trưởng nhanh chóng gọi anh ta vào. "Đến tổ vụ án đặc biệt?" Phương Thanh trừng lớn mắt.

"Đúng vậy." Cục trưởng tươi cười, "Giáo sư Bạc đã chỉ đích danh muốn cậu. Đây là điều mà những cảnh sát khác hâm mộ cũng không có được." Nghĩ đến Phương Thanh sẽ vui vẻ ra mặt, ai ngờ anh ta suy nghĩ một lát, đáp chắc như đinh đóng cột: "Không đi!"

Cục trưởng cảm thấy bất ngờ: "Tại sao?"

Tại sao ư? Trong lòng Phương Thanh hơi ngượng, thật đúng là khó mà mở miệng nổi. Dù sao đường đường là một người đàn ông vì phụ nữ mà theo từ thành cổ đến Bắc Kinh, cũng không phải chuyện vinh quang gì. Lần này anh ta xin chuyển nơi công tác là vì Kim Hiểu Triết. Cho nên không phải xin đến đội chuyên phụ trách vụ án hình sự, mà là đội loại bỏ văn hóa phẩm đồi trụy tương đối nhàn rỗi. Mặc dù có lúc cần vội vàng lên đường,

https://thuviensach.vn

mai phục ngày đêm, nhưng phần lớn thời gian có thể tan tầm đúng giờ. Như vậy, anh ta có thể thường xuyên đi tìm Kim Hiểu Triết. Nếu không ai lại ăn no rửng mỡ, ung dung tự tại trong hang ổ ở thành cổ chạy đến chỗ Bắc Kinh tồi tàn này? Nhưng đến tổ vụ án đặc biệt thì khác. Bọn họ phụ trách là những vụ án tàn bạo, khó khăn nhất, mệt hơn bất cứ ai. Tuy nói điều này làm cho trong lòng Phương Thanh hơi ngứa ngáy, nhưng anh ta thật sự không muốn đánh mất vợ. Rút kinh nghiệm xương máu, vì thế từ chối. "Cục trưởng, tôi không đi, tôi muốn ở lại tổ loại bỏ văn hóa phẩm đồi trụy." Phương Thanh lộ ra nụ cười thành khẩn kiên định, "Chí hướng cả đời của tôi là quét sạch văn hóa phẩm đồi trụy!"

Cục trưởng hơi ngơ ngác, sau đó mặt thoáng nặng nề: "Đi chết đi! Phương Thanh, tôi còn chưa nói cậu đấy, trong cục xem trọng cậu đã lâu, nhưng tại sao thuyên chuyển công tác lại xin vào tổ loại bỏ văn hóa phẩm đồi trụy? Tôi không biết trong lòng cậu đang chơi trò gì, nhưng cậu là một trong những cảnh sát ưu tú nhất trong tỉnh, cậu thực sự cho là tôi sẽ để cậu ở vị trí khác ư? Nằm mơ!"

Lần đầu tiên tổ vụ án đặc biệt liên hoan là ở trong bầu không khí hơi kì quái. Lần liên hoan này là do Giản Dao triệu tập. Cô cảm thấy nếu đồng nghiệp mới đến thì nên liên hoan chào đón một chút. Hơn nữa nghe nói...khụ khụ... người nào đó là bị Bạc Cận Ngôn "cưỡng ép" tới. An Nham không có ý kiến gì với chuyện này, có đồ ăn ngon là tốt rồi. Phó Tử Ngộ cảm thấy không hiểu ra sao, bọn họ liên hoan thì liên hoan, tại sao phải gọi cả người ngoài là anh tham gia. Nhưng Giản Dao nói khéo đã lâu mấy người chúng ta không tụ tập. Anh cũng quen An Nham, không phải người ngoài. Người mới tới cũng là đồng loại với chúng ta. Phó Tử Ngộ không nói lại được, đành phải đồng ý. Về phần Phương Thanh...Tuy nói anh ta khó chịu với sự "cường thủ hào đoạt" của Bạc Cận Ngôn, nhưng trong lòng anh ta cũng bị hấp dẫn với nội dung công việc của tổ vụ án đặc biệt. Hơn nữa tuy tính cách anh ta thẳng thắn, nhưng cũng đủ khôn khéo hiểu đời, nếu đã bị chuyển đến đây, vậy đành chấp nhận thôi. Còn Kim Hiểu Triết sẽ

https://thuviensach.vn

nghĩ mọi cách theo đuổi. Cho nên ở trong nhà hàng lẩu cá, mọi người ngồi xuống. Bạc Cận Ngôn và An Nham vẻ mặt bình tĩnh, Giản Dao thu xếp trước sau, còn Phó Tử Ngộ và Phương Thanh trò chuyện sôi nổi.

"Xưng hô với anh như thế nào đây?" Phương Thanh hỏi.

Phó Tử Ngộ nhiệt tình giơ tay: "Tôi là Phó Tử Ngộ, là bác sĩ."

Phương Thanh giật mình: "Hóa ra anh là pháp y trong tổ."

Phó Tử Ngộ: "Không phải."

Bạc Cận Ngôn mỉm cười ngẩng đầu: "Cũng sắp rồi."

Phó Tử Ngộ: "Cút đi."

An Nham quay đầu: "Ấu trĩ. Chị dâu, cho em đĩa khoai lang, ngọt một chút."

Giản Dao: "Ừ."

Nồi lẩu nhanh chóng được bưng lên. Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và Phó Tử Ngộ vốn ăn gì cũng dè dặt, cho dù là cá, Bạc Cận Ngôn cũng ăn không nhanh không chậm, tuy chỉ cần một lần là anh ăn hết cả con. Nhưng trong bữa ăn còn có An Nham và Phương Thanh, tiết tấu bữa biến đổi. Phương Thanh là cảnh sát làm bằng sắt, trước nay ăn cơm đều ăn như hổ đói, hơn nữa hôm nay trên bàn ăn lại không có ai uống rượu với anh ta, anh ta cúi đầu, "xoạt xoạt xoạt" mấy phát đã gắp đầy bát. Một lát sau đã xử lý hết. An Nham nhìn thấy, nóng nảy, những món ăn cậu ta muốn ăn đều bị Phương Thanh gắp hết rồi. Vì thế trạch nam mấy hôm nay không được ăn tử tế cũng bắt đầu nổ súng toàn diện, trong nồi lẩu chiếc đũa của hai người bọn họ người đến ta đi. Bạc Cận Ngôn đang cúi đầu lọc xương phát hiện, sắc mặt nặng nề: "Hai con cá tôi vừa bỏ vào đâu?"

https://thuviensach.vn

Không ai trả lời anh. Đừng nói hai con cá, không biết cả hai đĩa cá vào bụng ai hết rồi. Phó Tử Ngộ nhịn cười, từ từ ăn cải trắng trong nồi không ai hỏi thăm. Giản Dao cũng cười vỗ vai Bạc Cận Ngôn: "Em gọi thêm một đĩa nữa cho anh."

"Không." Bạc Cận Ngôn lạnh lùng nói, "Một mình anh một nồi."

Bữa cơm này không biết tại sao ăn no căng cả bụng. Nồi được dọn xuống, tất cả mọi người ngồi trên sô pha nghỉ ngơi. Giản Dao sờ bụng, nghĩ thầm nếu từ nay về sau đi ăn cơm với tổ đều là bầu không khí này, cô không béo phì mới là lạ. Phó Tử Ngộ mang ấm trà đến, mọi người từ từ uống trà, câu được câu không trò chuyện. Bạc Cận Ngôn hỏi Phương Thanh: "Tại sao lại muốn đến Bắc Kinh?"

Phương Thanh cười đáp: "Chuyện cá nhân."

Phó Tử Ngộ nghiêm túc nói: "Nghe nói Phương Thanh là cảnh sát có thâm niên, đến đảm nhiệm vị trí Phó tổ trưởng ở tổ mọi người, như vậy rất tốt, thế này tổ của Bạc Cận Ngôn công năng mới đầy đủ."

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: "Đúng vậy."

Phương Thanh như cười như không, An Nham và Giản Dao thực lòng mỉm cười.

"Ngày mai là cuối tuần, Phương Thanh anh nghỉ ngơi một chút, sang tuần hãy đến văn phòng." Giản Dao nói, "Ở Bắc Kinh cần giúp đỡ gì có thể gọi điện thoại cho chúng tôi bất cứ lúc nào."

Phương Thanh cười gật đầu: "Cám ơn."

An Nham bỗng nhiên rút mấy vé từ trong túi ra, đặt lên bàn: "Tổ trưởng và chị dâu mời ăn lẩu, tôi mời cái khác."

https://thuviensach.vn

"Đây là cái gì?" Giản Dao cầm lấy tấm vé.

An Nham đáp: "Vé vào cửa lễ hội truyện tranh Blueberry quốc tế Bắc Kinh."

Bạc Cận Ngôn: "A..."

Phó Tử Ngộ: "Khụ...Tiểu An, đây là thứ tốt đấy. Nhưng cậu có biết đàn ông độc thân như tôi sẽ không đi. Tôi không có hứng thú với truyện tranh."

An Nham nhìn về phía Giản Dao, Giản Dao lại nhìn về phía Bạc Cận Ngôn. Khóe miệng Bạc Cận Ngôn nhếch lên, định nói thì An Nham đột nhiên mở miệng: "Trong lễ hội sẽ có rất nhiều cảnh tượng lãng mạn, thích hợp cho tình nhân đi chơi. Bằng không cuối tuần này hai người tính đi đâu hẹn hò? Nhà xác hay là nhà giam?"

Câu hỏi này đúng xuyên tim, Bạc Cận Ngôn còn chưa nói, Giản Dao đã bỏ vé vào trong túi: "Cám ơn An Nham, chúng tôi đi, chúng tôi nhất định đi."

Bạc Cận Ngôn: "..."

Cuối cùng tay anh bị Giản Dao ở dưới bàn nắm lấy, dùng ngón áp út khẽ bấm một cái, vì thế im lặng khuất phục. Tất cả mọi người nhìn về phía Phương Thanh. Phương Thanh lấy điếu thuốc từ trong túi ra, kẹp giữa ngón tay, nở nụ cười: "Cám ơn, tôi không đi, tôi có việc."

Cái gì lễ hội truyện tranh? Thật đúng là trẻ con. Nghe nói cuối tuần này diễn viên Kim Hiểu Triết sẽ quay hình ở ngoại ô Bắc Kinh. Anh ta muốn đi tham gia. Lần đầu tiên liên hoan của tổ vụ án đặc biệt cuối cùng kết thúc trong không khí vui vẻ. Khi đèn lên rực rỡ, mọi người tan cuộc. An Nham đi xe Bạc Cận Ngôn trở về, Phương Thanh ngồi xe buýt đi một vòng Bắc Kinh. Cuối cùng chỉ còn mình Phó Tử Ngộ, dưới ánh đèn lái một vòng thành phố về nhà. Nhưng cuối tuần nhàn rỗi như vậy cũng thật là nhàm

https://thuviensach.vn

chán. Anh quay đầu đến một con phố buôn bán. Con phố này cách nhà anh không xa, rất nhiều người cũng rất náo nhiệt. Anh ngừng xe, đi theo lối đi bộ, từ từ đi về phía trước. Có lẽ thực sự nên cân nhắc lời đề nghị của Bạc Cận Ngôn, đổi nghề làm pháp y chăng? Suy nghĩ hoang đường này xuất hiện trong đầu khiến anh nở nụ cười.Một cửa hàng rực rỡ, ánh đèn sáng chói. Anh đi qua cửa kính, ánh mắt nhìn khắp nơi, màu sắc phồn hoa vui vẻ trên thế gian này, rồi lại giống như không có trong mắt. Đời người chính là như vậy sao? Tất cả viên mãn, rồi lại buồn bã vô cớ. Luôn vui vẻ, cũng không biết đại bi, cũng không thể vui mừng khi tạm biệt. Anh tự giễu cười, có lẽ là quá thuận lợi hạnh phúc mới có thể giống như một chàng thanh niên vì sáng tác thơ mà lo lắng. Bất tri bất giác, đi đến ngoài một cửa hàng quần áo phụ nữ, anh đột nhiên dừng bước. Đây từng là nhãn hiệu Hàn Vũ Mông thích nhất. Thời thượng lại trang nhã. Tầm mắt Phó Tử Ngộ đảo qua đống quần áo xinh đẹp, cuối cùng dừng ở cửa phòng thử đồ. Một người phụ nữ đứng ở đó. Cô xoay lưng về phía anh, mặc một chiếc váy thời thượng màu thủy lam, tóc đen xõa như thác nước, làn da trắng như tuyết. Vòng eo thon, đường cong lả lướt. Phó Tử Ngộ giống như bỗng nhiên quay lại nhiều năm về trước, anh đứng ở phía sau như vậy, nhìn Hàn Vũ Mông vui vẻ thử đồ. Cùng là dáng người ấy khiến người ta say mê, chỉ là khi đó Hàn Vũ Mông thích màu đỏ. Một lát sau, cô gái kia quay sang, cúi đầu tiếp tục lựa chọn trên giá đồ. Phó Tử Ngộ nhìn thấy cô, không nhúc nhích. Giống như có ánh sáng trắng, trong ban đêm yên tĩnh đẹp đẽ, vô tình chém về phía anh. Trong đầu anh đột nhiên trở nên trống rỗng, trong mắt chỉ còn lại sườn mặt cô gái xinh đẹp mà quen thuộc. Cô gái vẫn chưa phát hiện có người ngoài cửa sổ chăm chú nhìn. Nhưng Phó Tử Ngộ nhìn thật lâu, sau đó giơ tay lên, ngăn nước mắt rơi từ kẽ tay xuống.

Là em sao, Vũ Mông? Là em, cuối cùng đã trở lại rồi? Có biết anh đã đợi bao lâu. Chờ đợi kì tích vĩnh viễn không có khả năng, chờ ngày này xuất hiện.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 26

"Cốc cốc cốc..." Tiếng gõ cửa dồn dập.

"Ai vậy?" Giản Dao mở cửa ra, nhìn thấy Phó Tử Ngộ vẻ mặt tái nhợt, hốc mắt đỏ bừng, rõ ràng là đã khóc. Điều này khiến Giản Dao chấn động, ai có thể khiến Phó Tử Ngộ luôn điềm đạm bình thản rơi lệ thế này?

Phó Tử Ngộ gật đầu một cái với Giản Dao, nghiêng đầu tránh tầm mắt của cô, lập tức bước vào: "Cận Ngôn đâu?"

Giản Dao vội nói: "Ở trong thư phòng."

Phó Tử Ngộ đẩy cửa bước vào, Bạc Cận Ngôn đang cúi đầu đọc sách, Phó Tử Ngộ giật lấy sách trong tay anh, để sang một bên. Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn Phó Tử Ngộ, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu. Giọng nói của Phó Tử Ngộ hơi run rẩy, khàn khàn, nói: "Tớ...thấy cô ấy..."

"Ai?"

"Joe...Vũ Mông, Hàn Vũ Mông."

Bạc Cận Ngôn hơi biến sắc, liếc Giản Dao. "Cậu xác định nhìn rõ?" Bạc Cận Ngôn hỏi.

"Đúng vậy!" Phó Tử Ngộ ra sức gật đầu, "Tớ thấy vô cùng rõ ràng. Vầng trán, ánh mắt, chiếc mũi...Ngay cả nốt ruồi trên cổ cũng giống như đúc. Trừ phi trên đời này có hai người giống hệt nhau."

https://thuviensach.vn

Giọng nói của Phó Tử Ngộ vô cùng đau khổ, Bạc Cận Ngôn đập tay Phó Tử Ngộ, ý bảo anh ngồi xuống, sau đó lại cầm chai nước bên cạnh đưa cho anh. Phó Tử Ngộ mở chai nước ra tu một hơi, sau đó hai mắt đỏ sọc nhìn chằm chằm mặt đất. Rõ ràng dưới sự "dạy bảo" của Giản Dao, việc an ủi bạn này Bạc Cận Ngôn đã làm vô cùng tốt. Nhưng mà đừng nói đến Giản Dao, cho tới bây giờ Bạc Cận Ngôn cũng chưa từng thấy Phó Tử Ngộ có bộ dáng này. Giản Dao im lặng ngồi xuống bên cạnh.

"Nhìn thấy ở chỗ nào? Hiện tại cô ấy đang ở đâu?" Bạc Cận Ngôn chậm rãi hỏi. Phó Tử Ngộ lắc đầu, sau đó nói: "Tớ thấy cô ấy ở phố buôn bán, lúc ấy...rất khiếp sợ, còn tưởng là ảo giác. Chờ tớ đuổi theo, cô ấy đã biến mất." Anh vùi tay vào trong tóc: "Nhưng tớ đã hỏi nhân viên bán hàng, thực sự là có một người phụ nữ như vậy đến mua hàng."

Bạc Cận Ngôn suy nghĩ một chút, nhìn về phía Giản Dao: "Lập tức thông báo cho An Nham, tập hợp tất cả camera trên đường tìm kiếm tung tích của cô ấy."

Giản Dao lập tức đứng dậy đi. Bạc Cận Ngôn lại nhìn người bạn trước mắt, nói: "Tớ sẽ lập tức nhờ các ngành liên quan giúp đỡ dốc toàn lực tìm kiếm. Một khi phát hiện được tung tích của cô ấy sẽ báo ngay. Nhưng Kris à, tớ phải nói thật, với tình hình năm đó, cơ hội cô ấy còn sống là vô cùng xa vời. Xin cậu hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt, có lẽ chỉ là dung mạo tương tự mà thôi."

Phó Tử Ngộ im lặng một lúc lâu, sau đó khẽ "ừ" một tiếng. Lại đợi ở nhà Bạc Cận Ngôn một lúc, cuối cùng tâm trạng của Phó Tử Ngộ đã bình tĩnh hơn, cũng không cần bọn họ tiễn, tự mình lái xe về nhà, nhưng cả Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều biết, tối nay người đàn ông này sẽ khó mà ngủ được. Hơn nữa với tính cách của Phó Tử Ngộ chỉ sợ sau này sẽ còn mất ngủ trong một thời gian dài.

https://thuviensach.vn

Sao đêm sáng rực. Bạc Cận Ngôn ôm Giản Dao, tựa vào ghế, ngắm bầu trời đêm.

"Người nọ chính là Hàn Vũ Mông sao?" Giản Dao hỏi.

"Không biết." Bạc Cận Ngôn đáp, ánh mắt thâm thúy. Anh nghĩ nếu chỉ là nhận lầm thì thôi. Nhưng nếu quả thật là Hàn Vũ Mông mất tích đã lâu thì sao? Năm đó cô ấy thoát hiểm như thế nào? Chạy trốn khỏi tên giết người biến thái ra sao? Mấy năm nay đi đâu? Tại sao không đi tìm Tử Ngộ. Hiện tại lại đột nhiên xuất hiện. Trong lòng mơ hồ có khí lạnh tiến vào, nhưng ngực lại ấm áp, là Giản Dao ôm chặt lấy anh. Bạc Cận Ngôn cúi đầu nhìn cô.

"Chúng ta thật may mắn." Cô khẽ nói, "Không bị tách ra."

Bạc Cận Ngôn cảm thấy ngực nhói lên, là loại dịu dàng mà hạnh phúc. Anh cúi đầu hôn trán cô, nở nụ cười, nói: "Cái này cần phải nói sao? Chúng ta đương nhiên sẽ không tách ra, sao anh có thể cho phép loại tình huống này xảy ra chứ? Mặt trời làm sao có thể rời khỏi bầu trời?" Giản Dao không nhịn được mỉm cười. Hai người lại ôm nhau một lúc, Giản Dao ngủ thiếp đi trong ngực anh. Bạc Cận Ngôn "chậc" một tiếng, đứng dậy cẩn thận ôm cô lên giường, cảm giác đó tựa như ôm một con mèo mềm mại. Hành động đơn giản như vậy lại khiến Bạc Cận Ngôn trong đêm khuya dao động. Anh phát hiện trong đầu mình xuất hiện ý nghĩ hài hước chưa từng có, nhưng lại mơ hồ hi vọng thời gian như vậy trôi càng ngày càng chậm, càng ngày càng dài, vĩnh viễn không chấm dứt.

Sáng hôm sau, Bạc Cận Ngôn tìm đến các ngành giúp đỡ, tìm tòi hết những nơi cô gái kia từng xuất hiện. Nhưng kết quả khiến cho người ta không thể hài lòng. An Nham tập hợp tất cả camera, nhưng không có cái nào quay được mặt của người phụ nữ kia, chỉ có bóng dáng mơ hồ ở trên phố. Nhân viên giám định cũng kiểm tra hết cửa hàng trang phục kia,

https://thuviensach.vn

nhưng không tìm được dấu vân tay nào trùng khớp với Hàn Vũ Mông đã mất tích.

"Lúc ấy cô ấy có đeo găng tay không?"

Nhân viên bán hàng nhớ lại, "Hình như không có. Với thời tiết này đeo găng tay, không phải quá kì quái sao?"

Nhưng may cho Phó Tử Ngộ, sau khi anh truy hỏi tới cùng, nhân viên bán hàng có ấn tượng khá sâu với cô gái đó, hơn nữa còn xác nhận người đó có bộ dạng hoàn toàn giống với Hàn Vũ Mông trong ảnh. Tướng mạo giống nhau, nhưng không có dấu vân tay. Đối với một thám tử mà nói, điều này đáng để suy xét. Bận rộn hai ngày, Bạc Cận Ngôn cũng không kể tiến triển cho Phó Tử Ngộ, càng không dẫn anh đến hiện trường, miễn cho tâm trạng của anh trở nên thất thường. Bạc Cận Ngôn tính điều tra rõ mới nói cho Phó Tử Ngộ. Còn bên Phó Tử Ngộ cũng im lặng, có lẽ là đang chờ đợi. Tới chiều chủ nhật, đúng là thời gian diễn ra Comic-Con(*). Tung tích của cô gái kia chả có thêm chút manh mối tiến triển nào, kéo dài cũng không phải là cách hay. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao quyết định tham gia Comic-Con, tạm gác sang một bên thư giãn.

(*)hội nghị truyện tranh và giải trí đa thể loại

Vừa ra đến cửa, Giản Dao nhận được một cuộc gọi, là Lạc Lang mới quen mấy ngày trước gọi tới, "Giản Dao, bức thư lần trước em gửi cho anh, tư vấn ba vấn đề pháp luật, anh đã gửi đến hòm thư cho em rồi."

Cho dù qua điện thoại, Giản Dao cũng có thể cảm nhận được trong giọng nói của anh ta chứa ý cười ôn hòa. "Vâng, cám ơn anh, Lạc đại ca. Lại làm phiền anh rồi, buổi tối em trở về sẽ đọc."

"Không có gì." Lạc Lang cười hỏi: "Phải ra ngoài?"

"Vâng, ra ngoài đi dạo với chồng em."

https://thuviensach.vn

"Vậy cuối tuần vui vẻ. Sau này có vấn đề gì về pháp luật cứ hỏi anh."

Cúp điện thoại, trong lòng Giản Dao ấm áp. Trong cục cảnh sát cũng có luật sư tư vấn, dù vẫn phối hợp thuận lợi, nhưng thỉnh thoảng phải đợi mất mấy ngày. Cho nên Giản Dao gần đây học một số tài liệu hay sắp xếp lại hồ sơ, gặp phải vấn đề không hiểu, chỉ cần không phải tài liệu mật, sẽ gửi mail cho Lạc Lang. Anh ta luôn vô cùng kiên nhẫn giải đáp, giúp cho công việc trong tổ không ít. Thường xuyên qua lại, hai người cũng trở nên thân thuộc. Đương nhiên để tỏ lòng biết ơn, Giản Dao cũng mua một số sách tặng cho Lạc Lang. Là những quyển sách về điều tra anh ta cảm thấy hứng thú. Lạc Lang vui vẻ nhận lấy. Đối với việc bọn họ qua lại, Bạc Cận Ngôn cũng không quan tâm. Giản Dao cũng nói thẳng: "Anh xem đấy, đồng hương của em có thể viện trợ pháp luật từ bên ngoài cho chúng ta cũng là chuyện tốt. Tổ vụ án đặc biệt của chúng ta, chỉ có chính thức bốn người, có thêm một nửa pháp y đang dao động, lại thêm một nửa luật sư bên ngoài, đây mới gọi là công năng thực sự đầy đủ."

"Vợ à, chúng ta có thể đi hẹn hò được chưa?" Bạc Cận Ngôn mỉm cười hỏi.

Giản Dao ngẩng đầu, thấy anh đã thay âu phục, mặc chiếc áo polo và quần vải. Bớt chút lạnh lùng, thêm chút ôn hòa, ánh mắt trong suốt như nước. Hiện tại không giống như giáo sư tâm lý tội phạm, chỉ giống một thanh niên trí thức phong độ, thanh lịch duyên dáng. Đây cũng là kết quả mấy năm nay cô dạy dỗ, nếu không trạch nam mê âu phục này ngay cả leo núi cũng cảm thấy âu phục giày da rất tốt. Giản Dao không nhịn được bật cười, để di động vào túi, kéo tay anh: "Đi thôi, ngài Bạc."

Hai người lái xe đến khu công nghiệp truyện tranh nổi tiếng ngoài ngoại ô Bắc Kinh. Cửa kính xe mở ra, gió từ từ thổi vào. Trong xe còn bật nhạc, hai người không ngừng nói chuyện. Vậy nên khi tiếng tin nhắn đến, Giản Dao cũng không nghe thấy. Di động màu bạc nằm trong túi của Giản Dao,

https://thuviensach.vn

màn hình sáng lên rồi tối đi. Là một tin nhắn phát ra từ dãy số không biết của ai: "Tuyệt đối đừng đến Comic-Con."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Khu công nghiệp hoạt hình nằm ở phía tây Bắc Kinh, chiếm diện tích rất lớn. Đỉnh sân vận động chính hình cung giống như chim bồ câu trắng tung cánh, mênh mông cao vời. Các tòa nhà xung quanh cao thấp hỗn độn. Phía ngoài chính là cánh đồng và rừng cây, màu xanh thanh bình.Bên ngoài sân vận động đỗ không ít xe, hôm nay người tới không ít không nhiều. Theo lời An Nham, lễ hội sẽ diễn ra liên tục trong mấy ngày. Giản Dao chưa từng tham gia loại hoạt động này, kéo cánh tay Bạc Cận Ngôn, đi theo con đường nhỏ màu trắng vào trong sân vận động. Trên đường đi gặp không ít học sinh, còn có coser, bọn họ hóa trang thành những chiến sĩ giáp sắt cầm búa múa may, cô nàng thỏ đeo tai hồng, cung nữ cổ trang áo trắng bay bay...

"Khi học đại học, em cũng hóa trang giống như bọn họ sao?" Bạc Cận Ngôn thích thú hỏi.

"Đương nhiên là không." Giản Dao đáp, "Em đâu có không biết xấu hổ như vậy."

Trong mắt Bạc Cận Ngôn hiện lên ý cười: "Em rất được người ta yêu thích."

Giản Dao ngẩng đầu nhìn anh: "Anh đang khen ngợi hay là tiếc nuối vậy?"

"Đây là sự thiên vị của anh."

https://thuviensach.vn

Giản Dao không thể nói gì để chống đỡ. Sau khi vào sân vận động thực sự được mở rộng tầm mắt. Mô hình máy bay chiến đấu vũ trụ loại nhỏ, trò chơi VR kì quái, ca múa cổ phong dạt dào biểu diễn...Giản Dao nắm tay Bạc Cận Ngôn, chơi hết cái này đến cái kia. Bạc Cận Ngôn vốn chán nản đến, dần dần cũng hơi thích thú chơi cùng cô. Thậm chí khi chơi một trò, hai người bị một người có bộ dáng học sinh trung học tiêu diệt, rất mất mặt nhưng cảm giác rất mới mẻ rời đi. Khí chất của Bạc Cận Ngôn thờ ơ lãnh đạm, bề ngoài cao gầy, quả thật là khác biệt với những người xung quanh. Quả nhiên có nữ sinh chú ý tới anh. Giản Dao nghe thấy có cô gái khi đi qua thấp giọng nói: "Đẹp trai quá.", "Mang lại cảm giác như Hắc quản gia vậy..."

Giản Dao liếc anh. Anh nhìn không chớp mắt, hoàn toàn không nghe thấy. Nhưng ở trong này càng lâu, Giản Dao cũng dần phát hiện...Khụ, quần áo của các cô gái coser cũng hở hang thật. Phần lớn là trang phục trò chơi hở nửa người, chân dài yểu điệu, mắt to mềm mại. Dường như đi một đoạn có thể chạm tới mấy người, còn có không ít trạch nam vui mừng theo sát bọn họ, hoặc là xin chụp ảnh chung. Trước đó lại có người xin chụp ảnh chung, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đứng cách vài bước chờ. Giản Dao hỏi: "Này, anh có muốn chụp ảnh chung với các cô ấy không?"

Bạc Cận Ngôn liếc cô: "Em hi vọng anh cũng ngốc nghếch như họ, đứng bên cạnh người phụ nữ ngực to ngu ngốc, quần áo không chỉnh tề xin chụp ảnh chung?"

Giản Dao: "...Em chỉ đùa một chút thôi mà."

Đi dạo tầm hai ba tiếng, hai người rời khỏi sân vận động, ngồi xuống nghỉ ngơi ở một quán cà phê ngoài trời.

"Em có hài lòng với buổi hẹn hôm nay không?" Bạc Cận Ngôn hỏi.

Giản Dao mỉm cười: "Hài lòng."

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn cười, im lặng. Giản Dao hỏi: "Anh nghĩ đến chuyện của Tử Ngộ?"

"Ừ."

Giản Dao ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cây và đám mây ở phía xa, có đôi khi chân tướng tựa như chúng ta chứng kiến tất cả trước mắt, rõ ràng nhưng lại xa xôi như vậy. Ánh mắt của cô bị hai coser cách đó không xa hấp dẫn. Đó là ở một góc phòng, xung quanh không có ai, chỉ có hai người bọn họ. Giản Dao thừa nhận, trước kia hiểu biết của mình đối với coser nông cạn. Dù sao khi TV đưa tin, cô nhìn thấy chỉ là một đám quần áo lố lăng, nhưng hôm nay nhìn thấy không ít coser hóa trang thành nhân vật hoạt hình hoặc trò chơi giống y như đúc, rất có khí chất. Cung nữ cổ trang chỉ cần cúi đầu đứng ở đó, đã sinh động như một bức tranh. Chiến sĩ giáp sắt cúi đầu im lặng, giống như cả sân vận động ồn ào náo động chỉ là một chiến trường hoang vu. Điều này khiến Giản Dao sinh ra kính trọng với bọn họ. Hai chàng trai trước mắt chính là như thế. Một người còn trẻ, chỉ lộ mặt bên, cúi đầu, tóc bạc buông xõa vai. Trên người mặc trường bào màu bạc. Người con trai kia còn mái tóc còn mềm mại hơn tóc của Giản Dao, mi tâm dính một điểm hồng, mi thanh mục tú, cả người mặc đồ đen. Quỳ nửa người trước mặt chàng trai mặc trường bào màu bạc. Từ từ ngẩng đầu, một giọt lệ từ trong hốc mắt chảy xuống.Khí chất tuyệt vời, khuôn mặt như tranh như họa. Hai người im lặng, giống như còn có không khí đau thương quanh quẩn ở xung quanh. Giản Dao nhìn mà giật mình. Bọn họ đang làm gì vậy? Đột nhiên, chàng trai mặc đồ đen đang quỳ lộ ra vẻ mặt vô cùng đau đớn, hoảng sợ, lấy tay che ngực, khóe miệng cũng đồng thời chảy ra máu tươi, tay kia chỉ vào người trước mặt: "Ngươi...người..."

Chàng trai mặc trường bào bạc lộ ra vẻ mặt vô cùng tàn nhẫn. Chàng trai đồ đen ngã xuống đất, đau đớn thở dốc, một tay bắt lấy giày người kia: "Sao ngươi có thể..."

https://thuviensach.vn

Chàng trai mặc đồ bạc đá vào ngực cậu ta, vẻ mặt tàn độc. Xung quanh không có ai nhìn thấy. Giản Dao nhìn trân trối, lập tức đứng lên. Bạc Cận Ngôn chú ý tới, cũng quay đầu lại. Đúng lúc này, chàng trai mặc đồ đen đột nhiên ngẩng đầu, cười lớn đứng dậy từ mặt đất, thè lưỡi liếm "vết máu" ở khóe miệng. Chàng trai mặc đồ bạc vẻ mặt tàn độc biến mất, cũng nở nụ cười, hai người kề vai nhau, đi vào trong sân vận động. Giản Dao thở phào, không nhịn được mỉm cười.

"Không có gì." Cô nói, "Là em quá nhạy cảm thôi."

Uống xong cà phê, hai người đứng dậy đi ra ngoài, trên đường đi qua không ít tòa nhà. Thỉnh thoảng nhìn thấy những tấm biển "Phòng làm việc hoạt hình XX", "Công ty tranh châm biếm XX", "Nhóm hoạt hình XX". Có lẽ rất nhiều nhóm có hoạt động liên quan đến hoạt hình đều tụ tập ở trong này. Vốn dĩ không có gì khác thường, đi qua tòa nhà này, có thể đến bãi đỗ xe, sau đó về nhà.Tuy nhiên đi vào sâu trong mấy tòa nhà, khi xung quanh chỉ còn thưa thớt người đi đường, Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn ra xa.

"Sao vậy?" Giản Dao hỏi.

"Tại sao cậu ấy lại ở đây?" Bạc Cận Ngôn lẩm bẩm, bước nhanh đuổi theo. Giản Dao cũng chú ý tới bóng dáng mơ hồ ở góc tường kia lóe lên rồi biến mất, sau đó theo sát. Hai người không ngừng chạy. Lúc này ánh nắng chiều nghiêng nghiêng, sau lưng tòa nhà là ánh sáng vàng rực và triền núi xanh biếc. Chạy theo không bao lâu, Bạc Cận Ngôn chặn được bóng dáng quen thuộc ở góc tường kia. Phó Tử Ngộ xoay người thấy là bọn họ, lộ ra vẻ mặt thư thái. Sau đó lập tức nghiêng đầu nhìn xung quanh, nhưng giữa những tòa nhà hỗn tạp, mỗi con đường đều trống trải, chả có bóng dáng nào. Anh nặng nề thở dài.Bạc Cận Ngôn nhìn thẳng anh: "Là cô ấy?"

Giản Dao căng thẳng. Vẻ mặt Phó Tử Ngộ vừa chán nản vừa kích động: "Đúng vậy! Tớ đang đi linh tinh trên đường, ai ngờ lại thấy cô ấy. Tớ nhìn

https://thuviensach.vn

thấy cô ấy lái xe, nên tớ lái theo đến nơi này. Nhưng vừa đến gần khu hoạt hình thì mất dấu..."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Lúc hắn chết vô cùng đẹp y như hắn luôn ao ước. Hắn là người đàn ông đẹp nhất tôi từng gặp. Mái tóc dài đen mềm mại hơn nữ sinh, nghe nói mỗi ngày hắn đều cẩn thận chăm sóc. Làn da hắn bị viên đạn xuyên qua tôi chạm vào vẫn nõn nà. Đẹp nhất là ánh mắt của hắn, trong suốt như nước hồ mùa thu. Cho dù là người thiếu lãng mạn như tôi, liếc mắt một cái, tim cũng đập thình thịch. Nhưng hắn thật đẹp, cũng quá kiêu ngạo. Cho nên không hợp với đám đông. Không ai thích hắn, ngoài đàn ông hoặc phụ nữ muốn lên giường với hắn. Nhưng hắn cũng không để cho bất cứ ai chạm vào mình. Sau đó hắn chết, máu tươi từ trong ngực hắn gầy yếu nhợt nhạt trào ra. Tôi thấy chúng nhuộm thành biển. Giống như ghi lại tội ác của đám chúng tôi vậy. Dục vọng là tội, xuôi theo dòng nước là ác. Quân nói như thế. Tôi ngẩng đầu nhìn thấy trời xanh bao la. Dưới sân khấu chỉ có lác đác người xem. Bọn họ nhìn thấy khuôn mặt hóa trang của tôi, không ngừng giơ di động chụp ảnh. Tôi đặt đao lên vai, tôi nhìn nền đất xi măng, lại giống như nhìn thấy thi thể khắp nơi trên chiến trường. Tôi nhìn cơ thiếp đối diện, lông mày nàng đen đậm, nóng bỏng như lửa. Bộ quần áo màu đỏ che hết cơ thể trắng nõn mềm mại, nàng xấu hổ đi tới, đem một ly rượu đưa cho tôi. Tôi khẳng khái cười, giống như một tướng quân chân chính. Mặc dù ở trong hiện thực tôi chỉ là một lập trình viên sắp làm cho một công ty nhỏ, nhưng ở trên sân khấu, tôi có thể trở thành tướng công hàng vạn thành. Tôi nghĩ, thực ra chúng tôi không có gì khác biệt. Cho dù chỉ một nghìn tệ cũng có thể làm cho chúng tôi từ bỏ giấc mộng. Nhưng tôi thực sự thích thế giới mơ mộng này. Tôi nhận lấy rượu, giao bôi với nàng, uống một hơi cạn sạch. Tiếp đó, có lẽ tôi nên ôm lấy thắt lưng nàng, màn trình diễn không hấp dẫn quá nhiều người xem này sẽ chấm dứt. Tôi không nhúc nhích

https://thuviensach.vn

được. Cơn đau mãnh liệt từ trong ngực bụng, từ sâu trong mạch máu kéo tới. Tôi nghe thấy tiếng thở của mình, tiếng khán giả chụp ảnh, tôi giữ lấy cổ họng, muốn nôn ra. Ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt của nàng cũng giống tôi. Nàng chống tay vào bàn, ánh mắt của nàng cũng hoảng sợ như tôi.

"Trong nước..." Tôi khàn giọng, ngã xuống đất. Nàng cũng ngã xuống. Sau đó tôi mất đi ý thức. Trong mơ hồ, dường như nghe thấy tiếng ủng hộ của khán giả. Tôi thực sự muốn mắng, không phải là giả, là thật đấy. Chúng tôi thực sự bị hạ độc chết. Chết ở trên sân khấu cuối cùng chúng tôi yêu thích, lại cũng sắp từ bỏ. Sau đó, chợt nghe thấy mấy bạn trong nhóm ở phía sau sân khấu hét lên, tiếng khán giả ồn ào. Sau đó không nghe thấy gì hết nữa. Ba người Bạc Cận Ngôn tiếp tục tìm kiếm, nhìn thấy tình hình ở một sân khấu nhỏ cách đó không xa.

"Bên kia có chuyện gì thế?" Giản Dao ngẩng đầu nhìn. Phó Tử Ngộ chạy tới đầu tiên. Hiện tại biến động nhỏ cũng đủ để làm anh kinh động. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đuổi theo. Bọn họ không nghĩ tới lại nhìn thấy thi thể ở chỗ này. Hơn nữa còn là hai người. Lúc này đã là chạng vạng, du khách trong sân vận động đến khá nhiều. Ngoài sân vận động dựng tạm sân khấu nhỏ hấp dẫn không ít người. Mấy coser cổ trang, bộ dáng bị dọa choáng váng, đứng bên cạnh thi thể. Khán giả cũng châu đầu ghé tai, nhìn hai người nằm trên mặt đất, không dám tới gần. Phó Tử Ngộ bước nhanh tiến đến, kiểm tra mạch đập hơi thở của đôi nam nữ kia, lắc đầu với Bạc Cận Ngôn. Bạc Cận Ngôn nói với Giản Dao: "Báo cảnh sát."

Sau đó cũng ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể kiểm tra, đồng thời nói với ba coser bên cạnh: "Đứng im, đừng chạm vào thứ gì hết."

Khán giả lại được một trận kích thích. Một coser nữ bật khóc: "Bọn họ chết rồi?"

Chàng trai hỏi: "Các người là ai?"

https://thuviensach.vn

Giản Dao báo cảnh sát xong, rút thẻ cảnh sát cho bọn họ xem: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Chàng trai thứ ba run rẩy đáp: "Chúng tôi là một nhóm...Vừa rồi bọn họ đang biểu diễn, đột nhiên...như vậy."

Giản Dao tìm được dải dây cách ly ở bên cạnh, nhanh chóng vây quanh sân khấu lại. Người xem bên cạnh vây quanh càng ngày càng nhiều, quả thực sắp sục sôi. Thói quen nghề nghiệp của Phó Tử Ngộ hoàn toàn áp đảo, thoạt nhìn đã tạm thời ném chuyện của Hàn Vũ Mông ra sau đầu. Anh cẩn thận xem xét thi thể, thấp giọng nói với Bạc Cận Ngôn: "Bước đầu nghi ngờ là trúng độc, hai người lập tức tử vong."

Bạc Cận Ngôn đứng lên, nhìn quét nhanh một vòng, ánh mắt dừng trên mặt ba coser kia, cuối cùng dừng ở đám người vây xung quanh. Lúc này, phó tổ trưởng tổ vụ án tâm lý tội phạm đặc biệt danh tiếng lẫy lừng trong hệ thống công an, Phương Thanh đang ở ngoại ô Bắc Kinh xem quay phim, nhưng tình hình không giống như anh ta tính trước. Anh ta cố ý cởi áo jacket thường mặc đứng lẫn trong đám đông, biết trước kia Kim Hiểu Triết không thích dáng vẻ cổ lỗ của anh. Hôm qua anh ta thậm chí còn đi dạo cửa hàng mua áo phông mới, lại còn cắt tóc. Sáng nay nhìn vào gương, cảm thấy vô cùng có tinh thần, mới đi mua bó hoa mãn thiên tinh, ngồi xe buýt đi tàu điện ngầm rồi lại đổi xe buýt cuối cùng mới tới được địa điểm quay phim trong truyền thuyết này. Không nghĩ tới bảo vệ canh giữ tầng tầng lớp lớp ở bên ngoài, không cho người không có nhiệm vụ như anh ta đến gần. Đúng vậy, ngoài anh ta, bên ngoài dải cảnh giới còn có ít nhất gần trăm người hâm mộ, đa số là các cô gái trẻ tuổi, cũng có một số đàn ông. Bọn họ hô to tên Kim Hiểu Triết, giăng biểu ngữ cầm hoa, đứng từ xa trông thấy nơi quay phim có động tĩnh gì, đều có thể khiến bọn họ hét chói tay vỗ tay không thôi. Mặc dù Phương Thanh là người cao nhất trong đám ấy, nhưng cũng không hề lạc lõng. Có một số cô gái nhìn thấy anh ta cười trộm, còn

https://thuviensach.vn

nói đẹp trai quá. Cũng có cô gái tới gần anh ta: "Chú à, chú cũng là Kim Phấn sao?"

Phương Thanh liếc cô gái. Kim Phấn cái mợ cô, tôi là kim chủ đấy! (*)

(*)Kim Phấn: Fan của Kim Hiểu Triết. Còn Phương Thanh bảo kim chủ ở đây mang nghĩa là chủ nhân của Kim Hiểu Triết aka người yêu đó

Anh ta vốn tính chuồn đến phía sau chỗ họ quay phim, đứng ở xe quản lý chờ Kim Hiểu Triết kết thúc công việc, đột nhiên xuất hiện khiến cô vui mừng. Hiện tại xem ra có lẽ không được rồi. Cũng không phải chưa từng nghĩ tới việc lấy thẻ cảnh sát, có lẽ sẽ dọa được mấy nhân viên an ninh xông vào, nhưng Kim Hiểu Triết luôn chán ghét anh ta độc tài như vậy, nên anh ta không dám. Cuối cùng, anh ta rời khỏi đám người, tìm chỗ râm mát ngồi xổm xuống, một tay cầm hoa, tay kia hút thuốc. Bà xã của anh nổi tiếng thật đấy.Khó chịu lại muốn cười, ngẩng đầu nhìn, lại chỉ có thể thấy được camera mờ nhạt trên bãi đất trống, cùng với mấy bóng người, nhưng gần được đến thế này cũng đủ cho anh ta cảm thấy ấm áp, thỏa mãn rồi. Nghĩ vậy, anh ta lấy bút từ trong túi ra, viết xuống một ít, sau đó kẹp vào trong hoa, lại lén đi tìm một bảo vệ thoạt nhìn thành thật, quấy rầy, đưa cho người ta một trăm tệ, nhờ chuyển hoa hộ, dặn nhất định phải để ở xe quản lý của Kim Hiểu Triết. Bảo vệ lặng lẽ nhận lời. Vừa bước lên xe buýt quay về nội thành, Phương Thanh nhận được điện thoại của Giản Dao: "Được, tôi lập tức đến ngay."

Cúp điện thoại quay đầu lại, thấy đã không còn nhìn rõ đám người, nơi cô đứng nữa. Có lẽ phải đến khi bầu trời tối đen, tổ quay phim mới kết thúc công việc. Đoàn người trở lại xe quản lý, trợ lý "chậc" một tiếng nói: "Sao chỗ này lại có một bó mãn thiên tinh thế này?"

Người đại diện cười nói: "Là fan cuồng nào trộm đưa vào rồi, biết được Kim Hiểu Triết của chúng ta thích nhất mãn thiên tinh."

https://thuviensach.vn

"Chỗ này còn có tờ giấy nè." Trợ lý nói.

"Ném đi." Người đại diện nói, "Không có gì hay để xem đâu."

Một bàn tay trắng như ngọc nhận lấy tờ giấy, một lát sau nhét tờ giấy vào trong túi.

Thành viên tổ vụ án đặc biệt và đội cảnh sát hình sự thành phố nhanh chóng tập hợp đến hiện trường.

"Về cơ bản đã thăm dò xong vụ án." Một nhân viên điều tra phụ trách khám nghiệm hiện trường báo cáo: "Hai người chết tên Lục Quý, Dung Hiểu Phong, cùng với đám bạn Hứa Sênh, Tưởng Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa đều là thành viên nhóm hoạt hình Nguyệt Ảnh. Bọn họ đều tốt nghiệp đại học Nam Hoa. Hôm nay tham gia biểu diễn cosplay ở Comic-Con, Lục Quý, Dung Hiểu Phong uống nước có độc, lấy từ bình nước trong phòng làm việc của bọn họ. Chuyện xảy ra bất ngờ, Lục Quý và Dung Hiểu Phong còn đang biểu diễn trên sân khấu, sau khi uống xong nước, lập tức tử vong."

"Phòng làm việc ở vị trí nào?" Phương Thanh hỏi.

"Ngay ở phía Bắc khu hoạt hình."

"Lập tức phong tỏa." Phương Thanh nói.

"Rõ."

"Dấu vây tay thì sao?"

"Cái chén là đạo cụ thường dùng trong phòng làm việc, bước đầu pháp y kiểm tra thì ngoài dấu vân tay của người chết ra không phát hiện thấy dấu vân tay khác. Còn dấu vân tay ở chỗ khác cần kiểm tra toàn diện."

https://thuviensach.vn

"Lập tức cắt móng tay của ba người bọn họ và hai người chết để kiểm tra."

"Rõ."

Nhóm nhân viên hiện trường làm việc nghiêm túc, quần chúng vây xem cũng dần bị đuổi tản ra. An Nham ngồi ở một bên, đang tập hợp camera trên sân vận động xem có camera nào quay được quá trình xảy ra vụ án. Phương Thanh đi đến bên cạnh Bạc Cận Ngôn hỏi: "Anh thấy thế nào?"

"Là người quen gây ra." Bạc Cận Ngôn thản nhiên đáp.

Phương Thanh gật đầu: "Hung thủ quen thuộc tình hình phòng làm việc, quen thuộc thói quen làm việc, thậm chí cả quá trình biểu diễn của bọn họ."

"Hiện tôi nghĩ..." Bạc Cận Ngôn nói, "Ngay từ đầu vụ án đã có phương hướng rõ ràng như thế, hung thủ hoặc là vô cùng ngu xuẩn hoặc là...vô cùng tự tin có thể thoát khỏi sự điều tra của chúng ta."

Phương Thanh ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn cùng Bạc Cận Ngôn, chỉ thấy ba người Hứa Sênh, Tưởng Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa đều bị tách ra chịu sự tra hỏi của cảnh sát. Ba người đều đã gỡ bỏ lớp hóa trang, Hứa Sênh là một cô gái cao gầy, tướng mạo bình thường, thoạt nhìn cũng có vẻ hiền lành, trước đó vai diễn cô ta cosplay là một nữ pháp sư. Tưởng Học Nhiễm tướng mạo nhã nhặn, đeo kính mắt gọng vàng, thoạt nhìn bình tĩnh nhất, vừa rồi cậu ta cosplay chính là một gã công tử cổ đại. Vóc dáng của Văn Hiểu Hoa hơi nhỏ con, làn da ngăm đen, thoạt nhìn hoảng loạn nhất, mặt cũng đỏ bừng, trả lời nghi vấn của cảnh sát. Lúc này Bạc Cận Ngôn lại chú ý tới Giản Dao xoay lưng về phía anh, đứng yên ở cách đó không xa. Anh đi qua: "Sao vậy?"

Giản Dao bỏ di động xuống, tim đập nhanh. Trước khi gọi điện thoại báo cảnh sát, vô cùng vội vàng, cô chưa kịp mở tin nhắn kia ra đọc. Cô đưa di động cho anh, vẻ mặt nghiêm trọng. Bạc Cận Ngôn nhận di động lặng lẽ

https://thuviensach.vn

nhìn, ngẩng đầu nhìn cô. Giản Dao khẽ lắc đầu, ý bảo là mình cũng không biết ai gửi tới. Bạc Cận Ngôn xoay người đưa di động cho An Nham: "Điều tra."

An Nham nhận lấy di động, nhìn thấy cũng sửng sốt. Phương Thanh ở bên thăm dò, chợt ngẩng đầu lên nhìn hai người Bạc Cận Ngôn. Tuyệt đối không thể đến Comic-Con? Đây là cảnh cáo hay thị uy?

Giản Dao nói: "Cận Ngôn, em rất bối rối. Tất cả chuyện này..."

"Không cần bối rối." Tay anh khẽ đặt lên vai cô, "Phía sau tất cả điểm đáng ngờ chắc chắn điều có nguyên nhân rõ ràng. Cho dù chúng tầng tầng lớp lớp, chỉ cần chúng ta xuất phát từ giờ, đi từng bước một sẽ vạch trần được chân tướng."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Đây là một căn phòng làm việc được xếp đặt rất ấm áp. Tuy diện tích không lớn, nhưng tường đều được sơn màu vàng, trần nhà màu trắng còn vẽ sao và cá. Trang thiết bị không nhiều lắm, giá sách được tạo thành từ những khối gỗ vuông hỗn tạp, được kê sát vào tường. Một chiếc bàn vuông gỗ nâu, ghế tựa có màu sắc sáng. Không trải thảm, nhưng sàn nhà lát gỗ mang lại vẻ êm dịu và trang nhã. Nhưng lúc này trong phòng làm việc hơi lộn xộn. Đồ đạc, đạo cụ chất đống ở một góc, không có ai dọn dẹp. Trên bàn để sách lung tung, tài liệu, hộp thức ăn nhanh. Sàn nhà cũng không còn sáng bóng, có lẽ đã lâu không được lau dọn rồi. Bạc Cận Ngôn giơ tay sờ cửa sổ, cũng hơi bụi. Nhân viên hiện trường đang bận rộn trong phòng, Phương Thanh đứng ở cạnh cửa, cúi đầu quan sát khung cửa. Giản Dao giống như Bạc Cẩn Ngôn cũng quan sát cẩn thận từng góc phòng làm việc. Ba người Hứa Sênh, Tưởng Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa đứng ở ngoài phòng cùng một cảnh sát. Sắc mặt bọn họ mơ hồ trong bóng chiều, đều im lặng, bóng dáng tiêu điều.

"Đây là cái gì?" Giản Dao chỉ vào dấu vết mờ trên tường. Có chỗ màu sắc rõ ràng sạch sẽ mới mẻ hơn so với tổng thể bức tường.

"Ảnh chụp." Bạc Cận Ngôn nói ra đáp án, "Đi hỏi bọn họ xem ảnh chụp ở đâu?"

"Lần trước quét dọn vệ sinh ném hết đi rồi." Tưởng Học Nhiễm đáp. Hứa Sênh, Văn Hiểu Hoa bên cạnh cậu ta đều im lặng.

https://thuviensach.vn

Giản Dao nhìn sắc mặt bình tĩnh khác thường của cậu ta, lại hỏi: "Là ảnh gì?"

Tưởng Học Nhiễm hơi miễn cưỡng nhếch môi, đáp: "Ảnh hoạt động, phong cảnh...cũng chả dùng để làm gì."

"Vậy...có thể cung cấp cho chúng tôi những tấm ảnh lưu trong máy tính không?"

Tưởng Học Nhiễm ngừng một chút, nói: "Hẳn là có thể."

Liếc mắt với Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa: "Để lát nữa chúng tôi tìm xem."

Giản Dao nói: "Cám ơn." Sau đó cô bỗng nhiên hỏi: "Mấy em cũng cảm thấy những tấm ảnh đó vô dụng sao?" Cô hỏi hai người kia.

Hứa Sênh cúi đầu, sau đó gật đầu. Mặt Tưởng Văn Hoa hơi đỏ, đáp: "Vâng, đúng vậy."

Giản Dao quay lại trong phòng, khi đi qua Phương Thanh, anh ta đang tựa vào cửa suy nghĩ sâu xa.

"Có phát hiện gì không?" Giản Dao hỏi.

Phương Thanh nở nụ cười, nói: "Chưa có phát hiện gì." Sau đó hạ giọng nói: "Dựa theo lời của ba người bọn họ, chỉ có năm người họ có chìa khóa. Tôi không phát hiện có dấu vết băng dính, vết xước, hay cơ quan gì trên cửa sổ...Nói cách khác trừ khi mắt tôi bị mù, nếu không thì không thể có người thứ sáu xâm nhập hoặc xây dựng mật thất tiến vào hạ độc."

Giản Dao trừng mắt nhìn, thấp giọng cảm thán: "Làm tốt lắm."

Phương Thanh liếc cô: "Sao hai vợ chồng cô đều có chung giọng điệu như thế?"

https://thuviensach.vn

Giản Dao: "...Có sao?"

Ngẩng đầu nhìn, Bạc Cận Ngôn đang lấy ra một đồ trang trí nhỏ trong đống đồ đạc. Là một tiểu hòa thượng ngây thơ màu sắc rực rỡ. Trước kia Giản Dao từng nhìn thấy trong cửa hàng, giá cả không hề thấp, phải hơn hai trăm. Có lẽ là vì bị ném lung tung nên vật trang trí bị bẩn, còn có không ít vết xước. Bạc Cận Ngôn bỏ vật trang trí xuống, khẽ nói với cô: "Nơi này chả thú vị chút nào."

Giản Dao suy nghĩ, đáp: "Vâng."

Bạc Cận Ngôn nói tiếp: "Thật thú vị, phạm vi kẻ tình nghi của chúng ta dường như càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng rõ ràng."

Giản Dao sờ cằm, trạng thái trầm tư, sau đó nói: "Em nhớ rõ lúc xảy ra vụ án thành cổ, anh đã từng nói: quan sát một số chuyện nhỏ nhặt, dùng cách bí ẩn liên hệ. Hiện tại cũng giống như vậy. chân tướng bị tử vong và thời gian che giấu lộ ra mỉm cười trào phúng với chúng ta."

Hai người liếc nhau, đều nở nụ cười. Bạc Cận Ngôn nhìn cô vẫn còn bộ dáng nghiêm túc, "chậc" một tiếng. "Em không ngừng học tập anh, hơn nữa trở nên càng ngày càng giống anh." Anh thấp giọng nói. Giọng nói trầm thấp khiến tim Giản Dao đột nhiên đập mạnh. Quay mặt đi, chống lại sự trêu chọc tình cờ của anh.

Chứng cứ vắng mặt của ba người cũng nhanh chóng được điều tra rõ ràng. Nước là do Văn Hiểu Hoa mua ở cửa hàng tiện lợi gần đó ngày hôm qua. Cửa hàng có nhiều loại nước, nước là do Văn Hiểu Hoa tự mình chọn. Hôm qua ba người đều chuẩn bị ở trong phòng làm việc, ra ra vào vào, cho nên ai cũng có khả năng hạ độc. Hơn nữa phòng thí nghiệm cũng đã kiểm tra mấy chai nước còn lại, toàn bộ đều bị tiêm hóa chất vào. Vị trí phòng làm việc ở góc tương đối hẻo lánh, không có camera ở cửa. Rời khỏi hiện trường, Giản Dao nhìn ba người Tưởng Học Nhiễm lên xe cảnh sát. Lúc

https://thuviensach.vn

này sắc trời đã hoàn toàn tối đen, sắc mặt ba người bọn họ dưới ánh đèn đều lộ ra vẻ âm trầm, ảm đạm. Bọn họ không nói chuyện với nhau, cũng không nhìn nhau, dường như trong lòng đều có tâm sự. Còn Bạc Cận Ngôn đứng ở cửa phòng làm việc, nhìn chậu hoa bên cửa sổ, đất đã bị đào hết ra, chỉ còn chậu không. Dường như còn mấy đóa hoa cúc không biết héo rũ đã bao lâu rồi, dường như chúng từng có hình dáng vô cùng đẹp đẽ. Anh nhặt một đóa hoa lên, nhìn mấy lần, im lặng.

"An Nham không tìm được hình ảnh theo dõi Hàn Vũ Mông!" Phó Tử Ngộ hơi thất vọng, lại hơi không cam lòng ngồi xuống đối diện Bạc Cận Ngôn. Lúc đó đã là hơn mười giờ đêm, Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn Phó Tử Ngộ: "Cậu đi về trước đi, tớ sẽ nhìn thay cậu."

"Tớ muốn ở lại chỗ này." Phó Tử Ngộ đáp.

Bạc Cận Ngôn lại nở nụ cười, nói: "Nếu cậu sớm gia nhập đội một chút, hiện tại có lẽ đã có thể danh chính ngôn thuận ở lại chỗ này."

Phó Tử Ngộ cũng cười: "Này, đủ rồi! Không giúp đỡ người mà còn thừa nước đục thả câu."

Hai người im lặng một lát, Bạc Cận Ngôn nói: "Trở về nghỉ ngơi đi. Nếu cô ấy không muốn gặp cậu, cậu có đau khổ chờ cũng không được. Nếu cô ấy muốn gặp cậu, nhất định sẽ xuất hiện."

Phó Tử Ngộ lườm anh: "Cậu càng ngày càng giống cao thủ tình trường đắc đạo."

Bạc Cận Ngôn đáp: "Tớ làm chuyện gì mà không phải là cao thủ chứ?"

Phó Tử Ngộ cười, cuối cùng vẫn đứng dậy trở về, Bạc Cận Ngôn lại dặn dò: "Đừng tự đi tìm cô ấy nữa, đừng cả ngày đến nơi cô ấy từng xuất hiện. Chăm sóc tốt cho bản thân."

https://thuviensach.vn

Phó Tử Ngộ cười nói: "Tớ sẽ cố gắng hết sức."

Anh đi không bao lâu thì Giản Dao vào, hỏi: "Tử Ngộ đi rồi."

"Ừ."

Giản Dao ngồi xuống, khẽ than: "Người phụ nữ kia rốt cuộc muốn làm gì?"

Bạc Cận Ngôn cũng không đáp hỏi lại: "Hai lần cô ấy xuất hiện trước mắt Tử Ngộ, nhưng đều không bị camera chụp lại. Em có hiểu nó có nghĩa gì không?"

Giản Dao sững sờ. Bạc Cận Ngôn thản nhiên nói: "Tức là 'cô ấy' là cao thủ phản điều tra."

Giản Dao im lặng một lúc lâu, nói: "Anh nói xem tin nhắn kia liệu có phải là cô ấy gửi cho em không? Nhưng tại sao không gửi cho Tử Ngộ mà là em chứ?"

"Bà Bạc." Bạc Cận Ngôn thản nhiên nói, "Nhà chúng ta điều tra án không dựa vào suy đoán."

Giản Dao lườm anh. "Phương Thanh đã tách riêng ba người bọn họ ra rồi." Cô nói, "Hơn nữa còn đem kết quả điều tra không có khả năng người thứ sáu xâm nhập hiện trường tiết lộ lờ mờ cho bọn họ. Hiện tại phải làm thế nào?"

Bạc Cận Ngôn đứng lên, đáp: "Để bọn họ đợi thêm một lát."

Giản Dao nở nụ cười: "Phương Thanh cũng có ý như vậy. Hai người các anh thật ăn ý."

"Nếu không anh có thể chọn anh ta sao?"

https://thuviensach.vn

"Anh đi đâu vậy?" Giản Dao hỏi.

Bạc Cận Ngôn cầm lấy áo khoác: "Anh đi xuống dưới một lúc."

Giản Dao nhìn mặt bên của anh, thời điểm Bạc Cận Ngôn muốn đi dạo một mình thực sự không nhiều lắm.

"Em cũng đi." Cô đuổi theo.

Tổ vụ án tâm lý tội phạm đặc biệt tuy thuộc về Bộ công an, nhưng bình thường khi làm việc đều có liên hệ chặt chẽ với cục cảnh sát hình sự thành phố. Dưới cục có một sân thể dục. Tối nay sương mù dày đặc, mưa bụi lất phất. Dưới ngọn đèn u ám, chiếu xuống đường chạy yên tĩnh. Bạc Cận Ngôn chậm rãi đi đằng trước, Giản Dao theo sau. Cô nghĩ có lẽ là anh đang lo lắng chuyện Phó Tử Ngộ. Nếu không còn ai có thể khiến anh lo âu đây? Một lát sau, Giản Dao đi lên trước bám lấy vai anh: "Cận Ngôn, cõng em."

Trong lòng Bạc Cận giống như bị bao phủ bởi làn sương mù lạnh lẽo, vắng lạnh quạnh quẽ, nghe thấy yêu cầu của cô, trong lòng nóng lên, hơi cúi người, để cho cô leo lên, sau đó dễ dàng cõng cô, tiếp tục đi về phía trước. Cô vùi mặt vào tấm lưng rộng lớn của anh, khẽ cười. Khóe miệng Bạc Cận Ngôn cũng có ý cười. "Em nặng lên rồi." Anh thản nhiên nói.

Giản Dao lắp bắp kinh hãi: "Anh...xúc giác của anh tốt như vậy?" Gần đây đúng là cô tăng lên hai cân, có lẽ do đi ăn với đám người Phương Thanh, An Nham...

"Xúc giác của anh luôn rất tốt." Anh nói.

Giản Dao khẽ "hừ" một tiếng. Cô ghé vào lưng anh, không nói gì nữa. Bên cạnh thỉnh thoảng có người chạy bộ qua, Bạc Cận Ngôn nhìn không chớp mắt. Giản Dao hơi ngượng, "Thả em xuống đi."

"Anh còn muốn cõng thêm một lát."

https://thuviensach.vn

"Vâng..."

Lại cõng một đoạn ngắn, anh bỗng nhiên dùng ngón tay cái khẽ vuốt vào trong đùi cô. Ngứa quá lại còn tê dại, như bất cẩn, lại như khiêu khích mê hoặc nào đó.

"Đừng làm vậy." Giản Dao đỏ mặt.

"Chỉ là đột nhiên muốn làm như vậy." Anh thấp giọng nói.

Sương mù phả vào mặt, man mát, lành lạnh. Hai người im lặng một lát, Giản Dao nói: "Aiz, em cõng anh nhé?"

Đề nghị này hơi bị thú vị, Bạc Cận Ngôn thả cô xuống. Giản Dao xoa tay, đi lên trước mặt anh, hơi cúi lưng. Bạc Cận Ngôn không khách khí leo lên, nhưng hai chân vẫn chạm đất.

"Á..." Giản Dao cắn răng, cõng anh đi về phía trước mấy bước.

"Oh." Bạc Cận Ngôn khen ngợi, "Không nhìn ra bạn gái của anh còn rất có năng lực bạn trai." (*)(*)từ được sử dụng rộng rãi trên mạng mô tả chàng trai chu đáo, ấm áp, phong cách đàn ông bá đạo

Giản Dao bị trêu nở nụ cười: "Lại là danh từ mới trên mạng anh nghe được từ chỗ An Nham?"

"Đúng vậy."

Lại đi mấy bước, Giản Dao thực sự không kiên trì được nữa, trước mặt là thảm cỏ, định bỏ anh xuống, ai ngờ anh không buông tay. Giản Dao không đứng thẳng được, bị anh nhân cơ hội đó kéo xuống, cả hai đều ngã xuống cỏ. Anh ôm cô không buông tay. Giản Dao: "Anh làm gì vậy?"

Trong bóng đêm u ám, anh nhìn cô, đôi mắt sáng như sao: "Nhìn mặt cỏ, anh bỗng nhiên rất muốn ôm em....lăn một lát."

https://thuviensach.vn

Giản Dao: "..."

Đối mặt với Labrador Bạc, Giản Dao không thể nói lại. Hai người không làm gì hết, chỉ nằm trên cỏ, Giản Dao tựa vào ngực anh.

"Anh đừng lo lắng." Cô khẽ ghé vào lỗ tai anh nói, "Tử Ngộ là người tốt như vậy, cho dù lần này điều tra kết quả như thế nào, em cảm thấy anh ấy nhất định sẽ có cuộc sống hạnh phúc."

"Ừ, anh cũng cho rằng như vậy."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 30

"Phòng làm việc hoạt hình Nguyệt Ảnh được thành lập hai năm trước." Phương Thanh nói, "Thực ra cũng không có đăng kí chính thức, chỉ là sở thích của mấy sinh viên, tự thành lập nhóm. Ở trong giới cũng có chút danh tiếng."

Trong phòng họp, các cảnh sát cúi đầu ghi chép. "Theo lời ba kẻ tình nghi, thành viên chủ chốt của bọn họ là năm người." Phương Thanh chậm rãi nói.

Một cảnh sát khác nói: "Chúng tôi cũng đã cơ bản hỏi thăm được hoàn cảnh của năm người, đều là sinh viên đại Học Nam Hoa, Tưởng Học Nhiễm và nạn nhân nữ Dung Hiểu Phong đều tốt nghiệp năm ngoái, công tác gần một năm. Hứa Sênh, Văn Hiểu Hoa và nạn nhân nam Lục Quý đều là năm nay tốt nghiệp. Điều kiện kinh tế trong nhà bình thường, không đủ để cho bọn họ tiếp tục sự nghiệp cosplay sau khi tốt nghiệp. Phòng làm việc này cũng sắp giải tán."

"Vụ án lần này có thể có liên quan đến việc bọn họ phải giải tán không?" Một cảnh sát nữ hỏi.

Người cảnh sát nói: "Tôi thấy không có khả năng. Rất nhiều người khi học đại học đều có chút sở thích, sau khi tốt nghiệp đều từ bỏ vì hiện thực, gia nhập xã hội. Không thể bởi vì chuyện này mà giết người đâu. Lúc học đại học tôi còn chơi cho ban nhạc đấy. Hiện tại ngay cả khúc đơn giản nhất cũng không đàn được."

https://thuviensach.vn

Cảnh sát khác nở nụ cười, trêu ghẹo nói: "Lão Trương, không thể tin được anh còn từng có ước mơ như vậy."

"Đúng vậy, còn mạnh mẽ hơn chúng tôi rất nhiều."

Phương Thanh cười nói: "Ở thời đại hiện nay, việc mất đi ước mơ cũng là chuyện thường gặp."

Lời này khiến mọi người im lặng, ngay cả An Nham luôn cúi đầu cũng phải ngẩng đầu lên liếc anh ta. Một cảnh sát già cảm thán: "Bọn họ đều là những đứa trẻ, khi học đại học theo đuổi đam mê và ước mơ, ai nghĩ rằng lại phải bồi thường bằng tính mạng?"

Phương Thanh nói: "Vụ án đã qua tám tiếng, kết quả bước đầu điều tra là: Năm người đều không có công việc ổn định, sinh viên bình thường, gia cảnh bình thường, không có khoản thu mờ ám. Không có động cơ giết người rõ ràng. Không có bằng chứng ngoại phạm. Cho dù là người chết hay người sống, trong móng tay đều không có gì. Ngoài ra, chúng tôi từng trao đổi với bọn họ thì được biết chìa khóa phòng làm việc cũng không giao cho người khác. Không có khả năng người ngoài đánh chìa khóa xâm nhập."

Tất cả mọi người im lặng. Một vụ án nhìn thì đơn giản, nhưng lại lâm vào cục diện bế tắc khi điều tra.

"Còn cần điều tra thêm." Phương Thanh nói. Tất cả mọi người gật đầu. "Nhưng có thể khẳng định ba người bọn họ có bí mật che giấu chúng ta." Phương Thanh nói.

Mọi người đều đồng ý với điều này. Một cảnh sát nói: "Nếu nhiệt tình với cosplay như vậy, một thời gian trước đó lại đột nhiên ném hết tất cả ảnh kỉ niệm trong phòng làm việc, thực sự không thích hợp. Hơn nữa bạn trong nhóm chết, phản ứng của ba người bọn họ đều rất kì lạ. Vô cùng hoảng sợ giống như đang cố hết sức trốn tránh gì đó."

https://thuviensach.vn

Tan họp, Phương Thanh và An Nham cùng ra khỏi phòng họp. Từ xa đã nhìn thấy trong hành lang có người tranh cãi ầm ĩ, có người khóc lóc.

"Là cha mẹ của nạn nhân Lục Quý và Văn Hiểu Hoa. Gia đình những người khác đều ở nơi khác, cha mẹ còn chưa đến." Một cảnh sát giải thích.

"Bảo nó không cần chơi cái biểu diễn quỷ quái này, học hành, tìm công việc cho tốt mà không chịu nghe!" Cha Lục Quý ngồi trong hành lang gào khóc. Ông mặc chiếc áo sơ mi đã hơi cũ, bên trong là áo may ô trắng dân BJ thường mặc, vừa nhìn đã biết gia cảnh không dư dả. Mẹ Lục Quý ngồi bên cạnh, khóc đến mức mất tiếng."Hiện tại xong rồi! Toàn bộ xong rồi! Con của tôi!"

Ông Lục hét lên, "Nhà này xong rồi! Lục Quý! Con chơi cái này làm gì! Tôi hận không ngăn nó! Con ơi, học hành cho tốt tìm công việc ổn định thì hiện tại cha mẹ đã không cần phải người đầu bạc tiễn người đầu xanh!"

Cha mẹ Văn Hiểu Hoa thoạt nhìn yên lặng hơn, quần áo cũng tốt hơn, nhưng có lẽ là đến cục cảnh sát, hai người đều rất khẩn trương, bắt lấy một cảnh sát hỏi: "Khi nào Hiểu Hoa của chúng tôi có thể đi được? Bạn học của nó chết thì liên quan gì đến nó chứ? Mau thả con chúng tôi ra!"

Người cảnh sát định an ủi, ai ngờ ông Lục ở bên cạnh nghe được, lập tức đi về phía đó, tóm lấy áo ông Văn: "Con tôi đã chết rồi, tại sao con ông vẫn còn sống chứ? Hạ độc, bọn chúng nói là hạ độc! Có phải do con nhà các ông làm không? Mợ nó! Tại sao con tôi chết mà con ông vẫn sống tốt chứ!"

Ông Văn thoạt nhìn là phần tử trí thức, mặt cũng đỏ lên, dùng sức thoát khỏi tay ông Lục: "Ông là đồ thần kinh! Con ông chết thì liên quan gì đến nhà tôi!" Bà Văn cũng đi lên hỗ trợ, bà Lục thấy thế càng khóc nhiều hơn. Cảnh sát vội vàng khuyên can. Vô cùng hỗn loạn. Phương Thanh và An Nham vẫn lặng lẽ quan sát.

https://thuviensach.vn

"Hai gia đình này đều bị phá hủy rồi." Phương Thanh nói, "Cậu nói xem rốt cuộc thương hại là cái gì?"

An Nham ngẩn ra, Phương Thanh đã xoay người đi vào phòng thẩm vấn. An Nham bước nhanh theo sau, hỏi: "Tổ trưởng và Giản Dao đâu?"

Phương Thanh đáp: "Bọn họ đi thăm dò bí mật kia."

An Nham: "Chúng ta thì sao?"

Phương Thanh nở nụ cười một chút: "Chúng ta ư, đi gặp ba kẻ tình nghi sống sót."

Cùng lúc đó, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao ngồi xe đến đại học Nam Hoa. Giản Dao vẫn hơi nghi ngờ: "Thẩm vấn kẻ tình nghi, chuyện quan trọng như vậy, anh không tham gia, mà đi điều tra bối cảnh ư?"

Bạc Cận Ngôn đáp: "Chuyện này giao cho Phương Thanh là được rồi. Anh ta sẽ làm rất tốt."

Giản Dao nở nụ cười: "Không thể tưởng tượng được, anh rất biết dùng người, còn có năng lực lãnh đạo đấy."

Bạc Cận Ngôn liếc cô đáp: "Anh không có hứng thú với chuyện lãnh đạo. Anh chỉ là đem chuyện mình không thích, đơn giản nhàm chán, phân công nó cho người ưa thích, thích hợp với nó thôi. Ví dụ như giữa anh và em..."

Giản Dao: "Đủ rồi."

Cô lại hỏi: "Tại sao anh lại cảm thấy hứng thú với điều tra bối cảnh?"

Khóe miệng Bạc Cận Ngôn nhếch lên: "Vì vụ án này thấy rõ đau khổ che giấu phía sau càng quan trọng hơn đối mặt với tử vong."

https://thuviensach.vn

Đại học Nam Hoa, kí túc xá sinh viên. Phòng ở kí túc xá của nạn nhân Lục Quý đã có nhân viên giám định tiến vào, các sinh viên đã tiếp nhận tra hỏi. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đi vào, chỉ thấy cái giường ngổn ngang đúng là giường của Lục Quý, cũng là điển hình cho kí túc xá nam đại học. Giản Dao cẩn thận quan sát một vòng, trên tường chỉ dán thời khóa biểu đơn giản, chữ viết không dám khen tặng. Màn có cái lỗ nhỏ, cũng không được khâu lại. Trên bàn học sách cũng lộn xộn không kém giường. Trong tủ quần áo có mấy bộ đồng phục thể thao, còn có mấy chiếc áo phông nhãn hiệu bình thường, chỉ có mấy chục tệ, còn có một ít quần áo tất bẩn để trong ngăn tủ. Nhìn một lát, Bạc Cận Ngôn hỏi: "Thấy rõ chưa?"

Giản Dao gật đầu: "Rõ rồi."

Hai người rời khỏi căn phòng kí túc xá này. Đi đến kí túc xá của Hứa Sênh. Kí túc xá nữ tương đối sạch sẽ hơn, giường của Hứa Sênh cũng rất đơn giản. Chiếc màn bình thường, trên tường cũng không dán gì, cũng không trang trí gì phù hợp với tính cách im lặng hiền lành của cô bé. Sách vở đặt gọn gàng trên giá sách, máy tính là loại rẻ nhất. Trong tủ quần áo đều là quần áo màu trắng xám ghi. Giày xăng đan đã đứt một bên quai vẫn chưa sửa, đặt dưới bàn, xem ra vẫn còn đang dùng.

"Đúng như anh dự đoán." Bạc Cận Ngôn nói.

Giản Dao gật đầu.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Đi đến kí túc xá của Văn Hiểu Hoa. Giường cậu ta cũng hơi bẩn, nhưng vẫn sạch hơn một chút so với Lục Quý, nhưng không bằng được Hứa Sênh. Trên tường dán đầy thời khóa biểu, một ít trang tuyên truyền Comic-Con, còn có tạp chí có hình ngôi sao. Trên giá sách đặt một số sách ôn thi tốt nghiệp, còn có sách truyền cảm hứng thành công. Trên mặt bàn hơi lộn xộn, nhưng không bẩn. Trong tủ quần áo đều là áo phông trắng, còn có mấy chiếc áo và quần đùi in hình hoạt hình. Dưới bàn để giày thể thao. Sau khi rời khỏi đại học Nam Hoa, hai người Tưởng Học Nhiễm và Dung Hiểu Phòng đều thuê nhà trọ riêng. Dung Hiểu Phong thuê chung với một bạn học nữ. Cô ta ở trong một căn phòng nhỏ, rèm cửa màu hồng phấn, trên tường dán không ít ảnh chụp cosplay của cô ta. Trong phòng hơi lộn xộn, cũng hơi bẩn. Quần áo bẩn để trong góc còn chưa giặt. Trong tủ quần áo đều là đồ màu trắng ngà, thoạt nhìn đều biết là đồ giá rẻ, nhưng kiểu dáng khá thời thượng, màu sắc rực rỡ. Bạc Cận Ngôn chú ý tới ban công căn phòng này còn có mấy chậu cây xanh, hỏi cô gái ở cùng: "Những chậu cây này là do ai chăm?"

Cô gái đáp: "À...là tôi."

"Dung Hiểu Phong không chăm sao?"

Cô gái kia sau khi biết được tin Dung Hiểu Phong chết, còn hơi hoảng hốt chưa bình tĩnh được, đáp: "Không...Cô ấy không chăm đâu. Cô ấy không có kiên nhẫn với thứ này. Cô ấy chỉ thích nghe nhạc và cosplay."

https://thuviensach.vn

Thoạt nhìn điều kiện kinh tế của Tưởng Học Nhiễm tương đối dư dả, cậu ta tự thuê một căn phòng riêng. Nhưng vị trí cũng hơi xa trung tâm, phòng ở cũng đã cũ. Đây là một khu nhà được xây dựng ở thập niên 90, hai bên hành lang đều là một dãy phòng ở. Căn phòng của Tưởng Học Nhiễm tương đối sạch sẽ, cũng có mấy chiếc áo sơ mi âu phục đắt tiền để trong tủ quần áo. Nhưng màu sắc căn phòng cũng lạnh lẽo, không trang trí nhiều lắm, thoạt nhìn là bộ dáng ở thuê, không thay đổi quá nhiều. Quần áo phần lớn là đen xám ghi. Trên giá sách ngoài tài liệu công việc, sách tài chính kinh tế thì không có đồ gì khác. Rời khỏi nhà Tưởng Học Nhiễm, Bạc Cận Ngôn hỏi Giản Dao: "Thấy rõ rồi chứ?"

Giản Dao đáp: "Thấy rõ."

"Anh đã biết bí mật bọn họ che giấu là gì rồi." Bạc Cận Ngôn nói, "Ba người bọn họ đều đang nói dối."

Giản Dao nói: "Em nghĩ mình cũng đã biết rồi."

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: "Bông hoa tâm lý tội phạm ngày càng nở rộ ở trước mặt anh."

Bên trong phòng thẩm vấn, một ngọn đèn trắng, yên lặng lại chói mắt. Người đầu tiên tiếp nhận thẩm vấn là Văn Hiểu Hoa. Phải nhặt quả hồng mềm nhất, đây luôn là nước cờ của Phương Thanh. So với chạng vạng ngày hôm qua, hiện tại thoạt nhìn Văn Hiểu Hoa tỉnh táo hơn không ít, nhưng Phương Thanh hiểu rõ, đối với chàng trai tính cách yếu đuối, yên tĩnh này chỉ cần chọc phát là thủng.

"Cậu gia nhập nhóm hoạt hình Nguyệt Ảnh khi nào?" Phương Thanh không nhanh không chậm hỏi.

Văn Hiểu Hoa: "Năm ngoái...nửa năm trước."

"Lúc ấy nhóm hoạt hình có mấy người?"

https://thuviensach.vn

Văn Hiểu Hoa: "Ba, hai người đi. Dung Hiểu Phong và Tưởng Học Nhiễm."

"Cậu chủ yếu phụ trách hoạt động gì ở nhóm?"

"Tôi...tôi chịu trách nhiệm đóng một số vai shota (*), còn có một số việc vặt vãnh."

(*) Shota là từ chỉ các nhân vật nam có tính cách và ngoại hình giống bé trai 12,13 tuổi trở xuống. Nhìn chung, Loli và Shota có nghĩa giống nhau chỉ khác, Loli dùng chỉ các nhân vật nữ và Shota dùng chỉ các nhân vật nam

Phương Thanh hơi cau mày: "Sho...ta?"

An Nham nghiêng người qua, thấp giọng giải thích với anh ta mấy câu, mi tâm Phương Thanh giãn ra, gật đầu.

"Trước một ngày xảy ra vụ án, trên đường cậu mua nước từ cửa hàng tiện lợi trở về có ai nhìn thấy không?" Mặt Văn Hiểu Hoa lập tức đỏ lên: "Tôi, tôi không chú ý."

"Có từng dừng lại ở trên đường không?"

"Không có!"

Dần dần chạm đến chủ đề nhạy cảm hơn. Phương Thanh nhìn thẳng cậu ta: "Thật sự không có ai khác có chìa khóa phòng làm việc của các cậu?"

Văn Hiểu Hoa: "Có lẽ là không."

"Nhưng độc hạ trong nước." An Nham thản nhiên nói, "Ngoài hai người chết, cũng chỉ có ba người các cậu từng đụng vào nước."

https://thuviensach.vn

Văn Hiểu Hoa lập tức luống cuống: "Tôi không biết! Dù sao cũng không phải tôi! Không phải tôi! Tôi hạ độc họ làm gì chứ. Tôi, tôi...Tôi thực sự không biết sẽ xảy ra chuyện này..."

Phương Thanh ngắt lời cậu ta: "Vậy cậu cảm thấy ai là người hạ độc?" Giọng nói lạnh lùng khiến Văn Hiểu Hoa run rẩy.

"Tôi...không biết."

"Nhất định sẽ có một người." Phương Thanh nói, "Nếu không chất độc làm sao tự chạy được vào trong chai nước. Văn Hiểu Hoa, cậu phải hiểu rõ, chất độc bỏ vào trong tất cả các chai nước đấy. Hiện tại nếu có gì giấu diếm, ai biết được tiếp theo người hung thủ sẽ làm hại có phải là cậu hay không?"

Văn Hiểu Hoa rùng mình. Im lặng một lúc lâu, cậu ta ngẩng đầu, nói: "...Tưởng Học Nhiễm."

Phương Thanh và An Nham im lặng. Văn Hiểu Hoa cũng đã mất kiên nhẫn, lắp bắp nói: "Tưởng Học Nhiễm! Trong mấy người chúng tôi, chỉ có cậu ta là kẻ máu lạnh nhất. Nếu...nếu thật sự có người hạ độc, không thể là ai khác ngoài cậu ta!"

"Tại sao cậu nghi ngờ cậu ta? Cậu ta có động cơ gì để giết mọi người chứ?" Phương Thanh chậm rãi hỏi.

Văn Hiểu Hoa hơi sửng sốt, cúi đầu: "Tôi không biết. Là các người bảo nhất định phải nói ra một người."

Phương Thanh và An Nham liếc nhau, im lặng.

"Câu hỏi cuối cùng." Phương Thanh lấy một thứ từ trong ngăn kéo ra, đúng là con rối trang trí tiểu hòa thượng Bạc Cận Ngôn phát hiện trong phòng làm việc, đã được lau sạch sẽ: "Vật trang trí này là ai mua?"

https://thuviensach.vn

Văn Hiểu Hoa há hốc mồm, đáp: "Tôi không nhớ rõ, có thể...là Lục Quý chăng?"

Người thứ hai tiếp nhận thẩm vấn là Hứa Sênh.Cô gái này vẫn như trước đó, im lặng hơi khẩn trương ngồi sau bàn. Phương Thanh hỏi câu gì, đều trả lời vô cùng ngắn gọn.

"Cô gia nhập nhóm khi nào?"

"Tháng chín năm ngoái."

"Lúc ấy nhóm có mấy người?"

"Ba."

"Ba người nào?"

"Dung Hiểu Phong, Tưởng Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa."

"Ngày xảy ra vụ án, cô đang làm gì?"

Hứa Sênh đáp: "Tôi chịu trách nhiệm sửa sang lại đạo cụ, cosplay một nữ sát thủ trong anime, cần hóa trang, chuẩn bị."

"Có người hóa trang cho các cô không?"

"Không có, chúng tôi không có tiền mời, đều là tự làm."

Phương Thanh: "Cô có chú ý ai đã từng chạm qua nước không? Trong phòng làm việc chỉ có năm người các cô."

Hứa Sênh cắn môi, đáp: "Tôi không để ý. Nước là do Văn Hiểu Hoa mua."

"Ồ?" Phương Thanh hỏi, "Cho nên cô nghi ngờ Văn Hiểu Hoa?"

https://thuviensach.vn

Hứa Sênh lắc đầu: "Tôi không nghi ngờ cậu ta. Cậu ta không có lý do gì để giết chúng tôi cả."

Phương Thanh lại đưa ra câu hỏi: "Vậy cô cảm thấy là ai hạ độc? Phải có một người chứ, chất độc không thể tự chạy vào chai được."

Hứa Sênh: "...Tôi không biết."

"Chất độc bỏ vào trong tất cả các chai nước đấy." An Nham nói, "Cô không cần phải giấu gì hết. Nếu tiếp theo hung thủ nhắm vào cô thì làm thế nào?"

Sắc mặt Hứa Sênh trắng bệch, im lặng. "...Tưởng Học Nhiễm." Cô ta chậm rãi nói.

"Tại sao?" Phương Thanh hỏi.

"Người này rất ích kỷ, cũng rất vô tình."

"Tại sao cậu ta phải giết người?"

Hứa Sênh im lặng trong chốc lát, nói: "Tôi không biết, nhưng không có khả năng là Văn Hiểu Hoa và tôi."

Cuối cùng Phương Thanh lại lấy ra vật trang trí kia: "Ai mua vật trang trí này?"

Hứa Sênh nhìn thấy im lặng.

"Hơn hai trăm, rất đắt tiền."

"Là Văn Hiểu Hoa." Hứa Sênh đáp. So với Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh, Tưởng Học Nhiễm có vẻ vô cùng bình tĩnh, còn hơi lơ đễnh.

"Cậu là người sáng lập nhóm?" Phương Thanh hỏi.

https://thuviensach.vn

Tưởng Học Nhiễm ngừng một chút, đáp: "Đúng, là tôi và Hiểu Phong cùng sáng lập. Không nghĩ tới hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy.

"Ngày xảy ra vụ án, cậu đang làm gì?"

"Còn có thể làm gì chứ? Hôm đó là Comic-Con có quy mô lớn nhất năm nay, thành viên nhóm tôi chuẩn bị biểu diễn, vô cùng bận rộn. Nước là do Văn Hiểu Hoa mua về, tôi chưa từng chạm vào."

"Nghe nói nhóm các cậu sắp giải tán?" Phương Thanh hỏi.

Tưởng Học Nhiễm thở dài, nói: "Đúng vậy. Anh cảnh sát, anh cũng biết đấy chúng tôi cũng sắp tốt nghiệp, còn phải làm việc. Cái nhóm này chỉ chơi được lúc học đại học thôi, chứ đi làm rồi ai còn có sức lực, lại phí tiền, không có thu nhập."

"Có ai không đồng ý không?" An Nham hỏi.

Tưởng Học Nhiễm: "Không có, tất cả mọi người đều đồng ý. Chúng tôi đều phải sinh tồn, ăn cơm."

"Cậu cho rằng là ai hạ độc?" Phương Thanh làm như lơ đãng nói bóng gió, "Các cậu đều khẳng định chỉ có năm người các cậu có chìa khóa. Hạ độc vào trong nước chỉ có thể là ba người các cậu."

Trái với dự đoán của Phương Thanh và An Nham, so với hai người trước đấu tranh do dự, Tưởng Học Nhiễm không hề do dự đáp: "Là Hứa Sênh."

Phương Thanh: "Tại sao?"

Tưởng Học Nhiễm cười lạnh đáp: "Ai biết được chứ cô ta luôn quái gở, không biết đang nghĩ gì. Văn Hiểu Hoa không có lá gan này, không có người khác thì chỉ có thể là cô ta thôi!"

https://thuviensach.vn

Phương Thanh nhấp ngụm trà, im lặng. An Nham cũng cúi đầu gõ chữ. Tưởng Học Nhiễm nhìn hai người bọn họ, mặt dần đỏ lên: "Các người nghi ngờ tôi?"

"Không phải chúng tôi nghi ngờ cậu." Phương Thanh nói, "Trong nhóm cậu, có người nghi ngờ cậu."

Tưởng Học Nhiễm dường như rất tức giận, cười lạnh nói: "Tôi? Tôi ăn no rửng mỡ à, tại sao phải đi giết bọn họ chứ? Đây là ngậm máu phun người! Chắc chắn là Hứa Sênh, không sai đâu, chỉ có cô ta có thể hạ độc thôi. Còn có..." Cậu ta dường như nhớ ra gì đó, nói: "Cho dù không phải là Hứa Sênh, các người có từng nghi ngờ Lục Quý và Dung Hiểu Phong đã chết chưa? Không chừng là do bọn họ hạ độc, muốn mọi người đồng quy vu tận, hoặc là giá họa cho chúng tôi! Trong phim truyền hình trinh thám đều không phải là như vậy sao? Dù sao cũng không phải là tôi! Tôi có bệnh mới đi giết người!"

Phương Thanh không đáp lại sự kích động của cậu ta, mà lại lấy ra vật trang trí, hỏi: "Ai mua cái này?"

Tưởng Học Nhiễm ngẩn ra, cúi đầu nhìn mặt bàn, đáp: "Có lẽ là...Dung Hiểu Phong."

***

Câu chuyện nhỏ:

Liên quan đến việc dọn dẹp nhà cửa, Giản Dao là người ưa dọn dẹp, trong nhà luôn sáng sủa sạch sẽ, gọn gàng ngăn nắp. Còn Bạc Cận Ngôn tuy ít khi đụng tay đến việc này, nhưng cơ bản cũng là người soi mói thích sạch sẽ, tất cả hồ sơ, quần áo đều phải giữ gìn ngăn nắp sạch sẽ. Nhưng mà một ngày nào đó...Giản Giao bỗng nhiên ý thức được một chuyện, phòng của con trai Bạc Giản luôn lộn xộn. Sách vứt bừa bãi, quần áo loạn xạ, mỗi

https://thuviensach.vn

lần cô đi vào cảm giác như đi tới thế giới khác. Giản Dao hỏi Bạc Cận Ngôn: "Anh nói xem đứa trẻ này lôi thôi như thế là giống ai vậy?"

Bạc Cận Ngôn vô cùng học thuật đáp: "Gần mực thì đen, bên cạnh chúng ta có người như vậy không?"

Hai người không hẹn mà cũng nghĩ tới một người, người nọ lại là bạn vong niên với Tiểu Bạc Giản. Khó trách mỗi lần đi vào phòng Tiểu Bạc Giản đều có cảm giác quen thuộc. Giản Dao hơi ủ rũ: "Nhất định là học theo An Nham rồi. Anh xem đấy, nhà An Nham loạn đến mức cỏ mọc thành đồi rồi. Trời ơi, em không muốn tương lai con trai em cũng trở thành trạch nam ế vợ lớn tuổi đâu!"

Bạc Cận Ngôn thản nhiên nở nụ cười: "Không cần lo lắng, anh đi nói chuyện với nó. Đây là trách nhiệm mà người cha phải cố gắng."

Buổi tối. Hai cha con ngồi đối diện nhau. Bạc Cận Ngôn: "Ít học những thói quen xấu trên người anh An Nham của con đi, ví dụ như lôi thôi. Aiz, mỗi lần đi vào phòng con, ta nghĩ đến đi vào hiện trường phạm tội."

Bạc Giản ngẩng đầu, thản nhiên nói: "Đó là cách sống của con."

Bạc Cận Ngôn: "Thật sao? Con hi vọng tương lai sẽ có một cuộc sống giống như trạch nam ế vợ lớn tuổi?"

Bạc Giản: "Không phải nói cha năm đó sao."

Bạc Cận Ngôn: "Buồn cười! Có biết năm đó khi ta theo đuổi mẹ con, An Nham vẫn chỉ biết ôm máy tính chơi game không?"

Bạc Giản im lặng một lát, kéo ngăn kéo ra, bên trong đầy một đống giấy viết thư tình đẹp đẽ thơm nức mũi. Bạc Cận Ngôn ngẩn ra. Bạc Giản thản nhiên: "Đây là thư tình con nhận được học kì này. Nếu con muốn yêu

https://thuviensach.vn

đương, lúc nào chả được. Tiện thể hỏi một câu, cha, lúc đi học cha có nhận được thư tình không?"

Bạc Cận Ngôn: "...Tiếc quá, ta không muốn tiếp tục nói chuyện với con nữa."

Bạc Giản: "Tất nhiên, con cũng vậy."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Ra khỏi phòng thẩm vấn, tâm trạng hưng phấn và kích động mãnh liệt ập vào ngực Phương Thanh. Theo bản năng, anh ta muốn tìm người trò chuyện. Một mình anh ta tựa vào trong hành lang hút thuốc, lấy di động ra. Cách hôm anh ta tặng hoa đã được một ngày. Trong di động vẫn không có cuộc gọi hay tin nhắn nào của cô. Phương Thanh buồn bực hút hết điếu thuốc, đứng dậy đi dưới bầu trời sao sáng ngời. Phải nắm chắc, điều tra vụ án này. Phương Thanh lại mang theo đội đến khu hoạt hình. Bởi vì vụ án giết người bằng thuốc độc xảy ra, nên Comic-Con phải hủy bỏ, nhưng vẫn có người đang dọn dẹp đồ đạc trong sân vận động. Có người nói Comic-Con sẽ tổ chức lại sau. Trước kia Phương Thanh chưa bao giờ đến nơi thế này. Khắp nơi tràn ngập không khí thanh xuân của thiếu nam thiếu nữ, quần áo lố lăng đi qua trước mặt. Nhìn từ bên ngoài, bọn họ nổi tiếng và chói mắt như thế, cực kì cá tính, phóng đãng không kiềm chế được. Dường như không có gì lọt vào mắt họ ngoài biểu diễn trên sân khấu. Nhưng Phương Thanh và những cảnh sát khác cũng cảm thấy xúc động, khi bọn họ đi đến hậu trường, nhìn thấy nhóm thiếu niên cởi đồ trang sức, thay quần áo, tuy còn chưa gỡ bỏ lớp hóa trang, nhưng phần lớn đều mặc áo phông rẻ tiền, cúi đầu ngồi ở ghế nhựa, thậm chí trên mặt đất còn có rất nhiều vỏ cơm hộp. Đây là một quần thể vô cùng mâu thuẫn. Khi biểu diễn, phóng thích cá tính cực hạn, muôn người chăm chú nhìn, giống như thế hệ bọn họ không sợ hãi chỗ nào. Trở lại trong cuộc sống thật, đó là một cái vỏ bình thường, sống vật vờ, mờ nhạt trong đám người. Hôm nay tới nơi này là để điều tra chuyên sâu, cũng là để xác minh phỏng đoán của Bạc Cận Ngôn. Phương Thanh tìm những người cosplayer từng biểu diễn cùng nhóm Nguyệt Ảnh hỏi. Đó là một chàng trai cao lớn, lãnh đạm.

https://thuviensach.vn

"Có biết người của nhóm Nguyệt Ảnh không?" Phương Thanh hỏi.

Chàng trai đang đứng trước gương, cởi chiếc nón sắt nặng nề, đáp: "Gặp mấy lần, nhưng không quá thân."

"Bọn họ có tổng cộng mấy người?"

"Không để ý, bốn, năm gì đấy."

"Ngày hôm qua khi xảy ra vụ án, các cậu có thấy chuyện gì khác thường không?"

Chàng trai lắc đầu: "Không có, tất cả chúng tôi đều bận rộn biểu diễn, ai có hơi đâu để ý đến bọn họ chứ."

Phương Thanh hơi đăm chiêu nhìn chàng trai: "Mấy nhóm các cậu bình thường có hay giao tiếp nhiều không?"

"Không nhiều lắm." Chàng trai cởi được nút cuối cùng, vốc nước ở bồn rửa mặt, "Tất cả mọi người có hoạt động thì tham gia, gần đây nhóm bọn họ cũng tham gia ít hoạt động, cũng không thân với mọi người. Hơn nữa tham gia nhóm thì thường xuyên có người gia nhập, rời đi."

Lúc này có người ở ngoài cửa gọi chàng trai: "Đi thôi, xe buýt sắp tới rồi! Không là trễ xe đấy."

Chàng trai cầm bộ đồ nặng nề khiêng lên vai, hỏi: "Anh cảnh sát, tôi có thể đi rồi chứ?"

Phương Thanh gật đầu: "Đi đi, cám ơn cậu."

Anh ta nghĩ cậu nhóc này cũng không dễ dàng gì. Hình như anh ta năm đó dưới sự sắp đặt của cha, trực tiếp thi trường cảnh sát, không phải nghĩ gì nhiều. Nghĩ như vậy cảm thấy ngay cả ước mơ cũng chưa từng có. Cùng lúc đó, An Nham mặc bộ cảnh phục phẳng phiu, đứng ngoài phòng làm

https://thuviensach.vn

việc Nguyệt Ảnh, quan sát địa hình xung quanh. Gần đó không có camera, camera ở xa hơn cũng không chụp được manh mối gì. Cậu ta muốn đến hiện trường xem còn có thông tin nào bị bỏ qua hay không. Lúc này vừa qua giữa trưa, mặt trời chói chang chiếu trên đỉnh đầu, ánh sáng lóa mắt. An Nham đứng một lát, nghe thấy phía sau có một giọng nữ dễ nghe gọi: "Chú cảnh sát..."

An Nham quay đầu lại, hơi run run. Tóc đen da trắng, cao hơn 1m65, áo phông trắng đơn giản, quần đùi màu đen, đôi chân dài trắng như tuyết, đi bốt, hơi chói mắt. Vẫn chưa lau lớp hóa trang trên mặt, lông mi dài mà cong, đôi môi hồng hồng, nhưng cho dù tẩy trang cũng nhất định là một mỹ nhân mắt to mũi hếch miệng anh đào. Cô gái nhìn tướng mạo An Nham cũng hơi sửng sốt, sau đó sửa miệng: "Anh...cảnh sát."

An Nham bình tĩnh nhìn cô gái: "Có chuyện gì?"

"Anh là cảnh sát phụ trách điều tra vụ án nhóm Nguyệt Ảnh sao?" Cô gái hỏi.

An Nham: "Đúng vậy. Cô là ai? Có chuyện gì?"

Theo bản năng cô gái vén tóc ra sau tai, đáp: "Tôi là Cố Bàng Bàng, là thành viên nhóm Ảnh Âm. Tôi muốn hỏi một chút, đã có kết quả điều tra chưa?"

An Nham tiến lên mấy bước: "Tại sao cô phải quan tâm chuyện này?"

Theo bản năng Cố Bàng Bàng lui về sau mấy bước: "Bởi vì..." Cô gái dường như không biết cân nhắc ngôn ngữ như thế nào. Ánh mắt kia giống như hồ nước trong đêm khuya, trong suốt nhìn cậu ta. An Nham dời tầm mắt. Đúng lúc này, con đường phía sau hai người lại truyền đến tiếng động, hình như có mấy người đi tới, còn có người hô lên: "Là Nguyệt Bán Đại Đại! Là Nguyệt Bán Đại Đại đó! Oa!"

https://thuviensach.vn

"Cậu nói xem đi xin kí tên chụp ảnh chung, cô ấy có đồng ý không?"

An Nham để ý mặt Cố Bàng Bàng đỏ lên. "À...để nói sau vậy, tôi đi trước đây." Cố Bàng Bàng xoay người bước đi. An Nham nhanh tay lẹ mắt, giữ lấy cánh tay cô gái. Hai người liếc nhau, Cố Bàng Bàng thấp giọng nói: "Chúng ta đi nơi khác nói chuyện."

Sau đó hai người đi xuyên qua mấy con đường nhỏ, tới quảng trường nhỏ không có bóng người. Đương nhiên vừa rồi An Nham đã tra trên điện thoại, có được hết tất cả thông tin về vị "Nguyệt Bán Đại Đại" này. Cố Bàng Bàng, 21 tuổi, sinh viên năm ba ngành Vật lý đại học Dân Sinh Trung Quốc. Hoa khôi của khoa. Tên trên mạng "Cố Nguyệt Bán", cosplayer nổi tiếng, ca sĩ nổi tiếng giới cổ phong, đại thần. Tuy trẻ tuổi, nhưng đã lăn lộn trong giới nhiều năm, cũng được coi là bô lão. Weibo có 30 vạn người hâm mộ. Vẫn còn độc thân. Cố Bàng Bàng tựa vào bậc thang bên quảng trường, nói: "Xin lỗi, vừa rồi là mấy người hâm mộ của tôi. Tôi không muốn tiếp xúc trực tiếp với họ."

An Nham: "Ừ."

Cố Bàng Bàng ngẩng đầu nhìn anh: "Anh thật sự là cảnh sát phụ trách sao? Nhìn anh vẫn còn rất trẻ."

An Nham im lặng một lúc, lấy thẻ cảnh sát ra đưa cho cô. Cố Bằng Bàng nhìn kĩ: An Nham, 25 tuổi, tổ vụ án tâm lý tội phạm đặc biệt Bộ công an. Cô "oa" một tiếng, trả lại thẻ cho cậu ta. Có gió thổi qua, Cố Bàng Bàng hơi lạnh, hai chân cũng run rẩy, trắng bắt mắt. An Nham dời tầm mắt, hỏi: "Tại sao cô muốn tìm tôi?"

Cố Bàng Bàng cắn môi dưới, nói: "Cảnh sát An, tôi..."

Ánh mắt An Nham trong suốt.

https://thuviensach.vn

"Hôm nay tôi mới biết được, nhóm Nguyệt Ảnh xảy ra chết người. Sau đó nhớ tới, tối hôm đó hình như tôi nhìn thấy hung thủ. Cho nên tôi cảm thấy phải lập tức báo tin cho cảnh sát." Cô nói, "Buổi tối trước hôm xảy ra vụ án, tôi tham gia hoạt động khá muộn, khi đi ngang qua phòng làm việc của bon họ, nhìn thấy một người không bật đèn đi vào."

An Nham lập tức trợn trừng mắt: "Là ai?"

"Tuy đội mũ, chỉ nhìn thấy mặt bên, nhưng có lẽ là người trong nhóm bọn họ." Cố Bằng Bàng đáp.

"Ai?" An Nham tập trung nhìn cô, "Lục Quý, Dung Hiểu Phong, Tưởng Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa hay là Hứa Sênh?"

Cố Bàng Bàng im lặng một lát, nói: "Cảnh sát An, anh không biết nhóm bọn họ ban đầu có sáu người sao?"

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 33

"Nhóm Nguyệt Ảnh tồn tại người thứ sáu." Bạc Cận Ngôn nói. Trên đường Cherokee chạy tốc độ cao về cục cảnh sát, vẻ mặt Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều nghiêm trọng.

Giản Dao nói: "Hiện trường có bốn điểm đáng ngờ. Thứ nhất, phong cách bài trí của phòng làm việc vô cùng sạch sẽ ấm áp, duy mĩ, tinh tế, đặc trưng phong cách cá nhân. Chắc chắn khi phòng làm việc mới thành lập, có người dốc hết sức làm việc này. Nhưng chúng ta đến chỗ ở của năm người bọn họ, biết rõ đặc điểm tính cách của bọn họ, lại không có người nào có khiếu thẩm mỹ và thói quen như vậy. Thứ hai, người bài trí phòng làm việc cẩn thận sẽ không để cho nó lộn xộn như vậy."

Bạc Cận Ngôn xen ngang: "Đúng, giống như em vậy. Nếu đổi thành em, cho dù nhóm sắp giải tán, em cũng sẽ không để cho phòng làm việc lộn xộn như vậy."

Giản Dao mỉm cười: "Cám ơn ngài Bạc khích lệ. Đúng vậy, hiện tại cả phòng làm việc là trạng thái không ai quan tâm, không có đồ gì sạch sẽ mà còn lộn xộn. Tình hình hiện trường thực tế và phong cách trang trí lúc trước không hợp nhau, hoàn toàn là hai phong cách."

"Phong cách của người thứ sáu đã bị bọn họ che giấu, tước đoạt." Bạc Cận Ngôn nói.

Câu nói sâu sắc này khiến Giản Dao khẽ rung động, nói tiếp: "Thứ ba, toàn bộ ảnh chụp trên tường đều bị ném đi. Điều này không hợp lí. Cho dù nhóm sắp giải tán, nhưng bọn họ cũng không thể vứt bỏ những kỉ niệm

https://thuviensach.vn

từng nhiệt tình yêu thương, quý giá đó. Bọn họ đang muốn che giấu thứ gì?"

"Thứ tư. "Bạc Cận Ngôn chậm rãi nói, "Những bông hoa bị san rớt trong chậu hoa ở cửa sổ hình như cũng không rẻ, hơn nữa còn phải chăm sóc tỉ mỉ. Là thứ từng thuộc về 'người' đó."

Giản Dao im lặng một lát, hỏi: "'Hắn' chính là hung thủ sao?"

"Bây giờ vẫn chưa thể kết luận được." Bạc Cận Ngôn nói, "Nhưng ít nhất 'hắn' là một trong số những kẻ tình nghi. Cho dù bọn họ che dấu về sự tồn tại của một người, nhưng không thể dễ dàng xóa đi như vậy được. Tin rằng Phương Thanh và An Nham điều tra bên ngoài cũng rất nhanh tra ra được sự tồn tại của người này."

"Nhưng..." Giản Dao nói, "Tại sao bọn họ tình nguyện mạo hiểm trở thành kẻ tình nghi giết người, chứ không chịu nói ra sự tồn tại của người này?"

"Đúng vậy." Bạc Cận Ngôn khẽ cười nói, "Tại sao nhỉ? Còn có chuyện gì nghiêm trọng hơn so với việc trở thành kẻ tình nghi giết người à?"

Trong lòng Giản Dao chấn động. Bạc Cận Ngôn nói: "Anh nghĩ chỉ cần điều tra rõ chuyện này là có thể biết được hung thủ là ai."

Cách cục cảnh sát còn một đoạn, Giản Dao cúi đầu nhìn đồng hồ, hai người đã không ngủ hơn ba mươi tiếng rồi. "Có mệt hay không?" Cô hỏi.

"Vẫn tốt."

Giản Dao nở nụ cười: "Đúng vậy, khi điều tra án, anh rất hưng phấn. Như thế này nhé quay về cục tranh thủ ngủ một chút, phải quý trọng thân thể."

https://thuviensach.vn

"Được." Anh liếc nhìn cô, đặt tấm che lên cho cô, "Em ngủ trước một lúc đi."

Giản Dao thực sự không thể chịu nổi nữa, "Ừ" một tiếng, nhắm mắt lại, điều chỉnh ghế, tựa vào ghế, nhanh chóng truyền đến tiếng hít thở đều đều. Bạc Cận Ngôn im lặng một lát, lại liếc qua di động. Bởi vì đột nhiên xảy ra vụ án giết người cosplay, nên vụ án của Hàn Vũ Mông đành tạm thời gác lại. Còn Phó Tử Ngộ hai ngày nay cũng không gọi điện hay nhắn tin gì cho anh. Hiện tại cậu ta đang cần anh mà. Anh nghĩ có lẽ mình nên quan tâm Tử Ngộ nhiều hơn. Cùng với...Anh nghiêng đầu, nhìn Giản Dao bên cạnh mệt mỏi ngủ say. Mái tóc vốn mượt mà hiện tại hơi rối loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ, môi khẽ cong lên. Bạc Cận Ngôn không nhịn được giơ tay ra sờ tóc cô một chút, cuốn mấy vòng. Chuẩn bị cũng khá ổn rồi, chờ vụ án này kết thúc, sẽ cho cô một hôn lễ đầy bất ngờ lãng mạn nhất. Nghĩ đến đây Bạc Cận Ngôn bật cười. Bởi vì không có bằng chứng, ba người Tưởng Học Nhiễm, Hứa Sênh, Văn Hiểu Hoa đều được thả ra, Hứa Sênh trở về kí túc xá, Văn Hiểu Hoa được cha mẹ đưa đi. Tưởng Học Nhiễm quay về nhà trọ, nhưng cục cảnh sát vẫn sắp xếp mấy người canh giữ 24 giờ xung quanh, là giám sát cũng là bảo vệ. Mặt khác, chỗ của ba người bọn họ đều trang bị camera máy nghe lén. Camera gần nhà cũng bị tập hợp khống chế. Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa không nói gì. Tưởng Học Nhiễm vô cùng không hài lòng với chuyện này, hỏi cảnh sát đưa cậu ta về nhà: "Tại sao phải lắp camera? Nghi ngờ tôi à?"

Cảnh sát đáp: "Đừng nghĩ nhiều, để bảo vệ cậu thôi."

Tưởng Học Nhiễm hừ lạnh một tiếng, đá cửa đi vào. Lúc đầu hai cảnh sát ở trong xe giám sát còn có thể nhìn thấy hình ảnh theo dõi rõ ràng trong camera, Tưởng Học Nhiễm ngồi trên sô pha, bật TV, xem linh tinh. Một lát sau, cậu ta bỗng nhiên đứng dậy tắt TV, đi về phía camera được đặt trên bàn. Sau đó một đồ vật phủ lên, màn hình tối đen, không nhìn thấy gì nữa, chỉ nghe thấy tiếng Tưởng Học Nhiễm đi lại.

https://thuviensach.vn

"Shit." Một cảnh sát mắng.

Một cảnh sát khác gọi điện qua: "Tiểu Tưởng, sao lại thế này?"

Tưởng Học Nhiễm không nhanh không chậm đáp: "Anh cảnh sát, tôi không thích bị người ta nhìn thấy nhất cử nhất động. Tôi nhận ý tốt của các anh. Dù sao không phải các anh vẫn nghe thấy à? Tôi đi ngủ đây."

Nói xong cúp điện thoại. Hai cảnh sát cũng không nói gì nữa, dù sao lắp camera trong nhà người ta trên danh nghĩa là vì "hỗ trợ điều tra" và "bảo vệ" phải được sự đồng ý của người ta. Nếu người ta đã không muốn thì cũng không còn cách nào hết. Vì thế hai cảnh sát dành phải vểnh tai lên nghe. Cũng may sau đó tất cả đều bình thường, phòng tắm truyền đến tiếng tắm rửa, còn có tiếng đi lại, đóng cửa của Tưởng Học Nhiễm. Có lẽ là quay về phòng ngủ rồi. Nhóm cảnh sát ở trên xe cũng thay phiên nhau ngủ. Rạng sáng, Phương Thanh tới thay ca, hỏi bọn họ: "Có động tĩnh gì không?"

Người cảnh sát đáp, "Không có. Nhưng thằng nhóc này che màn hình camera theo dõi rồi."

Phương Thanh nhìn vào màn hình mắng: "Không thể để thế này được!" Lập tức gọi điện thoại cho Tưởng Học Nhiễm, nhưng cậu ta sống chết cũng không chịu bắt máy. Phương Thanh mặc kệ tiếp tục gọi, cuối cùng đã có người nghe máy. Tưởng Học Nhiễm nói năng đầy hùng hồn lý lẽ: "Các người đang xâm phạm riêng tư của tôi! Anh cảnh sát, tôi nghĩ tôi chỉ đang hỗ trợ điều tra, không phải kẻ tình nghi. Các người không thể đối xử với tôi như vậy được. Các người còn như vậy tôi sẽ gọi cho bên báo chí khiếu nại đấy!" Cúp điện thoại. Phương Thanh chửi thề, nhưng cũng không có cách nào. Trong máy nghe trộm vẫn im lặng. Xem ra Tưởng Học Nhiễm thực sự đi ngủ. Hơn hai giờ sáng. Một cảnh sát khác đang ngủ, Phương Thanh đeo ống nghe, nhìn sao trời, nghĩ đến vụ án, nghĩ đến Kim Hiểu Triết. Đột nhiên trong tai nghe truyền đến tiếng vang rất khẽ. Tiếng thở gấp, là tiếng thở gấp. "A... a..."

https://thuviensach.vn

Phương Thanh hoảng hốt, lập tức gọi đồng nghiệp dậy. Đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết cực kì thê lương truyền đến máy nghe lén, là tiếng của Tưởng Học Nhiễm. Sau đó là tiếng thứ hai, thứ ba, thứ tư...Cậu ta không ngừng hét lên, giống như đang gặp phải đau đớn cực độ. Phương Thanh bỏ ống nghe xuống, lao ra khỏi xe. Động tác của Phương thanh vô cùng nhanh, cho nên người đồng nghiệp không thể đuổi kịp. Anh ta nhảy qua rào chắn bên ngoài tiểu khu, chỉ mất mấy bước đã băng qua con đường nhỏ lên lầu. Leo mấy bậc thang đã đến căn phòng Tưởng Học Nhiễm ở tầng một. Trên đường chạy, anh ta không ngừng suy nghĩ. Không đúng, cửa nhà Tưởng Học Nhiễm khóa. Nếu có người xâm nhập, bọn họ nhất định sẽ nghe được tiếng động. Người nọ có chìa khóa. Đây là một hành lang rất dài, anh ta vừa thò đầu vào đã thấy cửa nhà Tưởng Học Nhiễm mở rộng, còn ở cuối hành lang một bóng dáng lóe lên rồi biến mất. Là đàn ông. Phương Thanh vội vàng nhìn thấy Tưởng Học Nhiễm nằm ở cửa, máu lênh láng, người nằm bất động. Phương Thanh cắn răng, đuổi theo nhanh như tên bắn. Chờ khi người cảnh sát kia chạy được tới cửa nhà tưởng Học Nhiễm thì lắp bắp kinh hãi. Anh ta tuyệt đối không nghĩ tới sẽ nhìn thấy trường hợp giết người như vậy. Trong phòng rất gọn gàng, không có dấu vết vật lộn. Tưởng Học Nhiễm mắt trợn trừng, trên người mặc một bộ áo cổ đại màu trắng tinh xảo. Trên đầu còn đeo mái tóc giả màu đen, thậm chí còn hóa trang, khuôn mặt tinh xảo, môi đỏ rực. Giữa mi tâm có một nốt chấm hồng, có chút không thể phân biệt được là nam hay nữ. Nhóm cảnh sát ban ngày đều quen nhìn bộ dáng kiêu ngạo nhã nhặn của cậu ta, trước đó cậu ta cũng cosplay nhưng là bộ dáng công tử cổ đại. Lúc này ăn mặc thế này, khiến cho người ta cảm thấy quỷ dị không nói nên lời. Trước ngực cậu ta cắm một con dao ở giữa tim. Máu tươi nhuộm đỏ áo trắng, trên người cậu ta còn có mấy vết thương khác, hiển nhiên đã bị chém rất nhiều dao. Người cảnh sát xông về phía trước mấy bước, thử hơi thở mạch đập của cậu ta, nhưng đã không còn. Người cảnh sát nhìn thấy hình ảnh này, vô cùng sợ hãi: giết người xảy ra hai ba phút trước. Bộ đồ cổ trang, tóc giả, còn cả hóa trang chắc chắn là trước khi chết. Là hung thủ nhân lúc cậu ta

https://thuviensach.vn

ngủ say, mặc cho cậu ta sao? Hay là tự Tưởng Học Nhiễm làm? Đồ điên, đúng thực là đồ điên.

Phương Thanh đuổi theo đến cùng. Bóng đêm yên tĩnh, trên đường không có người, ngay cả chiếc xe cũng không. Người nọ đội mũ, lưng đeo ba lô, liều mạng chạy. Phương Thanh liều mạng đuổi theo. Dần dần khoảng cách giữa hai người được thu hẹp lại. Phương Thanh nhìn bóng dáng thân hình của người nọ, trong lòng chấn động.

"Đứng lại! Cảnh sát đây!" Phương Thanh quát. Nhưng người nọ vô cùng cố chấp, sau khi chạy tới một tòa nhà, bên đó có ngọn đèn, còn có không ít tiếng người, trong lòng Phương Thanh thầm kêu không xong rồi, dùng tốc độ nhanh hơn. Tới cuối đường đã hiểu ra, trước mắt có hàng loạt quầy hàng bán đồ ăn đêm, còn có rất nhiều người đang uống bia ăn đồ nướng, liếc mắt một cái toàn là người. Phương Thanh cúi đầu mắng, ánh mắt như điện xẹt quét qua. Người nọ chắc chắn vẫn chưa chạy xa được. Nhưng quét một vòng vẫn không thấy được bóng dáng người nọ. Lúc này Phương Thanh chú ý tới bên phải con đường phía trước có một nhà vệ sinh công cộng tối như bưng, không có ai ra vào. Trong lòng Phương Thanh khẽ động, chạy vào WC nam. Không có ai hết. Mấy buồng trong cũng đều xem qua, không có một bóng người. Phương Thanh đi ra, đứng ở cửa WC nữ hô: "Trong đây có ai không?"

Không ai đáp lại. Anh chạy vọt vào. Vẫn trống không như cũ. Phương Thanh đứng ở cửa nhà vệ sinh công cộng, ngẩng đầu nhìn. Có ông chú nướng đồ ăn, bán quần áo, có người phục vụ vội vội vàng vàng, có cô gái kéo chàng trai đi xa, nhưng chỉ không thấy bóng dáng của người đàn ông kia đâu. Phương Thanh chưa bỏ cuộc, lại đuổi theo một đoạn. Vẫn không thấy đâu hết. Người nọ như thể biến mất không dấu vết. Anh ta thở hồng hộc đứng trong màn đêm, tức giận mắng "Shit!"

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Trời còn chưa sáng, Giản Dao nằm trong sô pha ở phòng nghỉ cục cảnh sát, bỗng nhiên bừng tỉnh. Trong phòng u ám, chỉ bật một ngọn đèn bàn. Cô ngây người trong chốc lát, quay đầu nhìn, Bạc Cận Ngôn dựa vào một chiếc ghế sô pha khác, đang ngủ say. Cô khẽ khàng đứng lên, đi rửa mặt, khi quay về vẫn thấy anh không nhúc nhích, cho dù nằm trên sô pha chật hẹp thì dáng ngủ vẫn rất ngay ngắn. Chân dài nên duỗi hết ra ngoài chăn. Giản Dao nở nụ cười, đi qua, chỉnh lại chăn, đắp chân cho anh.

"Đúng là một người vợ..." Có người thấp giọng nói thầm.

Giản Dao khẽ hỏi: "Tỉnh rồi?"Anh vươn tay ra, kéo cô vào trong lòng, ôm cô cùng nằm trên sô pha.

"Chật quá đi." Cô nói.

"Theo lý thuyết sẽ không chật được." Anh nói, "Bởi vì em nằm trên người anh. Chúng ta chồng lên nhau, luôn là như vậy."

Giản Dao nở nụ cười: "Hừ."

Anh cũng cười, vùi mặt vào trong tóc cô, dường như rất mệt không muốn cử động.Cô quay mặt sang, chìa tay xoa mặt anh, ngón tay khẽ lướt qua mặt, đầu ngón tay chạm vào lông mày anh, còn có cả lông mi, dường như đam mê và yêu thương càng tăng thêm cho người đàn ông trong lòng này. Anh không nhúc nhích, giống như không phát hiện, giống như đang hưởng thụ, một lát sau mới bắt lấy ngón tay cô, khẽ hôn.

https://thuviensach.vn

"Anh yêu em." Anh nói, giọng nói dịu dàng khàn khàn.

"Em yêu anh." Cô cúi đầu dụi vào ngực anh.

"Cốc cốc cốc..." Có người gõ cửa. Anh kéo cô đứng lên, chỉnh lại quần áo một chút, sau đó đi rửa mặt, cô đi mở cửa. Nửa đêm nửa hôm, trong văn phòng chỉ bật một ngọn đèn mờ. Vẻ mặt An Nham nghiêm trọng đứng bên ngoài: "Tưởng Học Nhiễm chết rồi."

Giản Dao chấn động. Lúc này Bạc Cận Ngôn đã đi tới phía sau cô, khuôn mặt lạnh lùng: "Không phải đã phái người đến bảo vệ sao?"

An Nham đáp: "Hung thủ có chìa khóa, mở cửa vào nhà Tưởng Học Nhiễm, máy theo dõi lại bị Tưởng Học Nhiễm cố ý che đi. Khi phát hiện đã không còn kịp, Phương Thanh lập tức đuổi theo, nhưng không bắt được hung thủ."

Bạc Cận Ngôn cau mày: "Ngay cả Phương Thanh cũng không bắt được?"

Khi bước vào nhà Tưởng Học Nhiễm, Giản Dao cảm thấy rất khó chịu. Ai nhìn thấy người chết ăn mặc như vậy cũng không thoải mái nổi. Đó là biểu đạt, phát tiết nào đó, dùng cách thức tử vong tiêu cực như vậy. Quá trình tử vong của Tưởng Học Nhiễm đã điều tra rõ ràng. Phát hiện hộp thuốc ngủ trong phòng ngủ của cậu ta, cũng điều tra ra gần nửa năm nay cậu ta đã quen uống thuốc ngủ. Hung thủ không chỉ có chìa khóa nhà, còn biết được thói quen của cậu ta. Cho nên hai giờ sáng lẻn vào. Về phần camera bị che mất là do Tưởng Học Nhiễm tự làm. Nếu không Phương Thanh chắc chắn cứu kịp cậu ta, bắt được hung thủ. Qua kiểm tra, trước đó khi cảnh sát kiểm tra nhà Tưởng Học Nhiễm vẫn chưa phát hiện bộ quần áo phụ nữ bằng lụa trắng trên người cậu ta. Cho nên quần áo, tóc giả, dao đều là hung thủ mang đến. Sau khi vào phòng ngủ, hắn thay đổi quần áo, trang điểm, đội tóc giả cho Tưởng Học Nhiễm. Từ một chàng trai nhã nhặn gầy

https://thuviensach.vn

gò biến thành bộ dáng nam giả nữ. Cuối cùng một nhát dao giết chết Tưởng Học Nhiễm, để cho cậu ta vĩnh viễn chết đi trong bộ dáng này. Đám người Phương Thanh nghe được tiếng hét thảm thiết trong máy theo dõi, đúng là tiếng hét của Tưởng Học Nhiễm phát ra, trong khi đang ngủ cậu ta bị giết chết.

"Có thể xác định kẻ tình nghi không?" Bạc Cận Ngôn hỏi.

"Có thể xác định." An Nham đáp, cậu ta lấy ra một bức tranh vẽ tay, nói: "Đây là bộ dáng kẻ tiến vào phòng làm việc buổi tối trước ngày xảy ra vụ án đầu độc mà nhân chứng Cố Bàng Bàng nhìn thấy. Cô ấy vẽ tranh khá tốt, tự mình vẽ ra. Qua lời xác nhận của cô ấy, đúng là một trong những người sáng lập phòng làm việc năm đó, thành viên thứ sáu, Kha Thiển."

Phương Thanh gật đầu nói: "Bức tranh vẽ rất khá. Tối qua tuy tôi chỉ nhìn thấy bóng dáng, nhưng hình dáng là cùng một người. Hơn nữa trước đó khi chúng ta điều tra sâu hơn cũng từ bên ngoài biết được sự tồn tại của Kha Thiển. Nhưng là gần nửa năm nay, cậu ta không còn tham gia hoạt động của nhóm nữa, hơn nữa số lượng người trong giới này rất nhiều, nên trước đó không có ai nhắc tới cậu ta."

"Tôi đã tập trung camera theo dõi gần nhà Tưởng Học Nhiễm, lúc ấy khi Phương Thanh đuổi theo, Kha Thiển chạy như bay, có hai camera chụp lại được cậu ta." An Nham nói, "Có thể xác định trăm phần trăm hung thủ chính là cậu ta."

Bạc Cận Ngôn chỉ lãnh đạm cười, dường như đang trầm tư nhìn tử thi trước mặt. Giản Dao tiếp nhận bức vẽ và tài liệu khác trong tay bọn họ, nhìn bộ dáng của Kha Thiển, trong lòng chấn động. Chàng trai cao gầy, khoảng 1m78. Tóc ngắn, tướng mạo vô cùng thanh tú, ánh mắt thon dài, chiếc mũi cao thanh tú, khuôn miệng nho nhỏ. Có thể nói vô cùng đẹp đẽ. Không thể không nói, nhân chứng vẽ ra bức tranh giống hệt như thật. Kha Thiển có đôi mắt vô cùng u buồn, cách tờ giấy dường như có thể cảm nhận

https://thuviensach.vn

được dòng nước yên lặng trong đôi mắt cậu ta. Năm nay cậu ta 23 tuổi, năm ngoái vừa tốt nghiệp đại học Nam Hoa. Năm đó cùng Tưởng Học Nhiễm, Dung Hiểu Phong sáng lập phòng làm việc Nguyệt Ảnh. Vừa rồi Phương Thanh nhắc tới "điều tra sâu hơn", chính là tìm được một số người cũ trong giới này, đều đã tốt nghiệp đi làm, mới hỏi ra được sự tồn tại của Kha Thiển. Cho dù đám Tưởng Học Nhiễm che giấu thế nào, với mức độ làm việc cẩn thận của cảnh sát, điều tra ra cậu ta chỉ là chuyện sớm hay muộn. Trong tư liệu còn có mấy tấm ảnh, là do Cố Bàng Bàng cung cấp, năm đó cô nhóc cùng tham gia một giải thi đấu cosplay với Kha Thiển, nên vẫn giữ lại một ít ảnh chụp. Nhìn thấy người trong những tấm ảnh, khiến người ta có cảm giác kinh diễm. Kha Thiển trong ảnh mặc đồ màu đỏ hoặc trắng. Tóc dài đen như áo choàng tơ lụa, giữa mi tâm có một nốt ruồi đỏ, mắt như khói sóng, cười như trẻ con, bàn tay trắng nõn như ngọc. Nếu nói trước đó từng chứng kiến vẻ đẹp của những cosplayer khác khiến mắt người ta sáng rực, thì khí chất và mỹ mạo của Kha Thiển đủ khiến người ta im lặng không chớp mắt.

"Bàng Bàng nói, trong cuộc thi cosplay đó, cô ấy đứng thứ nhất, Kha Thiển đứng thứ hai." An Nham bổ sung. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao không để ý, Phương Thanh liếc cậu ta.

"Không có tài liệu sau khi tốt nghiệp." Giản Dao nói, "Cậu ta đi làm ở đâu, làm việc gì? Tại sao rời khỏi nhóm. Hiện tại vì sao lại trở về?"

An Nham lắc đầu: "Cố Bàng Bàng cũng không nghe được tin tức gì về cậu ta. Nói là hơn nửa năm trước cậu ta đã biến mất."

"Đã đến lúc mời hai người kia quay lại trò chuyện rồi." Bạc Cận Ngôn thản nhiên nói, "Nhóm này rốt cuộc cất giấu bí mật gì."

Bên trong phòng thẩm vấn. Biết được tin Tưởng Học Nhiễm chết, sắc mặt Hứa Sênh càng thêm trắng bệch.

https://thuviensach.vn

"Ai giết cậu ta?" Cuối cùng cô nàng cũng đã hơi kích động, "Cậu ta chết như thế nào? Văn Hiểu Hoa? Là Văn Hiểu Hoa sao? Chính là cậu ta...Sao có thể là cậu ta..."

Cô nàng lẩm bẩm, Phương Thanh đưa hiện trường ảnh chụp Tưởng Học Nhiễm tử vong đến trước mặt cô nàng.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Sắc mặt Hứa Sênh bỗng nhiên biến đổi. Đó là loại sắc mặt khó có thể hình dung nổi, giống như người trong nháy mắt chết đi.

"Tại sao..." Phương Thanh chậm rãi hỏi, "Mọi người không nghi ngờ Kha Thiển?"

Cái tên này giống như viên đạn, nổ tung trong lỗ tai Hứa Sênh. Cô nàng im lặng, muốn giơ tay cầm lấy ảnh, nhưng không dám. Phương Thanh nhìn thấy tay cô nàng phát run. Cả người như sắp ngã từ trên ghế xuống.

"Sợ cậu ta như vậy sao?" Phương Thanh hỏi, "Có nhân chứng nhìn thấy tối trước hôm đó, cậu ta vào phòng làm việc hạ độc. Cậu ta là một trong những người sáng lập nhóm, chắc chắn cũng có chìa khóa đúng không? Tại sao các cô cậu không nói? Đêm hôm qua cậu ta giết chết Tưởng Học Nhiễm, suýt bị chúng tôi bắt được."

Hứa Sênh đột nhiên duỗi tay ra, gạt tấm ảnh xuống đất. Sau đó bả vai không ngừng run rẩy, khóc nức nở: "Không! Không thể nào! Sao có thể...Điều này sao có thể..."Tâm trạng của cô nàng hoàn toàn sụp đổ.

Phương Thanh im lặng. Trong một phòng thẩm vấn khác, cũng đang tiến hành hỏi cung. Giản Dao đặt ảnh chụp trạng thái tử vong của Tưởng Học Nhiễm, để trước mặt Văn Hiểu Hoa. Phản ứng của Văn Hiểu Hoa càng tệ hơn so với Hứa Sênh, cả người cậu ta cứng đờ, sau đó té ngã xuống mặt đất.

https://thuviensach.vn

"Tại sao có thể như vậy...Tại sao có thể như vậy..." Sắc mặt cậu ta trắng bệch, cả người run rẩy.

Bạc Cận Ngôn nâng cậu ta lên.

"Đây là tạo hình Kha Thiển thường xuyên cosplay, có đúng không?" Bạc Cận Ngôn chậm rãi hỏi, "Trước khi giết Tưởng Học Nhiễm, cậu ta cosplay cho Tưởng Học Nhiễm."

Văn Hiểu Hoa mở to hai mắt: "Anh...anh...anh nói người giết Học Nhiễm chính là...là Kha, Kha Thiển?"

"Có nhân chứng." Giản Dao nói, "Người đầu độc cũng là cậu ta."

Toàn bộ khuôn mặt Văn Hiểu Hoa không còn chút máu nào: "Không...Không thể nào...Nhất định là lầm rồi! Là người khác! Là những người khác!"

Bạc Cận Ngôn hơi nghiêng người về phía trước, nhìn gần cậu ta, khóe miệng nở nụ cười khinh thường: "Văn Hiểu Hoa, Kha Thiển mất tích đã nửa năm, tại sao toàn bộ các cậu đều giấu giếm chuyện cậu ta từng là thành viên? Tại sao còn chắc chắn hơn cảnh sát, hung thủ không phải là cậu ta?"

Văn Hiểu Hoa không trả lời được, bỗng nhiên cậu ta cúi đầu, né tránh tầm mắt của Bạc Cận Ngôn.

"Các cậu đã làm gì cậu ta?" Bạc Cận Ngôn gằn từng tiếng hỏi.

Nước mắt Văn Hiểu Hoa không ngừng rơi xuống: "Tôi không biết, tôi không biết gì hết! Không phải tôi! Tôi chỉ là...Tôi muốn về nhà! Tôi muốn về!" Cậu ta khóc rống lên.

Mắt thấy cậu ta sắp sụp đổ, Bạc Cận Ngôn liếc mắt với Giản Dao, Giản Dao đi lên trước, khẽ vỗ bờ vai cậu ta, nói: "Hiểu Hoa, nói ra đi. Đã ba

https://thuviensach.vn

người chết rồi, mục tiêu kế tiếp của Kha Thiển, nói không chừng chính là cậu đấy. Cậu không nói ra, chúng tôi không thể giúp cậu được. Là mạng sống hay giấu diếm chân tướng quan trọng hơn? Cho dù phải đối mặt với chuyện khó nói như thế nào cũng tốt hơn là chết đúng không?"

Hai tay Văn Hiểu Hoa ôm mặt, khóc rống lên: "Chỉ là...chỉ là không thể là cậu ta mà! Tôi biết, tôi biết chứ..." Cậu ta hoảng hốt ngẩng đầu lên: "Là cậu ta sống lại! Là quỷ, là quỷ đó! Cậu ta biến thành quỷ tới giết chúng tôi! Nửa năm trước, chúng tôi đã chôn cậu ta rồi mà..."

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều chấn động. Vụ án giết người liên hoàn xảy ra ở khu hoạt hình dưới sự cố gắng của nhóm Bạc Cận Ngôn, đang từng bước một đến gần với chân tướng. Cùng lúc đó, trong góc của thành phố này có người đang lập kế hoạch, có người đang rình mò. Hàn Vũ Mông ngồi trước cửa sổ, nhìn thành phố xa lạ này. Cô mặc chiếc váy dài màu thủy lam mua ngày hôm đó, tóc dài búi cao, dáng vẻ đoan trang. Khuôn mặt của cô bình tĩnh, dù có sóng gió gì cũng không thể khiến lòng cô xao động.

"Cô thấy hắn ta rồi chứ?" Một giọng nói cách đó không xa hỏi.

"Thấy rồi." Cô đáp.

"Muốn gặp hắn ta không?"

Cô nở nụ cười: "Không quan trọng."

"Cô có thể giết hắn ta chứ?"

"Có thể."

"Sẽ không luyến tiếc?"

"Đương nhiên là không."

Người nọ nở nụ cười, lại hỏi: "Nguyện vọng của cô là gì?"

https://thuviensach.vn

Hàn Vũ Mông nhìn ngoài cửa sổ, im lặng một lát, đáp: "Nguyện vọng lớn nhất của tôi đương nhiên là mãi mãi ở bên người tôi yêu, người hùng của tôi."

Người đàn ông cười nói: "Được. Hiện tại bọn họ đang bị một nhân vật nhỏ đùa giỡn. Chúng ta không cần phải gấp gáp lộ diện, nhưng cũng nên chơi đùa với họ một chút, đến lúc cô tiếp xúc với Phó Tử Ngộ rồi. Đi đi."

Hàn Vũ Mông đứng lên, cầm túi, rời khỏi phòng. Khi đi qua bên người đàn ông, hắn ta giữ lấy cánh tay cô: "Hắn ta nhất định sẽ chạm vào cô đúng không? Cô có biết điều này khiến tôi rất khó chịu?"

Hàn Vũ Mông nở nụ cười, rút tay về: "Đây chẳng phải là cảm giác anh thích sao?"

"Ha ha ha..." Hắn ta cười ha hả.

Phó Tử Ngộ không nghe lời Bạc Cận Ngôn. Hai ngày nay, anh tìm khắp nơi, đi đến nơi Hàn Vũ Mông từng xuất hiện, tìm kiếm mỗi ngóc ngách, ngóng trông nhìn thấy tung tích của cô. Nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Anh bị vây trong trạng thái mờ mịt. Nghĩ đến sự ngọt ngào xa xôi kia lại cảm thấy mờ mịt. Thực ra có rất nhiều chi tiết anh đã không còn nhớ rõ. Nghĩ đến những năm ấy cũng cảm thấy mờ mịt. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy lại tựa như chỉ trong nháy mắt. Đối với sự xuất hiện lần này của cô lại mờ mịt. Anh giống như đối mặt với một người phụ nữ xa lạ, cứ nghĩ đến cô là trong lòng cảm thấy đau đớn. Còn yêu cô không? Không biết, nhớ nhung đã trở thành thói quen rồi. Không yêu sao? Nhưng mỗi câu miêu tả trong mỗi bài báo cô từng mất tích đều khắc sâu trong lòng anh. Anh không ngừng tưởng tượng trong đêm những đau đớn cô phải chịu, hình ảnh cô qua đời. Cả đời này anh đều không quên được cô. Sự lương thiện, nhiệt tình, gợi cảm của cô. Sự vĩ đại của cô. Đúng vậy, nếu trong sinh mệnh của Phó Tử Ngộ, có người phụ nữ có thể dùng hai chữ "vĩ đại" để hình dung thì chỉ có cô thôi. Cô còn trẻ như vậy mà tình nguyện đi viện trợ; hận không thể

https://thuviensach.vn

lấy tất cả mọi thứ trên người ra giúp đỡ những người dân chạy nạn cô gặp được; lựa chọn làm người chết cuối cùng để cứu những người còn sống. Phó Tử Ngộ không hề nghi ngờ người mình nhìn thấy là Hàn Vũ Mông. Chỉ là tám năm đã trôi qua, tại sao cô rời đi rồi lại trở về? Cô vẫn là bộ dáng nở rộ sâu trong nội tâm anh sao?

Nửa đêm, các tòa nhà thành thị yên tĩnh vắng vẻ. Khi ở một mình, sắc mặt Phó Tử Ngộ luôn là vẻ thờ ơ, khác với bộ dáng vui vẻ khi ở bên bạn bè. Anh ấn mật mã, mở cửa. Bật đèn, một người ngồi trước cửa sổ. Cô quay đầu, đứng lên. Đó là ánh mắt cả đời này Phó Tử Ngộ không thể quên được. Giọng nói của cô dịu dàng bình tĩnh như lúc mới gặp: "Tử Ngộ, em về rồi. Không nghĩ tới mật mã mở cửa vẫn là sinh nhật của em, em trực tiếp mở cửa vào."

Mọi thứ trong tay Phó Tử Ngộ rơi hết xuống đất. Dưới đất rõ ràng là đất bằng, anh loạng choạng lùi mấy bước, giống như cả một đời đã qua lâu như vậy, mới bước đến trước mặt cô.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Văn Hiểu Hoa nhớ lại hai năm về trước. Lần đầu tiên cậu ta đến nhóm Nguyệt Ảnh đăng kí nhìn thấy một chàng trai bộ dạng vô cùng thanh tú, ngồi sau bàn, dùng giấy màu cắt đồ trang trí cho sân khấu. Lúc ấy Văn Hiểu Hoa hơi căng thẳng, nói: "À, xin chào, tôi là Văn Hiểu Hoa, là người đăng kí mấy ngày hôm trước."

Kha Thiển ngẩng đầu, lập tức bỏ đồ trong tay xuống, nói: "Chào cậu, Hiểu Hoa, hoan nghênh cậu. Cậu có thể gia nhập nhóm của chúng tớ thực sự là tốt quá."

Vô cùng khách sáo, nụ cười vô cùng dịu dàng. Văn Hiểu Hoa chưa từng gặp ai khách sáo như cậu ta. Sau đó mới biết cậu ta đối xử với tất cả mọi người đều như thế. Dù là nguyên lão của nhóm, nhưng hoàn toàn khác với Dung Hiểu Phong, không kiêu ngạo như Tưởng Học Nhiễm. Cậu ta ân cần săn sóc quan tâm mọi người, có việc gì cậu ta nhất định là người đầu tiên chịu khó đi làm. Cậu ta luôn cố gắng lấy lòng mọi người, hi vọng tất cả mọi người đều thích mình. Có lẽ bản tính của cậu ta vốn là như thế, nhưng không biết tại sao, thời gian càng lâu, ngay cả Văn Hiểu Hoa tính cách vốn hiền lành, cũng cảm thấy hơi phiền, cũng chẳng còn đối xử khiêm nhường với Kha Thiển nữa. Trong tay có việc gì cũng làm không xong, bắt đầu sai cậu ta đi làm. Cho dù nhận được lợi ích từ cậu ta, cũng chẳng thèm cám ơn tiếng nào. Thỉnh thoảng cũng lười xin lỗi. Thái độ của mọi người như vậy, không phải là Kha Thiển không để ý. Rất nhiều lúc, Văn Hiểu Hoa cũng có thể nhận ra sự cô đơn của cậu ta. Cậu ta nơm nớp lo sợ, nhưng lại không nhận được tình bạn chân thành tha thiết của bất cứ ai. Có lẽ con người vốn tự ti. Cậu ta tự ti, bọn họ cũng thế. Văn Hiểu Hoa thấp thoáng nghe được

https://thuviensach.vn

cậu ta là cô nhi, từ nhỏ cha mẹ đã qua đời, một mình ông nội nuôi dưỡng cậu ta. Có lẽ vì thế nam hài đẹp đẽ mà cô độc này mới dần dần hình thành tính cách như vậy chăng? Bởi vì cậu ta không đi làm. Không phải không tìm thấy việc làm mà cậu ta vốn dĩ không đi tìm. Cả ngày cậu ta làm tổ trong phòng làm việc, mụ mị trong hoạt hình, trong cosplay. Ai cũng thừa nhận cậu ta là coser tốt nhất bọn họ từng biết, nhưng biểu diễn này không thể kiếm cơm ăn. Nhìn cậu ta sa đọa như vậy, mọi người càng xem thường mặc dù ở chung trong một nhóm. Có một lần, Văn Hiểu Hoa có lòng tốt khuyên nhủ cậu ta: "A Thiển, cậu vẫn nên đi tìm việc đi. Tiếp tục như vậy không phải là cách hay."

Cậu ta đã không có tiền, còn đem chút tiền thưởng, tiền sinh hoạt dốc hết vào mua đồ biểu diễn đắt đỏ, mỗi ngày bản thân ăn mỳ ăn liền. Lúc ấy Kha Thiển nói như thế nào à? Cậu ta nghịch mấy bông hoa, ngẩng đầu cười nhìn Văn Hiểu Hoa. Nụ cười dịu dàng như gió mát trăng sáng: "Không, Văn Hiểu Hoa. Hiện tại tiền thưởng thi đấu cosplay càng ngày càng cao, chỉ cần chúng ta cố gắng, nhất định có thể sống tốt. Đấy là giấc mơ và đam mê của tớ, tớ đã coi đây là cuộc sống. Chẳng lẽ mọi người cứ phải sống theo khuôn phép cũ, trở thành nô lệ cho nhà cửa, xe cộ, còn tớ không thể sống với giấc mơ của mình sao? Chỉ cần bản thân thích, tạm thời vất vả một chút có sao đâu?" Lúc ấy Văn Hiểu Hoa nghe xong cũng hơi chấn động, nhưng khi kể lại cho Tưởng Học Nhiễm, cậu ta chỉ khinh thường cười: "Đồ thần kinh. Cậu không biết là Kha Thiển hơi điên sao? Thực tế tháng trước cậu ta đã hỏi vay tiền Lục Quý một lần rồi, tháng này cẩn thận mượn cậu đấy."

Văn Hiểu Hoa cảm thấy Tưởng Học Nhiễm nói có lý, vì thế trong lòng càng khinh thường Kha Thiển. Nhưng câu nói kia của Kha Thiển thường xuyên vang lên trong đầu cậu ta. Chẳng lẽ mọi người cứ phải sống theo khuôn phép cũ, trở thành nô lệ cho nhà cửa, xe cộ, còn tớ không thể sống với giấc mơ của mình sao? Tạm thời vất vả một chút có sao đâu? Đúng vậy có sao đâu chứ?Có lẽ ngay cả Kha Thiển cũng không nghĩ đến món tiền bất ngờ kia lại đưa cậu ta vào con đường chết.

https://thuviensach.vn

Ánh mặt trời sáng rực như thể chiếu sáng tất cả bóng tối và mờ mịt trên thế gian này. Mấy chiếc xe cảnh sát dừng ở một mảnh đất hoang cách khu công nghiệp hoạt hình không xa. Cỏ dại mọc thành bụi, nước đen tràn lan, có mùi thối gay mũi. Ánh mắt Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đều vì khóc mà đỏ bừng, dù sao cũng chỉ là mấy đứa trẻ ra trường chưa bao lâu. Bọn họ xác nhận hiện trường. Đó là một gốc cây đại thụ, có dấu vết bùn đất mới lấp dưới tàng cây. Nhân viên công tác đã bắt đầu đào bới. Đám người Bạc Cận Ngôn đứng bên ngoài. Nhưng căng thẳng nhất là Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa. Bọn họ vô cùng muốn biết chẳng lẽ người từng chôn ở dưới kia thực sự đã mất?

"Tại sao lại như vậy?" An Nham hỏi, "Tại sao Kha Thiển đối xử tốt mà bọn họ lại khinh thường?"

"Cậu ta sống quá phục tùng." Phương Thanh nói, "Quá để ý cách nhìn của người khác, nên bị coi thường."

Lời này rất có lý, Giản Dao và An Nham đều gật đầu. Bạc Cận Ngôn hừ một tiếng, nói: "Là bọn họ không đủ tốt bụng, coi thường lòng tốt của người khác. Đây không phải là lỗi của cậu ta, mà là của bọn họ." Cái "bọn họ" này tất nhiên là chỉ những người khác trong nhóm Nguyệt Ảnh.

"Nhưng đa số mọi người đều là như thế, đúng không?" Giản Dao hỏi lại.

"Cho dù đa số mọi người làm như vậy, cũng là sai lầm." Bạc Cận Ngôn thản nhiên nói.

Tất cả mọi người im lặng. Một lát sau, Phương Thanh cảm thán nói: "Không có đại ác, chỉ có tiểu ác và ngẫu thiện gặp sao hay vậy. Cái này có lẽ là bản tính rồi."

Bạc Cận Ngôn liếc anh ta: "Thỉnh thoảng anh cũng rất sâu sắc."

Phương Thanh nở nụ cười: "Xin nhận lời khen."

https://thuviensach.vn

Công cụ đào bới xâm nhập từng tấc đất, mấy lớp bùn mới mẻ bị tách hết ra, dần dần lộ ra manh mối bị che giấu. Một góc quần áo đã bị máu tươi khô nhuộm thành màu nâu đậm, chiếc giày không nhìn rõ màu sắc, móng tay người...Vẻ mặt của đám Bạc Cận Ngôn đều trở nên nghiêm túc. Còn mặt Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh đã không còn chút máu. Nước mắt Văn Hiểu Hoa không ngừng rơi xuống, Hứa Sênh lấy tay che mặt. Đúng vậy, nhớ lại đêm đó mà vẫn thấy ghê rợn cả người. Mấy hôm trước, bọn họ bỗng nhiên nhận được điện thoại của Kha Thiển, giọng nói của cậu ta vô cùng kích động: "Phòng làm việc của chúng ta không cần phải giải tán! Tớ nhận được một món tiền rất lớn! Có thể làm quỹ gây dựng sự nghiệp cho chúng ta!"

Nghe thấy chữ "tiền", trong lòng mọi người khó tránh khỏi dao động. Lần đầu tiên, dưới sự triệu tập của Kha Thiển, mọi người đều có mặt đông đủ.

"200 vạn! Chúng ta nhận được 200 vạn." Kha Thiển ngồi trên ghế, cả người cười vô cùng vui vẻ.

"Tiền ở đâu ra vậy?" Tưởng Học Nhiễm cười hỏi.

Kha Thiển nhìn vẻ mặt cậu ta đáp: "Tớ...trước đó tớ gửi tài liệu phòng làm việc, các đoạn băng ghi hình của chúng ta cho rất nhiều nhà đầu tư. Tớ còn viết bản báo cáo chi tiết về việc đầu tư. Cuối cùng đã nhận được hồi âm. Một thiên sứ đầu tư cho chúng ta 200 vạn. Phần tiền này làm tài chính khởi động, tùy chúng ta chi tiêu. Chỉ cần chúng ta chính thức bắt tay xây dựng phòng làm việc, nhận được càng nhiều tiền thưởng, nói không chừng bên họ sẽ đầu tư càng nhiều, giúp Nguyệt Ảnh của chúng ta trở thành công ty hoạt hình có sức ảnh hưởng lớn trong nước."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Tất cả mọi người hoảng sợ, trong lòng nói không chấn động là giả. Không ai nghĩ một người tầm thường như Kha Thiển có thể làm được chuyện lớn như vậy? Nhưng nghĩ lại thực sự cũng chỉ có cậu ta mới làm được. Cậu ta rất thông minh, thành tích các môn chuyên ngành ở đại học rất tốt. Nhiều ngày trôi qua như vậy, cậu ta làm tổ ở trong phòng làm việc một thời gian dài, không biết nghiên cứu tư liệu gì. Cũng từng bắt xe buýt đi ra ngoài rất nhiều lần, không biết đi đâu. Cũng chỉ có cậu ta mới viết và xem hiểu mail tiếng Anh, biết "Thiên sứ đầu tư", "Báo cáo đầu tư" gì gì đó. Con người không động lòng mới là kì lạ. Việc này tất nhiên khiến cho người ta vui sướng, nhưng lại là do Kha Thiển luôn bị bọn họ sai bảo hoàn thành. Điều này khiến cho lòng người cũng hơi không thoải mái. Song Kha Thiển hoàn toàn không nhận ra. Thấy tất cả mọi người im lặng, câu ta lại bắt đầu cố gắng trình bày kế hoạch của mình, ý đồ thuyết phục mọi người: "...Có phần tiền này, ít nhất hai năm chúng ta không phải lo lắng về kinh tế, cũng không phải vội vàng đi tìm việc làm. Tớ có thể thành lập phòng làm việc trong thời gian ngắn, chúng ta đi tham gia các cuộc thi trong nước, thậm chí cũng có thể thi đấu ở nước ngoài. Chỉ cần có danh tiếng sẽ không ngừng có các hợp đồng hợp tác. Chúng ta có thể mua trang phục và trang bị tốt, cũng có thể lập trang web và phòng làm việc trên weibo; Hiểu Phong, Lục Quý có thể làm ngôi sao cosplay do chúng ta tạo ra..."

Cuối cùng cũng có người bật cười, bầu không khí dường như cuối cùng đã được hâm nóng lên. Lúc này Tưởng Học Nhiễm hỏi một câu: "Cho nên nói khoản tiền này mọi người đều có phần?"

Kha Thiển hơi do dự một chút, đáp: "Đúng vậy!"

https://thuviensach.vn

"Chúng tớ sẽ suy nghĩ." Tưởng Học Nhiễm nói. "...Được."

Kha Thiển thuê một căn phòng trong khu dân cư gần đó, tối hôm đó khi rời khỏi phòng làm việc, mọi người đều đi chung, còn Kha Thiển đi riêng. Lục Quý hơi do dự: "Mọi người cảm thấy thế nào? Tớ cảm thấy đề nghị của Kha Thiển rất hay. Chỉ là không đi tìm việc làm, đến phòng làm việc, tớ sợ người nhà phản đối."

Dung Hiểu Phong nói: "Cũng không cần phải làm việc, làm thêm cũng được mà, tận 200 vạn đấy. Có thể mua được rất nhiều quần áo tốt, cũng có thể thuê được phòng làm việc rất tốt. Có phải chúng ta cũng được chia chút tiền để tiêu không?" Cô nàng nói như vậy, tất cả mọi người đều bật cười.

Hứa Sênh nói: "Làm thêm, chia tiền, chỉ sợ Kha Thiển sẽ không đồng ý đâu."

Tất cả mọi người đều sửng sốt. Văn Hiểu Hoa nói: "Anh Tưởng, anh nói gì đi."

"Đúng vậy, Học Nhiễm, cậu nói đi." Tất cả mọi người nhìn Tưởng Học Nhiễm. Từ lúc nãy đến giờ Tưởng Học Nhiễm vẫn luôn im lặng. lúc này mới nở nụ cười nói: "Cậu ta hoang tưởng, các cậu cũng hoang tưởng theo à? 200 vạn là một số tiền lớn, cậu ta có thể lừa người lấy được số tiền này, vận may cũng không tệ. Có lẽ người nọ cũng chả hiểu gì về tình hình giới cosplay trong nước hoặc là kẻ có tiền tiêu chơi. Con của những nhà giàu không phải cũng lập nhóm chơi sao? Mọi người cảm thấy chuyện này có thể kéo dài được bao lâu?" Tất cả mọi người im lặng.

"Anh Tưởng, ý của anh là chuyện này không được?" Lục Quý hỏi, "Vậy làm thế nào đây?" "Khi học đại học tôi tham gia nhóm, một là vì sở thích, hai là có thể tăng thêm thực tiễn kinh nghiệm xã hội để tìm công việc tốt. Tôi chưa bao giờ nghĩ dựa vào cái này để kiếm sống. 200 vạn, chúng ta có 6 người, sẽ tiêu được trong bao lâu đây? Hiện tại một năm tiền thuê nhà ở

https://thuviensach.vn

BJ tận mấy vạn, đừng nói đến mua trang bị, thành lập công ty và các thứ khác. Cậu ta nói nghe dễ dàng ghê, thực sự nghĩ rằng mọi chuyện có thể thuận buồm xuôi gió sao? Tham gia thi đấu không lấy được tiền thưởng thì làm thế nào? Không có danh tiếng thì sao? Đến lúc đó nhà đầu tư không rót tiền, chúng ta sống thế nào? Đến lúc đó chúng ta không có kinh nghiệm công tác, tốn mất mấy năm thời gian, ai còn thuê chúng ta? Hiện tại chúng ta tốt nghiệp khóa này đã khó tìm việc rồi. Tôi nghe mấy người anh em làm bên nhân sự từng nói tối kỵ nhất là người đã tốt nghiệp mấy năm, không có kinh nghiệm công tác còn khó tìm việc hơn người mới ra trường. Các cậu thực sự tính đánh cược tương lai của mình vào Kha Thiển này sao?"

Trên con đường tối tăm yên tĩnh, tất cả mọi người đều im lặng. Sau đó Dung Hiểu Phong lên tiếng: "Nhưng tớ thích cosplay, đó có lẽ là cơ hội duy nhất thực hiện ước mơ của chúng ta."

Môi Văn Hiểu Hoa cũng mấp máy. Tưởng Học Nhiễm nói tiếp: "Đừng tin những lời đó, nghĩ thử xem, có ai sinh ra mà muốn sống tạm bợ, xa quê không. Người xa quê đều sống nghèo khổ chán nản. Ở lại, dung nhập xã hội, làm người đến nơi đến chốn, cuối cùng mới có thể đi lên địa vị cao. Hơn nữa, mọi người suy nghĩ quá tích cực rồi. Kha Thiển không cha không mẹ, một mình ăn no đói bụng cũng không sao, đương nhiên là nhẹ nhõm rồi. Còn chúng ta thì sao? Chúng ta làm cái này còn phải được sự đồng ý của cha mẹ đấy."

Lời này đánh trúng uy hiếp của mọi người. Sẽ không đồng ý đâu. Không có cha mẹ nào chịu đồng ý cả. Đây là đáp án không cần phải suy nghĩ.

"Vậy chúng ta bỏ lại Kha Thiển, để cho cậu ta làm một mình sao?" Lục Quý hỏi.

Tưởng Học Nhiễm không trả lời ngay, mà hơi đăm chiêu nhìn mọi người. "Phần tiền này dùng để chi cho phòng làm việc của chúng ta, những cố gắng từ trước đến nay của chúng ta, đúng không?" Cậu ta hỏi.

https://thuviensach.vn

"Ừ."

"Đừng vậy."

"Cậu ta cũng từng nói, món tiền này thuộc về mọi người?" Tưởng Học Nhiễm lại hỏi.

"Đúng vậy."

"Ý của cậu là?" Mắt Hứa Sênh sáng rực lên.

"Nếu là tiền của mọi người, số đông mọi người không đồng ý dùng gây dựng sự nghiệp. Vậy thì nên chia ra." Tưởng Học Nhiễm nói, "Cậu ta dùng để làm việc thì chia nhiều một chút, 40 vạn. Còn lại tôi đã tính qua, mỗi người chúng ta 32 vạn. Mọi người cảm thấy thế nào?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau. Dù sao đối với những con người gia cảnh bình thường sắp tốt nghiệp thì đây là một khoản tiền lớn, thậm chí biểu thị trong một thời gian dài không phải chịu áp lực về kinh tế. "Nếu cậu ta không muốn đưa thì sao?" Dung Hiểu Phong hỏi, "Cậu ta luôn rất ích kỉ."

Tưởng Học Nhiễm nói: "Tiền là của mọi người, cậu ta có quyền gì chứ? Qua hai ngày nữa, gạt cậu ta sang một bên, Lục Quý, cậu và tôi cùng đi thương lượng với cậu ta lấy tiền."

Mặt trời dần lên cao, hố cũng đào càng ngày càng sâu. Phương Thanh ngồi xổm bên hố, cau mày. Đã sâu như vậy rồi, ngoài phát hiện ra đồ linh tinh, còn đâu chả thấy gì hết. Văn Hiểu Hoa lắp bắp nói: "Hôm đó chúng tôi cũng không chôn sâu như vậy...Cũng đã kiểm chứng, cậu ta không còn sống, thực sự chết rồi."

Sắc mặt Hứa Sênh cũng trắng bệch, sau đó cắn môi, chạy đến bên hố cẩn thận xem, môi run bần bật. Bạc Cận Ngôn lại lộ ra nụ cười vô cùng lãnh đạm: "Oa, thú vị thật."

https://thuviensach.vn

Giản Dao hỏi hai người bọn họ: "Hai người xác định đêm đó cậu ta thực sự đã chết?"

"Chết rồi mà..." Văn Hiểu Hoa khóc nói, "Lúc chúng tôi đến nhà cậu ta, cậu ta nằm trên mặt đất, máu chảy lênh láng, ánh mắt mở to, đã sớm không còn thở, cơ thể cũng rất lạnh..."

Sắc mặt Hứa Sênh cũng giống như thấy quỷ, cô nàng nhìn Giản Dao: "Chúng tôi xác định cậu ta chết rồi. Đã thành như vậy sao còn sống được."

Nếu bạn từng tận mắt chứng kiến thi thể sẽ biết lời nói khó mà diễn tả hết được. Người chết và người sống là hoàn toàn khác biệt. Đó cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy. Người bạn chung nhóm ngày xưa bị bọn họ hợp lực giết chết, cùng với giấc mơ của bọn họ.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh vẫn còn nhớ rõ tình hình đêm hôm đó. Sao có thể quên được cơ chứ? Mỗi một khung hình giống như bức tranh dùng bút vẽ tỉ mỉ. Hơn mười hai giờ đêm, nhận được điện thoại của Lục Quý: "Lập tức đến nhà Kha Thiển."

Văn Hiểu Hoa cũng không ngốc hỏi lại: "Muộn rồi mà. Mọi người thương lượng với cậu ta thế nào rồi?"

"Đừng hỏi nhiều như vậy! Mau tới đi." Giọng của Lục Quý rất kì lạ. Sau đó tất cả mọi người đều đến. Trong nháy mắt vào nhà, cả đám đều hoảng sợ.

Máu tươi lênh láng trên đất, Kha Thiển đội tóc giả màu đen, mặc bộ quần áo màu trắng, hóa trang thành nhân vật nữ cậu ta thích cosplay nhất. Một con dao cắm trên ngực trái, cậu ta nằm trong vũng máu. Mắt mở to, đã không còn thở. Máu không ngừng chảy ra. Đến giờ Văn Hiểu Hoa mới biết hóa ra một người có thể chảy nhiều máu như vậy.

"Sao lại thế này?" Dung Hiểu Phong hét ầm lên, "Các cậu giết cậu ta?"

Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đều không thể nói nên lời. Tưởng Học Nhiễm ngồi ở chỗ kia, trên mặt còn có vết thương. Trong phòng lộn xộn, Lục Quý đứng ở cửa, sắc mặt trắng bệch. "Là ngoài ý muốn." Giọng nói của Tưởng Học Nhiễm hơi run rẩy, "Cậu ta đột nhiên trở mặt, không chịu đưa tiền cho chúng tớ. Sau đó hai bên xô xát."

https://thuviensach.vn

"Tớ không muốn giết cậu ta, tớ không có..." Lục Quý run giọng nói, "Mọi người lao vào đánh nhau, tớ mới cầm lấy con dao trên bàn để dọa cậu ta. Nhưng cậu ta chống trả quá quyết liệt, khi nhắc đến tiền liền trở nên hung dữ, còn bảo bọn tớ cút, nói sẽ báo cảnh sát. Tớ nhất thời tức quá..." Tất cả mọi người im lặng, trong phòng tràn ngập bầu không khí quỷ dị.

"Gọi xe cấp cứu?" Văn Hiểu Hoa nơm nớp lo sợ hỏi.

"Đã không còn thở, tim cũng không còn đập." Tưởng Học Nhiễm thấp giọng nói, "Vừa rồi chúng tớ đã kiểm tra. Hơn nữa nếu gọi xe cấp cứu, chúng ta thoát được liên quan sao?"

Mặt mọi người xám như tro tàn. Dung Hiểu Phong đột nhiên the thé nói: "Cái gì mà chúng ta? Người là do cậu giết, liên quan gì đến chúng tôi? Chuyện này liên quan gì đến chúng tôi chứ? Tại sao cậu lại gọi chúng tôi đến?"

Hứa Sênh cũng mấp máy môi. Lục Quý im lặng, quay mặt đi. Tưởng Học Nhiễm giận dữ hét, "Shit! Chuyện lấy tiền của cậu ta có phải mọi người cùng bàn bạc quyết định không? Cậu ta không muốn cũng phải đồng ý, không phải các cậu đều thống nhất sao? Hiểu Phong, không phải cậu còn chờ món tiền này để đi ra nước ngoài du lịch với bạn trai sao? Hiện tại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đây là ngoài ý muốn, không phải chỉ là trách nhiệm của hai người chúng tôi, còn liên quan đến cả các cậu đấy. Cậu thử báo cảnh sát xem, các cậu có dám cùng nhau chịu trách nhiệm không? Cảnh sát sẽ tin tưởng các cậu vô tội ư?"

Dung Hiểu Phong bị dọa sợ ngây người, ấp úng không nói được. Hứa Sênh im lặng, Văn Hiểu Hoa bị dọa đến mức hồn vía bay mất: "Chúng ta...sẽ ngồi tù sao?"

Tưởng Học Nhiễm im lặng một lúc đáp: "Sẽ. Nếu báo cảnh sát sẽ như thế. Nếu không báo cảnh sát..."

https://thuviensach.vn

Cậu ta liếc mắt về phía Lục Quý, sắc mặt Lục Quý càng khó coi, dường như dùng giọng nói rất thấp: "Kha Thiển cậu ta...không có bạn bè nào khác, lại sống một mình. Tốt nghiệp hơn nửa năm không đi làm."

"Chúng ta cùng đem cậu ta đi chôn." Tưởng Học Nhiễm chậm rãi nói, "Không ai biết cậu ta mất tích. Chúng ta chia tiền, mỗi người 40 vạn."

Đêm đó vô cùng tối, ánh trăng rất sáng. Những con người trẻ tuổi sắp bước vào xã hội, cứ thế nâng thi thể, tránh khỏi tầm mắt của mọi người, đi tới mảnh đất hoang kia.

Tuy Kha Thiển gầy, nhưng vóc dáng cao, thi thể cậu ta khá nặng. Lúc đầu Văn Hiểu Hoa còn có thể nghe được tiếng máu trong túi rơi tí tách. Sau đó máu không còn chảy nữa. Đêm đó ngay cả khóc Văn Hiểu Hoa cũng quên, chỉ nhìn thấy cái cây mờ mịt ở phương xa và ánh trăng trên bầu trời. Trước kia cậu ta từng xem trong TV, sau khi người chết, cơ thể sẽ trở nên lạnh lẽo. Một khắc đó cậu ta mới cảm nhận được rõ ràng cơ thể Kha Thiển thật sự càng ngày càng lạnh. Con người ở trong phòng làm việc cẩn thận quan sát sắc mặt mỗi người, mang bữa sáng cho bọn họ, dọn dẹp mặt bàn cho bọn họ. Con người duy nhất khi cậu ta bị ốm đội mưa đi mua thuốc, vui tươi hớn hở, thực sự đã chết rồi, không còn chút độ ấm nào. Bọn họ đào xong hố, chôn cậu ta xuống. Ánh mắt Kha Thiển đã nhắm lại, không biết là ai vuốt, hay là cậu ta tự nhắm? Khi đó trong lòng Văn Hiểu Hoa đột nhiên xuất hiện suy nghĩ kì quái, cậu ta chết đi như vậy cũng rất tốt. Áo trắng, tóc dài, trang điểm tinh tế, người đầy máu tươi, vĩnh viễn dừng ở bộ dáng xinh đẹp cậu ta thích nhất. Cậu ta cũng không thích hợp với xã hội này, cậu ta sống quá ngây thơ, yếu đuối. Cậu ta cũng không giống bọn họ. Cậu ta tin tưởng vào ước mơ, kiên trì theo đuổi nó. Thực ra cậu ta có dũng khí và tài hoa hơn so với bọn họ. Sau đó bởi vì 200 vạn, chết ở trong tay những con người bình thường mà nhát gan. Chỉ là hiện tại Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh nhìn cái hố trống không trước mắt, không dám tin vào mắt mình. Thi thể đâu mất rồi? Cậu ta đi đâu rồi?

https://thuviensach.vn

Địa điểm thứ hai nhóm cảnh sát thăm dò là nơi Kha Thiển từng thuê phòng. Đó là một căn phòng nhỏ gần khu dân cư. Cậu ta mất tích lâu như vậy, chủ nhà cũng không phát hiện ra.

"Bởi vì nửa năm trước, cậu ta đã trả một lúc hai năm tiền thuê nhà và điện nước." Chủ nhà nói, "Căn phòng kia lại quá tồi tàn, bình thường tôi cũng chả đến xem."

Căn phòng kia ở một góc trong thị trấn nhỏ, nhìn từ bên ngoài là một ngôi nhà mái bằng vừa cũ vừa hẹp, nhưng khi đám Bạc Cận Ngôn đi vào lại cảm thấy hoàn toàn mới mẻ. Trên tường dán giấy hoa màu vàng, phía trên có treo ngọn đèn nhỏ. Tuy là những đồ giá rẻ nhưng hợp với phong cách căn phòng. Sô pha và bàn đều là gỗ cũ, Giản Dao biết có rất nhiều người thích mua những thứ này ở chợ đồ cũ. Bên trong không có giường, chỉ có một cái võng đang đung đưa, phía trên để một cái gối màu vàng. Chung quanh có bụi, nhưng vết máu từng tồn tại trên mặt đất đã được lau rửa sạch sẽ.

"Là phong cách của cậu ta." Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên thấp giọng nói một câu. Điều này không hiểu sao khiến Giản Dao hơi sợ. Cô bỗng nhiên phát hiện, từ trước đến nay mình cũng không quá hiểu Bạc Cận Ngôn. Cô biết anh thông minh, kiêu ngạo, kiên định, không sợ hãi những kẻ tàn bạo, thậm chí còn vì thế mà hưng phấn đắc ý. Nhưng đối với tội phạm, ví dụ như Tạ Mẫn ở vụ án thành cổ, Kha Thiển ở vụ án hiện tại, anh mơ hồ biểu hiện ra tâm trạng kín đáo, khó có thể miêu tả bằng từ ngữ. Là đồng tình sao? Nhưng anh cũng sẽ không vì thế mà mềm lòng. Là lý giải sao? Nhưng anh từng nói cho dù đã trải qua khổ sở thế nào, cũng không nên giết người. Là chăm chú nhìn. Trong đầu Giản Dao bỗng nhiên xuất hiện từ này. Là một cái nhìn chăm chú bình tĩnh, từ bi, không rơi vào bị động, nhưng cũng không có vui vẻ hay thành kiến. Anh nhìn tội phạm lâm vào đường cùng không khác gì với một người bình thường vô tội. Nghĩ đến đây, Giản Dao cũng ngẩng đầu nhìn anh. Khuôn mặt bên của anh chăm chú mà anh tuấn,

https://thuviensach.vn

đôi mắt trong trẻo mà lợi hại. Cho nên cô mới yêu anh hơn tất cả phong cảnh đã nhìn thấy nửa đời này.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Kết quả điều tra hiện trường nhanh chóng có. Nhân viên công tác báo cáo: "Dựa vào phản ứng của luminol, hiện trường còn sót lại lượng máu lớn. Qua kiểm tra đều thuộc về Kha Thiển. Một người chảy nhiều máu như vậy, theo lý thuyết không thể còn sống."

Chạng vạng, thành viên tổ vụ án đặc biệt tập trung trong tiệm ăn dưới lầu cục cảnh sát, ăn tạm chút thức ăn nhanh. Lúc gọi món, Bạc Cận Ngôn gọi điện thoại cho Phó Tử Ngộ, muốn gọi anh cùng đến ăn cơm. Tiếng chuông vang lên mấy lần chuyển sang hộp thư thoại. Giọng Phó Tử Ngộ sang sảng vang lên trong điện thoại: "Hello, nếu nghe thấy hộp thư thoại tức là tôi đang ngủ, nghỉ phép..., không tiện tiếp điện thoại của bạn. Xin gọi lại sau."

Bạc Cận Ngôn mỉm cười, bỏ di động xuống. Phương Thanh châm điếu thuốc, tựa vào cửa chậm rãi hút. Nhìn thấy An Nham cầm chai Coca, hỏi: "Hai người các anh cũng không hút thuốc sao?"

Bạc Cận Ngôn ngước mắt liếc anh ta, lười trả lời. An Nham cười nói: "Em không thích mùi thuốc lá."

Phương Thanh cười, híp mắt nhìn về phía xa, tiếp tục phì phèo khói thuốc. Hút hết điếu thuốc, anh ta mới đi vào phòng. Giản Dao ngửi thấy mùi thuốc trên người Phương Thanh, nhưng cũng không cảm thấy chán ghét.

"Anh thấy thế nào?" Phương Thanh nhìn Bạc Cận Ngôn.

"Đáp án đã rõ ràng." Bạc Cận Ngôn nói.

https://thuviensach.vn

Giản Dao vẫn đang rối rắm trong vụ án kì lạ này, nhíu mày. An Nham xen vào: "Em tin vào xác suất, Kha Thiển chắc là đã chết rồi."

Bạc Cận Ngôn nhìn Giản Dao, mỉm cười nói: "Bà Bạc, em có cách thức tư duy theo chiều hướng cẩn thận sắc bén, đây là ưu điểm cũng là khuyết điểm. Xin hãy nhớ kỹ một nguyên tắc của cảnh sát hình sự: Khi tình huống càng phức tạp càng khác thường, kết quả chân tướng thường có xu hướng là càng đơn giản."

"Vâng." Giản Dao gật đầu.

Phương Thanh nở nụ cười: "Bình thường hai người đều trao đổi như vậy sao? Bầu không khí tràn ngập học thuật thăm dò?"

Giản Dao cười: "Đúng vậy."

Phương Thanh chỉ cười, một lát sau, vỗ bả vai Bạc Cận Ngôn, thấp giọng nói: "Anh có thể lấy được bà xã bao dung như vậy, đúng là tam sinh hữu hạnh."

Bạc Cận Ngôn vốn không thích người khác đụng vào mình, còn là đàn ông, nhưng cái đập vai tùy tiện, thoải mái tự nhiên của Phương Thanh không khiến anh cảm thấy chán ghét. Tuy nhiên anh có thể nghe ra ý chế giễu trong lời nói của Phương Thanh, là nói anh quá học thuật quá nhàm chán sao?

"A..." Bạc Cận Ngôn cúi đầu, nói bên tai Phương Thanh: "Lửa tình của tôi nóng bỏng tất nhiên sẽ không để cho người ngoài bọn anh nhìn thấy."

Phương Thanh sặc nước.

"Vì thế..." Giản Dao suy nghĩ một lát, ngẩng đầu, "Cho dù thi thể biến mất, chết mà sống lại có lạ lùng thế nào, cho dù hắn biểu hiện ra quen

https://thuviensach.vn

thuộc với các thành viên trong nhóm thế nào, vụ án này chỉ có hai khả năng."

Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh từ từ uống trà nghe cô nói. An Nham cũng chăm chú nghe. "Thứ nhất." Giản Dao nói, "Hắn thực sự có thiên phú dị bẩm, khả năng rất thấp vẫn còn sống. Ẩn núp mấy tháng, sau đó báo thù."

"Thứ hai." Bạc Cận Ngôn nói, "Kha Thiển thực sự đã chết. Cho dù là Phương Thanh hay Cố Bàng Bàng kia đều chỉ nhìn thấy bóng dáng hoặc mặt bên giống cậu ta thôi, hơn nữa còn đội mũ...Do đó, một người bạn thân có dáng vẻ và diện mạo tương tự cậu ta, vô cùng hiểu biết cậu ta, trộm thi thể của cậu ta, sau đó báo thù thay cậu ta."

"Tiếp theo phải làm thế nào?" An Nham hỏi.

"Tất cả đều trở về điểm xuất phát." Phương Thanh nói, "Chúng ta phải bắt đầu điều tra Kha Thiển kia một lần nữa."

Lúc này trời vẫn còn chưa hoàn toàn tối, tấm rèm trong nhà Phó Tử Ngộ vẫn chưa được kéo lên. Chỉ có một chiếc đèn ngủ ánh sáng dìu dịu trên đầu giường, chiếu sáng gương mặt hai bên. Lúc đầu, ngay cả ôm lấy nhau cũng thấp thỏm. Hai bên đứng một lúc lâu, Phó Tử Ngộ mới vươn tay ra ôm lấy cô. Khe khẽ ôm, sau đó cánh tay dần ôm chặt. Động tác này khiến lòng Hàn Vũ Mông nhói đau.

"Joe?" Anh run giọng hỏi, như muốn xác định sự tồn tại của cô.

"Vâng...Là em đây, Kris."

Im lặng một lúc lâu, anh cúi đầu nhìn cô, chiếc mũi cao cao, dọc theo khuôn mặt cô, từ từ di chuyển xuống, tìm được môi cô. Hai người lại im lặng, anh che lấy môi cô, dùng sức hôn, khiến cho Hàn Vũ Mông trợn tròn mắt. Cô không nghĩ tới anh sẽ hôn mình mạnh mẽ điên cuồng như vậy,

https://thuviensach.vn

trong nháy mắt đầu cô trống rỗng. Tựa như trước mắt không phải là Phó Tử Ngộ ba mươi tuổi, mà là thiếu niên năm đó vừa ngoài hai mươi, nhiệt tình làm càn. Song sự lo lắng trong mắt anh là điều cô chưa bao giờ thấy qua. Anh dùng sức cắn môi cô, cắn cho cô đau đớn. Một tay anh đẩy ngã cô lên giường, đè nặng cô, nhưng không chạm vào quần áo cô, chỉ đè bả vai cô, để cho cô không thể nhúc nhích. Anh cúi đầu xuống, Hàn Vũ Mông không thấy rõ ánh mắt anh. Một lát sau, anh bỗng nhiên nở nụ cười, khàn giọng hỏi: "Tại sao lại đột nhiên...trở lại? Tám năm rồi, Hàn Vũ Mông, tám năm rồi! Trong thế giới của anh, em đã mất tám năm rồi, tại sao lại đột nhiên trở về? Còn tới tìm anh nữa?"

Một giọt nước mắt rơi trên mặt Hàn Vũ Mông. Anh khóc. Trong phút chốc, mắt Hàn Vũ Mông cũng ngập nước. "Em..." Cô không nói nên lời. Lúc này chỉ muốn tông cửa xông ra, nhưng giống như mất đi tất cả sức lực, không thể động đậy nổi. Mặt cô đầy nước mắt, chậm rãi nói: "Em và hắn...gặp phải bão trên biển, cả hai đều không chết, phiêu dạt tới Nam Mĩ."

Phó Tử Ngộ ngẩng đầu nhìn cô. "Em..." Cô cảm thấy nói ra mỗi từ, cổ họng như khô cạn, "Bị hắn ép làm rất nhiều chuyện không muốn làm. Em không trở về. Em nghĩ đời này sẽ không gặp được anh nữa. Cho đến gần đây, hắn mắc bệnh nặng, em trốn thoát. Chạy trốn từ Nam Mĩ về Trung Quốc."

Cô giơ tay che mặt. Phó Tử Ngộ im lặng một lát, hỏi: "Tại sao luôn trốn tránh anh? Hiện tại lại đột nhiên tới tìm anh?"

Hàn Vũ Mông đáp: "Em...không xác định được có nên xuất hiện trước mặt anh hay không? Nhưng em vẫn muốn tìm đến anh."

Phó Tử Ngộ nhìn chăm chú cô một lúc lâu, bỗng nhiên buông cô ra, đứng dậy ngồi bên cạnh giường, lặng im không nói gì. Hàn Vũ Mông ngơ ngác nhìn bóng dáng anh, cảm thấy trong lòng vô cùng bi ai. Đó từng là vị thần, tín ngưỡng, tình yêu trọn đời của cô. Hiện tại lại không thể đến gần.

https://thuviensach.vn

Cô còn có thể đến gần anh không? Cô còn có thể may mắn nắm tay anh đi đến cuối đời không? Cô bò qua, dùng bàn tay run rẩy, cố lấy tất cả dũng khí ôm lấy lưng anh. Đúng là lạ lùng, đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, hiện tại cô nhìn thấy người lạ chết trước mặt cũng không chớp mắt. Song khi trở lại bên cạnh anh lại giống như cô gái ngây thơ thấp thỏm hai mươi tuổi kia. Cô vùi mặt vào lưng anh, rơi nước mắt, dùng giọng rất nhỏ hỏi: "Kris...Anh còn yêu em không?"

Phó Tử Ngộ im lặng một lúc lâu, bỗng nhiên thấp giọng nở nụ cười: "Em còn hỏi anh yêu em không ư? Joe, nếu một ngày nào đó, không còn nhìn thấy sao trên bầu trời thì đó là ngày anh không còn yêu em."

Hàn Vũ Mông hơi sửng sốt, nước mắt trào ra. Sau khi nói xong, Phó Tử Ngộ xoay người lại, lại một lần nữa ôm cô vào trong lòng, ai ngờ cô đột nhiên nhảy xuống giường, bước nhanh về phía cửa. Sắc mặt Phó Tử Ngộ lập tức biến đổi, đuổi theo giữ chặt tay cô: "Em đi đâu vậy?"

"Em..." cô ngẩng đầu nhìn anh, yên lặng rơi nước mắt: "Em không thể ở bên anh quá lâu, hắn vẫn luôn đuổi theo em. Kris, đừng nói cho bất cứ ai chuyện em trở về, nhất là bạn thân Bạc Cận Ngôn của anh. Em cầu xin anh...Em không muốn...có bất cứ tiếp xúc nào với cảnh sát. Chờ thời cơ thích hợp, em sẽ lại đến tìm anh."

Phó Tử Ngộ giữ cánh tay cô không buông, ai ngờ cô xê dịch cổ tay một cái, dễ dàng thoát ra, chưa đợi anh có phản ứng, xoay người đi ra ngoài. Phó Tử Ngộ đứng im tại chỗ. Một lát sau, khi anh đuổi theo thì trong hành lang đã sớm không còn bóng người, dưới lầu dòng xe cộ đông đúc, làm sao còn thấy bóng dáng cô? Phó Tử Ngộ trở lại phòng, nhìn nếp nhăn trên ga giường, trên gối còn có sợi tóc của cô, cảm thấy tất cả giống như một giấc mơ.

Anh đi ra ngoài ban công, ngồi trong ghế mây, nhìn bầu trời đêm xa xôi, cầm di động, lướt đến số của Bạc Cận Ngôn, lại rề rà không gọi. Một mình

https://thuviensach.vn

anh ngồi thật lâu, ngẩng đầu, lại thấy sao trời lấp lánh. Sau đó anh nở nụ cười, nụ cười cô độc lại dịu dàng. Anh bỏ điện thoại xuống. Anh quyết định tin tưởng, tiếp tục chờ đợi.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Là ai trốn ở phía sau Kha Thiển? Là ai căm hận thành viên nhóm Nguyệt Ảnh lớn đến thế? Là ai có thể bày ra án mưu sát liên hoàn tinh vi bình tĩnh như thế, ép người còn sống sụp đổ tinh thần? Việc sát hại này của "hắn" liệu có ngừng lại? Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đã được cảnh sát bảo vệ. Còn sự tồn tại có liên quan đến "hắn" lại không có chút manh mối nào.

"Không có, Kha Thiển chưa từng nhắc tới người bạn nào với chúng tôi." Văn Hiểu Hoa nói.

"Nhưng...thời gian đó, cậu ta thường xuyên đi ra ngoài một mình. Khi trở về dường như rất vui." Hứa Sênh nói.

"Các cô cậu không hỏi cậu ta từng đi đâu, gặp ai sao?" Phương Thanh hỏi.

Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa cúi đầu: "Chúng tôi không có."

Chiếc Cherokee màu đen chạy trên đường cao tốc, mặt bên của Bạc Cận Ngôn vô cùng lạnh lùng: "Có hai khả năng. Người yêu hoặc là người thân."

Giản Dao khẽ giật mình: "Người thân? Dựa theo tư liệu của Kha Thiển, mấy năm trước ông nội cậu ta cũng đã mất rồi, không còn người thân nào khác."

Bạc Cận Ngôn gật đầu: "Nhưng chúng ta không thể loại bỏ bất cứ khả năng nào, cho nên vẫn nên đến quê cậu ta một chuyến. Người kia hiểu rõ nhóm Nguyệt Ảnh, hiểu rõ từng thói quen của mỗi người bọn họ. Hứa Sênh

https://thuviensach.vn

và Văn Hiểu Hoa đã xác nhận, năm đó để tiện cho việc tập luyện, Kha Thiển từng đánh chìa khóa nhà Tưởng Học Nhiễm. Nói cách khác, ngay cả chìa khóa này để ở đâu, Kha Thiển cũng nói cho "hắn". Bọn họ không giấu diếm bất cứ điều gì, Kha Thiển vô cùng tin tưởng hắn, nói hết tất cả. Bọn họ thân mật giống như một vậy. Tính cách Kha Thiển nhạy cảm yếu đuối, không giỏi giao tiếp. Người kia phải xuất hiện trước khi Kha Thiển mất tích không lâu, nếu không nhóm họ không có lý do gì không phát hiện ra. Thời gian ngắn như vậy, lại trở thành bạn chí cốt với một người, khả năng với người thường còn vô cùng nhỏ, huống chi Kha Thiển. Nhưng tình yêu và tình thân có thể làm được."

Giản Dao gật đầu, suy nghĩ nói: "Hơn nữa với tính cách của Kha Thiển, tính ỷ lại với bạn bè vô cùng mạnh mẽ. Nếu có được một người bạn thực sự tốt, một là cậu ta không cần thiết phải giấu diếm nhóm bạn; hai là tâm lý ỷ lại với nhóm bạn không mạnh như vậy. Trên thực tế việc gây dựng sự nghiệp, không nhất thiết phải cần đến những người này, nhưng sau khi nhận được món tiền đầu tư, cậu ta vẫn để ý tới thái độ của bọn họ, vô cùng khát vọng tình bạn của bọn họ. Thậm chí bằng lòng dùng phần tiền này để đổi lấy sự coi trọng và tình bạn của bọn họ. Điều này chứng tỏ tình cảm "hắn" dành cho Kha Thiển không thể thay thế tình bạn."

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: "Well done."

"Tình yêu à..." Giản Dao thở dài, "Là tình yêu sao?"

Bạc Cận Ngôn không đáp, chỉ nói: "Phần tiền từ thiên sứ đầu tư kia của Kha Thiển vô cùng đáng nghi. Ở trong nhà cậu ta, chúng ta không tìm được tài liệu liên quan đến đầu tư, hơn nữa dựa theo cách nói của cậu ta, phần tiền này cậu ta có thể tùy ý khống chế. Thiên sứ đầu tư bình thường sẽ không làm hành vi đầu tư như vậy. Chỉ là bọn Tưởng Học Nhiễm không có kinh nghiệm xã hội, nên không phát hiện ra sự khác thường."

https://thuviensach.vn

"Nói cách khác...Phần tiền kia thực ra có thể là do "hắn" đưa cho Kha Thiển?"

"Có thể." Bạc Cận Ngôn đáp, "Anh đã bảo An Nham đi điều tra nguồn gốc của số tiền kia rồi. Đồng thời bảo Phương Thanh ở lại BJ điều tra những manh mối khác bên cạnh Kha Thiển."

"Mục đích lần này chúng ta đến quê Kha Thiển chính là để thăm dò xem có thể là do người thân cậu ta gây ra hay không sao?"

"Không chỉ có thế." Bạc Cận Ngôn nói, "Đây là một vụ án thú vị. Nếu không đi sâu vào tìm hiểu Kha Thiển, anh làm sao hiểu rõ cậu ta, tiếp theo cảm nhận được hung thủ thực sự?"

Chậc chậc, lại tới nữa rồi. Giản Dao nở nụ cười: "Này tại sao anh luôn có hứng thú tăng cao với hung thủ như vậy? Anh không cảm thấy phiền chán, mệt mỏi sao?"

"Làm chuyện mình thích sao mệt được chứ?" Bạc Cận Ngôn liếc cô, "Tất cả sở thích, sở ghét của anh nhiều năm như một."

"À." Giản Dao nhịn không được bật cười.

Anh cũng cười, thấp giọng nói: "Đúng vậy, anh không thể ngừng lưu lại dấu vết trên người em."

Giản Dao càng không nhịn được cười. Đúng lúc này, di động của cô vang lên. Là Lạc Lang mấy hôm trước không liên lạc được gọi tới.

"Giản Dao, hôm nay anh tiện đường đến làm việc ở tòa án gần chỗ em, có thời gian cùng ăn một bữa cơm không?" Giản Dao ngập ngừng. Lạc Lang nở nụ cười: "Gọi cả chồng em đi."

https://thuviensach.vn

Giản Dao cười nói: "Lạc đại ca, xin lỗi, hôm nay bọn em đi ra ngoài điều tra án rồi, không thể quay về. Để hôm khác bọn em trở về mời anh nhé."

Lạc Lang "Ừ" một tiếng, nói: "Được, vậy cuối tuần nhé. Bên anh đang có một số tài liệu pháp luật có giá trị, lần sau sẽ đưa cho em."

Cúp máy, Giản Dao nói: "Lạc đại ca hẹn hai chúng ta cùng ăn cơm."

Bạc Cận Ngôn đáp: "Không có hứng thú."

Giản Dao: "Lần sau đi cùng em nhé."

Bạc Cận Ngôn: "...Ừ."

Giản Dao nhìn vẻ mặt anh vẫn như thường tiếp tục lái xe, bỗng nhiên muốn đùa anh, hỏi: "Này, em kết bạn với người đàn ông khác, anh không ghen sao?"

Bạc Cận Ngôn cười nhạo: "Người đàn ông cảm thấy có nguy hiểm mới có thể ghen. Tiếc là anh không thể trải nghiệm được cảm giác này."

"Chậc..."

Lại đi một lúc, anh đột nhiên hỏi: "Anh ta lớn hơn em bao nhiêu tuổi?"

Giản Dao ngơ ngác mấy giây, mới hiểu ra Bạc Cận Ngôn nói "anh ta" là chỉ Lạc Lang. "Bảy tám tuổi." Cô đáp. "Hóa ra là thế."

"Cái gì hóa ra là thế?" Anh thản nhiên đáp: "Em gọi anh ta là Lạc đại ca."

"Vâng. Huân Nhiên cũng gọi như vậy."

"Anh lớn hơn em bốn tuổi." Bạc Cận Ngôn nói tiếp. Giản Dao hơi sửng sốt. Haiz, thật đúng là. Nhưng cô không bao giờ có cảm giác anh lớn tuổi

https://thuviensach.vn

hơn mình. Thấy cô không nói lời nào, Bạc Cận Ngôn cau mày, nói: "Nhưng trước kia, em chưa từng gọi anh là đại ca."

Giản Dao: "..."

Hóa ra anh để ý điều này. Không phải là nói không trải nghiệm được cảm giác ghen tuông à...Thấy ánh mắt anh trong trẻo nhìn mình, Giản Dao bật cười. "Anh muốn em gọi anh là đại ca hả?" Lời vừa ra khỏi miệng, mặt hơi nóng lên. Bạc Cận Ngôn im lặng. Giản Dao gọi to: "Bạc đại ca."

Anh khẽ cười. Giảm Dao lườm anh, lại gọi: "Anh Cận Ngôn."

Bạc Cận Ngôn khẽ "ừ" một tiếng. Gió từ cửa sổ thổi vào, trong xe lại trở về sự yên lặng, nhưng lại có bầu không khí dịu dàng chuyển động khiến người ta rung động. Giản Dao bỗng nhiên chú ý, tuy ngoài mặt anh khá bình tĩnh, nhưng hai gò má lại hơi ửng đỏ. Cảm giác ấm áp thấm vào lòng cô. Cô ngẩng đầu cùng anh nhìn về phía trước, gió thổi, cảnh sắc lặng lẽ xẹt qua. Cùng lúc đó Lạc Lang ngồi trong xe, ngẩng đầu nhìn cửa sổ văn phòng Giản Dao. Trong tay là một tập tư liệu đã được sắp xếp chỉnh tề, phía trên còn có rất nhiều chú thích do anh ta tự viết. Làm sao tiện đường đến đây chứ? Thực ra gặp cô không phải là ngẫu nhiên tụ họp với đồng hương, mà là ý nguyện đã nhiều năm của anh ta. Ngồi một lát, anh ta lái xe rời đi. Chờ cô bình an trở về, gặp lại.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Quê Kha Thiển ở HB cách BJ không xa, nhưng mấy năm nay các thành phố vừa và nhỏ không ngừng bị phá dỡ, xây dựng những tòa nhà và thành phố mới rập theo một khuôn mẫu. Nhà cũ của Kha Thiển, kí túc xá của nhà máy đã sớm bị san phẳng, một tiểu khu mới được mọc lên. Hàng xóm ngày xưa không biết đã đi đâu. Giản Dao hỏi một vòng gần tiểu khu, chỉ là hỏi qua loa, nhưng không ai biết người nhà họ Kha, cũng không tìm được tư liệu gì.

Chỉ có hồ nước đối diện tiểu khu dập dềnh sóng nước.

Có lẽ trong thời đại tốc độ kinh tế tăng trưởng không ngừng này, điều duy nhất không thay đổi, vẫn dừng lại là hồ nước ngọn núi.

Bên cạnh cái hồ nhỏ còn có một vùng đầm lầy lớn, cỏ cây mọc um tùm, có lẽ đã được giữ gìn nguyên vẹn.

Bọn họ đi tới địa chỉ thứ hai: Nhà ông nội Kha Thiển ở huyện. Dựa theo trong đăng kí ở đại học của Kha Thiển quan hệ gia đình chỉ có một mình ông nội. Địa chỉ điền cũng là nhà ông nội. Lần này dễ dàng tìm được hơn. Là một ngôi nhà cũ trong thành cổ. Ngói xanh tường đất, hai gian nhà một tầng. Cửa được khóa bằng khóa đồng lớn. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn gõ cửa một lúc lâu, có một bác gái ở nhà bên cạnh đi ra, nói: "Hai người tìm ai?"

Giản Dao cười nói: "Bác à, chúng cháu là bạn của Kha Thiển ở BJ, tới nơi này du lịch, đúng lúc nhớ ra cậu ấy nói quê ở đây, nên muốn đến thăm."

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn hơi mỉm cười, liếc bà xã cảnh sát càng ngày càng láu cá.

Bác gái thấy hai người bọn họ tuấn tú lịch sự, cũng không nghi ngờ gì, nói: "À, hóa ra là bạn của Tiểu Kha. Gần đây thằng bé không trở về."

"Bác ơi, ông nội Tiểu Kha mất lúc nào ạ?" Giản Dao hỏi.

Bác gái thở dài nói: "Cũng phải bốn năm năm rồi, lúc Tiểu Kha vừa thi đỗ đại học."

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn liếc nhau. Đả kích mạnh như vậy, chả trách Kha Thiển thể hiện sự quấn quýt mãnh liệt với bạn đại học thế.

"Cậu ấy còn người thân nào không ạ?" Giản Dao hỏi.

Bác gái suy nghĩ, lắc đầu: "Không thấy có ai qua lại. Mười năm trước nhà bác chuyển đến đây, chỉ thấy mỗi hai ông cháu ở với nhau. Aiz, nói đi cũng phải nói lại Kha Thiển đúng là số khổ, nghe nói lúc mới năm sáu tuổi, cha mẹ tai nạn xe qua đời, cũng không nhận được chút tiền bồi thường nào. Sau khi ông nội mất, chìa khóa nhà còn để chỗ bác đây, thằng bé đi học ở bên ngoài, nhờ bác thường xuyên qua đây quét dọn."

Đột nhiên Bạc Cận Ngôn hỏi: "Lần trước cậu ấy trở về là lúc nào?"

Bác gái đáp: "Một tháng trước, bác nhớ rất rõ, mấy hôm đó là ngày nghỉ Tiết thanh minh."

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao im lặng.

Một tháng trước.

Kha Thiển bị đám Tưởng Học Nhiễm "giết chết" là vào nửa năm trước. Sau đó "thi thể" bị chôn cất mất tích, sau đó một tháng trước cậu ta quay về quê một chuyến, sau đó liên tục ra tay giết người.

https://thuviensach.vn

"Bác xác định người trở về chính là cậu ta?" Bạc Cận Ngôn hỏi.

Bác gái khó hiểu liếc anh: "Sao cậu lại hỏi thế chứ? Chẳng lẽ tôi sẽ nhìn lầm sao? Hôm đó thằng bé còn ăn cơm tối ở nhà tôi mà. Tôi nhìn thằng bé lớn lên từ nhỏ..."

Giản Dao cười xen vào: "Bác à, là như thế này, chúng cháu biết Kha Thiển ở đây được bác quan tâm rất nhiều, đây là hai trăm tệ, cũng là một chút tâm ý của chúng cháu."

Bác gái thấy tiền thì đỏ mặt, hất tay nói không cần. Giản Dao kiên trì đưa, bác gái từ chối mấy lần, cuối cùng vẫn nhận lấy. Giản Dao nhân cơ hội hỏi: "Bác ơi, chúng cháu đã đi đến đây rồi, có thể vào nhà Kha Thiển nhìn không?"

Nhà ông nội Kha Thiển chỉ có thể dùng bốn bức tường để hình dung cũng không quá đáng. Trong nhà có hai căn phòng, ngoài giường, bàn, tủ, không có gì khác, nhưng được giữ gìn sạch sẽ. Đồ đạc trong nhà đều là kiểu cũ, trên tường có treo một ít bức tranh phong trúc hoa lá Trung Quốc, nhìn kĩ cũng giúp ngôi nhà khá hơn một chút. Không cần phải nói, những thứ đó tất nhiên là bút tích của Kha Thiển. Có lẽ là cảm thấy nhà Kha Thiển cũng không có gì đáng giá, sau khi đưa họ vào cửa, bác gái đi theo một lúc rồi ra ngoài làm chuyện khác.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nhìn một vòng, không phát hiện điều gì khác thường. Giản Dao nói: "Em đang hoang mang. Em nghĩ Kha Thiển chắc chắn đã chết rồi, trước đó Phương Thanh và Cố Bàng Bàng chỉ nhìn thấy người tương tự thôi. Nhưng hiện tại, bác gái này xác nhận quả thực nhìn thấy Kha Thiển còn sống. Chẳng lẽ cậu ta thực sự chưa chết sao?"

"Không cần hoang mang." Bạc Cận Ngôn nói, "Anh nghĩ chúng ta đã đến gần với đáp án rồi. Em không phát hiện trong nhà này thiếu thứ gì sao?"

https://thuviensach.vn

Giản Dao ngẩn ra.

Bạc Cận Ngôn đeo găng tay, kéo ngăn tủ ra, sau đó đóng lại, nói: "Kha Thiển nhạy cảm lại cẩn thận như vậy, còn nhỏ đã mất cha mẹ, vừa thi đỗ đại học lại mất đi ông nội...Cậu ta nhất định sẽ giữ gìn đồ đạc thuộc về họ cẩn thận. Song chúng ta lại không phát hiện được thứ gì ở phòng trọ cũng như ở đây."

"Là cái gì?" Giản Dao hỏi.

"Album ảnh."

Giản Dao sửng sốt.

Bạc Cận Ngôn mỉm cười nói: "Đó là thứ người nọ muốn mang theo người, hoặc là...hắn muốn che giấu thứ gì đó. Đây là nguyên nhân hắn đột nhiên trở về."

Giản Dao giật mình. Chẳng lẽ không phải người yêu, mà là...người thân.

Tiểu học Hoa Sen là một trong những ngôi trường tiểu học tốt nhất gần đó, khi Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đi tới đó đã là buổi chiều.

"Bác gái hàng xóm chuyển đến mười năm trước." Bạc Cận Ngôn nói, "Khi đó Kha Thiển vừa lên cấp hai, đối với những chuyện trước khi lên cấp hai bác ta không biết được. Xung quanh cũng chả có hàng xóm nào lâu năm. Từ nhỏ thành tích của Kha Thiển đã rất tốt, tất nhiên là sẽ học trường tiểu học tốt nhất."

Bọn họ đi vào phòng giáo vụ, giơ thẻ cảnh sát. Một thầy giáo già tiếp đãi bọn họ: "Chờ một chút để tôi đi lấy tư liệu học sinh năm đó."

Trong lúc chờ đợi, An Nham gọi điện thoại đến.

https://thuviensach.vn

"Đã điều tra ra rồi. Phần tiền Kha Thiển có được kia là từ tài khoản nước ngoài, ở Mỹ. Người gửi là K.A."

Lúc này, người thầy giáo cũng mang danh sách ra. Tuy nhiều năm đã trôi qua, nhưng Giản Dao nhìn một lát, ngay lập tức tìm được cậu nhóc có khuôn mặt giống y Kha Thiển, cô vội chỉ cho Bạc Cận Ngôn: "Anh xem, đây là Kha Thiển."

Người thầy giáo ở bên cạnh đeo kính viễn thị, cười nói: "Cô nhận nhầm rồi, đây không phải Kha Thiển, là Kha Ái. Kha Ái là chị gái, cô gái đứng hàng đầu. Kha Thiển là em trai, đứng ở hàng cuối. Bọn họ là sinh đôi, bộ dáng vô cùng giống nhau."

Bạc Cận Ngôn cầm ảnh chụp, im lặng nhìn chăm chú. Cuối cùng Giản Dao cũng tìm được Kha Thiển. Nhìn thấy tướng mạo khó mà phân biệt được của hai người, không hiểu sao trong lòng cô cảm thấy chua xót. Cô hỏi: "Vậy sau đó thì sao? Chị gái Kha Ái đi đâu ạ?"

Người thầy giáo thở dài đáp: "Chị gái số tốt, bọn họ có người thân không có con gái, lúc học lớp ba, nhận nuôi cô bé. Song có lẽ là sợ nuôi hai đứa bé phải chịu gánh nặng quá lớn, cũng sợ nuôi hai đứa bé thì không thân được. Cho nên em trai ở lại với ông nội. Sau đó hình như mang Kha Ái đi Mỹ."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 42

"Kha Ái, tên tiếng Anh Rita, 24 tuổi, sinh viên khoa hóa đại học Chicago Mỹ. Tháng 12 năm ngoái về nước làm sinh viên trao đổi. Dự tính cuối tháng 6 năm nay quay về Mỹ, cũng chính là tuần sau." An Nham đưa tư liệu cho mọi người.

Phương Thanh cầm tư liệu: "Khoa hóa? Ha ha..."

"Đã kiểm tra, tài khoản ở nước Mỹ kia cũng thuộc về cô ta." An Nham nói.

"Giáo viên đánh giá..." Bạc Cận Ngôn chậm rãi đọc, "Tư duy nhanh nhẹn, suy nghĩ tinh tế. Có khả năng thực hiện và lập kế hoạch vô cùng mạnh mẽ, cũng rất can đảm, được giáo viên và bạn bè yêu mến...Xem ra cô ta có đầy đủ kiến thức và năng lực."

Giản Dao nhìn tư liệu nói: "Tuy là sinh đôi khác trứng, nhưng từ nhỏ tướng mạo của hai chị em đã vô cùng giống nhau, sau khi trưởng thành ảnh chụp cũng giống nhau đến tám, chín phần. Nếu không quen biết, nhìn từ bên ngoài quả thực không phân biệt được."

Phương Thanh nói: "Cận Ngôn, thời gian cô ta về nước cũng trùng khớp với thời gian anh dự đoán "nhân vật thần bí" kia xuất hiện. Tiền cũng là ở chỗ cô ta. Cô ta biết rõ tất cả các mối quan hệ của Kha Thiển và các thành viên trong nhóm. Có động cơ, có thời gian, co năng lực, có con đường lấy được thuốc độc, còn có cả nhân chứng. Cô ta là hung thủ, không còn nghi ngờ gì nữa."

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn lạnh mặt: "An Nham, cậu đi điều tra nguồn tin. Phương Thanh, Giản Dao, chúng ta đi đến thăm cô chị gái tình cảm sâu nặng."

Đại học Thanh Đô đứng tốp đầu trong nước, đặc biệt ngành khoa học kỹ thuật vang danh từ bắc tới nam. Xe đi vào từ cửa nam, trên đường đều là cây cối xanh um tươi tốt, và kiến trúc phong cách cổ xưa. Luôn có sinh viên đạp xe đi qua, còn có không ít người ngồi trên cỏ im lặng đọc sách. Trong không khí yên tĩnh cổ xưa như vậy, Bạc Cận Ngôn dừng xe ở cửa học viện hóa học. Đã báo trước cho lãnh đạo, lần làm việc này cần âm thầm. Ba người đi vào trong một hành lang rất dài, tới cửa một căn phòng thí nghiệm.

Ánh chiều tà chạng vạng chiếu vào cửa sổ, bên trong truyền ra tiếng nói chuyện và tiếng cười.

Mấy sinh viên mặc áo blouse trắng đang nghịch dụng cụ.

Phương Thanh dẫn đầu đi vào: "Xin hỏi, ai là Kha Ái?"

Các sinh viên ngừng cười, đều ngẩng đầu nhìn. Một cô gái cao tóc dài nói: "Là tôi."

Trong khoảnh khắc thấy rõ khuôn mặt cô gái, Giản Dao hơi hoảng hốt. Khuôn mặt kia vô cùng giống Kha Thiển, nhưng lại là hai người khác nhau. Lông mày lá liễu, mũi cao, miệng nhỏ, tóc dài uốn xoăn qua vai, lông mi thưa hơn Kha Thiển một chút, màu môi cũng nhạt hơn, trang điểm nhạt. Song sự khác biệt hoàn toàn với Kha Thiển là khí chất và ánh mắt. Ánh mắt của cô ta rất bình tĩnh, nhìn thẳng mọi người, không kiêu ngạo tự ti. Cả người tản ra sự lạnh lẽo.

"Mọi người có chuyện gì?" Kha Ái hỏi.

Mấy sinh viên bên cạnh cảnh giác, nghi ngờ nhìn bọn họ.

https://thuviensach.vn

Phương Thanh lấy thẻ cảnh sát ra: "Chúng tôi là đội cảnh sát hình sự thành phố, có một vụ án, cần cô quay về cục hỗ trợ điều tra."

Các sinh viên ngơ ngác nhìn, Kha Ái ngẩn ra. Sắc mặt của cô ta bỗng nhiên trở nên hơi khó coi: "Có phải...Kha Thiển đã xảy ra chuyện gì không?"

Phản ứng này ngoài dự đoán của Bạc Cận Ngôn và mọi người.

"Quay về cục rồi nói sau." Bạc Cận Ngôn nói.

"Vâng." Kha Ái nhanh chóng cởi áo blouse trắng, tháo găng tay, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng. Có sinh viên bên cạnh bắt lấy tay cô ta hỏi: "Rita, không có chuyện gì chứ? Có muốn bọn tớ đi cùng không?"

"Đúng vậy! Một mình cậu đi sao được?"

Đám người Bạc Cận Ngôn im lặng đứng bên cạnh chờ.

Kha Ái lắc đầu, nở nụ cười nói: "Mọi người tiếp tục làm thí nghiệm đi, sáng mai còn phải nộp cho giáo sư đấy. Tớ không sao...là chuyện gia đình thôi."

Kha Ái không ở trong ký túc xá cho du học sinh, mà thuê một căn phòng ở bên ngoài. Cô ta được đám Phương Thanh mang về cục, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đến nhà cô ta xem xét.

Đây là một căn phòng tinh tế ấm áp, màu trắng thuần khiết sạch sẽ. Trên giá đầy sách, ngoài sách hóa học chuyên ngành, còn có một số sách du lịch, cùng với một số tác phẩm và tập thơ nổi tiếng thế giới. Bạc Cận Ngôn cầm một quyển. Lật một chút, là "The painted veil" của Maugham. Bên trong có rất nhiều chú thích, chữ viết khác hoàn toàn với Kha Thiển, đẹp đẽ mạnh mẽ hơn. Anh lật đến tờ cuối cùng, Kha Ái đang viết một đoạn: Giá trị của đời người không tính bằng độ dài, cũng không tính bằng của cải, địa vị,

https://thuviensach.vn

nhan sắc...Sự trong sạch và mãnh liệt của linh hồn mới là tất cả cội nguồn của niềm vui. Làm một con người biết yêu, có thể yêu, bác ái. Mong sinh mệnh của tôi mỗi giây mỗi phút đều sống có ý nghĩa." Trang sách đã hơi vàng, thoạt nhìn đã phải mấy năm rồi.

Bạc Cận Ngôn lặng lẽ chăm chú nhìn trong chốc lát, đặt sách về chỗ cũ.

Giản Dao đi tới: "Chỗ này có mấy bức thư."

Một bức là do cha mẹ gửi tới, có lẽ là nửa năm trước.

"Rita, nghe nói con tìm được em trai rồi. Mẹ và cha đều cảm thấy vui mừng thay con. Mời thằng bé đến Mỹ chơi đi, hoặc con ở trong nước thêm một thời gian cũng không sao. Tuy chúng ta rất nhớ con. Hai con chó lạc con nuôi gần đây có lẽ là vì quá nhớ con, nên chẳng chịu ăn gì. Mẹ đi tìm bác sĩ thú y, nghĩ cách mãi chúng mới chịu ăn. Con đừng lo lắng. Cám ơn món quà con gửi cho chúng ta. Rời khỏi Trung Quốc nhiều năm như vậy, không nghĩ tới còn được ăn đồ ăn vặt của BJ. Cha con còn uống hết mấy chai rượu đấy. Còn nữa, bạn trai Jason của con rất nhớ con. Nghe nói cả ngày cậu ta ở trong nhà đánh đàn hát tình ca, ha ha. Cậu ta là thằng bé vừa si tình lại dũng cảm. Khi nhận đưa quà con gửi, thằng bé vui vẻ ôm lấy chúng ta. Nghe nói thằng bé sắp trở thành luật sư rồi, chúng ta vui thay cho các con.

Chăm sóc bản thân, học tập cho tốt, chúng ta chờ con trở về."

Một bức thư khác là do Jason kia gửi tới.

"Rita thân yêu, anh rất nhớ em. Nhớ nụ cười xinh đẹp của em, nhớ lời nói dịu dàng của em. Em giống như ánh mặt trời và cơn mưa mang lại mọi điều tốt đẹp trong cuộc sống của anh. Không có em bên cạnh, mọi thứ ở Mỹ đều trở nên tẻ nhạt vô vị.

https://thuviensach.vn

Anh muốn cho em biết rằng anh sắp trở thành luật sư rồi. Anh nghĩ em nhất định sẽ vui cho anh. Nhờ sự cổ vũ và có em ở bên cạnh, anh mới có thể thực hiện giấc mơ của mình. Anh cũng cảm thấy kiêu ngạo vì em. Cô gái Trung Quốc xinh đẹp, tốt bụng, thông minh, đáng yêu của anh.

Chờ em trở về.

Tình yêu của em, Jason."

"Xem ra nhân duyên của Kha Ái rất tốt." Giản Dao nói.

"Đúng vậy." Bạc Cận Ngôn đáp, "Một cô gái vô cùng được yêu thích."

Ngọn đèn rực sáng chiếu xuống đỉnh đầu, ánh mắt cũng càng trở nên nghiêm trọng. Song cô gái vẫn bình tĩnh giống như sự bình tĩnh ấy đến từ thái độ và tính cách, trong lòng gấp gáp, cô gái cũng chỉ ngẩng đầu, nhìn cửa, hi vọng sớm biết được tin tức của em trai.

Đám Bạc Cận Ngôn đứng ở phòng bên cạnh, xuyên qua tấm kính chăm chú nhìn cô gái.

"Phương Thanh, chúng ta đi trò chuyện với cô ta thôi." Bạc Cận Ngôn nói.

"Được."

Cửa mở ra, Kha Ái ngẩng đầu, nhìn hai người đàn ông đi vào. Một người tướng mạo thanh tú, vóc dáng cao lớn, nhưng vẻ mặt lạnh lùng. Người kia làn da hơi đen, khỏe mạnh, khuôn mặt tuấn lãng, nở nụ cười. Theo bản năng Kha Ái đứng lên.

Phương Thanh vẫn mỉm cười: "Ngồi đi." Đưa một chén trà nóng tới trước mặt cô gái.

Kha Ái nhận bằng hai tay, thấp giọng nói: "Cám ơn."

https://thuviensach.vn

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn liếc nhau, Phương Thanh mỉm cười lên tiếng: "Kha Ái, hôm nay chúng tôi mang cô về đây là muốn nhờ cô giúp đỡ điều tra vụ án có liên quan đến em trai cô..."

Kha Ái ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén: "Anh cảnh sát, em trai tôi...rốt cuộc thế nào?"

Phương Thanh: "Tại sao lại hỏi như vậy?"

Ngón tay Kha Ái cầm chặt chén trà: "Bởi vì...đã hơn một tháng nó không liên lạc với tôi rồi."

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn im lặng.

"Hơn một tháng?" Bạc Cận Ngôn hỏi: "Vậy hơn một tháng trước, lần cuối hai người liên lạc là khi nào?"

Kha Ái hơi do dự, lại ngẩng đầu nhìn bọn họ, sau một lúc lâu, dường như đã hạ quyết tâm, lấy di động từ trong túi ra. Đó là tin nhắn gửi từ một dãy số xa lạ: "Ái, quên em đi, quên trên đời còn có một người như em đi. Quay về Mỹ, sống cho tốt, mang theo tất cả tình yêu và ước mơ của em. Em phải làm chuyện không nên làm, em muốn cho tất cả những kẻ độc ác trên đời này phải trả giá đắt. Em không bao giờ trở về nữa, nhưng trong lòng vĩnh viễn ở bên cạnh chị. Đừng nhớ nhung, đừng liên lạc, đừng báo cảnh sát, cũng đừng quay lại nữa. Em đồng ý với chị, em sẽ tiếp tục sống ở nơi chị không biết. Dũng cảm, cố gắng giống chị - Thiển."

Phương Thanh lập tức đưa di động cho nhân viên ngoài cửa, mang đi điều tra.

Kha Ái ngước mắt nhìn bọn họ. Trong phút chốc, Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh đều hơi thất thần. Có lẽ ai bị ánh mắt thẳng thắn, sạch sẽ, buồn thương nhìn chăm chú như vậy đều sẽ có cảm giác như thế.

https://thuviensach.vn

"Kha Thiển nó...rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Cô gái ngập ngừng hỏi.

"Ngày 10 tháng 2 năm nay, cậu ta và bạn bè trong nhóm bởi vì việc phân chia số tiền 200 vạn mà xuất hiện tranh cãi." Phương Thanh đáp, "Cậu ta bị dao đâm, chảy quá nhiều máu, bị bọn họ mang đi chôn. Pháp y khẳng định tỷ lệ cậu ta còn sống vô cùng thấp, nhưng hiện tại chúng tôi không tìm được thi thể ở chỗ chôn." Anh ta nói chậm rãi rõ ràng.

Kha Ái từ từ mở to hai mắt, trong mắt tất cả là mờ mịt, kinh ngạc và đau đớn. "Không...Không thể nào..." Cô gái lấy tay che mặt, nước mắt rơi xuống, "Mấy tháng trước tôi vẫn còn nhận được tin nhắn của nó mà, chắc chắn nó chưa chết, không thể nào."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 43

"Chị thấy thế nào?" An Nham hỏi.

Giản Dao nhìn chằm chằm Kha Ái qua kính, đáp: "Nói thật, nhìn cô ta quả thực đúng là không biết chuyện gì. Nếu tất cả phản ứng này đều là diễn kịch, vậy cô ta thực sự quá lợi hại."

"Sau khi cô về nước, bắt đầu liên lạc với Kha Thiển từ khi nào?" Phương Thanh hỏi.

Ánh mắt Kha Ái đờ đẫn trong chốc lát, nhớ lại một chút, đáp: "Sau khi về nước, có lẽ là một tháng, sắp xếp mọi chuyện xong. Tôi về quê, tìm được nhà ông nội. Thằng bé không ở quê, thông qua hàng xóm, tôi tìm được cách liên hệ với nó. Biết nó cũng đang ở BJ tôi vô cùng vui."

Phương Thanh: "Lúc đó, cậu ta phản ứng thế nào?"

Khóe miệng Kha Ái lộ ra nụ cười ảm đạm: "Nó vui lắm, hai chúng tôi đều vô cùng vui. Cho dù không cần nói nhiều, cả hai chúng tôi đều hiểu."

"Tại sao hai người lại giấu diếm chuyện qua lại với người bên cạnh?" Bạc Cận Ngôn hỏi.

"Thực ra tôi không để ý, nhưng Kha Thiển không muốn nói ra." Kha Ái đáp, "Nó nói không ai có thể hiểu được cảm giác khi hai đứa trẻ tách ra từ nhỏ rồi gặp lại đâu. Nó nói bên cạnh nó sẽ không có ai hiểu, tôi tôn trọng cảm nhận của nó, cũng chỉ muốn dùng hết sức giúp đỡ nó."

https://thuviensach.vn

Phương Thanh: "Tại sao lại cho Kha Thiển số tiền kia? Số tiền đó cũng không hề nhỏ."

"Kinh tế gia đình cha mẹ nuôi của tôi tương đối khá giả. Bọn họ cũng đồng ý cho Kha Thiển số tiền này." Kha Ái đáp, "Tôi muốn...giúp đỡ nó thực hiện ước mơ, chỉ là hoàn toàn không nghĩ tới..."

"Buổi tối ngày 17 từ 12 giờ đến 2 giờ, ngày 20 từ 1 giờ đến 3 giờ, cô ở đâu, làm gì?"

Kha Ái ngẩng đầu: "Muộn thế à...chắc chắn tôi đang ngủ rồi. Các anh hỏi chuyện này để làm gì?"

Bạc Cận Ngôn thản nhiên đáp: "Tối ngày 17 hai kẻ đồng lõa giết hại Kha Thiển bị dùng thuốc độc sát hại. Tối ngày 20 một kẻ chủ mưu khác bị giết ở nhà. Nếu chúng tôi không ngăn cản, hung thủ sẽ tiếp tục giết người."

Kha Ái giật mình.

Sự thay đổi trên vẻ mặt cô ta vô cùng rõ ràng. Ban đầu là khiếp sợ, sau đó là nghi ngờ, suy tư, giật mình, cười khổ, thê lương.

"Là nó sao?" Cô ta kinh ngạc nói, "Cho nên nó mới nói làm chuyện không nên làm, làm cho kẻ độc ác phải trả giá tất cả...Không ở nơi tôi nhìn thấy..." Cô ta lại dùng hai tay che mặt, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Nước mắt đau thương, áp lực. Cho dù chỉ cần liếc qua một cái bạn cũng có thể cảm nhận được.

Bạc Cận Ngôn lấy khăn giấy ra đưa cho cô ta. "Đừng khóc, chúng tôi cũng rất đau lòng, tiếc nuối cho chuyện cậu ta gặp phải."

Kha Ái ngước đôi mắt đẫm nước lên nhìn anh: "Cám ơn anh."

https://thuviensach.vn

Phương Thanh nói tiếp: "Trong nhà Kha Thiển vẫn còn lượng máu lớn. Pháp y suy đoán cậu ta không có khả năng còn sống, nhưng chúng tôi có hai nhân chứng nhìn thấy một người có tướng mạo rất giống Kha Thiển, xuất hiện ở hiện trường phạm tội giết người trong nhóm. Cho nên hôm nay chúng tôi mới mời cô đến cục."

Kha Ái giật mình, hiểu ra: "Do đó...các anh nghi ngờ tôi? Không thể nào, sao có thể là tôi chứ? Tuy tôi từng nghe Kha Thiển nhắc đến bọn họ, nhưng bộ dạng bọn họ thế nào tôi còn chẳng biết...Là Kha Thiển, nó không có chết, không có." Những từ cuối cùng không biết là vui hay buồn.

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn trao đổi ánh mắt, Bạc Cận Ngôn nói: "Được rồi, chị gái Kha Thiển, hôm nay nói đến đây thôi. Nhưng tôi cần nhắc nhở cô chú ý một chút, hiện tại Kha Thiển chỉ có thể coi như là đang mất tích, cho nên chúng tôi thực sự không thể loại bỏ cậu ta là kẻ tình nghi, nhưng đồng thời chúng tôi cũng không thể loại trừ cô được. Cho nên tôi nghĩ theo kế hoạch tuần sau cô không thể quay về Mỹ rồi, phải ở lại trong nước tiếp nhận điều tra, cho đến khi có manh mối."

Kha Ái im lặng một lát, đáp: "Vâng, tôi hiểu."

Thành viên tổ vụ án đặc biệt lại tập trung trong phòng họp.

Phương Thanh dẩu miệng nói: "Cẩn thận thật." Cái này tất nhiên là nói Kha Ái.

Bạc Cận Ngôn cười nói: "Dựa vào tình hình trước mắt, mỗi manh mối đều hướng về phía cô ta."

Tất cả mọi người im lặng. Đây là chuyện rõ ràng.

"Nhưng mà..." Bạc Cận Ngôn lại nói, "Theo góc độ phân tích hành vi, Kha Ái không phải là hung thủ."

https://thuviensach.vn

An Nham và Phương Thanh đều sững sờ, Giản Dao hơi đăm chiêu nhìn anh. Bạc Cận Ngôn nói: "Hung thủ biết chuyện đêm đó Tưởng Học Nhiễm và đồng bọn giết người, sau đó lập kế hoạch kĩ càng, tính toán nửa năm sau, tiến hành trả thù. Thủ đoạn tàn nhẫn liều lĩnh.

Tuy từ khi còn bé Kha Ái gặp phải chuyện gia đình đau khổ và phải tách ra, nhưng trưởng thành trong gia đình có cha mẹ nuôi đầy đủ. Tính cách hoàn hảo, lạc quan, tự tin, lương thiện. Quan hệ bạn bè vô cùng rộng mở. Hơn nữa có tương lai rất rộng mở: công việc, gia đình, tình yêu.

Vụ án mưu sát này thể hiện nhân cách hoàn toàn khác với Kha Ái. Tuyệt vọng, độc ác, oán hận, được ăn cả ngã về không. Không chỉ là trả thù kẻ giết người, còn là trả thù nhân sinh. Nếu Kha Ái chứng kiến tất cả, dựa vào đặc điểm tính cách và nền giáo dục được tiếp nhận, hoàn toàn có thể báo cảnh sát, có chứng cớ nguyên vẹn bắt nhóm hung thủ quy án. Cô ta tuyệt đối không thiếu kiến thức chung này. Chỉ có kẻ tính cách ngược lại mới dùng cách thức giết người trả thù để hủy hoại tiền đồ và nhân sinh của mình. Cho nên kẻ giết người không phải là Kha Ái. Cho dù hiện tại tôi chưa có chứng cứ trực tiếp, nhưng dựa vào phân tích hành vi đã chứng tỏ điều này."

Giản Dao gật đầu, đây chính là chỗ cô vẫn cảm thấy kì lạ sau khi gặp Kha Ái. Giết người không phải là chuyện dễ dàng. Nếu lúc ấy kích động giết người thì không nói làm gì, nhưng nhẫn nại nửa năm sau điên cuồng giết người, chỉ có kẻ tính cách cực đoan, rơi vào tuyệt vọng mới có thể làm được, song ở các phương diện này Kha Ái đều thể hiện đặc điểm tính cách lý trí, bình thản. Cô ta hoàn toàn không cần phải lựa chọn giết người giải quyết vấn đề này.

Phương Thanh lại nhíu mày: "Nhưng hiện tại Kha Ái là kẻ tình nghi duy nhất. Cận Ngôn, tôi đồng ý với giá trị phân tích hành vi của anh, nhưng khi chứng minh thực tế thì phân tích hành vi của anh xảy ra xung đột logic...Xin lỗi, tôi tin tưởng chứng minh thực tế, tin tưởng hai mắt mình

https://thuviensach.vn

nhìn thấy là chuyện thật. Không chừng cô ta chỉ đang ngụy trang như vậy thôi, muốn khiến chúng ta nghĩ rằng Kha Thiển còn chưa chết, hung thủ là cậu ta."

Bạc Cận Ngôn lại nói: "Biểu hiện trong phòng thẩm vấn hôm nay của cô ta có thể ngụy trang, nhưng dựa vào các mối quan hệ, cuộc sống, bạn bè, người nhà thì không thể. Kha Ái phù hợp tất cả hành vi phân tích của tôi."

Phương Thanh trừng lớn mắt: "Nhưng trong hồ sơ pháp y đã lấy ra được chính là ADN của Kha Thiển. Bào thai song sinh khác trứng thì ADN cũng khác nhau. Hơn nữa pháp y phán đoán một người chảy nhiều máu như vậy, không thể còn sống được."

Bạc Cận Ngôn nói: "Vết máu ở hiện trường đã sớm bị người cọ rửa, lọt vào nhiều thứ làm biến đổi, pháp y kết luận là dựa vào phỏng đoán lượng máu. Về phần có thể lấy ra được một ít ADN thuộc về Kha Thiển, cùng với vết máu có giá trị, sao anh không nghĩ đến có người cố ý để lại?"

Phương Thanh hơi sửng sốt, tính cách bướng bỉnh nổi lên, cười lạnh nói: "Anh nói cũng chỉ là một loại khả năng. Nếu hung thủ không phải là Kha Ái? Vậy anh nói xem là ai?"

Bạc Cận Ngôn cũng cười, bộ dáng lạnh lùng thản nhiên, không đáp hỏi lại: "Anh xác định hai mắt mình nhìn thấy là chân thực?"

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Chu Mạt Mạt là sinh viên khoa hóa đại học Thanh Đô. Qua giữa trưa, cô gái mạo hiểm mặt trời nóng rực đi vào phòng thí nghiệm. Chu Mạt Mạt rất bất ngờ: "Kha Ái? Cậu đến rồi à. Tớ nghĩ cậu..."

Kha Ái vẫn là bộ dáng im lặng ôn hòa như cũ, nhưng cẩn thận quan sát sẽ phát hiện mắt hơi sưng đỏ.

"Tớ không sao." Giọng Kha Ái trầm thấp dịu dàng: "Chỉ là cảnh sát...còn chưa tìm được em trai tớ."

Trong lòng Chu Mạt Mạt rầu rĩ. Hôm trước Kha Ái đột nhiên bị cảnh sát mang đi, cũng hù dọa mọi người. Tuy kinh ngạc, nghi hoặc, nhưng cẩn thận suy nghĩ, tất cả mọi người đều không tin một cô gái như Kha Ái sẽ làm chuyện gì trái pháp luật. Tuy mấy tháng trước, tinh thần Kha Ái dường như hơi sa sút, có một thời gian không cùng tham gia hoạt động với mọi người, nhưng sau đó dần trở về bình thường. Hôm qua từ cục cảnh sát trở về Kha Ái nói cho mọi người biết bởi vì em trai bị mưu sát, nên mới bị cảnh sát tra hỏi. Mọi người vô cùng đồng cảm với Kha Ái.

"Cậu ở nhà nghỉ ngơi thêm mấy ngày đi." Chu Mạt Mạt thân thiết nói, "Một mình tớ làm thí nghiệm là được rồi."

Kha Ái lắc đầu: "Như vậy sao được chứ? Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, tớ không thể đùn đẩy hết chuyện của mình lên các cậu. Chúng ta bắt đầu đi."

Chu Mạt Mạt gật đầu. Tuy tính cách Kha Ái dịu dàng hào phóng, nhưng luôn là cô gái rất có chủ kiến. Đây là nguyên nhân cả nam lẫn nữ đều thích

https://thuviensach.vn

Kha Ái.

"Tớ vào bên trong quan sát máy móc, cậu phụ trách bên ngoài nhé?" Kha Ái nói.

Chu Mạt Mạt: "Ừ, được."

"Mạt Mạt." Kha Ái ngập ngừng, "Tớ chỉ muốn yên tĩnh làm việc một mình, không bị phân tâm. Nếu không tớ...sẽ luôn nghĩ đến chuyện của em trai. Đang làm thí nghiệm cậu cũng đừng vào nhé."

Chu Mạt Mạt vội đồng ý.

Kha Ái dịu dàng cười nói: "Cám ơn." Xoay người đi vào phòng trong, đóng cửa lại.

Chu Mạt Mạt lấy một ít ống nghiệm từ trong ngăn tủ ra, quay đầu lại, chỉ thấy tấm rèm trong phòng "xoạt xoạt" kéo xuống.

Chu Mạt Mạt không quá để ý. Đó là thí nghiệm không quá phức tạp, nhưng cũng không đơn giản. Thí nghiệm chia làm hai phần: cô ở bên ngoài phân chia các thành phần hóa học, thao tác máy móc. Còn Kha Ái ở bên trong tập trung quan sát, ghi chép số liệu thay đổi trên máy tính của thí nghiệm, cũng hoàn thành báo cáo thí nghiệm. Cả quá trình cần đến 4, 5 tiếng đồng hồ.

Tuy công việc chủ yếu ở phía Chu Mạt Mạt, Kha Ái nhàn hơn một chút, nhưng nghĩ đến Kha Ái gặp biến cố lớn như vậy, hôm nay thực hành thí nghiệm cần tập trung cao độ, cẩn thận, cũng không thích hợp với Kha Ái. Vì vậy Chu Mạt Mạt vùi đầu vào bắt tay làm việc.

Phòng trong.

https://thuviensach.vn

Kha Ái kéo rèm xuống, người đã thất thần một lúc. Cô ta ngẩng đầu, nhìn ngoài cửa sổ. Thời tiết rất tốt, mây trắng trời xanh. Sân trường đầy cây xanh, có người đi dạo, có người yên tĩnh ngồi. Cuộc sống của bọn họ yên ả tốt đẹp như thế. Chỉ là không có ai biết có hài cốt của một người đã chôn sâu trong lòng đất, không thấy được ánh mặt trời.

Con người vô cùng tốt đẹp ấy. Chính là bởi vì gặp phải đám người tầm thường tham lam, độc ác, người nọ không chịu khuất phục đã bị sát hại. Bởi vì cô ta mà chết.

Kha Ái đứng yên trong chốc lát, khóe miệng bỗng nhếch lên nụ cười mỉa mai. Chuyện đã qua lâu như vậy, nửa năm rồi. Lòng cô ta đã bình tĩnh rồi sao?

Hay là...vĩnh viễn không có ngày yên lòng?

Cô ta giơ tay lên, từ từ cởi cúc áo. Sau đó cầm lấy áo blouse trắng bên cạnh dùng trong phòng thí nghiệm.

Kha Ái, dũng cảm một chút, đừng quay đầu. Đi về phía cuộc sống tốt đẹp đi.

Khoảng hai ba giờ chiều, Hứa Sênh vẫn ở trong phòng ngủ, không đi ra ngoài, cũng không có việc gì làm. Mọi người trong phòng cũng đã đi ra ngoài phỏng vấn, tìm việc rồi. Cô ta vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ. Cô ta cảm thấy mình giống như một con rắn sắp ngủ đông, toàn thân xấu xí, không nhúc nhích.

Ánh mặt trời rất nóng, cô ta đứng bên cửa sổ, còn có thể nhìn thấy một chiếc xe con đứng dưới lầu. Đó là hai cảnh sát bảo vệ cô ta 24/24 giờ. Nghe nói cảnh sát cũng bố trí y như vậy ở dưới lầu cô gái tên Kha Ái kia. Cảnh sát nói đó là chị gái sinh đôi của Kha Thiển, hiện tại là kẻ tình nghi cuối cùng của bọn họ.

https://thuviensach.vn

Hứa Sênh khẽ cắn môi dưới. Chỉ là cô ta luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, giống như một tảng đá lớn tối tăm đè nặng trong lòng cô ta. Có lẽ là đêm đó nhìn thấy ảnh chụp Tưởng Học Nhiễm bị giết chết, khiến cho cô ta quá sốc chăng. Khuôn mặt hóa trang, tóc dài, quần áo, đều là những thứ Kha Thiển thích nhất, chỉ có cậu ta mới cố chấp với tất cả. Lúc ấy, Hứa Sênh, Văn Hiểu Hoa thực sự nghĩ đến Kha Thiển chết đi sống lại.

Cho dù hiện tại hai chữ "Kha Thiển" giống như bóng ma luẩn quẩn trong lòng cô ta. Tinh thần hoảng hốt, sống qua ngày đoạn tháng có lẽ chính là trạng thái hiện tại của Hứa Sênh. Sau đó, cô ta kéo rèm xuống, bật tất cả đèn, chui vào trong chăn, mơ màng ngủ.

"Cạch..." một tiếng vang nhỏ, cửa bị đẩy ra. Sau đó là tiếng bước chân rất khẽ. Hứa Sênh mơ hồ nghe thấy, sau đó đột nhiên có phản ứng, bừng tỉnh.

Đèn không biết đã bị tắt đi từ khi nào, trong phòng u ám, một người đứng bên giường. Hứa Sênh nhìn thấy khuôn mặt cậu ta, cả người bị dọa choáng váng. Cậu ta đội mũ lưỡi trai, mặc áo phông trắng và quần đùi đơn giản, lộ ra xương quai xanh và cẳng chân gầy gò. Rõ ràng chính là cậu ta mà! Ánh mắt trong suốt mà tăm tối, mồ hôi đọng ở cánh mũi, đôi môi đỏ mọng nhếch lên.

"A..." Hứa Sênh khàn giọng, nhưng vừa mới há mồm đã bị cậu ta che mất. Cậu ta đeo găng tay, bao da đặt trên miệng, Hứa Sênh chỉ có thể "hu hu..." khóc, nhưng cô ta cũng không phải là cô gái nhu nhược nhát gan, liều mạng giãy dụa, hai tay chạm vào ngực cậu ta. Bộ ngực bằng phẳng rắn chắc.

Nhưng dù sao cũng không địch lại được. Kha Thiển tát một cái, Hứa Sênh bị đánh choáng váng đầu óc. Kha Thiền cầm vật trang trí bên cạnh, đập mạnh lên gáy Hứa Sênh. Hứa Sênh hôn mê. Kha Thiển ngừng dịch chuyển một lúc, bỏ tay ra, đứng im. Giống như đang suy nghĩ, lại giống

https://thuviensach.vn

như đang thưởng thức. Đúng lúc này, ngoài hành lang bỗng nhiên mơ hồ truyền đến tiếng người: "Cậu mang về cho Hứa Sênh thứ gì vậy?" "

"Sủi cảo đó, không phải cậu ấy rất thích ăn thứ này sao?"

Kha Thiển biến sắc, lại nhìn Hứa Sênh trên giường, xoay người bước nhanh ra ngoài cửa. Mở cửa ra, cô gái còn đứng ở xa, dường như cũng không để ý tới bên này. Kha Thiển khom lưng, đi xuống theo một cầu thang khác.

Chu Mạt Mạt hoàn thành phần thí nghiệm đầu tiên, nghỉ ngơi một chút, ngẩng đầu nhìn thấy tấm rèm trong phòng không biết đã được kéo lên từ lúc nào, nhưng chỉ kéo có một nửa, tầng vải trắng vẫn che khuất. Song cô ta vẫn có thể nhìn rõ Kha Ái quay lưng về phía mình, đứng ở đó, không động đậy.

Là đang suy nghĩ sao? Chu Mạt Mạt nghĩ thầm.

Không biết qua bao lâu, cô ta đi đến ngăn tủ, lấy dụng cụ khác, ánh mắt thoáng lướt qua bóng dáng Kha Ái, hơi giật mình, dường như đang xoay người làm cái gì đó.

Mặt trời ngả về tây.

Khi Phương Thanh chạy tới kí túc xá của Hứa Sênh, nhìn thấy tình hình hỗn loạn trước mắt, chấn động.

Quần áo trên người Hứa Sênh lộn xộn, khóe miệng có vết máu, sau đầu sưng lên, cổ tay, cổ đều có vết tím bầm. Cô ta vẫn che miệng, lùi vào góc giường khóc. Cho dù cảnh sát khuyên thế nào cũng không chịu rời khỏi giường.

Phương Thanh nhìn tình hình hỗn loạn, gọi cảnh sát trực sang một bên, khẽ quát: "Sao lại thế này? Người xông vào mà không phát hiện!"

https://thuviensach.vn

Cảnh sát trẻ tuổi vừa hổ thẹn vừa oan ức: "Tổ trưởng Phương! Chúng tôi thực sự không phát hiện Kha Ái tiến vào! Chúng tôi luôn nhìn chằm chằm mà."

Phương Thanh suy nghĩ một lát, lại đi gọi điện thoại cho bên theo dõi Kha Ái: "A lô? Tình hình bên các cậu thế nào?"

Người cảnh sát đáp: "12 giờ 10 phút trưa, Kha Ái tiến vào tòa nhà thí nghiệm, đến bây giờ còn chưa xuống. Hơn nữa chúng tôi nhìn qua ống nhòm vẫn thấy cô ta luôn ở trong phòng thí nghiệm kia."

Phương Thanh: "Mả cha nó, bên này Hứa Sênh suýt chút nữa bị giết rồi. Lập tức lên lầu tìm cô ta."

Nhóm cảnh sát cũng hoảng sợ, vội nói: "Rõ." Mở cửa xe ra, xông lên lầu.

Bên này, Phương Thanh cúp máy, nhìn tình hình rối loạn trong phòng, ra lệnh: "Mọi người ra ngoài hết đi."

Những người khác ra hết, chỉ còn mình Hứa Sênh ngồi khóc rống trên giường. Phương Thanh ngồi xuống mép giường, thấp giọng nói: "Đừng khóc. Chúng tôi nhất định sẽ bắt được hung thủ. Xin lỗi, là đồng nghiệp tôi sơ suất, bọn họ không thấy Kha Ái đi vào."

Hứa Sênh ngẩng đầu, sắc mặt khó coi giống như quỷ. "Không phải Kha Ái..." Hứa Sênh run rẩy nói.

Phương Thanh ngẩn ra: "Vậy là ai?"

"...Là Kha Thiển." Giọng nói của Hứa Sênh giống như bị người xé rách, "Cậu ta không chết...Cậu ta thực sự không chết!"

Phương Thanh im lặng một lát, đáp: "Người mà hai nhân chứng nhìn thấy lần trước có thể chính là Kha Ái đóng giả Kha Thiển."

https://thuviensach.vn

"Không!" Hứa Sênh hét to, "Không phải phụ nữ! Không phải Kha Ái! Không phải! Tôi chạm vào người cậu ta, là đàn ông! Hoàn toàn không phải là phụ nữ! Hơn nữa ánh mắt của cậu ta...bộ dáng của cậu ta...chính là Kha Thiển, không thể là người khác được."

Phương Thanh sửng sốt.

Nhóm cảnh sát xông lên lầu, đẩy cửa phòng thí nghiệm ra, dọa Chu Mạt Mạt hết hồn.

"Kha Ái đâu?" Một cảnh sát phẫn nộ quát.

Chu Mạt Mạt chỉ vào phòng trong: "Ở...ở bên trong."

Nhóm cảnh sát bước nhanh vào, đẩy cửa ra.

Tất cả đều sửng sốt.

Tấm rèm được người kéo hết lên, trong nháy mắt cả phòng trong sáng hẳn lên. Màn hình máy tính dao động, một số dụng cụ thí nghiệm trên bàn. Kha Ái đứng trước cửa sổ, xoay người lại, tóc dài hơi rối, sắc mặt vô cùng bình tĩnh. Mũi cô ta lấm tấm mồ hôi, từ từ đeo găng tay thí nghiệm vào, hỏi: "Anh cảnh sát, có chuyện gì không?"

Xe dừng ở khu phục vụ trên đường cao tốc. Giản Dao xuống xe mua nước, Bạc Cận Ngôn ở trong xe chờ, ngón tay gõ lên vô lăng một lát, xuống xe lấy di động ra. Lúc này nhanh chóng có người bắt máy.

"A lô." Bạc Cận Ngôn hỏi, "Hai ngày nay thế nào?"

Phó Tử Ngộ đáp: "Rất tốt."

Bạc Cận Ngôn im lặng một chút, nói: "Hình như cậu...có tâm sự."

https://thuviensach.vn

Phó Tử Ngộ lại bật cười: "Cận Ngôn của tớ ơi, từ khi nào cậu trở nên nhạy cảm thế vậy? Nghĩ quá nhiều rồi, tớ vừa mới tỉnh ngủ, không muốn nói chuyện."

"Hóa ra là thế." Dường như Bạc Cận Ngôn mỗi ngày rời giường đều như vậy, nên hiểu rõ điều này.

Hai người im lặng trong một lát, Bạc Cận Ngôn nói: "Xin lỗi, mấy ngày nay bận vụ án, không có thời gian và nhân lực truy tìm tung tích của Hàn Vũ Mông. Hôm nay có thể phá án rồi, cậu đợi tớ một chút."

"Chậc..." Phó Tử Ngộ vẫn là giọng điệu ngái ngủ, "Khẩu khí vẫn lớn thế à, tớ nghe An Nham nói là vụ án rất khó, đang lâm vào ngõ cụt, tớ đây cũng lo lắng thay cho cậu."

Bạc Cận Ngôn mỉm cười.

"Không cần lo lắng cho tớ đâu." Phó Tử Ngộ ôn hòa nói, "Thực ra...tớ đã suy nghĩ thông suốt chuyện của Vũ Mông rồi. Giống như cậu nói nếu cô ấy yêu tớ nhất định sẽ tới tìm tớ. Cho dù gặp phải khó khăn hiểm trở thế nào, cũng nhất định sẽ đến, có đúng không? Nếu không đến vậy tớ im lặng chờ đợi là được rồi. Cuộc sống của tớ mấy năm nay cũng chả có gì không tốt cả. Tớ nghĩ quá nhiều nghi vấn và biểu hiện giả dối cũng không phải là vấn đề. Cuối cùng tình yêu mới là vấn đề."

Bạc Cận Ngôn hoảng hốt. Sau đó thay đổi đề tài. "Nhẫn kết hôn của tớ và Giản Dao đã làm xong chưa?"

Phó Tử Ngộ thấp giọng cười: "Xong rồi, cậu chủ. Dựa theo thiết kế của cậu, đã gửi tới Thụy Sĩ, có lẽ hai ngày nữa cậu sẽ nhận được thôi."

Bạc Cận Ngôn rất hài lòng: "Cám ơn."

"Có gì đâu, cậu chủ, đây là việc tôi phải làm."

https://thuviensach.vn

Cúp máy, khóe môi Bạc Cận Ngôn vẫn còn ý cười, ngẩng đầu, nhìn thấy Giản Dao đã quay lại.

"Cười gì thế?" Giản Dao hỏi.

"Không có gì." Bạc Cận Ngôn mở cửa xe cho cô, suy nghĩ, lại kéo một bàn tay của cô, đưa lên môi, khẽ hôn mu bàn tay.

Giản Dao bật cười: "Anh làm gì thế?"

Anh không đáp, ngón cái khẽ sờ ngón áp út của cô một chút. Giản Dao bị sờ ngứa, nghĩ thầm: anh học được phương thức biểu đạt tình yêu ở đâu thế này?

Hai người lái xe đi, Giản Dao hỏi: "Mục đích chuyến đi này của chúng ta là gì?"

Bạc Cận Ngôn khẽ cười, đáp: "Tìm chứng cứ quyết định để định tội Kha Thiển."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Giản Dao im lặng một chút, nói: "Suy đoán thế này luôn khiến em cảm thấy không dám tưởng tượng nổi, Kha Thiển không chết, người chết là Kha Ái. Sau đó cậu ta..." Cô không nói thêm gì nữa, ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn vừa lái xe, vừa đáp: "Sự thật đã vô cùng rõ ràng. Nguyên nhân chính là vì tồn tại quá nhiều mâu thuẫn logic, người càng khớp với logic trong đầu càng dễ dàng thấy rõ chân tướng. Còn Phương Thanh rõ ràng vẫn còn hơi kém một chút."

Giản Dao buồn cười: "Anh cũng đừng châm biếm anh ấy. Hôm qua sao lại cãi nhau với anh ấy thế?"

"Nhưng em đang nói ngược logic rồi." Bạc Cận Ngôn đáp, "Là anh ta cãi nhau với anh, chứ không phải anh cãi nhau với anh ta. Người thông minh tai thính mắt sáng, tự chứng minh được sự thật. Người ngốc mới cần phải cãi cọ, bởi vì logic sai lầm mới cần thuyết phục người khác."

Giản Dao: "..." Dứt khoát im lặng luôn.

"Đầu tiên, vào buổi tối kia, trong cặp sinh đôi có một người đã chết." Bạc Cận Ngôn nói, "Nhưng chúng ta bị lời khai của đám Hứa Sênh dẫn đến nhầm lẫn, người chết mặc quần áo, hóa trang, tướng mạo của cặp sinh đôi chả có mấy khác biệt nên càng khó nhìn ra, bọn họ cho rằng chắc chắn là Kha Thiển, vì thế chúng ta cũng nghĩ là như vậy. Nhưng em còn nhớ không, lúc đó trong lời khai của Hứa Sênh, Văn Hiểu Hoa cũng đã nhắc tới tối đó bọn Tưởng Học Nhiễm nói "Kha Thiển" đột nhiên trở mặt không

https://thuviensach.vn

chịu chia tiền, còn bảo bọn họ cút đi, nói sẽ báo cảnh sát, tính cách phản ứng như vậy không giống Kha Thiển thường ngày bảo sao nghe vậy, mà giống Kha Ái bình tĩnh lý trí hơn. Nhìn thấy bạn bè của em trai ích kỉ lạnh lùng như vậy, cô ấy cũng khó mà không giận. Kết quả điều tra của pháp y là chứng cứ xác thực, những lời "tỷ lệ còn sống rất thấp", cùng với "trong cặp sinh đôi, nhất định có một người đã chết". Chỉ là còn chưa thể kết luận trên mặt pháp luật thôi.

Tiếp theo, trong vụ án giết người liên hoàn, hung thủ biểu hiện ra việc quen thuộc với phòng làm việc, các thành viên, toàn bộ mọi chuyện. Cho dù Kha Thiển có thể từng trao đổi với Kha Ái về tình hình phòng làm việc, nhưng quen thuộc đến trình độ này thì vẫn hơi gượng ép. Cho nên lúc ấy trong lòng anh đã có nghi ngờ, nhưng em biết đấy anh sẽ không nói ra chuyện chưa xác định."

Giản Dao nhếch miệng.

"Thứ ba, hôm qua anh đã nói rồi, biểu hiện của Kha Ái khi đối mặt với chúng ta có thể ngụy trang, nhưng các mối quan hệ, nhân sinh của cô ấy thì không thể. Mọi thứ của Kha Ái không phù hợp với tính cách đặc trưng của hung thủ. Ngược lại, Kha Thiển rất phù hợp. Tuy cậu ta mang lại cho mọi người hình tượng yếu ớt, nhưng đừng quên, cậu ta cũng là một sinh viên đại học có năng lực, vô cùng thông minh. Vụ án này cậu ta hoàn toàn có thể làm được. Hơn nữa chỉ có cậu ta mới phù hợp với tính cách đặc trưng được ăn cả ngã về không, tuyệt vọng, cố chấp. Cậu ta có tình cảm sâu nặng không muốn xa rời chị gái, lại là cosplayer xuất sắc thường xuyên hóa trang thành nhân vật nữ, phải giả vờ đóng vai chị gái đã chết, thay thế cuộc sống của chị gái, là hoàn toàn có thể làm được."

"Sau đó..." Giản Dao tiếp lời, "Khi cần giết người, Kha Thiển sẽ cởi bỏ lớp ngụy trang, khôi phục thân phận đàn ông, cho nên lúc Phương Thanh, Cố Bàng Bàng nhìn thấy cậu ta lúc ấy, trực giác đầu tiên đều mách bảo là đàn ông. Như vậy khi chúng ta tìm được "Kha Ái", bởi vì không tìm được

https://thuviensach.vn

thi thể "Kha Thiển" sẽ không thể loại bỏ việc cậu ta là kẻ tình nghi, cho nên cậu ta đổ hết tất cả lên "Kha Thiển". Còn mình trở thành "Kha Ái", thoát hết mọi trừng phạt pháp luật."

Bạc Cận Ngôn gật đầu.

"Nhưng những thứ này đều là phỏng đoán của anh, không có chứng cứ." Giản Dao nói tiếp, "Anh đã sớm có phỏng đoán như vậy, tại sao chúng ta không tìm cớ, trực tiếp kiểm tra cơ thể Kha Thiển, vạch trần thân phận của cậu ta?"

"Sau đó thì sao?" Bạc Cận Ngôn hỏi lại, "Em yêu, thi thể Kha Ái vẫn còn chưa tìm được, cho dù hiện tại chúng ta vạch trần thân phận đàn ông của Kha Thiển, cậu ta vẫn có thể đổ tất cả lên người Kha Ái mất tích. Dù sao không ai có thể chứng minh hung thủ chắc chắn là đàn ông. Sinh đôi luôn là một trong những loại vụ án khiến người ta hưng phấn."

Giản Dao cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, mới hoàn toàn tiêu hóa được hết lời anh nói. Cho nên nói cho dù hiện tại người còn sống là Kha Ái hay là Kha Thiển, chỉ cần không tìm được thi thể của một người thì cả hai đều là kẻ tình nghi, không thể định tội.

"Vậy hiện tại làm thế nào đây?" Giản Dao hỏi.

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, phía trước chính là quê của Kha Thiển và Kha Ái bọn họ từng đến.

"Chúng ta đi tìm Kha Ái đã bị Kha Thiển giấu đi."

Phương Thanh lạnh mặt đi vào trong cục. Có một số việc lúc đầu còn khó hiểu, cẩn thận suy nghĩ đã sáng tỏ. Nhất là đúng như Bạc Cận Ngôn đã nói. Phương Thanh nhớ tới tối hôm qua cố gắng chứng tỏ bản thân với Bạc Cận Ngôn, giống như kẻ siêu ngốc. Lúc ấy Bạc Cận Ngôn chấm dứt tranh

https://thuviensach.vn

luận như thế nào nhỉ? Anh ta thản nhiên cười, nhìn Phương Thanh giống một kẻ làm việc không có đầu óc, nói: "Hắn là một người khác."

Lúc ấy Phương Thanh còn không hiểu ý của những lời này. Anh ta còn xem Bạc Cận Ngôn như một kẻ não tàn chứ? Lúc này chính mình lại trở thành kẻ đó, so với kẻ não tàn còn ngốc hơn, không phải siêu ngốc là gì?

Mặc dù tức giận, nhưng khi đến cửa phòng thẩm vấn mặt đã nghiêm túc hẳn, hỏi người cảnh sát ở ngoài cửa: "Người đâu?"

"Đang ở bên trong, cũng đã mang về được một lúc lâu rồi. Bạn học của cô ta cũng mang đến đây."

Phương Thanh im lặng gật đầu, thấp giọng nói: "Đi gọi một đồng nghiệp nữ đến đây."

Năm phút sau.

Phương Thanh mang nữ cảnh sát vào phòng thẩm vấn. "Kha Ái" ngẩng đầu, hơi giật mình, vẫn là bộ dáng bình tĩnh thanh tú kia.

Phương Thanh cười nói: "Kha Ái, chiều hôm nay lại xảy ra vụ án tấn công bất ngờ. Cần cô phối hợp kiểm tra một chút. Tôi đã gọi vị đồng chí nữ này đến rồi."

Kha Ái bất động: "Cảnh sát Phương, cả chiều nay tôi đều làm thí nghiệm, bạn học Chu Mạt Mạt của tôi có thể làm chứng. Tôi không muốn tiếp nhận kiểm tra."

Phương Thanh lại cười nhạt: "Đừng thế, Kha Ái, tôi mặc kệ cô có cái gì chứng minh, hiện tại cô là một trong những người tình nghi, tôi bảo đồng chí nữ kiểm tra cơ thể cô một chút, xem có dấu thương tích hay gì đó không, đây là hợp quy định. Tôi tránh trước nhé?"

https://thuviensach.vn

Nữ cảnh sát tiến lên mấy bước: "Kha Ái, mời cô phối hợp."

Kha Ái nhìn nữ cảnh sát, liếc Phương Thanh, từ từ nở nụ cười: "Không cần."

Phương Thanh và nữ cảnh sát đều ngẩn ra. Mỗi câu nói trước đó còn là giọng nói dịu dàng giống phụ nữ. Hiện tại bỗng nhiên thô dày hơn rất nhiều, rõ ràng là tiếng đàn ông. Nụ cười của cậu ta lãnh đạm, nói: "Tôi là Kha Thiển."

Cả đội cảnh sát biết được tin tức này đều bùng nổ. Vẫn nghĩ đến nạn nhân đã tử vong, ai ngờ lại phân thân được, dùng thân phận của chị gái để sống, dùng thân phận của mình để giết người. Mưu toan báo thù đồng thời chạy trốn khỏi sự trừng phạt của pháp luật. Nhưng sau khi bị cảnh sát nhìn rõ chân tướng, cậu ta lại thản nhiên thừa nhận nhanh như vậy.

"Kha Thiển này không đơn giản." Phương Thanh nói với An Nham, "Sau khi bị đả kích mạnh mẽ trở nên độc ác. Con người này vốn thông minh, tính toán chuẩn bị rất tốt."

An Nham lại nói một câu sâu sắc: "Hiện tại cậu ta sống cho hai người, cho nên cũng có được sự bình tĩnh và mạnh mẽ của Kha Ái."

Phương Thanh liếc cậu ta: "Ồ, ở lâu với hai vị kia, cậu cũng biết phân tích tâm lý tội phạm à?"

An Nham thản nhiên cười: "Đương nhiên." Một lát sau nói tiếp: "Anh không biết Bạc Cận Ngôn làm tổn thương tôi như thế nào đâu. Có thời gian, anh ấy gọi tôi là "Tiểu vương tử giám sát". Chẳng lẽ tôi chỉ biết điều tra giám sát thôi sao? Tôi là hacker giỏi nhất Trung Quốc, giỏi tâm lý tội phạm cũng không thể nói bậy."

Phương Thanh cười ha ha. Cười xong thì hỏi: "Bên bọn họ thế nào?"

https://thuviensach.vn

An Nham đáp: "Đã đến quê của Kha Ái và Kha Thiển."

Phương Thanh gật đầu: "Chúng ta đi thẩm vấn, tranh thủ đột phá."

An Nham "ừ" một tiếng, nói tiếp: "Anh Phương, anh đừng phân cao thấp với Bạc Cận Ngôn."

Phương Thanh định nói mình chẳng thèm phân cao thấp với ai, lại nghe An Nham nói: "Anh không tranh được với anh ấy đâu."

Phương Thanh nhíu mày, lại nghe An Nham thản nhiên nói: "Người lớn khi nào lại bốc đồng như trẻ nhỏ chứ?"

"Phụt..."

"Ha ha."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Khi bọn họ trở lại bên trong phòng thẩm vấn, người ngồi đối diện đã không còn là Kha Ái mà là Kha Thiển. Cậu ta đã tẩy trang, cũng thay đổi quần áo đàn ông, còn mái tóc vẫn dài, buộc ở sau lưng. Ai nhìn thấy dáng người gầy gò, khuôn mặt càng có góc cạnh hơn so với Kha Ái, cũng sẽ không thể nghi ngờ cậu ta là đàn ông hàng thật giá thật.

"Tóc là thế nào?" Phương Thanh nhìn cậu ta hỏi.

Cậu ta bình tĩnh đáp: "Nối tóc." Cho nên mỗi khi giết người đều phải đội mũ lưỡi trai che giấu.

Hai bên im lặng một lát, Phương Thanh thở dài nói: "Kha Thiển, sao cậu lại trở thành bộ dáng ngày hôm nay?" Lời này thật sự ám chỉ, nhưng Kha Thiển không hề mắc mưu, ánh mắt hoảng hốt trong chốc lát, ngay cả An Nham cũng nhận ra sự thù hận chợt lóe qua.

Nhưng cậu ta lại nhẹ nhõm trả lời: "Chị gái tôi...mất tích, tôi muốn tiếp tục sống thay chị ấy. Tôi biết như vậy là không đúng, nhưng đây là...nguyện vọng của tôi, có lẽ cũng là của chị ấy."

Phương Thanh nhìn chằm chằm cậu ta: "Cậu không thừa nhận giết ba người Lục Quý, Dung Hiểu Phong, Tưởng Học Nhiễm, cũng như có ý đồ giết Hứa Sênh không thành? Ba vụ án đều có nhân chứng nhìn thấy cậu. Cậu còn nói dối?"

Mặt Kha Thiển hơi đỏ lên, lại đáp: "Tôi không nói dối. Việc này...không phải do tôi làm." Dừng một chút, chậm rãi nói, "Có lẽ là do Kha Ái làm.

https://thuviensach.vn

Chị ấy làm vì tôi."

Phương Thanh cười lạnh nói: "Nhưng chiều hôm nay Hứa Sênh nhìn thấy rõ ràng là cậu, là đàn ông. Cô bé còn chạm vào cơ thể cậu, chẳng lẽ cậu không nhớ rõ sao?"

Kha Thiển mím môi, bật cười, đáp: "Cô ta nhớ lầm rồi. Không thể nào, chiều nay tôi ở trong phòng làm thí nghiệm, bạn học của tôi có thể làm chứng. Anh cảnh sát, dựa vào nhân chứng tỉnh táo hay nhân chứng hoảng loạn thì đáng tin cậy hơn đây? Tôi không có tội, tôi không giết người. Từ đầu đến giờ...tôi không làm gì sai hết."

Phương Thanh và An Nham cùng ngẩn ra.

Lần đầu tiên Chu Mạt Mạt đến cục cảnh sát, vô cùng căng thẳng. Cô gái đổi chén trà hết tay này sang tay kia, nuốt nước miếng, nhìn cảnh sát có bộ dáng tuấn tú đi đến.

"Chú cảnh sát..." Cô gái nhút nhát hỏi, "Tại sao lại mang tôi và Kha Ái tới đây?"

Phương Thanh nở nụ cười, ngồi xuống: "Tôi già thế sao? Năm nay tôi mới 30 tuổi. Bạn học, đừng căng thẳng, có một vụ án vô cùng quan trọng cần cô cung cấp manh mối."

Chu Mạt Mạt nghiêm túc gật đầu.

Phương Thanh: "Chiều hôm nay, Kha Ái làm thí nghiệm cùng với cô?"

"Đúng vậy."

"Luôn làm cùng nhau?"

"Đúng vậy."

https://thuviensach.vn

Phương Thanh hơi cau mày, bút trong tay gõ lên quyển sổ. Chu Mạt Mạt nhìn thấy bộ dáng của anh ta, lên tiếng: "Nhưng mà..."

"Chuyện gì?"

"Tôi làm ở bên ngoài, cô ấy ở bên trong." Chu Mạt Mạt bổ sung.

Ánh mắt Phương Thanh sáng ngời, cũng không biết đám người kia theo dõi thế nào mà dám khẳng định Kha Ái luôn ở trong phòng. Anh ta vội hỏi: "Thật sao? Phòng đó có cửa đi ra ngoài không? Nhưng cô không chú ý tới?"

"Trong phòng cũng có cửa, nhưng mà..." Chu Mạt Mạt lắc đầu, "Cậu ấy chưa từng đi ra ngoài, tôi vẫn luôn nhìn thấy cậu ấy ở bên trong."

Phương Thanh hỏi lại: "Nhìn thấy rõ ràng?"

"Đúng vậy." Chu Mạt Mạt đáp, "Cậu ấy vẫn luôn đứng làm thí nghiệm."

Phương Thanh chưa từ bỏ ý định, lại hỏi tiếp, "Từ 2 giờ đến 4 giờ, cô ta hoàn toàn không đi ra ngoài sao? Có thể lúc ấy cô đang làm thí nghiệm không để ý chăng?"

Ai ngờ Chu Mạt Mạt càng chắc chắn: "Không đâu. Trong thời gian đó có mấy lần tôi xem đồng hồ, ghi chép số liệu, chia ra 2 giờ 40, 3 giờ 30 và 4 giờ 20, nhìn thấy cậu ấy luôn ở trong phòng. Tuy chúng tôi không nói chuyện, nhưng con người to đùng như thế, sao tôi nhìn nhầm được?"

Lúc này đã là đêm khuya, Kha Thiển bị giam ở cục cảnh sát, không có chứng cứ, chỉ có thể tạm giam cậu ta 24 giờ. Phương Thanh lôi kéo An Nham, đi đến phòng thí nghiệm trong truyền thuyết kia.

Nhân viên hiện trường còn đang làm việc, dải cảnh giới đã được kéo xung quanh. Hai người đi dạo một vòng trong phòng thí nghiệm, đúng như

https://thuviensach.vn

lời Chu Mạt Mạt nói, chia ra hai gian trong ngoài, có một cánh cửa thông nhau, hơn nữa phòng trong cũng có cửa phụ, có thể đi thẳng xuống lầu ra ngoài.

Phương Thanh quan sát kĩ căn phòng trong Kha Thiển ở.

Diện tích khoảng chừng 30 mét vuông, rất rộng. Phía bên phải là bàn thí nghiệm, bên trái là một loạt ngăn tủ và giá đồ kê sát vào tường. Trên giá đầy chai lọ, Phương Thanh chú ý tới mấy chai lọ này hơi lộn xộn, có cảm giác kì lạ không nói nên lời, có nơi rất trống, có nơi mấy chai lọ tụ tập một chỗ, nhưng anh không nhìn ra nguyên nhân.

"Có phát hiện gì không?" Phương Thanh hỏi nhân viên giám định.

Nhân viên giám định đáp: "Chúng tôi phát hiện một ít chất dính còn sót lại, nhưng thành phần cụ thể còn phải tiến hành thêm một bước kiểm nghiệm mới biết được."

"Hả?" Trong lòng Phương Thanh chấn động, "Ở vị trí nào?"

"Tương đối nhiều, có 31 chỗ. Nhưng lượng rất nhỏ, xung quanh cũng có dấu vết lau qua. Nếu chúng tôi không đến quả thực là không phát hiện ra được."

"Đánh dấu đi."

Nhân viên giám định bắt đầu bận bù đầu quanh giá, Phương Thanh ở bên cạnh nhìn chằm chằm. An Nham đi tới, hỏi: "Đang làm gì thế?"

Phương Thanh: "Không biết."

An Nham: "..."

Vẻ mặt Phương Thanh lại nặng nề nói: "Sherlock Holmes đã từng nói, loại trừ tất cả đáp án không có khả năng, còn lại cho dù không thể tưởng

https://thuviensach.vn

tượng nổi, chính là chân tướng của vụ án. Đêm đó, Kha Thiển thay thế Kha Ái đã chết, chỉ còn lại một mình Kha Thiển. Chiều hôm nay, một mình cậu ta không thể nào xuất hiện được ở hai nơi cùng lúc. Tất nhiên là đã sử dụng thủ thuật gì đó để che mắt, lừa gạt Chu Mạt Mạt. Hiện tại chúng ta sẽ tìm ra thủ thuật đó."

An Nham: "Thủ thuật gì cơ?"

Phương Thanh: "Không biết. Nhưng tôi nghĩ người vô cùng thông minh như Kha Thiển, thay thế chị gái đến đại học Thanh Đô, không để lộ ra bất cứ dấu vết nào. Nếu đổi lại là tôi, thí nghiệm hóa học, phương trình, nhìn đã thấy đau đầu. Cho nên cậu ta sẽ dùng mánh khóe gì thực khó mà nói được, nhưng tội phạm luôn áp dụng thủ đoạn mình quen thuộc. Ví dụ như cậu ta lợi dụng phòng thí nghiệm của chị gái tìm kiếm thuốc độc. Nhiều năm cậu ta làm coser, nói không chừng có rất nhiều trang thiết bị, thủ thuật che mắt, có liên quan khi bọn họ biểu diễn."

Sau khi Phương Thanh nói xong, tiếp tục nhìn chằm chằm lên giá, muốn phát hiện thêm nhiều manh mối hơn. An Nham im lặng đứng bên cạnh anh ta một lát, nói: "Thăm dò hiện trường không phải là chuyên ngành của tôi. Nếu không tôi đi tìm người chuyên nghiệp bên giới coser hỏi một chút?"

Phương Thanh cũng không quá để ý, gật đầu nói: "Được."

Một lát sau, chờ anh ta quay đầu lại, phát hiện thằng nhóc An Nham này đã sớm không thấy bóng dáng đâu.

Nhân viên giám định nhanh chóng đánh dấu rõ ràng vị trí thành phần chất dính. Tuy nói là chất dính, nhưng cũng có thể là do thí nghiệm trước kia cần đến nên lưu lại, lúc này Phương Thanh nhìn cả giá đồ, khẽ "chậc" một tiếng.

Rốt cuộc thằng nhóc Kha Thiển này...đang chơi trò gì?

https://thuviensach.vn

Người chuyên nghiệp nhất còn có thể là ai chứ? Năm đó Kha Thiển là á quân cuộc thi, cô là quán quân.

An Nham lái xe tới dưới lầu ký túc xá nữ đại học Dân Sinh. Lấy di động ra, gọi cho Cố Bàng Bàng, tắt máy, cậu cúi đầu nhìn đồng hồ mới phát hiện lúc này là ba giờ rạng sáng. Vốn là đến nhờ người hỗ trợ, nửa đêm đánh thức quản lý kí túc xá và bạn học Cố Bàng Bàng thì không ổn chút nào. Dù sao Phương Thanh cũng đang thúc đẩy đầu bên kia, An Nham suy nghĩ một chút, quyết định đợi đến bình minh. Cậu tựa vào trong xe ngủ gật. Không biết thời gian trôi qua bao lâu. Cửa kính xe cũng không đóng hết hoàn toàn, hơi thở mát lạnh khẽ tiến vào, phất qua mặt An Nham, hơi ngưa ngứa. Trong mơ hồ có người khẽ gõ cửa kính xe: "Cốc cốc...cốc cốc..."

An Nham mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt mộc xinh đẹp của Cố Bàng Bàng. Cô xoay người đứng ở ngoài xe, trên vai vắt khăn mặt, áo ngắn tay quần đùi giày thể thao, hiển nhiên là đang chạy thể dục buổi sáng. An Nham lập tức ngồi dậy, mở cửa xe đi xuống. Mặt Cố Bàng Bàng hơi đỏ, cúi đầu nhìn chân mình nói: "Anh cảnh sát đến tìm em sao?"

An Nham không hiểu rõ ràng mình đã cho cô danh thiếp, nhưng tại sao cô vẫn gọi mình là anh cảnh sát, nhưng lọt vào trong tai cũng không tệ lắm. Cậu "ừ" một tiếng, cánh tay chống lên cửa xe, nhìn cô hỏi: "Anh muốn hỏi em một chút, trong biểu diễn có dùng mưu kế, thủ thuật che mắt gì không?"

Cô Bàng Bàng: "..." Vẻ mặt ngơ ngác.

An Nham nhìn bộ dáng của cô, bỗng nhiên muốn cười, sau đó nở nụ cười.

Cố Bàng Bàng: "Này, anh cười gì thế?"

An Nham nhếch miệng: "À...không cười."

https://thuviensach.vn

Giống như không có cách nào miêu tả cho cô thứ mình muốn tìm như thế nào. Thực ra hiện tại ngay cả cậu cũng không biết, nhưng với logic của thiên tài khoa học tự nhiên bẩm sinh rõ ràng mà mạnh mẽ, cậu suy nghĩ, thay đổi cách nói: "Nhóm của em có phải là có thực lực tốt nhất trong nước không?"

Cố Bàng Bàng nhìn An Nham, đáp rõ ràng: "Đúng."

An Nham phát hiện dường như mình càng thích cô hơn. Hỏi tiếp: "Trang thiết bị của các em có phải hơn rất nhiều so với nhóm Kha Thiển? Bọn họ có thứ gì, các em nhất định đều có?"

"Em nghĩ vậy."

"Có thể mang anh đi xem không?"

"Bây giờ sao?"

"Đúng vậy." An Nham nói, "Thời gian vô cùng cấp bách."

Cố Bàng Bàng lập tức đáp: "Được, vậy anh chờ một lát, em lên lầu thay quần áo, nhờ bạn học xin nghỉ giúp em, 5 phút thôi."

An Nham: "Cám ơn..." Cô đã quay đầu, "bịch bịch bịch" chạy đi xa.

Ánh mặt trời lộ ra một chút sau tầng mây, ánh vàng chiếu lên người An Nham. Cậu nhìn cô gái ở phía xa, cơ thể hoạt bát thú vị như vậy, da thịt lộ ra bên ngoài trắng như tuyết. Hơn nữa đôi chân dài tràn ngập sức sống thanh xuân. An Nham đút hai tay vào túi, yên lặng nhìn một lát, ngửa đầu thở dài. Đây là tâm trạng gì thế? Tự nhiên rất muốn được cô đạp cho một cái?

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Lại tới nhà cũ của nhà họ Kha. Nhìn hồ nước tối om, Giản Dao hỏi: "Tại sao lại tới đây?"

Bạc Cận Ngôn đáp: "Chiều cao của cả Kha Ái và Kha Thiển đều là 1m75, giải quyết thi thể cũng không thuận lợi, nhưng Kha Ái có hai chiếc xe ở trong nước, dễ dàng cho việc vận chuyển. Kha Thiển đã sớm quyết định cuối tuần sau sẽ xuất ngoại, tất nhiên đã xử lý thi thể. Tình cảm của cậu ta dành cho chị gái vô cùng sâu đậm, nhất định sẽ không tùy tiện vứt bỏ, nhưng không thể an táng công khai. Thiêu chỉ sợ càng luyến tiếc. Kha Thiển là người yêu quý dung mạo như thế, cậu ta thiêu chị gái thành tro được sao? Cậu ta không chịu nổi quá trình đó. Vậy thì giấu ở đâu đây? Nhìn tổng quát cuộc đời cậu ta và ký ức chung với chị gái, chỉ còn mỗi cái hồ này chưa bao giờ thay đổi. Còn kỉ niệm nào tốt hơn bằng cách để cho Kha Ái chìm trong hồ, vĩnh viễn nhìn thấy nhà bọn họ đây?"

Giản Dao nghe thấy trong lòng ớn lạnh. Cô quay đầu nhìn về phía Bạc Cận Ngôn, trong bóng đêm, mặt bên của anh lạnh lùng nghiêm nghị, cặp mắt tĩnh mịch như hồ nước trước mặt.

"Anh hiểu cậu ta như vậy sao?" Giản Dao không nhịn được nói, "Quả thực giống như...anh chính là cậu ta vậy."

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: "Anh sẽ coi đây là lời khen. Em yêu, muốn phác họa tâm lý tội phạm, anh phải đến gần tội phạm và tội phạm cũng phải đến gần anh."

Trong lòng Giản Dao hơi chấn động.

https://thuviensach.vn

Ngẩng đầu nhìn, cảnh sát địa phương đã bắt đầu hỗ trợ vớt rồi. Cũng may hồ không quá lớn, chỉ hơn nghìn mét vuông, mất cả đêm có lẽ sẽ tìm ra. Nếu Kha Ái ở trong hồ nửa năm, thì có lẽ cũng đã hóa thành một bộ xương trắng rồi.

Cách bình minh còn một khoảng thời gian rất dài. Hai người đứng bên hồ một lát, Giản Dao ngáp một cái. Tay Bạc Cận Ngôn chạm vào vai cô, khẽ xoa cổ cô: "Đi ngủ một lát."

"Còn anh?" Cô hỏi.

"Anh ở lại đây nhìn."

"Vâng, vậy em ngủ một lát thì đến lượt anh nhé."

Giản Dao lên xe, nằm ở ghế sau, đắp áo khoác của anh. Bạc Cận Ngôn ở cửa xe nhìn bộ dáng cô cuộn tròn, nở nụ cười.

Giản Dao nhỏ giọng nói: "Anh cười gì thế?"

"Không có gì." Anh đáp.

Giản Dao nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Bạc Cận Ngôn tựa vào cửa xe, lặng lẽ nhìn phương xa.

Mặt trời dần nhô lên ở phía chân trời.

Giản Dao mở mắt ra, phát hiện anh vẫn còn đứng ở bên ngoài. Cô vội ngồi dậy, mở cửa xe: "Sao anh không gọi em thay cho anh?"

Trong đôi mắt anh hiện lên ý cười: "Chỉ một buổi tối thôi mà, người đàn ông có trách nhiệm sẽ không đánh thức người phụ nữ của mình đang ngủ say."

Giản Dao: "..."

https://thuviensach.vn

Chậc, luôn thích thể hiện "con người kiên cường", tật xấu này mấy năm nay chả chịu thay đổi. Cô khẽ nói thầm: "Tỏ ra anh hùng gì chứ, hai ngày nay anh chưa chợp mắt chút nào rồi. Có là thần cũng không chịu được."

Mặc dù hốc mắt anh đã hơi đỏ, quầng thâm cũng xuất hiện, nhưng vẫn ra vẻ thần thanh mắt sáng, đáp: "Hôm nay chắc chắn sẽ phá được án, về nhà ngủ một giấc thật ngon." Dừng một chút nói: "Chúng ta cùng ngủ."

Giản Dao không nhịn được cười.

Một cảnh sát chạy nhanh tới: "Giáo sư Bạc, cô Giản, đã vớt xong cả hồ rồi, nhưng không phát hiện được gì hết."

Giản Dao sửng sốt. Bạc Cận Ngôn mím môi im lặng, tiến lên mấy bước, đi đến bên cạnh mặt nước, trầm tư.

Phương Thanh ngồi xổm xuống đất, không biết ngủ gật từ lúc nào. Cho đến khi đầu đột nhiên nghiêng đi, đụng vào chiếc bàn ở sau lưng, mới giật mình tỉnh giấc. Ngẩng đầu nhìn, ngoài cửa sổ trời đã sáng rồi, mấy nhân viên giám định cũng đang dọn dẹp đồ đạc, chứng tỏ công việc của bọn họ sắp hoàn thành. Phương Thanh đứng lên.

Một cảnh sát bên cạnh cười hỏi: "Tổ trưởng Phương, các anh đã lục tung cả đêm rồi, có tìm được đồ gì không?"

Tuy suy nghĩ của Phương Thanh còn chưa tỉnh táo, vẫn sâu xa đáp: "Thiên cơ không thể tiết lộ."

"Chậc."

Mắt thấy sắp thu đội, Phương Thanh cảm thấy giống như đang ở trong mớ bòng bong, giống như sắp bắt được manh mối, nhưng vẫn còn thiếu một chút nữa. Anh ta châm điếu thuốc, đi theo mọi người ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Sinh viên đại học Thanh Đô rất chăm chỉ, mới sớm như vậy đã có người tiến vào tòa nhà thí nghiệm. Phương Thanh lướt qua một sinh viên, sau khi đi được mấy bước, dừng lại, quay đầu gọi: "Này, bạn học!"

Sinh viên kia nghi hoặc xoay người lại: "Có chuyện gì vậy?"

Phương Thanh nhìn túi to màu đen trong tay cậu ta, chỉ tay: "Đó là gì thế?"

"Phế phẩm thí nghiệm."

"Mang đi đâu vậy?"

"Tầng một tòa nhà thí nghiệm có khu vực đổ rác mà."

Phương Thanh ngẩn người.

Trong phòng thí nghiệm của Kha Thiển cũng có thùng rác, tất cả rác đã bị nhân viên giám định mang đi rồi, cho nên không nghĩ tới còn có cái này. Anh ta lập tức lấy di động ra, gọi điện thoại cho Chu Mạt Mạt.

"Bạn học Chu, muốn xác nhận với cô một chuyện. Buổi thí nghiệm chiều hôm qua của các cô có rác không?"

Chu Mạt Mạt đáp: "Kha Thiển ném đi rồi."

"Lúc nào?"

"Hơn 4 giờ, gần 5 giờ."

Trong lòng Phương Thanh vui vẻ, giỏi lắm, thời gian vừa khớp. Anh ta nói với cảnh sát khác: "Các cậu về trước đi." Nói xong đi thẳng về phía tầng một.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh đã tìm được khu vực đổ rác cậu sinh viên kia nói, là một căn phòng trong góc, Phương Thanh đứng ở cửa, nhìn thấy trong phòng chất đống túi đen, phải cao bằng nửa người. Anh ta thở dài, đeo găng tay khẩu trang, vùi đầu làm việc.

Cùng lúc đó, An Nham và Cố Bàng Bàng cũng đến nhà kho của nhóm cosplay.

Trước mắt là trang phục hoa lệ, còn có bội kiếm, búa, cờ chiến...rất nhiều đạo cụ. An Nham bắt đầu tìm kiếm từng bộ quần áo một, Cố Bàng Bàng im lặng đi theo phía sau cậu. Một lát sau, cậu bỗng nhiên phát hiện, nhiều bộ quần áo phụ nữ khá hở hang. Tuy là hóa thân thành nhân vật hoạt hình, những cũng nên kín đáo hơn chứ. Những trang phục này phô bày đường cong của phụ nữ, đột nhiên khiến cậu cảm thấy phỏng tay.

"Bình thường em đều mặc những thứ này à?" An Nham đột nhiên hỏi.

"Hiếm lắm." Cố Bàng Bàng đáp, "Em hay mặc đồ cổ trang hơn."

"À." An Nham đi hai bước, chợt mỉm cười.

Cố Bàng Bàng đi sát theo sau cậu, người đàn ông mới hơn hai mươi tuổi, vừa cao vừa gầy, khuôn mặt trắng nõn, áo sơ mi phẳng phiu, y như nam chính bước ra từ tiểu thuyết. Lần trước nghe cảnh sát kia nói, anh là người chuyên giám sát máy theo dõi. Tuy công việc hơi đơn giản, có thể không tính là thông minh, nhưng chứng tỏ anh chăm chỉ. Đang suy nghĩ linh tinh, đầu đột nhiên đụng vào lưng An Nham, mặt nhất thời nóng lên. An Nham cũng quay đầu lại, nhìn cô, không nói gì. Hóa ra là cậu đột nhiên dừng bước, chỉ vào một loạt đồ vật tựa vào tường phía trước hỏi: "Đó là gì thế?"

"À." Cố Bàng Bàng đáp, "Đó là người gỗ."

An Nham im lặng một lúc, đi đến trước người gỗ. Tổng cộng có bốn người gỗ, kích thước giống y người thật, đều là nữ. Nhìn từ xa giống như

https://thuviensach.vn

thấy bốn đại mỹ nhân thướt tha đứng ở đó, nhưng lại không phải. Mái tóc đen chắc chắn là tóc thật, đen bóng mềm mại. Làn da thậm chí còn trắng hơn so với người thật, tỏa sáng dưới ngọn đèn. Đôi mắt kia im lặng nhìn bạn, như thế giây tiếp theo sẽ sống lại, thật sự khiến người ta sởn gai ốc.

An Nham xem hết đám người gỗ, Cố Bàng Bàng nhìn vẻ mặt cậu nghiêm túc, cũng không lên tiếng. Tới trước mặt một người gỗ cuối cùng, An Nham đứng lại. Người gỗ này dường như khác hoàn toàn với ba người trước đó. Các khớp xương phân bố dày đặc, chiếc gáy, bả vai, khuỷu tay, cổ tay, các đốt ngón tay, đầu gối, mắt cá chân...đều có khe hở rất nhỏ, nhưng không thể thoát khỏi mắt An Nham.

"Đây là gì thế?" An Nham hỏi.

"À." Cố Bàng Bàng đáp, "Đây là điều khiển người gỗ."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Từ sáng sớm đến trưa, lục tung trong kho rác, ánh mặt trời đã chiếu rọi khắp nơi, nhưng tâm trạng của Phương Thanh chả thoải mái chút nào. Mùi rác rưởi, mùi chất lỏng hóa học kì quái, hun đến mức khiến anh ta choáng váng đầu óc. Hơn nữa còn phải vô cùng cẩn thận, không để cho chất độc hóa học dính vào. Xe thu rác rời đi từ lúc sáng sớm cũng bị Phương Thanh chặn lại. Anh ta nghĩ thầm may mà lão tử phản ứng nhanh, nếu không chẳng may "đồ vật" kia bị xe rác chở đi mất, tìm đến đời tám hoánh cũng không thấy, nhưng mắt anh ta sắp mù rồi. Đã lục tung nửa kho rác, anh ta cắn răng tập trung tìm kiếm nửa phòng sau. Lại mở một cái túi to màu đen, cẩn thận lôi thứ bên trong ra ngoài. Cái chai, cái nhíp, giấy quỳ...một cái đồng hồ cát, hai cái, ba cái...

Anh ta chợt ngẩn ra, máu nóng từ trong ngực vọt lên đầu, động tác vội vàng nhanh hơn. Đồng hồ cát, cái đồng hồ cát trong phòng thí nghiệm kia của Kha Thiển...còn cả cái giá lộn xộn, rõ ràng là có thứ đồ gì đó thường xuyên dịch chuyển, dùng cách nói của Bạc Cận Ngôn, Kha Thiển bắt chước tất cả mọi thứ của Kha Ái, là người sạch sẽ khuôn phép, sẽ không để đồ đạc lộn xộn như vậy. Vừa rồi sao anh ta không nghĩ tới chứ? Còn có chất dính, vị trí toàn ở những khoảng trống trên giá...có thứ gì đó vốn được đặt ở đó, sau bị mang đi?

Đồng hồ cát.

Rất nhiều đồng hồ cát.

https://thuviensach.vn

Tới thời gian nhất định, áp lực phần dưới của đồng hồ cát sẽ tăng cực đại, dùng để kiểm soát thứ gì chăng?

Anh ta chui đầu vào đống rác tiếp tục tìm kiếm.

Sợi dây, là sợi dây. Vô số sợi dây nhỏ màu trắng rất bền và mảnh, anh ta lôi hết ra ngoài, cuối cùng, lấy được ra thứ gì đó hình dạng kì quái.

Làm bằng sắt, hình dạng hơi giống cái nỏ, nhưng lại không phải nỏ. Bởi vì vừa rồi anh ta rút ra được vô số dây nhỏ, đều được chia ra hai phía. Nó phân ra rất nhiều nhánh, Phương Thanh kéo đầu dây bên này, đầu dây bên kia sẽ cử động, còn rất mạnh mẽ nữa.

Phương Thanh cẩn thận quan sát thứ đồ này trong chốc lát, đặt nó bên cạnh, tiếp tục tìm trong túi. Sau đó chạm vào một thứ gì đó lạnh lẽo. Anh ta hoảng hốt, sau đó thứ gì đó lăn lông lốc ra, xé toang cái túi to, từ từ lấy đồ vật khổng lồ ra.

Là một người giả. Kích cỡ giống như một người bình thường. Tóc đen xõa ngang vai, uốn xoăn, làn da trắng. Mặc quần áo giống y của "Kha Ái" ngày hôm nay, áo phông trắng, quần jean ngắn. Cái trán, khuỷu tay, đầu gối, mắt cá chân...đều có cái lỗ rất nhỏ, có liên quan đến cái máy sắt kia.

Phương Thanh lục tiếp, lúc này xuất hiện bộ quần áo đàn ông. Phương Thanh nhớ rõ lời khai của nạn nhân Hứa Sênh ngày hôm nay, vừa nhìn đã biết giống hoàn toàn. Không cần phải nói nhất định là bộ đồ hôm nay Kha Thiển mặc đi mưu sát Hứa Sênh. Thay đồ xong chưa kịp ném đi nên để lại nơi này. Chắc chắn có thể kiểm tra được dấu vân tay và ADN của Hứa Sênh trên quần áo.

Phương Thanh để hết đồ xuống mặt đất, cả người thả lỏng, cười ha ha. Ông cụ chờ gom rác ở cửa vẻ mặt kì lạ nhìn anh ta, còn nghĩ thầm cậu cảnh sát này điên rồi.

https://thuviensach.vn

Phương Thanh cười xong, lúc này mới cảm thấy cả người mệt mỏi, đã mấy đêm anh ta chưa chợp mắt rồi? Không sao, hôm nay bắt xong người, anh ta sẽ đánh một giấc ba ngày ba đêm. Anh ta vươn vai đứng lên, đúng lúc này, di động vang lên, là An Nham gọi tới.

"A lô, An Nham."

"Phương Thanh!"

Hai người gần như đồng thời mở miệng:

"Tôi đã điều tra ra rồi." "Tôi biết thủ thuật che mắt là gì rồi."

Hai người đều ngẩn ra, sau đó đồng thanh nói: "Điều khiển người gỗ."

Phương Thanh nở nụ cười: "Tiểu tử, cậu khá lắm! Lập tức quay về cục, gọi điện thoại cho bọn Cận Ngôn!"

"OK!"

Cúp điện thoại, An Nham một tay ôm người gỗ, nhìn Cố Bàng Bàng: "Anh phải lập tức quay về cục."

Cố Bàng Bàng: "À, vâng. Anh không cần để ý đến em đâu, em ngồi xe buýt về được rồi."

An Nham: "Xin lỗi em...Cám ơn."

Cố Bàng Bàng chỉ mỉm cười. Sau đó hai người xoay người đi ra ngoài, đi được mấy bước, An Nham đột nhiên quay đầu lại: "Cảnh sát bọn anh không chỉ nhờ em giúp đỡ mà còn cầm người gỗ của em đi. Qua mấy ngày nữa, anh mời em ăn cơm nhé?"

Tim Cố Bàng Bàng đập nhanh đến mức giọng nói cũng biến đổi: "Vâng."

https://thuviensach.vn

Hai người đi ra ngoài cửa được mấy bước, Cố Bàng Bàng đột nhiên lên tiếng: "Thế thứ mấy ạ? Thứ ba, thứ tư em đều phải đi học."

An Nham quay đầu lại nhìn cô, đột nhiên mỉm cười. Nụ cười xán lạn ôn hòa, lộ ra hàm răng trắng tinh. Khuôn mặt trắng trẻo cũng hơi đỏ ửng.

"Hôm nay phá xong án, công việc của anh có lẽ phải mất hai ba ngày nữa mới kết thúc. Tối thứ sáu nhé?"

"Vâng." Mặt Cố Bàng Bàng cũng đỏ lên.

"Sáu giờ tối anh đỗ xe ở cổng trường đón em."

"Vâng."

***

Ánh mặt trời chói chang, Vẻ mặt Bạc Cận Ngôn bình tĩnh: "Không, tiếp tục tìm đi. Thế giới rộng lớn, nơi an nghỉ Kha Thiển có thể làm cho Kha Ái chỉ có ở nơi này. Nếu không tìm thấy trong hồ, vậy mở rộng phạm vi tìm kiếm." Ánh mắt anh phóng xa hơn, đó là bãi cỏ bên hồ, còn có con đê và gò núi thấp: "Cẩn thận tìm hết nơi này."

"Rõ."

Nhóm cảnh sát tiếp tục bận rộn với công việc tìm kiếm, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cũng gia nhập vào đội. Mặt trời dần ngả về phía Tây, cả người Giản Dao đổ đầy mồ hôi, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, thấy trên mặt Bạc Cận Ngôn cũng lấm tấm mồ hôi, nhưng vẻ mặt nghiêm nghị, không hề nản lòng, ánh mắt lãnh đạm kiên định, cẩn thận tìm kiếm khắp mọi ngõ ngách.

Đó là tình yêu của cô, vào bất cứ lúc nào, chỉ cần có anh ở bên, tâm hồn khó mà không dao động.

Giản Dao cầm lấy chai nước, đưa cho anh: "Uống chút nước đã."

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn nhận lấy, mở chai nước uống mấy hớp, tay sờ đầu cô: "Cám ơn em."

Giản Dao mỉm cười.

Đúng lúc này, di động trong túi áo ngực anh vang lên, liếc mắt một cái bắt máy: "A lô?"

Sau đó liếc Giản Dao, đột nhiên xoay người đi sang một bên. Giản Dao ngạc nhiên nhìn anh, người này lại đang chơi trò gì thế.

Bạc Cận Ngôn đi xa mấy bước, mới mở miệng: "Hiện tại tôi không có nhà."

Là điện thoại của bên chuyển phát nhanh: "Ngài Bạc, đây là kiện hàng quốc tế, được gửi bảo đảm, giá trị lớn, xin ngài tự mình kí nhận."

"Được, vậy anh để ở dưới lầu cục cảnh sát, tôi sẽ qua lấy."

Cúp máy, một lát sau, hai người mới mặt đối mặt.

Vẻ mặt Bạc Cận Ngôn dửng dưng: "Em nhìn gì thế, mau làm việc đi."

Giản Dao: "Chậc..."

Đúng lúc này, nhóm nhân viên đang tìm kiếm bên bờ đê ồn ào, có người hô to: "Có phát hiện!"

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nhanh chóng chạy qua.

Đó là một hầm trú ẩn, được xây dựng dưới đê đã nhiều năm, bởi vì cỏ dại mọc um tùm che khuất cửa hầm, cho nên trước đó không phát hiện ra.

Giản Dao đứng ở cửa hầm, nhìn xung quanh phát hiện hầm trú ẩn này được ngăn cách bởi hồ nước đúng là hướng về phía nhà cũ của nhà họ Kha.

https://thuviensach.vn

Bật đèn pin, mọi người từ từ đi vào trong. Trong hầm cũng không sâu, đi khoảng hơn mười bước đã tới phía cuối. Đó là một vách tường đá lởm chởm, u ám.

Một người im lặng tựa vào đó, không cử động. Hoặc nói chính xác là một thi thể đã bắt đầu thối rữa. Thi thể mặc bộ quần áo màu trắng, chân đi một đôi giày thêu. Trên áo là vết máu khô biến thành màu đen. Mặt và tay chỉ còn là xương khô, trong hầm sáng tối đan xen, lặng lẽ nhìn mọi người. Chỉ cần là người biết một chút về pháp y, liếc nhìn kết cấu khung xương, biết ngay đây là thi thể phụ nữ. Chính là bộ dáng Kha Ái bị giết hại thay cho Kha Thiển ngày hôm đó.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đứng trước thi thể, tất cả đều im lặng. Mọi người đều bị chấn động bởi hình ảnh này.

Cuối cùng đã tìm được cô ấy rồi, một thi thể gắn bó với hai số mệnh.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Chạng vạng, Phương Thanh đang trên đường lái xe về cục cảnh sát, lái xe nhanh như chớp. Đã 24 tiếng trôi qua, không biết Kha Thiển đã được thả ra chưa, nhưng không sao sau khi mọi người tập hợp sẽ lập tức thực hiện kế hoạch bắt giữ. Vừa rẽ vào khúc quanh, tiếng di động dồn dập vang lên. Phương Thanh không kiên nhẫn, cầm di động lên liếc qua, ai mà không có mắt thế này, lúc đang quan trọng thế này thì gọi đến quấy rầy?

Oh shit.

Là điện thoại của bà cô nhà Phương Thanh.

Sốt ruột, nghiêm túc, Phương Thanh phanh xe lại, dừng xe ở ven đường. Khi cầm lấy điện thoại, khóe miệng cứ thế nhếch lên, giọng nói cũng trở nên dịu dàng: "A lô, Kim Hiểu Triết?"

Kim Hiểu Triết ở đầu dây bên kia, giọng nói bình tĩnh: "Phương Thanh."

Cả hai đều im lặng một lát.

"Có việc?" Anh ta ra vẻ bình tĩnh hỏi.

"Tờ giấy lần trước anh để lại cho em" cô hỏi, "Là thật sao?"

Phương Thanh nhịn cười, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, ánh chiều tà trải dài, người đi đường vội vàng.

"Thật đấy." Anh ta dịu dàng nói.

https://thuviensach.vn

Trong đầu lại hiện lên ngày hôm đó, hành động của mình, vội vã để lại hoa cho cô, lấy giấy bút trong ngực ra, cầm bút lên lại không biết viết gì. Cuối cùng, dù sao cũng đường đường là một người đàn ông, đứng trong góc sau lưng đám người hâm mộ, cắn bút một lúc lâu, mới viết được hai dòng: Anh đến Bắc Kinh rồi. Trước kia em chờ anh quá nhiều, sau này mỗi ngày anh sẽ chờ em.

"Em" cô nói, "Mấy ngày nay quay phim đều ở khách sạn Hilton, cách cục cảnh sát của các anh không xa. Ở đến tối mai sẽ đi."

Anh ta lập tức nói: "Hôm nay anh không đến được, hôm nay phải bắt người, ngày mai, sáng mai, nhất định sẽ đến. Chúng ta nói chuyện, ngồi xuống từ từ nói chuyện, có được không, Hiểu Triết?"

Bên kia im lặng mấy giây. Một lát sau, Hiểu Triết khẽ đáp: "Được, em chờ anh đến."

Đại minh tinh nổi tiếng cả nước, cô gái bướng bỉnh lạnh lùng, Hiểu Triết của anh ta nói chờ anh ta đến.

Cúp máy, trong đầu Phương Thanh đột nhiên trống rỗng, ngẩng đầu nhìn dòng xe cộ tấp nập bên cạnh, lấy tay che miệng, nở nụ cười. Trong khoảnh khắc ấy anh ta xúc động muốn khóc. Anh ta biết rõ mình sắp đạt được thứ gì. Trên thế gian này nhất định sẽ gặp lại, cho dù chia lìa chắc chắn cũng sẽ gặp lại. Anh ta bắt trộm cũng đã nửa đời người, coi như tích được không ít công đức, ông trời cũng không đành lòng bạc đãi anh ta, có đúng không?

Tâm trạng kích động thoải mái, cả người anh ta giống như được nạp năng lượng, lái xe quay về cục, chạy băng băng lên lầu.

***

"Một tiếng trước Kha Thiển đã được thả ra rồi, nhưng trên đường đi chúng tôi bị mất dấu." An Nham trình bày, "Cục đã phái người đến đại học

https://thuviensach.vn

Thanh Đô, nhưng không tìm được cậu ta, xe của cậu ta cũng không thấy đâu, chạy mất rồi. Chúng tôi đang truy bắt toàn thành phố."

"Được!" Phương Thanh đáp, "Cận Ngôn và Giản Dao đâu?"

"Bọn họ cũng sắp về rồi."

Phương Thanh tràn đầy ý chí chiến đấu: "Tôi không tin tiểu tử này có thể chạy lên trời." Nói xong vỗ bả vai An Nham, "Bắt được người, tối nay tôi mời mọi người uống rượu."

Không biết sao An Nham cũng hưng phấn hơn bình thường, ra sức gật đầu: "Được, cảm tạ Lão Phương."

Cherokee màu đen đang trên đường chạy về cục cảnh sát, tin tức Kha Thiển chạy trốn cũng đã đến tai Bạc Cận Ngôn. Bạc Cận Ngôn không hề lo lắng chút nào, có tiểu vương tử theo dõi ở đây mà. Kẻ giết người hoa tươi còn bị An Nham tìm được, chỉ là một tên tội phạm mới có chỉ số thông minh cao mà thôi, cũng không cần phải vội vàng. Anh thậm chí vừa lái xe, vừa hát, còn hỏi Giản Dao: "Tối nay ăn gì? Ăn cá nhé?"

Giản Dao nói: "Còn chưa bắt được người mà, sao anh đã ăn chắc thế rồi?"

"Đương nhiên." Bạc Cận Ngôn đáp, "Chứng cứ đã vô cùng chính xác, bắt người không phải là chuyện anh cần quan tâm. Có Phương Thanh và An Nham, còn sợ không bắt được sao?"

Giản Dao suy nghĩ đúng thế thật, vì thế cân nhắc nói: "Vậy ăn cá đi, món dưa chua nấu cá của nhà hàng lần trước khá được, mấy món ăn khác cũng được lắm."

"Ừ."

https://thuviensach.vn

Khi gần đến cửa cục cảnh sát, ánh mắt Bạc Cận Ngôn khẽ lướt qua của hàng chuyển phát nhanh, nhớ tới cuộc gọi kia, anh ngừng xe nói: "Anh đi lấy đồ chuyển phát nhanh."

"Vâng." Giản Dao nhìn bóng dáng vội vã của anh, lại nghĩ món đồ chuyển phát nhanh gì mà khiến cho giao sư Bạc của chúng ta phải ngồi không yên thế này? Nhất định phải xem mới được.

Sau khi Bạc Cận Ngôn trở lại xe, để một cái hộp nhỏ vào ghế ngồi phía sau.

Giản Dao hỏi: "Cái gì thế?"

Bạc Cận Ngôn đáp bâng quơ: "Chút đồ mua trên mạng."

"À."

Nhanh chóng tới dưới lầu cục cảnh sát, di động của Bạc Cận Ngôn vang lên "ting" một tiếng, là tin nhắn, do Phó Tử Ngộ gửi tới: Cận Ngôn, 8 giờ tối nay đến nhà tớ một chuyến.

Bạc Cận Ngôn ngẩn người. Phó Tử Ngộ này bình thường tính cách biến thái, nhưng có một số chuyện không chịu thông suốt. Ví dụ như chuyện của Hàn Vũ Mông, ngoài Bạc Cận Ngôn, anh không nhắc đến với bất cứ ai, ngay cả Giản Dao cũng không chịu nói. Giản Dao biết đến sự tồn tại của Hàn Vũ Mông là do nghe Bạc Cận Ngôn nói.

Bạc Cận Ngôn nói với Giản Dao: "Chờ anh một chút." Đẩy cửa xuống xe, gọi điện thoại cho Phó Tử Ngộ.

"Tít... tít... tít..." Vang lên rất nhiều tiếng, nhưng không có người bắt máy.

https://thuviensach.vn

Anh lại gọi đến nhà Phó Tử Ngộ cũng không có người nghe, gọi đến văn phòng cũng thế. Giản Dao ngồi trong xe, chìa tay ra ghế sau, cầm lấy hộp chuyển phát nhanh, thấy là từ nước ngoài gửi tới, lấy con dao nhỏ, nhanh chóng mở ra. Đồ chuyển phát nhanh trước đó gửi đến nhà, Bạc Cận Ngôn đều để cô tháo ra, dù sao món đồ này cũng ném cho cô thôi. Mở hộp ra, lại nhìn thấy tầng tầng đóng gói, mở hết ra cuối cùng chỉ còn lại hai cái hộp nhung tinh xảo.

Giản Dao ngẩn người.

Bạc Cận Ngôn trở lại xe, nhìn thấy bà xã đang ngẩn người nhìn hai chiếc nhẫn.

Bạc Cận Ngôn: "..."

Giản Dao: "Đây là?"

Bạc Cận Ngôn thản nhiên nói: "Tốt quá, không còn niềm vui bất ngờ rồi."

Giản Dao cười khúc khích, cầm lấy hai cái hộp, cẩn thận tỉ mỉ: "Khi cầu hôn không phải anh đã tặng nhẫn rồi sao, mua nữa làm gì?"

"Đó là nhẫn đính hôn." Bạc Cận Ngôn đáp, "Anh nghĩ nhẫn kết hôn, cần phải là một đôi. Hơn nữa nếu đã đeo cả đời, nên có ý nghĩa thay đổi nhân sinh."

Giản Dao nghe vậy trong lòng ấm áp. Cho nên không cần phải đoán nữa sao? Người này ngay cả nhẫn kết hôn đã chuẩn bị xong rồi, không cần phải nói nữa, chuyện anh che dấu lần trước tất nhiên là hôn lễ thuộc về bọn họ. Cả đời này chỉ có một lần.

Nhưng Giản Dao vẫn giả vờ bất ngờ, làm như không có việc gì cầm lấy nhẫn. Một cái trong đó, mặt trên nạm một con chim nhỏ, giương cánh bay,

https://thuviensach.vn

vô cùng tinh xảo, trông rất sống động. Trên người con chim còn khảm kim cương, tỏa sáng dưới ánh mặt trời. Chiếc nhẫn kia là hình dáng nhánh cây quấn quýt, vô cùng tinh xảo, tỏa ánh sáng êm dịu. Giản Dao suy nghĩ, cầm lấy chiếc nhẫn hình nhánh cây, nói: "Em đoán cái này nhất định là của em chăng?"

Không phải anh đã nói ý nghĩa thay đổi nhân sinh sao? Anh là chim giương cánh bay cao, bay trên bầu trời vô biên vô hạn; còn cô là cây, là ràng buộc của anh, là nơi mang lại bình yên cho anh. Cô nghĩ là ý tứ như vậy chăng?

Bạc Cận Ngôn cười không nói gì.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Ai ngờ khi Giản Dao cầm nhẫn lên nhìn kĩ mới phát hiện không phải. Bởi vì chiếc nhẫn hình chim rõ ràng hơi nhỏ, là thuộc về cô. Lúc này Bạc Cận Ngôn mới cầm lấy nhẫn, đeo cho cô, nói: "Friedrich Nietzsche từng nói, con người giống như cây, càng hướng lên vị trí cao đón ánh nắng, thì thân lại càng bám sâu vào nền đất tối tăm. Giản Dao, anh là rễ cây; còn em chính là con chim nhỏ tự do, thuần khiết bay lượn phía trên cơ thể anh. Chúng ta cùng hướng về ánh mặt trời, truy tìm chân tướng, nương tựa vào nhau cả đời."

Giản Dao nhìn chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út, im lặng trong chốc lát, vươn tay, ôm lấy anh. Bạc Cận Ngôn cũng cúi đầu, hôn lên má cô, sau đó cầm tay cô đeo nhẫn cho mình.

"Tử Ngộ bảo anh đi qua, có lẽ là có việc. Em theo bọn Phương Thanh đi bắt Kha Thiển nhé, tối nay chúng ta gặp lại."

"Vâng."

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng lái xe rời đi, Giản Dao xoay người lên lầu, bị người gọi lại: "Giản Dao."

Cô quay đầu lại, thấy Lạc Lang đã nhiều ngày không gặp. Cô vô cùng kinh ngạc: "Lạc đại ca, sao anh lại tới đây? Có việc gì sao?"

Lạc Lang đứng dưới hành lang, áo phông sáng màu, quần dài màu đen, gọn gàng mạnh mẽ. Anh ta mỉm cười nói: "Anh tiện đường đi qua nơi này,

https://thuviensach.vn

tính mang tài liệu lần trước đã nói đưa cho em. Không nghĩ tới thật sự gặp được em."

Giản Dao cười nhận lấy: "Cám ơn anh, còn phiền anh đi một chuyến, thật ngại quá. Nhưng hôm nay em và Cận Ngôn không thể mời anh ăn cơm rồi, em phải lập tức ra ngoài làm nhiệm vụ."

Lạc Lang cười gật đầu: "Anh hiểu, mau đi đi. Đúng rồi, là đi bắt người sao?"

Giản Dao: "Sao anh biết?"

"Mười phút trước anh nhìn thấy Phương Thanh và An Nham lái xe rời đi, dẫn theo một đội, còn mang còng tay súng lục."

Giản Dao gật đầu, đúng là như vậy. Song có phiền toái rồi, mọi người đã rời đi, cô phải nhanh chóng liên lạc với bọn họ, sau đó tìm xe đi.

Lạc Lang như thể hiểu được suy nghĩ trong lòng cô, nói: "Anh có lái xe tới, dù sao buổi tối cũng không có việc gì, để anh đưa em đi. Em đi tìm xe không phải lại tốn thêm thời gian sức lực sao? Không cần mất công thế."

Giản Dao vội vàng từ chối: "Như vậy sao được chứ? Cảnh sát phá án, không thể tùy tiện bắt anh cùng tham gia được."

Lạc Lang lại nhìn cô, kéo lấy tay cô, không ngừng giải thích: "Cảnh sát Giản Dao, em gái Giản, yên tâm, anh cam đoan sẽ đưa em đến nơi rồi đi, tuyệt đối không can thiệp vào công việc của các em. Công - kiểm - pháp vốn là một nhà, không phải lúc nào anh cũng giúp cảnh sát bắt tội phạm đâu. Em cũng đừng khách sáo với anh. Anh rất quen thuộc với cục trưởng, đội trưởng trong cục em đấy."

Giản Dao bị anh ta kéo đến bên cạnh xe, theo bản năng rút tay từ trong lòng bàn tay anh ta ra. Lại từ chối nữa thì đúng là làm kiêu, cô đành thoải

https://thuviensach.vn

mái nói lời cám ơn, lên xe anh ta. Lạc Lang lái xe rất nhanh, hoàn toàn khác biệt với bề ngoài chững chạc nho nhã của anh ta. Giản Dao ngồi bên ghế cạnh tài xế, gọi điện thoại cho An Nham, hóa ra Kha Thiển trốn đến căn phòng nhỏ cậu ta từng thuê gần khu công nghiệp hoạt hình. Phương Thanh và An Nham mang người đến đó đột kích. Cúp máy, Giản Dao nói địa điểm cho Lạc Lang. Lạc Lang nói "ừ", xe chạy nhanh hơn, còn rất ổn định. Giản Dao phải nắm lấy tay vịn trên xe, nói: "Lạc đại ca, không nhìn ra anh lái xe ngông cuồng như thế."

Lạc Lang bị cô trêu nở nụ cười, nói: "Đồng chí Giản Dao, anh chỉ muốn sớm đưa em đến tụ họp với đồng đội thôi, anh nghĩ có lẽ chúng ta sẽ đuổi kịp bọn họ."

Giản Dao nói lời cám ơn.

Sắc trời đã dần mờ tối, đèn đường sáng lên, chiếu vào trong xe, bên trong yên tĩnh. Giản Dao nhìn ngoài cửa sổ, tâm trạng tĩnh mịch, không muốn nói gì. Tâm trạng của Lạc Lang thì không hề bình tĩnh chút nào. Anh ta chăm chú lái xe, nhưng vẫn không nhịn được phân tâm chú ý tới cô ở bên cạnh. Anh ta nghĩ bộ dáng của cô so với trước đây thực sự rất khác biệt, không khóc lóc, không yếu ớt chút nào. Trên đường truy bắt tội phạm, vẻ mặt vô cùng ung dung, thẳng tiến không lùi bước.

Lạc Lang bỗng nhiên cảm thấy vô cùng đau đớn trong lòng.

Cô đã trưởng thành tốt như vậy, có lý tưởng, cuộc sống của chính mình, đã rất ưu tú, thậm chí đã có bạn đồng hành tương đối vĩ đại. Còn anh ta ở trong thành thị phồn hoa này, nhìn thì ngợp trong vàng son, thăng quan tiến chức thuận lợi, nhưng thực ra cô độc, hai bàn tay trắng.

Xe dừng đèn đỏ ở giao lộ. Lạc Lang quay đầu nhìn cô. Không thể tự kìm nén, im lặng nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Giản Dao vốn đang nhìn ngoài cửa sổ, nhận thấy ánh mắt của anh ta, nghi hoặc hỏi: "Lạc đại ca, anh nhìn em làm gì thế? Có chuyện gì sao?"

Lạc Lang quay đầu đi, mỉm cười, không nói chuyện. Giản Dao cũng im lặng nhìn về phía trước. Nhưng sự im lặng chỉ là bề ngoài, còn sự nhạy bén cất sâu vào trong đáy mắt. Vừa rồi tại sao cô lại nhìn thấy trong mắt Lạc Lang có sự đau thương kín đáo chợt lóe qua? Chẳng lẽ không chỉ là đồng hương? Trước kia cô từng gặp anh ta rồi sao? Tại sao người đàn ông này lại dùng ánh mắt như vậy nhìn cô cơ chứ?

Nhưng chưa kịp suy nghĩ nhiều thì đã có thể trông thấy bóng dáng khu công nghiệp hoạt hình ở phía trước. Cách nhà của Kha Thiển không còn xa nữa.

Phó Tử Ngộ ở trong một cao ốc, Bạc Cận Ngôn có chìa khóa. Bấm chuông cửa, không có ai ra mở. Bạc Cận Ngôn lấy chìa khóa ra mở cửa, trời đã tối, bên trong u ám. Bạc Cận Ngôn bật đèn, cả căn phòng sáng trưng, nhưng không thấy có bóng dáng ai. Anh từ từ đi vào trong.

Phòng khách thoạt nhìn không có gì khác thường, tất cả mọi thứ đều ở đúng vị trí vốn có. Trên mặt đất cũng rất sạch sẽ, trên bàn còn để chiếc cốc uống nước của Phó Tử Ngộ. Đối diện để một chiếc cốc thủy tinh trống không. Chiếc bàn đã có dấu vết từng dịch chuyển.

Vẻ mặt Bạc Cận Ngôn bình tĩnh như nước, cao giọng gọi: "Tử Ngộ? Tử Ngộ?" Vẫn không có ai trả lời.

Bước chân anh nhẹ như gió, đi về phía phòng ngủ. Tấm rèm trong phòng ngủ được kéo xuống, không có chút khe hở. Chăn không gấp, để lộn xộn trên giường. Bạc Cận Ngôn nhìn mấy lần, lấy găng tay ra đeo vào, cầm một sợi tóc thuộc về phụ nữ ở trên gối. Anh lặng lẽ nhìn mấy lần, thả lại chỗ cũ. Đi vòng quanh giường, từ từ đi đến trước cửa sổ, chợt sững người. Máu, trên mặt đất có máu.

https://thuviensach.vn

Anh đột nhiên ngồi xổm xuống, mi tâm nhíu chặt. Đó là một vết máu dài, lượng máu cũng không quá nhiều, có vết đè, như là có người bị lôi kéo trên mặt đất. Anh đưa tay chạm vào vết máu, vẫn còn chưa hoàn toàn khô.

Anh đứng lên, đi đến bên cửa sổ, tay vừa muốn kéo rèm ra thì đột nhiên dừng lại. Sau đó từ từ thả tay xuống.

Anh xoay người đi ra cửa, đồng thời bấm điện thoại về cục: "Điều tra cho tôi một chiếc xe, biển số xe là..." Ạnh báo biển số xe của Phó Tử Ngộ, vừa rồi khi anh đi lên, không thấy xe ở bãi đỗ. "Chiếc xe này vừa rời khỏi Thịnh Đình Gia Viên chưa đến nửa tiếng. Lập tức truy lùng giúp tôi nó đi đâu!"

Chờ Bạc Cận Ngôn đi xuống lầu, khi ngồi trên xe, đồng nghiệp hồi âm lại: "Giáo sư Bạc, tìm được chiếc xe kia rồi!"

"Ở đâu?"

"Vừa đến đường cao tốc Kinh Tây."

Giao lộ đường cao tốc Kinh Tây. Ánh mắt Bạc Cận Ngôn tối sầm lại, nhìn theo chỉ dẫn.

Khu công nghiệp hoạt hình cũng ở hướng đó.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Sắc trời tối như một cái giếng sâu không thấy đáy, ngọn đèn bên đường chỉ như một ngọn lửa nhỏ trong giếng, tỏa ra ánh sáng le lói ảm đạm. Phương Thanh lái xe, An Nham ngồi ghế bên cạnh tài xế, bọn họ chạy ở đằng trước, bên chi viện tỏa ra các hướng khác đuổi theo.

Từ xa đã nhìn thấy gian phòng nhỏ lẻ loi trơ trọi của Kha Thiển. Phía sau là đồng ruộng mênh mông, cùng hướng với khu công nghiệp hoạt hình cách xa đó, tựa như một lữ khách du lịch, đứng ở nơi đó canh gác. Xe của Kha Ái cũng dừng ở cửa căn phòng nhỏ. Cậu ta đã không còn chỗ nào để đi.

Phương Thanh tắt máy, xuống xe, thấp giọng nói với An Nham: "Không phải tín hiệu điện thoại của cậu ta chứng tỏ ở nơi này sao? Gọi điện thoại xem cậu ta có bắt máy không đã."

An Nham gật đầu, bấm số gọi. Có lẽ vang lên khoảng 5, 6 tiếng chuông thì có người bắt máy. Tiếng thở gấp, nghẹn ngào. Áp lực lại mơ hồ, cậu ta không nói gì. Phương Thanh giật lấy điện thoại, nói: "Kha Thiển, tôi là cảnh sát Phương. Hiện tại tôi đang ở bên ngoài phòng cậu, xuất hiện đi, theo chúng tôi về, ngủ một giấc rồi khai báo. Mọi chuyện đã xong rồi, được không? Chúng tôi đang ở bên ngoài chờ cậu."

Có lẽ là vì giọng anh ta quá dịu dàng, Kha Thiển ở đầu kia lập tức bật khóc: "Cảnh sát Phương...Cảnh sát Phương, tôi không muốn chết, tôi chỉ muốn thay thế Kha Ái sống thôi..."

Phương Thanh và An Nham đều im lặng.

https://thuviensach.vn

"Chị gái cậu..." Phương Thanh chậm rãi lên tiếng, "Cô ấy tốt bụng, lý trí, thông minh, từ nhỏ đã có trách nhiệm, có nghĩa khí. Cho nên khi cậu gây dựng sự nghiệp gặp khó khăn, cô ấy đã lấy ra tất cả tiền tiết kiệm và học bổng đưa cho cậu, có đúng không? Hiện tại đổi lại cậu hãy dũng cảm một chút, trở thành người đàn ông mà cô ấy khen ngợi, có trách nhiệm, có được không? Thù của cô ấy đã được báo rồi, cô ấy ở trên trời có linh thiêng cũng không tiếc nuối."

An Nham nghe thấy giật mình, yên lặng giơ ngón tay cái với Phương Thanh.

Kha Thiển ở bên đầu kia nghẹn ngào một lúc lâu, nói: "Tháng 11 năm ngoái, Kha Ái tới tìm tôi. Khi đó tôi vui đến mức như mọc cánh bay lên không trung. Tôi đúng là khờ, có Kha Ái là đủ rồi. Tại sao còn phải chịu đựng những kẻ ích kỉ dơ bẩn kia chứ? Tôi sớm nên nhìn rõ ra điều này..."

Phương Thanh không nghĩ tới cậu ta lại hồi tưởng vào lúc này, có lẽ là gần như sụp đổ rồi. Vì thế anh ta ra hiệu bằng ánh mắt cho An Nham, hai người một trái một phải, rút súng ra, từ từ đi tới gần phòng nhỏ,

"Chị ấy học tập bận rộn, tôi lại cả ngày không có việc gì, nhưng mỗi ngày tôi đều đến đại học Thanh Đô, chờ chị ấy tan học. Cho dù phải chờ bao lâu trong lòng tôi cũng vô cùng vui vẻ. Tôi sợ sự tồn tại của mình làm cho chị ấy bị những bạn học khác xem thường, cho nên không để cho chị ấy nhắc tới tôi với người khác..." Kha Thiển khóc nức nở nói.

Phương Thanh thấp giọng an ủi: "Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi. Cô ấy sẽ không để ý đến chuyện này." Hai người đã đi tới bãi cỏ ngoài cửa phòng.

"Ha ha ha..." Kha Thiển thê lương run rẩy cười, "Đúng vậy, con người có lẽ phải trải qua một lần thay da đổi thịt, mới có thể hiểu được đạo lý này. Tối đó chị ấy đến thăm tôi. Chúng tôi chơi vui vẻ...có lẽ Kha Ái muốn cổ

https://thuviensach.vn

vũ cho sự nghiệp của tôi, nên mới thay quần áo, hóa trang, biến thành tôi." Cậu ta khóc lớn lên.

Phương Thanh khẽ hỏi: "Sau đó thì sao?"

Trong tích tắc khi lần thứ hai Kha Thiển lên tiếng, Phương Thanh khẽ đẩy cửa phòng, cửa không khóa.

"Tôi...chỉ đi mua chai nước cho chị ấy, đi đến cửa hàng bán đồ gần nhất, cũng phải mất nửa tiếng. Lúc trở về, nhìn thấy những người đó...Xe của bọn họ đều đỗ ở chỗ này." Giọng của Kha Thiển bắt đầu trở nên nhanh, nói năng hơi lộn xộn. "Tôi rất căng thẳng, không biết bọn họ đến làm gì, đứng ngoài cửa sổ, nhìn vào trong...Ai ngờ nhìn thấy Kha Ái đã chết rồi. Bọn họ đã giết chết chị ấy. Cả người đầy máu!"

Tiếng gào của Kha Thiển không chỉ truyền đến trong di động mà còn truyền cả từ trong phòng. Phương Thanh dừng bước, trao đổi ánh mắt với An Nham, ý bảo cậu đẩy cửa đi vào, đột kích nhanh như tia chớp để chế ngự Kha Thiển. An Nham khẽ gật đầu.

Di động trong tay Phương Thanh từ từ hạ xuống, còn lời nói hỗn loạn của Kha Thiển không ngừng truyền đến: "Tôi nhìn bọn họ khiêng Kha Ái vào rừng, nhìn thấy bọn họ thương lượng chia số tiền kia như thế nào, nhìn thấy bọn họ chôn chị ấy, nhìn thấy bọn họ rửa sạch tất cả máu như thể chưa xảy ra chuyện gì, sao bọn họ có thể ghê tởm như vậy? Sao có thể!

Cho nên tôi đóng vai Kha Ái, đóng vai thành hai người chúng tôi. Đột nhiên tôi không còn luống cuống, không còn hoảng sợ nữa. Tôi nghĩ Kha Ái ở trên trời có linh thiêng, linh hồn chị ấy nhập vào tôi rồi. Tôi nhanh chóng quen thuộc với mọi loại thuốc trong phòng thí nghiệm của chị ấy, khi nhìn thấy tôi biết mình có thể dùng nó để giết người.

Tưởng Học Nhiễm, hắn đáng chết! Kẻ khốn nạn nhất là hắn! Hắn luôn xem thường tôi, chủ ý chôn chị gái tôi cũng là do hắn đưa ra. Cho nên tôi

https://thuviensach.vn

dùng quần áo hắn ghét nhất, là quần áo của tôi, hóa trang cho hắn, để cho hắn chết đi như vậy!"

"Chỉ là tôi không nghĩ tới, các người tìm được tôi nhanh như vậy, tìm được Kha Ái. A...giống như các người tra ra được, tôi lập mưu, hóa trang thành Kha Thiển đi giết Hứa Sênh. Thực ra có giết bọn họ hay không cũng chả sao, nhưng dù sao tôi đã có chứng cứ vắng mặt hợp lí...Tôi sai rồi, tôi biết mình sai rồi. Đây là tất cả tội tôi phạm phải, tôi cầu xin tha thứ...cầu xin..." Cậu ta vừa khóc vừa nói, "Cầu xin tha thứ...cứu tôi, cứu tôi với..."

Giọng nói bi thương sợ sệt như vậy khiến Phương Thanh nao nao. Anh cảm thấy có chỗ nào đó bất thường, nhưng nhất thời không nghĩ ra được. Nhưng còn chưa kịp do dự thì cửa đã bị đẩy ra.

Trong phòng yên tĩnh, không bật đèn, chỉ có một chút ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ hắt vào. Tất cả vẫn duy trì dáng vẻ bọn họ đến điều tra lần trước, gian ngoài không có ai. Hai người rón rén đi vào trong. Ngay khi bước qua cửa đi vào buồng trong, trong nháy mắt Phương Thanh đột nhiên giật mình. Anh biết bất thường ở chỗ nào rồi.

Kha Thiển vừa được phóng thích ra khỏi cục chưa lâu, là do chứng cứ không đủ, sau khi giam 24 giờ được thả ra, sao cậu ta biết được cảnh sát đã điều tra ra được manh mối, tìm được Kha Ái nhanh như vậy?

Cảm giác rét lạnh tiến vào trong lòng, Phương Thanh ngẩng đầu, trước mắt là hình ảnh mà anh ta và An Nham chưa bao giờ dám tưởng tượng.

Hình ảnh cực kì quỷ dị, đầy máu tanh.

Kha Thiển bị đóng đinh trên bức tường ngay trước mắt bọn họ.

Đúng vậy là đóng đinh. Buồng trong bật một ngọn đèn u ám, để ngay đầu giường, cho nên Phương Thanh và An Nham có thể nhìn thấy rõ ràng bộ dạng của Kha Thiển. Đinh sắt màu bạc, rất dài, ước chừng phải có

https://thuviensach.vn

khoảng hơn 20 cái, từ bờ vai, cánh tay, lòng bàn tay, đùi, mắt cá chân...Đinh đóng vào vách tường ở phía sau. Máu chảy theo đinh xuống đất. Lúc này Kha Thiển đang mặc bồ đồ màu trắng cậu ta thích nhất, giữa mi tâm có một nốt ruồi đỏ, tựa như con dơi màu đỏ trong bóng đêm, yêu dị đáng sợ. Trong tay phải cậu ta còn cầm di động đang kết nối. Không cần phải nói cũng biết là có người nhét vào.

Phương Thanh và An Nham ngẩn người, nhất thời quên cả di chuyển.

Kha Thiển ngẩng đầu nhìn bọn họ cũng giật mình. Kỳ quái nhất là sắc mặt cậu ta thoạt nhìn cũng không quá thống khổ, đôi mắt khẽ híp vào, nhưng tinh thần vô cùng hoảng hốt. Vì thế Phương Thanh lập tức nhận ra cậu ta bị bỏ thuốc.

"Đã xảy ra chuyện gì? Kha Thiển!" Phương Thanh vội vàng hỏi, đồng thời cảnh giác giơ súng về bốn phía, nhưng trong phòng không có bóng người, bên ngoài phòng tối đen, làm sao thấy được ai.

Một giọt nước mắt chảy xuống trên mặt Kha Thiển, như thể cậu ta dùng hết chút tàn hơi cuối cùng, hét lên: "Anh cảnh sát, đi ra ngoài, mau đi ra...Chạy đi!"

Phương Thanh và An Nham cùng sững người.

Thời gian giống như ngừng lại.

Khuôn mặt bi thương mà hoảng sợ của Kha Thiển ở ngay trước mắt, cùng với tiếng hét hoảng hốt, Phương Thanh dường như thật sự nghe thấy trong phòng có tiếng "tích, tích..." đếm giờ.

An Nham còn chưa hiểu ra chuyện gì, Phương Thanh dùng hết sức lực, nhanh như điện xẹt, kéo lấy An Nham, lao từ cửa sổ gần nhất ra ngoài.

Trời long đất lở, tiếng nổ bùng phát.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Từ xa, Giản Dao đã nhìn thấy xe của Phương Thanh và Kha Ái đều dừng bên ngoài căn phòng nhỏ. Những cảnh sát khác vẫn chưa đuổi tới. Có thể thấy được Lạc Lang lái xe rất nhanh. Cô cười với Lạc Lang: "Cám ơn, Lạc đại ca, anh dừng ở đây đi. Anh nên tránh đi thì tốt hơn."

Lạc Lang nói "Được" nhưng không di chuyển.

Giản Dao rút súng ra, xuống xe, cô không vội vã liều lĩnh, xem ra Phương Thanh và An Nham đã vào trong phòng, cô quyết định ở ngoài quan sát một chút, nghĩ cách hỗ trợ. Cô đặt chân nhẹ nhàng lên bãi cỏ bên ngoài phòng.

Cuối cùng Lạc Lang đã khởi động xe, ánh mắt vẫn luôn nhìn cô. Nhìn theo bóng dáng nhỏ bé chính trực của cô.

Khi Giản Dao còn chưa kịp có bất kì phản ứng gì, một ngọn lửa khổng lồ trong nháy mắt phá tan cả căn phòng, giống như quái thú dữ tợn trong đêm đen đánh về phía cô. Cô bị quật ngã, sau đó bị ném phăng ra ngoài. Lăn ba bốn mét, lục phủ ngũ tạng như bị người dùng búa đập vào. Đầu cô đập vào cỏ, trong lỗ tai cô toàn là tiếng ong ong, trong đầu đột nhiên trống rỗng.

Nhưng cô lập tức ngẩng đầu lên, máu tươi từ khóe miệng chảy xuống. Cô nhìn thấy hai bóng người bị trận nổ đánh văng ra xa trên cỏ. Bóng dáng kia quen thuộc đến thế, cổ họng Giản Dao phát ra tiếng gọi khàn khàn, nhưng cô không thể nghe thấy gì hết. Bọn họ nằm trên cỏ. Cả người bọn họ đầy máu, hai mắt nhắm nghiền, không biết là sống hay chết.

https://thuviensach.vn

Giản Dao bật khóc, nhìn đồng bọn từng cùng kề vai nằm ở nơi đó, nỗi đau khôn cùng, giống như móng vuốt to lớn trong bóng đêm bắt lấy cô. Cô ngã xuống, bò đến bên cạnh bọn họ, "Phương Thanh...An Nham..." Cô khóc nức nở, nhưng bọn họ không hề nhúc nhích, cô cũng không nghe thấy gì hết.

Cô ôm lấy An Nham gần mình nhất, muốn kéo ra ngoài. Một người từ phía sau ôm chặt lấy cô, muốn kéo cô ra khỏi hiện trường. Giản Dao hoảng sợ quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng thân thiết của Lạc Lang, anh ta không ngừng nói gì đó. Giản Dao đẩy anh ta ra, nhưng không thể đẩy được. Sau đó tiếng nói của anh ta cuối cùng đã xuyên qua màng tai cô, truyền vào trong lỗ tai: "Giản Dao! Đi thôi! Nơi này nguy hiểm lắm! Mau đi thôi! Đừng ở lại đây! Đi theo anh! Đi!"

Giản Dao lại khóc: "Không! Em phải cứu bọn họ, em không thể để bọn họ ở lại nơi này! Lạc Lang, gọi điện thoại, mau gọi điện thoại tìm trợ giúp! Gọi cho Cận Ngôn, gọi cho Cận Ngôn đi!" Nước mắt của cô không ngừng rơi xuống, nhưng vẻ mặt của Lạc Lang càng dứt khoát hơn so với cô, ôm lấy cô kéo ra bên ngoài.

Nhưng mà có một bóng người. Một bóng người xa lạ đứng ở trước mặt bọn họ.

Ngọn lửa ở phía sau còn đang bùng cháy, bãi cỏ lộn xộn. Lạc Lang ôm lấy Giản Dao ngẩng đầu. Giản Dao cũng nhận ra người trước mắt mang mục đích không tốt đến.

Hắn mặc một chiếc áo hoodie, đầu đội mũ lưỡi trai, cúi đầu. Trong bóng tối không thấy rõ mặt hắn, vóc dáng rất cao, nhưng có thể nhìn thấy sợi tóc vàng lộ ra ngoài mũ.

Hắn bật cười, nói: "Hi, Jenny! Cuối cùng đã nhìn thấy cô rồi."

Lạc Lang và Giản Dao cùng biến sắc.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này. Lạc Lang cảm thấy một cơn đau nhức từ phía sau lưng, cơn ớn lạnh nháy mắt tập kích, nhưng đã không còn kịp rồi, một con dao đâm vào lưng anh ta. Anh ta lảo đảo, cánh tay đang ôm Giản Dao không thể không buông ra. Giản Dao hoảng sợ quay đầu lại, nhưng một người khác, đã đặt cánh tay lên cổ Lạc Lang, rút con dao nhiễm máu kia ra, để trên cổ Lạc Lang.

Lại là một chiếc hoodie màu đen, gương mặt ẩn núp trong bóng tối.

Gân xanh trên trán Lạc Lag nổi lên, máu ở ngực phải không ngừng chảy ra. Anh ta liều mạng bắt lấy cánh tay người nọ muốn thoát ra, nhưng người nọ cao hơn anh ta, ra tay ác hơn, không chút sứt mẻ kèm chặt anh ta, phát ra tiếng cười thấp chói tai. Một thân một mình, hai phía đều có địch.

Giản Dao xoay người nhắm ngay vào đầu người nọ, giọng nói lạnh lẽo nhưng run rẩy: "Thả anh ấy ra! Nếu không tôi nổ súng!"

Nhưng cô làm sao chế ngự được đối phương là hai cao thủ phạm tội. Đúng lúc này, người đầu tiên giống như một con báo săn màu đen, nhào về phía cô. Giản Dao cắn răng một cái, vội vàng xoay người, khẩu súng rơi xuống chân. Người nọ cười càng vui vẻ, bắt lấy tay Giản Dao, tàn nhẫn vặn ra sau.

Giản Dao bị trật cổ tay, tiếng khẩu súng rơi trên đất. Cô đau đớn kêu lên, nhưng không hề dừng lại, tay và khủy tay kia đồng thời đánh tới ngực người nọ. Chiêu này là do Phương Thanh dạy cô.

Người dạy cô đang nằm trên mặt đất. Thân thủ của người nọ dù tốt nhưng vẫn không tránh kịp, trúng phải một chưởng của cô. Hắn tức giận, giữ chặt Giản Dao, con dao đập mạnh vào gáy cô. Giản Dao kêu lên, sau đó rơi vào hôn mê.

Người nọ xoa ngực, khẽ cười một tiếng, sau đó ôm lấy Giản Dao, dùng tiếng Anh cực nhanh nói với tên còn lại: "Giết chết bọn họ, đốt cháy hết đi,

https://thuviensach.vn

xử lý hiện trường. Sau đó tới tìm tôi."

Tên còn lại cười đáp "OK".

Tên kia ôm lấy Giản Dao lên một chiếc xe con màu đen đỗ trong cánh đồng, rời đi trong bóng đêm.

Lạc Lang mở to mắt chứng kiến toàn bộ sự việc, nhìn bọn họ làm Giản Dao bị thương, nhìn bọn họ bắt cóc cô, nhìn cô rời đi. Trong bóng đêm, anh ta cúi đầu, một giọt nước mắt rơi xuống. Con dao để ở trên cổ dường như không còn quan trọng nữa. Anh ta vừa mờ mịt vừa bi thương. Anh ta nhìn thấy cô gái của mình bị người ta làm tổn thương như vậy.

Người đàn ông ở phía sau vẫn còn đang cười, khẽ nói: "Chậc...mày nói xem tao nên giết mày thế nào cho tốt đây? Bắt đầu xuống dao từ đâu đây?"

"Xin anh..." Giọng nói của Lạc Lang khàn khàn, hoảng sợ mà bất lực, "Cầu xin anh thả tôi ra...Tôi sẽ không nói gì ra ngoài hết, tôi có rất nhiều tiền, tôi sẽ đưa hết toàn bộ cho anh...chỉ cần anh thả tôi ra, tôi sẽ cho anh mọi thứ anh muốn..."

Người nọ cười ha ha, bởi vì sự nhát gan và cầu xin của anh ta mà cảm thấy thú vị.

"Mày biết không..." Người nọ thấp giọng nói bên tai Lạc Lang, "Tao thích nhất là nhìn thấy kẻ bất lực, nghe lời, chơi vui như mày." Hắn đột nhiên buông Lạc Lang ra, đá vào lưng anh. Lạc Lang té ngã xuống đất.

Người nọ nói lẩm bẩm: "Trước tiên tao giết chết hai người kia, sau đó sẽ chơi với mày."

Lạc Lang ngồi im trên mặt đất, anh ta biết rõ, người nọ muốn nghĩ cách tra tấn anh ta đến chết. Đây chẳng phải là thú vui của những kẻ tâm thần biến thái sao?

https://thuviensach.vn

A...A...

Ha ha ha ha...

Người nọ đi tới bên cạnh An Nham trước, một bàn tay nhấc An Nham đang bị thương nặng giống như cầm tờ giấy, tay kia cầm dao găm, dường như đang lựa chọn sẽ xuống tay từ chỗ nào.

Đúng lúc này.

Một cơn gió mạnh đánh úp từ phía sau hắn.

Hắn giật mình, trở tay không kịp. Lạc Lang đánh mạnh vào gáy hắn, sức lớn, ra tay tàn nhẫn, khiến người nọ trong nháy mắt suýt mất đi ý thức. Người nọ ngã quỵ xuống mặt đất, trong tầm mắt mơ hồ nhìn thấy Lạc Lang bước qua mặt cỏ, bước qua người trên mặt đất, bước qua ngọn lửa, vẻ mặt mờ ảo trong làn khói đi về phía hắn. Thân thủ, biểu tình như vậy, một luật sư hào hoa phong nhã sống an nhàn sung sướng làm sao có được?

Người nọ giãy dụa muốn đứng lên, nhưng Lạc Lang sao có thể thả hắn ra chứ? Giữ chặt lấy gáy hắn, sau đó ấn xuống, đập mạnh trên mặt đất, "cộp, cộp, cộp..." Đánh đến mức người nọ đau đớn, đầu rơi máu chảy. Ít nhất phải đập hai mươi mấy cái, Lạc Lang mới thả tay ra. Đời này người nọ còn chưa từng gặp đối thủ mạnh như vậy, thoi thóp ghé vào mặt cỏ, trên mặt toàn là máu, từ từ nở nụ cười.

"Dễ chịu quá..." Người nọ nói, "Rốt cuộc anh...là ai?"

Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt Lạc Lang, không có chút biểu tình nào. Anh ta đã bình tĩnh trở lại.

"Kẻ chết chính là mày." Anh ta lãnh đạm nói.

Vẻ mặt người trên mặt đất trở nên cứng đờ.

https://thuviensach.vn

Lạc Lang nhặt lấy con dao găm trên mặt đất, sau đó nhấc đầu hắn lên, cắt một dao ở động mạch cổ, xuống dao vừa nhanh vừa chuẩn.

Cổ họng người nọ phát ra tiếng "Á...á...", máu phun như suối.

Lạc Lang lặng lẽ nhìn, tay giữ đầu hắn, không thả ra, để mặc cho máu phun đầy người hắn. Máu chảy mấy phút, mắt thấy người nọ không còn sống được. Lạc Lang lôi hắn đứng lên, đến gần nhà gỗ đang cháy, ném vào trong lửa. Sau đó anh ta cúi đầu, liếc nhìn Phương Thanh và An Nham trên mặt đất. Xe cảnh sát gầm rú từ xa đi đến. Anh ta nhanh chóng chạy lên xe mình, trong bóng đêm vô tận, trong ánh lửa chói mắt, khởi động xe, đi theo phương hướng người nọ lôi Giản Dao đi, dùng tốc độ lớn nhất, điên cuồng phóng đi.

15 phút trước.

Bạc Cận Ngôn dừng xe ở cổng khu công nghiệp hoạt hình. Trong máy theo dõi, xe của Phó Tử Ngộ chạy đến nơi này.

Khu công nghiệp hoạt hình rất lớn, nhưng không phải không thể tìm ra. Có thể chọn lọc hình ảnh ở bất cứ camera theo dõi nào, dấu vết bánh xe trên mặt đất, còn có tránh nơi hẻo lánh không có người...

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng đi tới phía ngoài một căn nhà.

Nhìn từ bề ngoài hình như là kho hàng. Tường ngoài màu xám đơn giản, không trang trí gì, cũng không có nhiều cửa sổ. Cửa kho hàng đóng lại, Bạc Cận Ngôn khẽ đẩy cửa, không khóa. Anh không tiến vào ngay, mà lùi sang một bên, gọi điện thoại về tổng bộ.

"Điều cho tôi một đội đến khu B của khu công nghiệp hoạt hình."

Đối phương nhanh chóng trả lời: "Xin lỗi giáo sư Bạc, mọi người trong đội anh đều đi đuổi theo Kha Thiển cả rồi. Những người khác trong đội đã

https://thuviensach.vn

đi làm nhiệm vụ. Tôi sẽ nhanh chóng điều người đến, nhưng phải mất ít nhất nửa tiếng."

Cúp máy, Bạc Cận Ngôn đứng ở cửa kho hàng một lát. Thời gian Phó Tử Ngộ mất tích đã hơn hai tiếng, thêm một phút chờ đợi là càng thêm nhiều nguy hiểm.

Vì Tử Ngộ.

Vì người bạn thân duy nhất trong cuộc đời anh.

Bạc Cận Ngôn ngước mắt lên, nhìn bầu trời tối đen, có mấy ngôi sao mờ mờ, yên tĩnh dịu dàng chiếu xuống đỉnh đầu anh. Anh rút súng ra, đẩy cửa, nghiêng người đi vào.

Cửa phía sau anh từ từ đóng lại.

Giản Dao, Bạc Cận Ngôn, Phương Thanh, An Nham, Phó Tử Ngộ...

Không phải đã nhắc nhở các người rồi sao?

Tuyệt đối không thể đến khu công nghiệp hoạt hình.

Đừng đến.

Bởi vì chính nghĩa là yếu ớt như thế, chỉ vì nó mãi mãi lộ rõ dưới ánh mặt trời. Còn tà ác chờ đợi ẩn núp trong bóng tối, trú ẩn trong tâm hồn đau khổ méo mó. Chỉ cần sơ suất nó sẽ mở ra miệng bồn máu to nuốt chửng lấy ngươi.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Trong căn phòng cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh. Có tiếng bước chân người đã đi xa. Phó Tử Ngộ chậm chạp nhích về phía trước, liều mạng với lấy tay cô. Cô nằm im không nhúc nhích.

Nỗi đau đớn khôn cùng như thủy triều bao trùm lấy anh. Là anh sai rồi, bọn họ sai rồi. Nghĩ rằng có thể tương kế tựu kế, có thể cao chạy xa bay, không mang lại bất cứ phiền toái nào cho người xung quanh. Nhưng lại đổi lấy, thi thể hai nơi, âm dương cách biệt.

Cuối cùng anh đã chạm được vào tay cô, cầm chặt lấy. Cô gái của anh, không gì có thể chia lìa hai ta được nữa rồi.

Anh ngửa mặt lên, hơi thở gấp, nhắm hai mắt lại.

Cận Ngôn, kẻ thù cũ tới rồi. Nhất định phải bảo trọng.

Bạc Cận Ngôn đi vào kho hàng, trong tầm mắt kho hàng vô cùng trống trải. Có lẽ đây là một kho hàng bỏ hoang, trần nhà trơ trọi, chỉ có mấy cái đèn chân không, còn có rất nhiều linh kiện máy móc lớn, treo lơ lửng giữa không trung. Nhìn từ xa giống như có rất nhiều người sắt khổng lồ vóc dáng mập mạp đang im lặng dò xét. Bạc Cận Ngôn nắm chặt súng, nằm sấp xuống đất, từ từ đến gần. Ngọn đèn từ các hướng chiếu đến, tạo thành màu trắng chói mắt. Áo khoác trên người anh đã được cởi cúc, lộ ra áo sơ mi màu trắng bên trong. Đôi mắt anh trong veo lợi hại, híp mắt, không biến sắc. Anh chú ý tới tầng hai, là một hành lang tròn. Có rất nhiều cột, không có bóng người. Còn bên cạnh anh, trên mặt đất tầng một, là một dãy giá hàng cao thấp, nếu đi trong đó có thể giấu mình, thoắt ẩn thoắt hiện. Anh

https://thuviensach.vn

suy tính đến hàng lang, linh kiện treo lơ lửng giữa không trung, góc độ và vị trí của cột trụ và giá hàng.

Anh ngẩng đầu, nhìn thấy sau hành lang tầng hai, có mấy căn phòng sáng đèn. Anh nắm chặt khẩu súng.

Người nọ nhấp một ngụm rượu, cảm giác toàn thân đều nóng lên. Hắn bỏ chai Vodka xuống, si ngốc nở nụ cười. Bởi vì hắn nghe thấy tiếng cửa kho hàng mở ra.

A, con mồi...đến rồi. Trong lòng người nọ đếm ngược: 60, 59, 58, 57...Đủ thời gian cho Bạc Cận Ngôn bước vào trận đánh úp.

Sau đó người nọ cầm súng lên, cầm lấy ống nhòm, xuyên qua khe hở cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy một người mặc âu phục màu đen thoắt ẩn thoắt hiện trong góc. Hắn hài lòng mỉm cười.

Người nọ nhớ tới trước đó mình và nhóm đồng bọn đánh cuộc.

"Tôi sẽ khiến cho cả người Simon King toàn là lỗ thủng, bị thương mà không chết, tha từ trong trận đi ra, rồi giao cho các người."

Nhóm đồng bọn điên cuồng cười. Simon King, đây là cách bọn họ gọi Bạc Cận Ngôn. Có lẽ đồ đệ của bọn họ đã bỏ mạng cũng gọi như vậy. Bởi vì Bạc Cận Ngôn đã bắt được hoa tươi ăn thịt người, ngay cả Tạ Hàm mà cũng bắt được, xử lý. Nhưng bọn họ không sợ Bạc Cận Ngôn. Simon King có lợi hại thế nào thì cũng chỉ là giáo sư tâm lý học tội phạm mà thôi. Bọn họ băng qua trùng dương, bí mật đến. Bọn họ không gây ra án mạng, không để lại cho Bạc Cận Ngôn bất cứ thứ gì để dựa vào đó phân tích hành động. Bọn học trực tiếp tới giết Bạc Cận Ngôn.

Bọn họ bắt được vợ và người bạn thân nhất của Bạc Cận Ngôn.

Bọn họ phải tra tấn Bạc Cận Ngôn tới chết.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến đây, người nọ vô cùng hưng phấn. Tuy đã uống rượu, nhưng thân thủ của người nọ nhanh như điện xẹt, có thể so với bộ đội đặc chủng, chĩa súng, nằm mai phục, đột nhiên thay đổi, cơ thể linh hoạt ở trên tầng hai ngắm bắn, đứng sau một cây cột, cúi đầu, thờ ơ, nhắm một góc âu phục.

Nên bắn phát súng đầu tiên ở chỗ nào thì tốt nhỉ? Bắn sau thắt lưng cũng được.

A...

"Đoàng..." Tiếng đạn xé gió xuyên qua âu phục, rơi xuống đất.

Người nọ sững sờ.

Không đúng. Phải ngược lại chứ, nhưng đã không còn kịp. Khẩu súng lạnh như băng đã chĩa vào gáy hắn. Người nọ cúi đầu mắng "Shit!"

Bạc Cận Ngôn chỉ mặc áo sơ mi, đứng ở phía sau hắn, khuôn mặt lạnh như băng.

"Ném súng!" Bạc Cận Ngôn ra lệnh.

Người nọ chớp mắt, ném súng, từ từ xoay người lại, như cười như không hỏi: "Simon King, sao mày tìm được tao?"

"Tính toán."

Người nọ sửng sốt: "Tính toán cái gì?"

"Góc độ ngắm bắn tốt nhất."

"...Shit!"

Mắng một câu, đồng thời bàn tay người nọ chuyển động muốn đoạt lại súng.

https://thuviensach.vn

Không ai đoạt được súng giỏi bằng cao thủ bắn súng. Bởi vì bọn họ luôn có ý chí kiên định, thông thạo thủ đoạn xảo quyệt, hơn nữa không sợ chết. Nhưng Bạc Cận Ngôn là ngoại lệ. Anh không phải cao thủ sử dụng súng, nhưng trong nháy mắt khi người nọ vừa mới khẽ nhúc nhích, anh lại giống như hiểu rõ tất cả ý đồ của đối phương, "pằng" một tiếng, nổ súng trước.

Người nọ trợn tròn hai mắt, mắng ra câu "shit" thứ ba trong hôm nay. Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, một con người trí thức, chỉ biết phân tích lý luận cũng có thể ra tay tàn nhẫn như thế.

Người nọ vô cùng đau đớn. Bạc Cận Ngôn bắn trúng ngực phải của hắn, làm hắn hoàn toàn mất khả năng chống cự, hắn đau nhưng vẫn muốn cười, cơ thể từ từ trượt về tay vịn phía sau.

"Cạch" một tiếng, một chiếc còng tay đã khóa một bàn tay hắn vào tay vịn. Khi người nọ ngẩng đầu, nhìn thấy chính là khuôn mặt kinh thường cười lạnh của Bạc Cận Ngôn: "Tao đã bắn trúng phổi của mày, nếu mày được cứu nhanh còn có cơ hội sống. Tạm biệt." Nói xong Bạc Cận Ngôn đá bay súng bắn tỉa của hắn, xoay người đi về phía cuối thang gác, bước vào lối rẽ, không còn thấy bóng dáng đâu.

Người nọ tựa vào tại chỗ, há miệng thở gấp. Trên mặt hắn dần dần không còn nụ cười nữa.

Hắn nghĩ có lẽ Simon King hoàn toàn khác với những gì bọn họ tưởng tượng. Thậm chí còn chưa hỏi hắn, Phó Tử Ngộ ở đâu. Bởi vì chỉ cần hỏi thì bọn họ sẽ chiếm thế chủ động. Bạc Cận Ngôn không giết hắn, nhưng cũng không để cho hắn sống, mà để cho hắn đứng ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, treo hắn ở nơi này. Thợ săn...vậy mà lại bị con mồi bắt giết đùa giỡn.

Người nọ bỗng nhiên xuất hiện suy nghĩ đáng sợ trong đầu.

https://thuviensach.vn

Có lẽ bọn họ đã nghĩ sai rồi. Có lẽ bọn họ thật sự không giết được Simon King.

Xuyên qua kho hàng, trước mặt là một cánh cửa. Bạc Cận Ngôn cầm súng, khẽ đẩy cửa ra. Anh đã biết con đường này chỉ sợ càng nguy hiểm cổ quái hơn. Nhưng mà quyết đấu với kẻ tà ác nhất, không phải chính là khiêu vũ với dao sao?

Trước mắt là một căn phòng trống không. Không có cửa ra vào, cũng không có cửa sổ. Chỉ có một cái quạt, một tấm màn di động. Có người chiếu hình vào trước mặt anh. Một dãy chữ tiếng Anh. Còn phía sau tấm màn là một bức tường. Trên tường có khóa mật mã xoay tròn, cần nhập mật mã chính xác mới có thể mở cửa đi vào. Mật mã chỉ có một chữ số, cũng tức là từ 0 đến 9.

Bạc Cận Ngôn đứng tại chỗ này giống như đang đứng trong mộng ảo, nhưng lúc này anh cảm thấy chân thật hơn bất cứ thời điểm nào. Bởi vì anh đã biết đối thủ là ai, muốn gì. Nhưng mà những kẻ muốn cướp lấy thứ gì từ trong tay anh chưa bao giờ thành công hết. Ví dụ như Tommy, ví dụ như Tạ Hàm.

Anh ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào tấm màn.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 54

"She is egg (Cô ấy là quả trứng)

Fuck my egg (Làm tình với quả trứng của tôi)

She is hero (Cô ấy là người hùng)

Kill my hero (Giết người hùng của tôi)

She likes him (Cô ấy thích hắn)

Hing (Ai đang nhìn trộm)

L (Khi cô ấy đưa tôi đến trường học)

R (Tôi chế tạo một đầu quái vật)

Câu văn không trôi chảy, thậm chí còn có lỗi ngôn ngữ, nhưng từ ngữ rõ ràng. Bạc Cận Ngôn híp mắt im lặng nhìn. Đột nhiên, màn hình chợt lóe lên, tất cả chữ biến mất hoàn toàn.

Sau đó hiện lên số "10" rất to.

"9".

Bắt đầu đếm ngược.

Bạc Cận Ngôn biến sắc.

Nhưng bài thơ kia đã hoàn toàn in vào đầu anh.

https://thuviensach.vn

C k my egg.

My hero.

...

E? G? 6? 2? 1? 14?...

Không, nên là...

H.

I.

...

Hing.

.....

S.

"I" hing.

...

Trên mặt Bạc Cận Ngôn chợt lóe qua ánh sáng, trong đầu hiện lên hai câu cuối cùng trong bài thơ.

M, O, N.

Là câu nói kia...

"."

Lúc này trên màn hình vừa mới hiện lên "5"

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn bước nhanh về phía khóa mật mã, trong đầu nhanh chóng tính toán: "89199131514"

Đúng là mật mã đơn giản nhất tên hoa tươi ăn thịt người từng dùng. Nhưng hiện tại khóa mật mã chỉ có một chữ số.

Cộng toàn bộ vào bằng 87. Cùng trừ đi bằng 4, 1, 0, 8. Xuất hiện nhiều nhất chính là 9.

Không, không phải bắt chước và lặp lại. Bọn họ đến đây mang ý khiêu khích, báo thù, còn phù phiếm hơn tên hoa tươi ăn thịt người.

Trên màn hình đã thoáng hiện "3".

Bạc Cận Ngôn nhắm mắt một chút, rồi mở ra.

R.

...

Không phải trình tự đánh số bảng chữ cái. Bọn họ có một quy luật khác.

R. R của trường học.

Bom sắp phát nổ đếm ngược, R của hóa học.

...

"112732127241614"

Cộng vào bằng 341.

Cộng đầu đuôi bằng 4.

Đồng âm với "tử".

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn ấn số "4" vào khóa mật mã.

Cho dù bình tĩnh như anh, nhưng sau lưng cũng rịn mồ hôi.

Trong mấy giây sau khi anh nhập mật mã, xung quanh vô cùng yên tĩnh. Trên màn hình cũng dừng lại ở hình ảnh con số "0". Sau đó cánh cửa trên tường từ từ mở ra. Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, nhìn thấy một người đàn ông tóc đen da nâu tựa bên cửa sổ trong phòng, khuôn mặt kinh ngạc. Hai người cùng rút súng ra, nhưng Bạc Cận Ngôn đã sớm có phòng bị nên nhanh hơn gã. "Đoàng, đoàng" hai bên đều nổ súng, Bạc Cận Ngôn bắn trúng bụng gã, còn gã bắn hụt vào vách tường bên trán Bạc Cận Ngôn.

"Chậc..." Gã đau đớn, ngã xuống đất, Bạc Cận Ngôn lại rút súng bắn vào cổ tay gã, cuối cùng súng đã rời khỏi tay gã.

Bạc Cận Ngôn bình tĩnh tới gần, đá súng của gã đi xa, sau đó nhắm nòng súng vào trán gã.

"King." Gã đàn ông da nâu trừng lớn mắt nhìn Bạc Cận Ngôn, dường như vô cùng tò mò, "Sao anh có thể làm được như thế? Trong thời gian ngắn như vậy phá được mật mã của tôi?"

Bạc Cận Ngôn liếc gã, không đáp hỏi lại: "Phía sau cánh cửa có gì?"

Gã ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt hiện ra đau thương: "Đừng đi. Quay đầu lại đi, tôi không đành lòng nhìn anh chết. Anh hiểu rõ chúng tôi, tựa như chính bản thân mình vậy. My God, anh là người đàn ông thông minh vĩ đại nhất tôi từng biết."

Bạc Cận Ngôn lại dí nòng súng về phía trước: "Phía sau cửa có gì?"

"Phía sau cửa có người anh yêu nhất."

https://thuviensach.vn

Súng của Bạc Cận Ngôn bất động trong vài giây. Sau đó đột nhiên bỏ súng xuống, lấy dao đập vào gáy, gã rơi vào hôn mê.

Bạc Cận Ngôn giắt súng ở bên hông, lại nhặt súng của gã lên. Trong khoảng thời gian ngắn, gã không thể chạy trốn được. Anh đứng dậy, tiếp tục đi về phía cánh cửa kia. Cửa không khóa, cũng không lắp bất cứ máy móc gì. Anh lấy di động ra gọi cho Giản Dao. Sau đó nghe được tiếng chuông di động quen thuộc mơ hồ truyền đến từ bên trong cánh cửa. Anh bỏ di động xuống, trong lòng nhanh chóng có cân nhắc. Mục tiêu của bọn họ là anh chứ không phải người khác. Chờ chi viện đến sẽ không kịp, hơn nữa có thể làm cho bọn họ nổi giận, hậu quả vô cùng khó lường. Anh chậm rãi đẩy cửa ra. Rõ ràng có mùi gay mũi thoang thoảng truyền đến, Bạc Cận Ngôn lấy khẩu trang trong túi ra đeo vào.

Nơi này rất tối, trống trơn, không có chút ánh sáng nào. Bạc Cận Ngôn mở di động mới phát hiện chỗ này giống hệt trận ngắm bắn đều có hai tầng, xung quanh tầng hai là hành lang, khu vực giữa sảnh trống không. Nhưng mới đi được mấy bước, anh cảm thấy tròng mắt hơi đau, giống như có thứ gì đó rất nhỏ chui vào trong mắt anh.

Là chất khí. Chúng sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở trong này. Chúng xâm nhập vào mắt anh. Bạc Cận Ngôn nhắm hai mắt lại.

Trong bóng tối chỉ dựa vào xúc giác, thính giác, cùng với phương hướng bố cục vừa vội vàng nhìn qua, tay vịn vào lan can, chậm rãi đi về phía trước. Lại đi được mấy bước, anh cảm thấy đã đi tới giữa hành lang. Sau đó ngón tay chạm vào di động, bấm lại số.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng quen thuộc vang lên cách anh không xa. Còn anh cũng cảm nhận được mùi ở nơi này càng nồng. Anh cảm thấy hốc mắt đau đớn như bị lửa đốt. Qua lớp khẩu trang, cổ họng khô khốc. Anh lên tiếng gọi: "Giản Dao? Giản Dao?"

https://thuviensach.vn

Phía trước cách đó không xa, nơi đó chính là khu vực giữa sảnh, có tiếng động. "Cạch" một tiếng, cũng có gió thổi qua. Bạc Cận Ngôn nhắm mắt, lại gọi: "Giản Dao."

"Cận Ngôn."

Lỗ tai Bạc Cận Ngôn khẽ rung lên. Sau đó chợt nghe thấy Giản Dao gọi lần thứ hai. Tiếng gọi kia vô cùng khẽ, vô cùng chậm. Là giọng điệu dịu dàng, bình tĩnh, không hề run sợ.

"Cận Ngôn, hãy nghe em nói." Cô nói, "Hiện tại anh quay lại, đi ra ngoài. Chờ chi viện đến, rồi cứu em. Hiện tại em không bị nguy hiểm gì hết, mắt em được che lại rồi. Đó là khí độc, sẽ làm tổn thương đến mắt anh. Lần này anh nghe em nói, đi ra ngoài. Chỉ cần bọn họ không đạt được mục đích, sẽ không giết em đâu. Đừng mở mắt, Cận Ngôn, lần này nghe em, quay lại, đi ra ngoài."

Bạc Cận Ngôn không di chuyển.

"Em đứng ở đó, đừng cử động." Anh nói.

Trong lòng Giản Dao bỗng nhiên chùng xuống. Cô đang bị trói giữa không trung, qua lớp vải trắng che trước mắt, bỗng nhiên cảm nhận được một chút ánh sáng mỏng manh. Sau đó là tiếng bước chân kiên định của anh, trực tiếp đi thẳng về phía cô.

Có thứ gì đó ầm ầm nổ tung trong đầu Giản Dao. Nước mắt cô lập tức rơi xuống.

Anh mở mắt. Anh mở mắt ra.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Trên thực tế, nếu Bạc Cận Ngôn tới trễ một giây, người tên Giản Dao có lẽ sẽ không còn tồn tại trên đời.

Nhờ ánh đèn di động lờ mờ, vành mắt Bạc Cận Ngôn đau như bị phỏng, thậm chí anh còn có thể cảm nhận được tầng sương mù rõ ràng dâng lên, bao trùm ánh mắt anh. Sau đó anh chạy tới trước cái cột kia, nhìn vợ mình đang bị treo lơ lửng bằng dây thừng, một đầu dây xuyên qua cột. Dây thừng đã bị người dùng dao cắt hơn nửa, chỉ còn mấy đoạn dây nhỏ, nghiêng ngả sắp rơi. Còn phía dưới Giản Dao là mặt đất cao ít nhất 15 mét. Nếu người rơi xuống, chỉ có thập tử nhất sinh.

Tim Bạc Cận Ngôn giống như bị một bàn tay hắc ám tàn nhẫn bắt lấy. Anh bắt được dây thừng, dùng lực kéo xuống, buộc chặt nút vào cột. Anh cũng thấy rõ bộ dáng của Giản Dao lúc này. Quần áo tả tơi, cả người đầy máu và bụi bặm. Tấm vải dày che kín mắt cô, nước mắt rơi đầy mặt.

"Cận Ngôn...Cận Ngôn..." Cô nức nở khóc.

Bạc Cận Ngôn đã không còn thấy rõ, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh như nước: "Đừng sợ, hiện tại anh sẽ kéo em xuống..."

Anh còn chưa nói hết. Đột nhiên chỗ anh đứng sụp xuống. Trong nháy mắt hai người ngẩng đầu, cơ thể anh đã nhanh chóng rơi xuống.

"Cận Ngôn!" Giản Dao hoảng hốt gọi.

https://thuviensach.vn

Đáp lại cô là tiếng nổ ầm ầm. Có thứ gì đó va chạm với mặt đất. Sau đó không còn bất cứ tiếng động nào nữa.

"Cận Ngôn...Cận Ngôn?" Giản Dao lơ lửng giữa không trung, lại đột nhiên cảm thấy như ở nơi đồng không mông quạnh. Nỗi sợ hãi giống như đêm tối đổ ụp xuống. Trước mắt cô tối sầm, rơi vào hôn mê.

Trong kho hàng, trong mật thất hắc ám này, cuối cùng đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Cô lơ lửng giữa không trung, anh ở dưới mặt đất. Anh nói cô là con chim nhỏ, tự do bay lượn trên đỉnh đầu anh. Còn anh là cây, rễ cây cắm sâu vào lòng đất tối tăm.

Bạc Cận Ngôn từ từ ngẩng đầu lên, cơn đau như dao nhọn sắc bén bổ vào đầu và cơ thể anh. Anh cảm giác được máu ở gáy đang không ngừng chảy ra. Anh từ từ đi từng bước một về phía trước, muốn đi khỏi nơi nồng nặc mùi máu tươi này. Anh luôn không thích máu của chính mình, nhưng dường như là vô ích. Bởi lẽ xung quanh toàn là máu, anh không thể đi ra được. Anh đã hoàn toàn không còn nhìn thấy rõ. Cách lớp máu anh chỉ có thể mơ hồ phân biệt được Giản Dao còn đang bị treo trên đỉnh đầu anh, đã không còn bất cứ tiếng động nào. Theo bản năng anh vươn tay muốn với lên, nhưng phát hiện mình không nhấc nổi tay.

Mùi máu nồng nặc vây kín, tập kích. Trong lúc hốt hoảng, anh dường như nghe thấy tiếng còi. Trong lúc hốt hoảng, anh nhìn thấy một bóng người lao nhanh về phía Giản Dao. Trong lúc hốt hoảng, có người hô to: "Cảnh sát đây! Giơ tay lên!"

"Giáo sư Bạc, giáo sư Bạc!"

"Giản Dao...Tử Ngộ..." Bạc Cận Ngôn khẽ gọi hai cái tên này. Rồi sau đó rơi vào bóng tối đau khổ vô cùng vô tận.

https://thuviensach.vn

Là ngày 27 tháng 6 năm đó, tổ điều tra án nghiên cứu tâm lý tội phạm đặc biệt cục cảnh sát thành phố, bị một đám côn đồ từ Mỹ đến tập kích. Bạc Cận Ngôn, Giản Dao, An Nham, Phương Thanh đều bị thương nghiêm trọng. Phần tử tội phạm một kẻ bị thiêu chết, hai kẻ sau khi bị Bạc Cận Ngôn bắn trúng, bị cảnh sát bắt, đưa đi điều trị đã bỏ mạng.

Gió thổi lay động tấm rèm, tiếng sột soạt vang lên. Trong hành lang, phòng bệnh yên lặng. Có cảnh sát đứng canh giữ ở cửa, mệt mỏi hút một điếu thuốc.

Lẵng hoa thăm hỏi từ cửa phòng bệnh kéo dài đến cuối hành lang. Tất cả đều là do người nhà nạn nhân được bọn họ cứu thoát đưa tới.

Bỗng nhiên có gió thổi qua. Bên đầu kia hành lang vang lên tiếng bước chân. Động tĩnh không hề nhỏ, cũng có ngọn đèn lóe lên, dường như có không ít người tới đây. Người cảnh sát đang thi hành nhiệm vụ sửng sốt ngẩng đầu.

Một cô gái đi đằng trước, mặc áo khoác màu trắng, bên dưới là một chiếc váy dài lễ phục, kéo lê trên mặt đất. Giày cao gót phát ra tiếng trên sàn nhà đá hoa. Đi theo phía sau toàn là phóng viên,

"Tách tách" không ngừng chụp ảnh cô.

"Cô Kim, xin hỏi tại sao cô lại tới bệnh viện? Là ai nhập viện vậy?"

"Cô Kim Hiểu Triết, là người yêu bí ẩn của cô nằm viện sao?"

Kim Hiểu Triết hoàn toàn không để ý, sắc mặt lạnh như băng, tiếp tục đi.

Người cảnh sát thấy bọn họ càng ngày càng tới gần, tức giận, quát: "Các người làm gì đấy! Chỗ này là nơi dành cho người bệnh, không được phép tới gần!"

https://thuviensach.vn

Các phóng viên bị dọa dừng bước.

Kim Hiểu Triết dừng lại, nhưng không lùi về phía sau, từ từ đi lên, hất cằm, nhìn người cảnh sát trẻ tuổi: "Cậu là cấp dưới của anh ấy?"

Người cảnh sát sửng sốt, Kim Hiểu Triết đã đẩy cửa, muốn đi vào.

Người cảnh sát: "Cô không thể đi vào!"

Kim Hiểu Triết ngước mắt nhìn cậu ta. Người cảnh sát nhìn thấy nước trong mắt cô, trong nháy mắt cảm thấy hoảng hốt. Kim Hiểu Triết đẩy cửa đi vào, đóng cửa lại. Người cảnh sát ngơ ngác đứng ở cửa, phía sau là đám phóng viên đang sục sôi.

Tiếng tranh cãi ầm ĩ, tiếng ồn ào, cuối cùng đã bị nhốt hết ngoài cửa. Kim Hiểu Triết cởi áo khoác, đi đến bên cạnh giường người nọ. Phương Thanh bị nổ nên diện mạo hoàn toàn thay đổi. Trên đầu quấn đầy băng, không nhìn ra được bộ dáng vốn tuấn lãng. Khuôn mặt tái nhợt như một bộ xương khô ở trước mặt cô. Bên cạnh còn có dụng cụ chứng tỏ tim anh ta còn đang đập.

Kim Hiểu Triết ngồi xuống, ghé vào đầu giường bật khóc.

"Phương Thanh...Phương Thanh..."

Không phải nói về sau mỗi ngày đều chờ em sao?

Hiện tại anh muốn đi đâu?

Lại muốn bỏ em đi sao?

Giản Dao bị tiếng ầm ĩ ngoài cửa đánh thức. Cô vừa tỉnh dậy, nhìn thấy bác sĩ ở bên cạnh, còn có một cảnh sát. Bọn họ đều đang đứng.

https://thuviensach.vn

"Cô giáo Giản, cô tỉnh rồi? May quá, tôi đi thông báo cho toàn cục." Người cảnh sát nói.

Bác sĩ cũng dịu dàng nói: "Giản Dao, nhìn nơi này. Có nhìn rõ không? Cô bị thương nặng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Yên tâm, tỉnh lại là tốt rồi."

Giản Dao im lặng. Không nói gì, cũng không hỏi gì hết.

Bác sĩ mang theo y tá im lặng, nhanh chóng làm một ít kiểm tra cho cô. Giản Dao vẫn không nhúc nhích, ánh mắt cô nhìn qua cửa, nhìn thấy hành lang, nhưng không nhìn thấy được phòng bệnh bên cạnh.

Một lát sau, mấy người cảnh sát đi vào. Tất cả đều dịu dàng an ủi: "Không sao là tốt rồi."

"Cô giáo Giản, mấy tháng này đừng cử động, gãy mấy xương rồi, phải tĩnh dưỡng cho tốt."

"Đúng vậy, phải nghỉ ngơi."

Giản Dao nhìn bọn họ, khẽ nói: "Cám ơn."

Có cảnh sát trẻ tuổi, trong mắt có ánh nước, cắn răng nhìn đi nơi khác. Đúng vậy, ai mà không bật khóc khi nhìn thấy bộ dáng của cô và giáo sư Bạc khi ở trong kho hàng lúc ấy.

"Cận Ngôn...đâu?" Cuối cùng cô đã lên tiếng hỏi.

Những người khác đều im lặng, một cảnh sát già ngồi xuống bên cạnh giường, dịu dàng nói: "Giản Dao à, giáo sư Bạc có chút chuyện, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Yên tâm, đã được cấp cứu rồi."

Đến tận lúc này khi tỉnh lại, ba hồn sáu phách của Giản Dao mới hoàn toàn trở về. Khóe miệng cô khẽ cong lên, nhưng nụ cười này đầy bi thương.

https://thuviensach.vn

"Anh ấy...xảy ra chuyện gì?" Giọng nói của cô vô cùng bình tĩnh.

Mọi người im lặng. Sau đó có người nói: "Giáo sư Bạc không còn nhìn được nữa. Màng mắt bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng đó không phải là vấn đề nghiêm trọng nhất, mà bởi vì ngã từ chỗ cao xuống, máu bầm ở não đè lên thần kinh thị giác. Khả năng có thể chữa được là vô cùng thấp..."

Giản Dao vùng vẫy muốn ngồi dậy, nhưng bị mọi người vội vàng ngăn lại: "Hiện tại cô không thể cử động! Cử động là xương đâm vào nội tạng đấy! Đừng lo! Đừng lo! Bên chỗ giáo sư Bạc cũng đã có chúng tôi trông nom! Anh ấy vẫn còn đang hôn mê, anh ấy tỉnh lại, chúng tôi sẽ thông báo cho cô."

Đúng là vẫn không có cách nào. Giản Dao nằm xuống. Sau đó, tất cả mọi người đều rời đi, chỉ còn một cảnh sát canh giữ bên ngoài, để cho cô tĩnh dưỡng nghỉ ngơi. Trời dần tối, ngoài cửa sổ yên bình như chưa xảy ra bất cứ chuyện gì. Giản Dao im lặng nằm, sau đó ngước mắt nhìn sao ngoài cửa sổ.

Không còn nhìn thấy ư?

Trong đầu cô hiện lên bộ dáng của Bạc Cận Ngôn. Anh nhìn cô, bộ dáng cười yếu ớt. Khi điều tra án, bộ dáng anh chăm chú. Buổi tối khi anh đọc sách, ánh mắt như chứa đựng hàng ngàn ngôi sao.

Anh khoan dung, bình tĩnh nhìn mỗi kẻ hại người, mỗi nạn nhân.

Từ nay về sau, đôi mắt có thể nhìn thấy tất cả tội ác thế gian, cuối cùng không còn mở ra được nữa sao?

Đôi mắt có khác gì là mạng sống của Bạc Cận Ngôn chứ?

Người kiêu ngạo như anh, sau khi tỉnh lại, sẽ đối mặt như thế nào đây?

https://thuviensach.vn

Giản Dao nghiêng đầu, vùi mặt vào trong chăn, không cho tiếng khóc của mình phát ra quá lớn. Cô không nhìn thấy hình ảnh kia, nhưng lại giống như tận mắt chứng kiến, chúng không ngừng quanh quẩn trong đầu cô.

Bạc Cận Ngôn im lặng khuỵu xuống. Cơ thể cao gầy của anh, áo sơ mi nhiễm đầy máu, tóc ngắn màu đen, nằm trên mặt đất, chỉ còn hơi thở thoi thóp.

Thời tiết rất tốt, đây là một căn phòng bên bờ sông, không biết ở chỗ cụ thể nào.

Trời xanh, mây trắng trôi lững lờ. Cá nhả bong bóng trên mặt nước, sóng gợn lăn tăn. Dưới nước có một tảng đá, trong suốt bất động.

Phó Tử Ngộ nằm dài trên ghế, đeo kính râm, cười nói: "Cận Ngôn, lại có cá rồi."

Bạc Cận Ngôn quay đầu nhìn anh, không nói lời nào.

Phó Tử Ngộ nói tiếp: "Năm nay nên cử hành hôn lễ với Giản Dao đi. Tiếc là tớ không thể tới rồi. Hôn lễ chuẩn bị tốt một chút, lãng mạn một chút, đừng quá bảo thủ."

Bạc Cận Ngôn nhìn anh, hỏi: "Tại sao cậu không thể tới chứ?"

Phó Tử Ngộ im lặng một lát, đáp: "Bởi vì tớ phải đi đến một nơi rất xa. Nơi đó không có ký ức, không có niềm vui, cũng không có thất vọng và tội phạm. Cận Ngôn, không sao đâu. Đời này tớ đã sống đủ rồi. Có người yêu tuyệt vời nhất, kết giao với người bạn tốt nhất, đến nơi đẹp nhất, uống rượu ngon nhất. Tất cả đều rất tốt, tớ may mắn hơn nhiều so với cậu."

Bạc Cận Ngôn im lặng. Nước mắt từ từ trong hốc mắt anh chảy ra. Phó Tử Ngộ vẫn không nhìn anh, cho nên Bạc Cận Ngôn không thấy rõ mặt của Phó Tử Ngộ. Anh dường như rất vui sướng lại cũng rất bi thương. Anh

https://thuviensach.vn

luôn nhìn về phương xa, nhìn về nơi Bạc Cận Ngôn vĩnh viễn không đến được.

"Cận Ngôn, đừng để trong lòng." Anh nói, "Tớ không trách cậu. Là lỗi của tớ, tớ nên nói trước với cậu, tớ chỉ muốn...Vũ Mông cô ấy..."

Bạc Cận Ngôn chợt cười, nhưng là nụ cười tự giễu: "Không, là tớ sơ suất. Nếu tớ quan tâm cậu thêm một chút, nếu tớ xuất thêm tinh lực, đi điều tra Hàn Vũ Mông, cậu sẽ không phải chết. Mọi người sẽ không xảy ra chuyện. Là lỗi của tớ, hiện tại tớ không có cách nào bù đắp được."

Phó Tử Ngộ lắc đầu: "Đừng nghĩ như vậy, mạng của tớ là mạng, chẳng lẽ mạng của đám sinh viên không phải là mạng sao? Trước đây cậu luôn là người hoàn thành trách nhiệm trong phạm vi của mình. Đừng để chuyện này lưu lại trong lòng cậu."

Nhưng Bạc Cận Ngôn vẫn không nói lời nào.

"Tớ sắp phải đi rồi." Phó Tử Ngộ chống tay vào ghế đứng lên, đập đập tay, giống như mọi ngày, "Sau này cậu tính làm thế nào? Mắt cậu đã không còn nhìn thấy rồi, về sau, phải đi con đường thế nào đây?"

Bạc Cận Ngôn im lặng rất lâu. Hóa ra hai mắt của anh đã không còn nhìn thấy rồi sao?

Ve khẽ kêu lên ở phía sau hai người, đây là giữa ngày hè nào đó trong ký ức sao?

Bạc Cận Ngôn nói: "Tớ sẽ rời đi một thời gian."

"Rời đi? Đi đâu?"

"Mục tiêu của những kẻ đó là tớ, còn chưa bắt được thủ phạm thì tớ còn chưa báo thù được cho cậu." Bạc Cận Ngôn đáp, "Hơn nữa hiện tại tớ đã

https://thuviensach.vn

không còn nhìn thấy. Ở lại bên cạnh Giản Dao chỉ tăng thêm nguy hiểm cho cô ấy thôi. Lúc này, tớ cũng không thể bảo vệ được cho cô ấy."

Phó Tử Ngộ khẽ vỗ vai anh.

Sau đó, bầu trời mờ dần, nước sông cũng nhạt dần. Tất cả đều mờ dần, kể cả Phó Tử Ngộ.

Bạc Cận Ngôn từ từ mở mắt. Nhưng thế giới đã trở nên tối đen.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Mắt Bạc Cận Ngôn che một tấm vải trắng mỏng. Giản Dao ngồi bên cạnh anh, tay muốn chạm vào, nhưng vẫn buông ra.

"Ăn chút cháo nhé?" Cô khẽ hỏi.

"Không cần." Anh dịu dàng nói.

Giản Dao gật đầu, mới nhớ ra anh không nhìn thấy, khẽ giúp đỡ anh tựa vào giường bệnh. Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện ý nghĩ, nếu là như lúc thường ngày, anh sẽ đọc sách. Muốn em đọc sách cho anh nghe không? Những lời này đã tới bên miệng, lại không thể nói ra lời. Vì thế hai người cứ im lặng ngồi như vậy. Cô không nhìn thấy đôi mắt của anh, không biết anh đang nghĩ gì. Rõ ràng bàn tay chỉ cách nhau có một mét thôi, lại giống như cách rất xa trong biển người.

"Cận Ngôn..." Cô hỏi, "Anh có muốn đi ra ngoài một chút không?"

Bạc Cận Ngôn nghiêng đầu. Ngoài cửa sổ phòng bệnh có tiếng người nói chuyện, còn có tiếng chim hót líu lo.

"Không cần." Anh dịu dàng nói.

Trong lòng Giản Dao bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, không muốn bị anh phát hiện ra, vội vàng nói: "Em đi WC một lát."

"Ừ."

Trong phòng yên tĩnh trở lại.

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn hơi ngẩng mặt lên, cảm giác tối om thật kì diệu. Trái tim con người cũng sẽ vì thế trở nên bối rối thất thố, bởi vì bạn sẽ không biết nhìn về phía nào, đi hướng nào, không biết bước tiếp theo có rơi vào vực sâu vạn trượng hay không. Anh vô cùng im lặng, một mình ngây người năm phút. Cuối cùng vẫn không nhịn được, cầm lấy khăn trải giường bên cạnh, ném mạnh. Trên khuôn mặt trắng trẻo, có vệt mồ hôi nhỏ, còn cả tái mét lại.

Khi Giản Dao bưng cốc trà đi tới cửa, nhìn thấy chính là hình ảnh này. Cô lập tức bỏ ấm trà xuống, chạy đến bên cạnh anh, cầm chặt tay anh: "Cận Ngôn, không sao...dần dần sẽ tốt lên."

Vẻ mặt Bạc Cận Ngôn khẽ giãn ra, dường như chỉ có khi ở bên cô mới không phát cáu. Anh im lặng, quay mặt đi về phía cửa sổ.

"Ừ." Giọng nói rất khẽ.

Giản Dao nắm tay anh, không nói lời nào. Cô không biết phải đối mặt với sự hỗn loạn của anh ra sao. Một Bạc Cận Ngôn hỗn loạn, im lặng như thế.

Sau đó cơm được mang đến, Giản Dao cẩn thận kiên nhẫn, đút từng thìa cho anh. Ăn xong, bởi vì tác dụng của thuốc, anh chìm vào giấc ngủ, Giản Dao cũng chui lên giường với anh. Trong lúc mơ màng, cô cảm thấy có người luôn khẽ vuốt ve mặt và tóc mình. Theo bản năng Giản Dao vùi sâu vào trong lòng anh, sau đó anh ôm chặt lấy cô.

"Cận Ngôn..." Cô nhỏ giọng nói, "Sau này em sẽ làm đôi mắt của anh."

Không cần nói thêm nhiều lời. Cái gì mà không ngừng thử các phương pháp y học mới, cái gì mà bác sĩ nói hi vọng xa vời nhưng không thể từ bỏ.

Anh mù một ngày, em coi như mình cũng mù một ngày.

https://thuviensach.vn

Anh mù đến già, em cùng anh chạm vành tóc mai.

Dường như có một giọt chất lỏng nóng bỏng rơi xuống mặt cô. Trong căn phòng mờ tối, Giản Dao không ngẩng đầu, coi như hoàn toàn không phát hiện ra.

"Tử Ngộ...tìm được chưa?" Anh chậm rãi hỏi.

Trong lòng Giản Dao đau đớn: "Tìm được rồi."

Anh không hỏi thêm gì nữa.

"Giản Dao, anh muốn yên tĩnh một mình một thời gian." Anh nói.

Giản Dao không nói gì. Chiếc nhẫn trên tay lặng lẽ phát ra ánh sáng trong bóng tối. Tựa như trái tim anh đã mất đi.

Bạc Cận Ngôn rời đi là vào một buổi chiều mấy ngày sau đó. Khi Giản Dao trở về từ cục báo cáo công việc, nhìn thấy phòng bệnh trống rỗng, chăn đệm được gấp gọn gàng. Giản Dao không nói câu nào, sắc mặt tái nhợt. Cô tìm khắp tất cả các phòng bệnh trong bệnh viện, cho đến khi xác định anh đã thật sự rời xa cô. Cùng rời đi với anh còn có An Nham vừa mới xuất viện. Hai người đàn ông này giống như hai giọt nước biến mất trên thế giới này không muốn để cho ai biết. Cuối cùng, Giản Dao tìm được một bức thư để dưới gối. Cô ngồi ở trước cửa sổ, gió thổi tung tấm rèm, mặt trời ngả về tây, nhìn bức thư do chính tay Bạc Cận Ngôn viết.

"Giản Dao,

Anh muốn rời đi một thời gian.

Anh từng vô cùng kiên định tin tưởng chính nghĩa. Cho đến hiện tại, niềm tin ấy vẫn không thay đổi.

https://thuviensach.vn

Nhưng có một số việc, anh cần phải tự mình đối mặt; có một số việc cần làm sáng tỏ; có một số việc không thể từ bỏ.

Anh sẽ tự chăm sóc bản thân, hi vọng em cũng vậy.

Anh sẽ trở lại bên cạnh em vào một ngày nào đó trong tương lai, khi anh cho rằng mình đã chuẩn bị tốt.

Xin lỗi.

Cận Ngôn, tình yêu của em."

Tuy chữ viết ngoáy, nhưng vẫn cứng cáp có lực như cũ. Có một số chữ còn viết đè lên nhau. Anh nhắm mắt lại viết bức thư này. Giản Dao nhìn một lúc lâu, đặt tay lên ngực, cúi đầu rất lâu.

Sân trường đại học tầm chạng vạng, ngọn đèn yếu ớt, vô cùng yên tĩnh.

An Nham đứng dưới lầu ký túc xá sinh viên nữ, vô số người ghé mắt nhìn cậu. Vẻ mặt cậu không hề dao động. Một cô gái xa lạ chạy xuống lầu, khi đi đến trước mặt cậu, còn cảm thấy hơi khó tin: "Anh...chính là cảnh sát, An Nham?"

An Nham gật đầu: "Tôi là An Nham."

Cô gái "A" một tiếng, nói: "Anh chờ một chút nhé, chuyện không giống như bọn tôi nghĩ rồi. Chờ một chút." Nói xong hộc tốc chạy lên lầu.

An Nham vẫn đứng sừng sững bất động như cây cột.

Trong ký túc xá sinh viên nữ. Cố Bàng Bàng ngồi trước bàn, hơi ngây người. Mấy cô gái đứng phía sau đều khuyên nhủ cô: "Đừng mềm lòng, Bàng Bàng, anh ta cho cậu leo cây một tháng, xứng đáng để cho anh ta chờ."

https://thuviensach.vn

"Dám để cho hoa khôi của chúng ta leo cây."

"Đúng thế."

Ai ngờ lúc này cô gái vốn được phái xuống uy hiếp, thở hổn hển chạy lên: "Không đúng nha Bàng Bàng...Anh ta bị thương, trên cánh tay còn quấn băng đấy. Trên mặt cũng bị thương."

Tất cả mọi người đều sửng sốt, Cố Bàng Bàng đứng lên, không nói gì, chạy thẳng xuống lầu. Để lại các cô gái ngơ ngác.

"Sao lại thế này? Không phải anh chỉ là người theo dõi máy giám sát thôi sao? Sao có thể bị thương chứ."

"Còn tưởng chỉ có một bộ mặt đẹp không...Hóa ra cũng không hề đơn giản như vậy."

Cố Bàng Bàng chạy xuống dưới lầu, từ xa đã nhìn thấy An Nham. Cô sợ đến ngây người, mới một tháng, An Nham đã trở nên gầy như vậy, cả người giống như đã trải qua một kiếp nạn lớn.

"Anh không sao chứ? Cô chạy đến trước mặt An Nham hỏi.

An Nham nhìn cô, tim đập thình thịch, mới phát hiện những ngày qua nhớ cô nhiều thế nào, nhưng sự ngượng ngùng lại ngày càng lan rộng.

"Anh không sao." Cậu đỏ mặt.

Cố Bàng Bàng cau mày, nhìn chằm chằm băng vải quấn trên cánh tay An Nham.

"Xin lỗi." An Nham nói, "Hôm đó chấp hành nhiệm vụ, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không thể tới."

https://thuviensach.vn

"Không sao không sao!" Cố Bàng Bàng vội xua tay, "Anh...người không sao là tốt rồi."

"Ừ, anh không sao."

Hai người im lặng một lát, dường như đều hơi mất tự nhiên.

Cố Bàng Bàng thử hỏi: "Là trong quá trình bắt người xấu bị thương sao?"

An Nham ngẩn người, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm xúc phức tạp trước nay chưa từng có.

Cô ở trước mặt, đứng dưới ngọn đèn trong bóng đêm yên tĩnh, cuộc sống bình an hạnh phúc. Phải nói thế nào với cô đây, làm thế nào để cho cô hiểu, trong lúc chạy đua với sinh tử, trong nháy mắt khi tiếng bom nổ, trong đầu bỗng nhiên hiện lên suy nghĩ, không xong rồi, ngày mai không thể thực hiện lời hứa với cô. Hóa ra đây là toàn bộ ý nghĩa của câu anh hùng khó qua ải mỹ nhân. An Nham khẽ cười, nói: "Đúng vậy."

Ánh mắt Cố Bàng Bàng dao động, cúi đầu: "Khi nào chúng ta ăn bù bữa cơm kia?"

Trong lòng An Nham bỗng nhiên bi thương như nước sông bao trùm. Sự xúc động đã hoàn toàn khống chế trái tim cậu. Cậu tiến lên mấy bước, dang cánh tay kéo thẳng lấy cô ôm vào trong lòng. Cả người Cố Bàng Bàng ngây dại.

"Ồ..." Trên lầu ký túc xá vang lên tiếng hô.

"Anh...phải rời khỏi đây một thời gian." An Nham nói, "Anh phải đi bảo vệ một người. Người đó đáng để anh tôn kính cả đời. Nếu trên thế gian này có thể dùng từ vĩ đại để hình dung, anh ấy chính là người đó. Hiện tại tình

https://thuviensach.vn

hình của anh ấy không được tốt. Anh phải đi bảo vệ, giúp đỡ anh ấy, giống như bảo vệ tín ngưỡng của bọn anh vậy."

Cơ thể Cố Bàng Bàng vẫn tê dại, nhưng nghe xong lời An Nham nói, không hiểu sao hơi khó chịu: "Vậy...phải đi bao lâu?"

"Có lẽ mấy tháng, cũng có thể một hai năm."

"Lâu...như vậy sao?"

An Nham từ từ buông cô ra: "Bàng Bàng, chờ anh trở lại." Nói xong, An Nham xoay người rời đi.

Cố Bàng Bàng đứng im tại chỗ, cứ nhìn anh lên xe như thế, rời khỏi sân trường, rời khỏi tầm mắt của cô.

Đúng lúc này, xung quanh có rất nhiều người vang lên tiếng hô tán thưởng. Cố Bàng Bàng nghe tiếng ngẩng đầu, lại nhìn màn đêm đã có ánh sáng xanh hắt lên, đối diện sân trường là tòa nhà cao chọc trời khổng lồ, đồng thời bật rất nhiều đèn. Đèn được bật lên theo quy luật, bên cạnh có người lớn tiếng hét:

"Wait goddess.

A.Y."

"Chờ anh trở lại, nữ thần! A.Y. A.Y này đúng là đại hiệp tình thánh, cũng kiêu ngạo quá đi."

Đồng thời cảnh hoàng hôn khiến người khác say mê, cũng bao phủ trên một tòa nhà cao tầng nào đó trong thành phố.

Lạc Lang ngồi trước cửa sổ, chậm rãi hút thuốc. Trong phòng bật nhạc giao hưởng đinh tai nhức óc, là bản "The Manfred".

https://thuviensach.vn

Rèm cửa khép chặt, chỉ lộ ra một khe hở. Một chiếc kính viễn vọng được đặt ở khe hở. Lạc Lang hút hết điếu thuốc, đứng lên, cúi đầu nhìn vào kính viễn vọng. Vô cùng chuyên chú. Xuyên qua tầng lầu, xuyên qua màn đêm, xuyên qua biển người, kính viễn vọng chiếu chính xác vào khung cửa sổ kia. Trong cửa sổ tấm rèm khẽ lay động, chỉ bật một ngọn đèn nhỏ. Giản Dao mặc áo phông màu vàng ấm áp, ngồi trước cửa sổ, hơi cúi đầu, lộ ra chiếc cổ trắng nõn như ngọc. Một mình ngồi im lặng rất lâu. Ngôi nhà cô yêu, hạnh phúc trong nhà, từ nay về sau chỉ có một mình cô.

Lạc Lang rời khỏi kính viễn vọng, ngồi xuống. Bắt đầu rầu rĩ hút thuốc, cho đến khi khói thuốc tràn ngập phòng, cho đến khi màn đêm giống như biển đen bao phủ khắp trái đất. Đèn cảm ứng tự động trong phòng dần sáng lên. Ở phía sau anh ta là một bức tường, từ phòng ngủ xuyên qua hành lang, kéo dài đến phòng khách. Trên tường tất cả đều là ảnh chụp. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn bước vào khu công nghiệp hoạt hình, Giản Dao đeo tạp dề nấu ăn trong nhà, Giản Dao trên đường đi làm...Ảnh chụp Giản Huyên ở trong thư viện trường đọc sách, bà Giản đi chợ mỉm cười cúi đầu mua đồ ăn. Con dao găm giết chết tên sát thủ kia vẫn còn đặt trên mặt bàn bên cạnh anh ta. Vết máu và vân tay đã được lau sạch sẽ. Lạc Lang cúi đầu, kẹp điếu thuốc, dụi lên trán.

Nếu ly biệt khiến người ta càng bi thương, thì khi gặp lại càng khiến cho người ta sa vào lầm lạc.

Điều tất cả chúng ta cần chính là tha thứ.

Anh nói chính nghĩa và tín ngưỡng không hề thay đổi.

Anh nói anh sẽ trở về.

Bạn cũng biết chính nghĩa giống như hòn đá lạnh trong đầm, ánh trăng dưới hồ nước sâu.

Ánh sáng và bóng tối luôn cùng tồn tại.

https://thuviensach.vn

Cho dù có lúc vẩn đục, cho dù có lúc lật nhào.

Nhưng cuối cùng biết bơi sẽ gặp phải đá, ánh trăng cũng sẽ tan tác.

Nếu cuối cùng anh vẫn trở về

Vậy xin từ nay về sau hãy nhắm hai mắt lại trong đêm tối.

Bởi vì anh đã đến rồi, hãy nhắm mắt lại.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Ngoại Truyện Kha Thiển - Sao Mộc Lan

Tôi có ấn tượng sâu sắc với chiếc váy đỏ của Kha Ái, đẹp như một tấm lưới. Khi đó tôi đi theo phía sau chị ấy, lớn tiếng gọi: "Ái Ái, Ái Ái!" Chị ấy sẽ dừng bước, cười nhìn tôi: "Em trai, đi theo phía sau chị nhé!"

Tôi ra sức gật đầu: "Vâng."

Chúng tôi cùng lên núi bắt côn trùng, cùng trồng cây trước cửa nhà ông nội, cùng cắp sách đến trường. Bộ dáng của hai chúng tôi rất giống nhau, thỉnh thoảng tôi sẽ đóng giả thành chị gái tráo đổi một ngày, chị cũng thế. Nhưng ông nội chỉ cần liếc mắt một cái là phân biệt được, những người khác không để ý sẽ nhận sai.

Kha Ái là thần tượng của tôi. Chị ấy luôn hào phóng, lạc quan, nói rất nhiều. Chị ấy là lớp trưởng, là ủy viên học tập. Tất cả bạn học và thầy cô đều thích chị ấy. Còn tôi giống như cái đuôi, cái bóng nhỏ theo phía sau chị ấy. Chỉ cần ở cạnh chị ấy là tốt rồi. Cô giáo nói: "Kha Thiển giống như bé gái, Kha Ái mới giống bé trai chịu trách nhiệm cuộc sống của hai chị em, từ nhỏ đã vất vả rồi." Tôi cảm thấy rất kiêu ngạo, tôi có một chị gái như vậy, ai bảo các người không có chứ?

Khi đó, còn chưa nghe thấy câu gọi là "Một tôi ở thế giới khác." Sau đó, lúc xem manga nhìn thấy. Tất cả mọi người đều hết sức chăm chú, còn tôi xem thì nước mắt cũng tuôn rơi. Có lẽ là khi đó tôi đã tràn ngập tình yêu đối với những thứ huyền huyễn, xinh đẹp, ấm áp ấy. Bởi vì tôi là diễn viên tuyệt thế, là vua trong thế giới đó. Tôi cũng đánh mất phần nữ tính, mất đi chị gái Kha Ái.

https://thuviensach.vn

Ngày đó người thân giàu có đến chọn người là khi học lớp năm. Lúc ấy tôi vẫn chưa biết, ý nghĩa của việc bọn họ đến. Tôi thấy bọn họ vây quanh chị gái nói chuyện, hỏi chị ấy có phải đội trưởng đội thiếu niên, có phải là người đứng nhất. Chị ấy sợ hãi gật đầu. Bọn họ bảo chị ấy biểu diễn tiết mục, chị ấy nhảy một điệu Tân Cương, bọn họ vui vẻ ra mặt. Khi đó ông nội đã già rồi, híp mắt, ngồi ở bên cạnh hút thuốc, nói: "Mỗi đứa trẻ đều có số mệnh riêng của mình. Chỉ cần bọn chúng sống tốt là được rồi." Nói xong còn liếc mắt sâu xa. Lúc ấy tôi không hiểu ánh mắt của ông, nhưng lại ghi tạc hình ảnh này trong lòng rất nhiều năm.

Sau đó bọn họ lại muốn nói chuyện với tôi. Tôi cảnh giác nhìn bọn họ, tránh ở phía sau chị gái. Khi tay bọn họ chạm vào góc áo tôi, tôi hét chói tai, chạy vào phòng, đóng cửa lại. Sau đó tôi không biết bọn họ còn thương lượng gì đó. Mấy buổi tối, tôi thấy chị gái một mình lén lau nước mắt. Tôi hỏi: "Chị ơi, chị khóc gì thế. Có phải bọn họ bắt nạt chị không?" Bởi vì mấy hôm nay bọn họ mang chị gái ra ngoài chơi, nhưng không mang theo tôi.

"Không..." Chị ấy nức nở, "Bọn họ đối xử với chị tốt lắm, mua cho chị rất nhiều thứ, cũng mua rất nhiều thuốc bổ cho ông nội. Mấy thứ kia đắt lắm."

"Em không thèm." Tôi nói thầm.

Chị gái nói tiếp: "Kha Thiển, nếu có một ngày chị rời đi, một mình em phải học tập tốt, chăm sóc ông nội, có biết không?"

Tôi ôm cánh tay chị ấy, nói: "Em không muốn tách khỏi chị đâu."

Ngày chị ấy rời đi, tôi không hề biết. Chờ tôi đi mua gạo và dầu với ông nội trở về, đồ đạc trong nhà của chị ấy đã không còn. Chị gái để lại cho tôi một bức thư:

"Kha Thiển:

https://thuviensach.vn

Chị không biết lựa chọn này có đúng hay không, nhưng trước khi mất mẹ nói với chị nhất định phải chăm sóc tốt hai chúng ta. Chú và dì có rất nhiều tiền, không có con. Bọn họ muốn có một đứa con. Ông nội đã không còn nhiều tiền tiết kiệm, tiền cha mẹ để lại cũng không còn nhiều. Bọn họ nói ông nội không thể nuôi nổi cả hai chúng ta. Chị là chị sẽ giúp đỡ gia đình. Nếu bọn họ chịu mang em đi Mỹ, chị sẽ càng vui hơn, nhưng hiện tại không có cách nào, bọn họ chỉ muốn mang mỗi chị. Cha từng nói một câu gọi là "Kiếm báu từ mài giũa mà ra". Tương lai chúng ta phải thi đại học thật tốt, kiếm được thật nhiều tiền, mới có thể khiến cho chúng ta và ông nội có cuộc sống hạnh phúc. Nước Mĩ có rất nhiều tiền.

Chị đi đây, đừng nhớ chị. Chị nhất định sẽ trở về, chị thề bằng sinh mệnh của mình.

Kha Ái."

Đó là lần xa cách đầu tiên trong đời của tôi với Kha Ái. Lần đó, tôi rất tức giận, không ăn cơm, cũng không để ý đến ai, mấy ngày liên tiếp khiến ông nội tức giận đánh mắng: "Kha Ái có thể đi được Mĩ là do đã tu được ba kiếp. Nếu không dựa vào một ông lão như ta, nuôi hai đứa sao có tiền đồ gì!"

Tôi mặc kệ ông nội tiếp tục bật khóc.

Nhưng tôi có thể tức giận được bao lâu chứ.

Tôi lại bắt đầu hi vọng mỗi ngày, hi vọng chị ấy gọi điện thoại, hi vọng chị ấy viết thư. Nhưng không hề có.

Chủ nhiệm lớp thấy tôi mỗi ngày chạy đến hộp thư ở trường, an ủi tôi: "Con à, chị con đi Mĩ rồi, sang đó không quen, còn nhỏ như vậy làm sao có thể tìm được nơi gửi thư, gọi điện cho con. Đừng chạy đi nữa."

"Vâng."

https://thuviensach.vn

Nhưng khi đó tôi nào biết được lần tách ra này là đến tận mười năm.

Năm ấy thi xong đại học, ông nội qua đời. Tôi đeo một ba lô đơn giản, đến thành phố Bắc Kinh rộng lớn. Mọi chuyện không giống như những gì tôi tưởng tượng, khi tôi ngẩng đầu cười nhìn đám bạn trong phòng ngủ, bọn họ nhìn quần áo và ba lô đơn giản trên người tôi, đều chỉ cười, không nóng, không lạnh.

Biết không, lúc ấy tôi có cảm giác mình như một con sâu róm, cẩn thận bò dưới ánh mặt trời, nhưng người khác lại chán ghét né tránh. Vì thế tôi lại lập tức lùi về bóng râm dưới lá cây kia. Bốn năm đại học, chưa từng tiếp xúc thân mật với bốn người cùng phòng ngủ. Cuối cùng tôi cảm thấy mình không hợp với bọn họ, không phải người chung đường. Thỉnh thoảng bọn họ đi uống bia, ăn đồ nướng, xem bóng đá, cũng chưa bao giờ mời tôi. Tôi ở trong phòng ngủ đọc sách, hoặc thử bộ đồ hóa trang, trang phục nữ mới.

Bọn họ không thích tôi, tôi cũng thế. Nhưng tôi thực sự chán ghét cảm giác bị cô lập, tuy vẫn là bị cô lập. Mỗi buổi sáng tôi lấy nước ấm cho bốn người cùng phòng, mỗi ngày đều là tôi quét dọn phòng ngủ. Bọn họ trốn học thì điểm danh hộ, muốn mượn sách, kì thi chép bài của tôi, tôi đều cố gắng làm theo lời bọn họ. Tôi nghĩ như vậy có thể sống tốt ở phòng ngủ một chút, ít nhất cũng không bị coi thường.

Thành lập nhóm Nguyệt Ảnh là một lần cơ duyên. Là bạn học Tưởng Học Nhiễm chạy tới nói với tôi: "Kha Thiển, tôi đã xem cậu biểu diễn rất nhiều lần. Cậu là người tốt nhất tôi từng thấy. Chúng tôi muốn thành lập một nhóm, mời cậu cùng làm người sáng lập, có hứng thú tham gia không?"

Lúc ấy tôi thật sự không dám tin. Được người tôn trọng và đề nghị như vậy.

"À, được chứ." Tôi nói, "Tôi bằng lòng tham gia."

https://thuviensach.vn

"Vậy..." Tưởng Học Nhiễm hỏi, "Cậu có ý tưởng và yêu cầu nào không?"

Tôi lập tức đáp: "Tôi không có yêu cầu gì hết."

Lúc ấy tôi dường như nhìn thấy có ánh sáng chợt lóe qua trong mắt Tưởng Học Nhiễm, nhưng tôi khi đó làm sao nhìn thấu được lòng người. Nhóm hoàn toàn mới, tất cả mọi người đều có chung đam mê. Tôi còn là người sáng lập. Đối với tôi mà nói quả thực là mở ra một cánh cửa mới trước mắt tôi. Tôi dốc hết toàn bộ tinh lực vào nhóm Nguyệt Ảnh. Chúng tôi thuê căn phòng rẻ nhất, 24 giờ tôi đều ở trong đó, tìm cách trang trí thật tốt. Mỗi một bức tường đều là do tự tay tôi dán giấy lên. Một tuần tôi không ăn cơm, chỉ ăn mỳ ăn liền, đi mua vật trang trí tiểu hòa thượng tôi yêu nhất lại luyến tiếc nhất đặt trong phòng làm việc...Tôi cho là cuối cùng mình đã có được tất cả, song không hề nghĩ rằng, bọn họ cũng không khác gì những người khác. Bọn họ cũng lười nhác, ham món lợi nhỏ, vì một chút tiền thưởng mà tranh giành. Bọn họ dựa vào tôi mới đạt được thứ hạng, nhưng dường như lại không sẵn lòng thừa nhận điểm này.

Tôi vẫn cố gắng như trước, cố gắng chuẩn bị trang phục biểu diễn cho mỗi người, cố gắng tiết kiệm tiền mua đạo cụ mới, cố gắng quét dọn mỗi góc trong phòng làm việc. Thậm chí bọn họ còn sai tôi đi mua điểm tâm, chạy việc...tôi đều đi hết. Tôi chỉ là muốn cố gắng duy trì nhóm này, không cần giải tán. Nhưng có ích lợi gì chứ? Dần dần, bọn họ càng ngày càng không còn hòa nhã với tôi. Sau đó tôi cũng hiểu ra, vấn đề không phải nằm ở bọn họ mà là ở tôi. Tất cả mọi người đều như vậy thì nhất định là tôi có vấn đề rồi. Đúng như Văn Hiểu Hoa nói, tôi không thực tế, trốn tránh trách nhiệm, quá khúm núm, không có cá tính, không đúng hay sao?

"Không phải, A Thiển, không phải vấn đề nằm ở em. Cho dù mọi người xung quanh đều làm như vậy, thì đó cũng là lỗi của bọn họ."

Chị ấy nói với tôi như vậy, giọng nói dịu dàng lại kiên nhẫn: "Có ước mơ, nghiêm túc, cố gắng, đối xử tử tế với mọi người thì có gì sai chứ? Là

https://thuviensach.vn

bọn họ không biết quý trọng người tốt đẹp như em."

Tôi ngẩng đầu nhìn chị ấy, suýt chút nữa rơi nước mắt.

Ngày đầu gặp lại hai chúng tôi vẫn y như vậy. Kha Ái xinh đẹp, vĩ đại như thế, áy náy dịu dàng nhìn tôi. Chị ấy thật sự ở ngay trước mắt tôi. Chị ấy thật khờ, không ngừng nói xin lỗi. Sao tôi có thể trách chị ấy chứ? Ở trong lòng tôi, chị ấy và tôi chính là một người.

Ba tháng kia là khoảng thời gian tôi sống vui vẻ nhất. Kha Ái rất tốt bụng lại thông minh. Chị ấy lấy ra toàn bộ tiền tiết kiệm, trong đó phần lớn là tiền cha mẹ nuôi cho để ủng hộ tôi xây dựng công ty hoạt hình. Tôi chỉ muốn ở bên chị ấy, nhìn chằm chằm chị ấy, xem mỗi cử động của chị ấy, xem chị ấy nói chuyện như thế nào. Chị ấy thực sự rất hoàn mỹ. Thậm chí buổi tối khi trở về ngôi nhà gỗ có một mình, tôi không kìm lòng được bắt chước chị ấy. Thỉnh thoảng tôi sẽ giống như trước đây, quấn lấy chị ấy đòi đổi quần áo, trao đổi thân phận, thậm chí còn đi học thay chị ấy. Tôi đeo chiếc khăn lụa, che hơn nửa mặt, bắt chước cách nói chuyện của chị ấy. Bạn học của chị ấy chưa từng nhận ra.

Thỉnh thoảng khi chị ấy đến ngôi nhà gỗ của tôi, tôi cũng sẽ thay quần áo, hóa trang cho chị ấy. Chị ấy còn đẹp hơn so với tôi. Tôi sợ mọi người nghĩ nhiều, không nói phần tiền này là của chị tôi. Tôi nói là có nhà đầu tư nhìn trúng nhóm tôi, nhìn trúng tương lai của chúng tôi. Tôi nghĩ như vậy nhất định có thể làm cho mọi người thêm tin tưởng. Đêm đó hình như bọn họ cũng bị dao động với lời nói của tôi. Tôi nghĩ tất cả mọi chuyện đều đang phát triển theo chiều hướng tốt. Tôi nghĩ cuối cùng đã có thể sống vì lý tưởng...

Đêm đó tôi đứng ngoài cửa sổ không ngừng khóc. Tôi nhìn Kha Ái không nhúc nhích nằm trên mặt đất, nhìn thấy bọn họ đút chị ấy vào trong túi. Tôi cảm thấy hai mắt mình đã không còn nhìn rõ sao trên bầu trời, cũng

https://thuviensach.vn

không thấy rõ đất dưới chân. Sao cuộc sống lại như vậy, sao con người lại trở nên hoàn toàn thay đổi như vậy?

Kha Ái, Kha Ái, cô gái tốt đẹp trong sáng như vậy. Sao chị ấy lại đánh mất sinh mạng trong một buổi đêm im lặng bình thường thế này? Tôi cảm giác như mình đang nằm mơ.

Nhưng tôi là kẻ nhát gan như thế đấy. Tôi che miệng, không cho mình phát ra tiếng, đứng ngoài nhìn vào trong phòng, nhìn thấy bọn họ khiêng thi thể Kha Ái rời đi. Bởi vì tôi biết nếu mình xuất hiện lúc này, chờ đợi tôi cũng sẽ là cái chết.

Hóa ra chết là chuyện dễ dàng như vậy. Ngay ở bên cạnh, ngay trong sự xấu xí nhất của con người. Tôi cọ rửa lại sàn nhà gỗ lần nữa, lại dùng cách đã học trên mạng, cọ rửa bằng máu heo, sốt cà chua, vân vân cho đến khi không còn máu của Kha Ái nữa. Tôi lại cắt ngón tay, lưu lại máu của mình ở rất nhiều nơi. Sau đó tôi ngồi trước gương, đưa tóc cho thợ làm tóc. Thợ làm tóc giật mình: "Làm gì thế?"

Tôi đáp: "Nối tóc."

Sắc mặt thợ làm tóc hơi khó coi, nhưng sau khi tôi đưa tiền, im lặng, tỉ mỉ nối từng sợi một.

Tôi nhìn người trong gương, tóc dài đen như trong kí ức. Tôi dùng bút kẻ lông mày và phấn vẽ lại hình dạng lông mày của chị ấy. Tôi lấy son ra tô lên môi. Tôi ngẩng đầu, khẽ cười với thợ làm tóc.

Thợ làm tóc ngây người.

Tôi xách túi, khoác thêm áo, đi ra ngoài trong cơn mưa phùn. Tôi buộc khăn lụa, che cổ và nửa khuôn mặt.

https://thuviensach.vn

Tiếng giày cao gót lanh lảnh, nước mưa như tụ thành dòng suối nhỏ bên chân tôi, nhìn tôi bóng dáng thướt tha, nhìn tôi hồng nhan bạc phận, nhìn tôi hếch môi, nhìn tôi...

Cuối cùng đã không phải luồn cúi nữa, giấc mơ này đã sớm tan biến khỏi thế giới. Tôi ngẩng đầu, nhìn mưa đã ngừng rơi, cuối cùng bầu trời đã trong xanh trở lại. Tôi hạnh phúc nở nụ cười.

Kha Thiển, chị là Kha Ái. Chị đã trở về rồi đây.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Ngoại Truyện Phó Tử Ngộ - Hàn Vũ Mông - Một Ngày (P1)

Thực ra từ ngày em rời đi, tôi đã chết rồi. Chỉ còn lại thể xác, bình tĩnh hòa nhã, yên lặng sống qua ngày. Nghĩ đến bản thân vẫn còn đặc biệt nên mới sống tiếp.

- Phó Tử Ngộ

Từ lúc còn rất nhỏ tôi đã có giấc mơ. Mơ được ở bên anh, cho đến đầu bạc, cũng không chia lìa.

- Hàn Vũ Mông

Mưa ngoài cửa sổ tí tách rơi, không biết khi nào mới có thể ngừng. Hơi nước mịt mù, bao trùm khắp nơi. Thành phố này như là cõi mộng. Tay Phó Tử Ngộ bỗng nhiên hơi lạnh run, cúi đầu, nhìn cô gái nằm trong lòng. Cô ngủ rất say, hai tay nắm chặt trong lòng anh, giống như đã dùng hết tất cả sức lực đời này. Phó Tử Ngộ nhìn cô, mỉm cười, cẩn thận nằm xuống, không quấy rầy đến cô.

Trời vừa mới sáng, mọi vật còn chưa thức giấc.

Một lát sau, anh đem hai phần ăn sáng đẹp đẽ từ phòng bếp đi ra. Mấy năm nay phải chăm sóc Bạc Cận Ngôn, người hai tay từng không dính nước như anh, cũng đã rèn luyện được tay nghề bếp núc. Hàn Vũ Mông đã tỉnh lại, ngồi bên giường chải đầu. Dây áo ngủ rơi xuống vai, mái tóc đen dài vẫn còn hơi lộn xộn. Trong nháy mắt Phó Tử Ngộ như trở về năm đó, cô gái của anh yếu đuối đắc ý, ngồi trên áo sơ mi của anh, chải đầu.

https://thuviensach.vn

Tự làm khó mình. Hóa ra lúc này trong lòng như mưa trút xuống, gọi là tự làm khó mình. Anh đi qua, ôm lấy cô từ đằng sau. Hàn Vũ Mông không nhúc nhích, chỉ khẽ nắm cánh tay anh. Anh đột nhiên khí huyết dâng lên, đẩy ngã cô xuống giường, điên cuồng hôn. Hàn Vũ Mông thấy rõ sắc trời ngoài cửa sổ, nhưng không nhìn thấu màu trong mắt anh. Ánh mắt anh luôn trong suốt như nước sông, nhưng lúc này trong đó lại như cất giấu cả thế giới. Từ khi cô trở về từ thế giới kia, anh luôn nhìn cô, bao dung cô, nghe lời cô, không làm cho cô sợ hãi.

Cọ sát một lúc, hai người mới đi ăn sáng. Cô nói: "Ngon quá."

Phó Tử Ngộ mỉm cười: "Thật không? Anh cũng rất nhớ năm ấy vừa lên đại học, em nướng pizza hải sản cho anh, chúc mừng anh vào đại học." Hàn Vũ Mông nhìn anh, nước mắt cũng sắp rơi xuống. Anh luôn cười dịu dàng bình tĩnh như thế, giống như hoàn toàn không biết bất cứ khủng hoảng nào.

Ăn sáng xong, trời mới sáng hẳn. Phó Tử Ngộ đề nghị ra ngoài đi dạo. Đây cũng là lần đi dạo duy nhất sau khi hai người gặp lại. Lúc đầu Hàn Vũ Mông hơi do dự, nhưng nhìn ánh mắt mong muốn của anh, cô không từ chối được. Tay Phó Tử Ngộ như vô tình lướt qua lỗ tai cô, chạm vào làn da mềm mại sau tai. Nơi đó quả thực có một máy nghe lén mini. Cơ thể Hàn Vũ Mông khẽ run lên, anh chỉ quay đầu đi, sau đó giữ vai cô.

Đang vào ngày hè, lá sen bên hồ trong tiểu khu xanh biếc như gợn sóng ánh vào trong mắt bọn họ. Đi dạo bên hồ một lát đã cảm thấy hơi nóng. Trời cũng đã sáng, người bán hàng rong đã xuất hiện. Anh đi mua kem cho cô ăn. Hàn Vũ Mông cầm que kem, nói: "Đã lâu em không ăn kem vị trà xanh rồi."

Phó Tử Ngộ hỏi: "Thật sao? Vậy ở đó em ăn vị gì?"

Cô đáp: "Vị quế, rượu cocktail, mấy vị đó khá thịnh hành ở Nam Mỹ."

Phó Tử Ngộ đáp: "À."

https://thuviensach.vn

Chờ cô ăn kem xong, Phó Tử Ngộ đứng lên nói: "Chúng ta đi xem phim nhé."

Hàn Vũ Mông hơi sợ sệt. Phó Tử Ngộ lại mỉm cười nói: "Không sao, người trong rạp chiếu phim rất nhiều, cho nên sẽ không có chuyện xấu gì xảy ra đâu."

Sự đau đớn truyền vào tim Hàn Vũ Mông. Cô từng nói với anh mình bị tên sát thủ liên hoàn giữ bên cạnh mấy năm nay, cũng đã làm một ít chuyện xấu, cho nên phải né tránh cảnh sát, cho nên mới chậm chạp không dám gặp lại anh, cho nên không thể để cho Bạc Cận Ngôn biết. Anh nghe xong cũng không nói gì, sau đó thật sự không nói cho bất cứ ai sự tồn tại của cô, cho dù là bạn thân nhất của anh, Bạc Cận Ngôn. Hiện tại anh nói những lời này rốt cuộc là để an ủi cô không sợ bị bại lộ thân phận hay là đã phát hiện ra chuyện gì đây? Nhưng anh nói đúng, rạp chiếu phim nhiều người như vậy, bọn họ không thể chạy khỏi tầm mắt của đám sát thủ. Cho dù bởi vậy khiến đám sát thủ tức giận, cũng không thể giết bọn họ trước mắt công chúng. Vì thế hai người bọn họ thật sự đi xem phim. Xem bộ phim tình cảm đang chiếu gần đây.

Hình ảnh lúc đầu rất đẹp, vô cùng trong sáng đậm chất thơ. Chỉ là khi trên màn ảnh xuất hiện hình ảnh giết người tàn nhẫn, Hàn Vũ Mông cụp mắt xuống, không muốn xem, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng. Vẫn là cô gái chán ghét chống lại tội phạm, nhưng cũng sẽ dũng cảm đấu tranh. Lúc này, trong ánh sáng lờ mờ trong rạp chiếu phim, Phó Tử Ngộ nghiêng người nhìn cô rất lâu.

Sau đó, nữ diễn viên trên màn hình ôm nam diễn viên, đau khổ rơi nước mắt. Cô nói hóa ra bọn họ không thể ở bên nhau. Cô nói hóa ra trời cao như vậy. Hóa ra rốt cuộc cô cũng không thể ở bên anh. Nam diễn viên lạnh lùng nghiêm nghị chỉ ôm lấy cô, trong mắt giống như chịu đựng bi thương nửa đời.

https://thuviensach.vn

Hàn Vũ Mông lấy tay che mặt, im lặng khóc. Trong mắt Phó Tử Ngộ dường như cũng thoáng có ánh nước. Khi hết phim, giọng nói của anh hơi khàn, dịu dàng nói: "Joe, em nói xem, hai người kia có giống chúng ta không?"

Hàn Vũ Mông nghẹn ngào, theo bản năng chống cự: "Không, không giống!"

Anh nắm tay cô, nói: "Đúng thế, chúng ta không giống."

Ăn cơm ngay ở trung tâm thương mại. Phó Tử Ngộ theo thói quen vào một nhà hàng hải sản, đến khi ngồi xuống mới có phản ứng: "Xin lỗi, quên mất em không thích ăn cá."

Hàn Vũ Mông vốn không thích ăn cá, trên đường ngồi thuyền đến Nam Mĩ, mỗi ngày đều ngửi mùi cá khiến người ta buồn nôn, nhưng cô vẫn mỉm cười nói: "Không sao, em ăn được."

Đồ ăn mang lên, nhưng không ai động đũa. Phó Tử Ngộ gắp một con cá vào trong bát mình, sau đó lấy đũa lọc xương ra, gắp thịt cho cô, nói: "Hai ta chia nhau, em ăn không hết, anh sẽ ăn nốt, giống như trước đây vậy."

Hàn Vũ Mông đáp: "Vâng." Lúc này trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng bình tĩnh, lại tham lam muốn nắm bắt khoảng thời gian yên bình này. Cô nhìn anh, mỉm cười.

Phó Tử Ngộ lại ngây người, nói: "Đây là nụ cười lần đầu tiên trong mấy ngày qua của em, đẹp lắm."

Hàn Vũ Mông giật mình, lại nghe thấy anh khẽ nói: "Giống y như trong trí nhớ của anh."

Bữa cơm này ăn hơi chậm, ăn xong đã là buổi chiều. Hai người nên đi đâu đây? Đi dạo trong trung tâm mua sắm này vậy. Từ trước đến nay Phó

https://thuviensach.vn

Tử Ngộ luôn để ý đến cách ăn mặc, dù sao anh cũng phải nâng cao thưởng thức cho hai đại trạch nam Bạc Cận Ngôn và An Nham. Lúc này nhìn quần áo mùa thu muôn màu muôn vẻ, anh nói: "Đi chọn mấy bộ với anh nhé, cũng chọn cho em mấy bộ, phải mặc theo mùa chứ."

Hàn Vũ Mông nói: "Không cần."

Anh lại cố ý nắm tay cô, mỉm cười nói: "Trước kia không phải em rất thích tặng cà vạt, áo sơ mi, thắt lưng cho anh hay sao? Còn tiết kiệm tiền tiêu vặt đi mua đấy. Em cũng rất thích anh tặng váy. Hôm nay chúng ta phải mua cho đã mới được." Hàn Vũ Mông bị anh kéo đi, bước chân vô cùng nhẹ nhàng. Một lát sau không nhịn được bật cười.

Một buổi chiều trôi qua vô cùng nhanh. Hai người đều cầm một cốc kem lớn trong tay, giống y như một đôi nam nữ trẻ tuổi đang yêu đương. Vào cửa hàng quần áo nữ, anh cầm nước cho cô, giúp cô chọn đồ, ánh mắt của anh luôn rất tốt, anh đứng phía sau cô, chân mày khóe mắt đều nhiễm ánh sáng nhạt. Sau đó cô đi ra, nhân viên bán hàng không ngừng khen ngợi, ánh mắt anh sâu như biển lại dịu dàng như ngọc, cô dường như nhớ đến cô gái ngượng ngùng, vô tư trong sáng ấy. Sau đó bọn họ bàn bạc, cuối cùng chọn được mấy món, anh đi thanh toán, lại đi sang cửa hàng khác.

Đi dạo trong cửa hàng quần áo nam thì đơn giản hơn nhiều, bởi vì ánh mắt chọn đồ của anh rất chuẩn, chỉ chọn một hai bộ, mỗi lần mặc đi ra nhìn đều rất đẹp. Cô cũng chọn cho anh, cô biết rõ số đo và dáng người anh, màu sắc phù hợp với anh. Đồ do cô chọn anh không cần thử mà trực tiếp mua luôn.

"Này." Cô cười hỏi, "Thu nhập của bác sĩ trong nước cao như vậy sao?"

Anh cười đáp: "Có, anh hiện tại là bác sĩ nổi tiếng, hơn nữa còn là đối tác với công ty nhà chúng ta."

https://thuviensach.vn

Nhưng có một lần, khi Phó Tử Ngộ vào phòng thử đồ, Hàn Vũ Mông chờ ở bên ngoài. Một lát sau, khi cô ngẩng đầu, anh đã thay đồ xong. Cô đột nhiên cảm thấy người đàn ông trước mắt hơi xa lạ. Mái tóc ngắn ngủn, trước kia anh luôn thích để tóc bồng bềnh. Anh mặc âu phục màu tối, áo sơ mi sáng màu, lông mày cong lên, trong sự dịu dàng lộ ra vẻ tuấn lãng. Tay anh trắng nõn mà thon dài, đó là đôi tay điển hình của bác sĩ ngoại khoa. Anh đã sớm không còn là chàng trai nhiệt tình hai mươi tuổi năm đó, anh đã ba mươi rồi, là người đàn ông lúc nào cũng trầm ổn.

Hàn Vũ Mông nhìn anh, cứ ngây người nhìn bóng dáng anh như vậy. Một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu cô, bộ dáng ba mươi tuổi của anh giống y như trong tưởng tượng của cô.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Ngoại Truyện Phó Tử Ngộ - Hàn Vũ Mông - Một Ngày (P2)

Lúc này, Phó Tử Ngộ bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn xung quanh, sắc mặt cũng thay đổi, hỏi nhân viên bán hàng bên cạnh: "Cô gái đi cùng tôi đâu rồi?" Anh không nhìn thấy Hàn Vũ Mông ở phía sau.

Cô lập tức đứng dậy nói: "Tử Ngộ, em ở trong này."

Phó Tử Ngộ nhìn thấy cô, sắc mặt cũng thoải mái hơn. Nhân viên bán hàng ở bên cạnh cúi đầu cười tránh đi.

Anh nắm tay cô, tự giễu cười: "Anh sợ em lại đi rồi."

Hàn Vũ Mông im lặng một lát, đáp: "Sao có thể chứ? Em sẽ không bao giờ rời khỏi anh." Cô nói rất dịu dàng, mấy bộ quần áo trong tay Phó Tử Ngộ rơi xuống đất, xoay người ôm lấy cô.

Nhân viên bán hàng ở bên cạnh không nói gì, người qua đường cũng chỉ nhìn thoáng qua. Bọn họ ôm nhau rất lâu.

Trời tối, Phó Tử Ngộ đứng dưới lầu, trong ánh hoàng hôn nhìn cô lái chiếc xe con màu đen đi xa không chớp mắt. Một ngày trôi qua tựa như cả đời, may mà lại được ở bên cô một ngày. Anh muốn cười, nhưng hốc mắt đầy nước. Anh xoay người, lên lầu, giống như đi trong một vùng đất hoang.

Về đến nhà, bật đèn, căn phòng yên tĩnh, màu xám bao phủ. Anh kéo rèm cửa, đứng trước cửa sổ, như thể đứng như vậy sẽ vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

https://thuviensach.vn

Hàn Vũ Mông trở lại một nơi bí ẩn. Bên trong tối đen, người nọ cũng không giống như mọi ngày im lặng ngồi trước cửa sổ chờ cô. Cô cảm thấy cả người mệt mỏi, yếu đuối, một đống túi mua sắm rơi hết trên mặt đất.

Đột nhiên có người từ phía sau lưng đè cổ cô. Cả người cô rét run, còn phải giả vờ bộ dáng mỉm cười bình tĩnh hưởng thụ.

"Em ở bên hắn cả ngày." Người nọ thì thầm bên tai cô.

Cô khẽ cười: "Đây chẳng phải là kế hoạch của anh sao? Dụ dỗ, lừa gạt, cuối cùng kéo anh ta và King trầm luân?"

"Đúng vậy." Người nọ buông tay ra, đẩy ngã Hàn Vũ Mông xuống đất. Đầu Hàn Vũ Mông đập vào tường, máu tươi chảy ròng ròng, hai mắt mơ hồ, không nhìn thấy rõ gì hết.

"Tử Ngộ, xin anh hãy tin tưởng em. Em vĩnh viễn sẽ không lừa gạt anh."

"Anh biết."

"Chờ cơ hội thích hợp, chúng ta cùng nhau cao chạy xa bay."

"Được."

"Vì em mà anh phải rời khỏi bạn bè, anh bằng lòng sao?"

"...Bằng lòng." Anh mỉm cười nói, "Cận Ngôn đã có Giản Dao, cho dù anh theo em rời đi, cũng yên tâm."

"Xin lỗi, Tử Ngộ. Vì em mà anh phải từ bỏ nhiều như vậy."

"Nhưng anh muốn ở bên em mà."

"Anh thật sự...bằng lòng tin tưởng em?

"Anh tin tưởng em."

https://thuviensach.vn

"Tại sao?"

"Bởi vì em là tình yêu của cả đời anh."

Hôm trốn đi, mọi chuyện vốn tiến hành thật sự thuận lợi. Giao hẹn sẵn với sát thủ mặt nạ, ép buộc Phó Tử Ngộ rời đi, Hàn Vũ Mông lại làm trò trước mặt hắn, nhanh chóng tháo máy nghe lén sau tai. Lúc ấy trong mắt hắn hiện lên sự khó đoán.

Sau đó chính là một loạt kế hoạch trốn đi. Cô dùng kế điệu hổ ly sơn, tập kích ở lầu đối diện. Cô kim thiền thoát xác, thay đổi một chiếc xe giống y như đúc, nhưng trên chiếc xe này không có bom do sát thủ mặt nạ chuẩn bị, hơn nữa phương hướng đi cũng hoàn toàn khác. Cô chắc chắn lúc này sát thủ mặt nạ đang đi về phía khu công nghiệp hoạt hình ở phía tây, bởi vậy mang theo Phó Tử Ngộ rời đi hướng bắc, tính toán đi thẳng đến thảo nguyên Mông Cổ hoang vu, rồi tính sau. Vùng Siberia lạnh giá rộng lớn, ngay cả sát thủ mặt nạ cũng không tìm nổi dấu vết của một con chim.

Mọi chuyện vốn tiến hành thật sự thuận lợi.

Hoàng hôn buông xuống, xe bọn họ chạy như bay trên quốc lộ. Cô thấp giọng điên cuồng hét lên: "Tử Ngộ, xin lỗi, là em lừa anh! Sát thủ mặt nạ vẫn luôn khống chế em, thế lực của hắn vượt xa những gì các anh suy đoán, thậm chí còn mạnh hơn Tạ Hàm King từng bắt. Em luôn chờ đợi cơ hội này, từ nay về sau chúng ta cao chạy xa bay, hắn cũng sẽ không có cách nào uy hiếp gây thương tổn cho nhóm bạn của anh."

Phó Tử Ngộ khẽ cầm tay cô, nói: "Được. Em lái mệt sẽ đến lượt anh. Khả năng lái xe của anh cũng không tệ lắm."

Vì thế trong lòng Hàn Vũ Mông chấn động, mới biết được thực ra chuyện gì anh cũng biết hết. Cô quay sang nhìn anh, nước mắt đột nhiên rơi xuống: "Tại sao mấy ngày nay anh không hề hỏi gì?" Cam tâm tình nguyện đi theo em.

https://thuviensach.vn

Phó Tử Ngộ vẫn dịu dàng nhìn cô, bộ dáng tuấn lãng ôn hòa như thường ngày.

"Vũ Mông, anh cũng đã nghĩ đến nên nói chuyện này cho Cận Ngôn." Anh nói, "Nhưng anh biết, cho dù hiện tại em không còn bị tên sát thủ đó khống chế, nhưng mấy năm nay, tay em nhất định đã bị bắt dính máu tươi. Cận Ngôn vô cùng căm thù kẻ ác, nếu nói cho cậu ấy, không chỉ gây khó xử cho cậu ấy và Giản Dao, mà em cũng nhất định sẽ bị bỏ tù. Cho nên anh có lòng riêng, nghĩ thầm chỉ không nói cho cậu ấy lần này thôi.

Anh biết sẽ có nguy hiểm khi đi theo em. Anh cũng biết từ nay về sau phải trải qua cuộc sống nay đây mai đó. Từ ngày đầu tiên em trở về, anh đã nghĩ rốt cuộc nửa đời còn lại mình sống vì điều gì. Anh để ý Cận Ngôn, để ý bạn bè, nhưng cho dù không có anh, hiện tại bọn họ vẫn sống rất tốt. Anh để ý người thân, nhưng thực ra kể từ năm đó sau khi em rời đi, hai nhà chúng ta đã bất hòa rất nhiều. Anh để ý đến công việc bác sĩ này, nhưng nếu đi theo em đến Siberia, anh cũng có thể mở một gian phòng khám nhỏ ở vùng băng tuyết, xem bệnh cho người Eskimo cũng rất tốt.

Nhiều năm qua, anh nghĩ cuộc sống của mình rất tốt, anh chăm sóc Cận Ngôn, anh cứu giúp rất nhiều người bệnh, anh qua lại với rất nhiều bạn gái. Nhưng hiện tại khi anh nhìn lại mọi chuyện, mới phát hiện kể từ ngày em rời đi, anh đã chết rồi. Chỉ còn lại thể xác, bình tĩnh hòa nhã, nghĩ mình vẫn còn đặc biệt để tích cực sống."

"Em đã nói, tiêu chuẩn suy xét hạnh phúc không phải là sống bao lâu, mà là chúng ta luôn yêu nhau. Đến bây giờ, anh mới chính thức hiểu rõ những lời này. Đi theo em, đi nơi nào, sống bao lâu, một hay hai ngày, có bao nhiêu nguy hiểm thực ra cũng không quan trọng. Anh yêu em, cả đời này chưa bao giờ ngừng yêu em, có thể gặp được em cho dù chỉ có một giây, anh cũng cảm nhận được hạnh phúc."

https://thuviensach.vn

Khi bầu trời tối đen, đổi thành Phó Tử Ngộ lái xe, Hàn Vũ Mông tựa vào ghế, nhìn sắc trời tối om, nhìn khuôn mặt nghiêng của anh. Lúc này là thời gian hạnh phúc nhất trong đời cô. Cô biết là anh cũng vậy.

Trong khoảnh khắc bất ngờ, Hàn Vũ Mông ngẩng đầu nhìn về phía cây bạch dương ven đường.

Cô mơ hồ thấy mặt nạ ở trong rừng cây. Lại thấy được chiếc mặt nạ hề màu xám dữ tợn kia. Trong nháy mắt cô như rơi xuống hầm băng, cả người cô run lên, cô chậm rãi quay đầu, nhìn Phó Tử Ngộ ở bên cạnh. Anh còn chưa phát hiện chuyện gì xảy ra, khóe miệng vẫn còn cười dịu dàng, thấy cô nhìn chăm chú, anh lại khẽ cầm tay cô.

Sao hắn lại xuất hiện ở đây? Sao sát thủ mặt nạ lại ở đây? Rõ ràng cô đã xác nhận hôm nay hắn đi hướng tây, rốt cuộc là đã sai ở chỗ nào? Nhưng mà đã không thể nào biết được nữa.

Khi Phó Tử Ngộ bị bọn họ tha từ trong xe ra ngoài, Hàn Vũ Mông cầm lấy súng ở ghế, bắn loạn lên, nhưng sao cô có thể là đối thủ của bọn họ? Cô giơ súng lên, nhắm ngay vào huyệt thái dương của mình, nhắm hai mắt lại.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Hắn đứng dưới lầu luôn chờ đợi. Trăng sáng như ngọc, treo cao trên đỉnh đầu. Đều nói lòng của phụ nữ sâu như đáy biển. Yêu cô mấy năm nay, cuối cùng hắn đã biết được. Hắn chống một tay lên cửa xe, cáu kỉnh châm điếu thuốc. Hút thuốc một lúc lâu, cuối cùng nghe thấy tiếng bước chân của cô, cô thướt tha đi xuống. Trong đêm khuya, cô đẹp như một yêu tinh. Hắn nhìn cô nở nụ cười, tất cả phiền muộn lập tức ném ra sau đầu.

Tình yêu rốt cuộc là gì? Đầu năm nay, ai có thể nói được rõ ràng. Dù sao cô cũng là tưởng niệm nhiều năm của hắn, tình yêu dành cho cô đã khắc sâu vào trong lòng, nếu không chiếm được, hắn cảm giác thực sự đã hỏng bét rồi.

"Sao đến muộn thế?" Cô oán trách hỏi.

Điều này khiến hắn vừa yêu vừa hận. Thái độ của cô luôn đan xen giữa bạn bè và người yêu.

Hắn cầm tay cô: "Ở bên anh nhé."

Cô lập tức đỏ mặt, trong chớp mắt, nhìn hắn: "Hôm nay anh gặp phải chuyện gì à?"

Cô luôn nhạy bén thông minh như vậy, hôm nay đúng là hắn gặp phải thất bại trong công việc, nhưng hắn không muốn trả lời, mà hỏi lại: "Em vẫn nghĩ đến anh ta sao?"

Cô cúi đầu ậm ờ đáp: "Cũng không phải..."

https://thuviensach.vn

Hôm nay cô dịu dàng đáng yêu ngoài ý muốn. Sau khi dùng hết dũng khí, hôn mặt cô, nhưng cô không hề tức giận hay chạy trốn, mà đỏ bừng mặt. Chuyện này khiến hắn mừng như điên, tim đập thình thịch.

"Anh...sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì cho em sao?" Ở trong bóng đêm cô khẽ hỏi.

"Ừ." Hắn gần như đáp lại ngay lập tức.

Cô nhẹ nhàng cầm tay hắn, không nói lời nào. Trong ánh mắt ẩn chứa chút u buồn và bất lực.

Khi hắn lái xe rời đi, theo bản năng ngẩng đầu, lại thấy ánh mắt kia ở giữa lầu. Ánh mắt kia cất chứa sự u ám, thù hận nhìn hắn, nhìn bọn họ. Hắn lạnh lùng cười, quay đầu lại, nhìn về phía trước.

Trên quốc lộ xe cộ đông đúc, ráng chiều như nước chảy chiếu vào cửa kính. Trong nháy mắt, hắn dừng lại chờ đèn xanh. Một con bướm nhanh chóng bay tới, dừng trên đầu xe hắn. Hắn nhìn nó, nó cũng nhìn hắn. Rồi sau đó nó vỗ cánh bay đi. Trong lòng hắn chấn động. Đó là con bướm đã nhìn thấy trong mơ.

Thành phố Tuân nằm ở vùng trung bộ phía nam, thành phố không lớn, phong cảnh đẹp đẽ, khí hậu ôn hòa thích hợp để sinh sống. Thiệu Dũng là đội trưởng đại đội cảnh sát hình sự thành phố, là một ông chú đã gần năm mươi. Mặc dù tuổi đã cao, nhưng thân thể cường tráng khỏe mạnh, mặt mày nghiêm chính, cả người mặc jacket đen, tinh thần hoàn toàn không thua những người trẻ tuổi, người nhìn thấy ông sẽ cảm thấy ông vô cùng tuấn tú, một người đẹp lão.

Sáng sớm hôm nay trước khi vào giờ làm, Thiệu Dũng đang ở trong văn phòng ăn bánh bao, đồng thời còn chơi cờ. Tranh thủ lúc rảnh rỗi hưởng thụ thú vui này.

https://thuviensach.vn

Một nhân viên vào báo cáo: "Đội trưởng Thiệu, bên hành chính đang thống kê việc trang bị vật tư quý sau. Tôi đã dựa theo báo cáo lần trước của anh, cấp cho đội thêm chút áo sơ mi, tất và giày,"

Thiệu Dũng cũng không ngẩng đầu lên: "Tốt."

"Còn cần thêm thứ gì khác không ạ?"

Thiệu Dũng lại hạ một quân cờ xuống, nói: "Đúng rồi, bảo nhà ăn mua thêm ít cá tươi, bổ sung cho đội hình sự chúng ta."

"Vâng."

Người nhân viên đi ra ngoài. Thiệu Dũng lại chơi cờ một lát, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ. Bầu trời xanh thẳm, đám mây yên tĩnh. Ngọn núi phía xa giống như một người đàn ông im lặng, quan sát thành phố. Tốt quá, tháng trước vừa mới phá được một vụ án giết người, còn bắt được một gã A đang bị truy nã ở tỉnh ngoài. Cả tháng không có vụ án nào lớn, thiên hạ thái bình. Đây là những ngày nhàn rỗi hiếm có mà nhóm cảnh sát thích nhất. Nhưng thế gian này nào có ngày nào thực sự bớt lo đây?

Không bao lâu, một cảnh sát vội vã gõ cửa: "Sếp, có vụ án. Vừa phát hiện một thi thể phụ nữ ở công viên Vọng Giang."

Thiệu Dũng thu bàn cờ lại, phất tay ra sau: "Đi xem."

Công viên Vọng Giang nằm ở phía tây thành phố Tuân, diện tích rộng lớn, cũng là nơi dân cư địa phương thích đi nhất. Bình thường hiếm khi đám người chen chúc rồng rắn thế này. Song sáng sớm hôm nay, còn chưa đến giờ mở cửa, công viên đã bị phong tỏa. Có lẽ trong công viên đột nhiên xuất hiện thi thể khiến người ta hoang mang. Bốn phía công viên Vọng Giang đều được tường cao bao vây, người bình thường hoàn toàn không thể trèo qua được. Tổng cộng có bốn cửa ra vào ở bốn hướng, còn địa điểm phát hiện thi thể ở trong rừng nơi hẻo lánh nhất trong công viên.

https://thuviensach.vn

Mặt trời đã lên cao, nhóm cảnh sát vây kín cánh rừng chật như nêm. Thiệu Dũng ngồi xổm xuống trước thi thể, nhíu mày trầm tư. Trước mắt là một con đường đá nhỏ, đường lớn từ xa kéo dài đến tít trong rừng, bên này không có cảnh sắc gì, vết chân rất ít. Cho nên thi thể rất khó bị người phát hiện.

Cô gái nằm trên tảng đá. Áo phông trắng ngắn tay, quần đùi thể thao màu đen, đi giày thể thao. Chiều cao trung bình, người gầy nhom, dáng người phổ thông. Thoạt nhìn khoảng hai mươi mấy tuổi, tóc ngắn, sắc mặt tái nhợt, mũi cao, môi hơi dày, trên mặt còn có mấy nốt tàn nhang. Đứng ở trong đám đông cũng chả gây được ấn tượng. Trên cổ có vết tím bầm đọng lại, ngoài cái đó ra, tạm thời không phát hiện thêm vết thương nào. Nếu chỉ là một thi thể như vậy sẽ không khiến cảnh sát phải gióng trống khua chiêng như thế.

Thiệu Dũng đeo găng tay, khẽ chạm vào tay cô gái. Hai tay cô gái đều bị dùng dây thừng trói lại, cố định trên đỉnh đầu. Hai chân và mắt cá chân bị trói chặt. Sau đó bị sơn thành màu đen. Bên dưới cô gái là một phiến đá bằng phẳng. Phía trên cũng dùng sơn vẽ hai cánh lớn màu đen. Trên cánh còn có hoa văn màu hồng nhạt, giống như mắt kép của một con côn trùng, nháy mắt nhìn mọi người. Còn người cô gái thoạt nhìn cực giống ấu trùng mềm mại, bị bao vây trong đó.

"Giống con bướm thế..." Bên cạnh có cảnh sát trẻ tuổi cảm thán.

Thiệu Dũng rùng mình, liếc cậu ta, đứng lên.

"Sếp, có phải hung thủ rất biến thái không?" Người cảnh sát trẻ nhanh chóng hỏi.

Thiệu Dũng đáp: "Hiện tại không thể loại bỏ bất cứ điều gì."

"Nếu là biến thái, vậy chúng ta có nên...mời người kia đến không?"

https://thuviensach.vn

Thiệu Dũng suy nghĩ một lát, lại nở nụ cười, nói: "Không, không cần. Tạm thời đừng báo cho anh ta. Gọi điện thoại đến Bắc Kinh, mời chuyên gia tâm lý tội phạm đến trợ giúp."

Tầm chạng vạng, Giản Dao một mình ngồi trước cửa sổ, ngẩn người nhìn hoàng hôn. Trong văn phòng đội cảnh sát hình sự lúc này rất im lặng, tất cả mọi người đã đi ăn cơm. Dường như mỗi ngày trôi qua, Giản Dao càng ngày càng thích ở một mình như vậy. Yên tĩnh và cô độc như vậy khiến cô cảm thấy yên bình, khiến cô cảm thấy giống như đạt được thứ gì đó, lại không biết mình đang mong đợi điều gì.

Phương Thanh đẩy cửa đi vào, trên trán toàn là mồ hôi, quần áo ẩm ướt dán sát vào lưng. Sau khi xảy ra vụ án lần đó, má trái anh ta có thêm vết sẹo, vĩnh viễn không mờ được. Anh ta vốn anh tuấn, giờ càng thêm lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Phương Thanh liếc Giản Dao đang im như hũ nút, ngồi xuống đối diện cô, châm điếu thuốc, chậm rãi hút. Giản Dao lén liếc anh ta, cũng không nhiều lời, vẫn nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người như trước.

Một lát sau, Phương Thanh đợi mồ hôi khô, cảm giác cũng thoải mái hơn, nhưng trong lòng lại chả dễ chịu chút nào. Anh ta dập thuốc, ngước mắt nhìn cô, kề sát mặt mắng: "Buổi chiều khi ra ngoài làm nhiệm vụ em có ý gì? Không muốn sống nữa hả? Từ khi nào đội cảnh sát hình sự cần đến nữ chuyên gia phác họa tâm lý tội phạm đi bắt tội phạm thế?"

Giản Dao cũng không tức giận, vô cùng bình tĩnh nhìn anh ta: "Em đã bắt được kẻ tình nghi, không xảy ra sơ suất gì khi làm nhiệm vụ."

"À...không xảy ra sơ suất gì!" Phương Thanh cười lạnh nói, "Nếu thật sự xảy ra sơ suất gì còn đứng được ở đây nói chuyện với anh sao? Em học chiến đấu với anh một năm, hiện tại cũng không để anh vào mắt? Bắt tội phạm cũng không cần đến cảnh sát thực sự là anh, toàn bộ dựa vào em chuyển nghề giữa chừng?"

Giản Dao lại mỉm cười: "Quả nhiên là sống lâu ở Bắc Kinh, anh ăn nói cũng trôi chảy hơn. Lúc trước khi bọn em ở thành cổ anh còn ngọng n với l đấy."

Thấy cô vẫn không nói vào chuyện chính, không chịu thua, Phương Thanh im lặng một chút, cuối cùng vẫn nói ra miệng: "'Bọn em'? Em còn nhắc đến cái kẻ âm thầm bỏ đi kia sao? Có phải chỉ cần một ngày anh ta chưa trở lại, em sẽ còn ép mình như vậy? Thức dậy sớm hơn bất kì ai, bận

https://thuviensach.vn

rộn hơn bất cứ ai, không chăm lo cho bản thân. Nhìn vết thương trên người em đi." Anh ta bắt lấy cánh tay Giản Dao, cô bị đau, khẽ "á" một tiếng. Vén tay áo lên, quả nhiên lộ ra vết tím bầm chồng chéo lên nhau. Đều là dấu vết lưu lại khi luyện tập với nhóm cảnh sát. Sắc mặt Giản Dao ảm đạm rút cánh tay về, bỏ tay áo xuống.

Phương Thanh cũng biết mình lỡ mồm, nhưng trong lòng đúng là vẫn còn rất khó chịu, nói tiếp: "Đừng đối xử với bản thân như vậy, đừng khổ sở vì tình mà biến thành một kẻ siêu ngốc, có nghe không?"

Giản Dao im lặng một lát, ngẩng đầu. Hoàng hôn buông xuống, bao phủ cục cảnh sát, có chấm nhỏ ánh sáng chiếu vào mái nhà, thoạt nhìn quen thuộc nhưng lạnh lẽo. Cô nở nụ cười nói: "Em không phải khổ sở vì tình, em biết rõ mình đang làm gì."

"Em đang làm gì?"

"Em đang đợi anh ấy. Chờ anh ấy trở về, em sẽ bảo vệ anh ấy."

Phương Thanh sửng sốt hồi lâu. Nửa đời này anh ta gặp không ít người phụ nữ kiên cường. Nữ đặc công ý chí như sắt, nữ pháp y không có tình người, cả Kim Hiểu Triết của anh ta, nhưng Giản Dao không giống với bọn họ. Trên người cô có sự kiên cường vô hạn. Sau khi Bạc Cận Ngôn rời đi, điều này càng thể hiện rõ hơn. Nếu lúc trước Giản Dao vẫn là cô gái dịu dàng động lòng người, tính cách giống như một nghé con, chỉ khi nóng nảy mới bộc phát ra, nhưng hiện tại khí chất cả người cô hoàn toàn khác biệt.

Một năm nay cô cũng gầy đi không ít. Gò má và cằm vốn mềm mại, hiện tại lại có thêm đường nét lộ ra sự quật cường. Làn da cũng hơi đen đi vì phơi nắng. Cơ thể tất nhiên là khỏe mạnh hơn, nhưng vẫn thon thả như trước. Song Phương Thanh cảm thấy ánh mắt cô cũng sáng hơn. Từ trong đôi mắt bình tĩnh sáng ngời, có thể nhìn ra tính cách độc lập cứng cỏi của cô.

https://thuviensach.vn

Có cảnh sát già từng nói với Phương Thanh, gian khổ sẽ mài giũa con người từ trong ra ngoài. Phương Thanh thấy rõ được điều đó trên người Giản Dao. Tự hỏi bản thân mình, cửa ải khó khăn nhất trong nhiều năm qua của anh ta cũng chỉ là hợp tan tan hợp với Kim Hiểu Triết mà thôi. Anh ta biết rõ Giản Dao đã trải qua điều gì, anh ta và người bên ngoài không thể cảm nhận được. Sau một lúc lâu, Phương Thanh chỉ phun ra một chữ: "Ngốc."

Giản Dao lại cười, sờ bụng: "Em hơi đói rồi, đi ăn gì nhé?"

"Còn có thể ăn gì đây." Phương Thanh ném tàn thuốc vào thùng rác, "Hôm nay bắt được tên tội phạm lớn như vậy, chi bằng đi ăn đồ nướng và uống bia đi."

Giản Dao nở nụ cười: "Được đấy."

Ở trong sinh mệnh của chúng ta, có lẽ đồ nướng chỉ là người qua đường giáp, nhưng đồ nướng giá cả ổn định, lợi ích thực tế, đủ vị, còn có thể ăn đến khuya. Cho nên có thể gạt bỏ rất nhiều gánh nặng vào ban ngày cho đàn ông. Buổi tối luôn thích đến nơi này ngồi, ăn mười xiên thịt dê, hai con hàu, lại uống nửa chai bia, thế là ngày viên mãn.

Chẳng bao lâu sau, Giản Dao cũng biến thành một cảnh sát qua loa sao? Có lẽ là bắt đầu từ khi trong nhà không còn người đàn ông soi mói tinh tế ấy.

Đèn đường mờ nhạt, gió to thổi. Phương Thanh chiếm được chiếc bàn rộng rãi sạch sẽ, còn có thể nhìn ra cảnh sông bên cạnh. Ăn đồ nướng lại còn được ngắm cảnh, Phương Thanh vô cùng đắc ý. Anh ta cảm thấy sâu trong lòng mình vẫn còn tế bào văn nghệ và lãng mạn của cảnh sát ở thành cổ. Kéo ghế nhựa, đưa cho Giản Dao: "Mau ăn đi, lão Lạc sắp đến rồi, anh phải ăn hết đồ ngon trước."

https://thuviensach.vn

Giản Dao "Ừ" một tiếng. Cái từ "đồ ngon" này cũng lại là từ An Nham. Có lẽ Phương Thanh cũng không ý thức được mình đã học được từ này từ khi nào.

Hướng mặt sông, nướng đồ, gió từ từ thổi đến. Trong lòng có hàng nghìn gánh nặng vô hình như thể tạm thời bỏ sang một bên. Trò chuyện những chuyện thú vị trong cục, lông mày đáy mắt hai người đều là ý cười. Một ngày của cảnh sát cứ thế là trôi qua.

Một ngày chờ đợi, cũng giống như dòng nước yên tĩnh trong sông sâu. Quả nhiên ngồi không bao lâu thì Lạc Lang đến. Giản Dao và Phương Thanh mỉm cười khi thấy anh ta. Xe màu đen, âu phục giày da, cúc ở tay áo sơ mi cũng lấp lánh. Một người đàn ông thượng hạng như vậy có thể làm cho quán nướng cũng phải sáng bừng lên, trong tay mang theo một túi tôm tươi sống. Lạc Lang vừa để túi tôm trên bàn, Phương Thanh lập tức mở túi ra, bóc vỏ một lúc, bỏ vào bát, ăn khí thế. Giản Dao khẽ cười: "Lạc Lang, mấy ngày nay anh rất bận à?"

"Đúng thế." Lạc Lang luôn cười dịu dàng với cô giống một người anh trai tri kỷ, "Vừa xong một vụ án giết người, hung thủ chính là kẻ cưỡng hiếp bên em truy bắt nửa năm đấy."

"Hả?" Giản Dao và Phương Thanh đều ngẩng đầu, "Kết quả phiên tòa thế nào?"

Vẻ mặt Lạc Lang vô cùng bình tĩnh: "Anh là luật sư biện hộ, thua. Phán ba mươi năm."

Giản Dao và Phương Thanh đập tay. Lạc Lang cũng không để ý, giống như vụ thua này là đương nhiên. Dưới ánh đèn trong bóng đêm, ánh mắt dịu dàng nhìn hai người bọn họ. Mặc dù có lúc lập trường của mọi người khác nhau, nhưng dường như có sự ăn ý và hiểu rõ nào đó.

https://thuviensach.vn

Có rất nhiều chuyện trong sinh mệnh, vốn là được duyên phận cho phép. Ví dụ như một năm nay, ba người bọn họ âm kém dương sai, bất tri bất giác lăn lộn trong một cái vòng nhỏ hẹp.

Lời tác giả:

Hôm qua tôi liếc nhìn khu bình luận, nhìn thấy phần lớn độc giả cảm thấy phiên ngoại không hợp lý, muốn giải thích một chút: Nhóm sát thủ mặt nạ khác với tên hoa tươi ăn thịt người. Bọn họ là nhóm người bạo lực, còn Tạ Hàm là loại nghệ thuật. Nếu ngay từ đầu Tạ Hàm đã nổ súng bắn chết Bạc Cận Ngôn, đó là chuyện không phải không làm được, nhưng quá khác với tính chất của bệnh tâm thần. Hơn nữa cho dù Hàn Vũ Mông kéo Phó Tử Ngộ đi báo cảnh sát có biết bao khó khăn, thì đi được nửa đường bọn họ hoặc là Bạc Cận Ngôn đã bị bắn chết rồi. Cho dù báo cảnh sát thành công, nhóm sát thủ luôn âm thầm quan sát phát hiện cảnh sát bắt đầu điều tra chuyện này, cũng có thể bắn chết bất cứ người nào trong tổ vụ án đặc biệt. Cách làm của Hàn Vũ Mông không nhất định là lý trí hiệu quả nhất, nhưng phù hợp với dự tính ban đầu của cô ấy là không muốn liên lụy đến người khác.

Ngoài ra còn một nguyên nhân quan trọng là về mặt tinh thần cô ấy có chướng ngại vô cùng nghiêm trọng sau khi bị thương. Cô ấy bị tra tấn rất nhiều năm, không viết chi tiết. Một cô gái trải qua quá trình này, cảm giác sợ hãi, không an toàn, thậm chí cố chấp đều sẽ có. Bạn không thể nói "Một cô gái đã từng được giáo dục đại học chẳng lẽ không biết đi báo cảnh sát sao?" Điều này căn bản không phải là nhận thức.

Bản thân Phó Tử Ngộ cũng không phải là một người có tính cách quyết đoán kiên quyết, anh ấy là người dịu dàng, nhưng sâu trong nội tâm vẫn chứa đựng sự bi quan. Anh ấy quả thật xem nhẹ mức độ thương tổn mà chuyện này sẽ mang lại, tất cả những điều Hàn Vũ Mông phải trải qua quả thật là đau đớn và thương tiếc rất lớn với anh ấy. Anh ấy ôm tâm lý ăn may không muốn để cho cô ấy ngồi tù, với dạng tâm lý này, anh ấy cảm thấy

https://thuviensach.vn

không nên liên lụy đến Bạc Cận Ngôn thì tốt hơn. Thêm vào đó, anh ấy vốn không để ý đến sống chết, cho nên trong lúc đó cảm xúc của anh ấy phức tạp, sau đó có phản ứng như vậy cũng là hợp lý.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Trên đời này, hiện tại thứ duy nhất khiến Lạc Lang không chịu được có lẽ chính là sự đau lòng của Giản Dao. Lúc mới đầu, Giản Dao hồn xiêu phách lạc, không để bất cứ ai trong mắt. Gần như cả ngày Lạc Lang chạy đến bệnh viện, nhà cô, cục cảnh sát đến mấy lần. Cũng không làm chuyện gì đặc biệt, chỉ là mang đồ bổ dưỡng, mang tài liệu, đưa đón cô đi làm ra về, thậm chí còn cố tìm những tin tức liên quan đến Bạc Cận Ngôn. Anh ta cẩn thận như vậy, người bên ngoài không biết, còn tưởng anh ta mới là chồng Giản Dao. Còn khi đó Giản Dao không để tâm đến bất cứ điều gì, Phương Thanh đoán chừng cô cũng chả để ý đến sự tồn tại của người tên Lạc Lang này, song Phương Thanh để ý. Mợ nó Bạc Cận Ngôn bị thương thành bộ dáng kia, âm thầm rời đi. Cả ngày Lạc Lang chạy ngược chạy xuôi bên cạnh Giản Dao, đây là chuyện quái gì thế? Vì thế một ngày nào đó, ở dưới lầu nhà Giản Dao, khi Lạc Lang mang hoa quả tới thăm, Phương Thanh đã được "chờ đợi" lâu ngày, từ trong xe lao ra, túm lấy người áp lên tường.

"Lạc Lang phải không? Người đồng hương, nịnh nọt vợ người khác, có phải quá cần mẫn hay không?" Phương Thanh phủ đầu mạnh mẽ, hơi dọa người. Giọng nói lạnh lẽo khiến người ta run rẩy, mặt cũng hầm hầm, biết bao kẻ vô lại bị anh ta dọa đến mức sợ mất mật.

Tuy Lạc Lang bị anh ta giữ chặt, thoạt nhìn không hề có năng lực đánh trả, mặt đỏ bừng, nhưng giọng nói lại vô cùng bình tĩnh: "Tổ trưởng Phương, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, sự quan tâm của tôi dành cho Giản Dao chỉ là bạn bè, giống như anh quan tâm cô ấy thôi, không có ý nghĩ linh tinh gì hết."

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Phương Thanh ngẩn ra, cảm thấy không ngờ tên tiểu tử này lại thẳng thắn vô tư như vậy. Nhưng anh ta nào có thể dễ dàng tin tưởng lời nói của một người đàn ông chứ? Hôm đó cuối cùng Phương Thanh vẫn đuổi Lạc Lang đi, hơn nữa còn bỏ lại một câu: "Ha ha, là trung hay gian...chúng ta cứ phải coi."

Nhưng tục ngữ nói đúng, lâu ngày mới biết lòng người. Sau đó Phương Thanh dần phát hiện, quả thực Lạc Lang đối xử với Giản Dao không phải như người ta nghĩ. Tuy anh ta quan tâm Giản Dao, nhưng tuyệt đối sẽ không vượt qua Lôi Trì nửa bước. Thường xuyên gọi Giản Dao đi ăn cơm, nhưng trước khi đi đâu cũng không ngại gọi thêm Phương Thanh, đối với sự thờ ơ quan sát của Phương Thanh chỉ cười trừ. Thường xuyên cung cấp tài liệu pháp luật cho đội bọn họ, cũng nhiệt tình đối xử với cảnh sát khác y như Giản Dao. Thỉnh thoảng lái xe tiện đường sẽ đón Giản Dao, nhưng vào buổi tối cũng không ở lại lâu. Có một lần Giản Dao gặp mặt em gái Giản Huyên, nhất thời không khống chế được cảm xúc uống say bị Lạc Lang bắt gặp, anh ta còn gọi cho Phương Thanh, sắp xếp nữ cảnh sát đưa cô về nhà. Anh ta dường như tuân thủ nghiêm ngặt phòng tuyến giữa nam và nữ với Giản Dao. Phương Thanh cảm thấy Lạc Lang thực sự không có ý nghĩ mập mờ với Giản Dao. Lùi vạn bước, cho dù thật sự có, cũng chỉ là giữ kín trong lòng, không đề cập tới, chỉ cần điểm này thôi, Phương Thanh đã có thêm vài phần kính trọng người đàn ông Lạc Lang này. Vì thế, ba người dần trở nên thân thiết. Có một lần, Phương Thanh nửa thật nửa đùa hỏi Giản Dao: "Em cảm thấy Lạc Lang thế nào?"

Giản Dao đáp: "Anh ấy là người thẳng thắn vô tư, xác định rõ mục tiêu. Em cảm thấy anh ấy kết giao với em là xuất phát từ ý tốt."

Phương Thanh gật đầu. Sau đó lại nghe thấy Giản Dao thản nhiên nói câu: "Bạc Cận Ngôn không ở đây, những người khác có chỗ nào không đúng, em sẽ không qua lại."

https://thuviensach.vn

Vì thế Phương Thanh hiểu ra, trên đời này không phải trong lòng ai cũng giống như gương sáng, chẳng qua mọi người chỉ thấy được những gì họ muốn phản chiếu ra thôi. Sau đó ba người càng ngày càng thân thiết, trò chuyện hợp gu, thực sự trở thành bạn bè.

Mùi đồ nướng, mùi rượu bay vào trong mũi, nhưng mũi của Lạc Lang cũng rất thính, mấp máy môi hỏi: "Sao tôi lại ngửi được mùi thuốc đông y, ai bị thương thế?"

Giản Dao mỉm cười đáp: "Là em, chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao đâu."

Phương Thanh "chậc chậc" hai tiếng: "Mũi của anh đúng là khiến người ta ghen tị."

Lạc Lang không để ý đến anh ta, lại uống hai ngụm rượu, sau đó lén đổ số rượu còn lại xuống chân. Phương Thanh nhìn thấy, chỉ cười không nói. Nếu nói hiện tại Phương Thanh giống như cậu cả của Giản Dao, vậy không còn nghi ngờ gì Lạc Lang chính là anh trai nhà mẹ đẻ. Hai người đều ngầm che chở cho cô, cái này coi như ăn ý giữa hai người đàn ông lớn tuổi. Phương Thanh rút ra hai điếu thuốc, trêu ghẹo nói: "Sao không mang theo bạn gái nhỏ của anh đến đây?"

Lạc Lang cười nói: "Cô ấy quen uống rượu vang ăn cơm Tây, không quen ăn tôm nướng ngoài đường. Tôi mang cô ấy tới làm gì chứ?" Rồi sau đó không hề yếu thế phản bác Phương Thanh: "Cô bạn gái diễn viên của cậu đâu? Đợt trước không phải oanh liệt thế à? Sao chưa từng thấy cậu mang ra ngoài? Có phải là đại minh tinh nên không tiện không?" Lần trước anh ta bị thương nặng, Kim Hiểu Triết một mình xông vào bệnh viện cảnh sát, khiến toàn thành phố huyên náo.

Phương Thanh nhả vỏ tôm ra, khẽ nói: "Nhắc đến cô ấy làm gì? Chia tay rồi."

https://thuviensach.vn

Giản Dao vỗ vai anh ta. Vẻ mặt Lạc Lang cũng nghiêm trọng: "Xin lỗi. Không nghĩ tới hai người sẽ như vậy."

Phương Thanh mỉm cười nói: "Bạn gái của anh không chịu uống bia ăn đồ nướng với anh. Người phụ nữ của tôi, cuối cùng vẫn không chịu được kiếp sống cảnh sát của tôi. Cô ấy nói sợ ngày nào đó tỉnh dậy, tôi đã nghèo rồi."

Khi Giản Dao về nhà đã là đêm khuya. Căn nhà to như vậy, trống trải, yên tĩnh. Cô đi rửa mặt như thường lệ, thay đồ ngủ, sau đó ngồi trên giường đọc sách một lát, cuối cùng tắt đèn, nằm xuống giường. Ngoài cửa sổ, tầng mây rất dày, không có ánh sao. Cô nằm một lát, lại không ngủ được, đứng dậy, đi vào trong thư phòng. Trong thư phòng vẫn duy trì bộ dáng ban đầu. Tất cả sách và hồ sơ của Bạc Cận Ngôn đều để ở phía xa, Giản Dao sắp xếp lại chúng. Cô lấy ra một quyển, ngồi trước cửa sổ, mượn ánh đèn, đọc một lát. Sau đó cô ngẩng đầu, nhìn về phía bảng trắng trên tường. Đó là chiếc bảng Bạc Cận Ngôn thường dùng, Lúc này trên đó đã được lau sạch, chỉ còn một con số trong góc. 341. Giản Dao đứng dậy đi qua, đổi số "1" thành "2". Đột nhiên cảm thấy đáy lòng ngâm ngẩm đau, hốc mắt cũng đau đớn, nhưng cô cúi đầu nhịn xuống. Anh nói anh sẽ trở về. Chuyện cô phải làm chính là đợi chờ không thay đổi ngày ngày tháng tháng, là được. Chỉ là khi nào anh mới có thể xuất hiện trước mặt cô lần nữa đây? Không phải là không tìm thấy. Cho dù có An Nham ở bên cạnh, anh muốn mai danh ẩn tích rất dễ dàng, nhưng nếu thật sự để cho cảnh sát tìm kiếm, nhất định sẽ tìm được. Nhưng Giản Dao không đi tìm. Gió không cần hỏi ngày về, thần thám bị mù kia của cô sẽ có một ngày tìm được đường về nhà.

Giản Dao ngẩng đầu, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ. Cũng có một kẻ khác đang đắm chìm trong bóng đêm cô độc, ở một tòa nhà cách đó không xa. Lạc Lang nhìn qua kính viễn vọng, nhìn thấy đèn ở cửa sổ của Giản Dao đã tắt, sau đó anh ta cũng nằm lên giường. Trên tường vốn dày đặc ảnh chụp, trong một năm này bất tri bất giác đã gỡ bỏ đi hơn một nửa, chỉ còn lại ảnh

https://thuviensach.vn

chụp của ba người Giản Dao, Giản Huyên, bà Giản khi cười. Lạc Lang nằm im, nghĩ tới đêm nay khi uống rượu, vẻ mặt bình tĩnh ôn hòa của Giản Dao, anh ta cũng cười, cầm cốc nước, uống năm viên thuốc ngủ, nhắm mắt lại.

Chỉ có trong nhà Phương Thanh, lúc này ngọn đèn vẫn bật sáng trưng. Anh ta thuê một căn hộ, không cũ không mới, ngay gần cục cảnh sát. Trong khoảng thời gian gần đây, anh ta luôn mất ngủ. Trước khi ngủ đành phải hoạt động nhiều thêm một chút. Ở nhà không có hít xà, nên đành phải chống đẩy hít đất, sau đó đi tắm rửa một cái, cuối cùng thở hồng hộc nằm lên giường.Từ từ nhắm hai mắt lại, nằm thật lâu, anh ta lại mở di động ra. Mở tấm ảnh chụp, ngẩn người, trong di động là ảnh chụp của Kim Hiểu Triết, lần trước sau khi cãi nhau chia tay đã xóa sạch. Nhưng mà ảnh chụp của cô và tin tức động thái gì đó chỉ cần lên mạng là tìm được một đống. Phương Thanh lật xem một lúc, cuối cùng vẫn là thấp thỏm rối loạn, tự làm khó mình. Cuối cùng mệt mỏi, để di động sang một bên, lấy tay đè lên nửa mặt, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Áng mây che phủ ngọn núi, đây là phía nam thành nhỏ, có một ngôi nhà trên đỉnh núi. Trời đã sáng rõ, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, lộng lẫy như một thắng cảnh nhân gian, nhưng cũng chỉ là một căn phòng đơn độc thôi. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, bởi vì đêm qua quên kéo rèm, An Nham say sưa ngủ đến tận chín giờ, mới mơ màng mở mắt. Vươn vai, cậu ngồi dậy. Mỗi trạch nam đều cảm thấy tức giận khi phải rời giường. Khuôn mặt cậu lạnh lùng, rửa mặt, thay quần áo. Sau đó đi dép lê, "lạch bạch" đi xuống lầu. Khi đi trên cầu thang, mở vòng bạn bè trên di động. Sau khi nhìn thấy ảnh cosplay mới nhất của Cố Bàng Bàng, tâm trạng của cậu mới tốt hơn, yên lặng ấn thích, lại yên lặng down hình ảnh vào di động. Sau đó ngẩng đầu, nhìn căn phòng tràn đầy ánh sáng, mới phát hiện thời tiết hôm nay rất tốt. Cậu đi thẳng đến căn phòng ở góc tối dưới lầu. Cửa đóng chặt, nhưng không khóa. Ngộ nhỡ người nọ xảy ra chuyện gì, còn tiện cho An Nham ra vào. Cậu khẽ đẩy cửa ra, căn phòng yên tĩnh, tấm rèm kéo xuống không có một khe hở. Trong phòng có mùi nồng nặc, dựa vào ánh sáng mơ hồ, An Nham nhìn thấy người nọ nằm trên giường, chăn để ngay ngắn, hai tay hai chân đều nghiêm chỉnh. Anh ngủ giống như một thân cây. Mỗi khi nhìn anh trong tình trạng này, An Nham đều im lặng một lúc. Sau đó, "cốc cốc cốc" không hề nể nang gõ cửa phòng. Người đàn ông trên giường giật mình. An Nham: "Lão đại, nên dậy rồi."

Lần đầu gặp được trạch nam còn thức khuya và ngủ nhiều hơn so với mình, An Nham cảm giác mình đã đánh mất sự ưu việt. Bạc Cận Ngôn lấy tay chống giường, ngồi dậy. Sau đó thò tay chạm vào kính râm bên cạnh giường, đeo lên mắt. Trong ánh sáng mơ hồ, anh mặc đồ ngủ có vẻ vô cùng

https://thuviensach.vn

cao lớn, yếu ớt. An Nham lặng lẽ nhìn mấy giây, xoay người đi xuống bếp. Không bao lâu, An Nham đã làm xong bữa sáng. Bạc Cận Ngôn cũng đã rửa mặt xong, đi đến nhà ăn ngồi xuống. Anh đã thay xong áo sơ mi và âu phục, kính râm vẫn đeo trên mắt như cũ. An Nham nói thầm: "Khi ở nhà, anh không thể tháo cái kính kia xuống sao?"

Bạc Cận Ngôn: "Không thể."

Vì thế An Nham từ bỏ. Nhưng không phải người mù nào cũng cố chấp im lặng giống như du hồn. Tuy người này mù, nhưng mũi lại nhạy cảm hơn bao giờ hết. Anh vừa ngồi xuống một giây, mũi hít hai cái, sắc mặt lập tức thối: "Lại là sandwich trứng? Đã một năm rồi mà tay nghề của cậu chả tiến bộ chút nào, đúng là của hiếm."

An Nham hoàn toàn không thèm để ý, từ bao giờ mà trạch nam phải hổ thẹn với khả năng nấu nướng của mình chứ? Cậu chỉ thản nhiên cười: "Sai rồi, là tôi giữ nguyên 26 năm không tiến bộ."

Bạc Cận Ngôn: "..."

An Nham vùi đầu ăn, Bạc Cận Ngôn nhai mấy miếng, thật sự là khó mà nuốt xuống được. Anh hơi nhớ những bữa sáng đa dạng Giản Dao làm mỗi ngày, nhưng một khi nhận ra mình đang nhớ nhung, anh sẽ ra lệnh cho bản thân lập tức ngừng lại.

"Cậu không thể rán cá sao?" Bạc Cận Ngôn hỏi.

An Nham: "Không phải hai hôm trước mới ăn rồi sao? Hơn nữa nào có ai ăn cá vào buổi sáng chứ?" Cậu lại liếc Bạc Cận Ngôn: "Mắt anh không nhìn thấy, ăn nhiều cá cũng không tốt, nhỡ bị hóc xương thì sao? Chẳng lẽ còn muốn tôi gỡ xương cho anh?"

"Ha ha..." Bạc Cận Ngôn khẽ nói: "Lo quá nhiều rồi đấy, tôi nhắm mắt lại cũng có thể nhổ hết xương cá ra."

https://thuviensach.vn

An Nham: "..."

Cậu thật sự không muốn nói chuyện với người này nữa. Chỉ là khi ngẩng đầu, lại nhìn thấy chiếc kính râm trên mặt Bạc Cận Ngôn, còn cả khuôn mặt tuấn tú đen sì của anh. Trong phút chốc An Nham lại hơi mềm lòng, thỏa hiệp nói: "Vậy hôm nay tôi lại đi siêu thị, mua ít hamburger bò, xúc xích cá, và cá viên về. Nếu có cá tươi, sẽ mua một con."

Bạc Cận Ngôn gật đầu, tỏ vẻ chấp nhận.

Sau khi ăn sáng xong, An Nham vô cùng không muốn rửa bát, để vào chậu rửa coi như không thấy. Cậu lái xe, hai người xuống núi. Chỗ này gọi là thành phố Tuân, ở vùng trung bộ phía nam, không lớn mà cũng không nhỏ. Bạc Cận Ngôn lựa chọn nơi này ở ẩn chỉ vì từng có quan hệ với người nào đó ở đây. Ngay cả nhà ở của bọn họ cũng là do người nọ hỗ trợ thu xếp. Nhanh chóng tới cửa đội cảnh sát hình sự, An Nham dừng xe, Bạc Cận Ngôn chống gậy, bước lên bậc tam cấp. Người đàn ông mặc âu phục đi giày da, tiến thẳng vào đội cảnh sát hình sự, lại là một người mù. Mỗi khi đến luôn khiến người ta liếc mắt, thỉnh thoảng cũng có tiếng bàn tán xì xào, Bạc Cận Ngôn chả bao giờ quan tâm. An Nham cũng thế, hai tay đút trong túi quần, đi theo phía sau anh, nhìn không chớp mắt. Song hôm nay lại không có ai đón tiếp bọn họ. Người cảnh sát phụ trách tiếp khách nói: "Xin lỗi giáo sư Bạc, Tiểu An! Hôm nay sếp của chúng tôi có việc đi ra ngoài, phải đón vị khách quan trọng khác, nhưng tất cả tài liệu về vụ án sau khi giáo sư Bạc giúp đỡ chúng tôi phá án đều ở trong này. Nếu các anh có yêu cầu gì cũng có thể nói thẳng với tôi."

An Nham nhận lấy tài liệu, Bạc Cận Ngôn khẽ nói: "Cám ơn."

Người cảnh sát còn muốn nói thêm mấy câu nữa, Bạc Cận Ngôn nghiêng tai lắng nghe một chút động tĩnh trong văn phòng, chợt nở nụ cười, hỏi: "Gần đây đang bận vụ án gì lớn sao?"

https://thuviensach.vn

Người cảnh sát hơi sợ run, thấy An Nham cũng nhìn mình, vội nói: "Không có. Gần đây không có vụ án nào, chỗ chúng tôi nhỏ làm sao thường xuyên xảy ra vụ án. Đúng rồi...cấp trên muốn tới kiểm tra, mọi người đang bận rộn chuẩn bị."

Cậu ta nói rất hợp lí, An Nham lộ ra vẻ mặt thản nhiên, Bạc Cận Ngôn chỉ mỉm cười, đột nhiên đứng thẳng dậy: "Nếu không có vụ án, vậy chúng tôi xin phép cáo từ." Xoay người muốn đi.

Người cảnh sát vội nói: "Chờ đã! Hôm nay tuy sếp chúng tôi không ở đây, nhưng đã đặc biệt căn dặn nhà ăn chuẩn bị đồ ăn, mấy anh em muốn mời giáo sư một bữa cơm, biểu đạt chút cảm tạ..."

Bạc Cận Ngôn không hề dừng bước, chỉ nói: "Không cần, tôi không thích ăn cơm với người lạ."

Người cảnh sát: "..."

An Nham nở nụ cười thản nhiên sâu xa với người cảnh sát, rồi cũng đút tay vào túi xoay người rời đi. Hai người nhanh chóng đi xa. Người cảnh sát sửng sốt một lúc lâu, thở dài, cầm lấy điện thoại, gọi cho người nọ: "A lô, sếp ạ, giáo sư Bạc đến rồi, nhưng lại đi luôn. Không ở lại ăn cơm với chúng ta."

Sau khi rời khỏi cục cảnh sát, Bạc Cận Ngôn và An Nham đi ăn cơm trưa. Các thành phố miền nam hoặc nhiều hoặc ít đều có chút tương đồng, đường phố náo nhiệt, khu ăn vặt la liệt, nhà lầu cao thấp. An Nham tìm một quán ăn nhỏ, hai người gọi một bàn đồ ăn: một con cá ba cân, một đĩa đùi gà kho...

Trong lúc đó Bạc Cận Ngôn hỏi nhân viên: "Có hoành thánh da cá không?"

Nhân viên hơi sửng sốt, nói: "Cái gì thế? Không có."

https://thuviensach.vn

An Nham: "Anh có thể đừng yêu cầu cao với việc ăn uống thế không?"

Bạc Cận Ngôn: "Không thể."

Bộ dáng không thuận theo, nhấc cốc nước, nhớ tới sau khi về nước, lần đầu tiên trong đời được ăn món hoành thánh da cá kia, cũng là ở thành nhỏ phía nam, cô làm cho anh ăn. Cùng với...một người khác. Dường như anh đã trải qua tất cả ấm áp tốt đẹp trong đời này, đều là nhờ hai người rực rỡ như cầu vồng kia ban tặng. Anh từng cùng lúc có được cả hai người bọn họ, vừa có tình bạn, vừa có cả tình yêu. Bạc Cận Ngôn gạt gọng kính râm, sắc mặt bình tĩnh. An Nham ngồi ở bên cạnh, yên lặng chơi trò chơi. Ánh mắt chú ý tới vị trí Bạc Cận Ngôn ngồi gần lối đi nhỏ, dễ dàng bị người đến người đi chạm vào, liền khẽ nói: "Ngồi sang phải một chút."

Cậu không nói nguyên nhân, nhưng Bạc Cận Ngôn vẫn dịch chuyển vị trí. Đồ ăn được mang lên, hai người im lặng ăn. Ăn đã tương đối no, An Nham nhấp ngụm hồng trà lạnh, bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi: "Lão đại, khi nào chúng ta trở về?"

Bạc Cận Ngôn im lặng một lát, đáp: "Nhiều nhất là ba tháng, tôi sẽ kết thúc tất cả với bọn họ."

An Nham im lặng gật đầu: "Rõ."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Bên ngoài trời vẫn còn tối, Phương Thanh đã bị điện thoại đánh thức, bắt máy nói hai câu, cả người anh ta lập tức tỉnh táo, sau khi cúp máy gọi ngay cho Giản Dao. Trời chưa sáng đã di chuyển, khi ngồi trên taxi, cả thành phố vẫn chìm trong yên tĩnh, đèn đường vẫn còn sáng, chỉ có mấy công nhân vệ sinh đang quét rác. Còn hai người bọn họ đang cô độc trên đường. Giản Dao nói: "Thành phố Tuân tiếp giáp ngay với thành phố Đồng quê em."

Phương Thanh: "Hả? Vậy có muốn tranh thủ thời gian về nhà không?"

"Không cần."

Phương Thanh liếc cô, nói tiếp: "Thành phố Tuân này khá thú vị. Anh nhìn tài liệu, thành tích phá án của bọn họ rất khá. Nửa năm nay tỉ lệ phá án đứng đầu tỉnh, còn bắt được mấy tên tội phạm cả nước đang truy nã. Khủng thật đấy!"

Giản Dao mỉm cười: "Đi sẽ biết mà."

Phương Thanh: "Đây là vụ án thứ hai mươi của hai anh em mình nhỉ?"

Giản Dao suy nghĩ, đáp: "Đúng vậy."

Phương Thanh bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Có phải cúng đủ bảy tuần bốn mươi chín vụ án thì hai người kia sẽ trở về không?"

Giản Dao nhìn về phía trước, không đáp.Chỉ còn lại hai người thì vẫn là tổ vụ án đặc biệt. Xuống máy bay, còn phải ngồi ô tô hai tiếng. Khi Giản

https://thuviensach.vn

Dao và Phương Thanh rời khỏi bến xe, đã nhìn thấy hai chiếc xe cảnh sát đứng ở bên ngoài, là xe của cục cảnh sát địa phương. Người đứng đầu là Thiệu Dũng, ông cười giơ tay ra với bọn họ: "Hoan nghênh hai người, cô Giản và tổ trưởng Phương. Tôi là Thiệu Dũng đội trưởng đội cảnh sát hình sự. Cám ơn hai người đã đến giúp đỡ chúng tôi vụ án này."

Giản Dao và Phương Thanh vội vàng khách khí chào hỏi. Hai bên lên xe, Giản Dao nhìn kĩ Thiệu Dũng, chợt ngẩn người. Tới vội vàng nên cô cũng chưa kịp xem tài liệu về cảnh sát địa phương. Lúc này khi nhìn thấy Thiệu Dũng, cơ thể cao lớn cường tráng, khuôn mặt rõ nét, hình như đã từng gặp ở đâu đó. Chỉ là mấy năm nay cô trải qua rất nhiều vụ án, gặp qua rất nhiều người, lại không giống như Bạc Cận Ngôn đã gặp là không quên được, nhất thời không nhớ ra đã gặp ông ở đâu. Cô quan sát Thiệu Dũng. Đúng lúc này Thiệu Dũng kéo cửa xe ra, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô. Ánh mắt của người cảnh sát già thâm trầm như nước, hình như có lo lắng, rồi lại giấu diếm thứ gì đó, Giản Dao không nhìn ra.

Đây là một vụ án giết người vô cùng biến thái và sáng tạo. Giản Dao không thể không đánh giá như vậy. Ít nhất là cô chưa từng bao giờ trải qua, hơn nữa khi nhìn ảnh chụp hiện trường đột nhiên cảm thấy sợ. Trong văn phòng đội cảnh sát hình sự, ngọn đèn đã tắt hết, chỉ còn đèn chiếu phim, Thiệu Dũng chủ trì hội nghị, Giản Dao và Phương Thanh ngồi bên cạnh ông. Một người cảnh sát đang giới thiệu vụ án:"Người chết Nhiếp Thập Quân, 24 tuổi, nữ, người trong tỉnh, khi còn sống làm tài vụ trong một công ty phần mềm. Độc thân chưa kết hôn."

Trên màn hình xuất hiện một cô gái trẻ tuổi. Tóc ngắn, chiều cao trung bình, gầy đét, mặc áo sơ mi quần dài bình thường, đây là tấm ảnh thường ngày. Trên mặt Nhiếp Thập Quân cũng không có nụ cười nào. Bởi vì từng đọc lướt qua nghiên cứu vi biểu tình với Bạc Cận Ngôn, cho nên mấy năm nay Giản Dao cũng có thể nhận xét được một người qua tướng mạo. Tướng

https://thuviensach.vn

mạo của Nhiếp Thập Quân bình thường, biểu tình cẩn trọng, có vẻ hơi hướng nội. Tóm lại thoạt nhìn cả người vô cùng bình thản.

"5 giờ 30 sáng hôm qua một công nhân vệ sinh của công viên Vọng Giang phát hiện ra thi thể. Bước đầu pháp y phán đoán thời gian tử vong là khoảng từ 22 đến 23 giờ đêm hôm trước. Nguyên nhân tử vong là do bị người dùng dây thừng siết cổ, dẫn đến ngạt thở tử vong. Chúng tôi nhận được báo án, lập tức đến công viên phong tỏa hiện trường."

Trên màn hình xuất hiện một con đường nhỏ, đi sâu vào trong rừng cây. Con đường đá ngoằn ngoèo, bên cạnh còn có mấy khối đá trang trí. Hoa cỏ bên đường mọc thành bụi. Nhiếp Thập Quân cuộn tròn giữa đường.

"Là con bướm." Thiệu Dũng trầm giọng nói, "Tôi đã gọi điện nhờ giáo sư ở sở nghiên cứu côn trùng tỉnh cố vấn, hình vẽ này vô cùng giống một loại bướm có tên gọi "bướm đuôi nhạn". Trong tỉnh ta không ít thành phố đều có, nhưng hoàn cảnh sinh thái mấy năm nay không tốt lắm, số lượng ít hơn so với trước kia."

Đám cảnh sát xung quanh thấp giọng thảo luận, Phương Thanh nghiêng đầu nhìn Giản Dao, nhỏ giọng hỏi: "Có cảm giác gì?"

Ánh mắt Giản Dao nhìn chằm chằm màn hình, chậm rãi nói: "Cảm giác hắn vô cùng kiên nhẫn, nhưng tâm trạng tràn ngập áp lực."

Phương Thanh biến sắc. Người cảnh sát tiếp tục nói: "Từ hôm qua đến giờ, chúng tôi đã nhanh chóng triển khai điều tra. Tình hình điều tra trước mắt được như sau:

Một, địa điểm xảy ra vụ án là nơi sâu hẻo lánh trong công viên, không có trang bị camera. Lúc ấy thời gian đã khuya, không có người chứng kiến. Camera ở cửa công viên quay được thời gian Nhiếp Thập Quân chạy bộ vào là lúc 22:05, do đó có thể suy đoán thời gian cô ta chạy tới địa điểm

https://thuviensach.vn

xảy ra vụ án là khoảng từ 22:20 đến 22:25. Điều này cũng phù hợp với thời gian bị giết hại pháp y suy đoán.

Hai, quan hệ trong gia đình Nhiếp Thập Quân đơn giản, cha mẹ đều ở quê, không có anh chị em. Theo phản ánh của đồng nghiệp trong công ty phần mềm, tính cách Nhiếp Thập Quân hướng nội, theo khuôn phép cũ, rất ít giao tiếp, trao đổi với nhóm đồng nghiệp hàng ngày không nhiều, chưa bao giờ có xung đột với ai, cũng không có rắc rối về phía tài chính, trong tài khoản ngân hàng của cô ta còn có 10 nghìn định kỳ và hơn 2 nghìn tiền mặt, không mắc nợ.

Ba, bạn bè của Nhiếp Thập Quân rất ít, chỉ qua lại với một người bạn cùng phòng, cũng là bạn thời đại học, là một cô gái tên Phùng Duyệt Hề. Nhưng trước một ngày xảy ra vụ án, Phùng Duyệt Hề vừa về quê, hôm nay mới về. Chúng tôi đã phái người ra bến xe, chắc chắn sẽ sớm đưa đến cục."

Phương Thanh híp mắt, nói: "Nói cách khác, hiện tại mấy phương diện báo thù, tình cảm, tiền bạc, đều không tìm được manh mối và lý do rõ ràng. Nhiếp Thập Quân lại đột nhiên bị người dùng cách thức kì quái giết chết."

"Đúng vậy." Thiệu Dũng đáp, "Cho nên chúng tôi mới mời chuyên gia tâm lý tội phạm đến hỗ trợ." Ông nhìn về phía Giản Dao, Giản Dao tiếp xúc tầm mắt với ông, gật đầu nói: "Chúng tôi sẽ làm hết sức."

"Vậy cô Giản cho rằng hắn là loại người thế nào?" Thiệu Dũng hỏi.

Giản Dao nhìn thẳng ông, đáp: "Trước mắt mới chỉ có một vụ án này, cho nên tạm thời chưa thể có kết luận, nhưng chúng tôi sẽ nhanh chóng nắm chắc manh mối sâu hơn, đưa ra bức họa tội phạm."

Sau khi hội nghị kết thúc không bao lâu, người có liên quan đến vụ án, Phùng Duyệt Hề bạn thân của Nhiếp Thập Quân đến cục cảnh sát. Giản Dao và Phương Thanh cùng dự thính hỏi cung cô ta. Mặt mày Phùng Duyệt Hề rạng rỡ, mọi người cảm thấy cô ta là người khác hoàn toàn với Nhiếp

https://thuviensach.vn

Thập Quân. Phùng Duyệt Hề ngồi trong phòng thẩm vấn, mặc áo cánh dơi, phía dưới là đôi giày cao bảy phân. Giản Dao nhận ra đôi giày kia thuộc nhãn hiệu khá nổi, giá cả không hề rẻ, lại thêm mái tóc dài, trang điểm nhẹ, vừa nhìn đã biết là một cô gái có dung mạo xuất chúng. Cô ta cũng không phải người hướng nội, dù hốc mắt vì khóc mà sưng đỏ, nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn cảnh sát. Cảnh sát đưa ra câu hỏi gì đều vô cùng phối hợp trả lời, hiển nhiên là cô gái giỏi giao tiếp. Hai tay Phùng Duyệt Hề nắm chặt cốc nước, giống như có thể nhận thêm được chút ấm áp. Trên thực tế cho tới bây giờ cô ta vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận chuyện Nhiếp Thập Quân đột nhiên bị giết.

"Cô là bạn thân của Nhiếp Thập Quân, vậy cô có biết thường ngày cô ta có thù oán với ai không?" Người cảnh sát hỏi.

Phùng Duyệt Hề lắc đầu: "Không có. Thập Quân...rất ít nói, tiếp xúc cũng không nhiều người, căn bản sẽ không kết thù với ai."

"Cô ta có bạn trai không? Hoặc là gần gũi với người đàn ông nào?"

Phùng Duyệt Hề vẫn lắc đầu: "Không có. Cậu ấy không có bạn trai."

"Có thể có đàn ông theo đuổi cô ta mà cô không biết?"

"Không đâu." Phùng Duyệt Hề khẳng định, "Phần lớn thời gian cậu ấy đều ở nhà hoặc là ở cùng với tôi, cậu ấy chắc chắn không có bạn trai."

Nói tới đây, trong đầu Phùng Duyệt Hề hiện lên rất nhiều hình ảnh. Người ngoài cảm thấy Nhiếp Thập Quân hướng nội quái gở, không nên gần gũi. Thực ra tiếp xúc lâu mới biết được Nhiếp Thập Quân thực ra là người tinh tế, dịu dàng. Phùng Duyệt Hề nhớ tới mỗi sáng Nhiếp Thập Quân đứng ở cửa, cười nói với cô ta: "Hề Hề, tối nay muốn ăn gì, tan làm tớ mua về nhà nấu?"

Cô ta không ngừng reo lên: "Thập Quân giỏi quá! Vạn tuế!"

https://thuviensach.vn

Nhớ tới mỗi lần hai người cùng nhau đi dạo phố, Nhiếp Thập Quân cầm lấy một hộp phấn, mỉm cười đưa tới trước mặt cô ta, nói: "Màu này tôn da cậu."

Khi cô ta phiền muộn vì tình yêu, ngồi im lặng trên sô pha, Nhiếp Thập Quân ngồi xuống bên cạnh cô ta nói: "Hề Hề, tớ thấy bọn họ không thích hợp với cậu. Bộ dạng tốt nhưng bằng cấp thấp, có lợi ích gì chứ? Qua lại với người không phải thành phần trí thức, không làm việc trong văn phòng, lại không hài hước, cũng chả quyến rũ, cậu thật sự không bận lòng sao?"

Lúc ấy Phùng Duyệt Hề cũng hoảng hốt, nhưng cũng có chút cảm giác hơn hẳn người khác, nói: "Thập Quân, cậu không biết đâu, tớ cũng không biết tại sao hai người bọn họ thích tớ. Từ nhỏ ba bọn tớ đã lớn lên cùng nhau, bọn họ đều đối xử với tớ rất tốt, nhưng lựa chọn nhiều năm như vậy, tớ không chọn được..."

Nhưng hôm nay người hỏi han cô ta ân cần, cẩn thận chăm sóc cô ta, đưa ra lời khuyên về tình yêu cho cô ta, lại bị kẻ xa lạ tàn nhẫn sát hại. Tất cả mọi người đều nói là sát thủ liên hoàn đáng sợ giết chết Nhiếp Thập Quân. Nghĩ đến đây, Phùng Duyệt Hề cảm thấy vô cùng bi thương, nhắc đến Nhiếp Thập Quân đều cảm thấy cô ấy vô cùng tốt. Cô ta ngẩng đầu nói với cảnh sát: "Anh cảnh sát, xin các anh nhất định phải bắt lấy hung thủ, báo thù cho Thập Quân!"

Cô ta bật khóc, người cảnh sát cũng hơi xúc động, lấy khăn giấy đưa cho cô ta: "Yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cố hết sức."

Cách tấm kính, Thiệu Dũng nói: "Cô ta có đủ chứng cứ vắng mặt tại hiện trường. Trước ngày xảy ra vụ án một hôm, cô ta đã về quê. Hôm nay mới trở về, vé xe, nhân chứng, camera đều có."

Phương Thanh và Giản Dao gật đầu. Giản Dao nói: "Nhìn phản ứng của cô ta, có lẽ là không biết chuyện."

https://thuviensach.vn

Lúc này người cảnh sát lại hỏi Phùng Duyệt Hề: "Mỗi ngày Nhiếp Thập Quân đều chạy bộ vào giờ đó sao?"

Phùng Duyệt Hề đã khống chế được cảm xúc, giọng nói cố gắng bình tĩnh, đáp: "Đúng vậy. Cậu ấy làm việc rất có kế hoạch, mỗi ngày 9 giờ 45 phút ra ngoài, đến công viên chạy bộ, 11 giờ sẽ từ công viên trở về. Mỗi ngày đều như thế."

"Cô có cùng chạy với cô ta không?"

"Lúc đầu...tôi từng cùng chạy mấy ngày, sau đó thì không."

"Trừ cô ra, còn có ai biết thói quen chạy bộ của cô ta không?"

Phùng Duyệt Hề hơi sửng sốt, cúi đầu suy nghĩ đáp: "Có lẽ là chỉ có mình tôi. Có thể hàng xóm cũng chú ý chăng?"

Lại hỏi một số vấn đề, thật sự chả tìm ra được tin tức có giá trị nào, người cảnh sát nói: "Vậy hôm nay đến đây thôi, cám ơn sự hợp tác của cô. Có gì chúng tôi sẽ liên lạc với cô sau."

Phùng Duyệt Hề tỏ ý phối hợp bất cứ lúc nào. Người cảnh sát nói tiếp: "Một lát nữa chúng tôi sẽ lái xe đưa cô về."

Phùng Duyệt Hề đáp: "Cám ơn, không cần đâu, bạn tôi sẽ lái xe tới đón. Tôi tạm thời đến ở nhà bạn."

"Vậy cô chú ý an toàn."

Giản Dao và Phương Thanh quyết định đến hiện trường vụ án. Hai người nghỉ ngơi một lúc trong kí túc xá cục cảnh sát, Giản Dao ra ngoài khi hoàng hôn gần buông xuống, nhanh chóng tới cửa cục, từ xa đã nhìn thấy Phương Thanh đứng bên cạnh một chiếc xe cảnh sát, ánh mắt nhìn đi nơi khác. Giản Dao nhìn theo tầm mắt anh ta, hóa ra chú bảo vệ trong phòng trực ban

https://thuviensach.vn

đang xem TV. Là bộ phim truyền hình cổ trang của Kim Hiểu Triết. Giản Dao đứng im, cũng không gọi Phương Thanh. Phương Thanh cũng phát hiện ra cô, vẻ mặt bình thản quay đầu: "Đi thôi. Đến hiện trường vụ án chạy hai vòng."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Giống như rất nhiều thành thị nhỏ khác, từ bùn đất sắt thép và dòng người mênh mông tạo thành thời đại xây dựng tốc độ cao, công viên Vọng Giang trở thành nơi đi dạo của rất nhiều người dân thành phố Tuân vào chiều tà và cuối tuần. Cho dù xảy ra án mạng kinh người, gióng trống khua chiêng chỉ sợ lòng người càng thêm khủng hoảng, do đó cảnh sát chỉ phong tỏa khu rừng sâu nhất trong công viên, hơn nữa còn phái một ít cảnh sát mặc thường phục tuần tra.

Khi Giản Dao và Phương Thanh đến nơi, sắc trời còn chưa tối, có thể thấy rõ ràng nơi xảy ra vụ án. Tảng đá con đường nhỏ giống y như đúc trên ảnh, hai bên thấp thoáng cây cối. Có thể tưởng tượng hôm xảy ra vụ án lại vào đêm khuya, hành tung của hung thủ dễ dàng che giấu thế nào mà không bị người chú ý.

Bên ven đường còn có mấy tảng đá lớn, tô điểm thêm vào. Phương Thanh lấy kính lúp ra, ngồi xổm xuống bên tảng đá bắt đầu xem xét: "Trên báo cáo điều tra cho hay trên tảng đá này có để lại vết cào từ móng tay của nạn nhân. Xem ra giãy giụa rất dữ dội đấy."

Giản Dao liếc anh ta, đều nhìn thấy suy đoán trong mắt cả hai. Rồi sau đó cô bắt tay vào làm việc, ngồi xổm xuống mặt đất trước hình vẽ cánh bướm, cẩn thận tỉ mỉ quan sát.

Cách hai ngày hai đêm, bởi vì thành phố Tuân không có mưa, hình vẽ vẫn sáng rõ như mới. Giản Dao mở bản báo cáo trong tay ra, trên đó có ghi:

https://thuviensach.vn

loại sơn vẽ này là một sản phẩm khá có tiếng trong thị trường thành phố, giá cả cũng không rẻ, doanh số trên cả nước rất khá.

"Có cảm giác gì, nữ thần côn?" Phương Thanh hỏi.

Anh ta đã quen lắm mồm, mỗi lần Giản Dao dùng tâm lý học tội phạm phá án, tâm trạng của anh ta rất tốt, luôn ở bên cạnh không ngừng gọi "thần côn", "bán tiên". Giống như ở trong quá khứ Giản Dao trêu ghẹo Bạc Cận Ngôn.

"Gào thét..." Giản Dao nhìn chằm chằm hình vẽ trên mặt đất, đáp, "Thần côn cho rằng khi kẻ tình nghi đang vẽ con bướm, tâm trạng vô cùng dịu dàng, bình tĩnh. Anh xem này, nét vẽ mượt mà, bức tranh cũng dịu dàng, không có tí điên cuồng quái đản nào."

Phương Thanh cười: "Thú vị đấy."

"Bên anh có phát hiện gì không?"

Cánh tay Phương Thanh đặt lên tảng đá, ngón tay khẽ gõ: "Bên anh phát hiện cũng coi là lớn. Nhìn này, ba tảng đá này, vị trí cao thấp, đều để lại vết cào của nạn nhân. Cây cỏ bên cạnh còn có một chỗ bị giẫm gãy, để lại dấu vết có giá trị nhất của kẻ tình nghi. Anh xem báo cáo thấy là size 40, giám định là một loại giày thể thao sử dụng cho việc chạy đua, ít nhất đã đi hơn một năm..."

Giản Dao đứng lên, nói: "Nhưng bên Thiệu Dũng cũng từng nói, qua thăm dò, doanh số của loại giày này rất tốt, hơn nữa doanh số trên mạng cũng rất cao, không thể đi theo con đường này."

"Nhưng anh có thể dựa vào đó suy đoán tuyến đường di chuyển của quá trình giết người đêm đó." Phương Thanh khẽ cười nói, đứng ở trước mặt Giản Dao, ngón tay chỉ vào giữa không trung hư ảo, nhưng lại như vẽ ra đường gấp khúc rõ nét, "Nhiếp Thập Quân chạy từ hướng này đến đường

https://thuviensach.vn

nhỏ, tất nhiên là hung thủ tập kích cô ta từ phía sau, cho nên móng tay của cô ta mới tồn tại ở tảng đá đầu tiên này, để lại vết cào."

Ánh mắt Giản Dao sáng lên.

"Sau đó cô ta bị kéo lùi lại." Phương Thanh nói, "Lúc này cô ta giãy dụa rất kịch liệt, hai người giẫm lên mặt cỏ, cho nên vị trí của dấu vết rất cao, góc độ cũng lớn hơn, cào vào tảng đá bên cạnh."

"Em có linh cảm." Giản Dao nói.

Phương Thanh nhìn cô: "Đúng vậy, anh cũng thế."

Hai người cùng kêu lên: "Lính mới."

Sau khi xem xong hiện trường vụ án, hai người lại đi một vòng quanh công viên. Trời đã tối rồi, trong công viên toàn là người âm thanh ồn ào. Nhắm mắt lại cũng có thể hình dung người đến công viên vào đêm đó không hề ít. Muốn tìm ra hung thủ ở trong biển người mờ mịt, gần như là bất khả thi.

Khi hai người quay về cục cảnh sát đã là chín giờ hơn, nhưng đèn đuốc vẫn sáng trưng. Phương Thanh đỗ xe ở bãi, thấy phía đối diện cũng có một chiếc xe dừng lại. Bọn họ thấy được một gương mặt rất quen thuộc.

Phùng Duyệt Hề.

Buổi tối đầu thu, Phùng Duyệt Hề mặc một chiếc áo gió, đi giày cao gót, đứng ở trước bãi đỗ xe, bộ dáng đáng yêu điềm đạm động lòng người. Một người đàn ông xuống xe, đi đến trước mặt cô ta, hai người nói mấy câu gì đó, người đàn ông khoác vai cô ta đưa lên xe. Trên ghế cạnh tài xế còn có một người đàn ông đang ngồi. Đó là một chiếc xe khá tốt, phải khoảng hai, ba mươi vạn, cũng không phải hạng xoàng trong thành phố này.

https://thuviensach.vn

Giản Dao nhìn thấy bọn họ, nói: "Chắc là bạn của Phùng Duyệt Hề tới đón."

Phương Thanh lại cười lạnh nói: "Người đẹp đúng là không thiếu người che chở."

Giản Dao quay đầu nhìn người đàn ông đã gần ba mươi mà vẫn "đố kị tuổi trẻ", trong lòng hiểu rõ anh ta đang "đố kị" điều gì. Một lúc lâu sau, thấp giọng nói: "Chậc, để dê nuôi trong nhà chạy mất, mà lại đi chế giễu con dê xinh đẹp nhà người khác."

Phương Thanh: "...Thần côn câm miệng."

Hai người lên lầu, nhìn thấy một mình Thiệu Dũng đứng trong hành lang hút thuốc. Màn đêm phía sau ông đã lan tràn, ngọn đèn chập chờn, ông cầm điếu thuốc, vừa cô độc lại thâm trầm. Hơn nữa dáng người cường tráng, khi còn trẻ cũng anh tuấn bức người, lúc này đứng tại chỗ không thể phân biệt được tóc mai của ông hay khói thuốc trắng hơn.

Trong lòng Giản Dao chấn động.

Đây vốn là hình ảnh bình thường, có lẽ ở rất nhiều cục cảnh sát đều có thể nhìn thấy người cảnh sát già làm việc cả đời, nhưng hình ảnh trong tối nay để lại ấn tượng sâu sắc cho Giản Dao. Cô lập tức nhớ ra mình đã gặp Thiệu Dũng ở đâu. Ánh mắt cô giật giật, nhưng tại sao Thiệu Dũng lại làm ra vẻ không biết cô. Hoặc là ông đã quên lần bèo nước gặp nhau kia rồi. Song Giản Dao luôn cảm thấy trong ánh mắt ông có thứ gì đó khi nhìn cô. Hơn nữa người cảnh sát lâu năm đã trở nên lão luyện khó mà dễ dàng quên được người đã từng gặp.

Giản Dao và Phương Thanh đi về phía ông. Nhận ra tiếng động, Thiệu Dũng quay đầu, dập thuốc, lộ ra vẻ mặt ôn hòa bình tĩnh nhìn bọn họ.

"Lão Phương, anh vào trước đi." Giản Dao nói.

https://thuviensach.vn

Phương Thanh bất ngờ liếc cô, lại nhìn Thiệu Dũng, đi vào. Thiệu Dũng hơi cau mày, bất động như nước. Giản Dao nhìn ông, nở nụ cười, nói: "Đội trưởng Thiệu, hai năm trước vào dịp Quốc khánh, Cận Ngôn...ở nhà dưỡng thương. Chú từng mang theo một vụ án chưa giải quyết 15 năm trước đến tìm anh ấy. Lúc ấy anh ấy có đưa ra đề xuất cho chú, sau đó vụ án đã được phá, có đúng không?"

Thiệu Dũng chậm rãi nở nụ cười ôn hòa, nói: "Giản Dao, cả đời này chú đều cảm tạ sự trợ giúp của giáo sư Bạc đối với vụ án đó."

Giản Dao đã xác định chắc chắn. Đúng vậy, Thiệu Dũng chính là người tới lúc ấy. Bởi vì thời gian đó, danh tiếng của Bạc Cận Ngôn lan rộng, rất nhiều người từ địa phương lên tìm anh nhờ giúp đỡ, cho nên Giản Dao nhất thời chưa nhớ ra Thiệu Dũng là ai. Sau khi vụ án được phá, hình như Bạc Cận Ngôn và Thiệu Dũng vẫn còn duy trì liên lạc, chỉ là Giản Dao không tham gia vào thôi. Tính cách Bạc Cận Ngôn quái gở, có thể giao lưu với Thiệu Dũng cũng coi như là hiếm có.

"Không có gì." Giản Dao nói, "Cũng cám ơn chú đã tin tưởng Cận Ngôn."

Cô nói vô cùng bình tĩnh, thậm chí trong mắt còn có ý cười. Thiệu Dũng nghĩ nhắc đến chuyện của Bạc Cận Ngôn mà vợ cậu ta vẫn bình thản kiêu ngạo như vậy, điều này khiến Thiệu Dũng cảm động. Song Giản Dao lại hỏi: "Nhưng đội trưởng Thiệu à, tại sao hôm nay chú lại làm như không biết cháu vậy?"

Thiệu Dũng nhìn cô, không đáp.

Nhìn vào ánh mắt ông, trong lòng Giản Dao chấn động, nhớ đến chuyện ông báo cáo lên Bắc Kinh, xin sự giúp đỡ của chuyên gia tâm lý tội phạm...

Có thứ gì đó chợt lóe qua trong lòng Giản Dao, nhưng lại không thể bắt lấy chuẩn xác.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, bên trong cửa truyền đến tiếng gọi ầm ĩ: "Sếp, sếp! Vào đây một chút!"

Thiệu Dũng xoay người đi vào phòng, thấp giọng nói: "Giản Dao, chú hi vọng cháu và Cận Ngôn bình an."

Giản Dao ngẩn ra, nhìn bóng dáng già nua mà rắn rỏi của Thiệu Dũng, cuối cùng khẽ thở dài.

Thiệu Dũng đúng là đã bán nút thắt cho Giản Dao rất tốt, nhưng cân nhắc đến việc người nọ tính cách cổ quái, lại gặp đại nạn, trở nên càng khó nắm bắt, Thiệu Dũng cũng không muốn hành động thiếu suy nghĩ. Ông càng vui hơn khi nhìn thấy họ thuận theo tự nhiên gặp lại, còn ông chỉ cần biết thế là tốt rồi. Song ông không nghĩ tới bọn họ sẽ gặp lại nhau nhanh như vậy. Cấp dưới gọi ông quay về văn phòng, nhìn sắc mặt của cấp dưới, tim ông khẽ đập mạnh. Đẩy cửa ra, thấy hai người kia đã đến đây từ lúc nào, đang ngồi trên sô pha.

Giản Dao trở lại chỗ ngồi tạm thời của mình, ngồi xuống là bắt đầu phác họa bức tranh tâm lý tội phạm bước đầu. Phương Thanh ở bên cạnh hút thuốc, đi qua hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì." Giản Dao đáp, "Chỉ là đột nhiên nhớ ra, trước kia Thiệu Dũng từng qua lại với Cận Ngôn và em."

Phương Thanh "chậc" một tiếng.

Lúc này đã là đêm khuya, trong văn phòng một nửa vị trí đã trống không, đều đang ở bên ngoài điều tra vụ án, còn một nửa giống như Giản Dao, đang cúi đầu sắp xếp lại tài liệu trong tay. Trong lúc nhất thời có vẻ vô cùng yên tĩnh, chỉ có chiếc bật lửa trong tay Phương Thanh trượt lên trượt xuống. Chỗ ngồi bên cạnh Phương Thanh và Giản Dao tương đối im lặng, có lẽ không phải tất cả cảnh sát đều để ý tới sự trở lại của bọn họ. Lúc này có một cảnh sát từ cửa đi vào khá lanh lợi, vẻ mặt cổ quái, vỗ vai người còn

https://thuviensach.vn

lại, thấp giọng nói: "Này, nghe nói người kia lại tới nữa à? Tôi nghe chú Trương ở dưới lầu nói."

Giản Dao đang cầm bút viết: "Kẻ tình nghi trong độ tuổi từ 20 đến 40..." Lỗ tai nghe thấy tiếng đối thoại, nhưng đầu bút không hề ngừng lại.

"Ai vậy?" Có người hỏi.

"Chậc! Chính là cái người ở trên núi đó, đeo kính râm mang khẩu trang, mặc áo khoác đen, cổ quái..."

Giản Dao đang viết đến "tình hình kinh tế khá tốt", đầu bút đột nhiên dừng lại. Phương Thanh ở bên vẫn trượt bật lửa lên xuống.

"Chậc, cậu nói anh ta à. Nghe nói trước kia anh ta là thần thám, phá được rất nhiều vụ án lớn, là anh em tốt với đội trưởng Thiệu của chúng ta đấy."

"Đúng vậy. Chỉ là hiện tại..."

Chỉ là hiện tại.

Cây bút trong tay Giản Dao hoàn toàn dừng lại, nhất thời không viết được nữa. Phương Thanh cũng ngẩng đầu.

Hai người cảnh sát im bặt, bởi vì cửa phòng làm việc của Thiệu Dũng truyền đến tiếng động.

Giản Dao nhìn chữ viết không biết trở nên rối loạn từ lúc nào. Trong lỗ tai bỗng nhiên chỉ còn tiếng vo ve.

Chỉ là hiện tại thần thám bị mù kia của cô đã quên đường về nhà. Một mình lưu lạc bên ngoài như trước.

Cánh cửa cách bọn họ không xa mở ra, có người chống gậy, bước chân tập tễnh đi ra. Giọng nói mang theo chút kiêu căng, khẽ cười, lại giống như

https://thuviensach.vn

tiếng đàn violoncello, vang lên trên đỉnh đầu cô: "Một vụ án của lính mới, mà coi như bảo bối giấu kín. Nghĩ vậy có thể ngăn được tôi sao? Đội trưởng Thiệu, chú cũng thật là...quá ngây thơ đấy!"

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Giọng nói kia rơi vào trong tai Giản Dao tựa như dây đàn khẽ khàng rung động. Tiếng ngân không dứt, khó mà bình tĩnh nổi. Cổ cô thậm chí hơi cứng đờ, muốn ngẩng đầu lên, nhưng nó lại không nghe theo sai bảo.Phương Thanh ở bên cạnh cũng khiếp sợ ngẩng đầu, trong nháy mắt im bặt. Cuối cùng Giản Dao vẫn nhìn qua. Người xung quanh đều như thường, tất cả đều im lặng. Cách lớp cửa kính, Giản Dao nhìn thấy anh đứng ở trong hành lang. Ngài Bạc vẫn mặc bộ âu phục màu đen như cũ, áo sơ mi màu trắng, giày da bóng loáng, cẩn thận tỉ mỉ. Anh gầy đi rất nhiều, âu phục hơi rộng, đứng im ở đó giống như một cái giá treo móc áo. Bàn tay gầy gò trắng bợt đặt trên chiếc gậy màu đen bóng loáng, không hiểu sao khiến Giản Dao cảm thấy bất ngờ. Trên mặt anh đeo một chiếc kính râm, sắc mặt lạnh lẽo. Vì vừa rồi anh ăn nói ngông cuồng, nên có rất nhiều người đang nhìn anh, còn vẻ mặt anh không hề thay đổi, lững thững đi về phía trước. Bỗng nhiên khi đi qua cửa sổ, anh hơi dừng bước. Trong nháy mắt tim Giản Dao đập lạc nhịp. Mặt anh vốn nhìn thẳng về phía trước, lúc này cách tấm kính, như thể có linh cảm, hơi nghiêng đầu nhìn về phía cô. Phương Thanh ở bên cạnh, cúi đầu mắng "Shit". Nhóm cảnh sát cũng không rõ nguyên nhân.

Viền mắt Giản Dao dần ẩm ướt, nhìn thấy mái tóc màu đen của anh, nhìn thấy chiếc kính râm đen sì che ánh sáng, theo bản năng khẽ vươn tay ra, chạm vào tấm kính, khẽ gọi: "Cận Ngôn..."

Song cách lớp kính, anh không nghe thấy, giống như chưa phát hiện ra điều gì, quay đầu đi, vẻ mặt lạnh nhạt, bước tiếp về phía trước. Bóng dáng nhanh chóng biến mất ở cuối hành lang. Giản Dao đứng tại chỗ, cả người

https://thuviensach.vn

vẫn còn cứng đờ. Phương Thanh trợn trừng mắt nhìn cô. Một suy nghĩ đột nhiên vọt vào trong đầu cô: thoạt nhìn anh chả khác gì với trước kia. Ngoài việc đôi mắt không nhìn thấy mà thôi. Tại sao đã lưỡng lự rồi còn đi nơi khác? Tại sao còn không quay về bên cạnh cô? Phương Thanh kéo lấy cánh tay Giản Dao, cô hoàn hồn, theo bản năng cùng anh ta đuổi theo. Đúng lúc này, một người đi theo Bạc Cận Ngôn từ trong văn phòng Thiệu Dũng đi ra, hai tay đút trong túi quần, bộ dáng nhàn nhã. Phương Thanh nhìn thấy người nọ, lại mắng câu "Shit". Người nọ nghe thấy, quay đầu nhìn thấy Giản Dao và Phương Thanh, ngây người tại chỗ: "Lão Phương, chị dâu..."

Phương Thanh cười lạnh không nói. Giản Dao thấp giọng nói: "Cậu còn biết gọi tôi là chị dâu."

An Nham vô cùng xấu hổ, quay đầu nhìn Thiệu Dũng đứng ở cửa, vẻ mặt mỉm cười nhìn bọn họ, nhất thời hiểu ra tất cả chuyện này là do lão cáo già sắp xếp. Chân tay cậu hơi luống cuống, trong lòng xuất hiện cảm giác kì dị, giống như đứa trẻ trốn học, bị cha mẹ vừa vặn bắt được. Nhất thời cũng không biết Bạc Cận Ngôn thế nào, đành hàm hồ nói: "Cái kia...Em đi trước nhìn xem anh ấy thế nào, anh ấy không nhìn thấy, bên cạnh cần có người..."

Lời nói còn chưa dứt đã bị Phương Thanh lấy cánh tay đè lên tường, trong nháy mắt khuôn mặt tuấn tú đỏ lên, nói không ra lời.

"Đã một năm..." Phương Thanh lạnh nhạt nói, "Sao mắt mở to thế, vẫn còn dùng được chứ?" Nói xong ra hiệu bằng mắt cho Giản Dao.

Giản Dao chỉ gật đầu một cái, đuổi theo Bạc Cận Ngôn. Cô bước nhanh trong đám người, cảnh sát, kẻ tình nghi, huy hiệu cảnh sát, tường trắng đều xẹt qua bên đường. Thế giới giống như an tĩnh lại. Trước mắt cô chỉ có một con đường nhỏ sáng ngời, bóng dáng cao lớn cô độc, đi phía trước, không quay đầu lại. Giản Dao kìm nén không để cho nước mắt rơi xuống. Cô luôn tự nói với bản thân, người đàn ông như anh nhìn thì ngây thơ nhưng thực ra

https://thuviensach.vn

thâm trầm, sẽ rời đi khi nên đi, sẽ trở về khi nên về. Nhưng nếu gặp lại thì sao? Gặp lại ở một góc vô danh vận mệnh bỏ quên. Giản Dao đột nhiên dừng bước. Cô vẫn đuổi theo anh. Bạc Cận Ngôn ngồi ở một băng ghế dưới mái hiên, chiếc gậy đặt bên cạnh, chắc chắn là đang đợi An Nham. Giản Dao cách dòng người nhìn anh. Anh ngồi thẳng lưng, hai tay đặt lên đùi, giống y như xưa. Rất nhiều người đi qua trước mặt anh, vẻ mặt anh lãnh đạm, giống như một thân cây, lười nhác chẳng muốn cử động. Có khoảnh khắc, Giản Dao vô cùng kích động, muốn chạy tới trước mặt anh, ôm hai chân anh, ngẩng đầu nhìn anh. Nhất định anh sẽ khiếp sợ, thất thố. Song Giản Dao không hề nghi ngờ về chuyện anh nhất định sẽ dang tay ra vuốt ve ôm lấy cô, giống như cô làm với anh. Nhưng có một loại cảm giác không nói nên lời ngăn cô làm như vậy. Cô tự hỏi mình là như thế này sao? Trong những ngày rời khỏi cô, anh cứ im lặng yên tĩnh như vậy, sống tại một góc nào đó. Không ai biết được tiếng tăm của anh, không ai biết được truyền kì về anh, cũng không ai biết được vết thương trên khắp người anh. Đây là cách anh muốn sao? Giống như trước kia. Anh từng bị thương nặng trong vụ án tên biến thái hoa tươi ăn thịt người, giống như rùa trốn vào vỏ, trở lại quê hương đã xa cách nhiều năm, đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài. Hiện tại, anh lại co vào trong ấy.Nhưng lần trước, cơ thể anh đã nát vụn. Lúc này lại là trái tim. Trái tim đã vỡ vụn của Bạc Cận Ngôn làm sao có thể vá lành đây? Đúng lúc này di động của Bạc Cận Ngôn vang lên. Tay anh sờ vào túi, lấy di động ra, sau đó khóe miệng khẽ nhếch lên nụ cười đắc ý: "Được rồi, nếu đội trưởng Thiệu đã chân thành mời, vậy hiện tại tôi sẽ trở về giúp đỡ các anh phá vụ án này."

Anh đứng lên, quay lại con đường cũ, đi về phía cô. Trong nháy mắt đó, máu cả người Giản Dao như đông đặc, biết rõ anh không nhìn thấy, nhưng cô vẫn không thể che giấu được cảm giác, cơ thể cứng ngắc, nóng lên. Bạc Cận Ngôn đi đến trước mặt cô, chiếc gậy còn chạm vào mũi chân cô. Anh dừng lại."Xin lỗi." Giọng nói trầm thấp, bình tĩnh, lịch sự.

https://thuviensach.vn

Giản Dao giơ tay che mặt mình, im lặng tránh đường cho anh. Bạc Cận Ngôn dường như không phát hiện ra, chậm rãi lướt qua cô. Một lát sau, cuộc họp nghiên cứu và thảo luận về vụ án sẽ bắt đầu. Biết được Bạc Cận Ngôn cũng tham gia, tâm trạng Phương Thanh như thùng pháo, không biết sẽ phát nổ lúc nào. Nổ tung khiến anh ta tràn đầy niềm vui hay là sẽ khiến nội tâm đau nhức. Nhưng lúc này anh ta càng lo lắng cho cô gái kia hơn. Phương Thanh chả có lòng dạ đi tìm Bạc Cận Ngôn và An Nham ôn chuyện, anh ta tìm một lúc lâu, mới tìm thấy Giản Dao đang ở trên sân thượng. Khi anh ta đi lên, Giản Dao đã bình tĩnh trở lại, nhưng ánh mắt sưng to. Quen biết đã hơn một năm, lần đầu tiên Phương Thanh nhìn thấy cô khóc dữ dội như vậy, nhưng điều này cũng là hiển nhiên. Giản Dao im lặng đứng bên lan can. Phương Thanh châm điếu thuốc, đứng bên cạnh cô, nói: "Vừa rồi hai người..."

"Em không nói gì với anh ấy."

"Tại sao?"Giản Dao bỗng nhiên nghẹn ngào: "Nói không nên lời."

Tim Phương Thanh nhói lên vì người bạn kiêm người em của mình. "Shit..." Anh ta khẽ mắng một tiếng, lại nói, "Nếu không anh đi đánh cậu ta nhé?"

Giản Dao miễn cưỡng cười: "Không được."

"Ép cậu ta viết bản kiểm điểm và đơn ly hôn?"

Giản Dao vẫn lắc đầu: "Không được."

Phương Thanh thở dài: "Giản Dao, sao em lại có thể dịu dàng với cậu ta như vậy? Giữa hai người, sao em luôn là người bước nhiều hơn vậy?"

Đã có người từng nói lời này khi còn sống. Vành mắt Giản Dao vốn đã khô, đột nhiên lại đỏ ửng. "Lão Phương, anh đừng nói nữa." Cô nói.

https://thuviensach.vn

Phương Thanh "Ừ" một tiếng. Nhưng một lát sau, anh ta lại nói: "Chúng ta sắp phải xuống họp rồi. Bọn Bạc Cận Ngôn cũng tham gia."

Giản Dao: "...Em biết rồi."

Một năm nay, mỗi lần nhắc đến Bạc Cận Ngôn và An Nham, vẻ mặt Phương Thanh chưa bao giờ dễ chịu. Lúc này anh ta chậm rãi nhả khói, nói: "Anh thực sự chưa từng thấy cảnh sát nào mắt đã mù mà vẫn kiên trì phá án. Dù cơ thể khỏe mạnh cũng chả làm được. Anh chàng nhà em đúng là đàn ông. Cậu ta muốn đứng lên từ chỗ đã vấp ngã."

Từ lúc bắt đầu, An Nham đã bị Phương Thanh khóa trái vào một căn phòng nhỏ. Cậu kích động không yên, muốn gọi điện thoại báo tin cho Bạc Cận Ngôn, nhưng gã này tính tình vốn cổ quái, hôm nay không biết phát điên gì, sống chết không chịu nhận điện thoại của cậu. Cuối cùng An Nham đã gọi được một cảnh sát giúp mình mở cửa, nhưng lại bị Thiệu Dũng gọi vào phòng họp. Đi vào cửa nhìn thấy mọi người đã ngồi đông đủ. Thiệu Dũng, mấy người cảnh sát quen trong đội, Bạc Cận Ngôn...Bên kia là Phương Thanh và Giản Dao. Vẻ mặt Bạc Cận Ngôn vô cùng bình tĩnh, gậy đặt bên cạnh bàn, ngồi thẳng không nhúc nhích. An Nham nhất thời có phản ứng: Cậu ta không biết đối mặt thế nào đây? Shit! Còn Phương Thanh vẫn là đôi mắt chim ưng, híp mắt cười chế nhạo cậu và Bạc Cận Ngôn, ánh mắt còn lạnh lẽo hơn so với mùa đông. Khiến An Nham bất ngờ là chị dâu luôn dịu dàng, lúc này thoạt nhìn vô cùng bình tĩnh, ít nhất ở ngoài mặt cô vẫn cúi đầu xem tài liệu, một lát sau ngẩng đầu lên nhìn bọn họ. Ánh mắt im lặng như nước, An Nham không thể nhìn ra điều gì. Thiệu Dũng bình tĩnh, làm như không có việc gì, cấp dưới của ông cũng là vẻ mặt nghiêm nghị. Thiệu Dũng hắng giọng: "Chuẩn bị họp."

An Nham ngồi bên cạnh Bạc Cận Ngôn, vẻ mặt cũng dần bình tĩnh. Tay đặt xuống dưới bàn, khẽ chạm vào Bạc Cận Ngôn. Bạc Cận Ngôn thản nhiên nói: "Có chuyện thì nói, đừng có sờ tôi."

https://thuviensach.vn

An Nham: "..."

Phương Thanh ở đối diện nhìn thấy An Nham vụng trộm, biết dụng ý của cậu, không nhịn được, thấp giọng nói: "Tiểu tử cậu.."

Cả bàn họp yên tĩnh. Giản Dao ngẩn ra, từ từ ngẩng đầu, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn, tim đập thình thịch. Anh dường như cũng hơi hoảng hốt, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía hai người bọn họ, sắc mặt dường như hơi căng thẳng. Qua một lát, anh mới thấp giọng từ tốn nói: "Hóa ra là...Phương Thanh đến đây."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Chạng vạng gió xuyên qua cửa sổ thổi vào, tiếng nói của cảnh sát ong ong bên tai. Giản Dao cách chiếc bàn nhìn Bạc Cận Ngôn. Nhóm cảnh sát có lẽ đã bàn bạc xong từ lâu, không ai nhìn anh. An Nham đỏ mặt cúi đầu, vẻ mặt Phương Thanh lãnh đạm nhìn thấu tất cả. Mặt Bạc Cận Ngôn dần đỏ ửng. Anh ngẩng đầu, nhìn về phía cô và Phương Thanh. Tay đặt lên bàn, từ từ nắm chặt. Sau đó hơi nhấc kính râm trên mặt lên một chút. Anh không nói câu nào. Cô cũng không nói, chỉ im lặng ngồi như vậy. Mới chẳng bao lâu giữa cô và Bạc Cận Ngôn đã không còn gì để nói sao?

"...Nếu không trước tiên chúng ta mời Giản Dao và Phương Thanh nói ý kiến của bọn họ một chút." Lúc này giọng nói của Thiệu Dũng xen vào.

Giản Dao đáp "Vâng", cúi đầu nhìn máy tính bảng của mình, trái tim lại như thể nằm trong một cánh đồng hoang vu lạnh băng.

"Chúng tôi có mấy điểm kết luận ban đầu. Thứ nhất, hung thủ đã có kế hoạch giết người từ trước. Người biết được thói quen chạy buổi tối của Nhiếp Thập Quân không nhiều. Hung thủ từng theo dõi quan sát cô ta, hơn nữa lựa chọn thời gian mưu sát vô cùng thích hợp, chọn được địa điểm mưu sát thích hợp nhất trên đường chạy của cô ta. Sau khi đã lập kế hoạch chu đáo, cũng không thấy có nhân chứng. Hơn nữa trước đó hắn đã chuẩn bị xong dây thừng, sơn vẽ, găng tay và những thứ khác. Cho nên hắn không phải là nhất thời kích động giết người, cũng không phải tùy tiện chọn một người chạy buổi tối giết chết. Nhiếp Thập Quân là mục tiêu trải qua sự lựa chọn của hắn..."

https://thuviensach.vn

Giọng nói của cô dần ổn định. Cô cảm thấy thực sự là kì quái, không phải cô chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ nói gì khi gặp lại Bạc Cận Ngôn. Cô nghĩ chắc chắn mình sẽ vô cùng đau đớn, kích động, có lẽ sẽ xông lên ôm lấy anh bật khóc, trách cứ anh, đánh anh, tha thứ cho anh. Song khi chuyện xảy ra, hóa ra tất cả lại im lặng như vậy. Im lặng giống như đời người xoay chuyển một vòng lại gặp anh.

"Thứ hai, hung thủ thường xuyên đến gần nhà trọ của Nhiếp Thập Quân, hoặc là hoạt động gần công viên, hơn nữa rất có khả năng sẽ ở gần đó. "Tâm lý học tội phạm về địa lý học" cho chúng ta biết cho dù hung thủ là vì nguyên nhân gì giết người, chắc chắn trước đó hắn đã gặp nạn nhân ở nơi nào đó. Cuộc sống của Nhiếp Thập Quân vô cùng đơn điệu, qua điều tra, địa điểm hoạt động thường xuyên của cô ta là nhà, công ty, công viên, cuối tuần sẽ đến trung tâm thương mại. Trong bốn địa điểm này, chỉ có nhà trọ và công viên là nơi hung thủ dễ ở lại, quan sát nạn nhân, hơn nữa cuối cùng hắn lựa chọn giết người ở công viên, chứng tỏ đây là địa điểm vô cùng quen thuộc trong tâm lý hắn. Nếu là gặp trên đường đi làm, vội vàng nhìn thoáng qua ở trung tâm thương mại, nơi đó lại cách chỗ này quá xa, một là rất khó để tiếp tục theo dõi đối tượng, hai là nó không quen thuộc bằng công viên, đối với một lính mới mà nói, về phương diện tâm lý khó mà thích ứng được. Thứ ba, tâm tư của hung thủ kín đáo, kế hoạch chu toàn, làm việc sạch sẽ lưu loát. Điều này cũng thể hiện đặc điểm của con người hắn. "Con bướm" đối với hắn mà nói nhất định có ngụ ý tâm lý đặc biệt. Nhưng tôi cũng chú ý tới bức tranh con bướm của hắn tương đối dịu dàng. Trước mắt còn không biết ý nghĩa của nó là gì. Thứ tư, hắn thiếu kinh nghiệm phạm tội, là lính mới. Như vậy tại sao lại chọn lúc này bắt đầu giết người, hơn nữa lại dùng cách thức đặc biệt giết người. Tất nhiên là có liên quan đến sự kích thích đặc biệt nào đó gần đây đối với hắn. Còn Nhiếp Thập Quân bị hắn chọn làm nạn nhân, trên người chắc chắn có nhân tố liên quan đến kích thích này. Cho nên, chúng ta cần phải tiếp tục điều tra thêm về Nhiếp Thập Quân, hiểu biết đối với nạn nhân càng nhiều, sẽ càng giúp chúng ta hiểu thêm về hung thủ. Kết luận của chúng tôi tạm thời là như vậy.

https://thuviensach.vn

Về phần hung thủ có phải là kẻ tâm thần biến thái, sát thủ liên hoàn hay không còn phải xem xét bởi vì mới xảy ra có một vụ án."

Sau khi cô nói xong, nhóm cảnh sát không ngừng gật đầu. Giản Dao không nhịn được liếc Bạc Cận Ngôn, sắc mặt anh vẫn bình tĩnh như thế, cũng không biết có phải ảo giác của cô không, cảm thấy khóe môi anh dường như hơi cong lên. Giản Dao đột nhiên ấn vào huyệt thái dương, muốn để cho mình bình tĩnh tỉnh táo một chút. Là ảnh hưởng tâm lý chăng, nhưng cô lại có thể cảm giác được ánh mắt sáng rực giống như xưa, vẫn dừng trên người cô. Là ánh mắt đã không còn ánh sáng của anh luôn nhìn về phía cô. Thần thám mù đã rời nhà trốn đi của cô. Giản Dao cầm cốc nước lên nhấp một ngụm, để làm dịu cổ họng khô cạn.

Thiệu Dũng nói: "Cám ơn Giản Dao và Phương Thanh, vậy Cận Ngôn, ý kiến của cậu thì sao?"

Ánh mắt mọi người đồng loạt chuyển về phía anh. Bạc Cận Ngôn im lặng một lát. Trong khoảnh khắc đó, Giản Dao đột nhiên nhớ tới ngày trước, cô rõ ràng cảm giác được Bạc Cận Ngôn chắc chắn cũng muốn phát biểu. Đã từng bao nhiêu lần, anh sóng vai bên cô, chỉ rõ sự mơ hồ cho cô, dùng trí tuệ của anh, dẫn dắt cô trưởng thành. Thỉnh thoảng thì khen ngợi: "Bông hoa tâm lý tội phạm của chúng ta cuối cùng đã nở rộ rồi." Thỉnh thoảng cũng không lưu tình chút nào cười nhạo: "Giỏi quá, em cho ra ba kết luận, có hai cái là đoán mò."

"Suy luận của Giản Dao hôm nay vô cùng xuất sắc, tuyệt vời hơn so với tưởng tượng của tôi..." Anh chậm rãi nói, "Tôi muốn bổ sung thêm ba điểm."

Cổ họng Giản Dao như bị lấp kín. Trong phòng hội nghị yên tĩnh như thế, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Bạc Cận Ngôn, nhìn vị thần thám mù trong truyền thuyết này còn có thể đưa ra kết luận gì có giá trị. Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên khẽ cười. Anh chạm vào cốc trà bên cạnh, nhấp một

https://thuviensach.vn

ngụm, để xuống. Một suy nghĩ chợt xuất hiện trong đầu Giản Dao: lá trà ở chỗ này không ngon, anh uống không quen, nhưng chỉ để cho cổ họng bớt khô mà thôi. Sau đó anh bí ẩn lặng lẽ mở miệng. Tiếng nói trầm thấp dễ nghe, trong bình tĩnh mang theo xa cách và kiêu ngạo, nhưng lại không khác gì so với trước đây. "Thứ nhất, hung thủ có điều kiện kinh tế tốt, ngoại hình gọn gàng danh giá. Sơn vẽ, dây thừng, công cụ gây án hắn dùng đều là thứ tốt nhất. Cái này không thể nói rõ hắn là kẻ chuyên nghiệp về phương diện này, nhưng ít ra có thể chứng tỏ hắn không có áp lực về kinh tế. Hơn nữa có thói quen lựa chọn đồ tốt. Một kẻ dọn dẹp hiện trường gây án sạch sẽ như thế, hơn nữa gây án đâu vào đấy kín đáo chu toàn, không có khả năng là một kẻ bề ngoài lôi thôi, bẩn thỉu. Hành vi như vậy là mâu thuẫn. Thứ hai, nói chính xác hơn thì khu vực hung thủ thường xuyên hoạt động là gần nhà trọ, chứ không phải công viên."

Trong lòng Giản Dao hơi chấn động.Cảm giác quen thuộc đã phủi bụi nhiều ngày nảy lên trong lòng. Người đàn ông này luôn thấy xa hơn, chuẩn xác hơn cô, hơn nữa vẫn còn ở bên cạnh cô. Bạc Cận Ngôn dừng một chút, nói: "Cuốn sách "Tâm lý học tội phạm về địa lý học" cũng nói cho chúng ta biết hung thủ chia ra làm bốn loại săn bắt người, lén săn người, thừa cơ bắt người, theo dõi người. Kẻ săn bắt người sẽ ở gần khu vực quen thuộc với mình tìm kiếm nạn nhân. Kẻ lén săn người sẽ đến một địa điểm nào đó tìm kiếm nạn nhân. Với tác phong lập kế hoạch cẩn thận của hung thủ, không thể làm chuyện không chắc chắn, sau khi xảy ra vụ án, công viên tăng cường bảo vệ giám sát, trong thời gian rất lâu chỉ sợ sẽ không có ai dám chạy bộ trong công viên. Nếu hắn là sát thủ liên hoàn, sẽ không gây án ở đây, để mất đi công viên. Cho nên địa điểm "công viên" này không phải nơi tâm lý của hắn ý lại cao độ và nơi săn cố định. Nói cách khác, hắn không phải tìm kiếm con mồi trong công viên. Hắn có thể từ bỏ nơi này bất cứ lúc nào."

Giản Dao giật mình. Lúc này quan điểm của Bạc Cận Ngôn đã quá thâm sâu, có cảnh sát lộ ra vẻ mặt mờ mịt, nhưng cô lại hiểu ngay.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 68

"Thứ ba, cũng là điểm đáng ngờ nhất trong tâm lý học tội phạm về nghi phạm." Tốc độ nói của Bạc Cận Ngôn chợt nhanh hơn, "22:05 nạn nhân Nhiếp Thập Quân chạy đến cửa công viên, chạy đến nơi xảy ra án mạng là trong khoảng từ 22:20 đến 22:25. Dựa vào điều tra của mọi người, xung quanh công viên đều có tường cao bao quanh, ngoài cửa ra vào thì không thể vượt qua được. Vào đêm xảy ra vụ án công viên đóng cửa lúc 23 giờ, ngày hôm sau, trước khi công viên mở cửa nhân viên vệ sinh phát hiện ra thi thể báo án, sau đó phong tỏa công viên. Sau đó cảnh sát điều tra, vẫn chưa phát hiện được kẻ khả nghi trong công viên. Nói cách khác, trước 23 giờ vào đêm xảy ra vụ án, hung thủ đã chui vào dòng người rời đi. Từ nơi xảy ra vụ án chạy đến cửa công viên cần từ 15 đến 20 phút. Hay nói cách khác, quá trình giết người của hung thủ chỉ có khoảng 15 phút. Nếu hung thủ là sát thủ hồ điệp, là kẻ tâm thần biến thái, thời gian này quá ngắn ngủi, gấp gáp với hắn."

Nhóm cảnh sát lộ ra vẻ mặt khó hiểu. Một cảnh sát lên tiếng: "15 phút, giết người, vẽ hình, dọn dẹp hiện trường, động tác nhanh một chút vẫn có thể làm được."

Trong lòng Giản Dao cũng chấn động. Đúng rồi, vừa rồi cô cảm thấy bức tranh con bướm của hung thủ rất dịu dàng đơn giản, hơi khác thường. Hiện tại Bạc Cận Ngôn vừa nói như vậy, cô bỗng nhiên có cảm giác thông suốt. Không phải vội vàng vì giết người, mà là...Bạc Cận Ngôn mỉm cười, nói: "Không phải vội vàng vì giết người mà là trải nghiệm. Đối với một kẻ tâm thần biến thái mà nói, lại còn là lính mới, vất vả giết chết đối tượng mình lựa chọn tỉ mỉ, sau đó vẽ một con bướm xinh đẹp trong mộng, lập tức xoay

https://thuviensach.vn

người rời đi, không được thưởng thức, quan sát, hưởng thụ...Chuyện này đối với hắn mà nói giống như đại tiệc ở ngay trước mặt, nhưng lại không thể ngửi, thử một chút thì vô cùng khó chịu."

Vẻ mặt Bạc Cận Ngôn trở nên lành lạnh: "Cho nên kết luận của tôi là hoặc hắn vốn dĩ không phải sát thủ tâm thần biến thái, cái này chỉ là thủ đoạn để hắn rời khỏi sự chú ý của cảnh sát, hắn tìm cách giết người là vì nguyên nhân khác. Hoặc là bởi vì đây là lần đầu gây án, kinh nghiệm chưa đủ, Nhiếp Thập Quân là mục tiêu hắn lựa chọn tỉ mỉ nhất định là cửa đột phá của chúng ta. Tính cách của Nhiếp Thập Quân hướng nội, ít giao tiếp với người ngoài. Hung thủ lựa chọn giết chết cô ta nhất định là có nguyên nhân, thậm chí có thể suy đoán bọn họ từng có tiếp xúc trực tiếp."

Hôm nay Bạc Cận Ngôn và An Nham trở lại biệt thự đã là gần nửa đêm. Khác với sự tùy ý ngày thường, Bạc Cận Ngôn vào nhà, lập tức đi vào phòng khóa trái cửa lại. An Nham lục lọi tủ lạnh một lúc lâu, sau khi lấp đầy bụng, lại chạy đến cửa phòng Bạc Cận Ngôn: "Này." Trong phòng không ai đáp lại.

"Sau đó anh và chị ấy nói gì thế?" An Nham hỏi, "Không phải hai người bất hòa đấy chứ?"

"Cô ấy không nói gì với tôi hết." Giọng nói bình tĩnh như nước của Bạc Cận Ngôn truyền đến.

An Nham: "Tại sao?"

Sau khi hội nghị kết thúc, tất cả mọi người ăn ý rời đi, để hai người bọn họ ở lại. Cậu đi xuống dưới lầu đợi trong xe một lúc lâu Bạc Cận Ngôn mới đi xuống. Cậu còn tưởng bọn họ đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa. Nhưng nghĩ lại chuyện này còn nghiêm trọng hơn so với việc đầu giường cãi nhau. Đối với câu hỏi của An Nham, Bạc Cận Ngôn chỉ im lặng. Lúc này đèn trong phòng đều tắt, dù đèn có bật hay không cũng chả khác gì với

https://thuviensach.vn

anh. Rèm cửa cũng kéo hết xuống, chỉ để một chút khe hở thông gió. Bạc Cận Ngôn nằm trên giường, cảm thấy toàn thế giới đều lặng im cùng mình. Anh nhớ tới tình hình hôm nay sau khi kết thúc hội nghị. Anh ngồi im tại chỗ, nghe tiếng mọi người bên cạnh rời đi. Sau đó, anh cảm giác được ánh sáng chung quanh đều tối sầm, không có chút động tĩnh nào, mới biết được cô cũng đã đi rồi. Trong tình huống bất ngờ gặp lại, cô không nói với anh câu nào, cứ thế rời đi. Bạc Cận Ngôn cảm giác được trong lồng ngực mơ hồ đau đớn.

"Sao tôi biết được?" Bạc Cận Ngôn đáp.

An Nham đang ngồi xổm ngoài cửa nghe anh trả lời như thế, cẩn thận phân tích một chút, nói: "Có phải chị ấy...còn chưa tha thứ cho anh?"

Đáp lại cậu là sự im lặng của Bạc Cận Ngôn. An Nham cảm giác mình đoán trúng, thở dài, nói thầm: "Em vốn nghĩ người như chị Giản Dao sẽ không bao giờ tức giận. Dáng vẻ không giống Bàng Bàng, vô cùng khó dỗ dành...Vậy anh tính làm thế nào?"

"Không liên quan đến cậu." Bạc Cận Ngôn đáp.

An Nham "chậc" một tiếng, cuối cùng vẫn đau lòng cho Bạc Cận Ngôn, hỏi: "Anh có muốn ăn chút gì không? Không phải chiều nay chúng ta đã đi siêu thị mua cá sao? Để ngày mai ăn thì không còn tươi nữa."

Ai ngờ đợi một lúc lâu vẫn chả thấy có động tĩnh gì, An Nham đứng dậy muốn đi, lại chợt nghe thấy một câu: "Cá sao so được với cô ấy chứ."

Lời này xác thực hơi ngốc nghếch, nhưng vào trong tai người đang si tình cũng khiến người ta rung động. An Nham đứng yên một lát, thở dài, nói: "Đúng vậy, cho dù ăn gì cũng sao so được. Em hiểu mà."

An Nham trở về phòng, ngoài cửa yên tĩnh trở lại. Bạc Cận Ngôn vắt chiếc khăn ấm, đắp lên mắt, từ từ nhắm mắt lại, nghĩ đến những câu cô nói

https://thuviensach.vn

hôm nay, trong đầu tưởng tượng ra biểu tình và động tác cô nên có. Ánh mắt chợt nóng lên. Giản Dao, xin lỗi em. Giản Dao, anh rời đi quá lâu rồi. Giữa chúng ta cách một con sông đầy máu tanh. Dù mắt anh mù cũng sẽ đi qua.

Cùng lúc đó, Phương Thanh và Giản Dao lại lựa chọn cách khác xả hết tâm trạng trong lòng tối nay. Bọn họ tìm một quán nướng bên dưới cục uống rượu. Cả hai không nói nhiều lời, sau khi uống mấy chén, hai con người tửu lượng tốt, ánh mắt vẫn sáng ngời trong đêm đen. Phương Thanh gẩy mẩu thuốc, hỏi: "Tại sao không nói gì với cậu ta mà đã đi?"

Giản Dao ngẩng đầu, nhìn cảnh đêm ở thành phố này vừa giống mà cũng vừa khác quê nhà, chợt nhớ tới buổi đêm nhiều năm về trước, mình và mấy người bạn ngồi trên đường tâm sự uống rượu nướng đồ, nhưng sau đó cô lại lựa chọn một con đường khác biệt, lựa chọn người đàn ông giữa hàng vạn người mới có một. Sau đó thương tích đầy người, nhưng trong lòng tràn đầy niềm vui yên lòng. "Lão Phương, anh có biết tại sao Cận Ngôn muốn đi không?"

Phương Thanh không đáp, có rất nhiều cách giải thích chuyện Bạc Cận Ngôn rời đi, nhưng anh biết Giản Dao nhất định có cách giải thích của riêng mình. Giản Dao nâng chén lên nhấp một ngụm, nói: "Anh có biết vụ án hoa tươi ăn thịt người không? Lần đó suýt chút nữa em đã chết, cũng chịu rất nhiều tra tấn, Cận Ngôn đã phá hủy giọng nói của mình, mạo hiểm thân bại danh liệt để cứu em ra. Có thể nói suýt chút nữa anh ấy đã từ bỏ cả thế giới vì em."

"Ừ."

"Mất em có lẽ sẽ khiến Cận Ngôn trở nên điên cuồng, nhưng mất đi Phó Tử Ngộ sẽ khiến anh ấy trở nên trầm lặng.

Phương Thanh im lặng.

https://thuviensach.vn

"Nếu còn mất đi đôi mắt thì sao? Đôi mắt vốn có thể nhìn thấu tất cả mọi tội ác, tín ngưỡng thì phải làm thế nào đây? Thực ra Cận Ngôn đã làm rất tốt, anh ấy không trầm luân, không sa đọa. Anh ấy chỉ rời đi xa một thời gian, nhưng trong lòng anh ấy đôi mắt kia vẫn nhìn rõ tất cả. Lão Phương, hôm nay em...thực sự rất vui, nhìn thấy anh ấy sau một năm đã hồi phục tốt như vậy, dường như gần giống như trước đây."

Phương Thanh chợt cười: "Nghe em nói vậy...anh cũng không nỡ đánh cậu ta một trận."

Giản Dao cũng khẽ cười. Hai người bọn họ chạm chén, sau đó không hẹn mà cùng nhìn bóng đêm mờ mịt trong thành thị. Tội phạm không thể bắt hết, tội ác luôn lan tràn bên cạnh bóng tối. Trong thành phố này còn có kẻ bệnh hoạn đang chạy trốn, nhưng tại sao lòng lại cảm thấy ấm áp?

"Anh hỏi em tại sao không nói với anh ấy câu nào." Giản Dao khẽ nói, "Em sợ anh ấy còn chưa chuẩn bị tốt. Em đang đợi anh ấy đi về phía mình."

Bóng đêm tịch mịch, có người đang truy tìm, có người đang chờ đợi, có người đang lẩn trốn số mệnh. Trong phòng tối đen, tòa nhà cao tầng trong thành phố, TV không ngừng phát tin về vụ án "Sát thủ hồ điệp". Hắn nhốt mình trong WC, nghe tiếng nước run rẩy, lấy tay che kín mặt mình. Hỏng rồi! Tất cả đều hỏng hết rồi! Người bị giết, người hắn yêu, còn cả chính bản thân hắn. Trong giây lát, hắn bỏ tay ra, dường như nằm mơ một giấc mơ rất dài rất mơ hồ, đột nhiên bừng tỉnh mới phát hiện mình đã làm gì. Hắn ngẩng đầu, nhìn ngoài cửa sổ, khe hở nhỏ nhoi, bóng tối in lên cửa sổ. Đó là ánh mắt của con bướm đang nhìn hắn đấy! Nó nói giết người đi, đó không phải là chuyện chúng ta muốn sao?

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Sáng sớm, Giản Dao tỉnh giấc. Cô không ngủ được, mơ mơ màng màng đều là dày vò. Cô ra khỏi phòng, phát hiện Phương Thanh ở phòng bên vẫn còn ngủ say, im ắng. Trời đất bao la, bóng tối bao phủ, nhưng cô lại không có chỗ để đi. Vì thế lại đến phòng làm việc cách đó không xa. Người cảnh sát trực ban, nhìn thấy cô, lắp bắp kinh hãi: "Cô Giản đến sớm thế? Đã ăn sáng chưa?"

"Còn chưa." Cô cười, "Sớm quá chưa muốn ăn." Đồng thời nhìn thấy văn phòng Thiệu Dũng sắp xếp cho bọn họ đang sáng đèn. "Có người?" Cô hỏi.

"À. Ba giờ sáng bên giáo sư Bạc đã tới rồi...có lẽ là có chuyện gì chăng."

Giản Dao đứng ngoài cửa, không di chuyển. Một lát sau, khẽ đẩy cửa ra. Một người ngồi trước bàn, người còn lại giống như con gấu nằm trên sô pha ngủ. Khuôn mặt trắng nõn dưới ngọn đèn êm dịu, lộ ra sự im lặng khó nói thành lời. Anh vẫn đeo kính râm như cũ, cho dù đêm khuya không có người khi cô còn chưa đến. Nghe thấy tiếng động, anh ngẩng đầu. Có lẽ là phát hiện, ai đó giống anh nửa đêm ngủ không yên, chạy tới nơi này.

"Đến rồi?" Anh khẽ hỏi.

Giản Dao: "Ừ."

Nghĩ thầm chắc anh nghe ra tiếng bước chân của cô. Trước kia khi chưa mù anh còn nghe ra được. Anh khẽ cười một chút. Vì thế Giản Dao biết lúc này anh đang vui. Giản Dao không cười nổi. Cô ngồi xuống đối diện anh,

https://thuviensach.vn

lấy laptop và một ít tài liệu ra. Dường như cũng phát hiện ra sự im lặng của cô, anh hơi cúi đầu, ngón tay giật giật, sau đó hỏi: "Em ăn sáng chưa?"

Giản Dao đáp: "Ăn rồi. Còn anh?"

Anh đáp: "Ừ, anh cũng ăn rồi."

Rõ ràng ngày hôm qua nhìn thấy khi đối mặt với người ngoài, anh vẫn còn kiêu căng ngạo mạn giống như trước, nhưng khi ở bên cô, anh lại im lặng như cũ, giống như một người đàn ông cô không quen. Giản Dao mở hồ sơ ra, nhìn chằm chằm chữ viết trên đó, trong đầu hỗn loạn. Trước mặt anh để một chồng hồ sơ, cũng không có động tác gì. Ngón tay để trên giấy, Giản Dao chú ý tới trên tay anh có thứ gì đó, vì thế hỏi: "Trên tay anh...là thứ gì thế?"

Anh giơ ngón tay lên, cúi đầu, đáp: "Đây là máy đọc cho người mù." Sau đó để tay di chuyển trên giấy, quả nhiên phát ra tiếng giọng nữ êm ái đọc: "Hiện trường không để lại bất cứ dấu vân tay nào, cũng không lấy được ADN..."

"Có tiện không?" Cô hỏi.

"Rất tốt. Chỉ là tốc độ đọc như vậy đối với anh mà nói là tương đối chậm. Một ngày nó chỉ đọc được hết hai quyển sách."

Giọng nói của anh bất đắc dĩ mà coi thường như vậy, Giản Dao không nhịn được nở nụ cười. Sau khi cười xong, nhìn gương mặt anh lại hơi nhói lòng. Trước kia Bạc Cận Ngôn đọc nhanh như gió đọc đến đâu là nhớ đến đấy, hiện tại phải nhờ đến máy đọc, đối với anh mà nói tất nhiên là vô cùng khó chịu, song hiện tại anh có tâm trạng nói đùa như vậy, có thể thấy được anh đã thích ứng rất khá. Tay anh lại di động trên trang giấy, sau đó hỏi: "Anh như vậy có ảnh hưởng đến em không?"

Giản Dao đáp: "Hoàn toàn không."

https://thuviensach.vn

Hai người lại im lặng một lát, lúc này trên sô pha truyền đến tiếng động, là An Nham vươn vai ngồi dậy. Cậu xoa mắt, dường như mới phát hiện ra Giản Dao, lập tức đứng lên: "Chị dâu, chị tới rồi?"

Khi nói chuyện với An Nham, Giản Dao cũng tự nhiên hơn, đáp: "Ừ. Sao hai người đến sớm vậy?"

An Nham liếc Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh đang lắng tai nghe, khẽ nói: "Còn không phải người nào đó, cơm nước không ăn, đêm hôm tương tư không thể ngủ..."

Bạc Cận Ngôn im lặng, Giản Dao để ý mặt anh hơi ửng đỏ. Giản Dao làm như không nghe thấy, giọng nói thản nhiên lại hỏi: "Đã ăn sáng chưa?"

An Nham lộ ra vẻ mặt vui mừng: "Đương nhiên là chưa rồi! Chị dâu, em đói từ nửa đêm đến giờ. Ngay cả cơm tối anh ấy còn chưa ăn. Chị đã ăn chưa?"

Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh vẫn im lặng, ai cũng có thể cảm nhận được sự xấu hổ rụt rè của anh được che giấu bằng sự im lặng. Giản Dao đứng lên, liếc Bạc Cận Ngôn: "Tôi đi mua điểm tâm cho hai người. Tôi rất quen thuộc với thành phố Tuân."

An Nham: "Cám ơn chị dâu!"

Khi cô xoay người đi ra cửa, nghe thấy Bạc Cận Ngôn cũng thấp giọng nói: "Cám ơn bà xã."

Giản Dao hơi dừng lại, rồi lập tức đi ra ngoài. Chỉ còn lại hai người đàn ông ở trong phòng. An Nham đi rửa mặt, trở lại vẻ mặt lãnh đạm thường ngày, ngồi xuống bên cạnh bàn, bụng đói kêu vang chờ ăn, vừa không quên thản nhiên dặn dò: "Nhớ dỗ cho tốt."

Bạc Cận Ngôn: "Còn cần cậu nói sao?"

https://thuviensach.vn

Giản Dao đi đến đầu phố, trước kia cô đã đến thành phố Tuân rất nhiều lần, vô cùng quen thuộc. Cô đi qua hai con phố, mua được bữa sáng ngon lành. Chạy trở về, ngẩng đầu thấy mặt trời đã mọc, từng đám mây xuất hiện trên bầu trời xanh. Trên đường có tiếng còi xe, có người nói chuyện, có mùi thơm từ quán xá. Cô bỗng nhiên nhớ tới hai từ "bà xã" Bạc Cận Ngôn vừa gọi. Sau đó nhớ tới ngày xưa. Anh luôn gọi thẳng cô là "Giản Dao", khi trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt hiếm lắm mới gọi "em yêu". Cho dù sau khi kết hôn, nói với người khác cũng luôn dùng "phu nhân của tôi", "vợ tôi", dường như rất ít khi gọi "bà xã". Người đàn ông lớn lên ở nước Mỹ này, từ trước đến nay da mặt dày không biết xấu hổ, lại dường như có sự ngượng ngùng với cách gọi "bà xã" trong nước. Nhiều lắm là khi vô cùng xúc động, mới có thể khẽ gọi một tiếng "bà xã" bên tai cô. Nhưng vừa rồi anh đã gọi đấy. Đáp lại anh là sự rung động như sóng nước trong lòng Giản Dao. Cô nhìn thành phố yên tĩnh mà náo nhiệt xung quanh mình, bỗng nhiên tự giễu nở nụ cười. Gặp lại là cảm giác thế nào đây? Dường như cũng chưa tách ra bao lâu, dường như giữa hai chúng ta chưa từng thay đổi. Nhưng cô cảm nhận được tất cả mọi thứ xung quanh lại trở nên chân thật.

Khi Giản Dao trở về văn phòng, Thiệu Dũng đã ở trong, đang nói chuyện với Bạc Cận Ngôn, nhìn thấy Giản Dao mỉm cười gật đầu. Ông chú già này làm như không biết gì về tình hình hỗn loạn mình tạo ra ngày hôm qua, vẫn giải quyết việc công như cũ, nghiêm túc ôn hòa: "Cận Ngôn à, có tình hình muốn thông báo với các cậu một chút. Từ hôm qua tới nay chúng tôi đã tiến hành kiểm tra toàn diện ở khu vực gần nơi thuê nhà của nạn nhân Nhiếp Thập Quân. Chủ yếu là hai tiểu khu, cùng với một số tòa nhà rải rác. Trước mắt công việc đã tiến hành được hơn nửa, nhưng không tìm được kẻ tình nghi nổi bật. Tình hình không dễ chịu chút nào."

Bạc Cận Ngôn cười lạnh nói: "Tâm tư hắn kín đáo, làm việc vô cùng cẩn thận, tất nhiên sẽ không dễ dàng để bị tra ra dấu vết. Bên tôi có một manh mối khác, hôm nay..." Anh dừng lại một chút: "Chúng tôi sẽ đi điều tra."

https://thuviensach.vn

Thiệu Dũng nở nụ cười: "Manh mối gì?"

Giản Dao và An Nham cùng nhìn Bạc Cận Ngôn.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 70

"Trong thói quen cuộc sống của Nhiếp Thập Quân có một điều tương đối kì quái." Bạc Cận Ngôn nói, "Hôm qua Giản Dao cũng nhắc tới nơi Nhiếp Thập Quân thường xuyên đi chính là công viên, công ty, trung tâm thương mại. Đây cũng là điều hàng xóm, bạn cùng phòng và đồng nghiệp phản ánh. Dựa theo miêu tả của mọi người về quần áo và thói quen cuộc sống của cô ta, cô ta là người vô cùng đơn giản, hiếm khi mua đồ có nhãn hiệu đắt đỏ xa xỉ. Cô ta không có thẻ ghi nợ, nhưng căn cứ vào ghi chép trong hệ thống thẻ tín dụng, mỗi tháng đều rút ra hai khoản tiền lớn. Vậy số tiền đó đã đi đâu? Tôi nghĩ chúng ta cần phải đến trung tâm thương mại cô ta thường đi để làm rõ điều này."

Tất cả mọi người đều giật mình. Trong lòng Giản Dao vô cùng đồng ý. Hiện tại đi theo con đường kia không tra ra được manh mối liên quan đến hung thủ, vậy thì phải tập trung vào nạn nhân. Trước đó Bạc Cận Ngôn đã khẳng định trên người Nhiếp Thập Quân tất nhiên có chỗ đặc biệt khiến cho hung thủ ra tay. Bất cứ một chút khác thường nhỏ nhặt nào cũng không thể bỏ qua. Cho dù cuối cùng nó không có liên quan gì đến vụ án.

"Được, vậy vất vả cho cậu. Có tiến triển gì thì thông báo cho chúng tôi." Thiệu Dũng rời đi, Giản Dao cầm bữa sáng trong tay đưa cho hai vị trạch nam. An Nham khẽ "Vâng" một tiếng, ngồi xuống lập tức mở ra ăn. Đặt vào tay Bạc Cận Ngôn là một chiếc hộp nóng hổi. Anh mở ra ngửi thấy mùi cá bên trong.

"Bún chả cá." Có giọng nói ôn hòa khẽ ghé vào tai anh, "Là thịt cá nặn thành chả, cẩn thận có xương."

https://thuviensach.vn

"Ừ." Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên hơi kích động, bắt lấy tay cô, không ngờ anh thực sự bắt được. Tay cô vẫn mềm mại như cũ, nhưng đầu ngón tay anh có thể nhận ra sự khác biệt, rõ ràng cảm nhận được lớp chai mỏng trên tay cô. Vì thế càng nắm tay cô thật chặt.

Tim Giản Dao cũng run lên, cúi đầu thấy mái tóc đen dính trên trán của anh, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn đeo kính râm. Ngón tay khẽ vuốt ve lòng bàn tay cô, khoảnh khắc ấy khiến cô chấn động. Ở cửa có người đi tới, cô nhanh chóng rút tay về, trở lại chỗ ngồi của mình. Người đến là Phương Thanh, sáng sớm khi tỉnh lại anh ta phát hiện Giản Dao ở phòng bên cạnh đã sớm rời đi, trong lòng biết cô nàng này nhìn thấy chồng quả nhiên là không ngồi yên được. Nhưng anh ta lại không đoán được vừa vào văn phòng lại là cảnh tượng hòa hợp êm đẹp như thế. Ba người im lặng ăn điểm tâm, nhưng quan sát cẩn thận, trong bầu không khí vẫn còn có chút xấu hổ. Vẻ mặt Phương Thanh thản nhiên đi đến trước bàn, cũng cầm túi đồ, ngồi xuống, ăn no trước đã rồi nói sau. Trong lúc đó, bốn người đều không nói chuyện. Mọi người nhanh chóng ăn xong. Bạc Cận Ngôn nói: "Đi thôi, đi đến trung tâm thương mại điều tra bản ghi chép về chi tiêu của Nhiếp Thập Quân."

Giản Dao đáp: "Vâng."

Phương Thanh liếc cô, không nói chuyện. Bốn người đi ra cửa, An Nham chống vào bả vai Phương Thanh, ai ngờ bị anh ta đẩy ra. An Nham cúi đầu mắng câu "Shit."

Phương Thanh không để ý đến cậu. Một lát sau đi xuống lầu, Phương Thanh sờ vào túi quần lại không tìm được bật lửa. An Nham nhặt lấy bật lửa anh ta làm rơi, đưa qua. Phương Thanh liếc cậu, nói: "Cám ơn."

An Nham: "Không cần cám ơn."

https://thuviensach.vn

Phương Thanh rút điếu thuốc hút mấy ngụm, một lát sau híp mắt nở nụ cười. Mỗi sáng Lạc Lang đều rèn luyện. Trời không mưa sẽ ra ngoài chạy bộ hai tiếng, trời mưa sẽ chạy ở máy trong nhà. Hôm nay bảy giờ hơn, anh ta mới rèn luyện xong. mặc bộ quần áo thể thao màu trắng ngồi trên sô pha. Vóc dáng thon dài, cơ thể rắn chắc, người đổ đầy mồ hôi, thoạt nhìn không giống người đàn ông trí thức chút nào. Giống người đàn ông chân chính, mặc quần áo thì nhìn có vẻ gầy, cởi ra lại có cơ bắp, có lẽ là để hình dung về anh ta. Đương nhiên trên người anh ta luôn có tính chất đặc biệt của người làm thương mại. Ví dụ như lúc này, anh ta đang xem bản tin buổi sáng, các loại tin tức tài chính, kinh tế, xã hội. Đồng thời lấy khăn mặt lau mồ hôi trên trán, lãnh đạm giống như toàn thế giới đều không ở trong lòng anh ta. Ngoại trừ người nhà họ Giản. Khi trong tin tức xuất hiện địa danh "thành phố Tuân", anh ta ngẩng đầu lên. Nếu nhớ không nhầm thì hiện tại Giản Dao đang điều tra vụ án ở đó. Tin tức sau đó càng khiến anh ta nhíu mày. Vụ án giết người hồ điệp. Bởi vì cảnh sát chưa bao giờ chính thức công khai tin tức, nên dân chúng trong bản tin cũng không hiểu rõ vụ án mơ hồ này lắm. Cái gì sát thủ liên hoàn luôn xuất hiện trong đêm mưa, người phụ nữ giết người chuyên mặc váy đỏ, sau đó biến cơ thể người thành con bướm...Chờ sau khi tin tức kết thúc, Lạc Lang vẫn duy trì vẻ mặt nghiêm trọng. Một lát sau, bỗng nhiên cúi đầu, nở nụ cười châm chọc. Tiểu mao tặc cố làm ra vẻ huyền bí từ đâu tới, còn làm kinh động toàn thành phố, có lẽ lúc này Giản Dao của anh ta đang mệt chết đi được? Sắc mặt Lạc Lang trở nên lạnh lùng. Nếu nói trên đời này có chuyện gì khiến anh ta để ý có lẽ cũng chỉ có Giản Dao.

Từ sau khi vụ án kia xảy ra, anh ta thề không để cho Giản Dao bị thương trong bất kì vụ án nào. Ở bên cạnh anh ta sẽ không để cho cô chịu uất ức. Anh ta đứng lên, đi tắm, thay đổi áo phông đen quần âu đi ra, đầu đội mũ lưỡi trai, đeo ba lô, sau đó gọi điện thoại cho thư kí: "...Tôi có việc đi công tác mấy ngày, đừng gọi điện thoại cho tôi. Tất cả mọi chuyện hãy tìm đối tác khác..."

https://thuviensach.vn

Anh ta đi xuống lầu, lái một chiếc xe con không thể bình thường hơn, lập tức rời khỏi Bắc Kinh. Xe An Nham đỗ ở bãi xe cục cảnh sát, cậu dùng chìa khóa mở xe, mở cửa bên ghế lái ra, lúc này lại nghe thấy Giản Dao nói: "Phương Thanh, chúng ta ngồi phía sau đi."

Phương Thanh và An Nham cùng ngẩng đầu, liếc nhau. Phương Thanh: "Ừ." Ngồi vào ghế sau với Giản Dao. Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh khẽ cắn môi, vẻ mặt bình thản ngồi vào ghế cạnh tài xế. Xe khởi động. Lúc đầu mọi người đều im lặng. Một lát sau Giản Dao ho khan hai tiếng. Phương Thanh và An Nham không để ý, Bạc Cận Ngôn lại thoáng cúi đầu. Khi xe rẽ sang chỗ ngoặt, anh đột nhiên lên tiếng: "Sao lại ho?"

Giản Dao ngẩng đầu, nhìn anh đáp: "Không sao, khô họng thôi."

Bạc Cận Ngôn im lặng. An Nham lập tức chuyển chai nước về phía sau. Giản Dao đáp: "Cám ơn."

Phương Thanh nở nụ cười, nói: "Tôi cũng khát."

An Nham khẽ nói: "Hết rồi."

Giản Dao uống nước, lại khẽ ho hai tiếng. Bạc Cận Ngôn: "Có phải buổi tối ngủ lại đá chăn không?"

An Nham và Phương Thanh đều coi như không nghe thấy. Giản Dao không biết trả lời như thế nào, hơi xấu hổ lại khó chịu. Hóa ra người này vẫn giống như trước, nói lời thân mật chưa bao giờ quan tâm đến việc có người khác bên cạnh.

"Không liên quan đến anh." Cô đáp. An Nham và Phương Thanh đều nhìn ngoài cửa sổ.

Bạc Cận Ngôn im lặng một lát, đáp: "Liên quan đến anh chứ. Bởi vì không có anh ở bên đắp chăn cho em." Lời này của anh tương đối đa cảm,

https://thuviensach.vn

An Nham và Phương Thanh không hiểu sao lại muốn cười.

Giản Dao cắn môi, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Em đã không cần có người đắp chăn cho rồi."

Lúc này Phương Thanh nói xen vào: "Tôi có thể làm chứng chuyện này. Mỗi ngày Giản Dao đi sớm về khuya rèn luyện, chạy bộ, đấu vật, bắn súng...Hiện tại cô ấy là nữ cảnh sát trâu nhất trong cục, một mình có thể đánh được ba người đàn ông khỏe mạnh. Chút bệnh cảm vặt căn bản không tới gần được cô ấy."

An Nham cũng hơi bất ngờ: "Lợi hại thế sao?"

Phương Thanh: "...Hiện tại cô ấy quả thực có thể đánh được hai người các cậu."

An Nham: "Thật sao? Chị dâu, trở về phải thử cho bọn em xem đấy."

Giản Dao mỉm cười: "Ừ."

Bạc Cận Ngôn mở miệng: "Anh cũng muốn thử."

Giản Dao không để ý đến anh.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Thành phố Tuân không lớn, nhanh chóng đến được trung tâm thương mại Nhiếp Thập Quân thường đi. Giản Dao và Phương Thanh kéo cửa xe ra đi xuống, ngón tay An Nham gõ trên vô lăng: "Anh chờ ở trên xe à?"

Bạc Cận Ngôn: "Ừ."

Tất cả mọi người xuống xe, trong xe lại im lặng. Bạc Cận Ngôn im lặng ngồi trong chốc lát, cảm thấy ánh mặt trời xuyên qua cửa xe chiếu vào mặt anh, hơi nóng. Trong đầu lại nhớ tới đoạn đối thoại vừa rồi với Giản Dao. Đó là sự ấm áp khó có thể diễn tả bằng lời. Một năm nay anh dùng sự lạnh lùng và yên tĩnh che đậy kín mình. Không muốn để cho bất cứ ai tới gần, nhưng trong khoảnh khắc đầu tiên gặp lại cô, trong lòng anh đã cuồn cuộn nổi sóng. Anh đã sắp không thể khống chế nổi, muốn ôm cô vào lòng, mãnh liệt hôn. Hóa ra đó là vợ anh, người vợ mà anh đã xa cách một năm không thể ôm ấp. Anh muốn cô, muốn sự thân mật của cô, muốn sự thông cảm của cô, muốn sự dịu dàng của cô. Ba người Giản Dao nhanh chóng trở lại. Tuy Nhiếp Thập Quân chỉ tiêu bằng tiền mặt, nhưng cũng chỉ tiêu ở trong trung tâm thương mại, cho nên điều tra được bản ghi chép chi tiêu của cô ta vô cùng dễ dàng. Phương Thanh cầm hóa đơn được đóng dấu dài trong tay, mở cửa sau ra, ngẩn người. Bạc Cận Ngôn đã ngồi ở ghế sau. Bộ dáng kiêu căng mà bình thản, hai tay chống gậy. Cuối cùng Phương Thanh không nhịn nổi bật cười, liếc Giản Dao. Giản Dao nhìn Bạc Cận Ngôn, không nhúc nhích. Phương Thanh đẩy cô, còn anh ta ngồi vào ghế cạnh tài xế. An Nham khẽ mỉm cười, khởi động xe. Khoảng cách rất gần mà ngờ đâu rất xa, dáng vẻ trí thức phong độ lạnh lùng, ngồi ngay bên cạnh Giản

https://thuviensach.vn

Dao. Cô ngẩng đầu, có thể nhìn thấy cổ tay áo khoác của anh, còn có ngón tay thon dài sạch sẽ, thậm chí nhìn thấy cả vết thương cũ trên ngón tay.

"Kết quả điều tra thế nào rồi?" Bạc Cận Ngôn hỏi.

Phương Thanh lật bản ghi chép chi tiêu trong tay, thản nhiên đáp: "Mỗi tháng Nhiếp Thập Quân đều chi tiền mua son, đồ dưỡng da, trang sức, quần áo...Tôi xem một chút, Trung thu lễ tết âm lịch và vân vân, đều mua những thứ khá đắt."

An Nham hỏi: "Điều này có thể chứng minh được gì?"

Giản Dao: "Con người Nhiếp Thập Quân vốn giản dị, không sử dụng đến mấy thứ này. Lần trước sau khi hỏi cung Phùng Duyệt Hề, lục soát nhà cũng không thấy có mấy thứ này..."

Còn chưa nói hết đột nhiên sửng sốt. Bởi vì Bạc Cận Ngôn im lặng, cầm chặt tay cô.

"Cô ta đã mua tất nhiên là có mục đích sử dụng khác." Bạc Cận Ngôn thản nhiên nói. Ánh nắng buổi sáng chiếu vào mặt anh, theo chiếc xe chạy, ánh nắng lần lượt thay đổi, khuôn mặt trắng nõn tựa như bức điêu khắc trầm tĩnh. Giản Dao muốn rút tay về, nhưng anh cầm chặt, không rút được. Phương Thanh nói: "Không chừng cô ta mua mấy thứ này để cất giữ thì sao? Trước đó tôi từng xem tin tức, có một cô gái luôn đến trung tâm thương mại mua đồ nhưng chưa bao giờ mặc ra ngoài, chỉ một mình mặc lén ở nhà, ra ngoài toàn mặc áo phông quần bò rẻ tiền."

Suy đoán này khá thú vị, nhưng hiện tại ngay cả Bạc Cận Ngôn cũng chưa thể có kết luận. Chuyện này có liên quan đến việc cô ta bị mưu sát hay không cũng chưa biết được.

"Có thể cô ta mua cho mẹ chăng?" An Nham nói.

https://thuviensach.vn

Phương Thanh nói: "Cậu bị ngốc à, đều là nhãn hiệu dành cho phụ nữ trẻ, sao lại mua cho mẹ được. Hơn nữa có cô gái nào tháng nào cũng tặng quà cho mẹ không."

Trong lòng Giản Dao chấn động, luôn cảm thấy lời của Phương Thanh có ý gì đó, nhưng còn chưa nắm bắt được. Tay vẫn bị Bạc Cận Ngôn cầm chặt, muốn rút lại không rút được. Còn lúc này trong lòng Bạc Cận Ngôn vừa kích động vừa thỏa mãn. Nhận thấy cô muốn chạy trốn, anh quyết định giả vờ như không biết, dùng ngón tay cái khẽ miết bàn tay cô. Sau đó cô cúi đầu, im lặng. Khí huyết trong lòng Bạc Cận Ngôn đột nhiên dâng lên, im lặng một lúc lâu mới mở miệng: "Gọi Phùng Duyệt Hề đến hỏi một chút."

Anh khẽ nói một câu khiến đám Giản Dao giật mình. Trong đầu hiện lên hình ảnh của Phùng Duyệt Hề, cả người toàn hàng hiệu, trang điểm đẹp đẽ. Liệu có liên quan đến Nhiếp Thập Quân có cuộc sống khác thường hay không? Song Phùng Duyệt Hề bị mời đến cục lại tỏ vẻ không biết gì về chuyện này. So với lần trước khiếp sợ và đau buồn, lần này Phùng Duyệt Hề có vẻ im ắng hơn rất nhiều, nhưng sắc mặt tiều tụy, hai mắt thâm quầng, biểu hiện ban đêm cô ta ngủ không ngon.

"Tôi không rõ lắm." Phùng Duyệt Hề nắm chặt hai tay, ngỡ ngàng nói, "Thỉnh thoảng chúng tôi sẽ cùng đi đến trung tâm thương mại mua đồ, nhưng tôi không hề biết cậu ấy mua nhiều như thế, cũng chưa từng thấy cậu ấy dùng."

Phương Thanh hỏi: "Có lẽ là cô ta mua cho người khác chăng?"

"Tôi không rõ lắm."

Phương Thanh chuyển sang câu khác: "Vậy cô ta có từng tặng đồ cho cô không?"

https://thuviensach.vn

Phùng Duyệt Hề im lặng một chút, đáp: "Có. Sinh nhật tôi cậu ấy có tặng quần áo, lúc năm mới tặng son, nhưng tôi cũng mua quà và bánh ngọt vào sinh nhật cậu ấy."

Cảnh sát lại hỏi người nhà và đồng nghiệp của Nhiếp Thập Quân, nhưng bọn họ cũng không biết gì về chuyện này giống như Phùng Duyệt Hề. Manh mối tra được tới đây tạm thời không có giá trị. Bạc Cận Ngôn và Thiệu Dũng cho rằng nếu tra về lúc Nhiếp Thập Quân học đại học biết đâu sẽ có manh mối đột phá. Vì thế Thiệu Dũng phái một đội tra theo con đường này, sau đó thật sự có thu hoạch, nhưng đó là nói sau. Ban đêm, nhóm người điều tra những nơi gần chỗ Nhiếp Thập Quân ở cũng đã hoàn thành, không tìm được kẻ tình nghi rõ ràng. Trăng tròn tỏa sáng như đĩa bạc, lơ lửng giữa không trung. Giản Dao sắp xếp lại ghi chép điều tra của nhóm cảnh sát, đi vào văn phòng thấy Bạc Cận Ngôn đang ngồi một mình, lại dùng máy "đọc" tài liệu, Phương Thanh và An Nham không có ở đây. Giản Dao im lặng. Nhớ tới vừa rồi khi xe đến cục anh mới thả tay cô ra, còn cô tâm tư rối loạn xoay người xuống xe. Thực ra cô cũng không biết mình đang chống cự điều gì, nhưng theo bản năng lại chống cự anh tới gần. Bạc Cận Ngôn vốn đang tập trung nghe, lại nghe thấy tiếng cô đi vào, cũng không ngẩng đầu, giống như đang ở Bắc Kinh, trong ngôi nhà ấm áp của họ, anh nhìn hồ sơ, còn cô ở bên cạnh.

"Giản Dao." Anh bỗng nhiên lên tiếng, "Có thể miêu tả cho anh một chút về tướng mạo của nạn nhân Nhiếp Thập Quân không?"

Giản Dao hơi giật mình: "An Nham không nói với anh sao?"

"Đã nói rồi, nhưng năng lực quan sát của cậu ta cẩu thả, hơn nữa thiếu cảm giác tính người, không tinh tế như em." Anh dừng một chút nói: "Có rất nhiều lúc, chỉ có em mới có cảm giác giống hệt anh."

Giản Dao im lặng trong chốc lát, nói: "Vâng, Nhiếp Thập Quân thoạt nhìn...im lặng, trầm lặng, hướng nội, lông mày ngang, đầu mũi khá thô,

https://thuviensach.vn

môi mỏng. Thoạt nhìn bình thường không có gì đặc biệt, nhưng...cá nhân em cảm giác cô ta cũng không phải là một người nhu nhược, dễ bị bắt nạt. Ánh mắt thoạt nhìn hơi u ám, giống như cất giấu gì đó, luôn khiến em cảm thấy kì quái."

Trong đầu Bạc Cận Ngôn tưởng tượng một chút, ngón tay khẽ gõ trên bàn, chậm rãi nói: "Hiện tại trong lòng anh đã có chút suy đoán, nhưng còn thiếu một ít chi tiết để xác minh. Chi tiết anh có thể 'quan sát' quá ít." Dừng một chút nói: "Nếu anh có thể nhìn thấy mặt Nhiếp Thập Quân, sẽ có phán đoán chuẩn xác hơn về hành vi đặc điểm của cô ta, có thể chứng minh được phỏng đoán của mình."

Giản Dao im lặng. Một lát sau, anh nói: "Giản Dao, xin lỗi."

Anh nói: "Anh sẽ trở về, nhưng không phải hiện tại."

Anh nói: "Anh thề sẽ mang theo thi thể hung thủ trở về."

Nước mắt Giản Dao chảy ra, ngẩng đầu thấy khuôn mặt tái nhợt, quật cường, anh tuấn của anh. Bóng tối ở phía sau lưng anh, ánh sáng cũng ở đó. Tựa như anh đã trở thành bức tranh vĩnh hằng, dừng mãi trong tầm nhìn của cô. Sau đó anh đứng lên, tay vịn bàn, từ từ sờ soạng. Anh bỏ kính râm trên mặt xuống, từ từ nhắm hai mắt, cúi đầu hôn cô. Giản Dao chưa bao giờ cự tuyệt nụ hôn của anh, lúc này cũng vậy. Môi anh dọc theo mặt cô, nước mắt cô rơi xuống, tựa như quả bom đã chôn thật lâu, sắp nổ mạnh trong cơ thể hai người bọn họ. Nụ hôn của anh ngày càng mãnh liệt, đỡ lấy bả vai và hai tay cô, cũng càng hôn sâu hơn. Qua một lúc lâu, môi anh mới dời đi. Giản Dao vuốt ve mắt anh, nước mắt đầy mặt. Lúc này có người xông vào, là Phương Thanh, thấy thế anh ta hơi sửng sốt, nói: "Phát hiện thi thể thứ hai, lại là sát thủ hồ điệp!"

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Giản Dao không nghĩ tới lúc này lại nhận được điện thoại của Lạc Lang. Nửa đêm sao thưa, xe cảnh sát hú còi. Bạc Cận Ngôn ngồi bên cạnh cô, cô bắt máy: "A lô, Lão Lạc?"

Phương Thanh ngồi trước lái xe cũng nghe thấy. An Nham đang ở cục giúp xử lý số liệu, trên xe chỉ có ba người bọn họ. Bên chỗ Lạc Lang vô cùng im lặng, giống như ở nơi vừa trống trải vừa yên tĩnh. Giọng nói của anh ta dịu dàng: "Giản Dao, mấy ngày nay bọn em bận lắm sao?"

Giản Dao đáp: "Đúng thế. Vụ án đang tiến triển."

"Vụ án hồ điệp kia rất hao tâm tổn trí sao?"

Giản Dao: "Anh cũng nghe nói tới à?"

"Đúng vậy, TV đưa tin suốt."

"Đúng vậy." Giản Dao thở dài, "Vừa có thêm một nạn nhân nữa."

"Sẽ bắt được mà." Lạc Lang dịu dàng nói.

Giản Dao nở nụ cười: "Vâng. Sao nửa đêm anh lại gọi điện đến thế, có chuyện gì sao?"

"Có thể có chuyện gì chứ, quan tâm hai người một chút thôi. Dù sao hai người tra án cũng là ngày đêm đảo lộn, nên hiện tại mới gọi đến. Nghe giọng em thì rất có tinh thần, thức đêm ít thôi, nhất là Lão Phương, nói cho anh ta thức đêm sẽ tổn hại sức khỏe đấy."

https://thuviensach.vn

Giản Dao nhanh chóng ngẩng đầu nói: "Lão Lạc bảo anh cũng thức đêm ít thôi, tổn hại sức khỏe."

Phương Thanh cười đáp: "Biết rồi. Anh ta đang làm gì thế? Nửa đêm không ngủ, không cần ở bên bạn gái sao?"

Lạc Lang ở bên đầu kia cũng nghe thấy, đáp: "Mấy hôm trước mới chia tay với bạn gái rồi. Anh đang đi công tác bên ngoài, phải một thời gian nữa mới về Bắc Kinh. Đến lúc đó sẽ tìm hai người ăn cơm."

Giản Dao: "Vâng. Đến lúc đó gặp."

Cúp điện thoại, Phương Thanh sang sảng cười nói: "Người ta 9x mà thằng cha này cũng đá được sao?"

Giản Dao mỉm cười: "Anh đoán đúng rồi."

Phương Thanh: "Shit, chúng ta cùng khinh bỉ anh ta."

Gió đêm khẽ thổi qua cửa sổ tiến vào, Giản Dao thôi cười, phát hiện Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh luôn im lặng. Bởi vì vừa rồi ở văn phòng hai người đều khóc, mắt Giản Dao vẫn còn hơi đỏ. Mặc dù anh đeo kính râm, nhưng hai má cũng hơi đỏ ửng. Giản Dao quan sát anh, nào biết anh lập tức như phát hiện ra, mở miệng hỏi: "Lạc Lang?"

"Vâng."

Anh ngồi yên, không nói nữa. Bộ dáng kia hơi ngốc, cũng hơi lạnh lùng. Giản Dao bỗng nhiên nhớ tới trước đó, cũng là ở trên xe, cô nhận được điện thoại của Lạc Lang, gọi một tiếng "Lạc đại ca". Ai ngờ Bạc Cận Ngôn dường như hơi mất hứng. Cô hỏi có phải anh ghen không, anh ra sức phủ nhận. Sau đó lại dụ dỗ cô gọi anh là "Anh Cận Ngôn"...

"Em và anh ấy chỉ là bạn thôi." Giản Dao khẽ nói.

https://thuviensach.vn

"Anh biết." Anh đáp, sau đó trên mặt dường như có chút ý cười. Anh vui hay không luôn trực tiếp biểu lộ như vậy.

Trong lòng Giản Dao mềm nhũn, thấp giọng nói: "Anh không ở bên em, em cũng cần phải có bạn bè."

Anh cầm tay cô, nói: "Ừ, bên cạnh anh cũng có An Nham."

Phương Thanh nhìn ngọn đèn trong bóng đêm phía xa, khóe miệng cong lên, trong lòng cảm thán. Bọn họ làm hòa rồi, thật tốt. Hai người thực sự yêu nhau có lẽ là không nỡ chia xa một giây phút nào. Còn anh ta thì sao? Anh ta và công chúa của mình. Tại sao hiện tại bọn họ không thể cùng đi chung một con đường?

Thi thể được phát hiện trong một tòa nhà bỏ hoang ven đường. Lúc này là bốn giờ sáng, suy đoán bước đầu thời gian tử vong là trong khoảng từ hai tới ba giờ sáng. Phương Thanh đỗ xe bên lề đường, xe cảnh sát đã bao vây tòa nhà này. Giản Dao ngẩng đầu, nhìn cách đó một con phố chính là tiểu khu Nhiếp Thập Quân ở, từ nơi này thậm chí có thể nhìn thấy mái nhà của tiểu khu kia. Trước đó Bạc Cận Ngôn đã suy đoán nơi này chính là không gian hoạt động chủ yếu của hung thủ, chứ không phải công viên, quả nhiên đúng là vậy. Bạc Cận Ngôn cũng từ trong xe đi ra, anh cảm nhận được ánh sáng và tiếng ô tô xung quanh. Lưu lượng xe cộ trên con đường này không hề nhỏ, cho dù nửa đêm cũng có xe thường xuyên chạy qua. Giản Dao nhìn thấy anh chống gậy đứng ở trên đường bộ dáng trầm tư, nhất thời lại thất thần.

"Phía trước có đèn giao thông không?" Anh hỏi.

Giản Dao đáp: "Có. Phía trước 20m. Sao anh biết?"

Anh chỉ mỉm cười, xoay người về con đường đối diện, tính băng qua đường. Sau đó chìa tay về phía cô, Giản Dao hơi giật mình, sau đó đưa tay cho anh. Hóa ra tất cả đều không thay đổi. Đêm trăng hôm đó, lần đầu tiên

https://thuviensach.vn

anh chìa tay về phía cô. Mấy năm sau, anh đứng trên đường, lại chìa tay ra. Chỉ là lúc này đổi thành cô đi trước, anh đi sau. Cô nắm tay anh, chậm rãi đi. Không ai biết tay anh càng nắm càng chặt, khi cô cúi đầu, nhìn thấy bóng dáng gầy gò im lặng của anh. Trên đường ồn ào, bỗng nhiên trở nên im lặng. Phương Thanh và Thiệu Dũng ở bên đường đối diện, đều nhìn bọn họ.

"Anh nghe ra được?" Giản Dao hỏi, có liên quan đến sự tồn tại của đèn giao thông.

Khóe môi Bạc Cận Ngôn vẫn chứa ý cười: "Ừ."

Vì thế trong lòng Giản Dao dâng lên một chút vui sướng. Cô nghĩ Bạc Cận Ngôn đã dần quen với việc không nhìn thấy, thậm chí cố gắng dùng thính giác thay thế thị giác làm một số phán đoán. Tuy chỉ là một hành động nhỏ đơn giản, nhưng cô cảm nhận được sức sống trên người Bạc Cận Ngôn. Anh đang hồi phục, chắc chắn tự nhiên, nắm hết tất cả mọi thứ trong tay, "kiểu cách Bạc Cận Ngôn" đang dần sống lại.

Đó là một căn phòng trống không, có lẽ được thi công vào những năm 80 của thế kỉ trước, đến nay còn chưa phá dỡ. Cánh cửa nước sơn trên tường bong ra từng mảng, rác rưởi đầy đất, cho nên chỉ có những người lang thang ở lại nơi này. Đèn cũng đã hỏng. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đi vào cửa, tay buông lỏng ra. Cô và Phương Thanh đi đằng trước, Bạc Cận Ngôn chống gậy đi theo. Người chết ở bên trong căn phòng kia. Nạn nhân là một người trung niên lang thang. Mấy chiếc đèn pin chiếu sáng, thu hút sự chú ý của mọi người, đầu tiên là hai câu tiếng Anh viết bằng sơn đỏ, sau đó là thi thể trên mặt đất.

"!" (Các người vĩnh viễn không bắt được tôi!)

"." (Sẽ còn tiếp nữa.)

https://thuviensach.vn

Chữ tiếng Anh viết ngang ngược, màu sơn đỏ chảy dọc theo đầu bút lông, có vẻ vô cùng dữ tợn. Còn thi thể trên mặt đất không khác gì với Nhiếp Thập Quân. Người đàn ông lang thang gầy yếu cao 1m6, trên cổ có vết tím bầm, hai tay bị trói bằng dây thừng để lên đỉnh đầu, mắt cá chân cũng thế. Mặt đất bên dưới được dọn sạch sẽ, vẽ một con bướm đen cánh đỏ, là bướm phượng đuôi dài.

Giản Dao và Phương Thanh gia nhập nhóm điều tra hiện trường, còn Bạc Cận Ngôn im lặng đứng trong góc phòng. Trong nháy mắt, Giản Dao ngẩng đầu, nhìn thấy anh trong lòng sợ run. Sau đó cô đi tới bên cạnh anh, thấp giọng nói: "Người chết nằm cách anh 1m5 tính từ hai bên, nằm ở bên trái..."

Bạc Cận Ngôn nói: "Tốt lắm."

"Bức vẽ con bướm lần này tinh tế hơn. Lần trước còn hơi thô và có tì vết, lần này chỉnh tề như in lên."

"Cuối cùng hắn đã hưởng thụ quá trình này." Bạc Cận Ngôn nói, "Chữ viết trên tường..."

"Viết rất ngoáy." Giản Dao đáp, cô xúc động kéo anh đến bên cạnh tường, sau đó nắm tay anh, đeo găng tay sờ vào chữ viết. Dọc theo đầu bút lông, chuyển động từng chút một. Quá trình này vô cùng yên tĩnh, có ánh trăng chiếu từ cửa sổ vào, còn anh cúi đầu, có thể ngửi thấy mùi thơm từ tóc cô. Sờ xong chữ, Giản Dao quay đầu nhìn anh: "Đã rõ chưa?"

Anh đáp: "Rõ rồi."

Giản Dao nở nụ cười một chút, lại hỏi: "Còn muốn nhìn gì nữa không?"

"Mang anh đi xem trong phòng còn trang trí thứ gì."

https://thuviensach.vn

Giản Dao gật đầu, lại nắm tay anh, vừa chạm vào đồ vừa nói: "Nạn nhân là người lang thang, có lẽ coi nơi này trở thành một điểm dừng chân. Trong góc tường có một đống chai, trên mặt đất để đệm rất bẩn, còn có bếp than nhỏ, một cái nồi cũ..."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Điều khiển Giản Dao bối rối là cô vốn tưởng rằng hung thủ là sát thủ liên hoàn, lựa chọn nạn nhân sẽ theo quy luật, mà Nhiếp Thập Quân được hắn lựa chọn trước đó chắc chắn có đặc điểm nào đó. Không ngờ tới nạn nhân thứ hai là một người lang thang hoàn toàn khác biệt với Nhiếp Thập Quân. Đương nhiên là trong lịch sử không phải chưa từng xuất hiện vụ án như vậy. Ở Mỹ còn có sát thủ liên hoàn săn lùng tất cả đối tượng từ già đến trẻ, nhưng như vậy muốn tìm được quy luật hành vi của hung thủ càng thêm khó khăn. Từ hiện trường đi ra, cô thấy Bạc Cận Ngôn đứng dưới ngọn đèn đường, anh nhìn về phía đèn giao thông, vẻ mặt lãnh đạm, không biết đang nghĩ gì. Giản Dao đi qua. Anh vô cùng tự nhiên kéo tay cô, ôm cô vào lòng. Giống y như xưa, vô cùng quấn lấy cô, tính cách này lại chứng nào tật nấy.

"Á..." Anh còn chưa nói gì, cô đã khẽ kêu lên. Anh cúi đầu, ánh sáng phản chiếu qua kính râm, môi khẽ cong lên.

"Anh đã biết tìm hung thủ thế nào rồi."

Giản Dao chớp chớp mắt, mỉm cười: "Vâng."

Nhưng câu nói tiếp theo của anh lại khiến cô không cười nổi.

"Hôm nay trước khi trời tối anh có thể phá được án, bắt được kẻ khôn vặt mà ngu xuẩn này. Ngày mai, em quay về Bắc Kinh, ở nhà chờ anh."

Giản Dao im lặng. Bạc Cận Ngôn dừng một chút, ngẩng đầu, mặt nghiêng sang bên, ngón tay gõ lên gậy, nói: "Còn nữa, cách Lạc Lang xa một chút."

https://thuviensach.vn

Hắn lại mơ thấy con bướm. Lúc này cảnh trong mơ vô cùng chân thật, giống như nhớ tới khi mới hơn mười tuổi, hắn và nhóm bạn thân, đi lên ngọn núi kia. Trái tim ấm áp, mập mờ, rạo rực, đứa trẻ sống ở những năm tháng non xanh nước biếc. Tâm sự của thiếu niên nào có ai biết được? Sau đó là nụ cười ngọt ngào của cô khiến lòng người rung động. Sau đó hắn lại mơ thấy con bướm ẩm ướt, lúc nhúc, rực rỡ. Đều nói nhìn thấy bướm là nằm mộng xuân, hắn thầm chấp nhận. Thỉnh thoảng cũng sẽ mơ thấy con bướm xơ xác, đổ máu. Hoảng sợ, dường như có thứ gì đó chợt lóe qua trong đầu, song không thể nhớ nổi. Đây là bí mật của hắn. Cho dù sau này đã trưởng thành, mỗi khi gặp thất bại trong tình cảm với cô, hoặc bị hãm hại trong công việc, hoặc có chuyện không hài lòng, hắn sẽ luôn mơ thấy con bướm dẫn dắt hắn bay lượn. Com bướm kia có đôi cánh sôi nổi, mang theo sự tan biến và hương vị tự do khó có thể diễn tả bằng lời. Trong góc tối tăm, hắn cảm thấy nhất định là nó dự báo trước điều gì. Cho nên khi hắn quyết định giết chết Nhiếp Thập Quân, ấn tượng về con bướm này cứ thế xuất hiện trong đầu hắn. Hắn mở mắt ra, nhìn cô ngồi bên giường, ánh mắt lo lắng. Có cô làm bạn cũng là thu hoạch bất ngờ của hắn, nhưng hắn cũng hiểu đây là thứ mình nên có. Hắn giữ vai cô, cô dường như muốn giãy giụa, trong mắt cô nhanh chóng hiện lên vẻ chán ghét khiến lòng hắn chợt lạnh, lấy tay kéo cô qua, nói: "Tôi đã vì em giết nhiều người như vậy, em cho là còn có thể chỉ lo cho thân mình thôi sao?"

Cô đờ người. Hắn bắt đầu hôn dọc theo mặt cô, sau đó kéo cô xuống giường.

"Không, em không đồng ý." Làn gió khẽ thổi qua, Giản Dao lên tiếng. Cô nhìn anh: "Em phải đợi anh cùng quay về Bắc Kinh. Anh đi mất thì em phải làm sao. Về phần Lạc Lang, nếu anh ghen thì sau này mỗi lần gặp anh ấy, anh đi cùng em là được."

"Anh đương nhiên không ghen." Bạc Cận Ngôn lập tức nói, "A...Anh chỉ là không quá thích anh ta thôi."

https://thuviensach.vn

Giản Dao cười, nói: "Vâng. Không ghen đâu."

Lúc này ánh mặt trời đã dần nhô lên, tầng ánh sáng màu tím bao phủ mặt đất. Có chiếc xe im lặng đỗ bên đường. Bạc Cận Ngôn nói: "Giản Dao, trong kế hoạch của anh không có em. Anh không thể bảo đảm an toàn cho em. Em có biết đây là chuyện quan trọng với anh không."

"Từ khoảnh khắc nhìn thấy anh, em đã không muốn cho anh rời đi rồi." Giản Dao nói, "Trong kế hoạch của anh không có em, cũng không có đôi mắt. Em có thể làm đôi mắt của anh. Còn nữa hiện tại em có thể tự bảo vệ mình. Em không cần anh bảo vệ."

Bạc Cận Ngôn nắm gậy, giọng nói trầm khàn mà mạnh mẽ: "Nhưng anh không thể mạo hiểm như vậy."

Giản Dao lập tức nói: "Nhưng em cũng không thể."

Đúng lúc này, Phương Thanh đi tới, liếc nhìn vẻ mặt của hai người bọn họ, làm như không thấy, chỉ thản nhiên nói: "Họp."

Giản Dao xoay người bước đi. Bạc Cận Ngôn chậm rãi đi theo sau cô. Đây là nơi xa lạ, Bạc Cận Ngôn hoàn toàn phải dựa vào tiếng động và chiếc gậy để phân biệt cảnh vật xung quanh, An Nham lại không ở bên cạnh, chẳng bao lâu Phương Thanh và Giản Dao đã bỏ xa anh một đoạn. Giản Dao đi được một lúc, dừng bước, quay đầu lại nhìn anh. Anh đang dùng gậy, dò đường trên đất. Cô nhìn mấy giây, lập tức quay lại, kéo tay anh. Anh ngẩng đầu, thấp giọng nói: "Anh biết là em sẽ quay lại."

Giản Dao không biết nói gì, tay cũng đã bị anh giữ chặt, hai người cùng đi về phía xe cảnh sát. Chuyện xảy ra đột ngột, không có thời gian để tìm nơi khác họp. Mấy người im lặng đứng ngay sau xe cảnh sát, không đợi Thiệu Dũng lên tiếng, Bạc Cận Ngôn đã thản nhiên nói: "Hiện tại tôi đã có phác họa chuẩn xác về hung thủ. Hi vọng trước khi trời tối mọi người có thể bắt được hắn."

https://thuviensach.vn

Ngữ điệu nhanh chóng, còn mang theo chút kiêu ngạo. Mọi người đều sửng sốt, nhưng trong lòng Giản Dao lại rõ ràng. Cô biết Bạc Cận Ngôn đang tức giận nên mới như vậy, cả người giống như bức điêu khắc bằng băng. Thực ra hai năm qua sau khi hai người ở chung, dưới sự hướng dẫn từng bước của cô, anh đã chẳng còn mấy khi tức giận. Không nghĩ tới hôm nay lại bùng nổ như thế. Anh chưa bao giờ tức giận với cô, mà đành phải tức giận với chính mình. Song mọi người lập tức bị thu hút bởi nội dung trong lời nói của Bạc Cận Ngôn.

"Chúng ta đều đã biết hung thủ là một người đàn ông, là một lính mới, điều kiện kinh tế tốt. Hôm nay chúng ta tiến thêm một bước xác nhận, hắn thấp hơn tôi 10cm, cũng chính là trong khoảng 175cm. Đây là phán đoán từ góc độ về độ cao của chữ viết ở trên tường. Hiện trường cũng không có dấu vết có vật thể làm vật lót, cho nên hắn chỉ đứng trên mặt đất viết hai câu tiếng Anh kia. Hắn sử dụng tiếng Anh, hơn nữa ngữ pháp chính xác, chữ viết đẹp đẽ, có lẽ là thường xuyên viết. Hắn từng được hưởng sự giáo dục tốt đẹp. Hắn cần vận chuyển sơn, dây thừng các loại công cụ, hơn nữa điều kiện kinh tế tốt, cho nên hắn chắc chắn có một chiếc xe. Cửa khu nhà này không có camera, nhưng mọi người có thể tìm chiếc xe này thông qua camera ở đèn giao thông vào lúc trước và sau khi nạn nhân tử vong, cũng tức là từ trong khoảng 1 rưỡi đến 3 rưỡi sáng. Đây là một chiếc xe con có giá cả trung bình. Tòa nhà bỏ hoang này cùng với người đàn ông lang thang trong phòng đã ở đây một thời gian nên hắn mới chú ý tới. Bởi vì nguyên nhân nào đó hắn thường xuyên đi qua con đường này. Cho nên mới chú ý tới người đàn ông lang thang, quan sát thói quen cuộc sống của ông ta, đưa vào danh sách săn người của hắn, nhưng hắn cũng không phải ở gần đây. Bởi vì với tính cách cẩn thận của hắn, hắn sẽ không rời nhà quá xa, sẽ gây án ở nơi quen thuộc, nhưng tuyệt đối không ở trong bán kính 1 km. Thú vị nhất là chúng ta có thể phát hiện ra địa điểm này cùng với công viên đều nằm một hướng. Còn nhà của Nhiếp Thập Quân lại nằm ở vị trí trung tâm giữa hai địa điểm này. Tôi không thể khẳng định nó có ý nghĩa gì, nhưng khu vực này vô cùng quan trọng trong bản đồ tâm lý của hắn."

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, Bạc Cận Ngôn lại nói: "Tìm ngoài bán kính 1 km, tiểu khu có căn hộ tốt nhất trong vòng bán kính 5km. Tôi đã điều tra qua, trong thành phố nhỏ này những tòa nhà như vậy không hề nhiều. Nơi thỏa mãn điều kiện địa lý chỉ có một gọi là "Giai Mỹ Danh Uyển". Hung thủ của chúng ta sẽ sống ở đó. Cho nên điều tra tất cả những chiếc xe đi qua con đường này từ 1 rưỡi đến 3 rưỡi sáng. Chủ xe cao 1m75, ở tại Giai Mỹ Danh Uyển. Ít nhất là có bằng trên đại học trở lên, có công việc tốt. Khi mọi người tìm được, hắn sẽ mặc áo phông hoặc polo, giao tiếp chín chắn, hơn nữa sẽ không quá kích động với việc mình phạm tội mà sẽ thề thốt phủ nhận. Ngoài ra còn có một gợi ý giúp mọi người tìm được hắn. Trong vụ án đầu tiên, hắn thể hiện đặc điểm dịu dàng tinh tế, hiện trường cũng sạch sẽ, nhưng sau này hắn không chỉ để lại chữ viết, mà còn khiêu khích cảnh sát. Tôi đoán hắn nhất định đã bị kích thích nào đó. Hành vi lục soát ngày hôm qua của cảnh sát đã chọc giận hắn. Cho nên hắn mới bất thường như vậy, trong những người mọi người đã điều tra ngày hôm qua hoặc là người mà mọi người sắp xếp điều tra ở ngay bên cạnh hắn, cho nên mới khiến tâm trạng hắn bất ổn định đến thế. Hay nói cách khác mọi người đã chạm vào người và chuyện mà hắn để ý nhất."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Tiến hành truy lùng toàn diện. Trời hửng những tia nắng sớm, Giản Dao trở lại văn phòng, sắp xếp lại một ít tài liệu trong tay, nhưng chỉ cảm thấy thấp thỏm nóng nảy, khó giữ được sự bình tĩnh. Một lát sau, có người đi vào. Anh cầm nắm đấm cửa, còn khóa lại vô cùng chính xác. Nhóm cảnh sát bên ngoài không ngừng đi lại, trong phòng lại im lặng giống như một thế giới khác. Cô đứng im không nhúc nhích, cho đến khi Bạc Cận Ngôn ôm lấy cô từ phía sau. Cô vùng ra, đi sang bên cạnh. Có lẽ anh ngửi được mùi của cô, càng ôm cô chặt hơn. Cúi đầu đặt lên vai cô, bộ dáng ỷ lại, giọng nói bình tĩnh: "Giản Dao, em phải tin tưởng sự lựa chọn của anh là lí trí nhất."

Trước kia vào những lúc thế này, Giản Dao sẽ luôn nghe lời anh, song sau khi gặp lại, anh phát hiện không còn giống thế nữa. Cô gái trong lòng vô cùng im lặng để cho anh ôm, sau đó lên tiếng, giọng nói cũng rất khẽ. Dù rằng giọng nói của cô vẫn dịu dàng êm tai như bản nhạc violin.

"Cận Ngôn. Anh luôn phải bảo vệ em, đặt em ở một nơi an toàn, kín kẽ che chở, sau đó để mình đi đối mặt với nguy hiểm chết người, hết tên biến thái hoa tươi rồi lại đến sát thủ mặt nạ. Em yêu anh như vậy, sâu thẳm trong đáy lòng tôn sùng một người đàn ông đến thế. Không có ai tốt đẹp, thuần khiết, ngay thẳng, linh hồn cao quý hơn so với anh. Thế nhưng em cũng muốn làm điểm tựa của anh. Chim nhỏ không thể đứng bên cạnh anh, chỉ có chim ưng mới làm được. Em không cần làm người đứng phía sau anh, mà muốn làm người đứng bên cạnh anh. Em muốn giống anh dũng cảm quên mình, hơn nữa có năng lực để làm được như vậy."

https://thuviensach.vn

Tim Bạc Cận Ngôn giống như được dòng nước xiết quấn quanh. Giọng nói của cô giống như ánh sáng đột nhiên chiếu lên mặt nước, không chỉ ấm áp mà nước cũng nóng lên. Anh "chậc" một tiếng, chạm vào tay cô, cầm tay cô, nói: "Ai bảo em không phải chim ưng chứ? Từ lần đầu tiên mắt anh nhìn thấy em thì em đã là cô chim ưng nhỏ trong lòng anh rồi."

Khóe miệng Giản Dao khẽ cong lên, ánh mắt chân thành mà thương tiếc. Hai tay cô giữ lấy mặt anh, nói với anh qua đôi kính râm: "Cận Ngôn, anh phải biết rằng thực ra mọi người đều biết chuyện kia chưa bao giờ là lỗi của anh. Anh đã hoàn thành trách nhiệm của mình rất tốt, anh đã làm được tốt nhất rồi. Trong hoàn cảnh không thuận lợi như vậy, anh thậm chí còn tiêu diệt được lực lượng chính của bọn chúng, cứu em ra. Không có ai lợi hại, tài giỏi hơn anh. Chẳng qua điều đáng tiếc là...Tử Ngộ, nhưng anh ấy đã bị sát hại trước khi chuyện đó xảy ra rồi. Anh không cần phải trách cứ bản thân, không phải lỗi của anh. Chưa bao giờ là lỗi của anh hết. Anh phải trở về, toàn bộ con người anh đều phải trở về. Anh không được đi nữa, không được phép một mình mạo hiểm. Em không cho phép anh làm như vậy, em nghĩ nếu Tử Ngộ ở trên trời có linh cũng sẽ không cho phép anh làm như vậy. Em biết anh vốn lãnh đạm, nhưng trên đời này anh có thể lãnh đạm với bất cứ ai ngoại trừ em. Bởi vì em không phải là bạn của anh, cũng không phải nạn nhân của anh. Em là vợ của anh, là người vợ duy nhất trên đời này của anh. Em yêu anh giống như anh yêu em. Anh có thể đi bảo vệ toàn bộ thế giới, nhưng em phải bảo vệ anh. Từ nay về sau, năm năm tháng tháng, ngày ngày đêm đêm, em sẽ không rời khỏi anh. Một năm qua đã là giới hạn của em rồi. em muốn bao dung anh, cho anh không gian, ai ngờ hóa ra không có ngày nào em không ngừng nhớ đến anh, đau lòng vì anh. Cả em và Phó Tử Ngộ đều không ở bên anh, mắt anh không nhìn thấy, anh tan nát cõi lòng thành như vậy, rốt cuộc anh đã phải kiên cường đến thế nào? Em không bao giờ muốn sống như vậy nữa. Cận Ngôn à, anh phải biết rằng Giản Dao có thể chết vì anh."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Bạc Cận Ngôn tái nhợt, đứng yên không nhúc nhích. Đời này lần đầu tiên thiên tài hùng biện lời nói cay độc mất đi khả năng ngôn ngữ. Giản Dao nhìn bộ dáng của anh, trong lòng cũng vô cùng khổ sở. Cô khẽ nói: "Em đi ra ngoài trước." Bỏ hồ sơ xuống, kéo cửa đi ra ngoài.

"Giản Dao." Anh bỗng nhiên lên tiếng, "Anh càng ngày càng yêu em hơn."

Đối mặt với lời bày tỏ bất thình lình của anh, tim Giản Dao như bị một cơn thủy triều đập vào. Cô khẽ nói: "Cận Ngôn, em cũng vậy."

Có mấy cây trong sân dưới nhà, có lẽ là cây do cục trồng, bộ dáng rắn rỏi thưa thớt hơn so với nơi khác. Giản Dao đứng một lát, cảm giác tâm trạng dần bình tĩnh trở lại. Lúc này cô mới thấy một tổ khác đã trở lại, đúng là tổ đi sâu điều tra về nạn nhân đầu tiên Nhiếp Thập Quân. Giản Dao hỏi: "Có phát hiện gì không?"

Tuy thoạt nhìn trước mắt hung thủ là sát thủ liên hoàn ngẫu nhiên, khó có thể nắm bắt quy luật, liên hệ với Nhiếp Thập Quân dường như không hề rõ ràng. Hai cảnh sát liếc nhau, một người trong đó nói: "Không điều tra được gì khi Nhiếp Thập Quân học đại học, nhưng trung học...Có người nói cô ta có quan hệ rất thân thiết, gần gũi với một bạn học."

Giản Dao còn chưa kịp có ý kiến thì người còn lại đã nói: "Là bạn học nữ. Nói là sau khi tốt nghiệp trung học hai người thi một nam một bắc, cô bạn học kia còn ầm ĩ đòi muốn sống muốn chết. Sau đó cha mẹ cô gái đó cảm thấy mất mặt, nên cả nhà đều chuyển đi."

Hai người cảnh sát lên lầu báo cáo tình huống. Nhiếp Thập Quân là đồng tính sao? Như vậy có thể giải thích được rất nhiều chuyện. Ví dụ như tại sao cô ta mua nhiều đồ hàng hiệu nhưng không thấy sử dụng. Là để tặng cho người yêu của cô ta sao? Song hỏi xung quanh một vòng cô ta đều nói không biết tặng cho ai. Vậy người có khả năng lớn nhất là ai đây? Có thể

https://thuviensach.vn

khiến cho Nhiếp Thập Quân tiêu nhiều tiền lấy lòng như vậy? Là ai đang nói dối? Trong lòng Giản Dao bỗng nhiên hơi chấn động, bởi vì cô nhớ tới một câu Bạc Cận Ngôn từng nói: rất có thể hắn ở trong những người đã sắp xếp điều tra ngày hôm qua, hoặc là người bên cạnh mọi người sắp xếp điều tra, cho nên mới kích thích hắn lại gây ra án mạng. Tim Giản Dao đập nhanh, suy nghĩ một lát, xoay người đi vào phòng thẩm vấn, hỏi một cảnh sát: "Địa chỉ nhà của Phùng Duyệt Hề là bao nhiêu?"

Lần đầu tiên đến cục, Phùng Duyệt Hề đã nhắc tới bởi vì vụ án quá dọa người, cô ta tạm thời không ở nhà mà chuyển đến nhà bạn. Còn lần đầu tiên cảnh sát lục soát đồ đạc của cô ta và Nhiếp Thập Quân là ở nhà, chứ chưa từng lục soát nhà "bạn" cô ta. Bởi vì là người có liên quan mật thiết đến vụ án cho nên địa chỉ và hành tung hiện tại của Phùng Duyệt Hề đều được báo cáo ngay lập tức. Người cảnh sát kia tìm kiếm một lúc, nói: "Phòng 302, tầng 3, tòa 2, khu Tân Thôn, đường Uyên Bác."

Giản Dao cũng không quá rành về hoàn cảnh địa lí thành phố Tuân, nhìn vào bản đồ, để cho người cảnh sát chỉ mới có chút nhận thức, hình như cách cũng không xa. Vì thế cô xoay người đi ra ngoài.Giản Dao đứng ở cửa cục, gọi điện cho Phương Thanh: "Em đến chỗ ở hiện tại của Phùng Duyệt Hề."

Phương Thanh đang kiểm tra một đống kẻ tình nghi với cảnh sát ở cục, nghe vậy "Ừ" một tiếng, định nói thêm hai câu, Giản Dao đã cúp máy. Vì thế Phương Thanh không quá để tâm, tiếp tục làm việc. Giản Dao đứng dưới ánh nắng vàng nhạt, lặng lẽ chờ taxi.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Giản Dao biết hiện tại cô đi một mình e là có nguy hiểm; cô biết sự thật đã ở ngay phía trước chỉ cần giơ tay ra là chạm vào, nhưng khi cô nhớ tới dáng vẻ Bạc Cận Ngôn đứng ở đó nói yêu thương cô, nhớ tới tối qua anh bướng bỉnh ép cô phải về Bắc Kinh trước, trong lồng ngực cô lại dâng lên sự lạnh lẽo và đau đớn, thúc giục cô phải đi làm một số chuyện dũng cảm. Cô muốn cho anh nhìn thấy, hiện tại Giản Dao cô đã làm được chuyện mình muốn làm.

"Tìm được kẻ tình nghi rồi!" Trong văn phòng trống trải, vang lên giọng nói lãnh đạm lại có lực của An Nham.

Tất cả bọn Phương Thanh đều vây quanh, chỉ có mình Bạc Cận Ngôn đứng trước cửa sổ. Ở trong lòng anh tìm được kẻ tình nghi chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Bởi vì đối với việc không quen thuộc thành phố Tuân, tốc độ của An Nham đã coi như chậm rồi. Chỉ là Giản Dao đi xuống dưới một chuyến còn chưa đi lên. Anh biết tính cách cô rất tốt, hiếm khi tức giận, cảm xúc vô cùng kích động, nhưng vừa rồi lời nói của cô đã thực sự đánh trúng và làm hòa tan trái tim đàn ông. Sau đó một mình cô né tránh đi. Cô gái dịu dàng, ngay cả tức giận cũng im lặng mà giữ khoảng cách. Bạc Cận Ngôn chạm vào chiếc nhẫn trong túi, kim cương lạnh lẽo, góc cạnh nho nhỏ. Từ sau khi rời khỏi cô, anh vẫn chưa từng đeo lại, chỉ mang theo bên người. Sợ không cẩn thận làm rơi, cũng sợ chạm vào, sợ đeo nhẫn sẽ nhớ nhung, khó có thể rời đi. Hiện tại anh lấy nhẫn ra, đeo lên ngón áp út, sau đó bỏ tay xuống. Lát nữa muốn cho cô nhìn thấy, cô sẽ không còn tức giận nữa. Nghĩ đến đây, lồng ngực Bạc Cận Ngôn nóng lên.

https://thuviensach.vn

"Toyota màu đen, có giá 20-30 vạn trên thị trường. 3:05 phút đêm qua đã chạy trên giao lộ." An Nham nhanh chóng nói, "Chủ xe tên là Thạch Bằng, 28 tuổi, người Lịch Huyện, là một kỹ sư kỹ thuật của công ty lốp xe. Chiều cao 176 cm, sống ở Giai Danh Mỹ Uyển."

Bạc Cận Ngôn khẽ cười lạnh nói: "Động tác phải nhanh. Hiện tại thời gian hắn tiến hành vụ án thứ hai không còn dài, dễ hắn lại tiếp tục tính gây án. Cho nên tất cả công cụ và chứng cứ gây án có thể còn ở trong nhà hoặc xe hắn."

Thiệu Dũng: "Xuất phát! Bắt người!"

"Đợi đã!" Một người cảnh sát đột nhiên lên tiếng, "Hình như tôi đã từng thấy chiếc xe này ở chỗ nào rồi!" Tất cả mọi người nhìn anh ta, anh ta cố gắng suy nghĩ một chút, vỗ đầu nói: "Bãi đỗ xe! Ba ngày trước, chính là bãi đỗ xe của chúng ta! Chính là bạn của Phùng Duyệt Hề, lái xe tới đón cô ta! Toyota màu đen, biển số xe chính là nó!"

Phương Thanh, An Nham ở bên trong, tất cả nhóm cảnh sát đều chuẩn bị lên đường. Bạc Cận Ngôn cũng mặc áo khoác vào, đi ra ngoài với nhóm cảnh sát. Chậc, sao chuyện lại thú vị thế này? Đi một vòng lại trở về nơi bắt đầu. Tội ác to lớn nhưng cũng chỉ là thứ nhỏ bé trước sự thật. Bạc Cận Ngôn lại lấy di động ra, gọi cho Giản Dao, nhưng vẫn không có người bắt máy. Khi tức giận Giản Dao không nhận điện thoại của anh tức là có chuyện rồi. Bạc Cận Ngôn cất điện thoại, nghĩ thầm thế cũng tốt, chờ bắt được hung thủ, sự tức giận của cô cũng đã tiêu tan. Anh thậm chí còn đưa ra một kết luận mà mình cảm thấy sâu sắc: hiện tại tính cách của Giản Dao rất mạnh mẽ, không thể tùy tiện dỗ dành được...

Danh Giai Mỹ Uyển nằm cách phía đông công viên Vọng Giang 4 km, cách nhà Nhiếp Thập Quân chưa đến 3 km. Đương nhiên nó không phải là nơi ở duy nhất trong phạm vi này, xung quanh còn có một ít tiểu khu cũ mới, tiểu khu Vọng Giang, khu tập thể dành cho giáo viên, Uyên Bác Lộ

https://thuviensach.vn

Tân Thôn...Nhưng Bạc Cận Ngôn suy đoán đây là nơi duy nhất hung thủ có thể ở lại, đơn giản là từ chất lượng, mức độ và khí chất, nơi này phù hợp với sở thích của hung thủ nhất. Còn trên thực tế, đây đã nằm trong điều Bạc Cận Ngôn dự đoán từ trước. Nhóm cảnh sát nhanh chóng đến tòa nhà mục tiêu. Bởi vì không muốn làm kinh động đến nhiều người, nên nhóm cảnh sát đều mặc thường phục, sau đó để mấy người khống chế thang máy và cửa ra vào, những người khác nối đuôi nhau đi vào, nhanh chóng bao vây tầng trệt. Trên đường, An Nham còn không ngừng tìm kiếm tư liệu có liên quan đến kẻ tình nghi, truyền lại cho đám Bạc Cận Ngôn.

"Thạch Bằng chỉ có bằng trung học, không thi đại học, điều này trái ngược với kết quả suy luận của anh." An Nham nói, "Hắn lặn lộn ở nhà hai năm, sau đó đi học nghề. Hắn rất am hiểu công việc kỹ thuật, sau khi tốt nghiệp vào làm trong công ty lốp xe. Đã có kinh nghiệm 5, 6 năm, từ một công nhân kỹ thuật bình thường được thăng chức lên làm kỹ sư. Tôi xâm nhập vào cơ sở dữ liệu bên trong của công ty, thành tích hàng năm của hắn được đánh giá là xuất sắc hoặc tốt, nhận xét của cấp trên "Thái độ làm người nhiệt tình, chăm chỉ. Tuy tính cách khá nóng nảy, nhưng nhân duyên rất tốt..."

Bạc Cận Ngôn hơi ngớ ra. Lúc này nhóm cảnh sát đã gõ cửa nhà Thạch Bằng, một người đàn ông còn đang ngái ngủ, mặc quần đùi, nhô đầu ra. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Phương Thanh và một cảnh sát khác xông vào, khống chế anh ta dưới đất. Các cảnh sát khác nhanh chóng tiến vào, bao vây cả căn hộ. Thạch Bằng thể trạng cao lớn, mày rậm mắt to, làn da ngăm đen, toàn thân đều lộ ra việc đặc trưng của công nhân kỹ thuật, thô lỗ thận trọng. Cả người anh ta đang mơ màng, kinh ngạc tức giận bị ép trên mặt đất hét lên: "Các người là ai? Muốn gì?"

Phương Thanh đưa thẻ ra: "Cảnh sát! Thành thật một chút!"

Thạch Bằng choáng váng, ra sức giãy giụa: "Cảnh sát? Tôi không phải tội phạm! Cảnh sát có thể tùy tiện bắt người à!"

https://thuviensach.vn

Nhóm cảnh sát đã nhanh chóng lục soát một vòng, nhưng không phát hiện được gì. Phương Thanh cười lạnh hỏi: "Chìa khóa xe đâu? Chiếc Toyota màu đen, biển số xe Tuân A67GT3!"

Thạch Bằng bị đặt lên cửa, mắt trợn to, trì hoãn một lúc mới đáp: "Chìa khóa xe không có ở chỗ tôi. Mấy ngày nay tôi ở trong nhà máy, chìa khóa xe ở chỗ bạn, nhờ cậu ấy mang đến cửa hàng 4S bảo dưỡng."

Phương Thanh và mấy cảnh sát khác đều sửng sốt. Trong thời gian bọn họ giao chiến ngắn ngủi, Bạc Cận Ngôn cũng để cho An Nham dẫn mình nhanh chóng dạo quanh căn hộ một vòng, hơn nữa thấp giọng nói cho anh mọi đặc điểm. "Trong phòng rất lộn xộn, để một ít mì ăn liền và hộp thức ăn nhanh. Không có sách, chỉ có một ít tạp chí ô tô...Quần áo phần lớn là áo phông quần bò, đồ dùng trong nhà là gỗ lim màu đỏ, cạnh bàn đã bị mẻ mà chưa sửa..."

Bạc Cận Ngôn xoay người ra khỏi phòng, vội vàng hỏi: "Bạn anh cũng ở tiểu khu này?"

Đám cảnh sát không hiểu gì, Thạch Bằng nhìn bộ dáng của Bạc Cận Ngôn, cũng sửng sốt, đáp: "...Vâng!"

Bạc Cận Ngôn nói vô cùng nhanh: "Chiều cao 175 cm? Bằng nghiên cứu sinh? Đi chiếc xe còn tốt hơn anh?"

"...Phải chính là người đó...Sao anh biết?"

"Hắn cũng là người bạn vô cùng thân với Phùng Duyệt Hề?"

"...Phải, ba chúng tôi cùng nhau trưởng thành."

Vẻ mặt người cảnh sát bên cạnh khẽ biến đổi, nói khẽ với Phương Thanh: "Đúng rồi, tôi đã nhớ ra, có hai người đàn ông trong chiếc xe đến đón Phùng Duyệt Hề ngày hôm đó."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Khi Giản Dao gõ cửa phòng 302, tầng 3, tòa nhà 2, khu Uyên Bác Lộ Tân Thôn, trên mặt Phùng Duyệt Hề hiện lên chút bối rối. Giản Dao cười: "Chắc cô vẫn còn nhớ tôi chứ? Tôi là cảnh sát tham gia điều tra vụ án lần này của Nhiếp Thập Quân. Đột nhiên nhớ tới có chút vấn đề, cần hỏi lại cô."

Có lẽ là bởi vì cô đột nhiên tới, Phùng Duyệt Hề hoảng hốt, lại không có cách từ chối cho cô đi vào. Chờ cô đã ngồi xuống sô pha, Phùng Duyệt Hề mới cảm thấy run sợ, tim như treo trên một sợi dây. Khi Phùng Duyệt Hề rót xong nước nhìn về phía Giản Dao lại phát hiện vẻ mặt cô bình thản thân thiết, dường như chưa phát hiện ra điều gì, khiến cho Phùng Duyệt Hề thoáng thả lỏng. Giản Dao nhận lấy nước do cô ta rót, nhưng hoàn toàn không tính uống. Khi đặt ở trong tay, mượn cơ hội quan sát trang trí trong căn phòng. Đây là căn hộ một tầng, diện tích không lớn, nhưng rộng rãi sáng sủa. Trang hoàng rất mới mẻ, tinh tế, phù hợp với thẩm mỹ của một cô gái như Phùng Duyệt Hề. Còn có một đống vali chất ở góc phòng khách, chứng tỏ chủ nhân vừa chuyển đến đây không lâu, còn chưa kịp sắp xếp xong.

"Đây là căn hộ của người bạn mà cô nói?" Giản Dao hỏi.

"À, không." Phùng Duyệt Hề đáp, "Bởi vì tôi không tính quay về, nên anh ta giúp tôi thuê căn phòng này."

Trong lúc đó Giản Dao nhìn thoáng qua cảnh sắc ngoài cửa sổ, cũng ngẩn ra. Phong cách kiến trúc hiện đại màu trắng xám mới tinh, trong đó có

https://thuviensach.vn

một mái nhà, đặt một tấm bảng lớn: Danh Giai Mỹ Uyển. Dường như chỉ cách một con đường. Hoàng hôn dần buông xuống, hai người phụ nữ ngồi đối diện đều có vẻ vô cùng yên tĩnh. Giản Dao nhìn thoáng qua cổ tay Phùng Duyệt Hề, đeo chiếc vòng "Pandora" hàng hiệu, hai lần trước khi đi xét hỏi, cô ta đều không đeo. Ở trên bàn của cô ta, có để một chiếc túi Gucci. Cách cửa không xa có giá giày, có để mấy đôi giày. Giản Dao sắc bén, liếc qua logo trên giày.

"Cô biết đúng không?" Giản Dao đột nhiên hỏi.

Vẻ mặt Phùng Duyệt Hề hoang mang."Cô ta chính là người đó."

Rõ ràng phản ứng của Phùng Duyệt Hề không linh hoạt và có sự chuẩn bị bằng hai lần trước, trong lúc đó sắc mặt cô ta biến đổi, nhưng cũng phản ứng rất nhanh, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, môi giật giật, nói: "Tôi không rõ cô đang nói gì."

"Cô ta yêu cô." Giản Dao im lặng vuốt ve ngón tay, "Cô ta cũng là một trong những người yêu của cô."

Phùng Duyệt Hề như bị sét đánh sắc mặt trắng bệch. Trong phút chốc trong đầu hiện lên rất nhiều chuyện, mỗi cái nhăn mày mỉm cười của Nhiếp Thập Quân, ánh mắt sâu xa nhìn cô ta, có một lần cô ta nắm tay bị Phùng Duyệt Hề bỏ ra, nắm lại vẫn bị bỏ ra...cùng với ảnh chụp lạnh như băng khi cô ta nằm giữa bức vẽ con bướm.

Con người không phải cây cỏ. Thấy cô ta cuối cùng cũng chìm đắm vào cảm xúc, Giản Dao tiếp tục công kích vào tâm trạng của cô ta: "Ngay từ đầu, chúng tôi không tìm thấy động cơ giết người, cũng tưởng rằng do sát thủ liên hoàn gây ra, nhưng hiện tại đã có động cơ rồi. Là vì tình yêu."

Phùng Duyệt Hề như thể lúc này mới bừng tỉnh, nhưng đã chậm rồi, vừa rồi tất cả tâm trạng đã biểu lộ hết trên mặt. Ánh mắt của cô ta do dự một lúc, không nói nên lời. Giọng nói của Giản Dao bình tĩnh mà uy nghiêm:

https://thuviensach.vn

"Chúng tôi đã điều tra chuyện quá khứ của Nhiếp Thập Quân, xác nhận cô ta đồng tính luyến ái, nhưng tại sao trước đó cô lại giấu diếm cảnh sát?"

"Tôi không có giấu diếm!" Theo phản xạ Phùng Duyệt Hề phản bác lại, "Tôi chỉ là..." Cô ta cúi đầu: "Tôi chỉ sợ phiền toái, mang lại phiền toái không cần thiết cho tôi. Tôi không biết nó có liên quan đến vụ án các người điều tra. Hơn nữa cô ta đồng tính luyến ái chứ tôi không phải. Tôi không có chấp nhận cô ta. Sau đó cô ta thật sự...hơi bệnh hoạn."

Giản Dao im lặng một lát. Trực giác nói cho cô biết đã cách chân tướng rất gần rồi. Sự phản bác của Phùng Duyệt Hề yếu ớt vô lục như thế, hơn nữa đã vô tình tiết lộ chân tướng, không còn nghi ngờ gì nữa đây chính là đột phá động cơ phạm tội. Cô chạm vào di động trong túi, định gọi điện thoại, "Cạch" một tiếng vang lên, cửa phòng khách bị mở ra, có người đi vào.

Phùng Duyệt Hề gần như lập tức đứng lên, tựa như bắt được cây rơm cứu mạng cuối cùng."Trần Cẩn." Cô ta kêu lên, "Anh về rồi à? Cảnh sát đến đây."

Người đàn ông ở cửa ngẩng đầu. Giản Dao cũng nhìn chằm chằm gã. Đó là một người đàn ông hai bảy, hai tám tuổi, chiều cao hơn một mét bảy, mặc áo polo, quần dài màu đen, cho dù là tóc, quần áo, hay giày da đều rất sạch sẽ. Mặt khá nhỏ, nhưng dáng người rắn chắc. Đôi mắt đen như mực, ánh mắt có quầng thâm. Giản Dao im lặng một lúc, mỉm cười: "Xin chào, Trần Cẩn...phải không? Tôi là cảnh sát Giản Dao, có chút manh mối cần xác nhận với Phùng Duyệt Hề, quấy rầy hai người rồi."

Phùng Duyệt Hề đứng quay lưng về phía Giản Dao, cho nên Giản Dao không nhìn thấy ánh mắt của cô ta, nhưng Trần Cẩn thấy được. Gã nhìn chằm chằm mấy giây, mới dời mắt, nhìn Giản Dao, khách sáo mỉm cười: "Đồng chí cảnh sát khách sáo rồi! Phối hợp điều tra với các cô là trách

https://thuviensach.vn

nhiệm chúng tôi phải làm mà." Sau đó sờ mu bàn tay Phùng Duyệt Hề: "Cũng không biết đi pha chén trà cho cảnh sát, mau đi."

Phùng Duyệt Hề lập tức tránh vào nhà bếp, chỉ còn hai người bọn họ ngồi ở phòng khách. Giản Dao ôn hòa hỏi: "Lái xe tới đây?"

Trần Cẩn không dự đoán được cô lại hỏi điều này, hơi ngớ ra một chút mới đáp: "Không cần lái xe, tôi ở ngay tiểu khu bên cạnh."

Giản Dao mỉm cười. Phùng Duyệt Hề bưng hai chén trà ra, Trần Cẩn cầm lấy một chén, cúi đầu thổi, nhấp một ngụm, để lên bàn hỏi: "Chuyện cô muốn hỏi Duyệt Hề đã rõ ràng rồi chứ?"

Phùng Duyệt Hề ngồi bên cạnh gã, sắc mặt đỏ lên. Vẻ mặt Giản Dao không thay đổi: "Hỏi rõ rồi."

Ba người đều im lặng một lát. Nắng chiều vàng óng xuyên qua cửa sổ chiếu vào căn phòng yên tĩnh, Trần Cẩn suy nghĩ một chút, nói: "Thực ra tôi cũng có manh mối muốn báo cáo cho các cô, nhưng...vẫn không hạ được quyết tâm." Vẻ mặt Phùng Duyệt Hề hoảng hốt.

Giản Dao nhìn theo gã: "Manh mối gì?"

Trần Cẩn liếc Phùng Duyệt Hề: "Duyệt Hề, em tránh vào trong một chút, vào bếp nấu nướng đi."

Hắn nói đoạn cuối hơi chậm, Phùng Duyệt Hề hơi hoảng, đứng lên: "Vâng."

Trần Cẩn tháo cà vạt để xuống sô pha, hai tay đan vào nhau, dường như vẫn đang hơi đấu tranh: "Tôi nghi ngờ một người là hung thủ giết chết Nhiếp Thập Quân."

"Ai?"

https://thuviensach.vn

Trần Cẩn ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt chắc chắn: "Bạn của chúng tôi, Thạch Bằng." Thấy Giản Dao lộ ra vẻ nghi hoặc, gã tiếp tục thấp giọng giải thích: "Tôi, A Bằng và Duyệt Hề trưởng thành cùng nhau. A Bằng vẫn luôn thích Duyệt Hề, nhưng việc Duyệt Hề ở chung với Nhiếp Thập Quân dường như cản trở sự theo đuổi của cậu ta dành cho cô ấy. A Bằng không ngừng nói với tôi, Nhiếp Thập Quân thực phiền phức. Sau đó hai chúng tôi mới biết được giới tính của Nhiếp Thập Quân không bình thường. Tôi khuyên Duyệt Hề đừng lui tới với Nhiếp Thập Quân, nhưng Duyệt Hề mềm lòng, bạn bè nhiều năm, mãi không hạ được quyết tâm. Nhiếp Thập Quân càng quấn lấy lợi hại hơn, tôi thì không sao, nhưng tính cách A Bằng từ xưa đến nay vốn nóng nảy, ở nhà máy cũng thường xuyên đánh nhau, từng nói nhất định phải tìm cơ hội giết chết Nhiếp Thập Quân...Hồi đầu tôi không để ý, nhưng sau khi Nhiếp Thập Quân chết, tôi nghĩ đến việc A Bằng nói mấy đêm đều có việc, tự mình lái xe ra ngoài. Hơn nữa khi chúng tôi nhắc tới chuyện Nhiếp Thập Quân chết, cậu ta dường như rất vui vẻ..."

Đôi mắt gã đen kịt nhìn Giản Dao, giọng nói trầm thấp dồn dập, giống như thực sự đang công bố một bí mật lớn kinh thiên động địa với cô. Giản Dao nghe thấy cũng hơi giật mình, mơ hồ nhớ tới trong chiếc xe đêm đó đưa Phùng Duyệt Hề đến cục thực sự có hai người đàn ông, còn có một người khác nữa. Thấy cô luôn im lặng, Trần Cẩn hơi nhíu mày, nói: "Hơn nữa...tôi bất ngờ phát hiện ra thứ này ở nhà A Bằng nên lén cầm về. Có thể là chứng cứ để chứng minh hung thủ chính là Thạch Bằng."

Điều này khiến vẻ mặt Giản Dao hơi biến đổi: "Thứ gì vậy?"

Trần Cẩn nhìn cô không chớp mắt: "Ở trong ngăn kéo phòng ngủ, để tôi dẫn cô đi xem."

Giản Dao đáp: "Được."

Cửa phòng ngủ ngay phía sau ghế sô pha, hai người đứng lên, Giản Dao nhìn căn phòng ngủ im lặng, Trần Cẩn đứng lên, đi đến phía sau cô.

https://thuviensach.vn

"Ở nơi nào?" Giản Dao hỏi.

"Ở ngay tủ đầu giường bên phải."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Cùng lúc đó, cảnh sát bất ngờ tiến vào gần đó, giữa tiểu khu Giai Mỹ Danh Uyển, nhà Trần Cẩn. Nhưng lúc này Trần Cẩn không có ở nhà. Bạc Cận Ngôn đứng giữa phòng khách, nghe An Nham miêu tả tình hình căn hộ. An Nham miêu tả rất ẩu, khác hoàn toàn với sự giải thích và quan sát cẩn thận của Giản Dao, giọng nói cũng không dễ nghe, nhưng đối với Bạc Cận Ngôn mà nói có còn hơn không. Đây là một căn hộ được trang trí cầu kì. Phong cách Bắc Âu đơn giản, đồ dùng trong nhà toàn thứ tốt, sạch sẽ, trong thư phòng toàn là sách chuyên ngành liên quan đến tài chính kinh tế. Trong tủ là quần áo Trung Tây kết hợp, giày da, ngay cả đồ lót đều được giặt sạch gấp gọn gàng. Trên đầu giường phòng ngủ có một bức tranh trừu tượng hình con bướm. Nét vẽ lộn xộn diễm lệ, có lẽ là của họa sĩ vô danh. Có một ngăn tủ khóa lại, cảnh sát lục soát ra được dây thừng, thuốc màu, quần áo màu đen, trên quần áo có vết máu. Còn có một chiếc di động, bên trong lưu lại ảnh chụp hiện trường tử vong của Nhiếp Thập Quân và người đàn ông lang thang. Nhiếp Thập Quân chỉ có mười bức ảnh, còn người đàn ông lang thang có lẽ bởi vì đầy đủ thời gian có hơn trăm tấm, góc độ khác nhau. Đối với phát hiện này, Bạc Cận Ngôn chậm rãi nói với An Nham: "Cậu có phát hiện không, tôi giống như đứng trước mặt hắn, vẽ ra bức tranh về hắn, giống như tận mắt nhìn thấy."

An Nham: "...Đúng thật."

Bạc Cận Ngôn thản nhiên cười. An Nham cũng vậy. Người này từ xưa đến nay đã rất đáng ghét, từ sau khi Giản Dao đến càng bộc lộ rõ ràng hơn. Nếu là một năm trước thỉnh thoảng còn kiềm chế mình giả vờ thâm trầm nội liễm. An Nham cảm thấy như vậy rất tốt.

https://thuviensach.vn

Nhóm cảnh sát nhìn thấy tất cả mọi thứ, tâm trạng phấn chấn hẳn lên. Thiệu Dũng sau khi nhận được tin tức, xin chỉ thị cấp trên, lập tức truy nã Trần Cẩn toàn thành phố. Bởi vì sự việc đột nhiên xảy ra, Thạch Bằng cũng vẫn đi theo cảnh sát chạy tới chạy lui. Có lẽ đã nghe được một ít vụn vặt, lại thấy một ít manh mối, cả người trở nên khiếp sợ mà im lặng. Anh ta hoàn toàn không nghĩ tới bạn mình lại trở thành kẻ tình nghi trong vụ án giết người hàng loạt, lúc này cảm xúc của anh ta thất thường, suy nghĩ rất nhiều chuyện, vì thế càng im lặng. Bởi vì còn chưa tìm được Trần Cẩn, theo phản xạ Phương Thanh luôn cảm thấy mình đã bỏ quên chuyện quan trọng gì đó, mơ hồ có chút bất an, nhưng bởi vì hiện trường bận rộn, cho nên anh ta không nghĩ ra đó là chuyện gì. Lúc này Bạc Cận Ngôn đi về phía Thạch Bằng đang bị giam giữ, lập tức hỏi: "Anh cho rằng hiện tại nơi Trần Cẩn có thể ở nhất là đâu?"

Trong lòng Thạch Bằng rối như tơ vò, cuối cùng nói: "Duyệt Hề ở bên cạnh anh ta, liệu có gặp nguy hiểm không?"

Bạc Cận Ngôn chỉ đáp: "Có thể."

Thạch Bằng cắn răng, nói: "Anh ta thuê cho Duyệt Hề một căn phòng ở Uyên Bác Lộ Tân Thôn, ngay bên cạnh đây. Tôi không xác định được hiện tại anh ta có ở đó không."

Nhóm cảnh sát lập tức lên đường, Phương Thanh vỗ đầu: "Hỏng rồi! Trước đó Giản Dao từng nhắc tới việc đến chỗ ở tạm thời của Phùng Duyệt Hề!"

Vẻ mặt Bạc Cận Ngôn vốn lãnh đạm, nghe vậy vội vàng quay đầu về phía Phương Thanh: "Anh nói cái gì?" Phương Thanh còn chưa đáp, anh đã biến sắc, nghiêng ngả lảo đảo xoay người đuổi theo nhóm cảnh sát.

Giản Dao đeo găng tay, bước lên trước hai bước. Ánh mặt trời từ cửa sổ tiến vào, bóng người loang lổ. Cô bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp,

https://thuviensach.vn

vừa quay đầu lại, phát hiện cửa phòng đã trống không. Không biết Trần Cẩn đã đi đâu. Cô xoay người đi ra ngoài, nghe được tiếng mở cửa "cạch" một cái, có người vội vàng chạy. Chờ khi cô chạy đến phòng khách, lập tức phát hiện túi trên sô pha của Phùng Duyệt Hề đã biến mất, ở cửa thiếu đi đôi giày thể thao. Cô nhất định phải đuổi theo, đã có người từ phòng bếp đi ra, cơ thể che khuất hơn nửa ánh mặt trời, vì thế mặt gã có vẻ hơi tối tăm. Gã im lặng đứng ở đó, đã cởi áo khoác ra, chỉ mặc áo sơ mi. Cổ tay áo xắn tới khuỷu tay, giữa đôi tay thon dài cầm một sợi dây thừng. Sợi dây thừng vô cùng quen thuộc. Giản Dao đứng tại chỗ, không nhúc nhích, nhìn gã bước tới gần. Trên khuôn mặt thanh tú của gã dường như có ý cười lại có chút bi ai.

"Là vì tình yêu sao?" Giản Dao hỏi.

Gã im lặng một lát, đáp: "Đúng vậy."

Gã cách cô chỉ còn mấy bước, nhưng Giản Dao làm như không thấy, chỉ nhìn vào mắt gã, từ từ lên tiếng: "Vậy tại sao lại là con bướm?"

Lúc này, gã là sát thủ độc ác, ôn hòa mà cũng tàn bạo nhất, tất nhiên là sẽ đáp lại câu hỏi của cô. "Luôn cảm thấy mình đã từng nhìn thấy ở nơi nào đó, luôn nằm mơ, có lẽ là kiếp trước chăng. Tôi đã thấy con bướm giết người."

Xem ra tám phần là bệnh hoang tưởng. Giản Dao tiếp tục bình tĩnh hỏi: "Tối hôm qua anh đột nhiên lại gây án giết chết người đàn ông lang thang, là bởi vì việc Phùng Duyệt Hề lại bị cảnh sát gọi đi hỏi...về những thứ đồ đắt tiền?" Cô thu hết mọi sự vụn vặt vào trong mắt.

Trần Cẩn bỗng nhiên mỉm cười, đáp: "Phải."

Gã đã đi đến trước mặt cô, so với chiều cao 175 cm của gã, Giản Dao quả thực rất thấp. Gã cúi xuống nhìn cô, dưới ánh hoàng hôn ánh mắt u ám khó phân biệt.

https://thuviensach.vn

"Muốn đóng giả thành sát thủ liên hoàn để đánh lạc hướng cảnh sát?" Cô hỏi.

Gã đáp: "Phải, tôi đóng giả rất giỏi đúng không?"

Ánh mắt Giản Dao bình tĩnh nhìn gã, thở dài nói: "Nhưng anh đã trở thành sát thủ liên hoàn rồi."

Trần Cẩn sững sờ. Tựa như ánh mặt trời chói chang bỗng nhiên chiếu sáng màn đêm đen của gã, tựa như dòng sông đóng băng đã lâu đột nhiên nứt ra. Ánh mắt gã né tránh, vẻ mặt dữ tợn, tựa như biến thành người khác. Biến thành con người không chân thật kia.

Trên cầu thang là tiếng bước chân dồn dập của cảnh sát. Trong thang máy, một tổ cảnh sát cùng Bạc Cận Ngôn đang đi lên trên. Sắc mặt Phương Thanh tái mét, tuy nói hiện tại kĩ năng của Giản Dao rất khá, nhưng cô chưa bao giờ đối mặt với sát thủ liên hoàn hung tàn. An Nham cũng vô cùng lo lắng, mười ngón tay không ngừng đan vào nhau, miệng lẩm bẩm: "Chị dâu chị dâu..."

Bạc Cận Ngôn lại im lặng đứng một góc trong thang máy, hai tay nắm gậy. Cửa thang máy "tinh" một tiếng mở ra, nhóm cảnh sát đang muốn đi ra thì chuyên gia tâm lí tội phạm thể lực yếu nhất đã chặn cửa, là người đầu tiên xông ra ngoài, phản ứng nhanh hơn so với bất kì ai khác. Phương Thanh và nhóm cảnh sát đều kinh ngạc với tốc độ của anh, nhưng không thể để cho một người mù xông vào đầu tiên, trao đổi ánh mắt, mọi người lại lướt qua anh, bọc đánh hai phía, nháy mắt đã tới cửa. Ngoài dự kiến của mọi người, cửa phòng 302 chỉ khép hờ. Phương Thanh chỉ huy chiến đấu, cẩn thận nghe ngóng, dùng tay ra hiệu. Hai cảnh sát cầm súng đá cửa xông vào, lớn tiếng quát: "Không được động đậy!"

Mấy người đi theo bên Bạc Cận Ngôn cũng vọt vào, nhưng không nhìn thấy tình hình đánh nhau dự đoán trước hay là tiếng nói chuyện ồn ào. Vẻ

https://thuviensach.vn

mặt Bạc Cận Ngôn bình tĩnh, dường như dùng hết sức lực toàn thân chống gậy, nhờ An Nham lôi kéo, cũng chạy vào. An Nham: "Aiz..."

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, dưới kính râm khóe môi khẽ nhếch lên, đứng mấy giây mới gọi: "Giản Dao, Giản Dao?"

Lúc này là thời điểm mặt trời lặn, kẻ tình nghi Trần Cẩn đã bị đánh ngất xỉu, cả người nằm trên mặt đất, khóe miệng còn có mấy tia máu, nhưng hơi thở bình thường. Người ra tay với gã rõ ràng khá mạnh, nửa bên mặt bị đánh thậm tệ. Hai tay bị còng lại trên song cửa sổ, có mọc cánh cũng không bay được. Giản Dao đứng dưới ánh chiều tà, hai tay ôm ngực, tựa vào tường, trong tay còn đang cầm chén nước uống. Một sợi dây thừng đã rớt chút lông được cô đặt ngay ngắn trên bàn. Vẻ mặt cô vốn thản nhiên, chỉ cười nhìn mọi người đi vào, khẽ gật đầu. Còn đám Phương Thanh nhìn thấy tình cảnh này đều mỉm cười. Phương Thanh còn đi qua vỗ vai cô. Sau đó cô xoay đầu, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn đi vào. Chỉ có mình anh chống gậy đứng trong đám người, sắc mặt trắng bệch. Giản Dao lập tức bỏ chén trà xuống, đi qua. Lỗ tai anh vô cùng thính, lập tức nghe thấy tiếng bước chân, chuyển hướng về phía cô, chậm rãi vươn tay ra. Giản Dao cầm tay anh, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe được: "Đừng lo, Cận Ngôn. Loại sát thủ liên hoàn này về sau giao cho em là được."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Bạc Cận Ngôn ngồi bên cửa sổ, cầm trong tay một khối rubic. Mỗi mặt đã bị xếp loạn lên, nhưng ở trong tay anh đã sớm sắp xếp hợp lí. Tay anh linh hoạt, nhanh chóng xoay lại, mỗi mặt rubic cùng một màu. Sau đó ngồi chờ An Nham. An Nham không thể chịu được trò chơi đơn giản lại phức tạp này, một tay nhận lấy, tiếp tục làm loạn khối rubic, sau đó ra sức xoay lại. Thời gian hai trạch nam ở bên nhau đại khái là như thế. Sau khi xoay xong, An Nham để rubic sang bên cạnh, ngẩng đầu thản nhiên nói: "Cận Ngôn, loại sát thủ liên hoàn này về sau giao cho em là được."

Cậu ta nghịch ngợm, dùng giọng nói trầm thấp nghiêm túc, bắt chước lại lời nói của Giản Dao ngày hôm qua.

Khóe môi Bạc Cận Ngôn khẽ nhếch lên, sau đó lập tức nói: "Nhàm chán!"

An Nham cũng phản kích, nói: "Shit, anh không biết hôm qua chị dâu quả thực rất ngầu sao? Không thể tưởng tượng được chị dâu còn cất giấu mặt ngự tỷ." Sau đó liếc Bạc Cận Ngôn.

Đương nhiên là Bạc Cận Ngôn không nhận được hàm ý trong ánh mắt cậu ta rồi. Anh chỉ mỉm cười, hơi tán thưởng nói: "Đúng vậy, vợ của tôi hiện tại ngầu đến mức không ai sánh nổi."

Bởi vì có nốt nhạc đệm này, sau đó An Nham còn nhắn tin cho Cố Bàng Bàng, nhắc tới chuyện ngày hôm qua, còn nói: "Tiểu Bàng, em không thấy bộ dáng chị dâu anh đứng ở đó đâu, quả thực rất ngầu."

https://thuviensach.vn

Cố Bàng Bàng không trả lời lại ngay. Qua một lúc, An Nham nhận được ảnh chụp của cô. Trong phòng u ám, nam tử gầy gò mặc đồ đỏ, cầm kiếm nằm xuống, một tay chống lên trán. Tư thế thanh nhàn, sát khí nội liễm, nhưng nhìn cẩn thận, khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt trong trẻo, không phải Cố Bàng Bàng thì là ai? Không phân biệt được nam hay nữ, anh khí bức người. An Nham yên lặng nhìn một lúc, đưa ra kết luận. Vẫn là người nhà mình ngầu hơn.

Đến lúc này, "Vụ án con bướm giết người" gây chấn động toàn tỉnh đã hạ màn. Hung thủ bị bắt về quy án, cảnh sát đang ra sức truy bắt Phùng Duyệt Hề một kẻ tình nghi khác lẩn trốn. Trần Cẩn bị Giản Dao đánh ngất, sau khi tỉnh lại bị đưa đi thẩm vấn. Hai cáo già Phương Thanh và Thiệu Dũng cùng chủ trì buổi thẩm vấn quan trọng này. Dưới ngọn đèn, sắc mặt Trần Cẩn khó có thể hình dung. Tái nhợt, trống rỗng, hoảng hốt, còn có chút như cười như không."Tôi có thể hút điếu thuốc không?" Gã khàn giọng hỏi.

Thiệu Dũng: "Không thể."

Vì thế vẻ mặt gã càng trở nên im lặng. Phương Thanh hỏi: "Tại sao lại giết Nhiếp Thập Quân?"

Trần Cẩn để tay luồn vào trong tóc, trong nháy mắt, gã cảm giác được sự đau đớn, đủ để khiến gã không nói nên lời, sự đau khổ áp lực khắc sâu nhiều ngày. Tại sao lại giết Nhiếp Thập Quân ư? Vấn đề này thực sự khiến người ta phẫn nộ lại khó mở miệng. Trần Cẩn nghĩ có lẽ câu chuyện phải từ hơn mười năm về trước, từ thời niên thiếu. Gã và Thạch Bằng, Phùng Duyệt Hề đều là người trong huyện, từ nhỏ đã chơi cùng nhau. Hai chàng trai bình thường, trưởng thành cùng một cô gái xinh đẹp thì có thể là chuyện gì chứ? Đương nhiên là theo đuổi rồi, từ thời niên thiếu đã bắt đầu say mê và theo sát. Bọn họ cùng học bù, cùng chơi bóng, cùng lên núi xuống biển, khắp nơi trong huyện nhỏ kia đều có dấu chân của ba người thanh mai trúc mã bọn họ. Nhưng cụm từ "thanh mai trúc mã" chỉ thường dùng để hình dung hai người chứ không phải ba. Gã và Thạch Bằng là bạn

https://thuviensach.vn

thân, Phùng Duyệt Hề không nhắc tới, vì thế hai người bọn họ cũng không nhắc. Song ở trong lòng Trần Cẩn, mình hơn Thạch Bằng rất nhiều. Thành tích, gia cảnh, nhân duyên đều tốt hơn Thạch Bằng. Khi đi học Thạch Bằng chỉ là một học sinh bình thường, còn gã là Chủ tịch hội sinh viên. Gã là sinh viên tiêu chuẩn tốt, chưa từng phạm sai lầm, nhưng Thạch Bằng liên tục phạm sai lầm. Điều duy nhất gã không bằng Thạch Bằng chính là mọi người đều cảm thấy Thạch Bằng rất đàn ông, rất tuấn tú. Áp lực trong lòng có lẽ đã bắt đầu từ rất sớm rồi chăng? Gã rất xuất sắc ở trong mắt người nhà, trong mắt bạn học, trong mắt Phùng Duyệt Hề. Cho nên gã không phạm chút sai lầm nào, nhưng luôn có thôi thúc muốn làm những chuyện hủy hoại người khác, song gã không biểu hiện ra, từ nhỏ gã đã nội liễm lại xuất sắc. Khi học đại học, sự xuất sắc của gã cũng không mất đi. Lúc đó Thạch Bằng đi học trường trung cấp dạy nghề, Phùng Duyệt Hề học trường trung học phổ thông. Song Phùng Duyệt Hề dường như không thể lựa chọn được giữa hai người bọn họ. Cô nói sợ làm tổn thương tình cảm từ nhỏ, sợ có được người yêu lại mất đi một người bạn đáng quý từ nhỏ. Vì thế quan hệ giữa ba người trở nên lúng túng như vậy. Thỉnh thoảng Trần Cẩn nghĩ có phải Phùng Duyệt Hề đang bắt cá hai tay với cả hai người bọn họ không? Nhưng suy nghĩ này chỉ lóe lên rồi biến mất. Gã không cho phép mình có phán đoán xấu xa như vậy. Có lẽ là bởi vì Phùng Duyệt Hề đối với gã là món đồ nhiều năm qua cầu còn không được. Nếu ngay cả Phùng Duyệt Hề mà gã còn không chiếm được, chẳng phải chứng minh gã không bằng Thạch Bằng sao? Tuy nhiên không biết có phải do gã nhạy cảm không, mà gã cảm thấy sự theo đuổi của Thạch Bằng dành cho Phùng Duyệt Hề không còn nhiệt tình như trước, nhưng cũng không hoàn toàn lựa chọn từ bỏ.

Chờ đến lúc đi làm, Trần Cẩn càng ngày càng không vui. Công ty rất tốt, chức vụ cũng tốt, nhưng ở trong tổng công ty đa quốc gia phân bộ miền nam, mỗi người đều xuất sắc, Trần Cẩn vẫn có cuộc sống vẻ vang như trước, nhưng ở giữa bọn họ, gã lại trở nên thật bình thường. Áp lực công việc lớn, mỗi ngày đi làm thức khuya dậy sớm, cơ thể mệt mỏi. Giữa đồng nghiệp không có gì để trao đổi, không ai nịnh bợ, cũng không có ai xem

https://thuviensach.vn

trọng gã. Có biết bao nhiêu đêm, Trần Cẩn uống rất nhiều rượu "vi phạm nguyên tắc cuộc sống lành mạnh", gã cảm giác mình tràn ngập sự chán ghét con người. Sự kích thích phá hủy trong nội tâm ngày càng mãnh liệt. Nhưng gã chỉ dám nghĩ mà thôi, sao gã có thể vứt bỏ được cuộc sống hiện tại chứ? Ở trong mắt cha mẹ, đồng hương, các bạn bè cũ, hiện tại gã rất ưu tú, sáng chói, khiến người khác ao ước. Gã đành phải ưu tú như trước đây. Đúng lúc này, Phùng Duyệt Hề tốt nghiệp đại học. Cùng tốt nghiệp với cô, xuất hiện trong tầm mắt của Trần Cẩn và Thạch Bằng còn có thêm một Nhiếp Thập Quân thoạt nhìn im lặng bình thường. Mới đầu, Trần Cẩn và Thạch Bằng chỉ coi Nhiếp Thập Quân là bạn của Phùng Duyệt Hề, đối với cô ta khách sáo, yêu ai yêu cả đường đi thôi. Chỉ là cảm thấy cô gái này tính cách hướng nội, thỉnh thoảng hơi u sầu, nói chuyện hơi công kích. Nhưng dần dần lại cảm thấy khó chịu, bởi vì rất nhiều lần Trần Cẩn hoặc Thạch Bằng hẹn Phùng Duyệt Hề đi ra ngoài, Nhiếp Thập Quân đều đi theo. Cô ta ngồi bên cạnh Phùng Duyệt Hề, hai người tay trong tay, đàn ông không thể chen lọt vào. Có một lần, Thạch Bằng nói đùa với Trần Cẩn: "Aiz, tôi nói này, Nhiếp Thập Quân kia không phải là loại người...bọn họ nói đấy chứ? Sao tôi cảm thấy trong mắt cô ta có sự thù địch?"

Trần Cẩn kinh ngạc nhìn Thạch Bằng, anh ta lại hất tay: "Tôi nói đùa thôi. Nếu cô ta thực sự là người như vậy, tôi nghĩ Duyệt Hề cũng không qua lại với cô ta đâu."

Nhưng người nói vô tình, người nghe có tâm. Đối với Trần Cần đã chán nản muốn chết với cuộc sống, chuyện này khiến gã nghi ngờ, khiến gã tức giận, cũng làm cho gã hưng phấn. Gã bắt đầu không tự chủ được luôn quan sát Nhiếp Thập Quân. Chỉ là càng quan sát, gã càng xác định được suy đoán trong lòng. Mỗi ánh mắt Nhiếp Thập Quân nhìn gã, nhìn Phùng Duyệt Hề, trong mắt gã đều biến thành xấu xa ghê tởm. Vì thế gã luôn dùng ánh mắt u tối, âm thầm nhìn chằm chằm Nhiếp Thập Quân. Song Nhiếp Thập Quân khiến cho người ta ngày càng tức giận. Sau đó Trần Cẩn phát hiện cô ta thường xuyên mua quà tặng cho Phùng Duyệt Hề giống như hai người

https://thuviensach.vn

bọn họ, thậm chí còn đắt đỏ hơn gã. Túi xách, đồ trang điểm, quần áo hàng hiệu...Mỗi khi nhìn thấy Phùng Duyệt Hề không phát hiện ra, dùng đồ do Nhiếp Thập Quân tặng, Trần Cẩn tức giận đến hộc máu. Thỉnh thoảng gã cũng ám chỉ với Phùng Duyệt Hề như vậy là không ổn, cô ta lại làm ra vẻ kinh ngạc, thản nhiên hỏi lại: "Trần Cần, em không hiểu ý anh. Chẳng lẽ anh cảm thấy em ham mê tiền tài của Nhiếp Thập Quân sao? Tính cách cậu ấy hướng nội, không có bạn bè, nếu em từ chối, sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của cậu ấy. Dù sao em cũng tặng quà lại cho cậu ấy mà."

Nhưng đến cuối cùng Phùng Duyệt Hề cũng không tự lừa mình được nữa. Nói đến thì cũng khéo, hôm đó Trần Cẩn hẹn Phùng Duyệt Hề ở một nhà hàng, khi vừa đến cửa phòng, lại nghe thấy tiếng cười lạnh của Nhiếp Thập Quân truyền ra từ bên trong: "Cậu cho rằng tớ là kẻ ngốc như hai người bọn họ sao? Chỉ để cho cậu lựa chọn? Nếu cậu muốn phủi sạch tay, vậy thì tớ sẽ tự sát."

Trần Cẩn đợi một lúc bên ngoài, đợi cho đến khi Nhiếp Thập Quân rời đi, gã mới đi vào. Nhìn thấy bộ dáng Phùng Duyệt Hề khóc lóc thảm thương, nhìn thấy gã đi vào, trên mặt Phùng Duyệt Hề hiện lên chút bối rối, nhưng lập tức thay thế bằng sự yếu đuối và bi thương. "Trần Cẩn, Thập Quân cậu ấy thực sự là loại người này...Cậu ấy, cậu ấy không có ý tốt với em."

Đó là lần đầu tiên Trần Cẩn ôm Phùng Duyệt Hề vào lòng. Kì quái là gã phát hiện mình không hề vui vẻ giống như nhiều năm qua tưởng tượng, mà chỉ là sự thỏa mãn, một loại thỏa mãn mang ý nghĩa khác. Thiệu Dũng và Phương Thanh liếc nhau, Thiệu Dũng hỏi: "Phùng Duyệt Hề ám chỉ cậu đi giết Nhiếp Thập Quân sao?"

Theo phản xạ Trần Cẩn phản bác: "Không, cô ấy không có..." Dừng một chút, lại mỉm cười: "Có lẽ...là có."

https://thuviensach.vn

Từ sau lần chọc thủng đó, thời gian ấy, quan hệ của Trần Cẩn và Nhiếp Thập Quân trở nên vô cùng xấu. Có mấy lần Trần Cẩn đến đón Phùng Duyệt Hề đi ăn, đều có thể nhìn thấy Nhiếp Thập Quân đứng ở ban công, không hề che giấu ánh mắt thù hận. Trần Cẩn cảm thấy Nhiếp Thập Quân đúng là kẻ biến thái, rác rưởi dơ bẩn. Gã từng cảnh cáo Nhiếp Thập Quân, nhưng cô ta hoàn toàn làm ngơ. Cô ta dường như coi bản thân trở thành đàn ông, vô cùng khinh thường nhìn Trần Cẩn, nói: "Anh yêu cô ấy sao? Tôi cũng vậy. Nhưng chuyện này không đến lượt anh quản đâu. Anh không biết ở trong lòng Duyệt Hề, anh còn không bằng Thạch Bằng à?"

Lúc ấy suýt chút nữa Trần Cẩn muốn đánh cô ta, song gã là thành phần trí thức cao cấp, là sinh viên tốt, gã không thể vì đánh ả đàn bà này mà bị mời về cục cảnh sát, ngay cả việc đánh ả đàn bà vô sỉ này cũng không làm được. Phùng Duyệt Hề từng ám chỉ gã dọn dẹp sạch phiền toái này sao? Có lẽ là có. Không chỉ có một lần, Phùng Duyệt Hề thở dài: "Hiện tại em thực sự không biết làm thế nào! Ai giúp em với? Aiz, có bạch mã hoàng tử nào giúp em thoát khỏi tình cảnh nước sôi lửa bỏng này với."

"Trần Cẩn, anh nói cho em biết nên làm thế nào đây? Nếu có thể giải quyết chuyện này, em sẽ vô cùng cảm kích anh. Anh không giống Thạch Bằng, cậu ấy quá ngốc nghếch, hoàn toàn không thèm để ý đến chuyện này."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Một cây rơm cuối cùng chất lên lưng lạc đà, là Trần Cẩn nghe được từ đồng hương nơi đó, nghe về lời đồn có liên quan đến quá khứ của Nhiếp Thập Quân. Khi cô ta học trung học từng có một cô gái tự sát vì cô ta. Người đưa ra lời đồn cam kết là thật, nói Nhiếp Thập Quân dụ dỗ cô gái, xui khiến cô gái tự sát, còn cô ta lại chùn bước. Cuối cùng Trần Cẩn đã tìm được lí do để cho mình ra tay. Nhiếp Thập Quân đã từng tuyên bố sẽ bám lấy Phùng Duyệt Hề cả đời. Nếu cô ta tham sống lại còn oán hận, cũng lấy mạng sống uy hiếp Phùng Duyệt Hề thì làm thế nào? Chuyện này vô cùng có khả năng xảy ra. Đời người dài như vậy, sớm muộn cũng phải loại trừ phiền toái này. Nếu không hãy đem nó trở thành vết nhơ của gã đi. Gã vốn có thể có gia đình vô cùng hoàn mỹ, người vợ xinh đẹp, ngưỡng mộ tôn kính gã. Sau đó bọn họ sẽ có hai đứa con ưu tú giống như gã...

"Tại sao lại là con bướm?" Phương Thanh hỏi. Cách cửa kính tối màu, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cùng đợi đáp án này.

Trần Cẩn im lặng một lát, đáp: "Bởi vì...thích."

Là bắt đầu từ khi nào ư? Từ thời niên thiếu nhìn thấy con bướm tự do bay lượn trên núi, bắt đầu từ đó chăng? Trần Cẩn đã không còn nhớ rõ nữa. Chính là từ đó bắt đầu đam mê con bướm mắt kép đen kịt tàn nhẫn kia. Luôn cảm thấy trong màu đen tĩnh mịch cất giấu bí mật không muốn để cho người khác biết được. Bí mật thuộc về thế giới kia. Cho nên vào một ngày nào đó cũng nhìn thấy con bướm ở trong giấc mơ kì quái. Gã nhìn thấy một thiếu niên cầm dao đứng, con bướm đậu trên vai gã. Hình ảnh đó vô cùng quen thuộc, luôn cảm thấy đã nhìn thấy ở nơi nào đó. Là kiếp trước

https://thuviensach.vn

hay là lời tuyên bố từ trời cao? Sau khi tỉnh lại, gã bỗng nhiên hiểu ra, có lẽ là do sự kích thích linh cảm và nhạy bén của mình mà thôi. Sát thủ hồ điệp, ngụy trang thành sát thủ hồ điệp. Quan hệ giữa Nhiếp Thập Quân và Phùng Duyệt Hề che giấu rất sâu, người ngoài không biết được, chỉ cần ngụy trang thành sát thủ liên hoàn giết người trên TV là có thể thoát khỏi tầm ngắm của cảnh sát. Gã nghĩ kế hoạch này thực sự hoàn mỹ. Thế giới này, đời người, đều rất hoàn mỹ.

So với Trần Cẩn, khi kể về chuyện cũ, Thạch Bằng có vẻ trầm tĩnh hơn rất nhiều. Anh ta được phép hút thuốc trong phòng thẩm vấn, im lặng một lúc, lên tiếng: "Tôi thật sự không nghĩ tới bọn họ sẽ đi đến bước ngày hôm nay. Tôi hoàn toàn không nghĩ tới Trần Cẩn sẽ giết người."

Phương Thanh hỏi: "Trước đó anh có biết quan hệ giữa Phùng Duyệt Hề và Nhiếp Thập Quân không?"

Thạch Bằng lắc đầu: "Mấy năm gần đây công việc bận quá. Trước đó quả thật cảm thấy con người Nhiếp Thập Quân có chút kì quái không nói nên lời, từng suy đoán với Trần Cẩn, nhưng cũng không đi sâu vào."

Phương Thanh: "Quan hệ những năm gần đây của anh và Nhiếp Thập Quân thế nào?"

Thạch Bằng bóp trán nói: "Không quá tốt. Quả thực tôi thích cô ấy đã nhiều năm, chuyện này bạn bè bên cạnh đều biết, nhưng dần dần cảm thấy cô ấy cũng đã thay đổi. Nói như thế nào nhỉ, là ham tiền tài. Thực ra Trần Cẩn không biết hồi trung học tôi từng hôn Phùng Duyệt Hề, cô ấy cũng rất thích tôi. Nếu tôi bằng lòng thì đã sớm theo đuổi xong rồi. Sau đó tôi vào nhà máy, cô ấy dần bất hòa với tôi, tôi cũng rất bận rộn. Dần dần tôi cũng chẳng để ý chuyện đó, cô ấy cũng tốt nghiệp đại học quay về, nên gặp mặt nhiều hơn."

https://thuviensach.vn

"Cô ta thường xuyên nhận quà của Nhiếp Thập Quân?"Thạch Bằng im lặng một chút, gật đầu đáp: "Đúng thế, thỉnh thoảng còn lấy ra xem trước mặt chúng tôi nữa, chúng tôi còn hỏi ai tặng nhẫn, túi..." Là từ lúc đó đột nhiên cảm thấy phần tình yêu này hơi nông cạn."Cảm thấy cô ấy làm không đúng, cũng đã từng nói với cô ấy mấy lần, nhưng cô ấy làm như không để tâm." Thạch Bằng nói, "Thực ra tôi thích cô ấy nhiều năm như vậy. Cô ấy là nữ thần của rất nhiều người thời niên thiếu, nhưng tình cảm của tôi cũng dần phai nhạt. Loại chuyện tình cảm này cũng tùy duyên vậy. Nhưng tôi thực sự không hiểu được, sao bọn họ có thể vì chuyện này mà giết người, còn giết người vô tội để che giấu chân tướng! Đó là phạm tội giết người đấy! Tôi cảm thấy mình rốt cuộc không còn hiểu bọn họ nữa, rốt cuộc thế này là sao?"

Phương Thanh hỏi: "Trần Cẩn nói thời niên thiếu mấy người thường lên núi ở quê nhà, thường xuyên nhìn thấy con bướm. Cũng là từ lúc đó bắt đầu say mê con bướm. Theo tôi quan sát là như vậy sao?" Câu này là Giản Dao hỏi.

Đưa ảnh chụp hiện trường tội phạm cho Thạch Bằng. Những tấm ảnh này chưa bao giờ công bố ra bên ngoài, ánh mắt Thạch Bằng trừng lớn, nhìn thi thể lạnh như băng nằm giữa hình vẽ con bướm, anh ta cảm thấy dựng hết tóc gáy.

"Hình như...là vậy chăng." Anh ta thì thào đáp.

Văn phòng buổi chiều yên tĩnh. An Nham mang máy pha cà phê từ biệt thự đến, càu nhàu mấy tiếng, trong phòng mùi thơm ngào ngạt. Bạc Cận Ngôn ngồi ngay ngắn, máy đọc trong tay đọc lại lời khai của Trần Cẩn và Thạch Bằng ngày hôm nay. Đợi máy đọc xong, anh bỏ xuống, có chút cảm thán, lại có chút hưng phấn, nói: "Hiện tượng này thú vị thật, hoàn toàn chứng thực kết luận tâm lý học tội phạm về giáo dục trẻ em."

https://thuviensach.vn

Giản Dao ngồi ở bàn bên cạnh, ngẩng đầu nhìn anh. Trong phòng hiện tại chỉ có hai người bọn họ. Dường như khẳng định cô chắc chắn sẽ cảm thấy hứng thú, anh bắt đầu chậm rãi nói: "Cuộc sống của Thạch Bằng không ổn định, thành tích không tốt, thi vào trường đại học thất bại, còn thích đánh nhau gây chuyện, tốt nghiệp làm công nhân bình thường, nhưng anh ta lại từng bước đi trên con đường chính đạo, thay đổi cuộc sống trở thành một kỹ sư. Hơn nữa có được tam quan và lựa chọn đúng đắn, xử sự thản nhiên, tâm lý khỏe mạnh. Từ nhỏ Trần Cẩn đã là học sinh giỏi, tấm gương trong mắt mỗi người. Gã hiếm khi cho phép mình phạm sai lầm, hơn nữa trong cuộc sống luôn quan trọng hóa các vấn đề: lên lớp, thăng chức...Gã thoạt nhìn chưa từng phạm sai lầm gì. Vì thế khi gã gặp phải một thất bại, cảm giác mất mát và trống rỗng trong công việc, cùng với tình yêu không thuận lợi, căn bản không thể vượt qua. "Xuất sắc" và "không thể phạm sai lầm" trong một thời gian dài tạo thành áp lực trường kỳ của gã. Gã thích con bướm, chính là bởi vì con bướm tượng trưng cho "tự do". Cuối cùng sau nhiều lần bị Nhiếp Thập Quân kích thích và xung đột, gã bùng phát giết người. Có thể thấy được, cần phải suy nghĩ lại về tinh anh giáo dục trong đất nước ta. Nghe nói hiện tại rất nhiều cha mẹ yêu cầu nghiêm ngặt với con cái, mọi thứ phải làm thật xuất sắc. Song con người sẽ luôn phạm sai lầm, nói từ ý nghĩa này, đời người thường xuyên phạm một ít sai lầm sẽ có năng lực chống cự càng mạnh với thất bại, còn người chưa từng phạm sai lầm bao giờ là nguy hiểm. Nó chứng tỏ người đó thiếu kinh nghiệm và tâm trạng đối mặt với thất bại. Tuy Trần Cẩn là giết người vì tình, nhưng đây là ví dụ điển hình trong việc giáo dục con trẻ thất bại. Anh nghĩ sau này khi chúng ta làm cha mẹ, phải cho phép Bạc Giản hoặc Bạc Dao của chúng ta lớn lên trong việc phạm sai lầm mới là thực sự hoàn mỹ."

Trong một lần hai người trò chuyện, đã quyết định đặt tên cho con cái trong tương lai là Bạc Giản và Bạc Dao. Giản Dao không nghĩ tới hiện tại anh đột nhiên nhắc tới. Nhìn khuôn mặt nghiêng của anh bình thản dưới kính râm, nhưng lại dường như không có việc gì, giống như đang ở trong

https://thuviensach.vn

nhà, chỉ là một lần trò chuyện bình thường, bọn họ chưa từng bao giờ chia xa. Giản Dao bỗng nhiên khó chịu, không biết nói gì.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Bạc Cận Ngôn hiếm khi có cảm giác không mở mồm được, không khí hơi gượng gạo. Tay anh khẽ xoẹt qua mặt bàn vài cái, như thể thản nhiên mở miệng: "Hiện tại kĩ năng của em đã lợi hại như vậy?"

Giản Dao đáp: "Đúng vậy."

Trong lòng Bạc Cận Ngôn suy xét một chút, hỏi: "Có thể cho anh biết lợi hại tới trình độ nào không?"

Giọng nói của Giản Dao càng lạnh nhạt: "Phương Thanh nói hiện tại có lẽ em tương đương với nửa Phương Thanh."

Bạc Cận Ngôn nhất thời im lặng. Bởi vì một năm trước, Bạc Cận Ngôn từng giao chiến với Phương Thanh, kết quả không cần phải nói cũng biết. Khi đó Phương Thanh đánh giá: Bạc Cận Ngôn chỉ bằng 1/10 Phương Thanh. Giản Dao hiển nhiên cũng nhớ tới chuyện này, cười nói: "Việc luyện tập kĩ năng cũng không phải là quá trình tăng trưởng thần tốc. Khi mới nhập môn, một người bình thường chỉ có thể bằng 1/10 Phương Thanh, nhưng khi đã luyện vào rồi, không phải từ 1/10 lên 1/5, mà trực tiếp lên 1/4, 1/2."

May mà trong hai vợ chồng bọn họ có một người đã trải qua quá trình rèn luyện học tập đạt được kĩ năng như vậy. Bạc Cận Ngôn vui vẻ gật đầu, tỏ vẻ chấp nhận giải thích này.

"Có sẵn lòng thử không?" Bạc Cận Ngôn đột nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

Giản Dao nhìn thân hình gầy gò của anh, trong lòng hơi khó chịu, vốn định từ chối, anh lại cầm tay cô: "Đã một năm rồi còn chưa thành công chế ngự vợ anh."

Trong phòng tập luyện của đội cảnh sát, ở phía cuối hành lang yên lặng vắng vẻ. Lúc này bên trong không có người khác, Bạc Cận Ngôn khóa trái cửa phòng, cởi áo khoác, chỉ mặc áo sơ mi, xắn tay áo. Anh đứng dưới ngọn đèn, trên mặt có nụ cười rất khẽ.

Giản Dao cũng cởi áo khoác, thực ra trong lòng cô hơi ngỡ ngàng. Trước kia ở nhà, khi rảnh rỗi cô cũng sẽ "động tay động chân" với Bạc Cận Ngôn. Đương nhiên với hai con người kĩ năng đều kém cỏi thì Bạc Cận Ngôn vẫn còn chút ưu thế về thể lực, chiều cao, mỗi khi chế ngự được cô, sẽ đưa ra một ít yêu cầu "không yên phận" với vợ, quả thực là không biết xấu hổ. Nhưng hiện tại, cô đã không còn là con người mới lúc trước, còn anh thì gầy hơn so với một năm trước, chiếc kính râm che đôi mắt vĩnh viễn nhắm chặt.

Cô đấm một cú qua, động tác rất chậm, Bạc Cận Ngôn rõ ràng nghe được tiếng động, một tay bắt lấy tay cô, sau đó nghiêng người muốn đè ngã cô. Cô vô cùng linh hoạt, ngược lại chế ngự được lưng anh, muốn đấm xuống lại dừng lại. Anh dường như thực sự bẻ tay cô, muốn đẩy cô ngã, nhưng lại bị cô né thoát thân.

"Chậc, hiện tại em linh hoạt giống như thỏ vậy." Anh cảm thán nói.

Cảm xúc ấm áp mà thân mật xuất hiện trong lòng Giản Dao. Cô dường như không nhịn được mỉm cười, sau đó tiến lên vỗ vai anh. Anh không bắt được, Giản Dao lại vỗ lần thứ hai, kết quả bị anh bắt được tay, tay còn để lên vai cô. Giản Dao lùi về sau thoát thân, hiện tại Bạc Cận Ngôn sao có thể là đối thủ của Giản Dao? Cô xoay người, đi ra phía sau anh, muốn chế ngự anh. Ai ngờ anh phản ứng rất nhanh, lập tức xoay người lại, ôm cô vào lòng. Giản Dao cũng dang hai tay, ôm chặt lấy anh.

https://thuviensach.vn

Dưới ngọn đèn, không ai nhúc nhích. Giản Dao bỗng nhiên hơi thất thần. Bởi vì tay cô chạm vào khớp xương trên lưng anh. Khớp xương cứng như vỏ rùa, giống Trầm Mặc. Một suy nghĩ xuất hiện trong đầu cô, sao con người này nuôi mãi mà không mập? Sẽ luôn gầy nhanh như vậy, nửa đời người đều như thế. Hốc mắt Giản Dao bỗng nhiên ẩm ướt. Trong phút chốc trời đất quay cuồng, Bạc Cận Ngôn đã ôm cô nằm xuống đất. Cô nằm trên đệm, hai tay bị anh giữ chặt, cơ thể cũng vậy. Anh cúi đầu mỉm cười với cô, giống như một đứa trẻ thắng được một trận đánh nhau vô nghĩa. Anh nói: "Giản Dao, xem ra là anh thắng rồi, em không đánh lại anh. Cho nên em không thể đi mạo hiểm theo anh."

Trong lòng Giản Dao chấn động, sự lạnh lẽo trong tim bị kích thích, cô đột nhiên dốc sức, đẩy Bạc Cận Ngôn ra, không đợi anh có phản ứng cô đã rướn người lên, dùng một ít kĩ năng vật lộn Phương Thanh dạy, lập tức vật ngã anh xuống đất. Giống như bức tranh gáo hồ lô, chế ngự hai tay và cơ thể anh.

Anh nằm im, không hé răng. Giản Dao nói: "Cận Ngôn, anh đừng cố chấp."

Bạc Cận Ngôn im lặng. Một lát sau, anh vươn tay ôm lấy eo cô. Giản Dao bỗng nhiên như mất hết sức lực, nằm dưới ngực anh, cúi đầu, lại tháo kính râm của anh xuống, dùng mặt khẽ cọ mặt anh. Hai người im lặng hôn nhau.

"Anh không nhìn thấy, sau này sẽ đến lượt em chủ động hôn anh." Giản Dao thấp giọng nói, "Mỗi 10 phút em sẽ hôn anh một lần, sẽ cùng anh đi làm bất cứ chuyện nguy hiểm nào trên đời này."

Nước mắt Giản Dao chảy xuống.

Lông mi Bạc Cận Ngôn cũng hơi ẩm ướt. Bờ môi anh giật giật, sau đó thấp giọng nói: "Cô gái cố chấp...cô vợ cố chấp của anh..." Người vợ anh

https://thuviensach.vn

yêu mến nhất.

Không còn bất cứ tiếng động nào nữa. Chỉ có hai người bọn họ ôm nhau trong căn phòng yên tĩnh, có ngọn đèn làm bạn, hơi thở làm chứng. Tựa như nghĩ tới mỗi khoảnh khắc chúng ta yêu nhau, nhớ tới rất nhiều lãng mạn và vui vẻ khiến người ta si mê, nhớ tới người bạn chân thành đã rời khỏi chúng ta. Cũng nhớ tới ngày ấy tháng ấy năm ấy, ở trong núi tịch mịch, vô tình gặp gỡ nhau.

Anh từng rời khỏi cô.

Anh kiêu ngạo và cô độc hơn bất cứ ai trên đời này.

Anh không bao giờ muốn rời xa cô nữa.

Mặt trời ngả về tây, Giản Dao mới kéo tay Bạc Cận Ngôn rời khỏi phòng luyện tập. Cô không nghĩ tới, hai người cứ thế mà ngủ. Một bên mặt Bạc Cận Ngôn còn có vết đỏ do cô đè vào. Áo sơ mi cũng lộn xộn.

"Xin lỗi, có bị đè đau không?" Cô hỏi.

"Dựa vào kinh nghiệm mà nói, thế này không tính là gì." Anh đáp.

Giản Dao không nhịn được mỉm cười, chỉ cầm tay anh, không nói gì.

Ngoài cửa, Phương Thanh từ đầu kia hành lang đi tới, nhìn thấy bộ dáng hai người bọn họ, tinh mắt xoay người. Vẻ mặt Bạc Cận Ngôn thản nhiên, Giản Dao cũng vậy.

Phương Thanh: "...Phùng Duyệt Hề bị tìm thấy rồi."

Giản Dao còn chưa để ý, Bạc Cận Ngôn đã hơi nhíu mày, bởi vì Phương Thanh dùng câu bị động.

"Tôi nghĩ chúng ta nên lập tức đi qua xem." Phương Thanh nói.

https://thuviensach.vn

Nơi kia cũng không kín đáo. Rừng cây bên quốc lộ, dân cư thưa thớt, kéo dài, nhưng nếu ra tay vào lúc nửa đêm cũng khó bị người phát hiện. Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và một đám cảnh sát, vẻ mặt nghiêm nghị đi tới nơi. Đi vào trong rừng hơn mười phút, đột nhiên di động của Phương Thanh vang lên. Anh ta bắt máy, là do Thạch Bằng vừa thẩm vấn ban ngày gọi tới.

"Có chuyện gì?" Phương Thanh vội hỏi.

"A lô, cảnh sát Phương." Giọng nói của Thạch Bằng hơi do dự, "Tôi bỗng nhiên nhớ tới một chuyện. Trước đây hình như tôi và Trần Cẩn đã từng cùng nhìn thấy hình vẽ con bướm. Không biết nó có tác dụng gì cho việc điều tra của các anh không."

Phương Thanh sửng sốt, lập tức hỏi: "Nhìn thấy ở đâu?"

"Ngay ở trên núi quê nhà chúng tôi, trong một cái hang. Thời gian đã lâu, nên tôi quên mất. Hôm qua anh cho tôi xem ảnh, sau đó tôi mới nhớ ra."

Lúc này, mọi người đã đi lên một sườn dốc, người được treo ngay trên cây đối diện. Trong lòng Phương Thanh chấn động, di động cũng bỏ xuống.

Cả người Phùng Duyệt Hề không mặc gì, tóc dài rối tung. Chỉ có trên hai chân vẫn còn đôi giày cao gót màu đỏ hàng hiệu, treo lơ lửng giữa không trung. Lúc này hoàng hôn buông xuống, trong rừng có chút sương mù. Bởi vậy hình ảnh này càng thêm đáng sợ. Cô ta bị "đóng đinh" trên cây, đinh phải dài đến một tấc, đóng vào đầu, chân tay, bên hông...thủ đoạn của hung thủ vô cùng thành thạo, những chỗ đóng đinh không hề thối rữa. Có máu chảy từ vết thương, dọc theo cơ thể và tay chân cô ta, nhìn vào giống như một bức tranh đẫm máu tuyệt đẹp. Cánh của con bướm ở phía sau cô ta.

So với bức tranh "bướm phượng đuôi dài" đơn giản dịu dàng của Trần Cẩn, con bướm này rõ ràng hung tàn cao quý hơn nhiều. Mắt kép rất lớn

https://thuviensach.vn

mà nổi bật, hoa văn màu đen trải rộng trên cánh, tạo thành một cái lưới rậm rạp. Màu cam lan tràn đuôi cánh.

Con bướm này là bức tranh trên cây, nhưng trên vỏ cây gồ ghề, bạn sẽ cảm thấy bức tranh này cực kì sinh động, đó là họa sĩ xuất sắc tạo ra. Giống một con bướm khép cánh nằm trên cây, còn cơ thể trắng như tuyết của Phùng Duyệt Hề bị máu tươi nhuộm dần, chính là con kí sinh trùng màu trắng mềm mại. Con người là bướm, con bướm chính là người.

Tất cả cảnh sát đều im lặng.

Trần Cẩn đã bị bắt về quy án, thú nhận tất cả hành vi phạm tội. Dựa vào những thứ lục soát được ở nhà gã, bằng chứng như núi chứng minh gã là thủ phạm của hai vụ án kia. Nhưng tất cả trước mắt lại như sự khiêu khích không có tiếng động. Giống như có người nói với bọn họ: Các người nghĩ mình đã thực sự nhìn thấy con bướm sao?

Đây mới thực sự là sát thủ hồ điệp.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Vào lúc này, tin tức sát thủ hồ điệp cũng đã truyền khắp cả nước, bao gồm cả Bắc Kinh. Khi Kim Hiểu Triết nhìn thấy tin tức này, đang bận quay phim. Ánh đèn chói mắt, đám người vây xung quanh. Cô ngồi trong xe quản lý, bên ngoài nhốn nháo. Đúng lúc chiếc TV truyền đến tin tức này. Cô biết hết từng vụ án do tổ chuyên án kia tham gia. Trên màn hình thậm chí còn đảo qua nhóm cảnh sát trên hiện trường, cô mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, cao gầy, lạnh lùng, nhưng không xác định được có phải anh hay không.

Không, chắc chắn là anh rồi. Cô làm sao nhìn lầm bóng dáng anh được.

Kim Hiểu Triết khẽ thở dài, ôm chặt chiếc chăn quấn trên người. Ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, hơi mất mát. "Rầm" một tiếng, cửa xe bị mở ra, trợ lý bưng một chén trà nhuận họng cho cô: "Chị Kim, nhân lúc còn nóng chị uống đi, vừa rồi diễn cảnh khóc đến mức khản cả giọng rồi."

Kim Hiểu Triết nhận lấy, uống một ngụm lớn.

Một lát sau, đạo diễn gọi quay tiếp. Kim Hiểu Triết bỏ chăn xuống đứng lên. Xường xám xinh đẹp, dáng người thướt tha lả lướt, cô hít sâu một hơi, giẫm lên giày cao gót đi về phía ống kính.

Anh có chiến trường của anh, cô cũng vậy.

Hai người đều tự bảo trọng.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, Phương Thanh đang đứng dưới gốc cây đại thụ, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm thi thể trên cây. Trời đã tối, nhưng tất cả dấu vết vẫn khắc sâu vào mắt các cảnh sát.

"Chỗ này có phát hiện." Anh ta cất cao giọng.

Bọn Bạc Cận Ngôn đi qua.

"Đây là..." An Nham do dự.

"J..." Giản Dao lôi kéo tay Bạc Cận Ngôn, khẽ chạm vào nét vẽ trên vỏ cây, anh lên tiếng, "Là chữ cái J?"

Giản Dao sửng sốt.

Ngay trên cái cây Phùng Duyệt Hề bị "đóng đinh" dùng máu tạo ra hình vẽ này, quan sát cẩn thận, quả nhiên giống chữ cái J.

"Đây là ý gì?" Tất cả mọi người nhìn Bạc Cận Ngôn và Giản Dao.

Chỉ dựa vào một chữ cái này chắc chắn không giải thích được. Bạc Cận Ngôn cười lạnh, nói: "Biết tại sao hắn muốn lưu lại dấu hiệu này không? Bởi vì hắn không khống chế được. Hắn vốn gây án vì bản thân mình, nếu lúc này đã mất kiểm soát, vậy thì không còn ý nghĩa gì."

Phương Thanh hơi do dự: "Có thể là cố ý lưu lại manh mối này khiến chúng ta đi sai phương hướng không?"

Bạc Cận Ngôn đáp: "Người như Trần Cẩn có lẽ sẽ làm vậy. Đạt tới trình độ, liều lĩnh lão luyện như hắn, căn bản khinh thườnglàm như vậy. Anh cho là hắn sẽ quan tâm chúng ta nhìn hắn như thế nào sao?"

An Nham đột nhiên lên tiếng: "Trong vụ án sinh đôi báo thù ở khu công nghiệp hoạt hình, Kha Thiển cũng bị đóng đinh. Có liên quan đến vụ này không?"

https://thuviensach.vn

Phương Thanh nói: "Thủ pháp tương tự, nhưng không hoàn toàn giống nhau."

Bạc Cận Ngôn nói: "Đóng đinh thông thường có ý nghĩa trừng phạt và sỉ nhục. Trong lịch sử phạm tội cũng không hiếm gặp. Hành vi kí hiệu chủ yếu của bọn họ không giống nhau, hung thủ này say mê con bướm, nhóm sát thủ mặt nạ thì không. Có liên quan hay không thì chưa thể kết luận được."

Mọi người lại im lặng, chỉ có Giản Dao có cảm giác Bạc Cận Ngôn rõ ràng hơi hưng phấn, cho nên ngữ điệu cũng nhanh hơn. Tâm trạng Giản Dao vốn căng thẳng áp lực, nhưng nhờ sự đắc ý nhỏ của anh, không hiểu sao trong lòng cô cảm thấy ấm áp hẳn lên. Cô dường như có thể phân tích được hoạt động tâm lý hiện tại của Bạc Cận Ngôn: Chậc, rốt cuộc là dạng sát thủ liên hoàn gì đây. Chỉ là hiện tại anh đã không còn vô tâm vô phê nói toạc ra như trước.

Không có chứng cứ.

Không có vân tay và dấu vết ADN.

Cũng không có băng ghi hình.

Thi thể ở hiện trường phạm tội vô cùng tàn ác, những góc khác ở hiện trường lại sạch sẽ như chưa có người chạm qua. Cho dù là cảnh sát mới vào nghề, cũng đoán được đây là một cao thủ phạm tội tỉ mỉ có kĩ năng. Hắn mới xứng với tên gọi sát thủ hồ điệp.

Cảnh sát lại tra hỏi Thạch Bằng lần nữa. Thạch Bằng kể cho bọn họ một câu chuyện ngắn gọn, mơ hồ mà thần bí.

Khi đó, anh ta, Trần Cần, Phùng Duyệt Hề mới mười mấy tuổi, thường xuyên lên núi chơi. Có một lần lên ngọn núi hoang chưa bao giờ đến. Bọn họ chia nhau ra. Chờ khi Thạch bằng và Phùng Duyệt Hề tìm được Trần

https://thuviensach.vn

Cẩn, phát hiện gã ngủ ngoài một cái hang. Bọn họ nhanh chóng đánh thức gã, nhưng Trần Cẩn không nhớ rõ xảy ra chuyện gì: "Hình như lúc chạy từ trên núi xuống, đụng vào chỗ nào đó..."

Thạch Bằng bình thường coi trời bằng vung, đánh lộn gây rối, nhưng khi thực sự gặp phải chuyện, anh ta cẩn thận hơn nhiều so với Trần Cẩn và Phùng Duyệt Hề.

"Chúng ta trở về đi." Thạch Bằng nói, cũng không vào hang xem xét, Trần Cẩn vẫn còn hoảng hốt, tuy Phùng Duyệt Hề tò mò, nhưng cũng nghe lời.

Sau đó không biết bắt đầu từ khi nào, Trần Cẩn lại thích con bướm. Các loại tiêu bản bướm, các bức tranh con bướm...nhưng gã không quá đam mê, vì thế mọi người chỉ coi đó là một sở thích nghiên cứu sinh vật thôi. Về phần ngày đó ở trên núi, đoạn thời gian ngắn ngủi gã rời khỏi đám bạn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì gã không thể nhớ nổi, ngoài việc trên gáy bị sưng lên hơn mười mấy ngày mới biến mất.

Sau đó Thạch Bằng trưởng thành cũng quên mất chuyện này. Cho đến khi Phương Thanh cho anh ta nhìn thấy bức tranh hiện trường phạm tội của Trần Cẩn, anh ta mới khiếp sợ, cảm thấy giống như đã từng quen biết. Về nhà suy nghĩ, nhớ tới cái hang kia, mơ hồ nhìn thấy hình vẽ con bướm. Chuyện này có liên quan đến việc Trần Cẩn phạm tội, cái chết của Phùng Duyệt Hề sao? Thạch Bằng không thể nào biết được.

Cảnh sát lại thẩm vấn Trần Cẩn, cũng vô dụng. Bởi vì Trần Cẩn phát điên rồi.

Đám người Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đi nhìn gã, một người đàn ông từng có địa vị cao như vậy, lại giống như một đứa trẻ trốn tránh trong góc nhà tù, nơm nớp lo sợ, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Đừng ăn tôi...đừng

https://thuviensach.vn

ăn tôi...A Bằng, Duyệt Hề, cứu tôi..." Không biết là thấy con bướm hay là thấy gì.

Còn khi cảnh sát nhắc tới "con bướm", "cái hang", gã lại chỉ biểu lộ vẻ mặt mờ mịt, hỏi như thế nào cũng không mở miệng.

"Trí nhớ là một thứ thú vị." Bạc Cận ngôn nói, "Hắn nghĩ mình đã quên rồi, hắn nghĩ chưa từng trải qua, nhưng trên thực tế nó luôn ở trong đầu hắn."

Trên xe đến vùng núi Thạch Bằng chỉ, Bạc Cận Ngôn nói như thế.

"Anh để ý Trần Cẩn từng nhắc tới con bướm nhiều lần trong lời khai:

Khi hắn còn niên thiếu, nhìn thấy con bướm trong núi, bị sự tự do xinh đẹp của nó làm rung động, từ đó si mê.

Trước khi giết người, hắn nằm mơ thấy một thiếu niên cầm dao đứng thẳng. Con bướm đậu trên vai hắn.

Hắn luôn nhìn thấy một con bướm đang ngóng nhìn hắn...

Có lẽ con bướm hắn nhìn thấy thời niên thiếu không phải là con bướm thực sự, mà là hình vẽ con bướm như lời Thạch Bằng nói. Thiếu niên cầm dao kia, trước đó chúng ta nghĩ đến phép ẩn dụ là hắn, song có lẽ không phải mà là trước đó hắn đã nhìn thấy một người khác."

Đám Phương Thanh đều giật mình: "Thiếu niên? Ý cậu là Trần Cẩn từng nhìn thấy sát thủ hồ điệp thực sự?"

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Giản Dao cúi đầu, im lặng. Anh chạm vào tay cô, nói: "Trở về thăm mẹ một chuyến đi, thay anh hỏi han và tạ lỗi với mẹ."

"Vâng." Cô đáp, "Không cần giải thích đâu. Mẹ em hiểu mà. Hôm nay sau khi ăn tối xong em sẽ quay về, sẽ không ảnh hưởng đến buổi tìm kiếm ngày mai."

Anh im lặng một lát, nói: "Giản Dao, tâm trạng anh đã trở lại bình thường rồi. Ban đầu có một đoạn thời gian, lúc đó anh thực sự còn không cảm nhận được tâm trạng mình...nhưng hiện tại anh đã chấp nhận được sự thật là Tử Ngộ đã rời đi rồi. Giống như mặt trời cũng có lúc lặn xuống, đó là sự chia ly mà chúng ta phải đón nhận trong cuộc sống. Anh tự nói với bản thân, mỗi ngày phải quý trọng gấp đôi sự sống. Có lẽ em không biết hiện tại anh đang sống thay cho hai người."

Giản Dao vươn tay ôm lấy cổ anh, nghẹn ngào: "Nếu quý trọng, tại sao còn không trở về?"

Anh cũng ôm lấy cô, im lặng một lúc, đáp: "Bởi vì mỗi khi anh tới gần em thì trái tim không thể cứng rắn được."

Lúc mặt trời lặn, Giản Dao về đến nhà. Bởi vì có tin tức tốt, bầu không khí trong nhà cũng thoải mái hơn rất nhiều. Mẹ và Giản Huyên hỏi han mấy câu về tình hình gần đây của Bạc Cận Ngôn, nhưng cũng không truy hỏi gắt gao, miễn làm cho Giản Dao khó xử. Chuẩn bị một đống lớn đồ dặn Giản Dao mang theo. Ví dụ như loại trà Bạc Cận Ngôn thích, ví dụ như cả một túi cá khô, ví dụ như đế lót giày làm bằng tay mẹ cô mua ở chợ...

https://thuviensach.vn

Sau khi Giản Dao xem xong, cười nói: "Phần lớn mọi thứ đều cho anh ấy, mẹ à, mẹ bất công quá đấy."

Mẹ cô cười nói: "Đương nhiên rồi, con rể chính là một nửa con trai, không thương nó thì thương ai. Con chăm sóc nó cho tốt, hiện tại nó không nhìn thấy, lại là đứa kiêu ngạo. Con là vợ nó, cũng coi như là ánh mắt của nó, tất cả mọi thứ trong nhà phải để ý cẩn thận, đừng để nó vấp ngã, cũng đừng làm nó mất mặt, hiểu không?"

"Mẹ yên tâm, con hiểu mà."

Giản Huyên ở bên cạnh yên lặng nói: "Đại thần mù cũng vẫn là đại thần. Kỳ tích nhất định sẽ xuất hiện, ánh mắt của anh ấy nhất định sẽ sáng trở lại. Đây mới là cách thức tạo ra truyền kì thực sự, em tin vào điều này."

Giản Dao cười không nói gì. Nhưng trong lòng sự ấm áp im lặng bao phủ mọi nỗi đau, cô hiểu rõ hạnh phúc đang bên mình ngày càng gần.

Cơm nước xong, bà Giản ở nhà rửa bát, hai chị em đi dạo trong tiểu khu một chút rồi Giản Dao sẽ quay về. Lúc này bóng tối lan tràn, ngọn đèn yếu ớt, khí hậu mát mẻ. Hai chị em đứng bên chiếc cầu nhỏ trong vườn hoa, sau lưng là một gốc cây cao lớn.

"Chị, sao trong lòng chị vẫn nhiều tâm sự như vậy?" Giản Huyên hỏi.

Giản Dao im lặng. Em gái cô là người bình thường, có cuộc sống yên ổn, có rất nhiều chuyện không thể kể ra cho con bé. Tuy nhóm sát thủ mặt nạ đã mai danh ẩn tích nhưng vẫn còn tồn tại, Bạc Cận Ngôn khăng khăng rời đi, sát thủ hồ điệp đột nhiên xuất hiện, còn có sát thủ hồ điệp dường như có liên hệ nào đó với vụ án của Kha Thiển...Cô luôn cảm thấy như có một cái lưới lớn vô hình giăng trên đỉnh đầu bọn họ. Khi cô ngẩng đầu lại tạm thời chỉ có thể nhìn thấy sao trời lờ mờ. Kẻ địch rốt cuộc ẩn giấu ở nơi nào, có bao nhiêu người.

https://thuviensach.vn

"Nói thật..." Giản Huyên nói, "Trước đó anh rể rời đi, tuy em biết nghĩ vậy là không nên, nhưng anh Lạc Lang luôn chăm sóc chị. Em còn nghĩ nếu anh rể không trở lại, sau này chị có thể ở bên anh ấy nữa kìa."

Giản Dao đáp: "Sao có thể chứ? Sao anh ấy có thể so được với Cận Ngôn chứ? Anh ấy chỉ là một người bạn của chị thôi, sau này em không được phép nói như thế."

Giản Huyên: "Vâng."

Một lát sau, Giản Huyên lại thở dài nói: "Thực ra trong khoảng thời gian này mẹ không nói gì, nhưng thực ra mẹ rất lo lắng cho hai người. Dù sao chị cũng làm cảnh sát giống cha. Cái chết của cha, ông và bà nội năm đó luôn là tâm bệnh của mẹ, nhiều năm cũng không quên được. Mẹ vô cùng sợ hãi chị xảy ra chuyện."

Năm đó Giản Huyên còn nhỏ, cho nên vụ án thảm sát cả nhà, tuy khiến cô bé đau khổ nhưng không có ấn tượng và trí nhớ, còn Giản Dao thì khác, năm đó cô đã thấy toàn bộ vụ án xảy ra.

Giản Dao im lặng một lúc lâu, đáp: "Hiện tại sau khi từ hiện trường trở về, thỉnh thoảng khi nhắm mắt lại, chị vẫn còn nhớ đến cái chết của mọi người. Đã qua lâu rồi, nhưng chị vẫn còn nhớ rõ. Sau đó chị tự nói với bản thân, hiện tại chị phải cố gắng đem những kẻ giết chết cha, giết chết Phó Tử Ngộ, làm tổn thương Cận Ngôn...đám cầm thú đó ra ngoài pháp luật. Chị vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho những kẻ đó, đó là ý nghĩa lớn nhất trong quãng đời còn lại của chị."

Giản Huyên nghe thấy mà rung động, im lặng một lúc lâu, chỉ cầm tay chị gái.

"Chị thật sự thay đổi rồi." Cô bé nói, suy nghĩ xem nên hình dung thế nào, sau đó nói tiếp, "Hiện tại chị giống y như anh rể đại thần đều lấp lánh tỏa sáng."

https://thuviensach.vn

Giản Dao vì câu nói đùa của em gái nở nụ cười, đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn chỉ thấy ánh trăng thấp thoáng, bóng cây lay động, như thể có người vừa đi qua, rồi lại giống như chỉ là gió thổi, thế giới phía sau yên tĩnh, bình thản như lúc ban đầu.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Giản Dao trở lại nhà khách dưới chân núi thì đêm đã khuya.

Cô đẩy cửa đi vào, người nọ ngủ trên giường vẫn không nhúc nhích. Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn bàn, bóng dáng anh mơ hồ. Trước kia giấc ngủ của anh rất tốt, có lẽ những người tâm tình đơn giản đều như thế. Thỉnh thoảng thậm chí Giản Dao cảm thấy hâm mộ, bởi vì nhìn thấy anh ngủ thì cảm giác được đối với anh mà nói giấc ngủ giống như một loại hưởng thụ.

Hiện tại cũng như vậy, anh nằm thẳng tắp, đắp chăn che kín người, giống như một cái cây. Đêm nay khuôn mặt anh bình thản.

Giản Dao nhẹ nhàng đi rửa mặt, thay đồ ngủ, xốc chăn lên lặng lẽ nằm xuống.

Trong khoảng thời gian này bận rộn nhiều việc, vụ án sát thủ hồ điệp, hai người không nghỉ ở cục thì cũng đều tự trở về ngủ, nghĩ đến mà đã cách một năm rồi đây mới là lần đầu tiên hai người chung chăn chung gối.

Chung chăn chung gối.

Trước kia không cảm thấy cụm từ này có gì đặc biệt, nhưng hôm nay cẩn thận nghiền ngẫm, trong lòng lại bi thương. Cũng thoáng tiếc hận...Tối nay anh lại ngủ trước, nhưng anh đã không còn nhìn thấy, thế là cũng đủ rồi...

Cô nhìn mặt anh, vẫn là khuôn mặt trắng mà gầy, dung mạo tuấn tú, mũi cao chứng tỏ ý chí kiên định, tóc dán trên trán. Giản Dao không nhịn được

https://thuviensach.vn

vươn người qua, hôn anh một cái. Qua mấy giây, anh vươn tay ôm lấy eo cô, ôm thật chặt, trái tim Giản Dao đập loạn nhịp, cả người cũng dán sát vào người anh.

Anh cúi đầu xuống, cả người dường như còn chưa tỉnh, tóc đen trên trán che ánh mắt anh, nhưng tay anh lại như hoàn toàn tỉnh táo, với vào trong áo ngủ cô.

"Bà Bạc...Anh chờ em đã lâu rồi." Anh nói.

Trái tim Giản Dao càng đập nhanh hơn, nhưng một suy nghĩ liều lĩnh khác lại xuất hiện trong đầu, cô cúi đầu, cọ trong ngực anh giống như ngày trước, nói: "Trừ khi anh đồng ý từ nay về sau để cho em đi theo anh."

Bạc Cận Ngôn im lặng.

Giản Dao khẽ nói: "Được không?"

Anh bỗng nhiên thở dài: "Em trở nên xấu rồi." Nếu giống như lúc trước thì anh muốn làm gì thì làm.

Giản Dao ôm anh nói: "Em chỉ là biết rõ mình muốn gì."

Anh không nói lời nào, cũng không chịu bỏ tay ra. Giản Dao nghe tiếng tim anh đập thình thịch, cũng hơi mềm lòng. Song cơ thể anh không có chiều hướng buông ra. Một lát sau, lại nghe thấy anh khẽ thở dài, sau đó dùng thân thể cọ vào từng vị trí trên người cô. Máu toàn thân Giản Dao đều phải vọt hết lên mặt, nhưng anh chỉ im lặng, không thỏa hiệp, không ngừng cọ. Giản Dao biết mình xong đời rồi, vốn muốn nhân lúc ý chí anh yếu ớt nhất mượn cơ hội đàm phán, hiện tại phòng tuyến của cô hoàn toàn bị sự mờ ám thẳng thắn lại vô sỉ của anh công phá. Dù sao đã cách một năm, cơ thể của cô đều đã ngứa ngáy rồi...

Trong bóng đêm, tay Giản Dao từ từ dịch chuyển xuống phía dưới.

https://thuviensach.vn

Cơ thể anh lập tức dừng lại.

Cổ họng Giản Dao cũng hơi khô, nhưng dù sao cũng là phụ nữ đã có chồng, động tác cũng coi như thành thạo, huống hồ cô cực kì hiểu rõ cơ thể anh, đây là anh thích nhất...

Đột nhiên anh quay đầu về phía cô, trong bóng đêm, cô dường như nhìn thấy anh mở mắt, nhưng bên trong không có ánh sáng. Anh cầm cổ tay cô, nhưng không ngăn cản động tác trên tay cô, dường như dung túng.

"Anh rất nhớ em." Một câu nói hai tầng nghĩa.

Giản Dao đáp: "Em cũng vậy."

"Tiếp tục, đừng ngừng." Anh tựa khuôn mặt hơi nóng vào trong hõm vai cô.

"Vâng..."

"Giản Dao, có một số chuyện hiện tại anh không thể nói với em. Xin em nhất định tin tưởng anh."

"Vâng, chuyện gì em cũng nghe anh...đều nghe anh hết, ngoại trừ...""

"Anh hy vọng em luôn luôn mỉm cười. Hiện tại em rất ít khi cười, chỉ có tiếng cười của em mới có thể làm cho anh có linh cảm, ý chí chiến đấu sục sôi."

Trong bóng đêm, Giản Dao ngẩng đầu, giữ lấy mặt anh, muốn nhìn thẳng vào anh. Anh cũng đã cúi đầu, hoàn toàn che kín miệng cô. Anh chạm vào cơ thể cô, anh quen thuộc với bóng tối, cởi hết quần áo cô ra, cơ thể anh áp sát phía trên. Hai cơ thể cố chấp sưởi ấm cho nhau.

"Anh...có thể tìm được không?" Cô không nhịn được khẽ hỏi.

https://thuviensach.vn

"Người lái xe già không cần nhìn bản đồ cũng lái xe được." Anh thản nhiên nói.

Trong lòng Giản Dao thầm mắng An Nham, cắn môi không nói.

Một lát sau, anh quả nhiên dùng hành động chứng minh lời nói của mình, còn không quên thản nhiên hỏi: "Bà Bạc còn nghi ngờ không?"

"Không, không còn..."

Sáng hôm sau.

Có đám người Bạc Cận Ngôn, Giản Dao, Phương Thanh chỉ dẫn, rất nhiều cảnh sát đi theo chờ sai phái, tìm kiếm khắp vùng núi.

Trí nhớ của Thạch Bằng mơ hồ, đoàn người đi mấy tiếng, đi vào lưng chừng núi. Nếu bạn đã từng đến phía Nam Trung Quốc đương nhiên sẽ biết núi non trùng trùng điệp điệp, hoang tàn vắng vẻ, rất nhiều thôn xóm, các ngôi nhà cách nhau hai ngọn núi. Cho nên bọn họ đi đến nơi này, phía trên đã không còn đường.

"Tiếp theo đi như thế nào đây?" Một tổ trưởng phụ trách đội tìm kiếm hỏi, "Tiếp tục đi lên trên hay là dọc theo đường xuống núi, đi sang vùng núi bên cạnh?"

Phương Thanh ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát ánh mặt trời và địa hình. Bạc Cận Ngôn nghe Giản Dao thấp giọng miêu tả hoàn cảnh xung quanh, quyết đoán nói: "Lên núi."

Phương Thanh cũng gật đầu đồng ý: "Lên núi."

An Nham: "Tại sao?"

Bạc Cận Ngôn đáp: "Hắn không chỉ có suy nghĩ tinh tế, kế hoạch chu đáo chặt chẽ, tội phạm IQ cao vẫn là tội phạm. Trên núi có thể che giấu rất

https://thuviensach.vn

tốt, vượt mọi chông gai đối với hắn mà nói không tính là gì hết. Huống chi hơn mười năm trước, khu rừng núi này có lẽ không rậm rạp như hiện tại, đối với mấy đứa trẻ như Thạch Bằng, Trần Cẩn, thám hiểm trên núi cũng có sức hấp dẫn."

Phương Thanh nói: "Tôi có dựa vào địa hình trên núi, không phải là hoàn toàn không thể trèo lên được. Tôi đồng ý lên núi."

Anh Nham gõ máy tính trong tay, sau đó ngẩng đầu nói: "Dựa vào ảnh mây vệ tinh, trên ngọn núi này có hơn mười cấu tạo địa chất, có thể tồn tại hang động. Có một số ở trên vách núi cao và dốc, không dễ tìm đâu."

Bạc Cận Ngôn: "Chúng ta còn chờ gì nữa, chờ đợi kì tích xảy ra sao? Lên đường!"

Phương Thanh mỉm cười, Giản Dao nhìn thấy anh ta và An Nham nhìn nhau cười, sau đó cùng nhìn về phía Bạc Cận Ngôn. Trong ánh mắt như thể đang nói: Chậc, tên độc miệng này đã trở lại rồi.

Giản Dao đi bên cạnh Bạc Cận Ngôn, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của anh che giấu tài năng, lại nhớ tới ngày xưa, tổ vụ án đặc biệt vô cùng ăn ý, mỗi người đều tài giỏi.

Đúng vậy, chính là từ Bạc Cận Ngôn từng nói: cứng rắn.

Anh nói ở bên cạnh cô, trái tim anh không thể cứng rắn được.

Không, cô không đồng ý. Rõ ràng cả hai bọn họ đều rất cứng rắn, nhưng giữa bọn họ có sự liên hệ ấm áp.

Giản Dao bước nhanh mấy bước hỏi Bạc Cận Ngôn: "Anh cảm thấy chúng ta sẽ phát hiện được gì?"

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn đáp: "Có lẽ sẽ vạch trần được một đoạn lịch sử đã phủ bụi."

Thú vị nhất là đi được một đoạn trên núi lại có đường, nhưng cũng không phải là con đường rõ ràng, cỏ dại bị giẫm nát, đường nhỏ thưa thớt, do con người đi lại mà thành. Đội tìm kiếm men theo con đường nhỏ tiếp tục tiến lên, rất nhanh lại tới một lối rẽ.

Đó là một bụi cây, nhìn dấu vết trên mặt đất thì bên cạnh đều có người đi qua.

Phương Thanh ngồi xổm xuống nhìn một lát, nói: "Bên phải có dấu giày vải mơ hồ của đàn ông, size 42. Chiều cao trong khoảng 160-165 cm, xem ra là người già. Ra sức dùng gót, mài mòn nghiêm trọng, giữa giày có một ít phân bò, có thể là nông dân địa phương. Cỏ bên trái đã khô, đường nhỏ cũng không rõ ràng, chứng tỏ đã lâu không có người đi qua."

Bạc Cận Ngôn nghiêng tai lắng nghe hai con đường, sau đó ra quyết định: "Đi bên trái. Con đường bên phải cách quốc lộ rất gần. Hắn sẽ không lựa chọn vị trí như vậy."

Cảnh sát: "Phía trước đi thế nào đây, một bên là sườn núi đón ánh mặt trời, một bên khuất bóng."

Phương Thanh nhìn một lát nói: "Đi bên khuất bóng trước. Bởi vì ánh mặt trời chiếu sáng sẽ càng dễ bại lộ chính mình."

Bạc Cận Ngôn: "Đồng ý."

"Trên vách núi quả nhiên có hang!" An Nham vui vẻ nói.

Bạc Cận Ngôn thản nhiên nói: "Không cần xem, lãng phí sức lực."

"Tại sao?"

https://thuviensach.vn

Phương Thanh thản nhiên "bắt nạt" An Nham một chút về việc chỉ có IQ về IT: "Bởi vì vận chuyển thi thể quá khó, dễ dàng rơi xuống khe núi, để lại dấu vết. Hơn nữa năm đó bọn trẻ cũng không trèo cao được."

Cảnh sát Trung Quốc am hiểu "chiến thuật biển người" (*), hơn nữa cũng dựa vào trình độ điều tra tuyệt vời, quyết tâm kiên trì, cùng chiến thuật biển người tạo nên thành quả "Án mạng tất phá", nhưng trước mặt vùng núi lớn như vậy, nếu tìm từng tấc một, sợ là phải phái đến 500 cảnh sát, tìm liên tục mấy ngày mới có thu hoạch.

(*)Chiến thuật biển người là một chiến thuật quân sự mà trong đó, một bên dùng số lượng áp đảo của mình tấn công ào ạt đánh giáp lá cà, chấp nhận thương vong bởi lúc xung phong sẽ bị hoả lực của đối phương dễ dàng làm tiêu hao. Cách xung phong ào ạt, đông đảo như vậy có thể khiến đối phương sợ hãi nhưng có thể phải chịu hy sinh rất lớn. Do vậy chiến thuật này thường chỉ được áp dụng với những nước có dân số hùng hậu nhưng thiếu phương tiện cơ giới, như các quân đội trong Chiến tranh thếgiới thứ nhất, quân Nhật trong Chiến tranh thế giới thứ hai hay Trung Quốc trong Chiến tranh Triều Tiên (wiki)

Nhưng hôm nay Bạc Cận Ngôn chỉ mang theo có một đội này, có hơn một trăm cảnh sát, mới mất một ngày đã tìm được như vậy. Sắc trời dần tối, khu vực mục tiêu dần thu nhỏ lại. Bọn họ dường như cách chân tướng càng ngày càng gần.

Trời cũng đã sắp tối, tìm kiếm sẽ càng ngày càng khó.

Trước mắt họ là một khu rừng. Khu rừng này chiếm 3/4 diện tích sườn núi, cách quốc lộ rất xa, dường như không có dấu vết của con người. Địa chất cứng, không thể gieo trồng cây nông nghiệp có giá trị, nhưng không khó đến mức không thể đi được. Tuy nhìn trên bản đồ cách quốc lộ rất xa, nhưng Phương Thanh phát hiện, bên mặt trái của khu rừng nhìn tưởng toàn dốc núi dựng đứng, thực ra lại là núi đá san sát, có rất nhiều đường tắt, nếu

https://thuviensach.vn

đi từ giữa, từ quốc lộ đến khu rừng này cũng chỉ mất một tiếng. Không tìm thì không biết, có thể nói nơi này là một địa điểm giấu kín được thiên nhiên ưu đãi.

"Có phát hiện!" Có cảnh sát hô lên.

Đám người Giản Dao nhìn lại theo tiếng hô, trong ánh sáng đèn pin lung lay, chiếu rọi màn đêm, có một loạt thứ gì đó được dựng sâu trong rừng.

Người cảnh sát đứng gần nhất thấy rõ: "Là lưới sắt!"

Tất cả mọi người đều phấn chấn, trong vùng núi hoang tàn vắng vẻ này xuất hiện lưới sắt do con người tạo ra, còn không khiến người ta kích động sao?

Mấy cảnh sát đứng gần nhất đã bước nhanh qua: "Bên trong hình như thật sự có hang!"

Hắn dùng lưới sắt vây hang lại?

Đám Giản Dao theo sát phía sau. Đúng lúc này, lỗ tai Bạc Cận Ngôn nhạy bén, nghe tiếng gió tiếng người, lên tiếng cảnh báo: "Cẩn thận!" Nhưng đã chậm rồi, người cảnh sát đầu tiên xông vào đã mất đà rơi xuống. Dưới lùm cỏ chất đống lá cây không ngờ lại có bẫy. Chỉ nghe thấy cảnh sát kia hét thảm một tiếng, Phương Thanh vọt lên đằng trước, chiếc bẫy chỉ sâu một mét, nhưng bên trong đầy cọc gỗ nhọn dựng đứng, cũng may cọc gỗ không quá dài, đâm vào cũng không sâu, người cảnh sát kia bị đâm trúng lưng và đùi, chảy rất nhiều máu, nhưng thoạt nhìn cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Người cảnh sát khác lập tức cẩn thận dìu anh ta khỏi bẫy, phái người đưa xuống núi điều trị.

"Là đề phòng dã thú và ngộ nhỡ có người xâm nhập." Phương Thanh nói.

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn gật đầu.

Nhóm cảnh sát tránh khỏi bẫy, đi vào trước lưới sắt, Phương Thanh lấy đồ trong túi ra, cắt lưới. Đúng lúc này, An Nham nhìn chằm chằm lưới sắt, chợt sửng sốt. Bởi vì cậu nhìn thấy trên lưới sắt có một trang bị nhỏ, trong khoảnh khắc có ánh sáng hiện lên.

Cậu kéo tay Bạc Cận Ngôn, nói: "Lão đại, em nghĩ có thể chúng ta đã kinh động đến hắn rồi. Hắn sẽ biết chúng ta đến đây, trên lưới sắt có trang bị máy phát tín hiệu."

Bạc Cận Ngôn lại đáp: "Chuyện nằm trong dự liệu. Nếu hắn cẩn thận chu đáo chặt chẽ như vậy, sao có thể không bố trí thiết bị báo động trước lưới chứ? Hơn nữa nếu hắn đã xuất hiện gây án, thì đã quyết định buông tay, không màng đến hậu quả." Giản Dao dìu anh đi qua lưới sắt.

Trời đã hoàn toàn tối đen.

Hang này rất sâu, đen mà khô ráo, đá lởm chởm trên vách hang.

Lúc đầu, chỗ đèn pin chiếu xuống không phát hiện ra được gì, nhưng rõ ràng khá bằng, chứng tỏ đã có người động tay. Có mấy chỗ trên vách đá còn có nến, chất lỏng từ nến chảy ra. Sau đó ở trên hốc vách tường và mặt đất bắt đầu xuất hiện dấu vết lâu năm. Từng chút tích lại, càng ngày càng nhiều...Đi đến chỗ sâu nhất trong hang, trước mắt sáng rực, đó là một căn phòng đá ngầm tròn tự nhiên. Trên vách hang toàn bộ đều là người. Không, nói chính xác là xương trắng và xác chết. Có cái còn hình người, có cái đã thành xương trắng. Có nam, có nữ, có thiếu niên, có người già. Có người giống như Phùng Duyệt Hề bị đóng đinh thành con bướm treo trên tường. Có những hình vẽ năm này tháng nọ phía sau, đã mơ hồ, nhưng hai tay hai chân giống như con bướm đang co quắp gò bó. Tổng cộng có 12 thi thể, đó là 12 con bướm, chôn giấu theo năm tháng trong vùng núi sâu này.

Cả người Giản Dao đều ớn lạnh, cầm chặt tay Bạc Cận Ngôn.

https://thuviensach.vn

Cái hang to như vậy, mười mấy cảnh sát, nhưng không có một người nào phát ra tiếng động.

Bạn biết đấy sát thủ hồ điệp thực sự còn kinh khủng hơn kẻ bắt chước nhiều, im lặng đứng xa, vô cùng ác độc. Mạng người ở trong tay hắn chỉ như con nhộng tằm, chớp mắt là thành bột phấn.

Nửa đời lún sâu, nửa đời thống khổ. Không ai có thể hiểu, không ai tha thứ, không ai cứu giúp.

Còn nay hắn đã không thể chịu đựng nổi sự tối tăm tra tấn lâu dài kia, sắp phá kén thành bướm bay đi dưới ánh mặt trời. Sau đó cam tâm tình nguyện chết trong cực lạc ngắn ngủi.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Bạc Cận Ngôn khẽ chậc một tiếng. Vẻ mặt Giản Dao nghiêm túc, sau một lúc yên lặng, cô cầm tay anh: "Em mang anh đi 'xem'."

Thi thể mới nhất cũng là nằm ngoài cùng, là một người đàn ông. Thi thể đã bắt đầu vào trạng thái phân hủy, nhìn ra được thời gian tử vong đã hơn một tháng. Quần áo của người đó còn mặc trên người, mặc bộ đồ ngụy trang đã cũ, trên chân là đôi giày việt dã. Thể trạng người đàn ông cao lớn, khuôn mặt chính trực, góc cạnh. Thoạt nhìn tầm khoảng bốn mươi. Giản Dao chú ý tới khung xương cứng cáp của anh ta, xem ra là đã mở mắt mà chết. Con bướm phía sau anh ta tùy tiện, đẹp đẽ, tư thế nhanh nhẹn.

"Anh ta không phải người thường." Giản Dao dựa vào trực giác nói cho Bạc Cận Ngôn, "Anh ta bị giết nhất định là có nguyên nhân."

Bạc Cận Ngôn đeo găng tay, đi đến chạm ngón tay thi thể, khung xương, gật đầu, sau đó nói: "Gọi pháp y đến, xem trên người anh ta có gì dị thường không."

Kết quả pháp y nhanh chóng quan sát ra, trên người này có mấy vết thương cũ do dao, hơn nữa bị thương rất nặng. Không phải hung thủ để lại, là vết thương đã vốn có.

"Thú vị đấy." Bạc Cận Ngôn nhận định.

Thi thể thứ hai là phụ nữ, giống như Phùng Duyệt Hề, cả người, nhìn khung xương thì khoảng hơn ba mươi tuổi, nhưng tư thế tử vong của cô ta bị lăng nhục hơn, hai chân mở ra, đầu ngẩng lên, hai tay tạo thành chữ thập

https://thuviensach.vn

đặt trước ngực. Trong hộp gỗ dưới cơ thể cô ta để một bộ phận cơ thể người đã khô héo, có thể phân biệt là cắt ra từ cơ thể đàn ông. Bên cạnh cô ta là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, cũng là tư thế quỳ lạy, cúi đầu. Bộ phận quan trọng nhất của đàn ông đã bị cắt.

Tới thi thể thứ chín, mười, mười một, tình hình cũng khác nhau.

Thời gian tử vong của bọn họ đã hơn mười năm, người nhiều tuổi nhất là ông lão đã bảy mươi, cũng có nam nữ thanh niên hơn hai mươi tuổi. Hình vẽ con bướm phía sau bọn họ cũng đã không còn rõ, bọn họ không bị "ghim" trên tường, mà rủ xuống, trong cơ thể cũng không có đinh sắt, nhìn vào thấy vô cùng bình thản. Nhưng nếu nhìn kĩ những người này sẽ cảm thấy kinh khủng. Bởi vì bọn họ thực ra đều đã bị chém thành mười tám mảnh, cả cơ thể được ghép lại...

"Nói cách khác, cách thức tử vong của người bị hại sớm nhất khác hoàn toàn với người cuối cùng." Giản Dao nói.

"Hắn đang không ngừng tiến hóa, thành thục, ổn định." Bạc Cận Ngôn nói, "Trình độ biến thái của hắn ngày càng sâu."

Thi thể cuối cùng lại khiến mọi người cảm thấy bất ngờ. Bởi vì đầu nhỏ nhất, pháp y phán đoán bước đầu khi tử vong chỉ có hơn mười tuổi, cũng là nạn nhân ít tuổi nhất. Thiếu niên chết đi này cũng bị chém thành rất nhiều mảnh, quần áo chỉnh tề, dáng vẻ bình thản. Con bướm sau lưng đã không còn thấy rõ. Phần đất dưới chân cậu bé cách ba thi thể trước đó không xa, còn để một bát hương. Trong bát hương đã tích đầy bụi, có bốn nén hương đã sớm cháy hết. Trên mặt đất trước bát hương còn có dấu vết người từng bị thiêu.

Giản Dao nghĩ có phải sát thủ hồ điệp thực sự chính là kẻ gây án năm đó Trần Cẩn nhìn thấy. Rồi sau đó Trần Cẩn sợ tới mức tè ra quần, sau đó khắc

https://thuviensach.vn

sâu vào trong trí nhớ. Trần Cẩn từng bị hung thủ tập kích, nhưng may mà hai người bạn đuổi tới, mới thoát khỏi hiểm cảnh.

An Nham đứng ở góc sáng luôn im lặng đột nhiên ngẩng đầu: "Tôi đã điều tra ra ai là người mua vùng đất quanh đây 10 năm trước."

Tất cả mọi người đều nhìn về phía cậu.

An Nham: "Tên hắn là Hồ Kỳ Dũng, người thành phố Đồng, sinh ngày 29 tháng 4 năm 1965, những năm 80 không làm việc, bởi vì nhiều lần đánh nhau nên bị bắt vào tù, còn bởi vì cướp bóc năm 1981 nên từng ngồi tù 7 năm. Năm 1995, bởi vì hắn tham gia sát hại đội phó đội cảnh sát hình sự thành phố Đồng, cảnh sát có nhiều công trạng Giản Dực và cha mẹ, bị phán tử hình, tước đoạt quyền công dân, chấp hành ngay lúc đó."

Phương Thanh ngẩn ra, suy nghĩ, nói: "Tức là nói có người dùng thân phận người chết mua nơi này sao? Những năm 90 mạng lưới hộ tịch ở nước ta cũng không cao, còn chưa hoàn thiện. Lại là đất hoang ở nông thôn, mua được rất dễ. Hơn nữa còn tránh cho mảnh đất này bị người khai phá..." Anh ta im lặng, quay đầu nhìn Giản Dao, cả người đổ mồ hôi lạnh.

An Nham còn chưa hiểu chuyện gì, cũng nhìn về phía Giản Dao. Ánh mắt Giản Dao mở to, sắc mặt trắng bệch, cụp mắt, nắm chặt hai tay.

Đã có một bàn tay, vững vàng đặt lên vai cô. Bạc Cận Ngôn nói với mọi người: "Giản Dực là cha Giản Dao, là cha vợ của tôi."

Đêm đã khuya. Sao trời dày đặc mà tịch mịch ngoài cửa sổ, Giản Dao ngồi trong phòng họp tạm thời ở nhà khách dưới chân núi, vẫn thất thần. Ở chiếc bàn tròn bên cạnh cách đó không xa, nhóm cảnh sát còn đang điều tra suốt đêm. Mỗi manh mối giống như ngọn lửa, nóng bỏng thiêu đốt.

"Đã nhanh chóng xác minh được thân phận của nạn nhân số 1. Bởi vì hắn là tội phạm truy nã được Bộ công an treo thưởng, nửa năm trước trốn

https://thuviensach.vn

thoát rồi mất tích."

"Shit! Kinh thật! Tội phạm bị sát thủ liên hoàn làm thịt!"

"Nạn nhân số 3 cũng là tội phạm bị Bộ công an truy nã!"

"Số 2 cũng vậy! Mất tích 3 năm!"

"Số 4, số 5 là tội phạm bỏ trốn, hai người sau khi giết chết vợ và cha vợ, mang theo tiền bỏ trốn. Không nghĩ tới lại có kết cục như vậy."

"Số 7 cũng là tội phạm bỏ trốn, phạm tội giết người."

"Ông lão số 10 là người bình thường, sống ở thành phố Đồng, mất tích 12 năm trước, người nhà tìm mãi không được."

"Cậu bé số 12 cũng là người bình thường ở thành phố Đồng, năm đó chỉ mới 15 tuổi, mất tích nhiều năm, người nhà luôn tìm kiếm, nghĩ rằng bị lừa đi bán. Không nghĩ tới lại chôn ở ngọn núi cách nhà không xa."

Nước mắt Giản Dao đột nhiên rơi xuống, trí nhớ mơ hồ, ấm áp, bi thương, tất cả xuất hiện trong đầu, nhất thời khó có thể kìm nén. Sợ bị người nhìn thấy, cô đứng dậy đi đến bên cửa sổ, che mặt, không để cho người phát hiện.

Có người ôm lấy cô từ phía sau. Giản Dao lập tức lau khô nước mắt, định nói chuyện thì Bạc Cận Ngôn đã lên tiếng trước: "Thỉnh thoảng anh rất muốn được lên cỗ máy thời gian xem Giản Dao hồi nhỏ có bộ dáng gì."

Giản Dao cúi đầu im lặng.

Anh lại mỉm cười nói: "Nhất định là cô bé dũng cảm, tốt bụng, thông minh, còn rất mạnh mẽ. Anh có đầy đủ căn cứ để biết được bản tính mạnh mẽ của em hiện tại mới bại lộ. Nhỏ như vậy mà em có thể dưới sự chỉ dẫn

https://thuviensach.vn

của cha bảo vệ tốt bản thân, bảo vệ tốt em gái. Từ nhỏ em đã có thiên phú đả kích tội phạm giống anh. Chúng ta quả nhiên là trời sinh một đôi."

Giản Dao cười, khóc nấc lên.

Bạc Cận Ngôn nắm tay cô, vuốt ve như thường ngày, còn nói thêm: "Có một quan điểm trong tâm lý học về trẻ em là: tất cả tính cách của trẻ em thực ra đều định hình trước 6 tuổi. Một người cuối cùng sẽ trở thành dạng người nào, hoàn cảnh, cách thức giáo dục trước 6 tuổi đã quyết định. Mặc dù sau này trong cuộc sống em thiếu cha, nhưng anh dám khẳng định với em, giai đoạn đầu trong đời người là quan trọng nhất, ông đã dạy bảo em rất tốt. Anh biết nó vô cùng quý giá đối với em."

Nước mắt Giản Dao không ngừng rơi xuống. Phát hiện cô khóc dữ dội, bên cạnh còn có cảnh sát khác, Bạc Cận Ngôn không thấy có gì để che, kéo lấy tấm rèm, bọc lấy hai người. Sau đó khẽ vỗ lưng cô.

Khóc đi, cô vợ nhỏ của anh. Anh biết đó là vết thương sâu nhất trong lòng em. Cho dù em rất ít khi nhắc đến với anh. Hiện tại cuối cùng vết thương này đã bị khơi ra bằng một cách thức không tưởng, chúng ta nên đối mặt với nó như thế nào đây?

"Đừng sợ hãi hãy đối mặt với vết thương của mình." Bạc Cận Ngôn khẽ nói bên tai cô, "Người dũng cảm nhất cho dù trong lòng rơi lệ, cũng sẽ tìm kiếm chân tướng và đáp áp bên dưới vết thương."

Trong lòng Giản Dao chấn động, ngẩng đầu nhìn anh, nhìn chiếc kính râm trên mặt anh, khuôn mặt gầy gầy của anh, chiếc gậy anh đặt bên cạnh tường.

Cô vươn tay ôm lấy anh.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 85

"Chúng ta phải tìm kiếm một người đàn ông tuổi từ 35-45, dáng người cao gầy cường tráng, thường xuyên tập thể hình, bởi vậy rất có sức khỏe. Như vậy hắn mới có thể hoàn thành mục tiêu đi bộ khuân vác thi thể tới đỉnh núi.

Hắn từng đánh nhau hoặc tập quyền đạo vân vân, hơn nữa còn là cao thủ trong đó. Tâm tư kín đáo, giỏi về vạch kế hoạch.

Hắn có con đường tiếp xúc với tin tức phá án của cảnh sát, hơn nữa vô cùng quen thuộc kĩ năng điều tra. Cho nên mới có thể thành công truy nã tội phạm, tiến hành giết chóc.

Hắn có điều kiện kinh tế tốt, gia cảnh ưu tú hoặc có phần thu nhập tương đối dồi dào. Hắn là người thành phố Đồng.

Trước mắt không thể quyết định hắn có liên quan đến vụ án của Giản Dực năm đó hay không, nhưng thời niên thiếu hắn đã gặp phải đả kích tinh thần rất lớn, rồi sau đó bắt đầu giết người. Việc giết người của hắn đã trải qua quá trình từ rối loạn đến thuần thục. Lúc đầu hắn lựa chọn nạn nhân không theo quy luật, chỉ dùng dao chém giết, vẽ con bướm phía sau. Sau đó lại từng bước chuyển biến, chuyên giết tội phạm, thậm chí tội phạm tội ác tày trời, hơn nữa thực hiện bằng cách đóng đinh, hoàn toàn chuyển hóa làm 'người chấp hành pháp luật'.

Thời gian hắn gây án không theo chu kì có tính quy luật, có sự gián đoạn về thời gian. Tôi nghi ngờ có thể là vì nguyên nhân khác quấy rầy, ví dụ như đi tù, ra nước ngoài, nằm viện vân vân.

https://thuviensach.vn

Bát hương ở hiện trường và cách xử lý khác nhau với hai thi thể, cũng chứng tỏ hắn nảy sinh tâm lý áy náy với nạn nhân lúc đầu. Tuy hắn biến thái, nhưng lại luôn đấu tranh, cũng là kẻ có lương tâm. Sau khi trở thành 'người chấp hành pháp luật', tôi nghĩ hắn đã nhận được giải thoát tương đối lớn, trạng thái tinh thần cũng có xu hướng ổn định. Bởi vì cuối cùng hắn đã tìm được nhu cầu cân bằng giết người và cách thức lương thiện. Nhưng theo góc độ tâm lý học, loại ổn định này chỉ là tạm thời thể hiện ra ngoài. Giết người càng nhiều, trình độ biến thái càng sâu. Tôi có thể khẳng định càng nhiều tuổi, tinh thần của hắn gần như sụp đổ, chỉ là đang cần một thứ để bùng nổ thôi. Mà gần đây thứ để cho điều đó đã xuất hiện. Cuối cùng hắn đã lấy cách thức công khai, giết chết đồng lõa của kẻ giả mạo mình làm sát thủ hồ điệp."

Bạc Cận Ngôn nói xong một loạt suy luận, tất cả cảnh sát đều im lặng. Không hiểu sao Giản Dao lại cảm thấy hơi bất an, đó là cảm giác gì vậy? Cô luôn cảm thấy có chi tiết gì đó giống như đã từng biết, luôn cảm thấy người và chuyện quan trọng được miêu tả như thật, nhưng con người đang ở trong cái võng, không thấy rõ được tung tích. Cô nhìn Bạc Cận Ngôn, nghĩ lại lời anh vừa nói, trong lòng dần bình tĩnh trở lại.

Đừng sợ hãi, hãy nhìn thẳng vào vết thương. Bởi vì chân tướng vĩnh viễn tồn tại ngay dưới vết thương của chúng ta, chờ chúng ta đi khai quật nó.

Mấy ngày sau, vụ án này chấn động khắp nơi, được báo cáo lên Bộ công an, liệt vào đại án lớn nhất năm nay, khiến cả nước khiếp sợ. Số cảnh sát được tăng thêm đến phía nam, thành lập tổ chuyên án, chia thành nhiều nhóm nhỏ. Còn tổ vụ án đặc biệt của Bạc Cận Ngôn trở thành trung tâm và cố vấn của tổ chuyên án. Nhóm cảnh sát bắt đầu tra xét từ nhiều phương diện: điều tra bối cảnh của 12 nạn nhân, quan sát kĩ lưỡng hiện trường, sắp xếp điều tra kẻ tình nghi...

Còn Bạc Cận Ngôn trực tiếp chỉ định mục tiêu đầu tiên cho tổ ở thành phố Tuân, vụ án 20 năm trước của Giản Dực.

https://thuviensach.vn

Anh không làm việc vô dụng. Anh chỉ đi đường tắt mà thôi.

Điều này chứng tỏ gì ư? Chứng tỏ trong lòng anh đã sớm xác định sát thủ hồ điệp có liên quan bí ẩn với vụ án của Giản Dực.

Gió thu thổi, bức tường bên ngoài nhà tù cao mà kéo dài, Phương Thanh và An Nham cầm một tập hồ sơ đi ra, nhìn bọn họ, Phương Thanh nói ngay: "Vụ án năm đó điều tra ra được hung thủ có tổng cộng 8 người. Ba thủ phạm chính trong đó đã bị phán tử hình, 1 kẻ chung thân, 4 kẻ giam có thời hạn. Trong đó lại có 2 kẻ mất trong lúc ở tù, 3 kẻ ra tù, 2 trong số đó đã mất 10 năm trước, chỉ có một người còn sống tên Từ Hồ Cường."

Trong một gara rất bình thường, bốn năm công nhân đi lại. Từ Hồ Cường tóc đã bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn, cơ thể cúi gằm, vẫn còn đang rửa xe giống như những người trẻ tuổi, có thể thấy được cuộc sống gian nan thế nào. Giản Dao đứng từ xa nhìn một trong những sát thủ năm xưa, trong lòng không nói nên lời.

"Em sẽ tha thứ cho ông ta sao?" Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên thấp giọng hỏi.

"Có thể bỏ xuống, nhưng không thể tha thứ." Giản Dao đáp.

Khi bị đưa đến trước mặt cảnh sát, Từ Hồ Cường rõ ràng nơm nớp lo sợ: "Tôi không phạm tội, tại sao lại bắt tôi?"

Phương Thanh lạnh lùng nói: "Thành thật một chút, tìm ông hỏi chút chuyện. Chuyện vô cùng quan trọng, không chịu thì theo chúng tôi quay về cục."

Người đã ra ngoài tuyệt nhiên không muốn quay vào, hơn nữa Từ Hồ Cường cũng sợ mất công việc này, vội vàng gật đầu.

https://thuviensach.vn

Chỉ là hỏi từ đâu đây? Vụ án năm đó khiến giới cảnh sát phẫn nộ, đã hỏi đi hỏi lại hàng trăm lần, tất cả đã được ghi lại chi tiết trong hồ sơ, chỉ sợ Từ Hồ Cường cũng đã nhận tội vô số lần. Đã thấy Bạc Cận Ngôn bình tĩnh đi về phía Từ Hồ Cường, mắt đeo kính râm không ai có thể nhìn ra điều gì.

"Ngày đó còn có một thiếu niên mười mấy tuổi, cũng đi theo mấy người đến nhà họ Giản, tên là gì?"

Từ Hồ Cường ngẩn ra. Trí nhớ này đã rất xa xôi và mơ hồ với ông ta, nhưng bởi vì việc này đã thay đổi toàn bộ cuộc sống, cũng làm ông ta hối tiếc và sợ hãi cả đời, cho nên khi Bạc Cận Ngôn hỏi như vậy, một số hình ảnh vốn đã bị ông ta lãng quên, bỗng nhiên như mơ hồ thoáng hiện ra, tựa như một đoạn phim ngắn lóe lên trong đầu.

"Sao cậu biết được?" Ông ta mở miệng theo phản xạ.

Đám Giản Dao Phương Thanh kinh ngạc, còn Bạc Cận Ngôn chỉ thản nhiên nở nụ cười.

"Tôi đương nhiên biết." Anh đáp, "Rõ ràng như tận mắt nhìn thấy vậy."

Tại sao lại giết Giản Dực ư? Vào những năm 80, 90 thế kỉ trước là thời đại phổ biến của băng nhóm giang hồ, nhóm nào muốn giết một người, có thể chỉ là vì tranh thắng thua, cũng có thể chỉ là vì không vừa mắt người đó mà thôi. Còn Giản Dực khiến các nhóm trong thành đều rất không vừa mắt.

Ông thù ghét tội phạm, còn rất lợi hại, liên tiếp phá hủy bao nhiêu "sòng bạc ngầm" của bọn họ, còn bắt rất nhiều kẻ đánh nhau vào tù. Khi đó, kẻ nào chuyên gây rối sẽ được coi là nhân vật lớn, trên lưng ít nhất cũng có mấy mạng người, nhưng ở thành phố Đồng thì không có. Bởi vì Giản Dực quả nhiên là 'án mạng tất phá'. Nếu ngày hôm trước mày vừa giết người còn giành được 'địa vị giang hồ', ngày hôm sau đã bị Giản Dực dựa vào dấu vết để lại bắt vào trại giam tử hình, tù chung thân.

https://thuviensach.vn

Các nhóm giang hồ hận Giản Dực đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng năm đó không ai dám đi trêu chọc cảnh sát. Cảnh sát cũng là hổ thực sự. Chỉ là đêm đó một đám từng bị Giản Dực trừng trị uống rất nhiều rượu. Trong đó có hai ba người chính là nhân vật lớn "vang danh" khắp thành phố. Bọn họ cảm thấy "nên cho Giản Dực chút sắc mặt", "Mợ nó chém chết cái thằng tiểu tử thối kia!" Vì thế vác dao đi.

Khi đó đánh nhau đều là dùng dao bầu, dao dưa hấu, như vậy mới thể hiện bản lĩnh. Một đám người hùng hổ đi đến nhà cha mẹ Giản Dực, có tên nhìn thấy hôm nay Giản Dực đến đây, không quay về nhà ở đại viện cảnh sát. Giản Dực không hề phòng bị.

Cảnh sát trẻ tuổi có tiếng tăm toàn tỉnh, không hề phòng bị chút nào. Nếu biết có kẻ đến giết người, có thể ông đã quan sát kĩ càng, nhưng nhóm xã hội đen vốn là do uống say bộc phát, âm thầm đến nhà, cho dù là Giản Dực có bản lĩnh hơn người bị chém một dao phía sau cũng không thể chống trả được, càng không nói đến cha mẹ tuổi đã cao.

Máu tươi nhuộm đầy đất, mỗi người đều bị chém rất nhiều nhát.

Khi đó "tổ chức xã hội đen" đều nhận nhiều cậu bé nhỏ. Từ Hồ Cường nhớ mang máng, ngày đó lão đại cũng dẫn theo mấy "tiểu đệ" đi cùng. Một đám người hùng hổ càng thêm có khí thế, nhưng những đứa nhỏ cũng chỉ đi ở cuối cùng. Chờ nhóm người lớn phía trước giết xong, bỏ chạy tán loạn, những đứa nhỏ cũng chả biết chạy đi đâu. Sau đó cảnh sát lùng bắt được mấy đứa nhỏ, nhưng vì hiện trường có quá nhiều dấu vân tay, cũng không đến lượt bọn chúng ra tay, vì thế chỉ tống vào trại cải tạo, dạy dỗ mấy tháng là xong.

Từ Hồ Cường kể xong chuyện cũ, giật mình nhìn bọn họ, không biết rốt cuộc họ đang muốn tìm gì.

Giản Dao ngẩng đầu nhìn phía trước, lặng im không nói.

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn cân nhắc một lát, mở miệng: "Trong đám tiểu đệ này có một người khác biệt hoàn toàn với những người khác, chắc chắn ông nhớ rõ. Hắn tầm mười lăm đến mười tám tuổi, gia cảnh rất tốt, có thể nhìn ra từ cách ăn mặc. Tính cách hắn bướng bỉnh, không nói nhiều, nhưng thích nói "nghĩa khí" với các người. Tuy tuổi hắn còn nhỏ, vẫn "trẻ trâu", bình thường không hé răng, nhưng nếu ai chọc vào hắn, hắn có thể liều mạng đánh lại. Hắn có tham gia vụ án lần đó với các người, nhưng sau đó không còn xuất hiện nữa.

Giản Dao nghe vậy trong lòng sợ run. Là một người như thế này sao?

Từ Hồ Cường trợn trừng mắt nhìn Bạc Cận Ngôn một lúc lâu, đột nhiên hỏi An Nham bên cạnh: "Cậu ta là người mù sao? Các người mang theo thầy bói à? Cảnh sát cũng mê tín thế sao?"

Phương Thanh đập ngay vai ông ta: "Nói nhiều lời vô nghĩa thế làm gì, nói mau!"

Thực ra chi tiết về người tiểu đệ này Từ Hồ Cường thật sự không còn nhớ rõ. Năm đó ông ta cũng không phải lão đại, chỉ là một kẻ tép riu mà thôi, nhưng Bạc Cận Ngôn nói rất sinh động, tỉ mỉ, ông ta đột nhiên thực sự nhớ ra có người như vậy, khoảng thời gian đó đi theo bọn họ, sau đó đột nhiên biệt tăm biệt tích. Về phần cảnh sát đúng là có bắt được mấy thiếu niên nhưng không bắt được người kia.

"Thạch Đầu Tử..." Từ Hồ Cường lẩm bẩm, "Tôi chỉ nhớ rõ biệt danh của nó gọi là Thạch Đầu Tử..."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Thạch Đầu Tử.

Đám Giản Dao đến tận nơi này mà chỉ nhận được có một biệt danh. Cho dù hỏi thế nào, Từ Hồ Cường cũng không nhớ nổi, không biết bất cứ gì có liên quan đến "Thạch Đầu Tử" kia. Tên thật của hắn là gì, nhà ở đâu, chỉ nhớ loáng thoáng Thạch Đầu Tử kia rất cao, không nhớ rõ mặt mũi. Đã hai mươi năm trôi qua, người mất năm đó thì đã mất, tan tác thì đã tan tác. Thạch Đầu Tử chỉ là một tiểu đệ lăn lộn một thời gian trong đó, tất nhiên là cũng chả có mấy người nhớ được người này. Manh mối dường như gián đoạn. Song tất cả mọi người đều biết bọn họ cách chân tướng đã rất gần.

Mục tiêu thứ hai Bạc Cận Ngôn đến thăm hỏi ở thành phố Đồng là gia đình đã mất con hơn mười năm. Nói một cách công bằng, điều kiện kinh tế của gia đình này cũng không tệ. Bọn họ sống ở một chung cư trong trung tâm thành phố, khi cửa mở ra, đám Giản Dao nhìn thấy hai khuôn mặt già nua mà tiều tụy. Bọn họ đã nhận được tin tức về thi thể con trai rồi, nhưng vẫn chưa tận mắt nhìn thấy. Con của họ là người thiếu niên đầu tiên bị sát thủ hồ điệp giết hại. Bọn họ đã đợi đến mức không còn hi vọng, nhưng khi biết được con trai đã bị người tàn nhẫn sát hại hơn mười năm về trước, sự chờ đợi mấy năm nay chỉ là vô nghĩa, nhưng vẫn không nhịn được nước mắt lã chã.

"Lí Chi Tân là cậu bé như thế nào ạ?" Giản Dao dịu dàng hỏi. Bất cứ nạn nhân nào ở trước mặt cô luôn nhận được sự an ủi, thả lỏng sự phòng bị.

https://thuviensach.vn

"Chi Tân nó...là đứa bé ngoan." Mẹ cậu bé bật khóc nói, "Lúc còn nhỏ rất hiếu thảo..."

Bất cứ đứa trẻ nào trong mắt cha mẹ đều trong sáng không nhiễm một hạt bụi. Huống chi là đứa trẻ đã mất. Cùng lúc đó, Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn tìm kiếm trong phòng cậu bé năm đó, tìm kiếm nguyên nhân và đặc điểm khiến cậu bé trở thành nạn nhân đầu tiên, là kích thích gì khiến sát thủ bắt đầu gây án.

Đồ dùng trong nhà bày biện đều là từ thế kỉ trước, từ sau khi cậu bé mất tích, mọi thứ đều được giữ nguyên chưa từng động vào. Phương Thanh mở tủ quần áo cũ ra, nhìn quần áo thuộc về cậu bé. Ngoài đồng phục, đồ thể thao, anh ta bất ngờ nhìn thấy một số...nói như thế nào nhỉ, áo phông không tay phổ biến trên đường phố, áo phông. Trên tường dán những poster phim ngày xưa, đều đã ố vàng. Trong ngăn kéo có súng đồ chơi, Phương Thanh cầm ra, bắn một cái lên đùi. Shit, nói là đạn đồ chơi mà đau phết, đùi đỏ lên rồi. Cuối cùng, Phương Thanh tìm được một hộp để đồ dưới giường, lấy một con dao bầu đã rỉ sét ra. Xem ra cha mẹ của Lí Chi Tân coi như không biết về sự tồn tại của con dao này, nhưng đã trở thành di vật của cậu ta thì phải giữ gìn. Là cha mẹ ai chẳng chiều chuộng con cái. Chấm dứt hành trình ở thành phố Đồng, tổ vụ án đặc biệt trở về tổng bộ chỉ huy ở thành phố Tuân bên cạnh. Bạc Cận Ngôn ngồi nói chuyện với An Nham một lúc.

"Ảnh chụp hiện trường năm đó đã sắp xếp lại rồi chứ?" Bạc Cận Ngôn hỏi.

An Nham: "Đương nhiên."

"Làm thành hình chiếu 3D chưa?"

"Rồi. Nhóm cảnh sát năm đó chụp lại rất tỉ mỉ, em đã đưa hết vào máy tính. Anh muốn tìm gì?"

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn im lặng một lát nói: "Cậu nhìn cha vợ tôi theo các góc độ. Lúc ông nằm trong vũng máu có giống một con bướm không?"

An Nham chấn động, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy tứ chi bị nghiền nát, vặn vẹo, còn máu như hình vẽ lan tràn ở sau lưng. Bạc Cận Ngôn đứng trước cửa sổ, gió mát thổi qua mặt anh. Trong đầu anh nhớ tới rất lâu trước kia cũng từng có một người khác thay anh điều tra vụ án của Giản Dực, thậm chí có một số hình ảnh cũng là người đó tìm được. Người đó lương thiện, mỉm cười nói: "Cậu cho rằng tớ quan tâm đến cô ấy nên thuê phòng hộ à? Tớ cũng hơi đau lòng cho cô ấy."

"Cận Ngôn à, cậu nói xem có phải mẹ Giản Dao coi trọng tớ không, muốn tớ làm con rể. Bà luôn mỉm cười với tớ."

"Chậc, có cậu ở đây, coi trọng tớ đúng là chuyện lạ."

Tử Ngộ, quanh quẩn một vòng, vận mệnh lại đưa chúng ta trở về điểm xuất phát.

Một mình Giản Dao ngồi trong văn phòng, một lát sau, nghe thấy có tiếng gậy khẽ chạm trên mặt đất, cô ngẩng đầu, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn đẩy cửa đi vào. "Giản Dao."

"Em ở trong này."

Anh đi đến ngồi xuống đối diện cô: "Anh đã có kết luận rồi."

Trong lòng Giản Dao căng thẳng: "Anh nói đi."

"Sát thủ hồ điệp chính là Thạch Đầu Tử, sau khi trưởng thành hắn trở thành sát thủ hồ điệp."

Dù trong lòng đã có phán đoán về điều này, nhưng nghe Bạc Cận Ngôn khẳng định như thế, trong lòng Giản Dao vẫn dâng lên cảm giác khó tả:

https://thuviensach.vn

"Thật sao? Tại sao hắn...phải làm như vậy?"

"Hắn đang trả nợ." Bạc Cận Ngôn nói, "Trả nợ những tội mình từng phạm phải. Năm đó ở hiện trường giết người, hắn nhất định đã có mặt, thậm chí còn động vào dao. Chuyện này tạo thành kích thích lớn đối với tinh thần hắn, sau đó trở thành ác mộng của hắn. Bộ dáng cha em nằm trong vũng máu bị tưởng tượng thành con bướm trong lòng hắn. Sát thủ hồ điệp đã bắt đầu từ đó. Một bằng chứng chứng tỏ rõ ràng cho điều đó là mấy người đầu tiên đều là hắn dùng dao giết bừa, sau đó vẽ thành con bướm. Đây đúng là phản ánh cho tâm lý hắn. Cậu thiếu niên bị giết đầu tiên dường như chính là phiên bản của hắn. Hắn căm ghét chính mình như vậy, cho nên giết chết Lí Chi Tân đối với hắn mà nói giống như giết chính mình một lần. Song càng giết nhiều người, sự áy náy, đau khổ và vui vẻ lại càng nhiều, hắn càng lún sâu. Cho nên ở bên cạnh thi thể mấy nạn nhân ban đầu sẽ có bát hương để truy điệu và áy náy. Sau đó, hắn tìm được cách cân bằng, hắn bắt đầu giết tội phạm. Như vậy có thể thỏa mãn sự đòi hỏi trong tâm lý hắn, lại không đến mức tạo thành gánh nặng tâm lý. Hắn cũng bắt đầu hưởng thụ giết người, từ sự mô phỏng ban đầu, chém giết lung tung, biến thành phương thức giết người tàn nhẫn tinh xảo. Anh nghĩ hắn lựa chọn thân phận của một trong những hung thủ giết chết cha em đi thuê vùng núi kia cũng có ý nghĩa chuộc tội. Lấy tên của cha em, chuộc tội, giết chết những tên tội phạm độc ác. Hắn không giống với những sát thủ liên hoàn chúng ta đã từng gặp. Anh nghĩ hai mươi năm nay hắn chưa từng vui vẻ, lỗi lầm phạm phải thời trẻ đã khiến hắn phải chịu trách nhiệm cả đời. Hơn nữa hiện tại hắn đã không thể chịu nổi được nữa nên muốn làm một kết thúc."

Giản Dao ngẩng đầu, nhìn ngoài cửa sổ, trời đã tối đen. Tầng mây đen vòng quanh ánh trăng. Vầng sáng của ánh trăng kia mơ hồ tỏa sáng. Ngọn cây yên tĩnh, dưới lầu yên tĩnh tựa như vùng quê. Trong bóng đêm có thứ gì đó giống như xuyên thủng lòng người, đánh sâu vào trong linh hồn. Cô muốn đi lấy nước uống, lại phát hiện ngón tay lạnh lẽo. Cô cúi đầu khẽ hỏi :"Cho nên...J ở hiện trường tội phạm kia chính là Jenny sao?"

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn im lặng một lát, tay chạm lên đầu cô đáp: "Có thể."

"Hắn luôn quan sát em?"

"Chuyện duy nhất hắn có thể làm chỉ là chào hỏi em thôi." Bạc Cận Ngôn nói.

Giản Dao nhìn về phía anh, đột nhiên cảm thấy hoang mang. Sau một lúc lâu, cô mỉm cười, gằn giọng nói: "Đúng vậy, hắn chỉ có thể chào hỏi em thôi. Nếu hắn dám đến gần, anh sẽ đánh cho hắn thua tan tác." Cô nắm tay Bạc Cận Ngôn, anh cũng mỉm cười.

"Cám ơn anh, Cận Ngôn." Giản Dao vùi đầu vào ngực anh.

"Chậc, cám ơn gì chứ." Bạc Cận Ngôn đáp, "Anh bảo vệ cho bảo bối của mình, chẳng lẽ còn cần người cám ơn sao?"

Giản Dao cười: "Tiếp theo làm như thế nào?"

"Chúng ta đã thăm dò được quá khứ, biết được hiện tại của hắn, tiếp theo..."

"Đoán trước hành vi tương lai của hắn." Cả hai âm thanh cùng bật ra.

Giản Dao ngẩng đầu nhìn anh, tay anh khẽ xoa mặt cô, hai người im lặng một lát, anh nói: "Chậc, càm giác này, em có biết cảm giác trong lòng anh là gì không, thực sự quá tốt."

Giản Dao nắm ngón tay gầy gầy của anh, im lặng, không nói lời nào.

Bạc Cận Ngôn tiếp tục chậm rãi nói: "Mấy năm gần đây hắn toàn giết tội phạm bị truy nã, nó đã trở thành thú vui săn bắn của hắn. Người thường không thỏa mãn được hắn, vậy tiếp theo nếu muốn công khai khiêu khích cảnh sát, hắn sẽ nhanh chóng gây án. Còn chúng ta phải dựa theo sở thích

https://thuviensach.vn

của hắn, tìm một tên tội phạm đang bị truy nã đáng bị giết, phải tìm được con mồi nhanh hơn so với hắn. Sau đó ôm cây đợi thỏ."

Trong lòng Giản Dao chấn động, thật đúng là...sự nghi ngờ trùng trùng điệp điệp, nhìn qua thì phức tạp, nhưng Bạc Cận Ngôn lại chỉ bằng một câu đã vạch trần được mấu chốt, chạy ở phía sau sát thủ hồ điệp, không bằng rình rập ở phía trước hắn, đoán trước đường đi của hắn để bắt được hắn. Anh điều tra vụ án thích đi đường tắt, em phải làm quen, hơn nữa còn phải đuổi kịp. Cô ngẩng đầu nhìn anh."Hắn sẽ có phòng bị sao?"

"Hắn hoàn toàn không biết chúng ta sẽ làm như vậy."

"Hả?"

Bạc Cận Ngôn thản nhiên nói: "Đây chẳng phải là yêu cầu của hắn sao? Cùng đọ sức với chúng ta xem ai bắt được tên tội phạm truy nã kia trước. Nội tâm của tên tội phạm này đã chìm sâu rồi, đây là lần hắn liều chết, thiêu thân lao đầu vào lửa. Anh thành toàn cho hắn."

Trong lòng Giản Dao chấn động. "Vậy..có khó giải quyết không?"

Bạc Cận Ngôn cười: "Khó giải quyết? Xin phép cho anh nói thẳng, mấy năm gần đây cuối cùng Trung Quốc đã có được một kẻ giống như sát thủ liên hoàn."

Giản Dao im lặng một lát cũng mỉm cười.

Đúng lúc này có người gõ cửa, hình như còn có tiếng nói chuyện. Bạc Cận Ngôn ngừng cười, Giản Dao cũng bỏ tay anh ra đi mở cửa. Trong hành lang ánh đèn sáng rực, Phương Thanh thăm dò đi vào, nhìn một lúc, mỉm cười: "Giản Dao, em xem ai tới thăm chúng ta này."

Giản Dao cười nhìn phía sau anh ta, giật mình. Lạc Lang đứng trong hành lang, mặc bộ âu phục màu đen, hoàn mỹ sạch sẽ, áo sơ mi trắng.

https://thuviensach.vn

Trong tay anh ta còn cầm điếu thuốc, trong tay kia cầm mấy thứ, ngước mắt nhìn thấy cô, mỉm cười. Rõ ràng mới có mười mấy ngày không gặp, nhưng trong lòng Giản Dao bỗng nhiên sinh ra cảm giác như cách mấy đời. Không gian quanh cô như dừng lại trong khoảnh khắc này, còn khi cô nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn cô. Lúc này cô mới phát hiện, ánh mắt người đàn ông này sâu không thấy đáy. Tầm mắt Lạc Lang cũng chuyển ra phía sau cô: "Anh Bạc."

Tiếng Bạc Cận Ngôn vang lên trên đỉnh đầu cô: "Anh Lạc."

Nghĩ lại đây đúng là lần đầu tiên hai người này gặp lại. Giản Dao hơi do dự. Phương Thanh vui vẻ: "Aiz, tôi nói này, hai người chỉ chào hỏi thôi mà cũng khiến bầu không khí trở nên xa lạ thế này, đúng là hiếm có."

Giản Dao và Lạc Lang đều mỉm cười. Song Bạc Cận Ngôn lại không cười, anh cảm thấy Phương Thanh nói không sai, anh và Lạc Lang vốn là người xa lạ. Ánh mắt Lạc Lang trở lại trên người Giản Dao, dưới tầm mắt dịu dàng của anh ta, ở chỗ nào đó sâu trong lòng Giản Dao bỗng nhiên giật mình, nhưng vẫn mỉm cười như cũ hỏi: "Lạc đại ca, sao anh lại đột nhiên đến đây thế?"

Lạc Lang đáp: "Đúng lúc trong tỉnh này có vụ án, biết mọi người ở đây nên thuận tiện ghé thăm."

Giản Dao gật đầu. Anh ta luôn như vậy, sẽ dốc chút tâm tư cho vụ án có liên quan đến quê nhà, cũng sẽ nhiệt tình hơn một chút. Dù sao anh ta cũng là người sinh trưởng ở thành phố Đồng. Trong hành lang đột nhiên yên tĩnh. Phương Thanh liếc nhìn ba người im lặng, đập vai Lạc Lang, nói: "Đi thôi, bọn tôi còn chưa ăn cơm đâu, ăn cùng nhé." Sau đó lại chỉ gói to trong tay Lạc Lang: "Anh mang thứ gì tốt cho chúng tôi ăn, đúng không?"

Lạc Lang cười đưa gói to cho anh ta, lại hút nốt điếu thuốc.

https://thuviensach.vn

Lúc này Bạc Cận Ngôn và Giản Dao từ trong phòng đi ra, cô không nhìn anh ta, tay Bạc Cận Ngôn đặt lên vai Giản Dao. "Đi cùng bọn em nhé." Giản Dao thấp giọng nói.

Bạc Cận Ngôn khẽ "ừ" một tiếng.

Lạc Lang hút thuốc, ngước mắt nhìn ngoài cửa sổ, trời đã tối đen, tất cả ánh đèn trong thành thị đều đã sáng lên, giống như một con mắt đang nhìn anh ta. Lúc này Phương Thanh lại vỗ vai anh ta: "Nghĩ gì thế? Đi thôi!"

Lạc Lang cũng mỉm cười đi theo.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Một nhà hàng khá được trong thành phố Tuân. Năm người ngồi vây quanh bàn, Giản Dao và Bạc Cận Ngôn ngồi một bên, Phương Thanh và Lạc Lang ngồi bên kia, An Nham người cao gầy tất nhiên là ngồi ở bên chỗ lối đi. Giản Dao gọi đồ ăn, Phương Thanh trò chuyện với Lạc Lang, Bạc Cận Ngôn và An Nham luôn im lặng. Lúc này Giản Dao thấp giọng hỏi: "Ngoài cá ra, em gọi thêm chút khoai tây và lá khoai lang nhé?"

Bạc Cận Ngôn hơi vuốt cằm: "Hoàn hảo."

An Nham: "Chị dâu, đùi gà của em."

Giản Dao cười: "Biết rồi."

Khi bọn họ nói chuyện, ánh mắt Lạc Lang còn vô tình dừng trên người bọn họ, dường như có chút sợ hãi, lại dường như có chút xa cách. Lúc này di động của Phương Thanh vang lên, anh ta lấy ra, thấy là dãy số bên Bắc Kinh.

"Tôi đi nghe điện thoại một lát." Anh ta đứng lên, lại vỗ vai Lạc Lang, hơi dùng sức nhéo một cái. Lạc Lang cảm nhận được, nhưng làm như không có việc gì, ngồi im bất động. Giản Dao đã gọi xong đồ ăn, trên bàn nháy mắt lại im lặng. Lạc Lang lấy bật lửa từ trong túi ra, cười hỏi: "Mọi người có ngại tôi hút thuốc không?"

Anh ta biết Giản Dao không ngại, vẻ mặt An Nham không sao cả. Bạc Cận Ngôn khẽ nói: "Không ngại."

https://thuviensach.vn

Lạc Lang cúi đầu châm thuốc, chậm rãi hút. Hai người ngồi đối diện tay luôn nắm chặt dưới bàn, anh ta thấy được. Trong nháy mắt, Lạc Lang bỗng nhiên cảm giác mình giống như một con chuột nhếch nhác, anh ta tự giễu nở nụ cười. Nghĩ lại tình cảm nhiều năm qua anh ta đối với Giản Dao là tình yêu sao? Là say mê? Là áy náy? Chỉ là một chút gửi gắm không hơn? Chính bản thân anh ta cũng không phân biệt được rõ ràng. Khi còn trẻ, anh ta thực ra đã nhìn thấy Giản Dao rất nhiều lần, nhưng cô không biết đến sự tồn tại của anh ta. Cho nên sau đó, anh ta đi học từ Mỹ về, vạch ra quyết tâm phải làm quen với cô. Cuộc sống vốn u ám khô héo, bỗng nhiên giống như bừng sáng, bùng nổ. Anh ta che giấu sự say mê của mình với người phụ nữ này, để cho Giản Dao không khó chịu khi anh ta tới gần. Những người khác không bằng một ngón tay cô. Anh ta cũng nhớ rõ năm ngoái vì vụ án kia Giản Dao bị thương nặng hôn mê trong lòng anh ta, anh ta thực sự vô cùng đau lòng. Khoảnh khắc đó anh ta muốn vì cô mà hủy diệt toàn bộ thế giới, nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ tùy ý thôi. Sau đó anh ta và Phương Thanh luôn chăm sóc Giản Dao, cuộc sống của anh ta đã không còn giống như trước. Đó là loại cảm giác gì nhỉ? Gửi gắm. Cảm giác gửi gắm kiên định chưa bao giờ có. Trong cuộc sống có thêm một phần trách nhiệm dịu dàng mà tốt đẹp. Anh ta cảm nhận được sự tồn tại rõ ràng của nó. Chỉ là hiện tại Bạc Cận Ngôn đã trở lại rồi. Cô không còn cần người khác che chở nữa, bởi vì vết thương của cô đã khỏi rồi. Sau khi nhận thức được điều này, Lạc Lang đột nhiên cảm thấy mất mát như rơi từ trên đám mây xuống. Song hiện tại nhìn cô cười hạnh phúc như vậy, cả người tản ra luồng sáng một năm nay chưa từng có, không hiểu sao anh ta lại cảm thấy vui vẻ. Lạc Lang phả khói, ngẩng đầu hỏi: "Cả một năm nay hai người đều ở thành phố Tuân sao?"

Tất nhiên là hỏi Bạc Cận Ngôn và An Nham. Bạc Cận Ngôn không đáp, An Nham mở miệng: "Cũng không phải, chúng tôi đã đi vòng vèo qua mấy nơi, sau đó đến đây. Một là bởi vì quen biết đội trưởng đội cảnh sát hình sự địa phương Thiệu Dũng, hai là anh Cận Ngôn cảm thấy...nơi này cách quê hương của chị dâu rất gần. Mỗi ngày anh ấy đều có thể nhớ đến chị dâu."

https://thuviensach.vn

Lạc Lang mỉm cười. Giản Dao liếc Lạc Lang, Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh cô thản nhiên nói: "Sự thật đúng là như thế."

Lạc Lang hỏi: "Chẳng phải thành phố Đồng cũng là quê của anh Bạc sao?"

Bạc Cận Ngôn lại đáp: "Đúng vậy, nhưng tôi không có cảm giác quá nhiều với quê nhà."

Lạc Lang nói: "Tôi cũng vậy."

Lúc này Bạc Cận Ngôn như dùng mắt "liếc" Lạc Lang, anh mỉm cười nói: "Thú vị. Một năm nay anh Lạc thường xuyên ở bên cạnh bọn Giản Dao đúng không?"

Anh hỏi rất ôn hòa, Lạc Lang cũng đáp: "Đúng vậy. Vốn chỉ là tình nghĩa đồng hương, sau khi xảy ra chuyện năm ngoái, tôi chỉ muốn dùng một phần sức lực nhỏ bé chăm sóc cô em gái này. Phương Thanh cũng vậy, bị người yêu đá...Hắn là mọi người cũng biết chuyện này rồi, tính cách của cậu ta cũng hợp với tôi. Một năm nay tôi thật may mắn khi được kết bạn với hai người họ."

Giản Dao nhìn chằm chằm chén trà trước mặt, chất lỏng trong chén màu xanh, yên bình. Sau khi Lạc Lang nói xong, Bạc Cận Ngôn cầm chén trà trên bàn, giơ lên: "Anh Lạc, lấy trà thay rượu, tôi cám ơn một năm nay anh đã chăm sóc Giản Dao."

Lạc Lang mỉm cười, nói: "Có gì đâu." Uống một hơi cạn sạch.

Bọn họ nói chuyện ở bên trong, lúc này Phương Thanh đang đứng dưới ánh đèn ngoài cửa, cả người như cứng lại. Anh ta nhận được điện thoại do trợ lý của Kim Hiểu Triết gọi tới. Chuyện của hai người bọn họ chỉ có người thân cận nhất bên cô ấy biết được. Trong điện thoại giọng cô trợ lý nghẹn ngào: "Cảnh sát Phương, chị Kim bây giờ còn đang nằm trong phòng

https://thuviensach.vn

cấp cứu...Khi hôn mê chị ấy không ngừng gọi tên anh, cho nên tôi tự ý gọi điện thoại cho anh..."

Phương Thanh gần như hét lên: "Sao lại thế này? Người đang tốt đẹp sao tự dưng phải đi cấp cứu?"

Cô trợ lý khóc nấc nói: "Tôi không biết, tôi thật sự không biết, bác sĩ nói là trúng độc, tôi không biết sao đột nhiên chị ấy lại trúng độc, có phải ăn nhầm thứ gì không..."

Phương Thanh im lặng một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn đèn đường mờ nhạt im ắng, rõ ràng là trời tháng chín, nhưng trái tim anh ta lạnh lẽo như thể ở trong trời đông giá rét. Ngước mắt nhìn, nhóm bạn của anh ta vẫn còn đang ở trong nhà hàng, vẻ mặt uể oải mà cảnh giác. Tài liệu về mười ba vụ án vẫn còn ở trong ba lô của anh ta. Anh nghe thấy giọng nói gượng gạo của mình: "Hiện tại tôi không đến được, thực sự không thể đi được. Cô ấy xảy ra tình huống gì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào. Nếu không gọi được điện thì nhắn lại cho tôi. Tôi hoàn thành nhiệm vụ rồi sẽ đến."

Cúp điện thoại, anh ta hít thở sâu mấy cái, bình tĩnh hơn, rồi gọi điện thoại cho cảnh sát quen biết ở Bắc Kinh, dặn dò mấy câu, sau đó nói: "Tôi thấy chuyện cô ấy trúng độc rất kì lạ, có lẽ là đã báo án rồi. Cô ấy thường chả chú ý khi ăn gì, nhưng rất ít khi uống thuốc, thể trạng vẫn rất tốt... Người anh em, phiền cậu để ý hộ một chút."

Trong cửa hàng, lẩu cá nóng hổi đã được bưng lên. Vẻ mặt Bạc Cận Ngôn thản nhiên cầm lấy đũa. Bình thường đều là An Nham gắp cá cho anh, hôm nay thì không cần. Giản Dao lúc này mới lấy lại tinh thần, gắp cá bỏ vào bát anh, sau đó dịu dàng hỏi: "Có cần em gỡ thịt cho anh không?"

Khóe miệng Bạc Cận Ngôn hơi cong lên, định đáp "Có", An Nham ở bên cạnh đã thản nhiên mở miệng: "Không cần đâu chị dâu, anh ấy nhắm mắt lại cũng có thể nhổ hết xương cá ra."

https://thuviensach.vn

Giản Dao cười: "Ha ha." Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lạc Lang nhìn cô chằm chằm, đôi mắt tối tăm im lặng. Cô tránh khỏi tầm mắt anh ta.

Bạc Cận Ngôn lại nhìn về phía An Nham, cười lạnh nói: "Tôi thực sự rất kinh ngạc khi cậu sống đến 26 tuổi rồi mà vẫn không biết gì về tình thú đối với người yêu."

Mặt An Nham đỏ lên. Giản Dao cũng cảm thấy xấu hổ, khẽ đánh Bạc Cận Ngôn một cái dưới bàn. Lạc Lang nhìn cách thức bọn họ ở chung, cảm thấy mới mẻ lại thú vị. Ngay cả người ngoài như anh ta còn cảm nhận được sự hòa hợp và tình bạn vững chắc giữa họ. Một mình anh ta uống hết cốc bia, mỉm cười.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Lại ăn mấy miếng, Lạc Lang nói: "Tôi có quen người bạn là chuyên gia mắt bên Mỹ, có cần giới thiệu cho mọi người làm quen không?"

Giọng nói của anh ta chân thành tha thiết mà bình thản, Giản Dao ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn, An Nham cúi đầu nhai cơm. Bạc Cận Ngôn đáp: "Không cần. Tôi đã thử bác sĩ tốt nhất Mỹ rồi, vô ích. Cám ơn."

Lạc Lang im lặng, trong lòng Giản Dao cũng chua xót. Bỗng nhiên tay ở dưới bàn được Bạc Cận Ngôn nắm lấy rất chặt. Giản Dao hơi giật mình, ngón tay cái khẽ sờ mu bàn tay anh một chút, sau đó tay anh mới buông ra. Nhưng Lạc Lang lại nói tiếp: "Cận Ngôn, Giản Dao, tôi có yêu cầu hơi quá đáng." Anh ta cười nói: "Chờ đứa bé đầu tiên của hai người sinh ra, tôi có thể làm cha nuôi của nó không?" Anh ta nhìn bọn họ, đôi mắt hết sức chân thành chờ đợi.

Giản Dao hơi sửng sốt, cô quả thực không đoán trước được điều này, quay đầu nhìn về phía Bạc Cận Ngôn. An Nham nghe vậy cũng giật mình ngẩng đầu, đôi mắt đen nhìn chằm chằm Bạc Cận Ngôn. Bạc Cận Ngôn im lặng một lát, đáp: "Xin lỗi, chỉ sợ tôi không thể nhận tình nghĩa của anh được. Bởi vì con của chúng tôi chỉ có thể có một cha nuôi thôi."

Trong chớp mắt khóe miệng An Nham cong lên. Sau đó chợt nghe thấy Bạc Cận Ngôn thản nhiên nói: "Là Phó Tử Ngộ."

Sau khi anh nói xong câu đó, mọi người đều im lặng. Lúc này Phương Thanh đi vào, đối với tình hình nghiêm trọng trước mắt, anh ta không muốn

https://thuviensach.vn

để cho mọi người biết sự khó xử của mình, thực ra anh ta cũng hơi không yên lòng, thuận miệng hỏi: "Đang nói chuyện gì thế?"

Giản Dao cười nói: "Đang nói về chuyện đứa bé trong tương lai."

Lúc này Lạc Lang cũng cười, hỏi: "Vậy hai người tính khi nào sinh con?" Coi như lời yêu cầu được làm cha nuôi chưa hề có.

Giản Dao im lặng.Bạc Cận Ngôn vô cùng chắc chắn đáp: "Sang năm."

Giản Dao liếc anh.

Bởi vì động tác ngồi xuống hơi vội vàng, Phương Thanh không nghĩ tới lại làm cho ba lô rơi xuống, một tập tài liệu bên trong rơi ra. Anh ta lập tức xoay người nhặt, Lạc Lang ở bên cạnh cũng nhanh tay nhanh chân. Lạc Lang nhìn tài liệu trong tay, mỉm cười: "Lệnh truy nã? Tên tội phạm bị truy nã này có liên quan đến vụ án sát thủ hồ điệp à?"

Phương Thanh lập tức lấy lại tài liệu trong tay Lạc Lang, nói: "Lão Lạc, anh đừng hỏi chuyện này."

Lạc Lang không có vấn đề gì cười: "Tôi thuận miệng hỏi thôi."

Mọi người tiếp tục ăn cơm, nhưng bởi vì trong lòng chứa đựng tâm sự, cho nên không khí luôn im lặng. Sau khi ăn xong, Lạc Lang không đợi mọi người kịp có phản ứng đã đi thanh toán, sau đó đi ra xe. Trước khi lên xe, anh ta cười nói với bọn họ: "Bảo trọng, khi điều tra vụ án chú ý an toàn. Hẹn gặp lại ở Bắc Kinh!"

Mọi người đứng ở ven đường, vẫy tay chào tạm biệt anh ta. Giản Dao luôn nhìn anh ta, nhưng anh ta không nhìn lại, vào xe, lập tức quay đầu rời đi. Nơi ăn cơm cách cục không xa, hai người Phương Thanh và An Nham thức thời đi trước, chỉ để lại Giản Dao và Bạc Cận Ngôn tay trong tay đi

https://thuviensach.vn

sau. Ánh trăng đã xuất hiện, bóng cây khẽ lay động, con đường thẳng tắp trước mặt."Anh thấy Lạc Lang thế nào?" Giản Dao hỏi.

Bạc Cận Ngôn đáp: "Nội liễm, nhạy cảm, ưu thương, kiên trì."

Trong lòng Giản Dao chấn động, còn vẻ mặt anh rất bình tĩnh.

"Anh không thích anh ta." Anh nói thêm một câu, "Trên người anh ta có sự u ám nào đó."

Giản Dao im lặng một lát, đáp: "Chúng ta điều tra một chút về Lạc Lang đi."

Nhưng toàn bộ kế hoạch của tổ chuyên án cũng không vì chút chuyện nhỏ này mà dừng lại. Ngày hôm sau. Mục tiêu của Bạc Cận Ngôn đã xác định. Đó là tên tội phạm bắt đầu truy nã từ đầu năm nay. Hắn tên Thường Bảo Thạch, trong giang hồ tự xưng là "Thường Nhị", xuất thân từ quân nhân xuất ngũ, còn là bộ đội đặc chủng, giết người phóng hỏa, cướp bóc cưỡng hiếp, không từ bất cứ việc xấu nào. Đầu năm nay đồng bọn của hắn bị cảnh sát quăng một mẻ tóm gọn, chỉ còn mình hắn bỏ trốn, nhưng hắn rất giảo hoạt lại gan lớn, chạy thoát mấy tháng rồi còn chưa bị bắt lại. Hiện tại nghe nói hắn chạy trốn tới khu vực biên giới Hồ Nam. Bạc Cận Ngôn nói: "Tội phạm do sát thủ hồ điệp lựa chọn gần đây quá ảm đạm thất sắc so với Thường Bảo Thạch. Hắn nhất định sẽ chọn Thường Bảo Thạch, việc này liên quan đến sự kiêu ngạo của một sát thủ liên hoàn."

Những người khác: "..."

Chỉ có Giản Dao nghiêm túc gật đầu: "Có lý." Sát thủ liên hoàn ác độc sụt giá, tới miệng vợ chồng nhà này nghe thật sống động. Còn có "ảm đạm thất sắc", "sự kiêu ngạo của sát thủ liên hoàn"...

Bạc Cận Ngôn lại nhìn về phía Phương Thanh: "Tiếp theo là phần của anh. Lần theo dấu vết của nghi phạm là chuyện cảnh sát các anh am hiểu

https://thuviensach.vn

nhất."

Phương Thanh không hề chớp mắt, đáp: "Được!"

Hồ Nam núi nhiều, phong cảnh đẹp đẽ. Tuy có phong cảnh đứng đầu cả nước, cũng là nơi giải trí cập nhật xu hướng nhất trong nước, nhưng ngoài những thành phố lớn, thì những thành phố nhỏ khác phát triển chục năm như một, trì trệ, tầm thường. Con người Hồ Nam cũng vậy, giữa sự thuần phác mang theo chút khôn khéo, trong khôn khéo lại có chút mù mờ, nhưng trong máu của người Hồ Nam tựa như vẫn kế thừa sự dũng mãnh không an phận. Bởi vậy mảnh đất Hồ Nam này sản sinh ra rất nhiều tướng quân, cũng là nơi có những sát thủ liên hoàn, tội phạm điên rồ nhất Trung Quốc, ví dụ như quân đoàn Trương Quân, lúc này không tiện nhắc tới. Phương Thanh đến Hồ Năm năm ngày trước. Bộ công an vốn đã thiết lập nhóm truy đuổi tội phạm, không ngừng truy lùng tung tích của Thường Bảo Thạch, hơn nữa tăng thêm cảnh lực cho tổ chuyên án. Mấy trăm binh lực bao vây kín kẽ vùng núi phía nam nơi Thường Bảo Thạch ẩn náu. Tới đêm ngày thứ năm, Phương Thanh gọi điện thoại cho nhóm Bạc Cận Ngôn: "Cá sắp sa lưới, mọi người có thể đến rồi."

Đây là một ngôi làng yên tĩnh, chỉ có hơn hai mươi hộ gia đình, nằm trong thung lũng giữa núi. cách thành phố rất xa, nhà cửa hoang vắng điêu tàn. Là một ngày nắng ráo, trời xanh không một gợn mây, chỉ có mặt trời treo trên đỉnh đầu, nhưng mùa thu trong núi không quá nóng, lại khá mát mẻ yên tĩnh. Phương Thanh và các cảnh sát khác bao vây một đường, ba người Giản Dao, Bạc Cận Ngôn, An Nham đi theo nhóm binh lực tới hỗ trợ đến sau. An Nham luôn mở bản đồ máy tính, nhìn chăm chú địa hình xung quanh, sự biến đổi của thời tiết, giao thông liên lạc, còn Giản Dao ở bên cạnh Bạc Cận Ngôn không rời nửa bước. Nhìn từ xa trong thôn dường như không có động tĩnh gì, thỉnh thoảng có người dân trong thôn đi qua, nhưng lập tức sẽ có một bàn tay vươn ra kéo đến chỗ bí mật. Nếu nhìn kĩ bạn sẽ thấy cách hàng rào nhiều căn nhà đều có cảnh sát dán sát vào tường. Mục

https://thuviensach.vn

tiêu của bọn họ là căn nhà nhỏ màu xám ở chỗ xa nhất. Đám Giản Dao đứng bên ngoài chờ đợi. Đột nhiên nhóm cảnh sát di chuyển. Một đám mặc thường phục lại giống như săn báo, đánh úp từ phía sau ngôi nhà.

"Hắn đã sớm chạy từ mặt sau rồi." Có người hét chói tai. Nhóm cảnh sát nhanh chóng vây kín. Phía sau ngôi nhà chính là rừng cây, sau rừng chính là núi. Thường Bảo Thạch chọn địa hình mình quen thuộc nhất, bỏ chạy vào trong núi. Tốc độ cực nhanh, phản ứng linh hoạt, có lẽ vào khoảnh khắc nhóm cảnh sát vào làng, hắn đã phát hiện nên bỏ trốn.

"Đuổi theo!" Bạc Cận Ngôn nói. Đoàn người nhanh chóng chạy đi. Núi này không dễ đi, địa hình gập ghềnh, cũng không có đường. Bạc Cận Ngôn chống gậy không nhìn thấy gì, tuy anh người cao chân dài, trước nay chưa từng sợ hãi, song đây là lần đầu Giản Dao và anh bị bỏ lại ở phía sau. Ngay cả An Nham cũng không khống chế được sự kích động, chạy lên phía trước. Giản Dao không để ý, Bạc Cận Ngôn cũng vậy, chỉ tiếp tục đuổi theo tiếng người. Thường Bảo Thạch chạy tới một đoạn sườn dốc, quay đầu căng thẳng nhìn, tạm thời chưa ai đuổi theo kịp. Hắn dựa vào vách đá, thở hổn hển. Thoạt nhìn hắn khoảng bốn mươi, thân hình cao lớn cường tráng, mặc bộ quần áo của nông dân địa phương, ống quần xắn lên, chân đầy bùn, thoạt nhìn thực sự không khác gì với những người nông dân khác. Trên đầu hắn còn đội mũ rơm, vành mũ kéo thấp, không thấy rõ mặt. Hắn nghỉ ngơi một lát, mơ hồ nghe thấy có tiếng bước chân đuổi theo, rùng mình, xoay người muốn tiếp tục chạy trốn, đột nhiên mồ hôi lạnh toát ra toàn thân. Một nòng sùng. Một khẩu súng lục màu đen chìa ra từ vách đá chĩa thẳng vào trán hắn.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 89

Thường Bảo Thạch nhìn thấy một đôi mắt lạnh lẽo.

"Thường Nhị?" Người nọ thản nhiên hỏi. Thường Bảo Thạch nhanh chóng liếc người đó, nắm chặt tay định ra cú đấm, ai ngờ người nọ lại lạnh lùng nói: "Không được nhúc nhích! Mày cảm thấy nắm đấm của mày hay súng của tao nhanh hơn?"

Thường Bảo Thạch không còn sợ nữa, chỉ cười lạnh không nói gì, vẫn âm thầm quan sát cơ hội như cũ. Lúc này người nọ lại ngẩng đầu, dường như cũng đã nhận ra cảnh sát đang tới gần, gã lấy súng ra hiệu cho Thường Bảo Thạch: "Đi theo tao!"

Thường Bảo Thạch lắp bắp kinh hãi: "Mày không phải cảnh sát sao? Mày là ai?"

Lúc này người nọ mới mỉm cười: "Người cứu mày."

Thường Bảo Thạch lại cẩn thận quan sát người nọ, thấy gã mặc một chiếc áo phông màu đen, đi giày việt dã, đội mũ lưỡi trai, trên lưng đeo chiếc ba lô to, nhìn cánh tay và cơ thể cường tráng, tuyệt đối không phải người bình thường. Thường Bảo Thạch bán tín bán nghi theo sát gã. Người nọ dường như rất quen thuộc với hoàn cảnh xung quanh, dùng súng cưỡng ép Thường Bảo Thạch, lại bắt hắn di chuyển nhanh chóng. Thường Bảo Thạch: "Aiz, đi như vậy sẽ gặp cảnh sát đấy."

"Không đâu." Gã đáp, "Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, chúng ta vượt qua đường nhỏ sẽ thoát khỏi vòng vây."

https://thuviensach.vn

Thường Bảo Thạch không nói nữa, nhưng hắn vẫn quan sát nhất cử nhất động của người nọ, song hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì súng của người nọ luôn chĩa lên đầu hắn. Bóng cây lay động, ánh mặt trời trốn sau tầng mây. Trong rừng cây u ám ẩm ướt, hai người không ngừng trèo lên nằm rạp xuống, không ngừng cách cảnh sát càng ngày càng xa, hơn nữa lại có thôn xóm ở dưới chân núi cách đó không xa. Bỗng nhiên khi nhảy xuống một vách núi, Thường Bảo Thạch lảo đảo, chân giẫm vào bụi gai, hắn rên lên, ngã xuống, nhất thời không thể đứng dậy. Người nọ nhảy xuống, đứng ở phía sau hắn, giọng nói lạnh lùng: "Đứng lên!"

Thường Bảo Thạch đau đớn cáu gắt: "Mợ nó, lão tử đã chạy năm ngày rồi! Không ăn không uống, chân còn bị kẹp, người anh em, kéo tôi một phen đi!"

Người nọ hơi do dự, lại lạnh lùng quan sát vẻ mặt của Thường Bảo Thạch, cuối cùng vẫn bỏ súng xuống, vươn tay kéo hắn. Thường Bảo Thạch giữ chặt tay gã, lại càu nhau hai tiếng, cuối cùng rút chân ra khỏi bụi gai đầy máu tươi. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một tay cầm súng chĩa thẳng vào ngực người nọ, Thường Bảo Thạch vốn mang vẻ mặt tàn nhẫn hoàn toàn biến đổi. Vẻ mặt hắn trở nên lạnh lùng lại nghiêm nghị, quát to: "Không được cử động! Tôi là cảnh sát!"

Không được cử động, tôi là cảnh sát. Có lẽ đây là câu nói đáng sợ nhất với tất cả tội phạm trên đời này. Sắc mặt người nọ chỉ ngơ ngác một lúc, sau đó chậm rãi mỉm cười. Vẻ mặt "Thường Bảo Thạch" lạnh hơn, quát: "Không được cười!"

Người nọ đột nhiên giơ súng lên. "Thường Bảo Thạch" không dám tin gã lại chống cự trực diện, trong lòng ớn lạnh. Súng của cảnh sát đã để trước ngực gã, bóp cò súng là toi. Gã còn đang giơ tay mới có thể bóp cò. Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, đúng là phải dựa vào tốc độ và phản ứng của ai nhanh hơn."Đoàng!"

https://thuviensach.vn

"Đoàng!"

Trong gang tấc, hai tiếng súng cùng vang lên, có một người ngã xuống. Gã nói: "Mày không nhanh bằng tao."

Trong nháy mắt tiếng súng vang khắp rừng cây, Giản Dao nhận ra tiếng súng cách vị trí của cô rất gần, nhưng không phải ở phương hướng đội của Phương Thanh đang truy lùng. Cô lập tức ý thức được tình hình đã thay đổi, cũng vô cùng căng thẳng. Nhóm cảnh sát có tính kí luật, sẽ không tùy tiện nổ súng. Trong rừng cây này cũng không có Thường Bảo Thạch nào hết, sáng sớm này hắn đã bị nhóm cảnh sát bí mật bắt rồi, thay thế vào đó là một cảnh sát có kinh nghiệm vô cùng phong phú, thân hình bên ngoài cũng tương tự với Thường Bảo Thạch, tương kế tựu kế, dụ rắn ra khỏi hang. Bọn họ không xác định được hôm nay sát thủ hồ điệp có xuất hiện hay không, nhưng từ khi Thường Bảo Thạch chạy trốn, bọn họ chỉ biết "hắn" đã thực sự đến đây. Hoàn toàn như Bạc Cận Ngôn dự đoán, hắn không hề sợ hãi tài năng của cảnh sát, hắn thích cảm giác ngược dòng trong mũi dao. Cho nên người nổ súng có thể là "Thường Bảo Thạch" hoặc là sát thủ hồ điệp. Nếu bọn họ thực sự ở ngay gần đó, chờ nhóm Phương Thanh quay lại thì không còn kịp nữa rồi. Theo phản xạ Giản Dao lấy súng ra, quay đầu liếc Bạc Cận Ngôn. Bạc Cận Ngôn tất nhiên là cũng rất rõ ràng tình hình hiện tại, lớn tiếng nói: "Đuổi theo, anh chờ ở chỗ này."

Giản Dao gật đầu một cái, tất cả mọi người tản ra, trong đội họ còn ba cảnh sát. Giản Dao ra lệnh cho hai người ở lại chỗ này với Bạc Cận Ngôn, cuối cùng nắm chặt tay anh, xoay người chạy đến chỗ phát ra tiếng súng. Xung quanh đột nhiên giống như trở nên yên tĩnh. Bạc Cận Ngôn không phải là người xúc động mãnh liệt, tuy Giản Dao đuổi theo tội phạm bỏ trốn, nhưng cô cẩn thận dũng cảm, hơn nữa phía sau có đến trăm cảnh sát theo sát, anh không quá lo lắng, song truy đuổi sát thủ cực mạnh, thành bại khó mà đoán được. Tuy bọn họ có nhiều người, nhưng chỉ cần người nào gây ra sai lầm đều có thể tạo ra lối thoát cho đối phương, giống như cao thủ so

https://thuviensach.vn

chiêu không thể xảy ra sai lầm, trong đó còn kèm theo chút may mắn nữa. Cho nên Bạc Cận Ngôn vô cùng bình tĩnh, anh ngồi xuống một tảng đá dưới tàng cây, nghỉ ngơi đợi thành quả. Còn cảnh sát trẻ tuổi ở bên cạnh cảnh giác nhìn xung quanh, cậu ta biết trách nhiệm của mình là bảo vệ an toàn cho giáo sư Bạc. Lúc này mặt trời đã ngả về tây, trong rừng cũng tối hơn. Mơ hồ có gió thổi qua, tiếng ồn ào phía xa cũng yên tĩnh lại. Tất cả cảnh sát cách bọn họ rất xa bao gồm cả Giản Dao. Bạc Cận Ngôn nghe thấy một tiếng vang nhỏ, sau đó là tiếng đồ nặng nề bên cạnh ngã xuống đất. Anh ngẩng đầu. Anh không nói gì bởi vì không cần thiết. Đó là tiếng súng lục được trang bị ống giảm thanh, cậu cảnh sát trẻ tuổi bên cạnh đã trúng đạn ngã xuống. Trong rừng cây vắng vẻ, gió hiu hiu, Bạc Cận Ngôn chống gậy, ngồi yên không nhúc nhích. Người nọ có thể săn bắt được tội phạm hung tàn nhất, thân thủ ít nhất cũng phải ngang bằng Phương Thanh, thậm chí còn trên cả Phương Thanh. Có mười Bạc Cận Ngôn cũng không phải là đối thủ của hắn.

Người nọ đứng trong rừng cây đầy lá cây và bùn đất, nhưng bước đi lại không có chút tiếng động nào. Hắn nhảy xuống từ sườn núi, chĩa nòng súng về phía Bạc Cận Ngôn, từ từ đi đến phía sau anh. Bạc Cận Ngôn vẫn không nhúc nhích, vẻ mặt bình tĩnh, như là không biết gì xảy ra xung quanh mình, vẫn ở nguyên tại chỗ chờ Giản Dao về. Người nọ đứng yên một lát, như đang hạ quyết tâm, chậm rãi đi về sau rồi vòng đến trước mặt Bạc Cận Ngôn. Nòng súng im lặng chĩa qua, chỉ một chút là sẽ chạm vào trán Bạc Cận Ngôn. Bất cứ ai đối mặt với nòng súng của sát thủ như vậy chỉ sợ đã tè ra quần. Bạc Cận Ngôn ngồi im, ngón tay thon dài của anh vẫn đặt trên chiếc gậy, khuôn mặt nghiêng của anh im lặng như bức tượng điêu khắc. Người nọ lặng lẽ nhắm nòng súng về phía Bạc Cận Ngôn mười giây, dường như ý thức được anh thực sự là người mù, hoàn toàn không biết xung quanh xảy ra chuyện gì, cũng không biết mình đã đi một vòng bên cạnh sinh tử. Cuối cùng người nọ thu súng, xoay người ẩn vào rừng cây. Cho đến khi hắn đi xa, Bạc Cận Ngôn mới ngẩng đầu, nhìn về phía hắn rời đi. Chiếc kính râm màu đen che kín ánh mắt anh, cũng che hết tất cả ánh sáng bên

https://thuviensach.vn

ngoài. Người nọ không ngừng chạy, nghe thấy tiếng bước chân phía sau ngày càng gần, nhưng không hoảng hốt chút nào, thậm chí trên mặt còn xuất hiện nụ cười. Gã chạy tới phía sau một vách núi, có rất nhiều cây che, nhìn thấy bóng dáng mấy cảnh sát, còn có tiếng súng đột nhiên vang lên. Người nọ đè tay vào ngực phải, cắn chặt răng, lấy dây thừng từ trong ba lô ra. Hóa ra người này đã tới bên cạnh vách đá, nhưng lại thả sợi dây thừng xuống, cho đến khi nó chạm xuống đường quốc lộ. Động tác của người nọ vô cùng nhanh chóng, nắm chặt dây thừng, tụt xuống. Đợi khi nhóm cảnh sát đuổi tới vách đá, chỉ thấy sợi dây thừng trống trơn, bóng người đã nhanh chóng ẩn vào bụi cỏ ven đường, không còn thấy tăm tích. Sát thủ hồ điệp thành công vượt qua năm phòng tuyến của cảnh sát ở trong rừng, làm bảy cảnh sát bị thương, làm trọng thương cảnh sát đóng vai mồi nhử, nhưng sát thủ hồ điệp cũng bị cảnh sát bắn trúng, cuối cùng ôm vết thương lao ra khỏi vòng vây.

Hành động truy bắt vòng một thất bại.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Người nọ dừng xe tại trạm xăng, đi ra ngoài, đứng ở ven đường hút thuốc lá. Trên đường quốc lộ đầy bụi đất bám vào áo sơ mi trắng tinh của hắn, nhưng hắn chả thèm để ý, hút điếu thuốc, nhắm mắt lại, nhìn phương xa. Đã chạy được hai trăm cây số, mặt trời chiều ngả về tây, cũng đã cách xa Hà Nam. Hút thuốc xong, hắn nhét thuốc lá vào bùn đất ven đường, quay người định đi, chợt nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát từ xa đến gần. Hắn làm như không nghe thấy, vẫn quay về bên xe. Ai ngờ chiếc xe cảnh sát kia cũng đổ xăng, đỗ ngay sau xe hắn. Hắn không chớp mắt, định lên xe, ai ngờ nghe thấy giọng nói quen thuộc: "Aiz, sao anh lại ở đây?"

Hắn dừng lại, trong lòng đột nhiên xoay chuyển, ngước mắt, nhìn súng giấu trong hộp đựng đồ, nhưng hắn cũng không thò tay lấy, hít sâu một hơi, quay đầu lại mỉm cười: "Lão Phương? Sao cậu lại ở đây?"

Vẻ mặt Phương Thanh phong trần mệt mỏi, nhưng nhìn vô cùng có tinh thần. Đôi mắt anh đen thui nhìn chằm chằm Lạc Lang, nói: "Tôi đang chấp hành nhiệm vụ. Anh thì sao?"

Sự thật là gã sát thủ hồ điệp kia không ngừng chạy thục mạng về phía Bắc, Phương Thanh quyết định nhanh chóng hạ lệnh cho đám cảnh sát lao về hướng Bắc, phong toả tất cả tuyến đường. nhưng mà khu vực rộng lớn, hơn nữa tên sát thủ có khả năng bỏ lại xe chạy trốn, cho nên còn chưa tìm được.

Bọn Bạc Cận Ngôn và Giản Dao còn ở đằng xa. Chiếc xe của Phương Thanh là đuổi theo nhanh nhất đấy. Đúng lúc này, điện thoại trong ngực

https://thuviensach.vn

Phương Thanh vang lên, người gọi đến đúng là Giản Dao. Đang ở trong trạm xăng không thể bắt máy, Phương Thanh nhìn thoáng qua dập luôn, định sẽ gọi lại sau.

Lạc Lang liếc di động của anh, mỉm cười: "Tôi về Bắc Kinh."

Phương Thanh nhìn chiếc xe Jeep màu đen đang mở cửa của anh ta: "Đây không phải là xe của anh sao?"

Lạc Lang thản nhiên: "Được một người nhờ, biển số xe Bắc Kinh, có ý định bán đi, nhờ tôi giúp lái về đó. Dù sao cũng mất mười mấy tiếng đồng hồ, tôi thuận đường quay về."

Phương Thành à một tiếng, trông thấy đồng nghiệp vẫn còn đang đổ xăng, hai chiếc xe cảnh sát đang nhanh chóng tiến về phía trước. Ánh mắt anh xoay chuyển, bám vào vai Lạc Lang: "Vậy nhé lão Lạc, tôi ngồi xe anh đi về hướng Bắc đi. Không gạt anh, chúng tôi đang truy đuổi một tên tội phạm, xe bên Cục phân cho chúng tôi chả tốt chút nào. Trên đường chạy quả thực khiến người ta nôn ra máu. Chở tôi một đoạn đi."

Lạc Lang cân nhắc: "Không có vấn đề gì."

Vì thế hai người lên xe, mau chóng đi về hướng Bắc.

Xe của Bạc Cận Ngôn, Giản Dao, An Nham đúng lúc đến trạm xăng thì thấy xe của đồng nghiệp Phương Thanh đi ra. Giản Dao lớn tiếng hỏi: "Phương Thanh đâu rồi?"

Người cảnh sát hình sự đáp: "Anh ấy gặp được bạn, lên xe của anh ta đi trước rồi."

Giản Dao kì quái hỏi: "Ai vậy?"

Người cảnh sát đáp: "Gọi là Lão Lạc, đi một chiếc xe Jeep màu đen."

https://thuviensach.vn

Giản Dao giật mình. Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh lạnh lùng mở miệng: "Đuổi theo!"

An Nham lái xe, ngẩng đầu, vẻ mặt cũng nghiêm túc. Trong lòng Giản Dao có cảm giác nói không nên lời, ngẩng đầu, nhìn con đường phía trước bụi đất tung bay, bầu trời u ám. Đuổi theo khoảng nửa tiếng, ở góc rẽ phía trước quả thực xuất hiện một chiếc xe Jeep đen. Tốc độ xe vô cùng nhanh, nhìn từ xa không thấy được trên xe có ai, chỉ cảm thấy chiếc xe kia chạy như bay, lại rẽ một lần, bỏ qua bọn họ.

Trên xe, Phương Thanh nhìn về phía trước, tay đặt bên cửa sổ, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào phía trước và hai bên xe. Anh hơi mở cửa sổ ra, thỉnh thoảng có gió thổi vào. Anh ngửi ngửi, đột nhiên lên tiếng: "Lão Lạc, sao tôi lại ngửi thấy có mùi máu tươi trên xe anh?"

Anh nghiêng đầu nhìn, vẻ mặt Lạc Lang vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn lấy điếu thuốc ra, ngậm trong miệng, châm lửa, sau đó đáp: "Mũi anh đúng là không kém gì mũi tôi. Không phải mùi từ trên lưng anh sao?"

Phương Thanh khẽ giật mình, nhìn lại phía sau áo sơ mi của mình, quả nhiên có vết máu, còn hơi đau. Không biết là do va quệt vào cây trên núi lúc nào không phát hiện ra. Anh mỉm cười, không nói tiếp.

Một lát sau, Phương Thanh lại đột nhiên nói: "Lão Lạc, không phải đâu. Là mùi máu từ trên người anh đấy."

Lạc Lang chỉ từ từ cúi đầu, gật đầu một cái, ánh mắt quét qua ngực phải, cuối cùng vẫn là bị máu nhuộm rồi. Anh ta lại ngẩng đầu, nhìn về phía trước, tiếp tục lái xe. Tiếng gió sột soạt thổi vào, hai người đàn ông đều im lặng. Qua một lúc, Phương Thanh lên tiếng: "Lão Lạc, anh tội gì phải?" Lời còn chưa dứt anh đã thò tay rút súng. Ai ngờ động tác của Lạc Lang còn nhanh hơn anh, đấm thẳng vào huyệt thái dương của Phương Thanh. Anh nghiêng đầu tránh đi, đồng thời bắt lấy cánh tay Lạc Lang hòng để cho anh

https://thuviensach.vn

ta không thể cử động. Ai ngờ Lạc Lang lại bỏ tay kia khỏi tay lái, nhanh như chớp rút một côn sắt từ dưới ghế ngồi ra, cây côn ra sức đập vào đầu Phương Thanh. Hoá ra đây mới là thủ đoạn thực sự của anh ta. Trong thời gian lái xe ngắn ngủi còn có thể nghĩ ra thủ đoạn tấn công tàn nhẫn độc ác như vậy, ngay cả Phương Thanh còn bị bất ngờ, quả nhiên là muốn đánh chết rồi. Phương Thanh rên lên một tiếng, đầu rủ xuống, máu tươi chảy ra. Lạc Lang hít một hơi thật sâu, vứt bỏ côn sắt, giữ lấy tay lái, xe suýt chút nữa đã lao xuống vách núi, lại ngẩng đầu lên, từ gương chiếu hậu, xe của bọn Bạc Cận Ngôn đã xuất hiện.

Lạc Lang tiếp tục chịu đựng cơn đau đớn trong ngực, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, phải làm cách nào thoát khỏi bọn Giản Dao, hơn thế nữa không để cho bọn họ hoài nghi. Đồng thời liếc nhìn Phương Thanh, vết thương không đến mức trí mạng. Nghĩ vậy, cảm giác khó chịu, muốn nôn mửa lại xông lên đầu. Anh ta tháo dây an toàn của Phương Thanh ra, một tay đẩy ngã sang ghế lái, sau đó lấy súng cầm theo người, chờ bọn họ đi tới, im lặng theo dõi. Tuy nhiên anh ta tuyệt đối không ngờ tới, bọn họ thậm chí còn không đến gần, chỉ nghe thấy bằng bằng bằng mấy tiếng, có viên đạn bắn về phía lốp xe anh ta. Lạc Lang hoảng sợ quay đầu lại, nhìn thấy Giản Dao ngồi ghế bên tài xế cầm súng, sắc mặt lạnh lùng, trong bụi đất tung bay, giơ súng bắn về phía xe anh ta. Trong lòng Lạc Lang đau đớn, giật mình, anh ta biết rõ xong rồi. Song lại có sự giải thoát sảng khoái, đây chẳng phải là điều anh ta muốn sao? Trong khi anh ta còn đang miên man suy nghĩ, An Nham đã tăng tốc đuổi theo.

Ở phía bên kia, An Nham không nói lời nào chỉ nghe theo sự chỉ đạo của Bạc Cận Ngôn. Giản Dao cầm súng, giọng nói trong gió hơi khàn: "Cận Ngôn, anh xác định...là anh ấy sao? Là Lạc đại ca?"

Giọng Bạc Cận Ngôn vô cùng trầm tĩnh, như thể có khả năng ổn định lòng người: "Xác định." Anh nói, "Nhất định Phương Thanh đã phát hiện

https://thuviensach.vn

ra, hơn nữa còn bị gã ra tay. Tiếp tục nổ súng bắn lốp xe gã, ép gã dừng xe lại."

Trong lòng Giản Dao vô cùng lạnh lẽo. Cô không nói thêm gì nữa, giơ súng bắn về bánh xe sau đối phương. Cô chú ý đối phương cũng không nổ súng đánh trả.

"Đoàng..." bắn trúng rồi. Chiếc xe Jeep màu đen đang chạy lập tức chệch hướng, bánh sau cũng bốc khói. Gã không thể chạy thoát nữa rồi!

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Trong tốc độ ánh sáng, hai chiếc xe sượt qua. Động tác của Giản Dao cũng dừng lại. Cô nhìn thấy bên ghế lái, Lạc Lang vẻ mặt tái nhợt, ngực chảy máu, tay phải anh ta cầm súng, nhưng không hề có ý bắn về phía cô. Cơ thể Phương Thanh mơ hồ nằm rạp trong xe. Ánh mắt anh ta dừng trên mặt cô, dường như vô cùng đau thương. Cũng vào khoảnh khắc này, Lạc Lang thấy rõ trên xe vẻ mặt An Nham kiên định, ánh mắt Giản Dao giật mình, Bạc Cận Ngôn ngồi yên như núi. Trong lòng anh ta đột nhiên dâng lên nỗi bi thương cực lớn, đã có quyết định, vọt ga lao về phía xe bọn họ.

Giản Dao chỉ hôn mê trong giây lát rồi tỉnh lại. Ngẩng đầu nhìn chỉ thấy con đường vắng vẻ. Xe Lạc Lang đỗ ngang đường, đầu xe bị đụng nát, Phương Thanh đang hôn mê. Còn bên bọn họ trong khoảnh khắc va chạm cuối cùng, An Nham phản ứng cực nhanh, đưa xe chệch đi đâm vào lề đường. Xe cũng bị đâm thê thảm, đầu An Nham đầy máu, gục xuống tay lái. Giản Dao lập tức thò tay dò hơi thở của cậu, kiểm tra vết thương một chút, khẽ thở phào. Trong bụi đất mịt mù, Bạc Cận Ngôn vẫn tựa ở ghế sau, trên mặt có vết máu, cũng đang hôn mê. Giản Dao cẩn thận xem vết thương cho anh, biết rõ anh chỉ bị thương nhẹ, tạm thời yên lòng. Cô ép mình phải tỉnh táo suy nghĩ, hiện tại việc cần làm đầu tiên là xin giúp đỡ, còn Lạc Lang bị trúng đạn, không có khả năng chạy đi xa.

Cô bước xuống xe.

Lúc này hoàng hôn buông xuống, sương mù giăng khắp núi. Cô nhìn xung quanh, không ngờ lại thấy được một bóng người ở sườn núi phía xa, không ngừng băng qua bụi cây! Không phải Lạc Lang sao? Bản năng cảnh

https://thuviensach.vn

sát hình sự trỗi dậy, cô lập tức cầm di động, báo cáo vị trí cho tổng bộ chỉ huy, sau đó cầm súng nhanh chóng đuổi theo.

Lạc Lang đã sắp không đi được nữa rồi. Phát súng của cảnh sát hình sự quá hiểm, cả ngày chạy trốn cũng tốn nhiều thể lực của anh ta. Hiện tại anh ta phải dựa vào ý chí chống đỡ. Trong lúc lảo đảo chỉ thấy cây cối nghiêng ngả, trời cao hơn so với núi, trong đầu anh ta chỉ có một suy nghĩ, cho dù chết cũng không thể chết trước mặt Giản Dao. Ai ngờ hết lần này tới lần khác ông trời không cho người ta được như ý nguyện. Anh ta vừa leo lên nơi cao nhất núi, dưới chân là vách núi, chợt nghe thấy sau lưng vang lên tiếng quát lạnh lùng: "Đứng lại, không được cử động."

Anh ta đã nghe giọng nói này hàng trăm nghìn lần, trong chốc lát đáy lòng như ngừng lại, lại có cảm giác tất cả đã kết thúc. Anh ta khẽ cười, xoay người sang chỗ khác.

Giản Dao chĩa súng về phía anh ta. Cô nhìn thấy ngực áo sơ mi anh ta đã nhuộm đầy máu, cũng hơi giật mình, cảm xúc xoay chuyển trong mắt.

"Sao lại là anh?" Cô hỏi: "Thạch Đầu Tử?"

Cơ thể Lạc Lang hơi chấn động, khẽ gật đầu: "Đúng, tôi là người hai mươi năm trước chém một dao chí mạng lên cổ cha em đấy."

Giản Dao nói không ra lời. Trong mắt Lạc Lang có nước mắt.

Giản Dao khàn giọng: "Anh tại sao...lại như vậy?"

Anh ta cười khổ: "Anh không khống chế được."

Tim Giản Dao như rơi vào trong một trận gió lắc lư, nhưng cô chợt nhớ tới mười hai thi thể trong cái hang kia, nhớ tới gia đình nạn nhân sau khi nhận được tin tức gào khóc. Cô đột nhiên tỉnh táo lại, ánh mắt cũng trở nên bình tĩnh, từ từ cầm súng tới gần anh ta.

https://thuviensach.vn

Tất cả xảy ra trong nháy mắt.

Trong khoảnh khắc cô sắp đến gần, Lạc Lang đột nhiên giơ tay ra, đánh úp về phía cổ tay cô. Cô đột nhiên giật mình, nghiêng người muốn né qua, nhưng động tác của Lạc Lang quá nhanh, cô thậm chí còn không thấy rõ anh ta ra tay như thế nào, rõ ràng còn cách xa như vậy, cổ tay của cô lại bị bắt lấy. Điều cô có thể làm duy nhất là bóp cò.

"Đoàng."

Cơ thể Lạc Lang hơi chấn động. Giản Dao trợn to mắt. Tuy vậy rõ ràng tốc độ của Lạc Lang không hề giảm, trở tay cướp lấy súng trong tay cô, sau đó bổ vào gáy cô. Giản Dao ngã xuống đất không dậy nổi. Lạc Lang giữ chặt phần vai phải bị thương, anh ta không biết mình còn chảy được bao nhiêu máu. Anh ta cúi đầu nhìn cô hôn mê, đột nhiên nước mắt chảy xuống. Là nước mắt đau khổ và giải thoát, anh ta từng nói với bản thân, không thể chết trước mặt cô. Anh ta ném súng, xoay người, tiếp tục đi về vách đá.

Trời đất âm u.

Bước chân anh ta hơi do dự, tựa như đang đi trong thế giới tràn ngập máu tươi và giết chóc. Anh ta bước từng bước một, chẳng biết lúc nào sẽ rơi xuống.

Trời lập tức đen kịt.

Cảm giác lạnh như băng khiến anh ta từ trong cơn mơ tỉnh lại. Anh ta quay đầu nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Bạc Cận Ngôn. Mấy tiếng trước chính anh ta cầm súng chĩa về phía người mù này, xác định sau khi anh ta không biết gì mới quay người rời đi. Tuy nhiên mấy tiếng sau, người mù này đã bắt được anh ta, cầm súng chĩa chính xác về phía anh ta. Còn ở phía sau Bạc Cận Ngôn, Giản Dao đã tỉnh lại đuổi theo, chỉ cách đúng hai, ba bước, ngẩng đầu nhìn bọn họ, ánh mắt đen kịt giống như cảnh đêm sau lưng mọi người. Có lẽ người mù này được Giản Dao chỉ hướng cho. Bọn

https://thuviensach.vn

họ luôn phối hợp ăn ý không chê vào đâu được, bọn họ là trời sinh một đôi, không ai có thể chen vào được. Có lẽ anh ta đã hoàn toàn mất đi ý thức, ngay cả một người mù còn đến được phía sau, thậm chí ngắm bắn mà anh ta không phát hiện. Cuối cùng anh ta vẫn bị hai người bọn họ bắt. Cuộc đời Lạc Lang bắt đầu từ ngày mười sáu tuổi, cũng là kết thúc từ đó.

Trong thành phố nhỏ tịch mịch, gia cảnh cực tốt, thiếu niên không người quản lý, đều có tâm lý hoặc nhiều hoặc ít coi trời bằng vung. Hơn nữa khi đó bộ phim điện ảnh "Young and Dangerous"(*) đang chiếu khắp đại giang nam bắc, khắp nơi trong thành phố thành lập "Bang Đầu Búa", "Bang Đại Đao"...Đàn ông không lăn lộn trong giang hồ thì còn có ý nghĩa gì?

(*)Người trong giang hồ (phồn thể: 古惑仔之人在江湖, tiếng Anh: Young And Dangerous) (Tên đầy đủ Cổ Hoặc Tử: Người Trong Giang Hồ) là một bộ phim Hồng Kông về đề tài xã hội đen của đạo diễn Lưu Vĩ Cường được công chiếu lần đầu năm 1996 (wiki)

Lạc Lang gia nhập Bang Đầu Búa. Cha anh ta bận rộn kinh doanh quanh năm không ở nhà, mẹ suốt ngày sa vào mạt chược, vui vẻ ném cho anh ta 10 tệ, lại để cho anh ta đi ra ngoài ăn mì. Thỉnh thoảng một ngày ba bữa Lạc Lang đều ăn mì, dành số tiền còn lại chơi game. Không có ai nấu cơm cho anh ta. Khi đó thành tích học tập cũng vô cùng kém. Lạc Lang hoàn toàn không nghĩ đến tương lai, anh ta chỉ muốn tiếp tục lăn lộn trong Bang Đầu Búa, anh ta cảm thấy lăn lộn thành lão đại một lần cũng không uổng phí cuộc đời này. Song tính cách thiếu niên quật cường mãnh liệt đã hiện ra. Thấy có người bắt nạt anh ta còn nhỏ, anh ta sẽ ra tay, nhìn thấy có người trong bang trộm cắp, anh ta sẽ nhíu mày tránh xa. Cho nên anh ta cũng rất được lòng thủ lĩnh, tên đó chưa từng đi học, cảm thấy Thạch Đầu Tử có "phong độ đại tướng".

Tối hôm đó tất cả mọi người đều uống say, không hiểu sao cảm xúc kích động, nhắc đến thần thám Giản Dực nổi danh nhất thị trấn. Ban đầu sợ hãi, nói vô cùng kinh ngạc, "Mày biết không? Giản Dực chạy một vòng quanh

https://thuviensach.vn

hiện trường đã biết hung thủ là ai! Hắc Tam ở Bang Đại Đao cứ thế bị bắt đấy, cướp bóc giết người, phán tử hình!"

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Ban đầu Lạc Lang cũng chỉ thờ ơ nghe, nhưng sau đó càng nói càng không đúng, càng nói càng xúc động phẫn nộ.

"Thằng cha Giản Dực kia luôn xem thường những người lăn lộn trong giang hồ như chúng ta đấy. Cảm thấy chúng ta đều là rác rưởi! Gã căn bản không biết chúng ta cũng có nghĩa khí, có gì đó!"

"Quạ đen khắp thiên hạ, cảnh sát có thứ gì tốt chứ? Người nào gây ra án, cuối cùng còn không phải dựa vào quan hệ thả ra! Không có tiền thì không được, ha ha, không có tiền!"

"Mày nói xem Giản Dực có nhận tiền hay không?"

"Đương nhiên rồi!"

"Mày nhìn Giản Dực trắng trẻo thế kia, nghe nói trước đó có nữ tội phạm muốn cùng với gã đấy, thật là xấu xa! Không biết còn chịch bao nhiêu đứa rồi!"

"Đê tiện! Cặn bã!"

"Đúng thế, đầu năm nay, nổi danh không phải có bản lĩnh, mà thực sự là vì có thủ đoạn, tâm địa độc ác đó!"

"Đúng đúng đúng!"

Bọn côn đồ có bao nhiêu kẻ từng nếm khổ vì Giản Dực, lúc kể lại toàn thành phần vu oan tự ti, khi đó Lạc Lang còn nhỏ, sao biết được? Sau khi

https://thuviensach.vn

nghe xong chỉ cảm thấy Giản Dực này đúng là giỏi mua chuộc tiếng tăm, tội ác tày trời, giống như Nhạc Bất Quần trong "Tiếu ngạo giang hồ", rõ là một kẻ nguỵ quân tử, đại nhân vật phản diện! Vì thế sau khi nghe xong, Lạc Lang cũng đập chén rượu: "Mợ nó, cảnh sát cặn bã!"

Sau đó không biết ai nói: "Các anh em, có dám đi cho tên cặn bã này biết thế nào là lễ độ không?"

Ban đầu mọi người hơi sửng sốt, nhưng do đã uống quá nhiều, trên mặt đều đỏ bừng: "Đi! Đi! Đi!"

Rượu vào tiếp thêm can đảm, người đông thế mạnh. Trong lòng bọn họ bị cảm xúc thiêu đốt, đúng sai đã không còn quan trọng, bọn họ chỉ cần một cái cửa để trút hết sự bất mãn của mình.

Có tên lưu manh nhìn thấy xe cảnh sát của Giản Dực hôm nay đi về nhà cha mẹ, vừa khéo ông trời muốn cho Giản Dực khó mà trải qua kiếp nạn này. Nếu ông quay về đại viện cảnh sát, có tên côn đồ nào dám đi, chắc chắn lại vòng về đường cũ. Hôm sau tỉnh rượu rồi, đâu còn dám to gan như vậy?

Lúc đi đến bên ngoài nhà cha mẹ Giản Dực, bọn họ nghe thấy tiếng TV, còn có cuộc đối thoại vô cùng ôn hoà trầm tĩnh. Trong buổi tối yên tĩnh, bọn họ ở bên ngoài lạnh lẽo, như là hai thế giới. Một loại cảm xúc lạnh buốt mãnh liệt xông vào lòng tên thủ lĩnh, gã giơ dao lên, khuôn mặt thâm độc vọt vào. Cảm xúc dễ dàng lây lan, trước khi đến chỉ nói "Cho Giản Dực biết thế nào là lễ độ", nhưng cuối cùng lễ độ như thế nào thì không ai nghĩ ra. Chẳng qua khi bọn họ xông vào nhà họ Giản, giết người đến đỏ cả mắt, những người khác cũng thế. Trong khoảnh khắc này, thứ bọn họ đối mặt không phải là cảnh sát và hai ông bà già tay trói gà không chặt, bọn họ như đang chém những tên bang phái khác, chém chém chém, hừng hực xông lên! Đợi khi phát hiện mọi người bị chém chết đã là một khoảng thời gian sau đó.

https://thuviensach.vn

Lạc Lang mơ màng đi vào nhà họ Giản, anh ta vẫn cho rằng chỉ là đánh cho tên cảnh sát kia một trận, "Cho gã biết thế nào là lễ độ", nhưng khi anh ta vào nhìn thấy máu đầy đất, trong đầu ngây ra.

Tất cả đều xảy ra trong thời gian cực ngắn.

Cả phòng chìm trong ánh dao và máu, anh ta đột nhiên cảm nhận được một bàn tay trên mặt đất bắt lấy mắt cá chân mình. Cả người anh ta run lên, cúi đầu, hoá ra lúc này Giản Dực trúng mấy nhát dao đúng lúc bò tới chân anh ta. Không biết sao lại bắt được chân Lạc Lang. Cả người Lạc Lang ngây dại, giống như có kiến bò toàn thân. Con kiến kia màu đỏ, từ mắt cá chân bò khắp người. Lúc này Giản Dực lại ngẩng đầu nhìn anh ta.

Đó là một đôi mắt mà ngày ngày tháng tháng năm năm sau này khắc vào trong mắt Lạc Lang, rốt cuộc anh ta cũng không thể quên nổi. Nhắm mắt lại như thể vẫn còn nhìn thấy người cảnh sát hình sự kia nằm dưới chân mình.

Cho dù ở trong tình huống như vậy, đôi mắt kia vẫn đen kịt, trầm tĩnh. Lạc Lang mười sáu tuổi chưa bao giờ thấy người có đôi mắt trong veo như vậy, bởi vì nó hoàn toàn sạch sẽ. Tuy nhiên lúc này, Lạc Lang lại nhìn thấy trong đôi mắt ấy có sự bi ai lan tràn. Bởi vì có máu tươi từ tóc nhỏ vào trong mắt ông.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Lạc Lang, rõ ràng Giản Dực hơi giật mình, dường như cũng không ngờ một đứa trẻ lại tham gia giết cả nhà mình. Ánh mắt này như đả kích Lạc Lang. Anh ta lập tức khó mà kiềm chế được, đầu óc trống rỗng, hai tay run run. Lúc này có người ghé vào tai anh ta hô: "Chém! Chém!"

Anh ta nghe thấy lòng mình gào thét, chờ anh ta lấy lại tinh thần, đã giơ tay chém xuống, đúng lúc chém vào cổ Giản Dực. Anh ta chém đứt cổ ông.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Giản Dực chết rồi. Một dao khiến ông tắt thở là do anh ta chém đấy.

Nước mắt đảo quanh hốc mắt Lạc Lang, anh ta khóc rống lên. Trên mặt đất đầy máu, trong lúc điên cuồng, thiếu niên cầm dao đứng đó, không biết đi con đường nào.

Đột nhiên anh ta chú ý tới chiếc tủ bên cạnh tủ TV hơi nhúc nhích. Anh ta vậy mà lại thấy được một đôi mắt ở trong đó. Trong lòng anh ta toát ra cơn ớn lạnh, nếu như trong tủ có người vậy thì bọn họ không chạy thoát rồi. Nhưng nếu nói ra thì chắc chắn người trong tủ sẽ phải chết. Nhìn đôi mắt rõ ràng là thuộc về một đứa bé còn nhỏ hơn anh ta. Lạc Lang hốt hoảng đứng một lúc lâu, lại như thể chỉ đứng có mấy giây. Sau đó anh ta đi đến trước tủ TV chặn tầm mắt của mọi người, cũng chặn đôi mắt kia. Khi anh ta ngước mắt lên lần nữa lại thấy Giản Dực trên mặt đất. Ông đã bị chém rất nhiều, đầu rủ xuống. Máu ông không ngừng chảy trên mặt đất, đường máu tạo thành hoa văn đáng sợ. Là số mệnh tạo ra sao? Chúng từ từ trở thành một vòng tròn. Lạc Lang nhìn chăm chú, lập tức có một ý nghĩ xuất hiện trong đầu anh ta: thực sự giống như con bướm.

Người cảnh sát hình sự chết đi như một con bướm niết bàn. Đôi mắt kia còn đen kịt, sạch sẽ hơn so với mắt kép của bướm. Sau này vĩnh viễn an tĩnh từ bi nhìn chằm chằm anh ta, trong từng giấc mơ của anh ta, từ nay về sau người thiếu niên đã sụp đổ trong đó.

Sau ngày đó, cuối cùng Lạc Lang không còn qua lại với Bang Đầu Búa nữa, cũng không đi học. Cả ngày anh ta trốn trong nhà. Còn những chuyện có liên quan đến người cảnh sát hình sự ưu tú Giản Dực chết thảm cũng không ngừng xuất hiện trên báo. Ông liêm khiết tiết kiệm, mỗi tháng cầm chút tiền lương còm còn chia cho người nhà nạn nhân. Ông trung trinh mà có trách nhiệm với gia đình, vợ ông cũng là mối tình đầu, sau đó ông không liếc mắt đến những người phụ nữ khác, nữ tù nhân được cho là thích ông hết hạn tù được phóng thích chỉ là hoa rơi có ý, nước chảy vô tình. Sau khi

https://thuviensach.vn

ra tù cô gái kia sinh sống khó khăn, ông nhờ vợ ra mặt đưa cho 500 tệ. Sau đó cô gái vừa áy náy vừa cảm kích, cũng an tâm cố gắng làm việc, bắt đầu cuộc sống một lần nữa.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 93

Ông vì phá vụ án buôn bán trẻ em mà đứng bên ngoài trời đông hơn ba mươi tiếng, tuổi còn trẻ mà vì bị lạnh nên mắc bệnh cảm. Hôm đó hai người con gái của ông đều ở trong hiện trường xảy ra vụ án, bởi vì ông đã sớm khoá trái tủ nên tránh được một kiếp, nhưng con gái lớn Giản Dao lại tận mắt nhìn thấy quá trình hung án, rất lâu sau đó đều không mở miệng nói chuyện.

Thống khổ và hối hận, giống như hung thủ từng bước xâm chiếm tim Lạc Lang, ngày ngày đêm đêm xâm chiếm. Anh ta nghĩ tới việc đi tự thú, nhưng nghĩ đến cuộc sống trong ngục, thậm chí có khả năng bị cha mẹ vứt bỏ, anh ta lại lui bước...Cuối cùng cảnh sát vẫn không tìm tới cửa. Anh ta thoát rồi. Từ đó về sau, Thạch Đầu Tử kia vĩnh viễn bị giam trong phòng khách nhà họ Giản, tay cầm dao nhuốm máu, hai mắt rưng rưng, không biết làm sao.

Trời sắp tối đen, chỉ có thể dựa vào ánh sáng nhạt để nhìn thấy mặt. Lúc này Lạc Lang ba mươi sáu tuổi ý thức cũng không còn tỉnh táo. Ánh mắt anh ta nhìn Bạc Cận Ngôn rồi lại lướt đến mặt Giản Dao. Đột nhiên có sự mừng rỡ xuất hiện trong lòng anh ta. Đó là đôi mắt như thế! Tinh khiết, đen nhánh, an tĩnh, bao la mờ mịt ở trong đôi mắt kia. Khi còn sống, cuối cùng, anh ta lại được gặp đôi mắt này. Ánh mắt của cô không khác gì với cha mình. Đó là ánh mắt Lạc Lang ngưỡng mộ, kính sợ, tưởng niệm. Hai chân anh ta mềm nhũn, đột nhiên quỳ xuống.

Thực ra, người trước mắt là Giản Dao hay là Giản Dực, anh ta cũng đã không còn phân biệt được. Sau lưng là vách đá, anh ta giống như quỳ gối

https://thuviensach.vn

trong phòng khách năm đó.

"Xin lỗi...Xin lỗi..." Anh ta ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt không rõ là sợ sệt hay là si dại, "Xin em tha thứ...khoan dung cho anh..." Nước mắt anh ta đầy mặt.

Bạc Cận Ngôn cầm súng không nhúc nhích, nghe thấy tiếng nói, vẫn nhìn về phía Lạc Lang. Lúc này, khẩu súng trong tay Giản Dao ngắm chuẩn xác vào đầu Lạc Lang. Cô nhìn thấy dáng vẻ đột nhiên đau khổ của anh ta, trong lòng hỗn loạn, không biết trả lời như thế nào. Nước mắt dần trào ra, làm nhoè hai mắt.

Cô im lặng khiến cho Lạc Lang như rơi vào hầm băng, có lẽ trước khi đến gần cái chết, người ta chắc chắn sẽ có ý nghĩ điên rồ, hai mươi năm nay anh ta đều khao khát nhận được sự khoan dung của cô. Thậm chí anh ta còn bắt lấy ống quần cô, ngẩng đầu, chờ đợi nhìn cô, nói lần nữa: "Giản Dao...xin em tha thứ cho anh...Anh không muốn gì hết, hai mươi năm nay, anh chỉ muốn một câu...tha thứ của em..."

Anh ta khóc lóc khiến cho Giản Dao cảm thấy rầu rĩ. Cô cũng biết anh ta không thể sống lâu được, cho dù hôm nay trọng thương không chết thì không bao lâu sau cũng sẽ bị phán tử hình. Đột nhiên, những hình ảnh qua lại với anh ta xông lên đầu. Đó là buổi tụ tập đồng hương do Lý Huân Nhiên tổ chức, anh ta âu phục thẳng thớm yên tĩnh ngồi, chân thành cười nói với cô: "Giản Dao, khi còn bé anh từng dẫn em và Huân Nhiên đi câu cá đấy." Còn cả vụ án sát thủ mặt nạ, An Nham và Phương Thanh bị nổ bom, cô bị bom nổ đánh văng ra đất, là anh ta ôm lấy cô, còn đối mặt với một trong những tên sát thủ.

Đã hơn một năm nay, như một người bạn, như một người anh, như một người tri kỉ không hề vượt rào, dịu dàng khắc chế. Không ai nhìn ra được anh ta bị bệnh tâm thần biến thái tích tụ nhiều năm, ngay cả Giản Dao qua lại lâu ngày cũng không nhận ra...

https://thuviensach.vn

Nhưng mà tha thứ sao?

Vào khoảnh khắc anh ta đi đến bước đường cùng, cầu xin tha thứ với tội anh ta gây ra cho cha cô.

Họng súng Giản Dao hơi run run. Từng cơn lạnh từ trong trí nhớ xâm nhập vào ngực. Cô vô thức ngẩng đầu, nhìn về phía Bạc Cận Ngôn. Anh như phát hiện ra tâm tư cô, chỉ lặng lẽ nói: "Làm theo ý em đi."

Nước mắt tràn vào hốc mắt, Giản Dao lại nhìn về phía Lạc Lang. Lạc Lang cũng chăm chú nhìn cô.

"Tôi không có cách nào tha thứ cho anh." Giản Dao từ từ nói, "Vĩnh viễn cũng không thể." Trong lòng cô chẳng hiểu sao có một thanh dao cùn từ từ cứa vào.

Sắc mặt Lạc Lang trắng bệch, hoảng hốt cứng ngắc như một bức tượng. Sau đó anh ta mỉm cười, nụ cười vô cùng chát chúa hoảng sợ. Anh ta cúi đầu xuống, hai tay che mặt, nước mắt chảy xuống: "Anh biết rồi...Anh biết rồi...Anh biết rồi..."

Anh ta không ngừng nói những lời này, rõ ràng tinh thần đã gần như sụp đổ. Đột nhiên, trong mắt anh ta nổi lên sự lạnh lẽo. Giản Dao rùng mình, định quát dừng lại: "Không được cử động!" Đã không còn kịp, Lạc Lang dù đang bị trọng thương lại vô cùng nhanh nhẹn, xoay người nhảy xuống vách núi.

Đây là vách núi dựng đứng, sâu và đen không thấy đáy, có gió thổi vù vù.

Thực ra tất cả chỉ dừng lại vài giây, Giản Dao thậm chí cũng không đuổi kịp. Cả người Lạc Lang treo bên vách núi, Bạc Cận Ngôn cách anh ta gần nhất, trong thời khắc cuối cùng ra sức bắt lấy, không ngờ người mù này lại bắt được cánh tay anh ta. Tuy nhiên Lạc Lang đã quyết chí chết, trong mắt

https://thuviensach.vn

khôi phục sự tỉnh táo, cười ha ha, cũng không nhìn Giản Dao, chỉ nhìn người trước mặt: "Bạc Cận Ngôn, sao anh lại xác định được...tôi chính là sát thủ hồ điệp?"

Bạc Cận Ngôn không đáp, chiếc kính râm trên mặt anh tụt xuống, rơi xuống vách núi.

"Năm đó sát thủ mặt nạ tấn công, làm sao anh biết được kế hoạch của bọn chúng, gửi tin nhắn cảnh báo cho Giản Dao?" Bạc Cận Ngôn hỏi.

Lạc Lang hơi giật mình. Sau đó trên mặt anh ta có biểu cảm kì lạ nào đó. Mê man, hoang mang, đau khổ, thay đổi kì lạ...Anh ta đột nhiên mỉm cười, sau đó nắm chặt tay đấm lên mu bàn tay Bạc Cận Ngôn, anh bị đau, cuối cùng không thể không buông tay ra.

Lạc Lang rơi thẳng xuống dưới.

Như là bươm bướm bay vào bầu trời, như là con người rơi vào phần mộ, mang theo bí mật chưa rõ, mình anh ta bay đi.

Cuối cùng anh ta đã được tự do.

Vực thẳm, ngọn núi này yên tĩnh bao la giống như một giấc mộng. Giản Dao dìu Bạc Cận Ngôn, đứng bên vách núi: "Vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, anh ta chỉ cầu xin sự tha thứ của em. Em lại không tha thứ. Đối với một kẻ tâm thần biến thái, có phải em quá hà khắc vô tình không?"

Bạc Cận Ngôn tháo kính xuống, gió lạnh thấu xương thổi vào mặt. Trong bóng tối, Giản Dao không thấy rõ vẻ mặt anh.

Anh nói: "Thù hận không thể khiến con người ta thực sự vui vẻ. Nhưng mà thông cảm cũng không chắc chắn có thể cứu vãn kẻ sa đoạ. Hắn đã mắc bệnh tâm thần biến thái nhiều năm, cho dù em nói một tiếng thông cảm, hắn cũng không thể nào trở lại như người bình thường. Cái chết của cha em

https://thuviensach.vn

có lẽ là nguyên nhân lớn nhất kích thích bệnh của hắn, nhưng có rất nhiều nguyên nhân khác tạo thành một kẻ tâm thần biến thái. Em không nên tự trách, cứ làm theo lòng mình. Hơn nữa dù em thông cảm cho hắn thì tội ác hắn gây ra những năm qua, nhất là những người vô tội đã bỏ mạng, hắn căn bản không đáng để tha thứ."

Giản Dao im lặng thật lâu, dựa vào trong ngực Bạc Cận Ngôn. Bọn họ lặng lẽ ôm lấy nhau, cho đến khi phía sau vang lên tiếng còi xe cảnh sát, những người khác chạy đến.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 94

Công tác vớt thi thể Lạc Lang tiến hành cũng không thuận lợi. Nơi đó địa thế hiểm yếu, nham thạch sôi sục, nhóm đặc công phải mất cả ngày trời mới xuống được đáy vực. Khe núi mênh mông, gió vô cùng lớn, dòng sông cuồn cuộn, phải tìm một thi thể căn bản đã không còn tồn tại, nói thì dễ hơn làm. Dựa theo suy đoán của pháp y, Lạc Lang bị thương, khả năng còn sống vô cùng thấp, trừ khi gã có thêm một mạng. Còn tổ vụ án đặc biệt vốn bận rộn, bầu không khí đêm nay vô cùng yên tĩnh áp lực. Thực tế, từ ngày Lạc Lang nhảy xuống vực, bầu không khí trong tổ cũng rất không ổn.

Màn đêm trống trải, bầu trời thành phố yên lặng cao xa. Trên đầu Phương Thanh quấn băng, ngồi bên cửa sổ, trong tay cầm điếu thuốc: "Tôi phải lập tức quay về Bắc Kinh."

An Nham đang nghịch khối rubic trong tay, đã không còn hào hứng, cả người không còn sức, nghe thấy Phương Thanh nói, cậu cũng ngẩng đầu: "Lão đại, tôi cũng muốn trở về một chuyến... Cố Bàng Bàng cũng sắp tốt nghiệp, mấy ngày nay đang tìm việc làm...Tôi chưa từng trở về."

Giản Dao cũng nhìn về phía Bạc Cận Ngôn.

Anh vẫn đeo kính râm, âu phục phẳng phiu, ngón tay còn cầm máy đọc, vẻ mặt hơi ôn hoà, anh đáp: "Không sao, sáng mai sắp xếp xe, mọi người về Bắc Kinh."

Ba người đều đột nhiên im lặng.

https://thuviensach.vn

"Anh thì sao?" Giản Dao hỏi. Cuối cùng lại nhớ tới vấn đề giằng co giữa hai người rồi.

Bạc Cận Ngôn chống tay lên gậy, lạnh nhạt nói: "Anh đã có sắp xếp và kế hoạch công việc vô cùng dài."

Phương Thanh: "Hả?"

An Nham: "Anh không thể đi một mình."

Giản Dao không nói lời nào.

Phương Thanh liếc nhìn vẻ mặt ba người: "Cận Ngôn, tôi đi mấy hôm sẽ trở lại. Cho dù anh muốn giết rồng giết hổ cũng chả chậm mấy ngày. Đợi chúng tôi đông đủ rồi nói sau. Chỉ cần mọi người tập trung lại, còn gì có thể gây được khó dễ?"

An Nham liên tục gật đầu: "Em đồng ý."

Bạc Cận Ngôn thoáng cười: "Đương nhiên rồi, tôi sẽ cần sự giúp đỡ của mọi người."

Lúc này Phương Thanh và An Nham mới hơi yên lòng. Song Giản Dao lại sâu xa nhìn Bạc Cận Ngôn, im lặng không nói.

Đêm đã khuya. Đám cảnh sát bôn ba bận rộn hơn nửa tháng đều chìm vào giấc ngủ say, nhưng trong phòng Giản Dao và Bạc Cận Ngôn vẫn còn sáng đèn.

Chiếc đèn bàn dìu dịu chiếu vào đầu giường. Tuy căn phòng đơn giản nhưng là sự ấm áp nhất trong một năm qua đối với Giản Dao. Cô tắm rửa xong, ngồi bên giường chải đầu, thấy Bạc Cận Ngôn đã thay đồ ngủ, đứng trước cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Cận Ngôn của cô hiện tại cũng bắt đầu có tâm sự sao?

https://thuviensach.vn

Cô đi qua, ôm chặt anh từ phía sau. Anh cúi đầu mỉm cười: "Ui, cuối cùng anh vẫn thích được em ôm. Như một chú chim nhỏ không muốn rời xa anh, giống như một gốc cây nhỏ khoẻ mạnh lại dịu dàng."

Giản Dao không nhịn được cười, từ từ xoay người anh qua, nhìn anh: "Cận Ngôn, có phải anh có chuyện gì muốn nói với em không?"

Bạc Cận Ngôn im lặng. Một lát sau, anh nói: "Giản Dao, hiện tại cái gì anh cũng không thể nói được."

Trong lòng Giản Dao đau xót, vô thức thả tay anh ra, lại bị anh bắt lấy. Cô nói: "Anh buông ra!"

Anh lại cầm thật chặt: "Anh không buông."

Giản Dao xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía anh: "Anh muốn rời đi một mình, đúng không?"

Anh không nói lời nào. Một lát sau, anh ôm lấy cô, khẽ gọi: "Bà xã..."

Giản Dao không để ý, muốn đẩy anh ra, nhưng cơ thể anh như bôi nhựa cao su, dính chặt lấy cô, cuối cùng hai người ngã xuống giường.

Anh sờ mặt cô: "Em hoàn toàn không cần lo lắng, anh đã có biện pháp vẹn toàn."

Giản Dao cười khổ: "Em không ở bên cạnh anh, không nhìn thấy anh, cái gì gọi là biện pháp vẹn toàn?"

Bạc Cận Ngôn cắn môi, cúi đầu hôn cô. Bờ môi hơi lạnh, khô khô, chạm vào nhau không ngừng tìm kiếm. Giản Dao giữ lấy vai anh, không đẩy ra, khẽ hỏi: "Cận Ngôn, cả đời này, anh đang tìm kiếm điều gì?"

Anh đáp: "Thứ anh tìm kiếm, bảo vệ chưa từng thay đổi. Dù cho mắt không thể nhìn thấy, dù cho đã từng rời xa em, cũng quyết không thay đổi."

https://thuviensach.vn

Giản Dao nhìn khuôn mặt trắng trẻo thanh tú của anh, còn cả mái tóc đen như áng mây, trong lòng đau đớn không thôi. Cô nói: "Vậy anh đừng rời xa em. Sao anh có thể rời xa em được chứ?"

Bạc Cận Ngôn đột nhiên cảm thấy ngực đau đớn, cơn đau kia đánh úp lên vành mắt anh. Anh nắm tay cô: "Giản Dao, anh nhất định sẽ trở lại. Đây là lời hứa anh dành cho em."

Nước mắt Giản Dao cuồn cuộn chảy xuống, nhưng trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ: cô muốn dẫn anh về nhà. Cô chỉ muốn mang mình Cận Ngôn về nhà.

Sáng sớm hôm sau, một chiếc xe dừng dưới nhà khách. Phương Thanh và An Nham ngồi trên xe, phong trần mệt mỏi, nhưng không hề chùn bước. An Nham luôn nhìn bên ngoài cửa sổ, tối qua Bạc Cận Ngôn về phòng cũng không nói lời nào. Phương Thanh thò đầu ra nhìn Giản Dao: "Em không về cùng bọn anh à?"

Giản Dao cười, gật đầu: "Anh yên tâm đi đi. Em sẽ ở bên anh ấy, đợi mọi người quay lại. Tổ vụ án đặc biệt chúng ta lại oai hùng."

Phương Thanh gật đầu, giọng nói trở nên nghiêm túc: "Đợi anh xử lý xong mọi chuyện sẽ quay lại. Không chỉ có mối thù của Cận Ngôn mà cũng là của bọn anh. Chuyện anh muốn làm suốt một năm nay cũng là đem đám cầm thú kia ra trừng trị pháp luật. Ba thợ giày thối bằng một Chu Cát Lượng. Nhất định phải chờ bọn anh trở lại."

An Nham cũng nói: "Chị dâu, em sẽ nhanh hơn anh ấy. Em đi liếc Bàng Bàng một cái rồi về ngay."

Giản Dao mỉm cười: "Ừ, mọi người yên tâm đi đi."

Cuối cùng bọn họ cũng lái xe rời đi. Giản Dao quay về phòng, bên trong đã không có một bóng người. Sáng hôm nay, Bạc Cận Ngôn yên lặng rời đi

https://thuviensach.vn

vào lúc cô khóc mệt ngủ say. Lần đầu tiên anh đi yên lặng như vậy, chỉ mang theo mấy bộ quần áo, còn cả gậy, máy đọc, kính râm và một khẩu súng. Giản Dao tựa bên cửa, đứng một lát, cầm lấy hành lý của mình, cũng đi ra ngoài. Vẻ mặt bình tĩnh, không vội không giận, không bi không oán.

Mấy tiếng đồng hồ sau.

Đây là một huyện thuộc tỉnh thành nào đó ở Tây Nam, nhà ga chật hẹp, bẩn thỉu, dơ dáy, ồn ào. Nơi này vẫn còn chạy xe lửa màu xanh. Những chiếc xe lửa không ngừng chạy về nơi hẻo lánh.

Anh ngồi ở ghế phòng chờ, không nhúc nhích. Người làm thuê, nông dân, thỉnh thoảng có hành khách đi qua, hoặc nhiều hoặc ít đều liếc anh. Cho dù anh ăn vận bình thường chỉ là áo khoác và quần vận động, nhưng chiếc gậy trong tay và chiếc kính râm trên mặt vẫn quá mức thu hút sự chú ý của người ngoài. Thực tế làn da anh trắng nõn, khí chất lãnh đạm. Tuy chỉ đeo một cái balo, nhưng vẫn khác với những người này.

Mặt trời dần ngả về tây, trời sắp tối rồi, thời gian xuất phát cũng sắp đến. Anh tương đối yên tĩnh. Cho đến khi có một loạt bước chân không nhanh không chậm đi về phía anh. Người bên cạnh lại nhìn qua, ánh mắt lộ ra sự tò mò. Dù sao một cô gái đi về phía một người đàn ông mù nhìn khá nhã nhặn cũng là chuyện hiếm gặp ở nơi này. Ánh mắt cô gái kia bình tĩnh, nhìn nhiều nhất cũng chỉ hai mươi mấy, tựa như đang tìm kiếm gì đó, không nhìn tới người khác. Cô đi đến trước mắt người đàn ông mù, ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn anh, cầm tay anh. Đôi mắt thanh tịnh bình tĩnh khiến cho cô khác biệt với những cô gái khác. Bọn họ trò chuyện, nhưng không ai nghe được cuộc đối thoại.

"Cận Ngôn, em đã nói rồi, sau này em không chỉ muốn làm người duy nhất được anh bảo vệ, mà còn là người bảo vệ anh."

Một mình anh đã ngồi quá lâu, ngón tay lạnh buốt, lặng im không nói.

https://thuviensach.vn

Cô nói: "Anh có kế hoạch của anh, em cũng có, em thề không thay đổi, phải ở bên anh."

Cô nói: "Đi đến nơi nguy hiểm nào, em cũng theo anh. Anh đi đâu em theo đấy. Một ngày, một năm, cả đời có thể ở bên anh là tốt rồi."

Bạc Cận Ngôn cúi đầu xuống, kính râm che đi đôi mắt ướt nhoè của anh. Anh thả gậy ra, ôm chặt lấy cô.

"Giản Dao...Anh đồng ý với em, chúng ta sẽ không tách ra."

Anh không có hứng thú với những chuyện hẹn hò, nhưng nếu mười phút em hôn anh một lần, anh sẽ làm bất cứ chuyện nhàm chán nào với em.

Mắt anh không còn nhìn thấy nữa, sau này sẽ đến lượt em hôn anh. Mười phút hôn anh một cái, em sẽ theo anh làm bất cứ chuyện nguy hiểm nào trên đời này.

Người đàn ông quái gở sống một mình trong biệt thự núi sâu.

Người đàn ông đỏ mặt giữ con rùa đen cầu hôn với cô.

Trên đời này tất cả ánh mắt sáng ngời so ra vẫn kém với vầng trăng sáng trong lòng anh. Xin anh đừng bao giờ rời xa em.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Cặp Đôi Phương Thanh "Đa Tình Nên Cười Tôi" (1)

Đây là một phòng bệnh bình thường trong bệnh viện tư nhân. Tối qua Phương Thanh chạy về Bắc Kinh, hôm nay theo cảnh sát hình sự đến hiện trường. Anh đeo găng tay, sắc mặt lạnh lùng, nhìn cả người có cảm giác tàn nhẫn.

Chợt nhìn thì căn phòng bệnh này cũng không có gì khác thường. Mới tinh, sạch sẽ, rộng rãi, bên trong có giường bệnh, ghế sô pha, các đồ dùng, còn có một quầy bar nhỏ và nhà tắm. Mấy hôm trước, tổ quay phim của Kim Hiểu Triết mượn chỗ này quay. Cô uống một ly trà dưỡng sinh thì trúng độc hôn mê.

Trà mỗi ngày đều uống, do một tay trợ lý pha, không qua tay người khác, cũng không có gì khác thường. Trước đó, cô gái trợ lý lo lắng gọi cho Phương Thanh đã bị bắt giam trở thành kẻ tình nghi đầu tiên. Chứng cứ càng thêm xác thực khi tìm thất thuốc độc trong nhà cô gái. Tuy vậy Phương Thanh cảm thấy quái lạ. Bởi vì anh biết rõ cô trợ lý kia đã theo Kim Hiểu Triết ba năm, luôn trung thành và tận tâm. Hơn nữa trực giác mách bảo anh, cô gái kia có thể gọi điện thông báo cho anh, chắc chắn không có ý xấu. Nếu như bắt sai người, nghĩa là nguy hiểm bên cạnh Kim Hiểu Triết chưa được chính thức loại bỏ, người trong sạch phải chịu oan uổng. Cho nên Phương Thanh nhất định phải điều tra chuyện này rõ ràng.

Anh đứng trong phòng bệnh, luôn ngẩn người. Người cảnh sát bên cạnh nhìn thấy, cười: "Lão Phương, quan tâm như vậy, anh không phải là người bạn trai trong scandal của nữ minh tinh kia đấy chứ?"

https://thuviensach.vn

Phương Thanh nghiêng đầu liếc anh ta, đáp: "Cậu đoán xem?"

Thực ra cảnh sát cũng không vội vàng kết luận vụ án giết người này, bởi vì cô gái trợ lý đang không ngừng kêu oan trong trại tạm giam. Cho nên hôm nay khoa giám định mới tới hiện trường điều tra lần nữa. Tuy nhiên người cảnh sát hình sự ở tổ vụ án đặc biệt xung phong đến rõ ràng để tâm hơn so với bọn họ, sắp ảnh hưởng đến công việc rồi.

Nhân viên giám định kiểm tra từng tấc đất một, đột nhiên nhìn thấy một dáng người quỳ rạp xuống đất, còn không sợ bẩn mệt mỏi hơn so với bọn họ. Đôi mắt chim ưng của Phương Thanh nhìn chằm chằm mặt đất, không buông tha cho bất cứ manh mối nào. Nhân viên giám định: "Đồng chí, anh làm cản trở chúng tôi..."

"À...xin lỗi." Phương Thanh nói, nhưng sống chết cũng không dời vị trí.

Lại một lát sau, nhân viên giám định kiểm tra trần nhà, lại phát hiện một người giống như thạch sùng đã sớm trèo lên, thang của bọn họ cũng bị kéo tới.

Nhân viên giám định: "..."

Phương Thanh: "Ha ha...Có phát hiện, lại đây!"

Mọi người kinh ngạc, ùa tới. Trước mắt Phương Thanh là đường ống điều hoà thông gió nhỏ hẹp âm u. Tuy hẹp nhưng vẫn có đủ cho vóc người nhỏ bò. Trên đó vốn ám bụi lại bị lau đi rất nhiều, chứng tỏ có người đã bò trong đó. Hơn nữa miệng cửa thông gió còn chớp lên, Phương Thanh phát hiện chút nước đọng màu vàng. Dưới miệng thông gió đúng là quầy bar kia. Phương Thanh biết rõ thói quen của Kim Hiểu Triết, không thích uống nước quá nóng, cũng không được quá lạnh. Cho nên mở trà nóng ra, sẽ để nguội một chút. Trước kia khi uống trà lá sen, cô đều như vậy. Khi đó Phương Thanh uống rất vội, luôn nhanh chóng uống hết trà nóng, bị cô

https://thuviensach.vn

mắng thô tục...Không thể phân tâm còn phải nghĩ nữa. Chia tay chỉ là cọng lông!

Phương Thanh thu tâm lại, nhảy xuống thang, nhường lại hiện trường cho đám nhân viên giám định.

Một đồng chí hỏi: "Lão Phương, anh đi đâu thế?"

Phương Thanh cười, cầm điếu thuốc, giọng nói lạnh lùng: "Đi đâu ư? Đi bắt hung thủ thực sự!"

Khi Kim Hiểu Triết tỉnh lại, phát hiện trời bên ngoài tối tăm mờ mịt. Thành phố Bắc Kinh này luôn nhiều sương mù, khi bạn không thấy rõ kiến trúc bên ngoài sẽ cho rằng mình sống trong sa mạc.

Có người gõ cửa, là y tá và người đại diện. Y tá thay chai truyền dịch cho cô, vẻ mặt người đại diện mệt mỏi, cũng ân cần ngồi xuống bên giường.

"Tiểu Tịch bị bắt rồi. Tìm được thuốc độc trong nhà cô ấy." Người đại diện nói. Tiểu Tịch là trợ lý riêng của Kim Hiểu Triết.

Kim Hiểu Triết vô cùng chấn động: "Sao Tiểu Tịch có thể là hung thủ chứ?"

Vẻ mặt người đại diện bất đắc dĩ: "Tôi cũng không tin, nhưng chứng cứ vô cùng xác thực, có lẽ là biết người, biết mặt mà không biết lòng...Cô đã ổn hơn chút nào chưa?"

Kim Hiểu Triết khó chịu, thậm chí còn có cảm giác nôn mửa choáng váng, nhưng cô cũng không quen để lộ ra sự yếu đuối của mình trước mặt người khác, cho dù là người đại diện. Cô gật đầu: "Tốt hơn nhiều rồi. Tôi hơi khát."

https://thuviensach.vn

Y tá ở bên cạnh vô cùng khéo léo hiểu lòng người, dù sao cũng là chăm sóc đại minh tinh, lập tức rót nước mang tới. Người đại diện nhận lấy đưa cho Kim Hiểu Triết. Cô bưng lên, định uống thì dừng lại, im lặng một lát, lại đặt sang bên cạnh.

Người đại diện đột nhiên không biết nói gì. Một khi bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng sao? Người đại diện và y tá đều nhanh chóng đi ra ngoài, để lại không gian yên tĩnh cho cô. Thế nhưng sao cô yên tĩnh nổi? Xông pha bên ngoài nhiều năm như vậy, những nơi đi qua, vinh quang và ánh đèn luôn đi theo, nhưng chính thức bộc lộ được cảm xúc thì có mấy người? Không có tình yêu, không có bạn bè thực sự, chung đụng thì ít xa cách thì nhiều với người nhà. Cô liều mạng đến mức quay phim đến tận nửa đêm. Một thông cáo đã được phát ra. Rõ ràng là từ khi rời khỏi người đàn ông kia, trong lòng luôn có sự trống rỗng theo cô càng ngày càng nhiều, càng lúc càng lớn, nhưng cô luôn mặc kệ. Cho đến hôm nay, cuối cùng cô mới phát hiện, chính mình ngay cả một cốc nước cũng không thể yên tâm uống. Cô được cấp cứu hai ngày hai đêm, chỉ có người trải qua sống chết trước mặt mới hiểu được nỗi đau thấu xương. Cô không có cách nào không thừa nhận, trong lòng mình cũng có sự sợ hãi đối với cái chết, đối với niềm tin, đối với sinh mạng. Nhưng bây giờ ai mới thực sự để cho cô dựa vào đây?

Trong khoảnh khắc hoàng hôn buông xuống, cô nghe được tiếng điện thoại vang lên, có tin nhắn đến. Đã lâu dãy số kia không liên lạc với cô rồi. Chỉ có một câu ngắn ngủi như trước: "Đừng sợ, có anh đây."

Kim Hiểu Triết nhìn tin nhắn này rất lâu, đột nhiên bật khóc.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu trên nóc nhà, Phương Thanh bước đi, biểu cảm trên mặt hung ác chẳng quan tâm. Cách anh mấy chục mét phía trước, có một người đàn ông nhỏ gầy đang lảo đảo chạy. Người đàn ông thấy anh, vô cùng sợ hãi, không ngừng nói: "Không phải tôi, đồng chí cảnh sát, thực sự không phải là tôi hạ độc mà."

https://thuviensach.vn

"Không phải mày?" Phương Thanh nhếch miệng cười, tăng tốc, giống như con sói đuổi theo thỏ, bắt được cổ áo anh ta, "Vậy vân tay trong kia là giả à?"

Nụ cười trên mặt người đàn ông còn khó coi hơn khóc: "Không phải giả, không phải giả...Tôi phải tìm luật sư, tôi phải tìm luật sư..."

Phương Thanh híp đôi mắt khôn khéo, nhìn người đàn ông. Thực ra sau khi hung thủ bắt chước "Conan" tạo ra mưu kế hạ độc, tìm được hung thủ cũng không hề khó. Vừa quen thuộc với bệnh viện, vừa quan thuộc với người bên cạnh thói quen sinh hoạt sắp xếp hàng ngày của Kim Hiểu Triết, không có nhiều như vậy. Cảnh sát nhanh chóng truy tìm nguồn gốc, tập trung vào kẻ tình nghi - gã là một trợ lý biên tập, từng hợp tác mấy bộ phim với Kim Hiểu Triết, cũng tương đối thông minh. Tuy nhiên vì tay chân không sạch sẽ, đụng tay chân vào kịch bản, bị Kim Hiểu Triết phát hiện, báo cáo với tổ chế tác. Vì thế người này vốn có thể sẽ phát triển thêm trong tổ phim, không còn cơ hội đi lên nữa. Tuy Kim Hiểu Triết chính trực, nhưng lại mềm lòng, cho nên vẫn khích lệ tổ phim giữ lại, nếu không gã bị sa thải khỏi nghề này cũng chả biết lăn lộn ở đâu. Cô cũng không muốn huỷ hoại nghề nghiệp sống của người này.

Dựa theo lời Phương Thanh nói là nuôi hổ gây hoạ, lòng dạ đàn bà.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Cặp Đôi Phương Thanh "Đa Tình Nên Cười Tôi" (2)

Trước nay anh là người xảo quyệt, tất nhiên có thể sớm tìm được hung thủ hơn so với những cảnh sát kia, thậm chí vừa rồi còn tìm được một bản thảo trong phòng tên khốn nạn này, cái gì mà "Những năm tôi đi theo bên cạnh Kim Hiểu Triết", bên trong ghi chép kĩ càng một số thói quen của Kim Hiểu Triết. Phương Thanh dám đánh cuộc còn có một số chuyện bịa đặt. Hơn nữa kĩ càng nhất là toàn bộ ghi chép về lần này Kim Hiểu Triết trúng độc. Quả thực ghi sinh động như thật, như ở ngay tại hiện trường. Tuy nhiên Phương Thanh vô cùng khinh bỉ, hận tên này, nhưng không thể không thừa nhận, nếu gã thực sự xuất bản cuốn sách này thì khả năng nổi tiếng rất cao. Điều này chứng tỏ tên khốn nạn này cũng dụng tâm rồi. Một mũi tên trúng hai con chim, vừa báo được thù, vừa lợi dụng được tiếng tăm của Kim Hiểu Triết, kế hoạch rất hoàn hảo nha?

Nghĩ tới đây trong lòng Phương Thanh càng thêm phẫn nộ, cười lạnh, nắm chặt tay. Thằng cha này điển hình cho việc gặp mạnh thì nhu nhược, gặp nhu nhược thì phát rồ, thấy nắm đấm của Phương Thanh sắp nện xuống, vội vàng tiếp tục làm người vô tội giả vờ cầu xin tha thứ: "Thực sự không phải tôi làm mà! Thực sự không phải! Anh à, em là fan của chị Kim, fan não tàn thực sự! Thật đấy!"

Phương Thanh tức đến bật cười, đấm thẳng vào mũi gã: "Fan cái con mợ mày!"

Kết quả sau đó là gã bị Phương Thanh đánh cho thành đầu heo, giao cho cảnh sát hình sự chạy đến. Tuy nhiên cũng vì thế mà anh bị Cục cảnh sát nghiêm khắc phê bình, ra lệnh anh không được phép tự tiện nhúng tay vào

https://thuviensach.vn

vụ án này. Cũng may có đầy đủ nhân chứng vật chứng, kẻ tình nghi không dám nói dối. Hơn nữa không biết có phải bị anh đánh đến sợ hay không mà anh em trong Cục cũng bỏ qua, không truy cứu trách nhiệm của Phương Thanh. Đương nhiên anh em vẫn là anh em. Tuy bọn họ cấm Phương Thanh dính đến vụ án này, nhưng sau đó điều tra rõ chân tướng, lập tức ban bố thông cáo nói ngắn gọn về nguyên nhân, xác định bắt được thủ phạm, giúp nạn nhân và fans yên lòng. Sau khi tuyên bố rõ, fans Kim Hiểu Triết quả thực là tình cảm sục sôi, thiên hạ chúc mừng, cùng nhau cảm tạ các đồng chí cảnh sát hình sự. Còn Phương Thanh ngồi xổm trong sân sau Cục, hút thuốc, lướt tin tức, mỉm cười.

"Hiểu Triết cô không biết đâu!" Vẻ mặt người đại diện hưng phấn, "Chuyện này sắp trở thành truyền kì rồi."

Kim Hiểu Triết ngẩng đầu khỏi iPad, vẻ mặt bình tĩnh.

Người đại diện: "Chủ đề đứng đầu weibo, hot search đứng đầu, chỉ số tìm kiếm cũng đứng đầu luôn! Bộ phim tháng sau cô chuẩn bị tuyên truyền cũng trở thành bộ phim được mong đợi nhất trong đợt bình chọn trên mạng! Nhân khi của cô vô cùng cao đấy, độ ủng hộ càng lớn! Mấy đạo diễn lớn đều gọi điện thoại cho tôi, bây giờ cô sắp được hoan nghênh đến trời rồi! Thật sự không nghĩ tới chuyện này lại khiến cho sự nghiệp của cô tiến thêm một bước! Thật đúng là trong hoạ có phúc, ha ha!"

Kim Hiểu Triết thản nhiên mỉm cười: "Vậy sao?" Không biết sao cô thậm chí chả có chút hưng phấn nào. Lúc này thái độ của người đại diện không có gì đáng trách, bọn họ đều có dã tâm giống nhau. Tuy nhiên nếu dùng mặt trời ban trưa này đổi lấy chuyến du lịch sinh tử của mình, cô đột nhiên cảm thấy trong lòng lạnh như băng.

"Xin lỗi, tôi muốn ở một mình." Cô nói.

https://thuviensach.vn

Người đại diện ngừng lại: "Xin lỗi Hiểu Triết, tôi không có ý gì đâu. Tôi chỉ là...chúng ta cũng nên bước tiếp, tôi chỉ hi vọng cô phát triển tốt thôi."

Kim Hiểu Triết ra sức gật đầu: "Tôi biết mà, tôi chỉ là..." Tôi chỉ là không vui vẻ.

Người đại diện đi ra ngoài, sắc trời dần tối. Thời gian đèn mới lên, hoá ra quan sát từ trên cao, thành phố này yên tĩnh như vậy. Kim Hiểu Triết phát hiện đã lâu mình không yên tĩnh ngồi một mình như vậy. Hoá ra lúc chỉ có một mình, cô tịch mịch như thế.

Cô cầm quyển sách ở đầu giường xem, lật mấy tờ, nhưng xem không vào. Trong đầu cô nhớ tới bản tuyên bố của cảnh sát, công văn từ ngữ nghiêm túc ngắn gọn, nhưng sao cô luôn nhìn ra được bóng dáng tồn tại của Phương Thanh?

Thỉnh thoảng trực giác của phụ nữ rất chuẩn. Cô chắc chắn cảnh sát không thể phá án nhanh như vậy, nhất định là có liên quan đến Phương Thanh. Có một ý nghĩ xuất hiện trong đầu quẩn quanh không xoá đi được.

Không biết qua bao lâu, cửa cạch một tiếng, có người đi vào.

Kim Hiểu Triết ngẩng đầu.

Bởi vì cô chỉ bật một chiếc đèn ở đầu giường, sau khi anh vào cũng không bật đèn, chỉ tháo chiếc mũ cảnh sát trên đầu xuống. Cả người đứng trong luồng sáng mờ mờ.

Kim Hiểu Triết không biết anh vào bằng cách nào. Bên ngoài đầy bảo vệ, fans, phóng viên, nhưng anh luôn có cách công khai vào được, còn không để cho ai phát hiện.

Kim Hiểu Triết đột nhiên cảm thấy tay chân hơi cứng lại, nhìn anh đến gần.

https://thuviensach.vn

Anh ngồi xuống bên giường, hỏi: "Cảm thấy thế nào?"

Cô gặp rất nhiều người đàn ông khuôn mặt đẹp như hoa, hoặc là tuấn tú cao to, nhưng không có ai anh tuấn bức người như anh. Vì thế cô nhìn theo cúc áo ngực anh: "Tốt hơn nhiều rồi, về cơ bản đều đã ổn."

Anh khẽ cười, vẫn là dáng vẻ thẳng thắn: "Vậy thì tốt rồi."

Hai tay anh đặt lên đầu gối, che khuất bóng. Kim Hiểu Triết biết rõ anh đang nhìn chằm chằm mình, ngón tay cô vòng quanh bìa sách: "Anh quay về Bắc Kinh khi nào?"

"Buổi tối ba ngày trước."

"Mấy ngày nay bận gì thế?"

"Việc tư."

Kim Hiểu Triết đột nhiên không nói ra lời.

"Việc tư gì?" Cô nghe thấy mình thận trọng hỏi.

Mặt Phương Thanh giấu trong bóng mờ, qua một lúc lâu mới nói: "Hiểu Triết, em cũng biết mà. Cho dù em trở thành đại minh tinh lớn đến thế nào, cách anh rất xa, hai chúng ta chênh lệch bao nhiêu. Trong lòng anh, em vẫn là cô gái không leo nổi lên lưng anh, để cho anh cõng chạy một vòng quanh tường thành mới chịu theo anh."

Kim Hiểu Triết lập tức nghẹn ngào. Cô cảm thấy hốc mắt hơi ướt, hít sâu một hơi kiềm chế.

"Vâng, em biết." Cô nói. Thực ra cô luôn biết đấy.

Phương Thanh dường như càng im lặng hơn so với trước kia, ngồi một lát, lên tiếng: "Nhìn thấy rồi, anh cũng an tâm, đi đây. Bảo trọng."

https://thuviensach.vn

Kim Hiểu Triết nhìn chằm chằm vào bóng lưng anh, cho tới khi anh đi tới cửa, cô khẽ gào lên: "Anh dám đi!"

Bóng lưng Phương Thanh dừng lại, không quay đầu: "Em nói gì?"

"Em nói..." Kim Hiểu Triết vươn tay che mắt mình, không để cho anh nhìn thấy, "Phương Thanh, anh không cần đi."

Bên tai im lặng một lát, sau đó anh quay lại. Qua một lúc anh ngồi xuống mép giường, giữ vai cô, Kim Hiểu Triết quay đầu vùi mặt vào trong ngực anh. Hơi thở kia đúng là cô nhớ nhung xa cách đã lâu, rộng lượng, cứng rắn, ấm ấp. Lúc này cô vô cùng an tâm. Cuối cùng cô đã hiểu được đời này nếu thiếu đi anh, cô không thể nào hoàn chỉnh.

Cả người Phương Thanh cũng nóng lên, tim cũng nóng hổi. Trên mặt là nụ cười nhạt, thấp giọng hỏi bên tai cô: "Làm hoà rồi hả?" Kim Hiểu Triết ngẩng đầu hôn môi anh. Qua một lúc lâu, hai người vẫn ôm nhau như vậy, cùng ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ. Thành phố này rộng lớn như vậy, có đặc sắc vô cùng, khả năng vô hạn, hi vọng và nguy hiểm vô hạn, nhưng lúc này hai người họ yên tĩnh ngồi bên nhau, lại như khi còn niên thiếu ngồi ở đầu tường thành cổ. Khi đó tuổi trẻ bọn họ cảm giác như có được toàn bộ thế giới. Hiện tại, bọn họ hiểu ra hai người chỉ là hai hạt bụi nho nhỏ trên đời này, ngắm nhìn thuỷ triều lên xuống.

"Lần này anh phải đi bao lâu?" Cô tựa trong lòng anh khẽ hỏi.

Thực ra Phương Thanh cũng không biết đáp án, hơi cân nhắc đáp: "Một, hai tháng."

"Sẽ có nguy hiểm sao?" Cô ngẩng đầu nhìn mắt anh.

Lúc này Phương Thanh không thể đáp được.

https://thuviensach.vn

Sát thủ mặt nạ khiến cho Phó Tử Ngộ chết đi, khiến cho Bạc Cận Ngôn bị mù, khiến cho anh và An Nham bị thương nặng, nhưng mà còn không biết được thế lực của đối phương thế nào. Chuyến đi này sẽ là bao lâu đây?

Anh dùng tay che mắt cô, mỉm cười: "Nghĩ gì thế? Chỉ là đi làm nhiệm vụ, sao có thể ngày nào cũng gặp nguy hiểm chứ. Anh nhất định sẽ an toàn trở về bên em."

Anh nhất định sẽ sống trở về bên em.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Cặp Đôi An Nham "Đào Mật Trong Tay Tôi" (1)

An Nham đứng bên cạnh bồn hoa, tâm trạng như bị mây đen quấn quanh cuối chân trời, vui vẻ rồi lại phiền muộn.

Trước mắt cậu là một hình ảnh thế này.

Dưới ánh đèn mờ ảo, cách cậu mấy mét, có một đôi bích nhân đứng. Chàng trai cao gầy, mặc áo sơ mi âu phục vô cùng đẹp mắt, cô gái thì càng xinh đẹp khỏi phải nói.

Chàng trai nói: "Bàng Bàng, anh thật sự thích em. Anh yêu em bốn năm rồi, vốn chuẩn bị thổ lộ với em, nhưng lúc này em lại nói với mọi người đã có bạn trai làm cảnh sát..."

Cố Bàng Bàng: "Biết rõ tôi đã có bạn trai sao anh còn tìm tôi?"

An Nham ở bên cạnh lộ ra chút cười.

Nhưng chàng trai không cam lòng, trên khuôn mặt tuấn tú tràn ngập sự cố chấp: "Nhưng mà Bàng Bàng, bọn anh chưa bao giờ thấy người đàn ông kia xuất hiện. Dù là cảnh sát thì cũng không đến mức một hai năm không thấy bóng dáng? Anh xem tin tức trên mạng, có một số kẻ lừa đảo đóng giả cảnh sát, nhưng thực ra là kẻ nghèo hèn, lừa gạt tài sắc đấy! Em tin tưởng người đàn ông kia đến thế sao?"

Lời nói khiến Cố Bàng Bàng giật mình. An Nham thực sự đã đi suốt một năm không thấy bóng dáng. Hơn nữa thực sự cũng chả có chỗ nào giống kẻ

https://thuviensach.vn

nghèo hèn, nhưng nếu anh là kẻ lừa đảo thì sao anh lại chịu trách nhiệm vụ án cosplay chứ.

"Cậu đừng nói linh tinh..." Cố Bàng Bàng định phản bác thì chợt nghe thấy giọng nói lạnh lùng, cứng rắn vang lên từ phía sau: "Cậu mới là đồ lừa đảo!"

Cố Bàng Bàng vừa mừng vừa sợ, quay đầu nhìn thấy khuôn mặt nhớ mong ngày đêm. Tuy nhiên bởi vì đã lâu không gặp, nhìn thấy khuôn mặt anh không ngờ lại cảm thấy lạ lẫm. Dù sao trước khi anh đi, bọn họ cũng chưa từng xảy ra chuyện gì, ngay cả hôn môi cũng không. Thế nhưng cô vô thức chờ mong anh để tuyên bố với mọi người mình có bạn trai. Vừa nghĩ tới anh đã biết chuyện này, trong nháy mắt, mặt Cố Bàng Bàng đỏ lên.

Tuy nhiên trong bóng tối, An Nhan vẫn tạm thời chưa chú ý được đến điều này, toàn bộ sức lực của anh đều tập trung vào thằng nhóc muốn đào góc tường. Chàng trai kia cũng không ngờ tới An Nham đột nhiên xuất hiện, lại càng hoảng sợ, sắc mặt khó coi.

"Biết rõ đối phương có bạn trai còn đào góc tường, tâm thuật bất chính, độ trung thành không cao. Hoàn toàn không biết gì về tôi đã hắt nước bẩn kết luận, chứng tỏ cậu thiếu sức phán đoán, bảo sao hay vậy, hoặc là vì muốn đạt được mục đích không từ thủ đoạn, lừa gạt Bàng Bàng. Cho dù là loại người nào cũng không đáng qua lại với Bàng Bàng."

Dù sao cũng đã lăn lộn theo Bạc Cận Ngôn mấy năm, An Nham tuỳ tiện mở miệng cũng là đạo lý rõ ràng, nói đến mức ánh mắt Cố Bàng Bàng nhìn người kia cũng thay đổi, thậm chí còn lùi về sau non nửa bước, tiến gần về phía An Nham. Người trẻ tuổi kia vừa tức vừa giận, không nghĩ tới đây là một nhân vật ăn nói khéo như thế, người nam thoáng cười lạnh, bắt đầu phản kích: "Tôi không đáng qua lại với Bàng Bàng, vậy xin hỏi anh cảnh sát, tôi tốt nghiệp đại học trọng điểm 211, còn anh thì sao? Bằng cấp của

https://thuviensach.vn

anh so được với tôi sao? Anh có thể mang lại hạnh phúc cho Bàng Bàng sao?"

Sắc mặt Cố Bàng Bàng thay đổi, định ngăn lại, ai ngờ An Nham ở bên cạnh đã thản nhiên mở miệng: "Thạc sĩ liên thông khoa máy tính Đại học Thanh Hoa."

Tình địch: "..."

Cố Bàng Bàng: "..."

Tình địch: "Lừa đảo! Khoác lác!"

Vẻ mặt An Nham hờ hững lấy di động ra, tuỳ tiện chọn mấy cái, sau đó đưa màn hình tới trước mặt chàng trai, cậu ta lập tức á khẩu. Cậu ta nhìn thấy ảnh chụp đăng kí học bạ Đại học Thanh Hoa! Trong đầu cậu ta xuất hiện một ý nghĩ - động tác của anh ta nhanh thật.

Ánh mắt Cố Bàng Bàng nhìn An Nham vô cùng phức tạp, cô vẫn cho rằng anh chỉ tốt nghiệp trường cảnh sát bình thường, không nghĩ tới là học bá siêu cấp! Song cẩn thận suy nghĩ, thật sự cô chưa từng hỏi qua anh, bởi vì cô vốn dĩ không quan tâm những thứ này.

Chàng trai kia vẫn còn chưa từ bỏ ý đồ, mặt đỏ lên, lại cười lạnh: "Tốt nghiệp Thanh Hoa thì sao? Còn có cả Bắc Đại không tìm được việc đi bán thịt heo đấy! Tôi tốt nghiệp xong đi làm ở công ty nhà mình, có nhà có xe ở Bắc Kinh, anh có gì? Không phải anh định để cho Bàng Bàng thuê căn phòng nhỏ xíu đấy chứ?"

Cố Bàng Bàng đã không còn nhịn nổi nữa: "Anh im miệng đi! An Nham anh đừng để ý..."

An Nham nắm chặt tay cô cười lạnh, nụ cười này còn lạnh như băng tuyệt tình hơn so với phàm phu tục tử. Cậu vừa cười lạnh vừa suy tư đối

https://thuviensach.vn

sách, móc ví từ trong túi ra, lấy một chiếc thẻ nhét vào trong tay Bàng Bàng: "Trong chiếc thẻ này chứa tiền thưởng thi đấu mấy năm nay của anh, còn 100 vạn. Không đủ thì sang năm anh dành thời gian tham gia mấy trận đấu nữa.

Tình địch lần nữa: "..."

Cố Bàng Bàng: "...Không cần, em..."

Tình địch đã không còn nín nhịn được nữa, cậu ta cảm thấy mình không thể nói nổi với An Nham nữa, cậu ta cảm thấy nhục nhã lại phẫn nộ, lớn tiếng: "Vậy thì sao! Tôi có một công ty, anh, chỉ, là, cảnh, sát, điều, tra, nhỏ xíu!"

Cố Bàng Bàng tức giận: "Thế thì sao! Cho dù anh ấy chỉ là cảnh sát hình sự nhỏ xíu, tôi cũng thích anh ấy chứ không thích anh! Anh đi đi, tôi không bao giờ muốn gặp lại anh nữa!"

An Nham trợn trừng mắt, sau đó trong mắt rút dần cơn tức giận, khuôn mặt ửng đỏ, bạn gái càng thêm xinh đẹp đáng yêu. Cố Bàng Bàng còn bá đạo hơn so với anh, kéo tay anh, cũng không thèm nhìn người nọ: "Chúng ta đi!"

An Nham: "Ừ."

Để lại mìnhchàng trai kia tim vỡ vụn, đau khổ đứng trong gió.

Cuối cùng đã được yên tĩnh, An Nham sóng vai ngồi với Cố Bàng Bàng bên dưới cư xá. Gió đêm khẽ thổi, hai người ngượng ngùng, im lặng. Một lát sau, Cố Bàng Bàng hỏi: "Anh về khi nào thế?"

An Nham đáp: "Mới về."

Cố Bàng Bàng cúi đầu xuống, mấp máy môi không nói lời nào.

https://thuviensach.vn

"Xong việc chưa?" Cô lại hỏi, mang theo kì vọng.

Ngực An Nham hơi nhói lên, đáp: "Sắp rồi."

Cố Bàng Bàng tất nhiên không biết được nguy hiểm trong đó, nghe anh nói sắp rồi, khẽ thở phào, sau đó mỉm cười: "Trước kia chưa từng thấy dáng vẻ anh thế này trong tối nay." Bộc lộ tài năng, không nhường bước nào.

An Nham thản nhiên đáp: "Trước kia anh không biết có người đào góc tường mình."

Mặt Cố Bàng Bàng như bị phỏng, nghiêng đầu, lại nhìn thấy đôi mắt tối đen của An Nham nhìn mình: "Người như vậy...rất nhiều sao?"

"À...năm nay từ chối tám người." Cô nói thật.

Ánh mắt An Nham tối sầm. Cố Bàng Bàng đành nhịn cười.

Ai ngờ một giây sau, An Nham đã giữ vai cô, cúi đầu hôn xuống. Đây là...nụ hôn đầu tiên của bọn họ.

Hơi thở đàn ông tươi mát, uốn lượn như ánh trăng, tựa như lá cây, tựa như gió mát, nhưng lại mang theo sự mạnh mẽ và nóng bỏng chỉ đàn ông trẻ tuổi mới có. Anh rõ ràng cho thấy sự trúc trắc, nhưng lại mong đợi đã lâu, ngón tay nhỏ thon dài thường xuyên gõ phím, giữ lấy cằm cô không ngừng hôn, còn muốn thêm nữa...thêm nữa...Tay An Nham cũng vô thức giữ lấy vai Bàng Bàng, sau đó ôm chặt vào lòng. Sắc mặt Cố Bàng Bàng đỏ rực, trong mắt toàn hơi nước. Cho đến khi cuối cùng An Nham buông cô ra, thấp giọng hỏi: "Có cảm giác không?"

Cố Bàng Bàng nhỏ giọng: "Chuyện này còn phải hỏi sao?"

An Nham vô cùng chăm chú nhìn cô: "Lão đại anh nói vào thời điểm quan trọng cần phải chú ý cảm giác của phụ nữ, trực tiếp hỏi là cách chính

https://thuviensach.vn

xác nhất."

Cố Bàng Bàng liếc mắt: "Lão đại anh kì quái thật!" Thấp giọng, "Loại chuyện này có cảm giác là tốt rồi."

An Nham suy nghĩ một chút, mỉm cười: "Cũng đúng. Anh cảm thấy rất tốt, em thì sao?"

Cố Bàng Bàng cũng cười, đấm An Nham một cái.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Cặp Đôi An Nham "Đào Mật Trong Tay Tôi" (2)

Dây dưa một lúc lâu, An Nham luôn ôm chặt Cố Bàng Bàng, hôn đến mức môi cô sưng lên còn không buông ra được. Trong lòng hoá ra khiến cho người ta say mê như vậy. Còn Cố Bàng Bàng ngồi trên đùi An Nham, anh khiến cho cô có cảm giác vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, thần bí lại kích thích, cô cảm thấy một năm chờ đợi này đều đáng giá.

Tuy vậy đã khuya, hơn mười một giờ còn ôm một cô gái dưới nhà không thả ra, dường như không phải là lựa chọn sáng suốt. An Nham thả cô ra đứng dậy, thật sự không nỡ nói ra lời phải đi. Cố Bàng Bàng cũng cúi đầu nhìn mũi chân.

"Anh..." An Nham mở miệng.

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

"...Đưa em lên nhà?"

Tim cô đập vô cùng nhanh, trên mặt lại thản nhiên như không có chuyện gì: "À, vâng."

Sau khi Cố Bàng Bàng tốt nghiệp, thuê một căn phòng, so với bề ngoài xinh đẹp của cô thì bên trong khá lôi thôi, song sau khi trạch nam An Nham đi vào, cảm thấy rất thích ứng, quen thuộc, ấm áp. Cố Bàng Bàng nước đến chân mới nhảy, tạm thời tuỳ tiện thu dọn một chút, ngẩng đầu lại thấy đôi mắt đen láy của An Nham đang xuất thần.

"Sao thế?" Cố Bàng Bàng hỏi.

https://thuviensach.vn

"Không có gì." An Nham đáp, "Anh nghĩ sau này trong nhà của chúng ta cần phải thuê nhân viên dọn vệ sinh theo giờ."

Cố Bàng Bàng không nghĩ tới An Nham lại nói như vậy, cô còn chưa nghĩ xa như vậy đâu, mặt nóng lên, thấp giọng: "Ai muốn một nhà với anh..."

An Nham là nghĩ gì nói nấy chứ không phải cố ý trêu ghẹo cô, lúc này giọng nói oán trách thẹn thùng của cô, chỉ có kẻ ngốc mới không hiểu. Trái tim trong lồng ngực lại thịch một tiếng.

Cố Bàng Bàng thậm chí muốn đấm An Nham để hỏi anh có ý gì. Cô đi lấy chai nước cho anh, anh mở ra uống, sau đó cô chuyển ghế ngồi đối diện anh. Trong không gian chật hẹp như vậy, dường như khắp nơi đều như điện giật. Lúc này An Nham chú ý tới trên bàn sách, ngoài một số món trang phục cô để lộn xộn thì còn có một đống tài liệu tìm việc, sơ yếu lí lịch, giới thiệu chung về công ty...An Nham ân cần hỏi: "Tìm việc thuận lợi không?"

"Khá ổn." An Nham vừa hỏi vấn đề này, trên mặt Cố Bàng Bàng hơi lộ ra vẻ mệt mỏi, "Là vô cùng...mệt mỏi."

Tuy vốn là học bá, An Nham vừa tốt nghiệp đã được tuyển vào trung tâm kỹ thuật tin tức Bộ công an, nhưng anh cũng từng xem trên TV, nghe nói hiện tại tốt nghiệp tìm việc vô cùng vất vả. Anh gần như có thể tưởng tượng ra hình ảnh Cố Bàng Bàng cầm sơ yếu lí lịch lăn lộn trong biển người, căng thẳng chờ đợi từng cuộc thi viết rồi phỏng vấn. An Nham hơi cụp mắt xuống: "Xin lỗi, thân là bạn trai, anh lại không thể ở bên em."

Nhắc đến công việc, Cố Bàng Bàng quả thực hơi mất mát, nghĩ đến những buổi tuyển dụng, các cô gái có bạn trai đều có đôi có cặp, dù vất vả chen chúc thì đều có bạn trai ở bên che chở, có khổ cũng không cảm thấy. Ai bảo ánh mắt cô cao làm chi, bất ngờ gặp gỡ một cảnh sát rồi chọn làm bạn trai? Tuy đã qua một năm rồi, có bạn trai hay không cũng như nhau...

https://thuviensach.vn

Cô lắc đầu, không thèm nghĩ đến những chuyện mệt mỏi kia nữa, chuyển chủ đề: "Đêm nay anh ở đâu?"

An Nham yên lặng nhìn cô một lát, nói ra câu vô sỉ nhất đời này: "Anh...còn chưa có chỗ ở."

Cố Bàng Bàng: "Hả?" Cô thật sự là biết đổi chủ đề.

An Nham cúi đầu nhìn đồng hồ một chút, khẽ ho một tiếng, tiếp tục vô sỉ: "Đã mười hai giờ rồi, có thể cho anh ở nhờ một đêm không? Anh chỉ cần một chỗ nằm là được rồi, mệt quá đi mất, đã một tuần anh không được ngủ ngon rồi."

Đêm đã rất khuya, ngoài cửa sổ có ánh sáng nhàn nhạt di động. Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn bàn trên giường Cố Bàng Bàng, trên người cô bọc kín chăn. An Nham ngủ ở bên ngoài, trên người là một cái ga trải giường khác.

Cố Bàng Bàng: "Ngủ ngon."

An Nham: "Ngủ ngon."

Hai người đều nhắm mắt lại, im lặng.

Cố Bàng Bén lén mở mắt, lập tức khẽ giật mình, An Nham nào có ngủ, đang nghiêng đầu nhìn chằm chằm cô đấy. Kì quái là anh dường như biến thành một người khác, khuôn mặt trở nên hơi mơ hồ, ánh mắt càng thêm sâu xa.

"Sao anh còn chưa ngủ?" Cô vừa lên tiếng, miệng đã bị chặn lại, là An Nham lấn người qua.

Cảnh đêm quá say mê, không khí trong phòng quá khô nóng. Cố Bàng Bàng không biết anh đã chui vào chăn mình từ lúc nào, cơ thể đàn ông trẻ

https://thuviensach.vn

tuổi, như một bức hoạ dịu dàng trong bóng đêm. Anh phủ kín cô, cúi đầu hôn, như si mê, say sưa. Áo ngủ của cô chẳng biết đã bị cởi ra từ lúc nào, tay anh giữ chặt hai trái mật đào, ngón tay thon dài trắng nõn thuộc về đàn ông chuyên dùng vi tính. Trong đầu Cố Bàng Bàng ong ong, hơi thở của An Nham cũng trở nên gấp gáp. Hai người mới nếm thử tình yêu, đều cảm giác được đắng chát và ngọt ngào, cũng cảm nhận được lúc này tinh thần và thể xác dâng trào, không thể chờ đợi mà chỉ muốn tìm một cửa ra. Trong thoáng chốc, cô nghe thấy An Nham nói bên tai: "Bàng Bàng, em hãy yên tâm với anh. Anh là cảnh sát, thời gian của anh rất ít, ở bên em cũng ít, nhưng anh...rất một lòng, nhiều năm như vậy anh chỉ có cảm giác với em, em ở bên anh, anh sẽ không bao giờ nhìn đến những cô gái khác."

Trong lòng Cố Bàng Bàng dâng lên sự ngọt ngào chua xót, ôm chặt anh, khẽ nói: "Em cũng vậy, An Nham, từ ngày nhìn thấy anh, em đã chả để người đàn ông nào vào mắt rồi."

Cảm giác mãnh liệt, kinh tâm động phách đồng thời bao vây bọn họ. An Nham từ từ thở phào, mang theo chút lo lắng run rẩy, hỏi: "Bàng Bàng, anh có thể chứ?"

Trước khi trải qua ngày hôm nay, Cố Bàng Bàng tuyệt đối không nghĩ tới mình sẽ giao cho người "bạn trai" mới gặp mấy lần này. Thế nhưng anh khiến cô quá rung động, còn cả sự thương tiếc dịu dàng không nói nên lời. Trong đầu cô trống rỗng, nhắm mắt lại, ôm cổ anh, thay cho câu trả lời.

Tuy nhiên khi tiến triển đến bước cuối cùng, hai chú chim mới yêu phát hiện ra một vấn đề quan trọng, không có áo mưa. Trên người anh không có, nhà cô tất nhiên cũng không. Khuôn mặt anh tuấn tú, đỏ ửng, vô cùng bình tĩnh ngồi dậy: "Anh đi mua."

"Vâng." Cô lấy chăn che kín người ngồi dậy, lúc này cô không muốn rời xa anh giây nào.

https://thuviensach.vn

Vì thế hai người cùng nhau xuống nhà, tìm một cửa hàng tiện lợi, cùng đỏ mặt, thuận lợi mua được. Nửa đêm gió thổi, hai người nắm tay đi về nhà cô. An Nham chợt mỉm cười, nói: "Anh cảm thấy mình sắp hạnh phúc chết rồi."

Cố Bàng Bàng ôm chặt cánh tay anh: "Em cũng thế."

Đương nhiên quá trình sau đó tiến hành vẫn hơi không được thuận lợi cho lắm. Vẫn là vấn đề kia, dù là trạch nam lớn tuổi, ngày tu thành chính quả khó tránh khỏi không giữ được, còn là lần đầu tiên nên kết thúc rất nhanh. Hơi nóng bao phủ trong chăn, An Nham ôm cơ thể mềm mại của Cố Bàng Bàng, đỏ mặt, nhìn ngoài cửa sổ, khàn giọng: "Vừa rồi anh hơi xúc động, không tính...Làm lại."

Tuy Cố Bàng Bàng vừa đau vừa sợ, nhưng nhìn thấy dáng vẻ vô cùng xấu hổ của anh, mỉm cười, duỗi hai tay ra, chạm vào mặt anh. Cô vô cùng mong muốn thời gian vĩnh viễn dừng lại vào lúc này, anh vĩnh viễn ôm lấy cô, ở bên cô.

Sáng hôm sau, Bạc Cận Ngôn ở Vân Nam phía xa, nhận được tin nhắn An Nham gửi tới. Bởi vì không nhìn thấy, di động của anh hiện tại cũng cài chế độ tự đọc. Sương sớm tràn ngập phòng, Bạc Cận Ngôn tựa vào giường, nghe thấy giọng nữ trong điện thoại máy móc đọc: "Lão đại, trở thành đàn ông là loại trải nghiệm như thế nào?"

Bạc Cận Ngôn hơi nhíu mày, nói với Giản Dao: "Đầu óc An Nham hỏng rồi sao? Chẳng lẽ cậu ta tự quảng cáo sự hư hỏng với anh?"

Giản Dao buồn cười, suy nghĩ, hiểu ra: "Đừng nói là cậu ấy và Cố Bàng Bàng..."

Bạc Cận Ngôn hiểu ra, sau đó khẽ a một tiếng, cầm lấy di động trả lời: "Tiếc thật, tôi cảm thấy trình độ và chiều sâu trải nghiệm của chúng ta khác biệt." Giản Dao khẽ đập bờ vai anh.

https://thuviensach.vn

An Nham nhanh chóng nhắn lại: "Shit!"

Bên đầu kia, An Nham ở Bắc Kinh xa xôi, trên mặt ửng đỏ mỉm cười, để di động xuống, nhìn cô gái mềm mại không xương còn nằm sấp trên ngực mình ngủ say. Anh cúi đầu xuống, khẽ hôn, vuốt tóc cô. Đêm qua sau khi bọn họ ôm nhau ngủ, cô nói cô không bao giờ cảm thấy cô đơn nữa, cũng không còn sợ hãi tương lai. Cô nói một mình ở Bắc Kinh cũng phải ra sức phấn đấu giống như bạn trai cảnh sát hình sự của cô, vì tương lai của bọn họ. Nghĩ tới đây, An Nham cảm thấy sự kích động xông lên đầu. Anh biết cuộc đời này sẽ không bao giờ còn có giây phút nào đắc ý như lúc này, không thể chờ đợi mà nghĩ tới tương lai thuộc về mình và cô bé này.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Khi Giản Dao tỉnh lại thì nhìn thấy khuôn mặt gầy bên cạnh.

Trời vẫn còn mờ mờ, ngoài cửa sổ dường như có hơi nước ngập tràn. Đây là một thành phố nhỏ ở Vân Nam, bọn họ đang trên đường đi. Trong khoảnh khắc yên lặng này, cô vươn tay chạm vào mặt anh.

Mấy năm trôi qua trong chớp mắt. Anh dường như không thay đổi gì, chỉ là gầy đi. Nhìn người bên cạnh yên tĩnh ngủ say, trong đầu cô nhớ tới Bạc tiên sinh bên ngoài cao ngạo lạnh lùng, bên trong dịu dàng đứng ở biệt thự trong núi kia, trong lòng hơi đau đớn...Ngón tay cô di chuyển dọc theo mặt anh, lông mày, mũi, xương gò má, cằm...đột nhiên anh bắt lấy, anh vẫn nhắm mắt, nói: "Em vẫn thích trêu chọc như vậy."

Giản Dao: "..." Bật cười để tay xuống, lại bị anh bắt lấy đưa đến bên môi hôn. Một lát sau, anh sờ gò má cô, hơi thở dài: "Em gầy đi rồi, vốn trước đó nơi này còn có thịt." Giản Dao cười không nói, tay đi vào trong chăn, sờ dọc theo cơ thể anh, đi đến phần bụng, cũng thở dài: "Xong rồi, chút cơ bụng anh vừa luyện được cũng không thấy đâu."

Bạc Cận Ngôn thoáng im lặng: "Đợi trở về...anh sẽ đi tập thể hình."

Giản Dao mỉm cười, để tay anh chạm vào bụng mình, nói: "Còn em bây giờ có cơ bắp rồi." Trước kia eo cô luôn mềm, hiện tại ngón tay Bạc Cận Ngôn sờ vào là đường cong. Anh chậc một tiếng, vẫn chưa thoả mãn, sờ một lúc lâu, giọng điệu khen ngợi khiến mặt Giản Dao đỏ rần.

https://thuviensach.vn

Trận chiến buổi sáng giữa hai vợ chồng, giữa hai thám tử thông minh lại cứng cỏi, làm ổ trên giường, sờ sờ đối phương, ôm đối phương, trò chuyện, trôi qua thật lâu.

Trời đã hoàn toàn sáng.

Giản Dao rửa mặt xong, cả người tỉnh táo, đi vào trong phòng khách. Bạc Cận Ngôn đứng bên chồng hồ sơ, như đang suy nghĩ gì đó. Giản Dao đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Kế hoạch của anh là gì?"

Bạc Cận Ngôn quay đầu, khuôn mặt dưới kinh râm lành lạnh như ngọc. Một tấm bản đồ kĩ càng từ từ trải rộng trước mặt hai người. Bạc Cận Ngôn nói: "Sau khi tổ vụ án đặc biệt gặp phải tập kích, cảnh sát vẫn không tìm thấy đám sát thủ mặt nạ kia. Tám tháng tiếp theo, lực lượng truy tìm dần ít đi, ít nhất nhìn bề ngoài không còn tích cực như trước. Ngoài ra, "Bạc Cận Ngôn" vẫn còn chưa gượng dậy nổi, mất tích không thấy tăm hơi. Anh ở thành phố Tuân tham gia những vụ án kia đều có độ bảo mật cao, chỉ có mấy người Thiệu Dũng biết được thân phận của anh, hơn nữa bọn họ tuyệt đối có thể tin tưởng, sẽ không để lộ ra ngoài."

Giản Dao gật đầu. Cho nên đây chính là một trong những kế hoạch của anh? Tất cả mọi người cho rằng thiên tài Bạc Cận Ngôn đã sa sút, căn bản không thể nào chịu được hai đả kích lớn mất đi đôi mắt và bạn thân. Anh cũng chưa quay lại tổ trọng án ở Bắc Kinh, trở về bên cạnh cô. Tuy nhiên trên thực tế, anh đã chống gậy đeo kính, lặng yên quay lại chiến trường rồi. Hơn nữa còn hồi phục rất tốt.

Trong đầu Giản Dao đột nhiên nhớ tới ngày gặp lại anh, Phương Thanh đã từng nói. Anh nói mắt mù vẫn còn có thể kiên trì phá án, cho dù là cảnh sát hình sự kiên cường nhất cũng khó mà làm được. Bạc Cận Ngôn kiên cường hơn bất kì ai khác.

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà tiến hành điều tra càng thêm cẩn thận giấu diếm hơn so với trước." Anh nói, "Hai tháng trước, bọn anh phát hiện tin tức có liên quan đến nhóm sát thủ mặt nạ."

Trong lòng Giản Dao chấn động: "Cái gì?"

Bạc Cận Ngôn sờ trong đống hồ sơ một lát, lấy ra một tập cho cô xem. Giản Dao vội vàng nhìn, ngẩn người. Đó là một vụ án xảy ra ở vùng biên giới phía xa, chính xác mà nói đã ở biên giới rồi. Một đám côn đồ giết chết một đám côn đồ khác. Số người chết hơn mười người. Giản Dao chú ý tới trong đó có bảy người bị chết do chém đầu. Pháp y giám định hung khí là búa.

"Tất cả manh mối có liên quan đến vụ án mặt nạ sát thủ năm đó, một năm qua An Nham đều bí mật điều tra." Bạc Cận Ngôn nói, "Cậu ta lấy được số liệu ADN, chứng minh đúng là hung thủ sử dụng búa, còn lưu lại ADN của nạn nhân của tổ chức sát thủ mặt nạ mười mấy năm trước ở Mỹ."

Giản Dao: "Nói cách khác..."

Khoé miệng Bạc Cận Ngôn lộ ra nụ cười mỉa mai: "Còn nữa, so với nước ngầm còn phải kín hơn? Sát thủ mặt nạ giấu mình bên trong một tổ chức tội phạm, tiếp tục giết người, chỉ là dùng một cách khác. Cho nên cảnh sát luôn không tìm thấy gã. Không ai nghĩ tới gã sẽ trà trộn vào trong một tổ chức xã hội đen vượt biên? Sát thủ liên hoàn cao quý cũng kết bạn với bọn côn đồ, hơn nữa còn thích thú. Có lẽ trong mắt gã, những tên tội phạm này cũng giống như con rối. Sắp xếp những thứ này cũng vô cùng tài tình, bởi vì ở biên giới có thể thuận lợi cho gã rời khỏi Trung Quốc bất cứ lúc nào."

Giản Dao hỏi: "Vậy gã...tại sao không dứt khoát rời khỏi Trung Quốc?"

Bạc Cận Ngôn im lặng một lát, nói: "Gã đánh bại chuyên gia tâm lý học tội phạm vĩ đại nhất đất nước này, nhiều cảnh sát được phái đi bắt gã mà

https://thuviensach.vn

không có kết quả. Nếu như anh là gã...thì anh không nỡ đi."

Giản Dao im lặng trong chớp mắt, lên tiếng: "Gã đâu có đánh bại được anh. Anh quang minh thẳng thắn, gã lợi dụng em và Tử Ngộ làm tổn thương anh. Cái này sao tính đánh bại?"

Bạc Cận Ngôn lại khẽ cười: "Giản Dao, ánh sáng và bóng tối trước nay chưa bao giờ công bằng. Ánh sáng ở nơi chúng ta có thể thấy được, nhưng bóng tối lại có thể đến được nơi ánh sáng không chạm vào. Nhưng mà em nói rất đúng, không ai có thể đánh bại anh. Bọn chúng đã gọi anh là King, vậy thì cả đời này anh sẽ là King khiến chúng sợ hãi."

Anh nói vô cùng bình tĩnh, hiển nhiên đây là suy nghĩ trong lòng anh, không trau chuốt chút nào. Trong lòng Giản Dao có dòng khí nóng kích động, cô nhìn khuôn mặt anh, muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ im lặng, đành nắm tay anh: "Vâng. Cận Ngôn, có mấy lời, có một số việc, chờ anh cảm thấy đến thời điểm thích hợp hãy nói với em. Em không hỏi, cũng không suy đoán nữa. Bởi vì em biết, sắp xếp của anh nhất định là tốt nhất. Anh có kế hoạch chu toàn của mình, em sẽ không làm phiền đến kế hoạch của anh. Em chỉ muốn đi bên anh, bảo vệ anh." Sau đó cô khẽ cười: "Anh là người đàn ông thông minh, thận trọng, sắc sảo nhất em từng biết, cho dù thế nào em cũng sẽ không giận anh, em sẽ chỉ tin tưởng anh."

Bạc Cận Ngôn: "Anh..." Mặt anh cứ thế đỏ lên, sau một lúc lâu, khẽ đáp: "Ừ."

Giản Dao định hỏi tiếp anh về tình tiết vụ án, thì anh lại đột ngột kéo cả người cô vào ngực, cúi đầu hôn vô cùng nhiệt tình, ngón tay vươn vào bên trong mái tóc đen của cô. Giản Dao bị anh hôn đến mức khẽ kêu lên, anh mới buông ra.

"Lần này chúng ta đi đến thành phố vùng biên là vì gì thế? Tại sao anh muốn đích thân đi?" Giản Dao lại hỏi.

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn đáp: "Nơi gã ẩn thân chính là ở tổ chức kia, gọi là "Phật Thủ", hiện tại cảnh sát cũng không thể nắm giữ được chứng cứ phạm tội và hang ổ của bọn chúng. Tuy nhiên đại đội trưởng cảnh sát địa phương Chu Thao gần đây nhận được một phần tài liệu ghi chép kĩ càng và manh mối quan trọng về tổ chức này. Thông qua liên lạc với cấp trên, anh đã hẹn với anh ta, anh ta sẽ đích thân giao cho anh, hơn nữa gặp mặt nói chuyện cho rõ ràng."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 100

Vì thế Giản Dao đã hiểu. Một là biên giới không thể so được với nội địa, còn nguy hiểm hơn. Thân phận vị đại đội trưởng kia nói không chừng cũng nhạy cảm, cần cực kì thận trọng. Hai là từ trong đám tội phạm có thể suy đoán ra được sát thủ mặt nạ, có lẽ cũng chỉ có bản thân Bạc Cận Ngôn làm được. Còn có thể gặp mặt nói chuyện với cảnh sát hình sự, không cần phải dựa vào tài liệu sách vở, sức quan sát và năng lực tư duy của Bạc Cận Ngôn có thể thông qua cuộc nói chuyện đào sâu thêm manh mối. Hơn nữa, người kiêu ngạo như Bạc Cận Ngôn, chuyện này gây ra vết thương quá lớn, anh cũng muốn tự tay bắt được tội phạm, báo thù cho Phó Tử Ngộ. Quả nhiên Bạc Cận Ngôn nói tiếp: "Chuyện này chỉ có anh làm được. Tổ chức "Phật Thủ" che giấu cực kì chặt chẽ, không thể lay chuyển. Sát thủ mặt nạ mang theo nanh vuốt của gã che giấu trong đó. Gã lại vô cùng giảo hoạt, một chút gió thổi cỏ lay cũng có khả năng làm gã bỏ trốn. Kẻ địch chúng ta phải đối phó không chỉ là một, mà tận hai phe. Song chúng ta chiếm ưu thế chính là sát thủ mặt nạ cho rằng anh đã hoàn toàn bị đánh bại, không có phòng bị. Bởi vậy, anh sẽ thu thập tất cả manh mối có thể lợi dụng, tìm hiểu nguồn gốc, tìm ra nơi ở của bọn chúng, điều tra rõ thân phận của bọn chúng. Trước đó sẽ giấu diếm bất cứ thứ gì kinh động đến chúng. Mỗi bước ở phía sau đều có rất nhiều cảnh sát phối hợp với anh. Đến bước cuối cùng, anh sẽ kết hợp với Chu Thao, phát động tổng tấn công, hốt gọn một mẻ Phật Thủ, đồng thời bắt được sát thủ mặt nạ, để cho gã không thể trốn được. Đây chính là toàn bộ kế hoạch của anh."

Giản Dao nắm tay anh, ngẩng đầu nhìn anh: "Đây không phải là chiến đấu với phần tử tội phạm, mà là chiến tranh..."

https://thuviensach.vn

Anh mỉm cười: "Ừ, đây là cuộc chiến tranh thuộc về chúng ta."

Chỉ là khi Giản Dao nghĩ đến toàn bộ kế hoạch này, cuối cùng vẫn không yên lòng, lại dặn dò: "Nhưng mà anh phải đồng ý với em một chuyện, không bao giờ để cho bản thân xông lên phía trước."

Bạc Cận Ngôn lại đáp: "Anh đương nhiên sẽ không tự xông lên, đối phó với tổ chức tội phạm cần rất nhiều cảnh sát, sao anh làm chuyện ngu ngốc chứ?"

Giản Dao nghĩ lại cũng đúng, nghĩ đến năm đó đối phó với tên hoa tươi ăn thịt người, tình hình cũng không khác gì so với hôm nay, Bạc Cận Ngôn cũng là lập ra toàn bộ kế hoạch, lừa dối, anh chỉ huy thâm nhập sâu vào hang hổ, thuỷ bộ, không binh đều nghe theo sự điều khiển, cuối cùng hốt gọn căn cứ tội phạm và tên hoa tươi ăn thịt người. Cận Ngôn của cô, bụng dạ đen tối cũng rất đáng sợ, thao túng toàn cục, thận trọng từng bước. Nghĩ tới đây, cô thoáng yên tâm. Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ cảm thấy con đường phía trước dường như cũng chẳng còn gập ghềnh nữa. Đợi bắt được sát thủ mặt nạ, bọn họ thực sự có thể trở về nhà rồi.

Một lát sau, Giản Dao đi xuống dưới lấy điểm tâm, chỉ còn lại mình Bạc Cận Ngôn ngồi bên cạnh rừng cây, hồ nước ngoài khách sạn. Trong thành phố nhỏ vắng vẻ này, lại có khách sạn mang phong cách lịch sự tao nhã như vậy, tên là "Tiệm Vong", là Giản Dao đặt ở trên mạng. Lúc này, Bạc Cận Ngôn yên tĩnh ngồi bên hồ nước mênh mông, trước mặt là hơi nước mây khói mịt mù. Anh ngồi một lúc. Tình cảnh này khiến anh nghĩ tới mấy năm trước, ở bờ sông biệt thự quê nhà thành phố Đồng, anh và Phó Tử Ngộ cũng ngồi bên mép nước thế này, câu cá, uống rượu, nói chuyện phiếm.

Bạc Cận Ngôn đương nhiên là người theo thuyết vô thần, nhưng lúc này anh lại dường như cảm thấy bên cạnh có thêm một người. Phó Tử Ngộ vẫn ngồi cạnh anh, nụ cười trên mặt dịu dàng ân cần, không hề thay đổi. Bạc

https://thuviensach.vn

Cận Ngôn đưa tay chạm vào kính râm trên sống mũi, cứ im lặng ngồi thật lâu như vậy, sau đó khoé miệng lộ ra nụ cười lạnh như băng.

Bởi vì xe chạy đến thành phố gần biên giới là vào buổi trưa, sau khi ăn sáng xong, Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đi ra ngoài một vòng, chủ yếu là mua sắm quần áo. Giản Dao khá bình thường, Bạc Cận Ngôn dù không mặc âu phục, nhưng áo polo hoàn mỹ, quần âu, vẫn là quá chói mắt ở thành phố vắng vẻ này.

Thành phố nhỏ chỉ có lẻ tẻ mấy cửa hàng, cũng không quá chênh lệch. Giản Dao chọn cho mình bộ quần áo, rồi chọn cho Bạc Cận Ngôn áo khoác và quần đơn giản thoải mái, còn cả giày thích hợp đi việt dã, leo núi. Nhìn hai người giống như là đôi tình nhân đi du lịch bụi. Trên mặt anh còn đeo kính râm, nếu người ngoài nhìn không kĩ, cũng không thấy gì khác thường. Chỉ là khi Giản Dao nhìn anh như vậy, cảm thấy trong lòng hơi mềm mại, nắm tay anh đi về khách sạn, không nói lời nào. Bạc Cận Ngôn hỏi: "Sao vậy?"

Cô nên trả lời thế nào đây? Cô thấp giọng: "Anh chịu khổ rồi."

Anh lại đáp: "Em chọn quần áo sao khiến anh chịu khổ chứ? Luôn vô cùng tốt."

Giản Dao không nhịn được bật cười.

Buổi chiều một chiếc xe buýt rời khỏi thành phố đi về phía tây nam. Đường núi dốc đứng, tràn ngập mây mù. Trong xe rất hẹp, cũng rất yên tĩnh. Không phải mùa du lịch, trên xe cũng chỉ có mấy người. Giản Dao ngồi gần cửa sổ, dựa vào vai Bạc Cận Ngôn, từ từ nhắm mắt lại, cảm giác được tay anh nghịch tóc cô, giống như hồi trước. Rõ ràng sắp bước vào đầm rồng hang hổ, nhưng trong lòng cô lại yên tĩnh như rừng núi này.

Đột nhiên có một chuyện nhỏ xảy ra.

https://thuviensach.vn

Cậu bé ngồi ghế bên cạnh không chịu yên, ngồi một lúc lại bò đi khắp nơi, cha mẹ cũng không để ý, dường như đã quen với chuyện này rồi. Trong tay cậu bé cầm một chiếc máy bay đồ chơi giá rẻ, chạm vào chân Bạc Cận Ngôn. Cậu bé xoay người lại nhặt, ngẩng đầu nhìn thấy kính râm trên mặt Bạc Cận Ngôn. Cậu bé nhạy cảm hơn so với người lớn, ngẩn người một lúc, sau đó lớn tiếng nói: "A! Ở đây có một người mù! Chú ấy là người mù!"

Cậu bé vừa nói vậy, trong xe chỉ có mấy người đều quay đầu nhìn về phía Bạc Cận Ngôn. Khuôn mặt, khí chất anh vốn xuất chúng, người nào nhìn thấy cũng phải nhìn thêm mấy lần. Giản Dao mở mắt ra, nhìn cậu bé, đột nhiên cũng không biết làm thế nào. Ai ngờ đột nhiên Bạc Cận Ngôn lên tiếng: "Mù ư? Cậu bé, cơ thể của cháu cao khoảng tầm 115-120 cm, trong tay cầm đồ chơi bằng nhựa, món đồ chơi ấy cách chân trái chú 5 cm. Buổi trưa cháu cơm chiên thịt dê, rất no bụng. Lần này cháu đi thăm ông bà ngoại với cha mẹ. Chú nói đúng không?"

Cậu bé: "..."

Mọi người trên xe: "..."

"Tiểu Long, lại đây!" Cha mẹ cậu bé rõ ràng bị hoảng sợ, kéo lấy cậu bé về, ôm chặt, không nhìn về phía Bạc Cận Ngôn nữa. Hành khách bên cạnh cũng xao xao bàn tán về "quái nhân" này.

Bạc Cận Ngôn khẽ a một tiếng. Giản Dao vốn đầu đầy vạch đen, nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của anh bên cạnh, đột nhiên trong lòng thả lỏng, cũng cười.

Này, chỉ là đứa bé thôi đấy, anh biết không?

Người này, cho dù trải qua nhiều trắc trở, tính cách vẫn chả thay đổi tí nào. Anh dần dần trở về dáng vẻ cô quen thuộc, cho dù hiện tại đôi mắt anh tối mịt không thấy rõ màu sắc.

https://thuviensach.vn

Sau khi đã làm rối bầu không khí trong xe, Bạc Cận Ngôn lại cảm thấy thư thái, nhắm mắt tựa vào ghế, còn để đầu Giản Dao tiếp tục tựa vào vai. Giản Dao nhìn mọi người vẫn còn xì xào bàn tán, khuôn mặt đầy nghi ngờ của cha mẹ cậu bé, trong lòng bật cười, sau đó lên tiếng: "Xin lỗi, anh ấy không phải cố ý doạ cháu bé đâu. Anh ấy thực ra...là thầy tướng số đấy."

Mọi người: "À..."

Bạc Cận Ngôn khẽ giật mình, tay lại bị Giản Dao nắm chặt. Anh yên lặng một lát, nhéo một cái lên đùi cô, Giản Dao bị đau, thấp giọng ghé vào tai anh cầu xin tha thứ: "Trước đó không phải cũng có người đoán như vậy sao? Em cũng chỉ là làm theo linh cảm..."

Sau đó trong xe lại yên tĩnh, khi dân địa phương nhìn Bạc Cận Ngôn, trong mắt lộ thêm chút kính sợ.

Chạng vạng tối, xe dừng lại. Giản Dao dẫn Bạc Cận Ngôn xuống xe, đã đến thị trấn nhỏ vùng biên núi non trùng điệp, nơi gần nhất với thiên đường trong truyền thuyết.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 101

Thành phố này tương đối yên tĩnh, mưa phùn ướt nhẹp mái hiên và đường đá, người đi đường không nhiều lắm, ăn mặc phần lớn mộc mạc mà lỗi thời. Trời xanh thẳm, núi cũng một màu xanh lá. Giản Dao đi trong đó, nhất thời cảm thấy đủ để quên đi tất cả nguy hiểm và nhiệm vụ, cuộc sống bình tĩnh yên ổn như vậy.

Cô mặc bộ đồ thể thao, không mang ô, lưng đeo ba lô, dường như tuỳ tiện đi vào trong một quán cà phê duy nhất ở góc đường. Ở đây cũng không có khách mấy, cô tìm vị trí gần cửa sổ. Một lát sau nhân viên phục vụ mới ra đón tiếp, thái độ ôn hoà, đưa thực đơn cho cô. Cô chọn ly cà phê, sau đó nhìn mưa ngoài cửa sổ.

Lúc này là buổi trưa, trong tiệm vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng máy cà phê chuyển động, còn có tiếng nhạc êm dịu. Hai nhân viên đang không ngừng lau bàn. Chủ tiệm là một người đàn ông trung niên, đeo kính mắt ngồi sau quầy bar, ngẩng đầu liếc Giản Dao rồi lại cúi đầu tiếp tục đọc báo.

Giản Dao uống cà phê, hương vị không được tốt lắm. Đợi khoảng mười phút, hai người đàn ông lạ đi vào. Một người trong đó tầm khoảng ba lăm, ba sáu, dáng cao, ăn mặc áo phông và áo khoác đơn giản, lông mày lưỡi mác, còn đeo kính, dáng vẻ điềm đạm. Người khác hơn hai mươi tuổi, tướng mạo bình thường, dáng vẻ lạnh lùng im lặng.

Người đàn ông hơn ba mươi tuổi nhìn Giản Dao, nói với người trẻ tuổi: "Tôi muốn cà phê trên tấm biển, không đường."

https://thuviensach.vn

Người trẻ tuổi gật đầu một cái, đi về phía quầy bar. Người đàn ông cười đi về phía Giản Dao, ngồi xuống đối diện cô, thấp giọng hỏi: "Jenny? Người bạn đến từ Bắc Kinh?"

Thân phận của anh ta nhạy cảm, Giản Dao cũng chưa từng xem hình anh ta, nhưng anh ta đã xem ảnh cô rồi. Giản Dao quan sát dáng người anh ta, bàn tay đặc biệt, xác nhận đúng là cảnh sát hình sự, cô mỉm cười: "Anh Thao?"

Chu Thao gật đầu, ngồi xuống, nụ cười trên mặt chân thành, nhìn như hai người bạn lâu ngày không gặp. Giản Dao không khỏi cảm thán trong lòng, cảnh sát bên này cũng thật khác biệt. Cô gặp đội trưởng cảnh sát hình sự, phần lớn đều là cường tráng, cương quyết, người bình thường thấy đều hơi kính sợ, nhưng cảnh sát sống trong khu vực nguy hiểm nhất này lại có khuôn mặt cười giống như Phật, không biết nhìn qua chỉ cảm thấy anh ta là người làm ăn nhỏ, hoặc là dân làm thuê trung thực, nào ai nghĩ đến là đại đội trưởng hung thần ác sát, khiến cho đám bắt cóc nghe tin đã sợ mất mặt? Có thể thấy người này có lòng dạ và tính nguỵ trang thế nào. Mặt khác, Giản Dao còn ngửi thấy mùi máu tươi phả ra từ trên người Chu Thao. Không biết có phải ở lâu bên Bạc Cận Ngôn, hiện tại mũi cô cũng trở nên nhạy hơn trước kia.

"Anh bị thương à?" Cô khẽ hỏi, giọng nhỏ đến mức chỉ có hai người nghe thấy.

Chu Thao hơi nhướn mày: "Chuyện này mà chuyên gia tâm lý tội phạm cũng nhìn ra được?"

Giản Dao chỉ cười không nói. Tuy là lần đầu gặp mặt, mới nói mấy câu, nhưng bởi vì cùng chung một chiến tuyến, trong lòng cả hai đều có tình cảm ấm áp.

https://thuviensach.vn

"Mấy hôm trước đấu một trận với đám tội phạm thanh niên." Chu Thao thấp giọng đáp, "Bị thương một chút."

"Vất vả rồi." Giản Dao chân thành nói. Nói là vết thương nhỏ, nhưng anh ta thỉnh thoảng khẽ chau lông mày, tất nhiên là không hề nhẹ rồi.

Chu Thao hỏi: "Anh ấy đâu?"

Đôi mắt Giản Dao quét một vòng quanh, đáp: "Không bằng uống xong ly cà phê này rồi đi gặp?"

Ngón tay Chu Thao khẽ gõ trên bàn, thực sự như đang cân nhắc gì đó trong lòng, đáp: "Được."

Cấp dưới của anh ta cũng ngồi xuống bên cạnh, cảnh sát hình sự trẻ tuổi mặc dù im lặng như khối thiếc, song Chu Thao lại là người hay nói ôn hoà, không hề nhắc thêm gì nữa, chỉ cao giọng trò chuyện với Giản Dao về phong thổ địa phương, bầu không khí vô cùng hoà hợp.

Lúc này, một nhân viên bưng cà phê đến. Chu Thao nhấp một ngụm, nhíu mày hỏi: "Sao mùi vị này khó uống vậy?"

Người nhân viên lập tức cười: "Cà phê trên tấm biển chính là hương vị như vậy, nếu không tôi thêm chút đường cho anh nhé?"

Giản Dao liếc người nhân viên, ánh mắt dừng trên tay và cổ người đó, rồi thu lại. Chu Thao hất tay: "Thôi uống tạm, không cần đâu. Tóm lại là cà phê trong tiệm các vị không tốt chút nào."

Giản Dao từ từ nhấp cà phê, nghe thấy bên ngoài mưa đã tạnh, trên đường rất yên tĩnh, gần như không có chút tiếng động nào. Tim cô dần đập nhanh hơn.

https://thuviensach.vn

Cô đối mặt với không ít tội phạm, từng một mình đối diện với tên hoa tươi ăn thịt người vô cùng hung ác, trước đó không lâu còn tự tay bắt tên sát thủ biến thái Trần Cẩn. Tuy nhiên những thứ kia không giống như ở vùng biên giới. Cho dù là Tạ Hàm năm đó cũng phải che giấu mình trong đám người, không dám để lộ thân phận. Nếu không cảnh sát sẽ lao tới, thiết lập vòng vây bắt. Cho dù là bất cứ tên tội phạm nào cũng không dám chính diện chống lại lực lượng cảnh sát. Nhưng ở vùng này, cô không hề quen thuộc, tất cả chỉ là lời đồn và người khác miêu tả, chỉ biết chấp pháp ở chỗ này nguy hiểm hơn bất kì chỗ nào, bởi vì tội phạm không chỉ là người Châu Á, còn có tập đoàn tội phạm nước khác, thậm chí còn võ trang chống lại chính phủ nước họ, coi trời bằng vung.

Kể cả lần gặp mặt này của bọn họ và Chu Thao. Vốn hẹn hai ngày trước ở Cục cảnh sát, nhưng Chu Thao không thể đến đúng hẹn. Để cẩn thận đạt được mục đích, Bạc Cận Ngôn cũng không lộ diện trước mắt cảnh sát. Cho đến hôm nay hai bên mới liên lạc lại, biết được mấy hôm trước Chu Thao vây bắt phần tử tội phạm bị thương. Chu Thao đổi địa điểm thành quán cà phê bình thường này, không biết có phải cũng cân nhắc từ tính an toàn không?

Tuy nhiên bởi vì nơi này vô cùng nguy hiểm, Giản Dao càng thêm thận trọng, thuyết phục Bạc Cận Ngôn, xin cấp trên điều động hai đặc công, hôm nay cũng sẽ đến đây, bắt đầu bảo vệ bọn họ. Nhiều người quá cũng không được, hiện tại bọn họ hành động từ một nơi bí mật gần đó. Nhiều người dễ dàng để lộ thân phận, dẫn tới nguy hiểm. Song hiện tại hai đặc công vẫn còn chưa tới.

Giản Dao quyết định, cũng đã chuẩn bị sẽ rút súng ngắn từ trong eo ra bất cứ lúc nào. Còn Chu Thao sau khi uống mấy ngụm cà phê thì đặt ly xuống, châm thuốc bắt đầu hút. Anh ta đã làm cảnh sát gần hai mươi năm, sinh hoạt ở vùng biên giới cũng được mười năm. Gian nan, khốn khó trong đó, kích động và bi thương, là những thứ người ngoài không thể nào biết

https://thuviensach.vn

được. Bản lĩnh của anh ta đã phá tan được ba tổ chức tội phạm lớn, tổ chức nhỏ thì vô số kể. Tiêu diệt một tổ chức tội phạm lớn khó thế nào ư, quả thực giống như đạp đổ một toà nhà đầy mũi nhọn, cần chuẩn bị kĩ càng tốn sức, nghĩ kĩ, cần đề phòng mấy năm. Hơn nữa chỉ cần không cẩn thận sẽ có cảnh sát hi sinh. Đã nhiều năm như vậy rồi, lòng anh ta cũng trở nên nguội lạnh, nhưng sâu trong đáy lòng anh ta vẫn còn tràn đầy nhiệt huyết.

Phật Thủ là tổ chức phát triển nhất những năm gần đây, hơn nữa khó có thể rung chuyển ở vùng Tây Nam này, ẩn hình thống trị nhiều năm. Đương nhiên mấy năm nay Chu Thao cũng đã gây ra một ít đả kích nặng cho Phật Thủ, hai bên đều có thương vong. Thủ lĩnh của Phật Thủ cũng không phải là kẻ biết thoả mãn. Tuy nhiên muốn nhổ tận gốc vẫn còn thiếu mồi lửa. Ngay khi có cơ hội, Chu Thao thông qua con đường ngầm lấy được một phần tài liệu có liên quan đến tổ chức Phật Thủ. Chuyện này có tác dụng cực lớn với công việc của anh ta, đúng lúc này Bạc Cận Ngôn thông qua cấp trên, lấy được liên lạc với anh ta. Chuyện về Bạc Cận Ngôn, Chu Thao cũng đã nghe qua, cũng tiết lộ tin tức cho mấy tâm phúc. Đối với việc Bạc Cận Ngô đến, Chu Thao hoan nghênh, bởi vì nó tượng trưng cho cấp trên đã quyết định muốn chơi lớn, ra tay với Phật Thủ! Tâm nguyện nhiều năm của anh ta sắp hoàn thành!

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Chỉ là không ngờ tới khi chuyện lớn sắp khởi động lại xảy ra sự cố. Mấy hôm trước, phục kích bắt được một tổ chức nhỏ, để lộ tiếng gió, mấy cảnh sát hình sự bị thương, tên thủ lĩnh "Tiếu Diện Xà" chạy thoát, Chu Thao cũng bị thương. Sự việc ngoài ý muốn này khiến Chu Thao cảnh giác hơn, vì thế anh ta đổi thành quán cà phê này, song không nghĩ tới hôm nay lại xảy ra tình huống như vậy.

Chu Thao dập tắt tàn thuốc: "Chúng ta vừa đi vừa nói." Rút ra tiền mặt đặt lên bàn.

Giản Dao gật đầu. Ba người nhanh chóng rời khỏi quán cà phê. Thành phố cũ nhà ở thấp bé liền nhau, bên cạnh là mấy quán ăn nhỏ, lúc này là giữa trưa tiêu điều không có người. Chu Thao thấp giọng hỏi: "Anh ấy ở đâu?"

Giản Dao nói: "Đi theo tôi." Dắt bọn họ đi một đoạn, đến một quán ăn. Trong quán không có ai, Giản Dao dẫn bọn họ đi thẳng lên tầng.

Sau lưng, con phố dài, mưa tạnh đường ẩm ướt, bóng người loé lên.

Khi lên cầu thang, Chu Thao hạ giọng: "Ba người kia là người của cô?"

Giản Dao đáp: "Đương nhiên không phải."

Chu Thao và cấp dưới trao đổi ánh mắt, sau đó thoáng cười: "Vậy thì phải bắt rùa trong hũ rồi." Giản Dao thấy hai người họ trầm ổn khoẻ mạnh, trong lòng cũng có thêm khí khái, đáp: "Được."

https://thuviensach.vn

Quán ăn này cũng là do dân địa phương mở, Giản Dao đã sớm trả tiền bao, nhanh chóng đến căn phòng đơn sơ, Giản Dao gõ cửa ba cái, sau đó đẩy ra. Ánh mặt trời tản mác từ cửa sổ chiếu vào, bên ngoài là nóc nhà thành cổ tầng tầng lớp lớp. Bạc Cận Ngôn yên vị ngồi bên cạnh bàn, trong tay cầm cốc trà xanh, nghe thấy tiếng động, chỉ hơi ngẩng đầu, sau đó cau mày, hỏi: "Có người đi theo mọi người?"

Giản Dao đáp: "Vâng, làm sao anh biết?"

Bạc Cận Ngôn đặt cốc trà xuống, đứng dậy, tuỳ ý dắt cô đi về phía góc tường, đồng thời nói: "Nghe tiếng bước chân mọi người không ổn lắm."

Đây cũng là lần đầu tiên Chu Thao nhìn thấy tình hình của giáo sư Bạc Cận Ngôn tiếng tăm lừng lẫy. Tuy là người mù, nhưng khí chất trong suốt tựa như châu ngọc. Rõ ràng là thời điểm nguy hiểm, anh lại không hề bối rối, thấp giọng trò chuyện với vợ, lộ ra sự thân mật quen thuộc. Sau đó chủ động tránh né che dấu, tránh mang đến phiền phức cho bọn họ. Chu Thao nhìn hai người bọn họ, nhưng không kịp trao đổi, đành thấp giọng: "Giáo sư Bạc, giải quyết hết đám hàng này trước đã rồi nói chuyện với anh sau."

Bạc Cận Ngôn được vợ nghiêm túc bảo hộ sau lưng, vẻ mặt lạnh nhạt, chỉ mỉm cười: "Được, đội trưởng Chu." Cuối cùng lại thêm một câu: "Ngưỡng mộ đã lâu."

Chu Thao và Giản Dao đều mỉm cười.

Tiếng bước chân còn chưa đến.

Chu Thao trầm ổn ung dung, còn thấp giọng hỏi Giản Dao: "Cô làm sao thấy được?"

Giản Dao đáp: "Vẻ mặt của bọn họ không đúng lắm, quá yên tĩnh, cũng không trao đổi bất kì ánh mắt nào, không giống nhân viên cửa hàng bình

https://thuviensach.vn

thường. Hơn nữa quan sát tay của bọn họ, cũng không phải là của nhân viên quán cà phê."

Chu Thao gật đầu: "Hơn nữa bọn họ pha cà phê khó uống như vậy. Cà phê đắt như thế, tôi mới chỉ bỏ tiền uống một lần năm trước, hương vị rất ngon, kí ức vẫn còn mới mẻ."

Giản Dao mỉm cười.

"Một lát nữa sẽ có chi viện đến sao?" Cuối cùng Chu Thao nhỏ giọng hỏi, "Hay là chỉ có hai người tới?"

Giản Dao đáp: "Sẽ có hai đặc công đến từ Côn Minh hỗ trợ công việc cho chúng tôi."

Chu Thao: "Rất tốt."

Lúc này ngoài cầu thang phát ra tiếng động rất nhỏ. Bọn chúng đang lên. Mọi người không lên tiếng, giữ sức chờ.

Lúc này ánh mắt Chu Thao sắc bén như sói, cầm lấy bộ bát đũa sứ trên bàn, ném xoảng một tiếng vào cửa sổ, tiếng vỡ chói tai phát ra, còn có tiếng vỡ cửa sổ. Trong lòng Giản Dao đếm ngược "3,2,1!" Quả nhiên nghe thấy cửa phòng bị người tông ra, đối phương thiếu kiên nhẫn vọt vào.

Ba phút sau.

Bạc Cận Ngôn và Chu Thao đã ngồi xuống uống trà, ba tên kia bị cấp dưới của Chu Thao và Giản Dao trói ở một bên, đánh đến choáng váng. Người cảnh sát hình sự trẻ tuổi tiêu diệt hai tên, Giản Dao chỉ kịp tiêu diệt một. Cô không khỏi cảm khái, cảnh sát bên này ra tay độc hơn so với nội địa.

https://thuviensach.vn

"Giáo sư, anh định làm thế nào để truy ra nơi ở của bọn chúng và thành viên nòng cốt?" Chu Thao hỏi.

Bạc Cận Ngôn thản nhiên đáp: "Suy luận."

Chu Thao nhấp ngụm trà: "Thứ cho tôi nói thẳng, cấp trên bảo tôi giao tài liệu cho anh, hơn nữa toàn lực phối hợp điều tra với anh, nhưng mà tội phạm ở biên giới không giống với nội địa, vô cùng nguy hiểm, liên quan cũng rất lơn. Tôi làm sao có thể tin tưởng anh làm được?"

Bạc Cận Ngôn im lặng trong chớp mắt. Khác với lúc trước, sự nghi vấn của Chu Thao sẽ hứng lấy tiếng cười nhạo của anh, nhưng bây giờ Giản Dao biết rõ anh đã khác. Anh biết rõ mình muốn làm gì, hơn nữa đã học được cách thu lại mũi nhọn.

Bạc Cận Ngôn đáp: "Bất cứ nghi phạm nào, chỉ cần có tung tích đều có thể tìm ra. Trong lĩnh vực hình trinh truyền thống của các anh gọi là lần theo dấu vết. Trong lĩnh vực tâm lý học tội phạm là địa lý học. Đặc điểm phân bố địa điểm bọn chúng xuất hiện, nhiều lần bọn chúng phạm tội dùng tuyến đường nào làm trung tâm, tội phạm đặc biệt thích đường nhỏ, những lựa chọn này đều thể hiện đặc điểm tâm lý...Những thứ này đối với tôi mà nói chỉ là một phương trình phức tạp. Anh có thể cung cấp cho tôi càng nhiều tin tức thì tôi có thể càng nhanh chóng giải ra đáp án. Kể cả bố trí nhân vật trong tổ chức và thân phận, như là tận mắt chứng kiến."

Có cái gọi là cách nhìn người trong nghề, lời của Bạc Cận Ngôn nói ra, Chu Thao nghe xong đã hiểu, thậm chí trong lòng còn có chút kích động. Anh ta gật đầu: "Được, tôi hiểu rồi. Tôi sẽ dốc sức phối hợp với anh, bố trí tốt bàn cờ, sau đó thu lưới."

Bạc Cận Ngôn mỉm cười.

"Đội trưởng Chu, ba người này là thế nào?" Giản Dao hỏi.

https://thuviensach.vn

Chu Thao thoáng nhíu mày: "Xin lỗi. Có khả năng là có liên quan đến tổ chức tôi để chạy trốn mấy hôm trước, thủ lĩnh gọi là Tiếu Diện Xà đang lẩn trốn. Tuy là tổ chức nhỏ, nhưng cũng là nhân vật hung ác, khôn khéo, luôn giấu mặt thật, gần như chưa từng có ai thấy hắn, không biết rốt cuộc hắn là nam hay nữ. Nghe nói cũng có chút làm ăn liên quan đến Phật Thủ, nhưng không phải là người của Phật Thủ. Người này có đường riêng, một ít tin tức để lộ đến tai hắn. Sau khi trở về tôi sẽ lập tức nghiêm khắc điều tra, xem trong đội ngũ phải chăng có nội ứng của Tiếu Diện Xà, bắt được nghiêm trị không tha. Hiện tại tổ chức của hắn đã bị đánh tan tác, có lẽ cũng là chó cùng rứt giậu, hôm nay tám phần ra mặt là muốn tiêu diệt tôi."

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đều im lặng. Sự phức tạp và trình độ hung hãn của tổ chức tội phạm vùng biên giới là những thứ trước kia họ chưa từng biết. Chu Thao định móc một túi tài liệu trong ngực ra thì đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa. Tay anh ta lại thu về.

"Có lẽ là đặc công đến." Giản Dao nói. Cô đi ra cửa, nhìn qua mắt mèo, thấy hai người đàn ông tinh anh trẻ tuổi mặc áo jacket màu đen, đứng bên ngoài, dáng vẻ bình tĩnh nghiêm túc.

Giản Dao gật đầu với Chu Thao, mở cửa, nhưng chỉ mở một chút. Dù sao cô không nghĩ tới mới đến ngày đầu tiên đã gặp phải kẻ xấu, suýt chút nữa xảy ra sơ suất, cho nên tất nhiên phải cẩn thận hơn.

Cô nhìn hai người kia: "Hai người là?"

Hai người kia đáp: "Đặc công bộ phận hành động Côn Tây, đến phối hợp hành động với hai người." Nói xong lấy ra hai tờ giấy chứng nhận. Giản Dao nhận lấy thấy không sai, yên lòng mở cửa.

Hai người đặc công đi vào nhìn thấy tình hình trong phòng cũng sửng sốt. Bọn họ phản ứng nhanh chóng, dường như cho thấy tính cảnh giác của đặc công, nhìn chằm chằm ba tên bị bắt làm tù binh.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Photos: Bạc Cận Ngôn Và Giản Dao In My Imagination

Khi nhìn những bức ảnh này, mình nghĩ ngay đến Bạc Cận Ngôn và Giản Dao. Bởi với mình, Giản Dao có hình tượng ngoài dịu dàng mong manh, nhưng ẩn sâu bên trong lại có nội lực mạnh mẽ, có nhu có cương. Còn Bạc Cận Ngôn thì hơi cô đơn, phong trần...

Tất nhiên đây chỉ là cảm nhận của mình thôi, bởi vốn dĩ khi đọc truyện chúng ta đều tưởng tượng trong đầu một hình tượng riêng rồi ^^

Dù sao thì những bức ảnh này cũng rất đẹp, mọi người cùng thưởng thức nhé :)

10/02/2018

Regards,

Jane.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 103

Giản Dao giới thiệu: "Tôi là Giản Dao, thuộc tổ vụ án đặc biệt ở Bắc Kinh. Vị này chính là giáo sư Bạc. Sau này xin nhờ vào hai vị phối hợp công việc với chúng tôi." Cô cũng không giới thiệu thân phận Chu Thao.

Anh ta chỉ gẩy tàn thuốc, híp mắt gật đầu với bọn họ.

Hai đặc công cùng đáp: "Vâng." Rồi đứng sang bên cạnh.

Mở màn hành động lần này xem như đã chính thức kéo ra rồi. Chu Thao lại móc túi tài liệu từ trong lồng ngực ra, thấp giọng: "Bảo vệ cho tốt." Giản Dao nhận lấy, bỏ vào túi tài liệu mang theo người.

"Trước tiên mang nghi phạm ra ngoài đã." Chu Thao nói với cấp dưới.

Giản Dao cũng nói với hai đặc công: "Hai người ra ngoài trước đi." Tiếp đó, Chu Thao và Bạc Cận Ngôn bàn bạc chuyện bí mật, nói kĩ càng về tình hình của tổ chức "Phật Thủ".

Tiếng mọi người vọng ra ngoài, đúng lúc này, Bạc Cận Ngôn đột nhiên mở miệng: "Đội trưởng Trương bên bộ phận hành động của các cậu gần đây thế nào?"

Hai đặc công dừng bước, trong đó một người tuổi có vẻ lớn hơn quay đầu nói: "Giáo sư Bạc, anh hỏi kì quái thế, bộ phận hành động của chúng tôi chỉ có đội trưởng Mã, làm gì có đội trưởng Trương." Người còn lại cũng cười gật đầu.

https://thuviensach.vn

Chu Thao híp mắt, từ từ bỏ điếu thuốc ra, đột nhiên ném thuốc lá đi, thò tay rút súng. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, động tác của hai gã "đặc công" cũng cực nhanh, rút súng bắn trả. Tuy nhiên chuyện bi thảm đã xảy ra. Người cấp dưới của Chu Thao, bởi vì áp giải ba tên tội phạm đi trước, không quay đầu lại, cho nên cũng không phát hiện ra biến cố sau lưng. Viên đạn của một gã "đặc công" bắn về phía sau lưng anh ta. Chu Thao hô to một tiếng: "Nằm xuống!" Nhưng đã không còn kịp.

Người cấp dưới phản ứng cũng nhanh, nằm xuống, nhưng viên đạn vẫn trúng bụng anh ta, anh ta ngã xuống mặt đất, xem ra bị thương nặng không thể động đậy.

Giản Dao giữ Bạc Cận Ngôn, rút súng ra bắn. Tuy cô đã đi theo Phương Thanh anh dũng "học nghề" một năm, nhưng kinh nghiệm thực chiến đối mặt với tội phạm vẫn còn ít, lại còn bảo vệ Bạc Cận Ngôn, nên rút súng ra vẫn chậm.

"Đoàng" một tiếng, viên đạn của Chu Thao đã bắn trúng một người trong đó, nhưng viên đạn của tên còn lại cũng bắn về phía họ. Cơ thể Chu Thao bổ nhào về phía trước, ngăn trước mặt Giản Dao và Bạc Cận Ngôn, rên lên một tiếng. Giản Dao hô lên: "Đội trưởng Chu!" Cô buông Bạc Cận Ngôn ra, giơ súng bắn. Sau đó đỡ lấy Chu Thao trúng đạn.

Một giây trước Chu Thao vẫn còn tao nhã, lúc này sắc mặt tái nhợt mắt mở lớn: "Mau đi đi! Tài liệu...không thể rơi vào trong tay bọn chúng..."

Giản Dao vội ngẩng đầu, đã thấy bóng người loé lên, hoá ra là người nọ lúc trước bị Chu Thao bắn trúng, nhân lúc bọn họ không để ý, bò lên, cầm lấy túi tài liệu, chạy ra ngoài! Giản Dao chấn động, Chu Thao khạc ra ngụm máu: "Yên tâm,...Mạng tôi lớn lắm, một lát...không chết được!"

Giản Dao khẽ cắn môi, nhìn về phía Bạc Cận Ngôn. Anh cúi đầu nhìn Chu Thao trên mặt đất, nhanh chóng nói: "Chúng tôi sẽ mang tài liệu về."

https://thuviensach.vn

Chu Thao nhìn anh, gật đầu.

Giản Dao kéo tay Bạc Cận Ngôn chạy ra ngoài.

Vừa xuống dưới nhà, chợt nghe thấy tiếng ô tô, đúng là tên cướp kia đã nhanh chóng lái xe trốn. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn lập tức lên xe. Bạc Cận Ngôn nắm lấy cửa xe, Giản Dao cắn răng tăng tốc đuổi theo. Mặc dù Giản Dao lái xe ổn, cũng hiếm khi tăng tốc, huống chi là đua xe. Đoạn đường này nghi phạm phóng không nhanh, nhưng đụng vào không ít đồ trên đường, đuổi theo hung hiểm, song Bạc Cận Ngôn vô cùng bình tĩnh, chỉ thản nhiên nói: "Không thể tưởng tượng được, em cũng biết lái xe như một tiểu lão hổ."

Lúc này, anh vẫn còn bình tĩnh nói đùa được. Vừa rồi Giản Dao đang căng thẳng, đột nhiên khẽ thả lỏng, nhưng vẫn cau mày, vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì thế? Đặc công vừa rồi là giả sao? Sao bọn chúng biết được kế hoạch hành động của chúng ta?"

Bạc Cận Ngôn bình thản: "Xem ra suy đoán của Chu Thao là đúng. Hai chúng ta đi một mình, cũng chỉ liên lạc với mỗi Chu Thao, trên đường đi cũng vô cùng chú ý phản theo dõi, không bị người khác để ý, nhưng người của anh ta đã nhiều lần chạm trán với phần tử tội phạm, bị theo dõi, tập kích, tiết lộ tin tức cũng không phải là không có khả năng. Kể cả tin tức về hai đặc công cũng không phải là hoàn toàn bí mật, các cấp cũng sẽ có công văn truyền đi. Bọn họ cũng bị người theo dõi, đánh tráo giả mạo."

Giản Dao im lặng. Vốn nghe toàn bộ kế hoạch của Bạc Cận Ngôn, cô cảm thấy con đường phía trước tuy gian nan phức tạp, nhưng chỉ cần làm theo kế hoạch Bạc Cận Ngôn sắp đặt, sao không lên được núi cao chứ? Thật sự không nghĩ tới ngày đầu tiên đã xảy ra tình huống chệch kế hoạch. Cục diện lúc này còn nguy hiểm hơn so với lần đối phó tên hoa tươi ăn thịt người ở Mỹ. Cô nắm tay lái, đột nhiên thò tay nắm chặt tay Bạc Cận Ngôn. Anh khẽ giật mình, ngước mắt lên.

https://thuviensach.vn

"Cho dù gặp phải chuyện gì, lần này đều không được buông tay em ra. Gặp phải nguy hiểm cứ đứng ở phía sau em." Cô nói.

Bạc Cận Ngôn yên tĩnh một lát, đáp: "Ừ."

Đuổi kịp rồi!

Phía trước đã nhanh chóng chạy đến bờ sông một bến tàu bỏ hoang. Có lẽ người nọ cũng sắp điên rồi, lại chạy trốn tới con đường cùng này. Giản Dao vô cùng tỉnh táo: "Cận Ngôn, giúp em giữ tay lái, nghe theo em chỉ huy."

Bạc Cận Ngôn đáp: "Ừ." Tay đặt lên tay lái. Giản Dao móc súng ra quát: "Trái 15 độ!"

Tay lái chính xác xoay chuyển 15 độ, bọn họ tạt qua, cách xe nghi phạm càng gần. Vẻ mặt Giản Dao lạnh lùng nổ súng.

"Đoàng!" bắn vào cửa sổ xe đối phương, toàn bộ kính vỡ tan. Đối phương có lẽ cũng sợ ngây người, nhưng mà lại như không muốn sống, thò người quay đầu, nhe răng cười nổ súng về phía xe bọn họ.

"Đoàng", sau đó là tiếng phanh lại chói tai. Trong lòng Giản Dao thầm kêu không ổn, xe của bọn họ bị trúng đạn rồi. Nhưng mà chỉ một chút, cô thấy được cơ hội, ngắm súng bắn về phía lưng của kẻ tình nghĩ. Tuy nhiên xe gã đột nhiên đổi hướng, đâm thẳng vào hàng rào bến tàu, đầu xe bị đâm nát, cuối cùng dừng lại.

Giản Dao khẽ thở ra, nhận lấy tay lái từ Bạc Cận Ngôn, từ từ dừng xe lại. Tuy Bạc Cận Ngôn không nhìn thấy, nhưng cũng nghe được xảy ra chuyện gì: "Good job."

Giản Dao nói: "Bây giờ em đã giống với cảnh sát hình sự cấp dưới của anh chưa?"

https://thuviensach.vn

Anh đáp: "Đương nhiên rồi." Giản Dao kéo anh, đi đến bên cạnh xe nghi phạm. Đến gần, cô buông Bạc Cận Ngôn ra, giơ súng cẩn thận áp sát.

Bến tàu có rất nhiều thứ lẫn lộn, còn cả rác rưởi, kẻ tình nghi đâm xe vào một đống hàng hoá lộn xộn, nhưng cô cảnh giác đã thừa, bởi vì kẻ tình nghi ở ghế lái đã chết. Cô thở dài, lấy túi tài liệu từ trong người gã ra, để cẩn thận hơn, lấy tài liệu của Chu Thao nhét vào trong túi áo khoác, kéo khoá lên. Lại lục túi của kẻ tình nghi, không phát hiện được gì khác lạ, bên cánh tay phải phát hiện hình xăm bạch xà rất nhỏ, uốn lượn tinh xảo, nhưng dáng vẻ dữ tợn. Cô suy nghĩ một chút, nói phát hiện này cho Bạc Cận Ngôn. Anh dường như có điều suy nghĩ.

Chiếc xe bọn họ thuê đã phát nổ. Việc cấp bách trước mắt là phải nhanh chóng quay lại tụ hợp với Chu Thao, với đội ngũ cảnh sát điều tra rõ ràng chuyện ngày hôm nay, đẩy mạnh kế hoạch. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn nhanh chóng thương lượng, cuối cùng để thi thể ra hàng ghế sau, cô và Bạc Cận Ngôn lên xe của tội phạm, lái về.

Lúc này mặt trời ngả về tây, ánh sáng nhàn nhạt chiếu trên mặt nước. Xung quanh chất đầy đồ đạc và rác rưởi, khiến cho nơi đây như một thế giới bỏ đi. Giản Dao đi theo con đường dọc bến tàu, từ từ ra ngoài. Ở nơi này không có thêm bất kì chiếc xe nào. Trong lòng Giản Dao không hiểu sao đột nhiên cảm thấy bất an. Sau đó chợt nghe thấy Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh lên tiếng: "Giản Dao, có khả năng chúng ta gặp nguy hiểm lớn hơn rồi."

Giản Dao nắm chặt tay lái, nghe anh nói tiếp: "Tên tội phạm này rõ ràng là thủ lĩnh của hai gã đặc công giả kia. Hôm nay gã thể hiện cũng là hữu dũng hữu mưu, kế hoạch chu toàn, khôn khéo mà không mất đi sự quả quyết, nhất định là nhân vật không nhỏ. Tại sao gã lại phải lái đến bến tàu không có đường này? Anh nghĩ gã nhất định không phải là hoảng hốt chạy bừa."

https://thuviensach.vn

Cơn rùng mình đánh úp vào lòng Giản Dao. Lẽ nào...là để dẫn hai người họ đến bẫy sao? Hay là còn có âm mưu gì khác? Kẻ địch hiện tại bọn họ phải đối mặt rốt cuộc là ai? Trước khi bọn họ gặp Chu Thao, tội phạm trong ao sâu bên này rốt cuộc bị khuấy thành dạng gì rồi? Cho nên bọn họ mới bị cuốn vào trong đó sao? Đối phương biết rõ bọn họ bao nhiêu? Biết được kế hoạch tổng tấn công của cảnh sát đến đâu? Có kế hoạch phản công như thế nào?

Phật Thủ, sát thủ mặt nạ, Chu Thao, nội gián, Tiểu Diện Xà...hiện tại bọn họ gặp phải rốt cuộc là cục diện gì?

Tất cả những thứ này đều không rõ ràng.

Lúc này phía trước truyền đến tiếng động cơ lộn xộn, ít nhất là tiếng động của mấy chiếc xe. Giản Dao từ từ dừng xe lại. Đó là bốn chiếc xe con màu đen khác nhau, đi trên con đường bến tàu hẹp, vây quanh bọn họ. Sau đó hơn mười người đàn ông xuống xe. So với hai tên lưu manh vừa rồi đóng giả đặc công lưu loát nghiêm chỉnh, những người đàn ông trước mặt này dường như hoàn toàn không che giấu khí chất thân phận của mình. Áo da, áo phông, tục tằng, ác độc, bạo lực, người tới không tốt.

Giản Dao nắm chặt súng trong tay, lòng chùng xuống. Sau đó một bàn tay đưa qua, nắm chặt tay cầm súng của cô. Bạc Cận Ngôn thấp giọng nói bên tai cô: "Từ giờ trở đi, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng phải đứng đằng sau anh."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 104

Đã là chạng vạng tối, trời đất như một mảnh tối tăm mờ mịt. Không có mặt trời vì đã khuất sau núi, cũng không có mưa, chỉ có gió lạnh thổi qua bến tàu.

Bạc Cận Ngôn xuống xe. Những người kia nhìn thấy dáng vẻ anh đeo kính râm dò đường, đều sững sờ. Giản Dao tạm thời dắt súng lục ra sau, cũng xuống xe. Địch mạnh ta yếu, không nên kiên quyết, tuỳ cơ ứng biến. Tuy nhiên trong lòng cô vẫn bị bao phủ tầng tầng lo lắng. Bởi vì hiện tại đối mặt không phải là sát thủ biến thái, mà là phần tử tội phạm tinh thần bình thường.

Nói thật, đây không phải lĩnh vực bọn họ am hiểu và quen thuộc. Cần biết thám tử thông minh sợ nhất gì, không phải là kẻ thông minh mà là kẻ bạo lực ra tay không nói hai lời. Năm ngoái đám sát thủ mặt nạ không phải tấn công tổ vụ án đặc biệt như thế sao? Trong đầu Giản Dao thậm chí hiện lên tia nhụt chí: cô và Bạc Cận Ngôn trải qua nhiều trọng phạm hung ác, sẽ không thể cứ như vậy bị một đám tiểu tốt không biết tên tiêu diệt chứ? Cô lập tức lấy lại tinh thần, tóc gáy toàn thân dựng đứng lên, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên Giản Dao nhanh chóng biết mình nghĩ sai rồi, thông minh tuyệt đối không sợ gặp bạo lực nông cạn. Anh thông minh, mang theo sự kiêu căng nhìn xuống chúng sinh, đùa giỡn những tên tàn khốc bạo lực trong lòng bàn tay. Hơn nữa trên đường càng chơi càng lớn, vừa kiêu ngạo lại cẩn thận, không ai ngăn cản được.

https://thuviensach.vn

Đối phương dẫn đầu là một người đàn ông ngoài hai mươi, đầu đinh, dáng vẻ cường tráng, mắt nhỏ, bờ môi dày, mặc áo ba lỗ, lộ ra cánh tay, trên cánh tay trái có hình xăm. Giản Dao liếc mắt đều cảm thấy có cảm giác miệng cọp gan thỏ, nhưng cũng không mất đi sự khôn khéo. Gã chỉ nhìn hai người Bạc Cận Ngôn một lúc, rồi lại quét quanh xe họ, sau đó hỏi: "Các người là..."

Cho nên nói thỉnh thoảng vào thời khắc sống chết, cơ hội chỉ là một sợi tóc thoáng qua, phải nhìn xem bạn có nhạy bén bắt được hay không, những tên này là tội phạm trình độ bình thường nhưng đối mặt với nhà tâm lý học tội phạm ưu tú nhất. Trong đầu Giản Dao như có rất nhiều dây đàn, không ngừng kích thích, gã không biết thân phận của hai người. Bọn chúng có lẽ là ôm mục đích nào đó tới đây, hẹn người ở chỗ này. Chẳng lẽ là tên lưu manh lái xe đến đây sao? Cho nên gã mới ra sức chạy đến đây chờ mong giúp đỡ? Nhưng mà nhìn địa vị ở trong đám này thì cũng không cao.

Bọn gã cũng không biết được dung mạo của người gặp mặt.

Bọn chúng là một nhóm người khác.

Giản Dao vô thức nhìn về phía Bạc Cận Ngôn. Cô nghĩ ra tất cả, hiển nhiên anh đã nghĩ đến rồi. Như vậy lợi dụng thế nào đây? Nhân lúc có cơ hội tìm đường sống trong tay bọn chúng.

Hoàng hôn bao phủ bên trong, bên cạnh cô là người đàn ông lạnh lùng thông minh, lúc này từ từ mỉm cười. Giản Dao nhìn không rời mắt.

Bởi vì đó là nụ cười hoàn toàn khác với bình thường. Khí chất ngay thẳng thanh tú trên người đàn ông thoáng chốc trở nên phức tạp, thậm chí còn mang theo chút trào phúng, tản mạn. Anh dùng đầu lưỡi thoáng liếm môi trên, đường cong cằm lập tức hiện ra chút lưu manh.

Mặc dù Giản Dao đã nhìn quen khuôn mặt anh, lúc này trong lòng cũng chấn động. Quả thật Bạc Cận Ngôn vốn là tướng mạo dân chơi, đôi mắt hẹp

https://thuviensach.vn

dài, sống mũi cao, da trắng, môi mỏng, nhưng mà tính cách và khí chất của anh hoàn toàn áp chế đặc điểm tướng mạo. Tuy nhiên hiện tại anh như ra sức "đóng vai nhân vật" lập tức tựa như thay đổi thành người khác, tà mị quyến rũ. Bạc Cận Ngôn lên tiếng, giọng nói trầm thấp mà cân nhắc: "Anh nói xem?"

Tất cả mọi người yên lặng, đồng loại có thể phân biệt đồng loại, hiển nhiên bọn chúng bị khí chất xấu xa trên người Bạc Cận Ngôn đè xuống rồi. Song tên cầm đầu cũng không phải là gã ngốc, ra hiệu bằng mắt cho thuộc hạ, sau đó bọn chúng tản ra, lập tức bao vây quanh Giản Dao, Bạc Cận Ngôn và cả chiếc xe, khống chế cục diện trước. Bên túi hông mấy người hiển nhiên đều có súng. Giản Dao cũng đặt tay bên hông, nếu có gì không đúng, cô sẽ lập tức rút súng nhắm tên cầm đầu. Mà ánh mắt gã cũng dường như phát hiện ra ý định của cô, rùng mình, rồi lại nhìn về phía Bạc Cận Ngô.

Gã hỏi: "Anh...mù sao?"

Bạc Cận Ngôn khẽ cười nhạo: "Vậy thì sao? Các người chỉ cần biết cái tên Tiếu Diện Xà là được rồi."

Trong lòng Giản Dao run lên.

Tên cầm đầu quan sát hai người một lúc lâu, lại hỏi: "Cô ta là ai?"

Bạc Cận Ngôn đáp vô cùng tự nhiên: "Đương nhiên là ánh mắt của tôi."

Giản Dao vô cùng phối hợp, vẻ mặt lạnh lùng nhìn gã, thậm chí rút súng ra, nhắm vào gã. Lúc này giương cung bạt kiếm càng thể hiện được sức mạnh.

Tên cầm đầu dường như càng tin thêm mấy phần, nhưng vẫn còn nghi ngờ, quét mắt phía sau bọn họ, hỏi: "Gã chết phía sau xe là ai?"

https://thuviensach.vn

Bạc Cân Ngôn im lặng không đáp. Tim Giản Dao thoáng đập mạnh. Đã có tên đàn em lấy chứng nhận của cảnh sát Trương trên người chết, biến sắc hô: "Anh Duyệt, là cảnh sát!"

Vẻ mặt gã hoảng hốt, Bạc Cận Ngôn nói: "Anh Duyệt, thuộc hạ của anh đúng là thích ồn ào, giết cảnh sát thôi mà bị doạ thành như vậy?"

Gã lập tức giận dữ liếc: "Hô cái gì?" Nhưng lại nhìn Bạc Cận Ngôn, vẻ mặt dịu đi rất nhiều, hạ giọng hỏi: "Đồ đâu?"

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao lại im lặng.

Đồ gì?

Thứ gì?

Gã theo dõi vẻ mặt hai người. Trong lòng Giản Dao đột nhiên toát mồ hôi lạnh, chẳng lẽ thứ gã ám chỉ là vật kia sao? Bọn chúng cũng biết sự tồn tại của nó sao? Vậy rốt cuộc bọn chúng là ai? Tiếu Diện Xà chiếm lấy thứ kia vốn định giao cho ai? Nhìn thái độ của gã. địa điểm hai bên hẹn gặp dường như càng giống...một cuộc giao dịch.

Đúng lúc này, Bạc Cận Ngôn lên tiếng, anh sờ bờ môi khô khốc của mình, không đáp mà hỏi lại: "Anh Duyệt, có thuốc lá không?"

Gã liếc anh, móc bao thuốc và bật lửa trong người ra ném cho Giản Dao. Cô bắt được, trong lòng đảo lộn, cuối cùng vào giao vào tay Bạc Cận Ngôn. Anh rút ra một điếu, động tác vô cùng thành thạo châm, ngậm trong miệng, vẻ mặt cực kì hưởng thụ rít một hơi lớn. Giản Dao vừa đau lòng, vừa dở khóc dở cười. Đây chính là lần đầu anh hút thuốc đấy, nhưng lại biểu hiện như một người nghiện thuốc phát tác tật xấu. Cô biết rõ anh đang kéo dài thời gian, có lẽ là đang nghĩ cách đối phó trong lòng.

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn phả ra vòng khói xinh đẹp, ngay cả nhả khói cũng chuyên nghiệp như vậy, nói: "Đồ đã đồng ý với Phật Thủ đương nhiên là tôi đã mang đến. Mấy cảnh sát cũng không phải là đối thủ của tôi. Nhưng mà trước đó cũng đâu có nói như vậy. Tôi phải nghĩ kĩ mới có thể giao đồ cho các anh."

Giản Dao gần như muốn kêu lên trong lòng tốt rồi. Nói ra lời này sẽ ít có người nghi ngờ, anh không phải là thủ lĩnh Tiếu Diện Xà trong truyền thuyết.

Gã anh Duyệt im lặng một lát, mới mỉm cười: "Phật thủ phật tâm, chúng tôi coi trọng nhất là chữ tín, tất nhiên sẽ làm theo ước định. Tiếu Diện Xà, nghe danh không bằng gặp mặt, hôm nay coi như chúng ta đã trở thành bạn bè. Chờ anh gặp mặt người nọ thì hãy giao đồ. Nhưng súng trên người cô gái của anh thì phải giao cho chúng tôi trước đã."

Giản Dao còn chưa nhúc nhích, Bạc Cận Ngôn đã lạnh lùng ở miệng: "Ngây ra làm gì? Không nghe thấy anh Duyệt nói sao?"

Giản Dao vứt súng xuống đất. Gã anh Duyệt lên tiếng: "Đắc tội!" Hai tên đàn em đi lên trước, chụp bao lên đầu Giản Dao và Bạc Cận Ngôn, cho nên hai người họ không thấy gì nữa.

Tên đàn em giữ bọn họ, gã anh Duyệt lúc này châm thuốc ngẩng đầu, chỉ thấy ở phía xa đã có một chiếc thuyền chạy đến như một động vật nằm rạp trong bóng chiều tà.

"Lên thuyền!"

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 105

Đây là một thùng dầu lớn mang theo mùi vị rỉ sét, mùi kia giống như côn trùng nhỏ bay vào lỗ mũi, chỉ có chút ánh sáng nhạt truyền đến từ khe hở trên đỉnh đầu. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn chen vào cùng một chỗ, anh gần như ôm toàn bộ người cô. Gã anh Duyệt tạm thời để cho hai người "uất ức" trong thùng dầu, nói là để tránh né cảnh sát, nhưng hiển nhiên cũng là để phòng bị và khống chế. Hơn nữa như vậy hai người cũng không biết được thuyền đi xuôi và muốn về hướng nào.

Thùng dầu đặt ở trên boong đuôi thuyền, xung quanh không có tiếng động gì. Có lẽ bọn đàn em của gã anh Duyệt cảm thấy không cần quá để ý bọn họ. Giản Dao ngẩng đầu, dựa vào cằm Bạc Cận Ngôn, cuối cùng vẫn thở dài: "Thật sự là người tính không bằng trời tính."

Bạc tiên sinh của cô hành vi phóng đãng hơn nửa tiếng trước, lúc này hiển nhiên đã trở về khí chất lạnh lùng kiêu ngạo, rõ ràng ở trong hoàn cảnh bết bát như vậy, anh lại chậm rãi nói: "Không, Giản Dao, đừng chán nản. Cái này chỉ là lệch đi một chút so với toàn bộ kế hoạch ban đầu của anh thôi. Dù sao chuyện xảy ra ngoài ý muốn cũng không ai ngờ được, thậm chí không chừng cơ hội chuẩn bị sẽ càng tốt hơn. Bởi vì chúng ta vốn là người sắp đặt, hiện tại ở trong cuộc rồi."

Giản Dao hé miệng cười. Thực sự nhà tâm lý học tội phạm im hơi lặng tiếng có lẽ đã lần ra rõ ràng cục diện rồi. Chu Thao cũng nhắc tới Tiếu Diện Xà, thủ lĩnh của một tổ chức tội phạm nhỏ, ẩn nấp mà có thủ đoạn. Mặc dù không biết Tiếu Diện Xà làm sao biết được tin tức liên quan đến phần tài liệu kia, hơn nữa hôm nay còn thiết lập ván cờ đến cướp. Tuy nhiên, mấy

https://thuviensach.vn

hôm trước Tiếu Diện Xà bị Chu Thao tấn công thất bại liên tục, hiện tại dâng phần tài liệu cho tổ chức Phật Thủ có thế lực nhất Tây Nam, cũng là hợp tình hợp lý. Bạc Cận Ngôn nhân cơ hội giả mạo Tiếu Diện Xà bị hai người họ đánh gục, cũng là tương đối miễn cưỡng. Phần tâm lý chiến này, thắng bại chỉ cách chút xíu. Hôm nay cô yên lặng quan sát lời nói và cử chỉ cuả anh, từng chút thăm dò và tấn công, thật sự khiến cho gã anh Duyệt tin tưởng anh là Tiếu Diện Xà không chút nghi ngờ, nhưng đoạn đường này nếu bọn họ thực sự đi vào trong Phật Thủ, cũng coi như là thu hoạch ngoài ý muốn. Chỉ là khi vào trong đó, thân phận này còn có thể tiếp tục lừa gạt không?

Trong lòng Giản Dao vẫn bất ổn, nắm chặt tay anh. Có lẽ anh phát hiện ra sự lo lắng của cô, khẽ cười: "Vợ à, chuyện sau này cứ để cho chồng em lo lắng đi. Hiện tại anh cho rằng em nên ngủ một lúc, bổ sung thể lực. Dù sao em cũng đóng vai trò sức mạnh trong nhóm chúng ta."

Giản Dao không nhịn được cười, khẽ ừ một tiếng, đầu tựa vào trong ngực anh. Thuyền dập dềnh theo làn nước, mùi nước quẩn quanh. Trong không gian nhỏ, nguy hiểm bốn phía trong lòng sông Kim Giang, Giản Dao đột nhiên cảm thấy yên lặng.

"Cận Ngôn à..." Cô như là sắp ngủ, mơ màng hỏi, "Lúc nào ánh mắt của anh mới thấy lại ánh sáng đây?"

Bạc Cận Ngôn yên tĩnh một lúc lâu, cầm lấy tay cô, đặt lên mắt mình. Giản Dao cảm nhận được anh mở mắt trong bóng tối, lông mi dài khẽ chạm vào ngón tay cô. Từng chút từng chút một, không có bất kì ngôn ngữ nào, nhưng đã hơn cả ngàn lời nói. Nước mắt Giản Dao bừng lên, ôm chặt cơ thể gầy của anh.

Lúc này, gã anh Duyệt ngồi ở mũi thuyền, rút lấy điếu thuốc dài của dân bản địa, tâm trạng vô cùng thoải mái. Trăng sáng chiếu trên mặt sông, ánh nước lăn tăn, khe núi yên tĩnh. Nghĩ đến chuyến này đi ra, gã đã có thu

https://thuviensach.vn

hoạch viên mãn, hơn nữa rất có thể nhận được sự ưu ái của người nọ, lập tức âm thầm đắc ý. Thực ra, gã chỉ được tính là một tên cầm đầu trung đẳng trong tổ chức "Phật Thủ" mà thôi, nhưng bọn họ là tổ chức tội phạm thực sự, tất nhiên là khác biệt so với đám lính mất chỉ huy, lưu manh xã hội đen. Thế lực của Phật Thủ đối với toàn bộ thế lực ngầm Tây Nam kín như bưng cũng là cầu mà không được. Tất nhiên cũng có một số tổ chức gần đây nổi dậy, bon chen vào Phật Thủ.

Ví dụ như Tiếu Diện Xà.

Giản Dao đoán đúng, tổ chức của Tiếu Diện Xà bị Chu Thao đánh thảm hại, thực sự lần lượt cho người đưa tin tức đến Phật Thủ, nói rằng sẽ đưa đến một phần tài liệu liên quan đến sự sống còn cho Phật Thủ. Đương nhiên với cấp bậc của gã anh Duyệt thì không biết được là tài liệu gì. Người kia từ trước đến nay luôn cẩn thận, nhìn người nhìn việc cũng rất chuẩn. Hắn đã hạ lệnh nhất định phải đem Tiếu Diện Xà và phần tình báo kia đến trước mặt. Cho nên gã anh Duyệt cũng không vội làm gì với "Tiếu Diện Xà", cũng không ép buộc cướp đi phần tài liệu kia. Không chừng sau này mọi người còn là đồng nghiệp đấy, đúng không. Quan trọng nhất chính là gã anh Duyệt không dám làm trái ý người nọ, hành động thiếu suy nghĩ.

Còn Tiếu Diện Xà là một gã mù, thực sự nằm ngoài suy đoán của gã, nhưng người đã lăn lộn trên con đường này ít nhiều đều sẽ bảo vệ mình rất khá, sẽ không dễ dàng để lộ thân phận, nếu không đã sớm bị những cảnh sát như sói kia theo dõi. Giống như gã anh Duyệt ở trong Phật Thủ mấy năm rồi cũng không biết dáng vẻ người nọ như thế nào, nhưng trong giang hồ còn nhiều người kì lạ hơn. Đã thế người nọ cười thực sự âm hiểm, nhìn là biết bụng đầy ý xấu, rất phù hợp với tên gọi "Tiếu Diện Xà" Nếu thực sự có âm mưu gì, ai lại phái một kẻ mù đến đóng giả là Tiếu Diện Xà chứ? Nếu giả vờ mù cũng không thể đóng đạt như vậy. Nghĩ vậy, gã anh Duyệt cảm thấy thân phận Tiếu Diện Xà này càng đáng tin rồi.

https://thuviensach.vn

Ban đêm yên tĩnh, gã chậm rãi hút thuốc, cảm thấy đời người càng nguy hiểm càng có ý nghĩa. Gã thích trải qua hung hiểm rồi đến sóng êm gió lặng như vậy.

Một chiếc đèn lớn.

Một chiếc đèn chói mắt từ xa chiếu thẳng vào thuyền, ánh đèn lạnh lùng mà chói mắt. Gã sợ tới mức điếu thuốc suýt chút nữa rơi xuống boong thuyền. Shit, có biến! Đám đàn em bên cạnh cũng hoảng sợ nhao nhao. Nhưng đã muộn rồi!

Mấy chiếc thuyền từ xung quanh đi tới, súng vác trên vai đạn đã lên nòng, cảnh sát đứng trên boong thuyền. Lá cờ đỏ đầu thuyền tung bay. Rõ ràng là lực lượng cảnh sát hình sự biên phòng tinh nhuệ bao vây bọn họ. Gã lập tức có cảm giác lật thuyền trong mương. Gã thực sự không nghĩ ra được tại sao mình lại bị cảnh sát theo dõi. Đương nhiên sẽ càng không biết được là tất cả vì gã bắt đi hai người kia tạo thành. Chỉ là gã biết rõ mình và những tên tội phạm này bị cảnh sát bắt nhất định sẽ chết. Vì thế sau khi gã kinh hoảng một lát, ném tàn thuốc trong tay xuống, quát: "Các anh em, sống hay chết thì đều phải lao ra! Cầm súng lên! Tăng tốc! Xông ra khỏi con sông này!"

Chu Thao bị thương nặng, ngực quấn kín băng, sắc mặt lạnh lùng đứng giữa chỉ huy. Nhìn đám tội phạm bị cảnh sát đánh cho tan tác, nhìn thuyền của bọn chúng muốn xuôi dòng, lại bị đánh cho ôm đầu chạy thục mạng, nhưng nhớ tới Giản Dao và Bạc Cận Ngôn mất tích, trên mặt Chu Thao mờ mịt. Không biết bọn họ còn sống hay chết, còn ở trên thuyền không? Nhất định phải tìm được bọn họ!

Thuyền lật, không ngờ thuyền lật!

Gã anh Duyệt rơi xuống nước, gã khó tin nhìn ngực mình trúng đạn, từ từ chìm vào trong nước. Đám đàn em cũng rơi xuống nước, như con kiến ra

https://thuviensach.vn

sức giãy giụa. Thuyền cảnh sát đến gần bọn chúng. Hàng hoá trên thuyền đều rơi hết xuống nước, theo sóng mà đi, kể cả mấy chục thùng dầu. Với tốc độ chảy của nước, cảnh sát không thể chặn kịp đường, chỉ thấy trong bóng đêm, mấy thùng dầu như đạn pháo, nháy mắt không thấy tăm hơi. Nước sông cuồn cuộn, đám đàn em không ngừng cầu cứu, tiếng hét bao phủ tất cả.

Chu Thao nhìn những thùng dầu và hàng hoá trôi xa, chỉ ra lệnh: "Xuống hạ du chặn những thứ kia!" Sau đó lập tức đi thuyền tới gần, chờ đợi trong đám nước đen, bên trong đống thi thể, tìm được bóng dáng hai người kia. Tuy nhiên cảnh đêm mênh mông đâu tìm được gì.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 106

"Xoảng, xoảng, xoảng..." Tiếng kim loại va đập chói tai.

Giản Dao ho ra một ngụm nước, mở to mắt, trong mồm có nước và hương vị khó ngửi. Quần áo cũng ướt sũng dính vào cơ thể, cảm giác kia chả tốt chút nào. Bạc Cận Ngôn vẫn còn ôm chặt cô, anh cũng đã tỉnh, cơ thể giật giật, thấp giọng hỏi: "Em thế nào rồi?"

Giản Dao đáp: "Khá ổn. Anh thì sao?"

Anh đáp: "Anh cũng rất tốt."

Thực ra dù là ai bị nhét trong thùng dầu cả một tối, suýt chút nữa chết đuối, cảm giác cũng không thể dễ chịu nổi. Hai người ngẩng đầu, qua khe hở thùng dầu, có rất nhiều ánh sáng chiếu đến, rõ ràng trời đã sáng rồi, còn bọn họ bị mắc cạn tại một chỗ.

Có người đang đập vào nắp thùng dầu. Là địch hay bạn?

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn im lặng chờ đợi.

Cuối cùng nắp che cũng bị đập vỡ, một bàn tay đàn ông vừa bẩn vừa đỏ vươn vào, bắt lấy lá sắt, ra sức nhấc lên.

"Này! Các người còn sống hay là chết rồi?" Giọng nói của người nọ hơi quen tai, đã từng nghe thấy hôm qua.

"Đá ra." Bạc Cận Ngôn lạnh nhạt ra lệnh.

https://thuviensach.vn

Giản Dao đá nắp thùng ra, ánh sáng chiếu vào, cô nhìn thấy một gương mặt trẻ tuổi. Hoá ra là một tên đàn em hôm qua trên thuyền. Dáng vẻ hai mươi mấy tuổi, mặt mũi tròn tròn, làn da trắng bệch, dường như đã ngâm mình cả một buổi tối trong nước, trừng to mắt nhìn bọn họ.

Trong lòng Giản Dao bình tĩnh, đỡ Bạc Cận Ngôn leo ra. Lúc này mới nhìn rõ họ đang ở một nơi xa lạ. Đây là một bãi sông, đá lởm chởm, mặt trời treo cao trên đỉnh đầu, xung quanh toàn là núi, ngoài ba bọn họ đến nửa bóng người cũng chả thấy đâu, cũng không thấy thuyền. Giản Dao nói khẽ với Bạc Cận Ngôn: "Là một đàn em của gã anh Duyệt." Sau đó hỏi người kia: "Tại sao chúng ta lại ở đây? Chỗ này là đâu?"

Vẻ mặt người nọ cũng rất bất mãn, đáp: "Tiếu Diện Xà, hôm qua chúng ta bị cảnh sát đánh lén, tất cả mọi người đều toi đời rồi. Tôi lấy ra được một thùng dầu chạy đến đây." Tuổi của gã cũng không lớn, nói đến đây vành mắt đỏ lên: "Tất cả mọi người chết rồi! Hoặc có lẽ cũng bị cảnh sát bắt rồi! Nếu không phải có tôi thì các người cũng xong đời."

Giản Dao im lặng, Bạc Cận Ngôn cũng yên tĩnh một lúc, sau đó đáp: "Cảm ơn."

Trong lòng Giản Dao cũng đã suy chuyển vài vòng, giọng nói cũng dịu dàng đi chút ít, hỏi: "Cậu tên gì?"

Người nọ đáp: "Tôi tên A Hồng."

Giản Dao mỉm cười: "A Hồng, hiện tại chúng ta đang ở đâu?"

A Hồng đáp: "Các người gặp được tôi xem như cũng là may mắn. Tối hôm qua trời đen như vậy, tốc độ chảy vừa nhanh, hoàn toàn không thấy được đường, tôi vẫn mang các người đến nơi này. Ở đây gọi là Tri Tử Châu, yên tâm là nơi an toàn. Chúng ta tranh thủ thời gian chạy đi tìm người của chúng ta tụ họp."

https://thuviensach.vn

Trong lòng Giản Dao hơi kinh ngạc. Đầu tiên địa danh Tri Tử Châu này cô tìm kiếm trong đầu một vòng thực sự không có ấn tượng. Thứ hai, theo như A Hồng nói thì đây cũng là một trong những cứ điểm của tổ chức Phật Thủ sao? Cô thả tay xuống, khẽ nắm tay Bạc Cận Ngôn. Anh lập tức cầm ngược lại tay cô, ra hiệu cô làm việc theo hoàn cảnh. Nhưng mà bây giờ chỉ có một người...

Dùng đầu ngón chân cũng nghĩ được, hai người không muốn tuỳ ý bị gã mang đến "tụ họp" với những kẻ khác, sau đó lại rơi vào thế bị động. Việc cấp bách trước hết tất nhiên là liên lạc được với Chu Thao.

A Hồng kia liếc bọn họ, ôn hoà hỏi: "Còn mang theo đồ không?"

Giản Dao quan sát gã đáp: "Vẫn còn." Súng lục, dao của bọn họ đã bị giao nộp trên thuyền, nhưng ba lô vẫn còn ở bên người.

Không ngờ A Hồng này cũng hoàn toàn không phải là kẻ ngốc, dường như chỉ hơi do dự, rút súng ra, nói với bọn họ: "Mang đồ đi theo tôi, các người...đừng có tự tiện làm bậy"

"Yên tâm, chúng tôi sẽ không làm bậy." Giản Dao từ từ giơ hai tay lên, đi đầu tiên, đồng thời khẽ hích vào người Bạc Cận Ngôn. Anh đi phía sau cô, thấp giọng: "OK you first."

A Hồng đi cuối cùng, không nghe thấy, quát: "Hai người nói thầm gì đó?"

Giản Dao đáp: "Không có gì."

Cuối bãi sông là một sườn núi rừng cây trải dài. Phía sau sườn núi mơ hồ có công trình kiến trúc rải rác bên trên. Giản Dao kéo Bạc Cận Ngôn leo lên, đường cũng không dễ đi. Lúc này A Hồng cũng không khỏi phải dùng cả tay chân bò lên. Giản Dao quay đầu nhìn gã, lúc này Bạc Cận Ngôn mở

https://thuviensach.vn

miệng: "Người anh em A Hồng, anh Duyệt đã mất rồi, sau này cậu có tính toán gì không?"

Ba người đến đến trước đường dốc, có lẽ hôm qua vừa mưa, dưới chân lầy lội. Bên dưới mỏm đá phía trước còn có đất sụt, đã từng xảy ra sạt lở. Vì thế Giản Dao càng đi cẩn thận hơn. Lúc này Bạc Cận Ngôn lên tiếng: "Tôi thấy cậu vô cùng linh hoạt, tương lai rất có tiền đồ phát triển. Hơn nữa coi như là cậu đã cứu mạng tôi và người phụ nữ của tôi. Sau này có muốn đi cùng tôi không?"

Anh nói chậm rãi, khoé miệng còn mang theo nụ cười, giọng nói trầm thấp, có sự kích động ngấm ngầm.

A Hồng hơi sửng sốt đáp: "Tôi...đến lúc đó sẽ cân nhắc."

Lại không ngờ tới sự do dự của gã càng nhận thêm được lời khen của Bạc Cận Ngôn: "Đúng thế, chú ý cẩn thận, mưu tính sâu xa, tôi không nhìn lầm, cậu chắc chắn là một nhân tài. Thuộc hạ trước kia của tôi không có ai được như cậu."

Lại nói khiến cho A Hồng mỉm cười: "Anh Xà quá khen rồi."

Giản Dao ở bên cạnh im lặng nghe. Anh Xà...nếu như An Nham và Phương Thanh nghe được cách gọi thế này chắc sẽ cười đến nội thương. Tuy nhiên Bạc Cận Ngôn ngay cả tên hoa tươi ăn thịt người còn lừa được, huống chi là một tên đàn em nhãi nhép, còn không giống như chơi sao? Quả nhiên, lập tức súng trong tay A Hồng cũng khẽ chếch đi, rõ ràng đã buông lỏng cảnh giác. Giản Dao đang suy nghĩ tìm cơ hội chiếm lấy súng, ai ngờ lại nghe thấy Bạc Cận Ngôn thản nhiên nói: "Tôi vốn muốn bảo cậu bỏ súng xuống, nhưng có lẽ cậu vẫn còn cảnh giác, vậy cậu cứ giơ tiếp đi. Nhưng sau này mọi người đều là người một nhà, đợi xong việc, cậu phải uống rượu nhận lỗi với tôi đấy."

https://thuviensach.vn

Trên mặt A Hồng xẹt qua vẻ xấu hổ. Giản Dao đếm trong lòng: một hai, ba...A Hồng từ từ bỏ súng xuống, mỉm cười, cũng rất hào sảng: "Anh Xà, anh thấy đấy, em cũng là dựa theo sự sắp xếp trước đó của anh Duyệt nên cẩn thận một chút. Em không giơ súng với anh nữa, chúng ta đi thôi."

Bạc Cận Ngôn đáp: "Vậy được rồi."

Giản Dao cười nhìn gã: "Cảm ơn cậu đã tin tưởng chúng tôi."

A Hồng: "Nên mà."

Ba người tiếp tục bò lên trên, Giản Dao luôn chú ý tới Bạc Cận Ngôn, thỉnh thoảng A Hồng còn đưa tay ra giúp, giữa ba người như thể hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, bầu không khí rất hoà hợp. Bạc Cận Ngô không nhanh không chậm đi sát A Hồng trò chuyện, hỏi han quê quán của gã, hỏi gã gia nhập tổ chức mấy năm rồi. A Hồng đều đáp rõ ràng. Chẳng qua khi anh nhắc đến tổ chức Phật Thủ, A Hồng lại nói năng thận trọng, hiển nhiên là đã bị yêu cầu nghiêm khắc giữ bí mật. Gã chỉ nói: "Anh Xà, anh đừng hỏi nữa. Đợi chúng ta đến nơi, anh tự nhiên cũng biết thôi."

Bạc Cận Ngôn gật đầu: "Cũng được. Tôi...cũng không thể gấp được."

Nhanh chóng đến một nơi đã hơi hình thành mặt đất, tuy bên cạnh vẫn là dốc đứng, nhưng đã có thể tìm được mặt đất tương đối khô ráo rồi. Ba người ngồi xuống nghỉ ngơi. Bởi vì không có nước, cho nên chỉ có thể thở hổn hển.

A Hồng hỏi: "Anh Xà, anh chủ yếu làm gì?" Có lẽ cũng muốn hiểu một chút về "tình hình phát triển" sau này của mình.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao ngồi xếp bằng, nghe vậy vô cùng tự nhiên đập mông cô, cười nói: "Tôi chủ yếu..." Chợt biến sắc: "Không xong rồi!" Giản Dao ngước mắt nhìn A Hồng.

https://thuviensach.vn

A Hồng vội hỏi: "Sao vậy?"

Vẻ mặt Bạc Cận Ngôn lo lắng: "Hình như tôi để thứ đó trong thùng dầu rồi."

"Hả?" A Hồng nghe xong cũng vội vàng, vô thức quay đầu nhìn về phía bãi sông. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Giản Dao nhào về phía trước, đẩy A Hồng ngã xuống đất, bẻ mạnh cổ tay gã, nhấc đầu gã đập xuống đất. A Hồng bị đập chảy máu mũi, choáng váng. Tuy nhiên cơ thể gã vốn khoẻ mạnh, dáng người to cao, ra sức giãy dụa: "Cô làm gì?"

Giản Dao ra sức đấm vào mặt gã, hai người đánh nhau, trong lúc đó ống tay áo ở tay phải cuốn lên mơ hồ lộ ra hình xăm hoa văn, nhưng Giản Dao không kịp nhìn kĩ, chỉ cảm thấy quen quen. Lúc này chẳng biết Bạc Cận Ngôn bò qua từ lúc nào. Tuy anh không nhìn thấy, nhưng nghe được tiếng phân biệt, anh xác định phương hướng cực chuẩn, hơi nghiêng người đè hai chân A Hồng.

Giản Dao đang chuẩn bị đấm một cú, đồng thời muốn bắt cổ tay gã xem hình xăm kia là gì, không chừng có liên quan đến tổ chức Phật Thủ. Ai ngờ đúng lúc này bên tai mơ hồ truyền tới tiếng sụt ngay ở dưới chân.

"Giản Dao!" Bạc Cận Ngôn gào lên, buông A Hồng ra, nhào về phía cô. Giản Dao ôm cổ anh, cơ thể hai người đâm vào một thân cây. Lúc này dốc núi bên dưới lập tức đổ sụp, khủng bố như là ngày tận thế. Cũng không biết do nước mưa quá nhiều gây ra sụt hay là bọn họ đánh nhau gây ra. Một mảnh đất núi cứ thế sạt lở. A Hồng hét thảm một tiếng, cũng không phản ứng kịp, lăn xuống dưới, lăn hơn mười mét, cuối cùng đâm vào tảng đá trên bãi sông, những hòn đá kia không ngừng rơi xuống, cả người toàn là máu, bất động. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao phản ứng nhanh, lại được cây cối ngăn cản, cứ thế treo ở trên sườn núi. Chỉ là không ngừng có đất đá chảy xuống về phía bọn họ. Giản Dao định dùng cơ thể bảo vệ Bạc Cận Ngôn, ai

https://thuviensach.vn

ngờ anh ôm chặt lấy cô, dùng lưng chắn những đất đá kia, khàn giọng quát: "Đừng nhúc nhích!"

Giản Dao cũng tạm thời không thoát ra được, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: anh vốn là như vậy. Dù cả đời thông minh, dù cơ thể kém cỏi, nhưng chỉ cần cô gặp nguy hiểm, anh sẽ liều lĩnh xông ra, như một người đàn ông chân chính, cũng như một đứa trẻ.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 107

Mưa nhỏ như tơ mỏng im ắng rơi xuống. Đây là một con đường đá vô cùng cũ, ban ngày mà lại không có một bóng người. Hai bên đều là những ngôi nhà cũ xám xịt, nhìn thế nào cũng không có chút sức sống. Trên tường còn dán tờ báo cũ nát ố vàng, lờ mờ có thể nhìn ra hàng chữ "Người gan dạ bao nhiêu, đất sinh ra bấy nhiêu", "Giai cấp vô sản vạn tuế"...Hơn nửa số nhà bỏ hoang, đã lâu không có người ở. Thỉnh thoảng có bóng người hiện lên bên trong lại giống như ma quỷ. Giản Dao dìu Bạc Cận Ngôn, đi trên con đường này, suýt chút nữa cho rằng mình đang nằm mơ. Cô tuyệt đối không ngờ bọn họ lưu lạc tới một nơi kì lạ như vậy.

Bạc Cận Ngôn nghe cô thấp giọng miêu tả cảnh quan ven đường, vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh. Anh nói: "Thế giới rộng lớn, không thiếu những thứ lạ. Hơn nữa tổ chức Phật Thủ còn ẩn núp ở nơi này, không chừng tất cả những thứ chúng ta nhìn thấy chỉ là biểu hiện giả dối mà thôi."

Câu anh nói khiến trong lòng Giản Dao càng lạnh thêm. Tuy vậy cuối cùng vẫn nhìn thấy hơi thở người sống rồi. Góc đường, rẽ một chút, có một cửa hàng bán đồ ăn vặt mở cửa. Có ánh đèn sáng, trong tủ quầy có chút kẹo giá rẻ, thuốc lá, mì sợi, giấy vệ sinh, các thứ khác.

Giản Dao khẽ nắm tay Bạc Cận Ngôn, đi lên trước, hỏi: "Có ai không?"

Có tiếng bước chân từ bên trong truyền đến, Giản Dao nhanh chóng quan sát, trong cửa hàng đơn sơ này, sau quầy hàng có để một chiếc bát vừa ăn xong, còn có một chiếc ghế nhựa màu đỏ. Cửa gỗ đóng một nửa, có người

https://thuviensach.vn

dùng cọ vẽ viết con số méo mó, chữ cái tiếng Anh: a, b,c, d, e, f, g, h, i, j...còn có cả chữ Hán đơn giản, xem ra là trẻ con học viết chữ.

Một cô gái đi ra. Nhìn không ra rốt cuộc là mười lăm, mười sáu, hay là mười tám, mười chín, vóc dáng không cao, khuôn mặt xinh đẹp, hơi ngây thơ, nhưng cách ăn mặc rất chín chắn, áo sơ mi sợi tổng hợp thịnh hành những năm tám mươi, quần đen cân đối, một đôi giày vải. Quả thực giống như một cô bé mặc đồ của quý bà. Tuy nhiên cô gái này ăn mặc như vậy rất hợp với cảnh vật xung quanh, cũ kĩ lỗi thời nhiều năm, nhưng đôi mắt cô gái rất có linh khí, nhìn hai người, hỏi: "Hai người đến từ đâu?"

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Giản Dao nhanh chóng quan sát cô gái. Cô ta buộc tóc đuôi ngựa, hai tay không có gì lạ, làn da màu lúa mạch khoẻ mạnh do thường xuyên phơi nắng, trên mắt cá chân có chút bùn bẩn, còn có vết chai rất nhỏ, giống như thường xuyên làm việc đồng áng để lại, không nhìn ra được gì khác thường. Vì thế cô cười nói: "Chào em, hai chúng tôi từ ngoài đến, con thuyền bất ngờ bị chìm, lạc đường đến trấn này, Xin hỏi đây là nơi nào?"

Cô gái trợn tròn mắt: "Đây là Tri Tử Châu."

Cô gái nói giống y A Hồng. Cô gái lại nhìn về phía Bạc Cận Ngôn phía sau Giản Dao: "Anh ta làm sao vậy?"

Ánh mắt Giản Dao cũng rơi vào ống quần nhuốm máu của Bạc Cận Ngôn. Vừa rồi đất đá trôi, tuy hai người phản ứng nhanh thoát được một kiếp, hơn nữa cô chỉ bị chút vết thương nhẹ, nhưng Bạc Cận Ngôn bị thương không hề nhẹ chút nào, một bên mắt cá chân sưng to, hai chân toàn là vết thương. Tuy trên đường đi anh không rên tiếng nào, nhưng sắc mặt rất khó coi, có thể chắc chắn là vô cùng đau đớn. Cô cũng rất sợ vết thương của anh sẽ nhiễm trùng chuyển biến xấu. Cô đành vừa cười vừa nói: "Anh ấy bị thương. Em gái, chỗ em có điện thoại di động hay máy bàn không? Tôi muốn gọi điện thoại cho bạn."

https://thuviensach.vn

Cô gái tựa vào cửa lắc đầu: "Ở chỗ bịn em không có điện thoại bàn, cũng không có di động, em cũng chưa từng nhìn thấy điện thoại. Mẹ em nói vì trên trời không có tín hiệu." Cô gái chỉ một ngón tay lên bầu trời.

Giản Dao hoàn toàn không nghĩ tới sẽ là kết quả như thế này, sững sờ cả người. Bạc Cận Ngôn từ phía sau nắm chặt tay cô, ra hiệu cô không thể nóng vội. Động tác này lại bị cô gái thấy, cô gái oa một tiếng: "Hai người là tình nhân à, em cảm thấy tình cảm của hai người rất tốt."

Lời này quả thực ngây thơ, Giản Dao cười gượng, lấy lại tinh thần hỏi: "Em tên là gì?"

"Em là Khưu Tự Cẩm, Cẩm trong trăm hoa rực rỡ."

"Thế này nhé Tự Cẩm, chị muốn hỏi em nơi này có bác sĩ có thể trị thương cho anh ấy không?"

Vấn đề này dường như dễ trả lời hơn với Khưu Tự Cẩm. Cô gái nhảy từ trong cửa ra: "Chỗ bọn em có một bác sĩ. Giống như hai người cũng đến từ bên ngoài. Bác sĩ tốt lắm, em mang hai người đi."

Đi khoảng nửa con phố, cuối cùng lại nhìn thấy mấy người, đều là cách ăn mặc y xì của Khưu Tự Cẩm, như thể không chịu ảnh hưởng bởi thời gian, còn có một người gánh hai thùng nước từ bên đường đi qua. Theo như Khưu Tự Cẩm nói, thị trấn nhỏ này không có nước uống, mọi người muốn dùng nước, phải đi tới giếng trên thị trấn gánh. Nước giếng rất sạch, có thể uống trực tiếp.

Các thôn dân nhìn thấy Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều kinh ngạc dừng lại xem. Có thể thấy được ở đây bình thường có rất ít người ngoài đến. Giản Dao đành phải kiên trì, nắm tay Bạc Cận Ngôn tiếp tục đi, Khưu Tự Cẩm vẫn sôi nổi như cũ, không ngừng chào hỏi người trên đường, dáng vẻ không tim không phổi. Nhưng ai mà biết được người của Phật Thủ có ẩn núp trong thị trấn này hay không?

https://thuviensach.vn

Phía trước có một ngôi nhà nhỏ, cửa mở ra, ngoài cửa có để mấy chậu cây, trên cửa sổ treo một lá cờ chữ thập đỏ cũ rích. Tuy ngôi nhà cũ, nhưng cũng sáng sủa sạch sẽ, đầy một màu xanh, đây gần như là ngôi nhà có sức sống nhất Giản Dao nhìn thấy từ khi đi vào thị trấn. Đó chính là nhà bác sĩ.

Khưu Tự Cẩm dẫn đầu bước vào, hô lớn: "Bác sĩ! Bác sĩ Ôn, có người bệnh!"

Giản Dao dìu Bạc Cận Ngôn từ từ đi vào.

Một người đàn ông đứng trong phòng, cao gần 1m8, dáng người hơi gầy, mặc áo khoác trắng, lại có dáng vẻ thuỳ mị không nhiễm chút bụi trần. Anh ta nghe thấy tiếng xoay đầu lại, trên mặt là nụ cười ôn hoà: "Khưu Tự Cẩm, lại đến trêu anh..." Nhìn thấy Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, anh ta sững người.

Giản Dao cũng không nghĩ tới ở nơi không khí trầm lặng quỷ dị lại có thể nhìn thấy một bác sĩ tướng mạo tuấn tú, khí chất nho nhã, nói cười, mặt mày sáng sủa như vậy.

Dù đứng ở trong căn phòng đơn sơ này, cũng không che giấu được ánh sáng ôn hoà trong mắt của anh ta.

Trong lòng cô đột nhiên nhớ tới Phó Tử Ngộ. Tuy tướng mạo hai người khác nhau, nhưng khí chất lại giống nhau. Cổ họng cô đột nhiên hơi khô, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ - may mà Bạc Cận Ngôn không nhìn thấy. Lúc này bác sĩ Ôn đã lên tiếng: "Hai người là?"

Lúc này Giản Dao mới yên lặng dời mắt đi: "Chúng tôi là khách du lịch, trên đường đi thuyền bị chìm, bất ngờ đến đảo này. Chân chồng tôi bị thương, bác sĩ có thể khám cho anh ấy một chút không?"

"Được." Bác sĩ Ôn ngồi xổm xuống trước mặt Bạc Cận Ngôn, Giản Dao dìu anh ngồi xuống, Khưu Tự Cẩm ở bên cạnh tò mò nhìn. Giản Dao nhìn

https://thuviensach.vn

tay nghề vô cùng thành thạo chuyên nghiệp của bác sĩ Ôn thì yên lòng.

"Sao lại bị thương thế này?" Bác sĩ Ôn hỏi.

Giản Dao đáp thành thật: "Chúng tôi gặp phải đất sụt lở."

Bác sĩ Ôn gật đầu, chỉ huy Tự Cẩm lấy ra đồ dùng chữa bệnh, bắt đầu xử lý vết thương cho Bạc Cận Ngôn. Còn Bạc Cận Ngôn không nói lời nào, không biết đang nghĩ gì. Cũng may không bị thương đến xương cốt, bác sĩ Ôn xử lý xong vết thương cho Bạc Cận Ngôn, băng bó kĩ, sau đó dặn dò những việc cần chú ý, kê đơn thuốc. Cuối cùng cười nói: "Xem ra hai người phải ở lại Tri Tử Châu một thời gian rồi, dưỡng thương cho tốt mới có thể đi được."

Trong lúc nói chuyện, Giản Dao cũng biết được tên đầy đủ của anh ta là Ôn Dung, tên rất nho nhã. Trước kia Ôn Dung làm bác sĩ ở thành phố lớn, thu nhập rất cao, cũng rất bận rộn. Giống như rất nhiều trẻ tuổi trốn tránh Bắc Thượng Quảng, anh ta chán ghét cuộc sống tiết tấu nhanh. Có một cơ hội bất ngờ, đi đến thị trấn nhỏ này, bị thời gian ngừng lại hấp dẫn và rung động, vì vậy ở lại, cũng mở phòng khám bệnh. Số lượng dân trong thị trấn không đông lắm, anh ta gần như nhàn nhã sống qua ngày, nuôi sống bản thân như vậy là đủ rồi. Giản Dao gặp không ít người giống anh ở các thành cổ thị trấn nhỏ, cho nên cũng có thể hiểu. Tuy vậy, Giản Dao cũng không chủ động hỏi về sự tồn tại của tổ chức Phật Thủ. Ôn Dung cũng không nhắc đến. Về phần điện thoại, mạng internet ư? Ôn Dung cũng hơi tiếc nuối, vùng núi này quả thực không có.

Từ phòng khám của Ôn Dung rời đi, trời đã hơi tối. Giản Dao dìu Bạc Cận Ngôn, vô thức quay đầu lại, chỉ thấy Ôn Dung đã cởi áo khoác trắng, chỉ mặc áo sơ mi trắng và quần dài đen, hai tay đút túi quần, đứng cạnh cửa, mỉm cười tiễn bọn họ. Còn Khưu Tự Cẩm tựa bên cạnh anh ta, lôi kéo anh ta, dáng vẻ bám dính. Trong lòng Giản Dao cũng có chút cảm giác

https://thuviensach.vn

không hiểu, nhưng việc cấp bách là tìm một chỗ ở qua đêm, lại nghĩ cách thoát khỏi thị trấn này, liên lạc với tổng bộ.

Khắp thị trấn nhỏ là nhà bỏ hoang, bọn họ không tốn nhiều sức cũng tìm được một phòng trệt tương đối sạch sẽ. Bên trong đều đầy đủ tủ giường, mặc dù hơi cũ. Ngoài cửa còn có sân nhỏ, dưới gốc cây già thấp thoáng bụi cỏ dại. Vừa rồi khi đi qua đường, Giản Dao nhìn thấy có một quán ăn rất nhỏ, vì thế lại đi mua hai món về. Ông chủ quán vừa ngại ngùng vừa tò mò: "Hai người chính là du khách bị thương kia à?" Xem ra ở thị trấn này vô cùng nhỏ, tin tức hai người họ đến đã truyền đi khắp nơi, cũng không biết là phúc hay hoạ.

Trời hoàn toàn tối đen, giọt mưa gõ vào cửa sổ. Bạc Cận Ngôn nằm trên giường ván gỗ đơn sơ, Giản Dao tìm được chiếc chăn cũ , vỗ một lúc lâu, mới miễn cưỡng đắp lên người anh. Sắc mặt Bạc Cận Ngôn không tốt lắm, có lẽ là đau do bị thương, hoặc có lẽ là hoàn cảnh nơi này quá tệ. Trong lòng Giản Dao cũng mờ mịt, nghĩ đến từ khi hai người điều tra án đến nay, chưa từng có kinh nghiệm gặp phải khó khăn nơi xa xăm như vậy. Trong phòng không có điện, cô lại tìm được một chiếc đèn dầu. Bạc Cận Ngôn mỉm cười, hỏi: "Em là Doraemon vạn năng sao?"

Giản Dao mỉm cười nói: "Hiện tại biết được chỗ tốt khi dẫn em theo rồi sao?" Lên giường dựa sát vào bên cạnh anh.

Dưới ánh đèn chập chờn chiếu lên, cả căn phòng giống như ảo cảnh. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, giống như trong thung lũng vắng lặng. Dường như tát cả "di dân" còn sót lại trong thị trấn này, sau khi bầu trời tối đen đầu đi ngủ, tăng thêm cảm giác biến hoá kì lạ.

Bạc Cận Ngôn một tay ôm lấy cô, một tay cầm máy đọc sờ dọc theo phần tài liệu quý báu đội trưởng Chu Thao giao cho. Ánh sáng trong phòng rất tốt, Giản Dao không thấy được chữ trên giấy, máy đọc vẫn rõ ràng, đọc từng hàng chữ một, chỉ là thỉnh thoảng có tạp âm xì xì.

https://thuviensach.vn

Sau một tiếng, Bạc Cận Ngôn đã "xem" xong tất cả tài liệu. Trên tài liệu ghi lại mấy lần giao dịch gần đây của Phật Thủ, cấu tạo hoạt động bên trong, quan hệ hợp tác, nhưng kết cấu thành viên nòng cốt, hang ổ lại không đề cập.

"Xem ra..." Bạc Cận Ngôn nói, "Người cung cấp phần tài liệu này cho Chu Thao chỉ biết có hạn hoặc có lẽ...phần tài liệu này cũng không nguyên vẹn."

Giản Dao gật đầu, bỏ bút và máy đọc vào trong túi, đưa thuốc Ôn Dung kê cho anh. Bạc Cận Ngôn lại nói: "Không phải trong túi của chúng ta có thuốc tiêu viêm sao? Anh muốn uống thuốc của mình."

Giản Dao hơi giật mình, hỏi: "Tại sao?"

Bạc Cận Ngôn đáp: "Nếu đây thật sự là hang ổ của Phật Thủ, hôm nay chúng ta đã tiếp xúc với bốn người, em có thể đảm bảo có ai không phải là sát thủ mặt nạ không? Người của Phật Thủ có lẽ không biết chúng ta, nhưng sát thủ mặt nạ nhất định nhận ra."

Giản Dao nghe vậy trong lòng sợ hãi, ném thuốc Ôn Dung kê vào góc tường, lấy thuốc tiêu viêm của mình từ trong túi ra. Đợi Bạc Cận Ngôn uống thuốc xong, cô cầm lấy thanh gỗ bên đầu giường đứng lên: "Đêm nay em gác."

Bạc Cận Ngôn kéo cô về giường: "Không cần. Đọ sức với quân địch quan trọng nhất là xem xét thời thế, trả giá nhỏ nhất đạt được thành quả lớn nhất. Đêm nay chúng ta cứ ngủ một giấc đi, bổ sung thể lực. Nếu bọn chúng không biết được thân phận của chúng ta, đêm nay chắc chắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, Nếu như đã biết, hai chúng ta chính là con ba ba trong hũ thì đã sớm ra tay, còn để cho chúng ta đi khám bệnh, ăn cơm, dạo phố sao? Cho nên bà Bạc à, cứ coi như ở nhà đi, tối nay chúng ta không gặp nguy hiểm gì đâu, ngủ một giấc."

https://thuviensach.vn

Giản Dao nghe anh nói vậy dở khóc dở cười, nhưng nghĩ lại cũng đúng, đã đến hang ổ của địch, hai người họ dù có nhạy bén cũng không thể địch được trăm người, còn không bằng đi ngủ, Vì thế để gậy sang một bên, nghe lời anh nằm xuống.

Nửa đêm càng thêm yên tĩnh, tay chân Giản Dao dù để trong chăn vẫn lạnh như băng, Bạc Cận Ngôn ủ tay cô trong lòng bàn tay, lại để hai chân cô lên đùi mình, Giản Dao không thuận theo, đau lòng nói: "Như vậy anh sẽ lạnh đấy."

Bạc Cận Ngôn lại mỉm cười: "Nói như thể mùa đông trước em không có thoải mái để chân ở chỗ này vậy."

Giản Dao mỉm cười: "Nhưng bây giờ anh đang bị thương."

Bạc Cận Ngôn đáp: "Nhưng vì em, anh nguyện dâng độ ấm."

Khóe miệng Giản Dao mỉm cười, tựa trên cánh tay anh, có lẽ hôm nay thực sự quá mệt mỏi, nhanh chóng thiếp đi. Bạc Cận Ngôn ban đầu hơi thở đều đều, một lát sau phát hiện Giản Dao đã ngủ say, anh mới từ từ mở mắt trong bóng tối, nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, một lúc sau cũng không nhắm mắt lại.

Sau nửa đêm, mưa ngừng lại.

Trong tiểu viện là bùn ướt sũng, lá cây nhỏ nước trong bóng đêm.

Một đôi giày cũ dẫm trên đất bùn, người nọ mặc áo jacket đen, cúi đầu châm thuốc, sau đó từ từ thở ra. Phía sau gã lờ mờ có không ít người.

Người nọ lấy một điếu thuốc, còn thừa hơn nửa, vứt xuống đất, giẫm tắt, lại dùng bùn xoa một chút, sau đó nói: "Hai người tới kì lạ kia, thuyền của A Duyệt bị cảnh sát vây bắt. Tám phần là cảnh sát, ngày mai báo cáo với lão đại, tiêu diệt bọn chúng."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 108

Giản Dao ngủ một giấc cho đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh, khi cô mở mắt ra, phát hiện bên cạnh đã không còn có người, ngẩng đầu nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trong sân, trời đã tạnh rồi.

Cô đột nhiên thoải mái mỉm cười, tâm trạng dường như cũng nhẹ nhõm hơn. Người kia chân bị thương, đang ở trong đầm rồng hang hổ, cũng không yên lặng được. Trời vừa sáng đã ở trong sân, không biết lại đang bày trò gì đây? Quả nhiên không bao lâu sau, Bạc Cận Ngôn chống thanh gỗ, khập khiễng đi đến trước mặt cô:

"Nên đi gặp mặt bọn chúng rồi."

Giản Dao hơi giật mình. Trời nắng, thị trấn nhỏ, dường như có thêm chút sinh khí. Trên đường có thêm nhiều người, nhà ở cây cối cũng lộ ra vẻ tươi mát. Bọn họ nhìn thấy Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đều ném ra ánh mắt tò mò, nhưng cũng coi như là bình thường. Nhìn từ bề ngoài thực sự chỉ là những người bình thường sống trong vùng núi nghèo khó lạc hậu mà thôi. Hơn nữa mấy người này cũng đang gánh nước về nhà. Giản Dao luôn quan sát mỗi người đi trên đường, nhưng không biết trong số bọn họ "Phật Thủ" ẩn giấu ở đâu? Có lẽ đang ở tầng trên ngôi nhà nhìn trộm bọn họ chăng?

Bọn họ nhanh chóng đi đến phòng khám. Giản Dao muốn lấy thêm chút băng gạc và thuốc bôi, như vậy sau này cô có thể tự thay thuốc cho Bạc Cận Ngôn. Cô dìu Bạc Cận Ngôn vén rèm đi vào, cũng sửng sốt.

Hôm nay trong phòng khám có bệnh nhân. Một người đàn ông cường tráng, ngồi sau bàn khám bệnh, mặc đồ nguỵ trang, giày đen, đầu đinh,

https://thuviensach.vn

khuôn mặt thô kệch dữ tợn. Giản Dao chú ý tới gan bàn tay gã có vết chai, trên lưng đeo thứ gì đó. Khi gã xoay người, Giản Dao nhìn thấy đó là một bao đựng súng trống không.

Người đàn ông quay đầu lại nhìn thấy bọn họ, cũng sửng sốt, lộ ra vẻ mặt đề phòng. Giản Dao vô cùng bình tĩnh kéo Bạc Cận Ngôn, đi qua, ngồi bên cạnh gã. Vẻ mặt Bạc Cận Ngôn cũng lạnh nhạt.

Lúc này, Ôn Dung vén rèm từ trong đi ra, nhìn thấy ba người bọn họ ngồi, cũng hơi giật mình, sau đó cười với người đàn ông kia: "Thuốc của anh đây."

Người đàn ông nhận lấy, móc tiền ra đặt lên bàn, sau đó nghiêng người liếc Giản Dao và Bạc Cận Ngôn bên cạnh, sau đó hất cằm hỏi: "Bọn họ là ai?"

Ôn Dung thản nhiên đáp: "Khách du lịch, cũng là bệnh nhân."

Người đàn ông dường như rất tin tưởng anh ta, khẽ gật đầu, liếc bọn Giản Dao lần nữa, đứng dậy rời đi.

Lúc này rèm lại được kéo lên, là Khưu Tự Cẩm tối qua đi ra. Khuôn mặt cô gái đỏ bừng, trông thấy bọn Giản Dao, rất vui vẻ: "Hai người đến à? Yên tâm, y thuật của bác sĩ Ôn là tốt nhất đấy, chắc chắn sẽ khỏi nhanh thôi."

Ôn Dung mỉm cười, thò tay sờ đầu cô gái: "Đi uống nước."

Khưu Tự Cẩm vô cùng nghe lời gật đầu đi.

Giản Dao nói với Ôn Dung lý do mình đến, trong tủ có sẵn băng gạc, Ôn Dung đưa cho bọn họ, lại đưa mấy ngày thuốc. Giản Dao cười nhận lấy.

"Anh thường xuyên có bệnh nhân sao?" Bạc Cận Ngôn đột nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

Ôn Dung không ngẩng đầu, chỉ đáp: "Cũng không nói chính xác được, lúc nhiều lúc ít."

Bạc Cận Ngôn: "Bệnh nhân của bác sĩ là dạng như nào?"

Ôn Dung thoáng cười: "Dạng nào cũng có. Bác sĩ không được chọn bệnh nhân."

"Như vừa rồi, tội phạm cũng có sao?"

Tay Ôn Dung thoáng dừng lại, ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn, ánh mắt trầm tĩnh như nước, nhìn không ra hỉ nộ: "Anh là ai?"

Giản Dao nhìn hai người họ không nói lời nào.

Khoé môi Bạc Cận Ngôn từ từ cong lên: "Có thể đến được nơi này sẽ là người nào?"

Ôn Dung im lặng một lát: "Mặc kệ là người tốt hay xấu, tôi là bác sĩ, thân đã ở chỗ này, tôi chỉ muốn cứu người."

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn cũng không nói nữa. Trước khi ra cửa, Bạc Cận Ngôn hỏi Ôn Dung: "Nếu như muốn rời khỏi thị trấn này, phải làm như thế nào?"

Ôn Dung im lặng một lúc mới đáp: "Có thể ngồi thuyền từ bến tàu rời đi. Bến tàu là sản nghiệp của ông chủ Tôn."

Bạc Cận Ngôn: "Làm sao tìm được ông chủ Tôn?"

Ôn Dung đáp: "Anh ta còn mở một khách sạn, ở ngay phía tây thị trấn này."

Bạc Cận Ngôn gật đầu: "Cảm ơn." Mắt thấy Ôn Dung sắp đưa hai người họ ra cửa, còn Khưu Tự Cẩm không biết ở trong phòng làm gì. Bạc Cận

https://thuviensach.vn

Ngôn vịn vào Giản Dao, đi hai bước, dừng lại, quay đầu nói: "Bác sĩ, bảo trọng."

Ôn Dung hơi sửng sốt, dường như cũng hơi cảm động, sau đó mỉm cười gật đầu: "Ừ, hai người cũng thế. Nếu có chuyện gì cần giúp đỡ ở đây, nhớ tìm tôi."

Hai người đi lên trước một đoạn ngắn, Giản Dao nói: "Xem ra người này rất được đấy."

Bạc Cận Ngôn không đáp. Vì thế Giản Dao cũng không nhiều lời nữa. Dần dần, hai người đã đi đến phía tây thị trấn. Một toà nhà ngói trắng tường xám, so với những ngôi nhà địa phương rõ ràng mới, sạch sẽ hơn chút, trên mái hiên đầy thực vật màu xanh, cũng có sức sống hơn. Trên bảng viết "Khách sạn Như Ý". Hai người đứng ở góc đường nhìn khách sạn kia. Hai bên tường khách sạn như có một đôi tay không ngừng kéo dài về phía sau, dường như che chắn tất cả. Nhìn từ bên ngoài, trong khách sạn vắng lặng, thỉnh thoảng có bóng người loé lên, nhưng lại không thấy rõ được.

Giản Dao nói: "Chúng ta thực sự phải đi vào sao?"

"Ừ." Bạc Cận Ngôn thản nhiên đáp, "Ở thị trấn nhỏ này phương thức giao thông quan trọng nhất là đường thuỷ. Nếu như Phật Thủ ở đây, vậy thì giao thông cũng bị khống chế trong tay bọn chúng. Bọn chúng phát hiện hai ta đến, với tác phong tàn nhẫn kín đáo nhiều năm qua, cho dù không xác định được thân phận của chúng ta thì cũng sẽ không dễ dàng để cho chạy. Nếu như hai chúng ta không làm gì, tất nhiên là chỉ có ngồi chờ chết. Nhưng em quên là anh mang thân phận gì tới đây sao?"

Giản Dao nhìn anh.

Bạc Cận Ngôn thoáng cười: "Tiếu Diện Xà thập tử nhất sinh, mang theo tài liệu tới gặp Phật Thủ, tại sao phải giết chết?"

https://thuviensach.vn

Giản Dao: "...Chuyện này quá mạo hiểm."

Anh nói: "Trẻ con mạo hiểm mới có kẹo ăn."

Giản Dao: "...Mọi việc đều phải cẩn thận. Có chuyện gì cứ đứng sau em. Tốt xấu gì kĩ năng của em cũng hơn xa anh." Cô nói lại với anh lần nữa.

Bạc Cận Ngôn khẽ nắm tay cô, đáp: "Ừ."

Hai người đi vào trong khách sạn, nhưng dù cho nhạy cảm, thông minh như hai người cũng không biết được trong ngoài khách sạn này lúc này có bao nhiêu ánh mắt tàn nhẫn, nghi ngờ, khinh miệt, tò mò...nhìn chằm chằm họ đâu?

Vừa đi vào cửa là một phòng khách, thậm chí còn trang bị cả cầu nước nhỏ. Mấy người đàn ông ngồi ngoài ban công đánh bài, nghe thấy tiếng động, tất cả đều quay đầu lại. Người ngồi dựa vào tường sau quầy cũng là nam, đang nâng chén, híp mắt thấy bọn họ, chợt mỉm cười. Bầu không khí trong phòng khách này đột nhiên trở nên hơi căng thẳng lúng túng, giống như hồ nước luôn yên bình cuối cùng bị gió khẽ thổi gợn lên, bóng dáng mỗi người cũng trở nên mơ hồ. Bạc Cận Ngôn đi đến trước quầy: "Chúng tôi muốn thuê một phòng."

Người đàn ông phía sau quầy khoảng chừng ba tư, ba lăm, người cao trắng nõn, còn đeo kính mắt, cười tủm tỉm vô cùng nhã nhặn.

Hắn hỏi: "À, được, ở mấy ngày?"

"Ba ngày có lẽ đủ rồi."

Hắn cũng không đòi CMND từ họ, thu tiền, đưa thẻ phòng cho bọn họ, sau đó mỉm cười: "Chúc hai người vui vẻ ở đây."

https://thuviensach.vn

Giản Dao vô cùng tỉnh táo quan sát mỗi người ở đây. Phương Thanh từng nói cao thủ bản lĩnh tốt, trên người đều có "khí" đấy. Hiện tại Giản Dao từ từ cũng có cảm giác, cảm thấy những người này không phải là nhân vật đơn giản, hơn nữa cô hoàn toàn không phải là đối thủ.

Bạc Cận Ngôn nói: "Cảm ơn." Nắm tay Giản Dao, đi hai bước, quay đầu nói thêm: "Đúng rồi, không biết có thể chuyển lời giúp tôi không?"

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn bọn họ.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 109

Thuỷ triều khẽ đánh vào bờ hồ, ngoài cửa sổ là trời và nước bao la. Tuy bọn họ đang ở trong hang hổ, nhưng căn phòng người đàn ông trắng nõn cho bọn họ thuê rõ ràng cũng không tệ, có lẽ cũng coi như là căn phòng ngắm cảnh đẹp nhất khách sạn. Giản Dao cẩn thận kiểm tra căn phòng một lần, không có camera ẩn và trang thiết bị giám sát điều khiển, lúc này mới tạm yên lòng. Bọn họ đột nhiên đến đây, có lẽ những tên tội phạm này cũng chưa kịp chuẩn bị.

Bạc Cận Ngôn ngồi dựa vào giường, hai tay để sau đầu, chân bị thương được kê lên gối, dáng vẻ thảnh thơi thả lỏng. Giản Dao đứng bên cửa sổ, lúc nhìn về phía anh, không nhịn được nói: "Anh xác định bọn chúng sẽ đưa chúng ta đến chỗ cấp cao của tổ chức Phật Thủ sao?"

Bạc Cận Ngôn đáp: "Chắc chắn. Rõ ràng người kiểm soát phần ghi chép kia của Chu Thao vô cùng để ý. Anh nêu ra thứ này, bọn chúng nhất định sẽ gặp anh."

"Ngộ nhỡ bọn chúng giết chúng ta, cướp phần ghi chép này đi thì sao?"

Bạc Cận Ngôn nói: "Muốn giết thì đã sớm giết ở trên thuyền rồi. Không giết chứng tỏ còn có giá trị lợi dụng, chúng ta còn có cơ hội sống sót. Chỉ cần có một cơ hội có thể mở ra khả năng vô hạn." Sau đó anh thoáng cười: "Chúng ta vốn định từ trong Phật Thủ tìm ra sát thủ mặt nạ, đồng thời hốt gọn một mẻ tổ chức này. Hiện tại có cơ hội trực tiếp đánh vào trong tổ chức của bọn chúng, chuyện mà nhiều năm qua Chu Thao không làm được,

https://thuviensach.vn

nhưng trời đất lại đưa đẩy chúng ta làm được. Coi như là trong hoạ có phúc."

Giản Dao rõ ràng bị kích động bởi lời anh nói, không nhịn được bật cười, anh luôn có sức quyến rũ như vậy, trong hoàn cảnh nguy hiểm, cho người ta thấy tầng tầng khói mù trước mắt, rồi phía sau dấy lên hi vọng.

"Cốc cốc..." Có người gõ cửa, Giản Dao nhìn Bạc Cận Ngôn, cách lúc bọn họ tiến vào khách sạn này còn chưa đến nửa tiếng.

Giản Dao mở cửa, người đi vào chính là người đàn ông trắng nõn. Hắn mỉm cười, giọng điệu kín đáo: "Tiếu Diện Xà đúng không, có người muốn gặp các người."

Một đình viện, một bàn đá, một bàn cờ, một người đàn ông. Ánh mặt trời chiều, gã ngồi bên cạnh bàn cờ, mặc áo jacket màu đen, quần tây, dưới chân đi đôi ủng da, trên ủng có bùn, khuôn mặt nghiêng thâm trầm, mày kiếm mắt sáng. Bên cạnh gã, xung quanh đình viện hẻo lánh có đứng mấy gã đàn ông. Tất cả đều cầm súng, khuôn mặt tỉnh táo vô tình.

Người đàn ông trắng nõn dẫn Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đến đây, chỉ mỉm cười ra hiệu cho bọn họ đi qua. Giản Dao dò xét xong bốn phía, nhón chân thì thầm bên tai Bạc Cận Ngôn. Kính râm che mắt anh, người ngoài không thấy được vẻ mặt anh. Sau khi nghe cô nói xong, anh không có bất cứ biểu cảm nào, chống gậy gỗ Giản Dao mới tìm cho anh ngày hôm qua đi về phía người nọ.

Bạc Cận Ngôn ngồi xuống đối diện gã. Quân cờ trắng trong tay gã rơi xuống, trên ngón tay màu mạch như có ánh sáng. Gã hơi trầm tư một lúc mới ngước mắt lên nhìn Bạc Cận Ngôn: "Mù sao?"

Gã chính là hỏi người đàn ông trắng nõn bên cạnh, người đàn ông khom người đáp: "Vâng."

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, người đàn ông trắng nõn đột nhiên tiến lên, chẳng biết trong tay đã xuất hiện một con dao găm từ lúc nào, nhắm thẳng về hai mắt Bạc Cận Ngôn. Giản Dao hoảng sợ, thò tay ra chặn. Người nọ và Bạc Cận Ngôn đều ngồi yên không nhúc nhích. Bởi vì tốc độ của người đàn ông trắng nõn cực nhanh, Giản Dao chỉ kịp bắt được cổ tay gã, nhưng không có cách nào ngăn được con dao tiến về phía trước.

Một tiếng vang nhỏ, kính râm trên sống mũi Bạc Cận Ngôn rơi xuống, lưỡi dao đi thẳng đến da mắt anh. Bạc Cận Ngôn từ từ nhắm hai mắt hoàn toàn không tránh né, cho đến khi mũi dao hoàn toàn dừng trên da mắt anh. Giản Dao hoảng sợ toát mồ hôi lạnh, đột nhiên quát: "Các người có ý gì?"

Bạc Cận Ngôn thoáng cười: "Bà xã, bọn họ chỉ muốn thử thôi. Em xem đấy, mũi dao còn kém một li mới có thể đâm rách mắt anh. A...chẳng qua chỉ là một đôi mắt đã phế, Phật Thủ muốn thì lấy đi. Dù sao trên đời này cũng không có chuyện lấy không đồ, các người lấy gì đổi với tôi nào?"

Lời nói vô cùng kiêu ngạo tà mị, thật sự như một kẻ điên khùng tham lam không màng sống chết. Người nọ đột nhiên cười ha ha: "Tần Sinh, bỏ dao xuống." Hoá ra người đàn ông trắng nõn kia tên là Tần Sinh.

Tần Sinh cũng bỏ dao xuống, lui sang bên cạnh. Người nọ lại hỏi Bạc Cận Ngôn: "Nghe nói cậu có thứ muốn giao cho tôi?"

Bạc Cận Ngôn đáp: "Đúng vậy."

Người nọ lại hỏi: "Sao thứ kia lại rơi vào trong tay cậu?"

Bạc Cận Ngôn: "Người của tôi luôn theo sát Chu Thao."

"Tại sao chỉ có hai người đến?"

"Bọn họ bị tóm hết. Chúng tôi nhanh chóng chạy thoát. Là một đàn em tên A Hồng mang bọn tôi đến đây. Nhưng lúc đi bên bờ sông gặp phải đất

https://thuviensach.vn

lở, A Hồng rơi xuống dốc núi chết rồi."

Người nọ đảo mắt nhìn Tần Sinh, hắn gật đầu, xác định thực sự có đàn em tên A Hồng. Người nọ thoáng cười: "A Hồng chết rồi, vậy sao các người không chết?"

Bạc Cận Ngôn im lặng một lúc, chậm rãi đáp: "Bởi vì A Hồng là do tôi giết."

Lời vừa nói ra ngay cả Giản Dao cũng giật mình. Người nọ và Tần Sinh trao đổi ánh mắt, lạnh lùng nói: "Cái gì, cậu giết anh em của chúng tôi?" Tất cả người bên cạnh đều giơ súng lên, nhắm về phía Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn cười nhạo một tiếng: "Lúc ấy đất núi lở, chỉ có một thân cây, chúng tôi đều ôm lấy thì cây sẽ gẫy, tất cả mọi người đều chết. Tay chân của A Hồng không nhanh bằng vợ tôi, không ôm kịp còn muốn kéo chúng tôi xuống. Tôi đá một cái, có gì không đúng chứ? Nếu là các anh sẽ không làm vậy sao?"

Người nọ và Tần Sinh đều im lặng. Một lát sau Tần Sinh hỏi: "Ở nơi nào?"

Bạc Cận Ngôn nói phương hướng, lập tức có thuộc hạ đi ra ngoài, xem ra là muốn đi điều tra rồi.

Người nọ lại sai người bưng trà lên, Bạc Cận Ngôn từ từ uống, trong lúc đó hai người đều im lặng. Giản Dao lại suýt bật ra sự tán thưởng vì sự linh hoạt của Bạc Cận Ngôn. Nên nhớ rằng hai người hiểu rõ tâm lý tội phạm, có thể nhìn thấu người khác nói dối, nên tất nhiên cũng biết nói dối thế nào sao cho chân thật nhất. A Hồng chết vốn người bên ngoài sẽ cảm thấy kì quặc. Bạc Cận Ngôn nói như vậy lại lộ ra sự chân thật đáng tin, đồng thời cũng thể hiện tính cách "hung ác thẳng thắn" của bản thân.

https://thuviensach.vn

Người nọ nhấp một ngụm trà, cuối cùng mở miệng: "Đồ đâu, giao cho tôi đi."

Bạc Cận Ngôn từ từ nhấp một ngụm: "Người tôi muốn giao, không phải anh."

Người nọ hơi giật mình, Tần Sinh cũng ngước mắt lên.

Bạc Cận Ngôn lạnh lùng cười: "Người tôi muốn gặp là lão đại Phật Thủ. Anh vốn không phải là lão đại, nhiều lắm chỉ là thuộc hạ đắc lực thôi. Tại sao tôi phải giao cho anh chứ? Tôi có thành ý như vậy, suýt chút nữa ngàn cân treo sợi tóc, lại còn ngâm mình trong nước một đêm mới mang được thứ đó tới. Các người liên tục thăm dò, mợ nó khinh người quá đáng. Các người đã không nhìn trúng, bà xã, chúng ta đi thôi!"

"Chờ một chút!" Tần Sinh vươn tay ngăn anh lại, sau đó liếc "lão đại" nhà mình, ánh mắt hai người giao nhau, Tần Sinh mỉm cười: "Được rồi, anh Khôn, chúng ta không đóng giả nữa, đều bị anh ta nhìn thấu rồi." Người gọi là anh Khôn kia nhìn chằm chằm Bạc Cận Ngôn, ý tứ sâu xa mỉm cười, cúi đầu cầm điếu thuốc, híp mắt nhìn bọn họ.

Tần Sinh hỏi: "Triệu Khôn quả thực không phải là lão đại của chúng tôi, làm sao anh thấy được?"

Bạc Cận Ngôn cười lạnh: "Biệt hiệu của tôi là gì?"

Tần Sinh: "Tiếu Diện Xà."

Bạc Cận Ngôn: "Vậy anh còn hỏi làm gì? Anh cho rằng tôi làm thế nào đoạt được danh hiệu này trên giang hồ? Thân là người rắn hay là Tiếu Diện Xà khiến cho người ta khó lòng phòng bị, so với cảnh sát thì nhạy bén hơn, so với đồng loại càng hung ác hơn. Anh hỏi tôi làm sao biết được anh Khôn đây không phải là lão đại sao? Từ đầu đến chân của anh ta toàn là sơ hở!"

https://thuviensach.vn

Tần Sinh sững sờ, Triệu Khôn bị sặc thuốc, ra sức ho. Còn Giản Dao nhìn một đám lưu manh quanh sân, rõ ràng đã hơi buông lỏng cảnh giác, họng súng đều bỏ xuống, nghe Bạc Cận Ngôn nói chuyện. Gánh nặng trong lòng Giản Dao cũng buông xuống, lại hơi buồn cười: Cận Ngôn nói không sai, anh dùng một cơ hội mở rộng thành khả năng vô hạn. Chỉ là...đừng có diễn quá mức như vậy chứ, loại lời nói "Thân là người rắn" mà cũng nói ra... Trong đầu cô đột nhiên xuất hiện suy nghĩ không hợp hoàn cảnh chút nào: Lúc trước cô và Tử Ngộ, An Nham ở nhà xem phim bộ, không nên để cho anh ngồi ở bên cạnh đọc sách.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 110

"Vợ của tôi nhìn thấy bên trên ủng anh có bùn, bắn đến tận ống quần. Ngày hôm qua cũng không có mưa lớn đến vậy, nửa đầu đêm mưa mới trút xuống, nửa đêm về sau mưa ngừng, hiện tại trời tạnh rồi, trên mặt đất nước cũng đã khô. Bùn trên ủng anh bắn cao như vậy chứng tỏ đêm qua anh đi ra ngoài. Gần đây giang hồ không xảy ra chuyện lớn, tối qua cũng thế. Chỉ là chút chuyện của tôi mà cần đích thân lão đại Phật Thủ đi điều tra vào nửa đêm là điều vô cùng nhỏ, chỉ có thể là do thuộc hạ làm. Hơn nữa từ cách bài trí khách sạn, đình viện, các nơi đều chứng tỏ lão đại là một người rất có thường thức, sạch sẽ, chú ý. Anh ta tuyệt đối sẽ lau sạch bùn trên ủng mới đi ra gặp khách.

Trên ngón tay của anh có dầu, trên người còn có mùi đồ ăn. Còn muốn tôi nói thêm sao? Anh vừa ăn bánh bao, tay cũng chưa kịp rửa, đã bị gọi ra gặp chúng tôi. Người của Phật Thủ dám đối xử với lão đại của mình như vậy sao? Muốn gặp Tiếu Diện Xà tôi còn chưa đến mức để cho lão đại các anh chưa ăn xong.

Những cái khác thì không cần nhiều lời nữa. Khi anh nói chuyện có nhiều lần dừng lại, tôi đoán là anh và anh Sinh đây trao đổi ánh mắt, không chắc chắn; anh uống Thiết Quan Âm cực phẩm lại bằng cách nuốt chửng, tôi nghe thấy tiếng ùng ục; anh động một tí đã tức giận, để cho thuộc hạ rút súng với tôi, những điều này đều hoàn toàn không phù hợp...với dáng vẻ của một lão đại thật sự."

Gã gọi là anh Khôn kia trừng lớn mắt, Tần Sinh cũng mỉm cười. Giản Dao lại hơi lo lắng, Bạc Cận Ngôn bộc lộ tài năng như vậy, không biết là

https://thuviensach.vn

phúc hay hoạ...

"Vậy cậu nói xem một lão đại thực sự sẽ như thế nào?" Một giọng nói trầm thấp, bình thản vang lên sau lưng mọi người.

Triệu Khôn và Tần Sinh cùng giật mình, mọi người đang cầm súng cũng biến sắc. Người nọ hất tay, ngăn bọn họ lên tiếng, sau đó từ từ đi tới. Triệu Khôn lập tức đứng dậy nhường vị trí. Người nọ từ từ ngồi xuống, nhìn Bạc Cận Ngôn đối diện. Tim Giản Dao đập mạnh, cũng cẩn thận quan sát gã.

Gã chỉ có dáng vẻ ba hai, ba ba, vóc dáng rất cao, tướng mạo bình thường, nhưng hai mắt vô cùng đen bóng. Gã mặc áo dài, quần vải, tay vô cùng trắng, nhìn cả người có loại khí chất không nói nên lời. Bạn hỏi mặt gã có hung ác không ư? Không có, nhìn gã thậm chí rất bình tĩnh đấy. Tuy nhiên bạn sẽ cảm thấy gã là một nhân vật dễ đối phó sao? Không, hoàn toàn không biết được. Rõ ràng gã vô cùng bình tĩnh, nhưng khi nhìn gã, bạn sẽ cảm thấy rùng mình.

Ngón tay Bạc Cận Ngôn khẽ gõ mấy cái trên bàn cờ, sau đó mỉm cười. Anh nói: "Một lão đại thực sự, Tiếu Diện Xà tôi từng đi theo, anh ta tất nhiên là trầm ổn quyết đoán, ý chí kiên định. Mưu đồ ở ngoài ngàn dặm, không cần đích thân chạy cả đêm khiến người dính bùn. Lòng anh ta cẩn thận, không dễ dàng tin tưởng người khác, nhưng một khi đã đạt được sự tin tưởng của anh ta, vậy chính là bay thẳng lên mây xanh, vượt qua sóng gió. Người phản bội anh ta, sẽ bị đuổi tận giết tuyệt, chết không có chỗ chôn. Anh ta rất có thường thức, tuy tôi không nhìn thấy nhưng tôi nghĩ cho dù là cách ăn mặc, khí chất, đều khác với những người lỗ mãng này. Tổ chức như Phật Thủ chỉ mất mười năm chiếm giữ vị trí mạnh nhất Tây Nam, hơn nữa hoàn toàn không để cho cảnh sát sờ tới. Lão đại nhất định là có năng lực, cơ trí, nhẫn nại và nhẫn tâm vượt xa người thường mới có thể làm được."

https://thuviensach.vn

Tần Sinh cười nhạo một tiếng: "Chém gió cũng được đấy..." Lời còn chưa dứt, người nọ nhìn hắn một cái, vì thế hắn ngậm miệng.

Triệu Khôn bên cạnh nhịn cười, chửi nhỏ một tiếng: "Ngu xuẩn."

Người ta đang tâng bốc lão đại, còn cậu thì lại nói người ta nịnh nọt, vậy không phải nói lão đại không tài giỏi sao? Không phải ngu ngốc thì là gì?

Người nọ mỉm cười, vươn tay ra với Bạc Cận Ngôn: "Tôi chính là Phật Thủ."

Bạc Cận Ngôn không nhìn thấy, tất nhiên là tay không nhúc nhích.

Phật Thủ cũng vô cùng kiên nhẫn: "Chúng ta bắt tay nào."

Bạc Cận Ngôn vươn tay, nắm lấy tay gã, giọng nói hơi kích động: "Tôi...là Tiếu Diện Xà."

Giản Dao ở bên cạnh yên lặng nhìn. Ai ngờ Phật Thủ lại nhìn về phía cô: "Đây là?"

Bạc Cận Ngôn thoáng cười, bám tay vào vai cô: "Người phụ nữ của tôi, đôi mắt. Từ lúc tôi lăn lộn đã đi theo, tâm can bảo bối duy nhất của tôi."

Thực ra những lời như vậy Bạc Cận Ngôn cũng đã từng nói lúc trước, khi ở trên giường, nhưng Giản Dao hoàn toàn không ngờ tới hôm nay anh dùng trạng thái tính cách của "Tiếu Diện Xà" mà vẫn có thể nói ra được lời tự nhiên như vậy, chỉ là mang thêm chút ngông cuồng. Cô chỉ lạnh lùng cười, gật đầu một cái với Phật Thủ: "Lão đại." Vẫn duy trì hình tượng sát thủ mặt lạnh của mình.

Phật Thủ cười, nói với Bạc Cận Ngôn: "À, lăn lộn đến tận giường rồi?"

Bạc Cận Ngôn cười ha ha, tay lại chạm vào eo Giản Dao, dáng vẻ không an phận lại yêu tha thiết.

https://thuviensach.vn

Phật Thủ hỏi: "Đồ đâu?"

Bạc Cận Ngôn đáp: "Trong sân chỗ chúng tôi ở tối qua, hướng chính tây, đào hai tấc rưỡi là tìm được."

Phật Thủ liếc mắt với Triệu Khôn, gã lập tức dẫn người đi. Phật Thủ mỉm cười: "Cậu đã mang đến đồ tôi muốn, Phật Thủ Phật tâm, tôi thưởng phạt ân oán rõ ràng. Cậu hi vọng nhận được báo đáp gì?"

Bạc Cận Ngôn im lặng một lát, từ từ mỉm cười. Giản Dao cũng phối hợp cười.

"Tôi hi vọng..." Anh nói, "Ở lại Phật Thủ, bay thẳng lên mây xanh, hoành hành không sợ."

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn lại quay về căn phòng kia.

Giản Dao hỏi: "Gã sẽ tin chúng ta sao?"

Bạc Cận Ngôn đáp: "Nếu gã không tin thì bây giờ chúng ta đã chết rồi. Thực ra từ khi chúng ta bắt đầu bước vào khách sạn này, nếu như làm cho bọn chúng nảy sinh chút nghi ngờ thì đã chết mấy lần rồi."

Giản Dao nhớ lại quá trình anh vừa vờn quanh đám lưu manh, dáng vẻ anh chậm rãi nói còn cảm thấy như nằm mơ. Người này thực sự là chả biết sợ hãi, "hoành hành không sợ"...

Không ngờ Bạc Cận Ngôn lại chuyển chủ đề: "Nhưng mà với sự cẩn thận chặt chẽ của Phật Thủ, có lẽ lúc này đã phái người rời đảo đi thăm dò tất cả mọi thứ về "Tiếu Diện Xà" này của anh rồi."

Giản Dao hoảng hốt: "Vậy phải làm thế nào?"

"À..." Bạc Cận Ngôn khẽ cười, "Hai chúng ta mất tích, chắc chắn hiện tại cảnh sát đang sốt ruột tìm. Còn Tiếu Diện Xà thì bị giết, đám người trong

https://thuviensach.vn

đội bị hốt gọn một mẻ, gã anh Duyệt thì bị đánh chìm, cảnh sát nhất định là sẽ giữ kín không nói ra, tránh đánh rắn động cỏ. Lúc này đột nhiên có người tìm hiểu khắp nơi tin tức của Tiếu Diện Xà, Chu Thao đã nhận được bản ghi chép quý giá kia, tất nhiên cũng là người có đầu óc đấy. Trên thuyền đám đàn em cũng chưa chết hết, còn bị cảnh sát bắt lại. Nhất định Chu Thao sẽ biết được tin tức anh đóng giả Tiếu Diện Xà. Hiện tại đột nhiên có người tìm hiểu tất cả tin tức liên quan đến Tiếu Diện Xà, chứng tỏ điều gì? Chu Thao nhất định sẽ tương kế tự kế, dùng giả đánh tráo, sau đó tìm hiểu nguồn gốc tìm đến. Bà Bạc, chúng ta được cứu rồi."

Hả? Giản Dao trợn trừng mắt, dựa theo lời anh nói, không phải là chuyện xấu mà là chuyện tốt sao? Có phải điều này cũng nằm trong kế hoạch của anh không? Thằng cha này đúng là tâm cơ bằng mười người đàn ông. Tâm trạng cô thả lỏng, cầm chặt tay anh hỏi: "Vậy Bạc tiên sinh, bây giờ chúng ta phải làm gì đây?"

Bạc Cận Ngôn nắm lấy lòng bàn tay cô, dáng vẻ nhàn rỗi: "Bà Bạc, chúng ta với tư cách Tiếu Diện Xà và rắn đuôi chuông tiếp tục ẩn núp, trở thành một phần tử của Phật Thủ. Trước khi bọn chúng phát hiện ra thân phận thực sự của chúng ta, tìm ra sát thủ mặt nạ ẩn giấu trong Phật Thủ. Gã nhận ra chúng ta, hiện tại có lẽ đã nhận ra chúng ta rồi. Nhưng mà sát thủ mặt nạ sẽ không tình nguyện ở dưới bất cứ kẻ nào, thân là một sát thủ liên hoàn siêu cấp tâm thần biến thái, gã coi những tên tội phạm Phật Thủ chỉ như một lũ ngốc. Cho nên tất nhiên gã cũng sẽ không tiết lộ thân phận thực sự với Phật Thủ. Gã cũng sẽ đắn đo, không có cách nào chọc thủng trực tiếp thân phận của chúng ta. Cho nên lợi dụng Phật Thủ đọ sức với sát thủ mặt nạ, cho một mũi đao tạo thành thế ba chân chính là con đường sinh tồn của chúng ta."

Cùng lúc đó cũng có người đang bàn bạc về bọn họ.

Trong trấn nhỏ, một căn phòng càng kín đáo hơn, Phật Thủ ngồi sau bàn, im lặng hút thuốc. Ở ghế sô pha bên cạnh ngồi bốn người đàn ông. Căn

https://thuviensach.vn

phòng này là nơi những kẻ đứng đầu Phật Thủ tổ chức hội nghị bí mật trên mặt đất, người bình thường hoàn toàn không được vào.

Triệu Khôn mở miệng: "A Sinh, hôm nay thấy bọn chúng, cậu cảm thấy thế nào?"

Tần Sinh nói: "Người đàn ông kia rất thông minh, cũng có tâm cơ, nhẫn tâm, chỉ là..."

"Chỉ là sao?"

Tần Sinh thoáng cười: "Tôi cảm thấy gã dường như hơi ngu xuẩn, nói chuyện rất ngu, hơi giả vờ ngây thơ, ha ha."

Triệu Khôn cũng cười, nhìn về phía Phật Thủ, chỉ thấy khoé miệng gã cũng có mỉm cười.

"A Khôn, tối qua khi cậu trở về đề nghị tiêu diệt hắn. Hiện tại thì cậu thấy thế nào?" Phật Thủ mở miệng hỏi.

Triệu Khôn vốn ngồi trên tay vịn sô pha, hai tay đặt sau gáy tựa vào tường đáp: "Không cần phải giết, hắn không phải cảnh sát."

Hai người khác luôn im lặng, có một người ngoài ba mươi, trắng nõn, khuôn mặt sáng sủa, nhưng gã mặc áo da, tóc nhuộm vàng, khí chất vô cùng bướng bỉnh. Gã khẽ hừ một tiếng, lạnh lùng: "Làm sao biết được?" Người đàn ông này tên là Cố An, trong đám người luôn đối nghịch với Triệu Khôn, cho nên luôn không vừa mắt nhau.

Người còn lại cũng chỉ khoảng hai bảy, hai tám, gầy gò, mặc đồ đen, tên là Trịnh Thần. Trong đám người cũng chỉ có Trịnh Thần đeo súng, ngồi gần Phật Thủ nhất. Cho dù mọi người nói gì, gã cũng chỉ im lặng nhìn chằm chằm mặt bàn, đôi mắt nửa khép nửa hở giống như đang ngủ gà ngủ gật.

https://thuviensach.vn

Đối mặt với sự nghi ngờ của Cố An, Triệu Khôn chỉ thoáng cười: "Nói ra cậu cũng không hiểu, chẳng lẽ cậu không tin sự phán đoán của lão đại?"

Cố An lườm gã, cũng nhìn về phía Phật Thủ.

Phật Thủ dù gọi là Phật Thủ, nhưng cũng nổi tiếng trong giang hồ, tên là Tống Khôn. Gã dập tàn thuốc, mở miệng: "A Khôn nói không sai, bọn chúng không phải là cảnh sát. Những năm gần đây chúng ta trông thấy những kẻ nằm vùng, có ai không chen đuôi làm người? Có lẽ là một lòng muốn bò lên trên, nhưng không để lộ tài năng. Tiếu Diện Xà này tham lam, nhẫn tâm, cuồng vọng, tuy mắt mù nhưng đều thông minh hơn mấy cậu. Tính cách quá xốc nổi thôi."

Gã thoáng cười: "A Sinh nói đúng, gã hơi ngây thơ tự cho là đúng, EQ không cao lắm. Nhưng người như thế này tôi mới thật sự dám dùng. Nếu như không có khuyết điểm nào, lại khiến cho người ta không đoán ra được tính cách, vậy người này quá không chân thực rồi. Tôi đây thà rằng giết chết, chứ không thể để bên người."

Tần Sinh, Triệu Khôn, Trịnh Thần đều gật đầu. Cố An cười nói: "Vẫn là lão đại nhìn chuẩn."

"Nhưng mà..." Tần Sinh lên tiếng, "Đôi mắt kia có phải mù thật hay không?"

Cố An nói: "Gọi Ôn Dung tới hỏi chẳng phải sẽ biết sao?"

Ôn Dung nhanh chóng đi tới. Căn phòng này vốn còn một ghế trống, Ôn Dung đi đến mỉm cười chào hỏi mọi người, sau đó ngồi xuống. Mấy năm qua Tống Khôn đắc ý nhất chính là thuộc hạ này, người trong giang hồ gọi là "Ngũ La Hán" Phật Thủ. Gã nhìn Ôn Dung: "Tiếu Diện Xà kia đã từng đến phòng khám của cậu. Gã thực sự mù sao?"

https://thuviensach.vn

Ôn Dung nhận lấy điếu thuốc từ A Khôn, hít một hơi, ngẩng đầu đáp: "Em không có chuyên môn kiểm tra, nhưng là thật đấy. Em quan sát cẩn thận ngôn hành cử chỉ của gã, giả vờ thì không thể nào giống thật như vậy."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 111

Suy đoán của Bạc Cận Ngôn quả thực rất đúng, lúc này Chu Thao chưa tìm được bọn họ, đang loay hoay sứt đầu mẻ trán. Trên con thuyền đắm không tìm thấy hai người họ, cũng không tìm được phần tài liệu kia, cũng không vớt được thi thể. Chu Thao tin tưởng hai người họ không chết, chỉ là không biết phiêu dạt đi phương nào. Cho nên tăng cường lực lượng tìm kiếm dọc theo đường thuỷ.

Đám đàn em trên thuyền không chết hết, nhưng sau khi thẩm vấn kĩ càng, bọn chúng cũng không biết rõ về hang ổ của Phật Thủ. Chu Thao không rõ hoạt động giữ bí mật trong Phật Thủ như thế nào, nhưng từ đó có thể nhìn ra tổ chức khống chế nghiêm ngặt thế nào. Song Chu Thao cũng nghe nói Bạc Cận Ngôn ở trên thuyền giả mạo "Tiếu Diện Xà", lúc này mới có thể tránh được một kiếp. Điều này khiến cho Chu Thao vừa buồn cười vừa cảm động. Không nghĩ tới vị giáo sư tâm lý học tội phạm này thực sự có thể lừa được đám tội phạm, vì thế càng thêm chắc chắn suy nghĩ bọn họ sẽ không dễ dàng bị giết hại.

Hôm nay anh ta nhận được tin tức có người đang âm thầm điều tra tìm hiểu các tài liệu liên quan đến Tiếu Diện Xà, không khỏi khiến cho Chu Thao lưu ý. Cần biết là trải qua lần tập kích thứ hai của cảnh sát, tổ chức kia của Tiếu Diện Xà đã sớm bị tiêu diệt, gần như chỉ trong một đêm bọn chúng đã mai danh ẩn tích trên giang hồ. Tin tức Tiếu Diện Xà chết cũng tạm thời bị Chu Thao phong toả. Gần đây anh ta phải cẩn thận với một số thứ sẽ xuất hiện, phải có biện pháp đề phòng. Cho nên sau khi có được manh mối này, Chu Thao chỉ trầm tư trong mấy phút, suy đoán nhiều loại khả năng.

https://thuviensach.vn

Đầu tiên, đối phương sẽ là ai?

Trước khi xảy ra sự kiện này Tiếu Diện Xà đã bị Chu Thao tấn công gần hấp hối, cho nên mới bị dồn đến bước đường cùng tấn công Chu Thao. Gần đây việc có liên quan đến lợi ích lớn của Tiếu Diện Xà chỉ có tổ chức Phật Thủ. Tin tức tổ chức của Tiếu Diện Xà bị tiêu diệt đã truyền ra. Nếu như tổ chức Phật Thủ nhận được tin tức này có lẽ sẽ án binh bất động chứ không phải âm thầm tìm hiểu vào thời điểm này. Hơn nữa cũng không phải tìm hiểu tin tức về tăm hơi tài liệu, mà là tư liệu cuộc đời của Tiếu Diện Xà...

Trong lòng Chu Thao chấn động, một suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi tràn vào trong đầu. Suy nghĩ này nhanh chóng khiến cho máu toàn thân anh ta nóng lên.

Phật Thủ nhận được tài liệu rồi!

Bọn họ giành được tài liệu, tức là Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cũng rơi vào trong tay bọn họ, đêm đó thuyền đắm trời tối, có người nhân lúc hỗn loạn dẫn bọn họ đào tẩu, cũng là có khả năng đấy.

Nhưng nếu như bọn họ đã khám phá ra được thân phận của Bạc Cận Ngôn, vậy cần gì lại phải khó khăn đi tìm hiểu tin tức của Tiếu Diện Xà?

Anh ta lại nghĩ tới một gã đàn em trên thuyền từng nói: "Hắn nói hắn là Tiếu Diện Xà...xưng anh em với anh Duyệt nhà chúng tôi, rất khí phách..."

Lừa được đàn em, nói không chừng cũng lừa được lão đại. Dù sao nhà tâm lý tội phạm học có thể lừa dối được đám tội phạm đấy.

Suy nghĩ của Chu Thao xoay chuyển, gọi tới một cấp dưới tâm phúc, liên tục dặn dò một phen. Cuối cùng nói: "Lần này quan sát kĩ người của Phật Thủ, theo sát! Tốt nhất là có thể tìm được nguồn gốc, nơi ở của bọn chúng!"

https://thuviensach.vn

Cấp dưới nhận lệnh đi. Chu Thao suy nghĩ cả một lúc lâu, rốt cuộc có được suy đoán vô cùng doạ người - Bạc Cận Ngôn và Giản Dao trời đất đưa đẩy đến được hang ổ Phật Thủ, trở thành nằm vùng. Anh ta thở dài, hai thành viên tổ vụ án đặc biệt Bắc Kinh là Phương Thanh và An Nham nhận được tin tức đã mang theo một tổ tinh nhuệ chạy tới. Nếu như đến lúc đó vẫn không thấy được tăm hơi của Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, có lẽ anh ta sẽ phải dùng đến quân cờ cuối cùng kia. Quân cờ đã chôn giấu 5 năm rồi...

Phật Thủ phái người tới tìm hiểu tin tức của Tiếu Diện Xà là một người từng trải lại nhạy bén gọi là A Minh. Chỉ nghe được một ít tin tức tổ chức của Tiếu Diện Xà bị hốt gọn một mẻ, người thực sự gặp được mặt Tiếu Diện Xà cực ít, cho nên cũng không tìm hiểu được tin tức xác thực. Qua hai ngày, A Minh chợt nghe nói cảnh sát đang tìm kiếm Tiếu Diện Xà khắp nơi, điều này khiến cho hắn rùng mình, làm việc càng chặt chẽ hơn.

Khó khăn trải qua mấy tầng quan hệ, sắp xếp gặp được một người nghe nói từng là thuộc hạ của Tiếu Diện Xà. Vì trốn cảnh sát, lẩn trốn rất sâu, vất vả lắm hắn mới tìm được. Hai bên hẹn nhau gặp mặt trong một nhà hàng nhỏ trong chợ ầm ĩ. Vì thế hắn còn bỏ ra tiền phí tin tức ba vạn.

Đối phương là một thanh niên bù xù, trên cánh tay gan bàn tay lộ ra dao và vết xăm mơ hồ, cho thấy được thân phận che giấu. Vừa thấy A Minh, đã gấp đến mức không thể chờ được đòi tiền, A Minh cười lạnh, ném phong bì cho hắn. Hắn cẩn thận đếm tiền, lúc này mới thoáng cười, cất phong bì vào ngực, hỏi: "Anh muốn hỏi gì?"

A Minh hỏi về chiều cao, tướng mạo, những chuyện Tiếu Diện Xà từng trải qua, đối phương cũng đáp hết. A Minh lại hỏi: "Sao lần trước thuyền của bọn họ lại xảy ra chuyện?"

Đối phương mệt mỏi đáp: "Tôi không biết. Hôm đó nếu tôi ở trên thuyền thì còn có thể ngồi đây nói chuyện với anh sao?"

https://thuviensach.vn

"Tiếu Diện Xà có nhân tình không?"

"Đương nhiên là có, giống như bảo bối ấy, mỗi ngày đều mang theo người. Chúng tôi chỉ có thể nhìn thôi."

A Minh thoáng cười, châm cho hắn điếu thuốc. Hai người hút một lát, A Minh hỏi: "Mắt hắn luôn như thế sao?"

"Luôn như vậy." Đối phương cũng không ngẩng đầu lên, chợt sững sờ, nghi ngờ hỏi: "Anh gặp lão đại của chúng tôi?"

A Minh cười, không nói.

Không khí cuối thu, sắc trời tươi đẹp. Giản Dao dìu Bạc Cận Ngôn đi xuống dưới, nhìn thấy trong sân hoàn toàn yên tĩnh, bốn người đàn ông đang ngồi đánh bài. Triệu Khôn, Tần Sinh cũng ở trong đó.

"A! A chết mày!" Cố An cười nhạo rút lá bài để xuống bàn, ba người còn lại đều mặt lạnh, Cố An thu toàn bộ tiền trên bàn, sau đó ngẩng đầu, liếc Bạc Cận Ngôn và Giản Dao.

"Ôi!!!! A Xà đến rồi." Tần Sinh chào hỏi bọn họ. A Khôn vẫn hút thuốc, bình thản không có phản ứng gì. Trịnh Thần ngẩng đầu, liếc bọn họ, không lên tiếng.

"Ngồi cùng bàn mà đối đầu gay gắt thế này có lẽ là địa vị giống nhau." Bạc Cận Ngôn nói nhỏ bên tai Giản Dao. Giản Dao duy trì hình tượng sát thủ mặt lạnh, lạnh lùng liếc bọn họ, sau đó kéo ghế ra để cho Bạc Cận Ngôn ngồi xuống.

"Hai người bọn họ còn thầm thì kìa." Tần Sinh mỉm cười, ba người còn lại cũng cười.

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn thản nhiên đáp: "Đương nhiên." Sau đó cúi đầu hôn Giản Dao một cái.

"Một chân nhé?" A Khôn hỏi. Ba người còn lại cũng nhìn anh.

"Mù đánh bài được sao?" Trịnh Thần lên tiếng.

"Tôi có ánh mắt của tôi." Bạc Cận Ngôn nói.

Trịnh Thần nhường chỗ. Giản Dao ngồi xuống bên cạnh Bạc Cận Ngôn, giữ bài thay anh, rút được lá nào sẽ ghé vào tai anh nói nhỏ. Hai người phối hợp vô cùng ăn ý, Cố An là kẻ lão luyện nhất trong ba người, vậy mà ván đầu tiên thua hết. Bạc Cận Ngôn lại để cho Giản Dao thu toàn bộ tiền, ngẩng đầu nói với Trịnh Thần: "Mù cũng có thể đánh bài chứ?"

Trịnh Thần mỉm cười: "Có thể."

Tần Sinh nói: "Ôi! A Thần mấy trăm năm mới biết cười của chúng ta mà cũng mỉm cười, A Xà cậu đúng là có bản lĩnh."

Bạc Cận Ngôn cười ha ha, nói: "Anh ta chỉ là quá ngây thơ thôi." Một câu nói khiến toàn bộ mấy người đàn ông bật cười, Trịnh Thần thì không cười nổi.

Lúc này Cố An móc từ trong ngực ra chiếc điện thoại, ném cho Trịnh Thần: "Cho cậu đấy. Chờ ra ngoài là dùng được."

Trịnh Thần nhận lấy, là điện thoại mới, hắn mỉm cười, ngồi sang bên cạnh hí hoáy.

Trong mấy người, quan hệ giữa Trịnh Thần và Cố An cũng xem như tương đối tốt.

A Khôn đưa cho Bạc Cận Ngôn một điếu thuốc, lại châm lửa cho anh. Động tác của Bạc Cận Ngôn vô cùng thành thạo. Tần Sinh cũng đưa thuốc

https://thuviensach.vn

cho Giản Dao: "Chị Xà, một điếu nhé?"

Giản Dao định nhận lấy, Bạc Cận Ngôn lại nói: "Cô ấy không thể hút." Ngậm thuốc, lại sờ bài, thản nhiên nói: "Tôi định để cho cô ấy mang thai."

Những lời này là nói thật. Trong tình cảnh này, đang ở trong một đám người như vậy, Giản Dao nhìn Bạc Cận Ngôn mù đeo kính râm, một dòng nước ấm chợt lướt qua trong lòng. Cô rút tay lại với điếu thuốc Tần Sinh đưa: "Được rồi, không hút vậy." Ngẩng đầu trông thấy dáng vẻ lúc này của Bạc Cận Ngôn, khoé miệng anh có nụ cười nhàn nhạt, dáng vẻ ngông cuồng, cô chỉ cảm thấy rất đau lòng.

Nhưng mà vì để sống, vì để hốt gọn một mẻ đám tội phạm này, vì tìm được sát thủ mặt nạ, anh có thể biến thành bất cứ bộ dạng nào mình căm hận, hơn nữa giấu diếm bất cứ sơ hở nào.

Sương khói lượn lờ giữa bàn bài, Giản Dao ngẩng đầu, lén lút quan sát mấy người. Tâm phúc của Tống Khôn có lẽ là mấy người này rồi, song có thể cảm giác được, tuy bọn họ là thuộc hạ của Tống Khôn, nhưng lại giống như anh em, tình cảm rất sâu.

Sát thủ mặt nạ...đang nằm trong số bọn họ sao?

Người mặt mũi hiền lành nhất là Tần Sinh. Từ tình hình hai ngày nay, một số chuyện liên quan đến tài vụ, Tống Khôn dường như giao cho hắn quản lý, cũng không thấy hắn đụng gì đến dao súng, hắn theo Tống Khôn đã được bảy, tám năm.

Triệu Khôn, Trịnh Thần, Cố An ở bên Tống Khôn cũng đã từ ba năm trở lên, nhìn từ thời gian thì bọn họ dường như cũng không phù hợp với thân phận sát thủ mặt nạ. Ba người đều dũng mãnh, là mãnh tướng của Tống Khôn. Triệu Khôn trầm ổn, lớn tuổi nhất, Trịnh Thần im lặng, nhỏ tuổi nhất, tính cách Cố An nói toạc móng heo, tuổi tác trung bình.

https://thuviensach.vn

Tuy vậy hiện tại Giản Dao và Bạc Cận Ngôn cũng không thể trực tiếp đi hỏi vụ giết người xảy ra một năm trước ở biên giới kia là ai dùng búa. Một là sợ người Phật Thủ nghi ngờ; hai là sợ nhất người hỏi phải là sát thủ mặt nạ.

Về phần tại sao đến lúc này sát thủ mặt nạ còn chưa làm rõ thân phận cảnh sát của bọn họ với người của Phật Thủ ư? Bạc Cận Ngôn giải thích thế này: "Đầu tiên, đối với sát thủ mặt nạ mà nói đây không phải là một khiêu chiến kích thích bình thường, sao gã có thể để cho kết thúc đơn giản? Tiếp đó, nếu quả thật làm rõ, Tống Khôn tất nhiên là sẽ truy tìm nguồn gốc, sát thủ mặt nạ cũng cất giấu rất nhiều bí mật, gã và bọn họ vốn cũng không chung đường, sao sẵn lòng hoàn toàn bại lộ trước mặt bọn họ?"

Triệu Khôn đột nhiên hỏi: "Tiếu Diện Xà, nghe nói cảnh sát đang tìm kiếm cậu khắp nơi?"

Bạc Cận Ngôn thoáng cười, ngậm điếu thuốc đáp: "Vậy thì sao?" Giản Dao chấn động, âm thầm vui mừng.

Triệu Khôn thoáng cười: "Không định quay về mà ở lại Phật Thủ sao?"

Bạc Cận Ngôn phả ra ngụm khói: "Hừ, Đông Sơn tái khởi, lại là hảo hán."

Triệu Khôn mỉm cười, Tần Sinh, Trịnh Thần cũng cười. Tuy Tiếu Diện Xà là nhân vật lợi hại, nhưng lời nói cử chỉ quả thật đơn giản ngu xuẩn, đặc biệt thích làm ra vẻ. Cố An ở bên cạnh cười lạnh: "Cậu biết sẽ có thể Đông Sơn tái khởi ở Phật Thủ sao?" Hắn luôn là kẻ hay sinh sự, gặp ai đâm nấy, bọn Triệu Khôn cũng mặc kệ.

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, nhắm về nơi phát ra tiếng, phả ngụm khói: "Tôi có thể hay không thì không phải do anh thừa nhận. Đồ con lợn hữu dũng vô mưu!"

https://thuviensach.vn

Ba người A Khôn cười ha ha, mặt Cố An thoáng trắng bệch, còn bị khói từ thuốc của Bạc Cận Ngôn làm sặc ho khan, định nổi giận, Giản Dao đã lấy sức chống lại hắn, lúc này lại nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến từ phía sau mọi người.

"A Xà, tôi có việc nói với cậu."

Tất cả mọi người đều thả bài xuống, đứng dậy.

Là Tống Khôn, ánh mắt trong veo mỉm cười nhìn Bạc Cận Ngôn và Giản Dao.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 112

Hai người Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đi rồi, trong sân đột nhiên trở nên yên tĩnh. Vẻ mặt Triệu Khôn thản nhiên, đứng lên: "Không đánh nữa, tôi đi hút điếu thuốc."

Tần Sinh ngẩng đầu nhìn đồng hồ: "Tôi cũng nên đi tính sổ sách rồi."

Trịnh Thần đi theo Tống Khôn rời đi. Cho dù gã gặp người nào, Trịnh Thần cũng sẽ giữ khoảng cách gần nhất bảo vệ. Cố An khẽ xuỳ cười một tiếng, dường như cười nhạo những tên đồng bạn này đột nhiên lảng tránh. Hắn cũng rời khỏi sân.

Nơi Triệu Khôn ở là một toà nhà màu đen bên cạnh khách sạn. Tính gã thích yên tĩnh, cho nên nhà cửa cũng chả lắp đặt thiết bị gì, chỉ có bức tường không. Tuy nhiên gã lại thích trồng trọt, cho nên cây xanh đầy sân nhỏ, ngôi nhà màu đen này cũng xem như đẹp mắt. Tuy vậy người phụ nữ của gã lại lôi thôi phát điên. Ba mươi tuổi bất ngờ chạm mặt, một cơ hội bất ngờ, cứ thế theo Triệu Khôn đến tận bây giờ. Tuy đôi khi Triệu Khôn lêu lổng bên ngoài, nhưng người phụ nữ này cũng chả quan tâm. Dù sao ngôi nhà này cũng là của cô ta. Cô ta là người phụ nữ của một trong Ngũ La Hán Phật Thủ, trên giang hồ có bao nhiêu người muốn gọi cô ta một tiếng chị dâu đấy.

Hôm nay Triệu Khôn về nhà, nghe thấy tiếng người phụ nữ khiêu vũ trong phòng, có lẽ còn uống cả rượu nữa, gã cũng không chào hỏi, đi thẳng về phòng mình. Căn phòng này phụ nữ không thể vào, bày đầy súng ống. Mấy anh em Phật Thủ từng đi tham quan, khen không ngớt miệng.

https://thuviensach.vn

Triệu Khôn cầm điếu thuốc, ngồi bên cạnh cửa sổ hút. Những năm này nghiện thuốc lá ngày càng nặng, thuốc phiện cũng dính một chút. Gã cảm giác phổi mình sắp nát thành một lỗ thủng lớn. Chỉ là hôm nay gã hút thuốc hơi vội vàng, hết điếu này đến điếu khác, đôi mắt luôn nhìn chằm chằm ngôi nhà kia - hoá ra là khách sạn của Phật Thủ.

Không nghe thấy tiếng súng, cũng không thấy bóng dáng của hai người kia xuất hiện nơi nào.

Triệu Khôn hút thuốc xong, ngồi vào ghế dựa sau bàn, hương vị nicotin giúp cho gã thả lỏng, hai tay đặt sau đầu, mỉm cười. Trong đầu hiện lên hình ảnh lần đầu tiên ở bên ngoài sân của Bạc Cận Ngôn. Xuyên qua cửa sổ, gã thấy khuôn mặt nghiêng mơ hồ của hai người họ. Sau đó gã ném thuốc lá vào trong bùn, quay đầu nói với thuộc hạ: "Bọn họ tám phần là cảnh sát. Ngày mai báo cáo với lão đại, tiêu diệt bọn họ."

Nhưng mà hai người này bây giờ lại trở thành khách quý chạm tay có thể bỏng trước mặt Phật Thủ.

Mạng của bọn họ đúng là dài nha.

Triệu Khôn thích thú mỉm cười.

Cùng lúc đó, Tần Sinh thực sự quay về phòng kế toán ở tầng một khách sạn, nhìn mấy thuộc hạ đang tính số. Từ nhỏ Tần Sinh đã thích những con số, còn từng thi chứng chỉ kế toán và đăng kí chứng chỉ kế toán viên cao cấp. Sau đó theo Phật Thủ, lại làm cho Phật Thủ như hổ mọc thêm cánh. Hơn hai năm sau, Phật Thủ yên lòng giao hết mọi vấn đề tài vụ cho hắn. Nếu nói trong Ngũ La Hán ai được Phật Thủ tin tưởng nhất thì Tần Sinh tự nhận là người thứ nhất. À...Phật Thủ không rời khỏi hắn được. Thậm chí có thể nói hắn nắm giữ một bộ phận mạch máu của Phật Thủ.

Nghĩ tới đây, Tần Sinh mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Sau đó hắn ngẩng đầu, mắt ngước lên lầu, vợ chồng Tiếu Diện Xà đi vào đã lâu còn chưa thấy xuống.

Hắn ra hiệu bằng mắt cho thuộc hạ, sắc mặt của hắn không giống bình thường mỉm cười chân thành, mà mang theo sự lạnh lùng và hờ hững, dường như đây mới là bản tính thực sự người đàn ông này che giấu.

"Quan sát bọn họ." Tần Sinh thấp giọng, "Có bất cứ gió thổi cỏ lay nào cũng phải báo cáo cho tôi. Là báo cáo cho tôi, hiểu không?"

Trong số mọi người, có lẽ Cố An là kẻ sống xa xỉ, khốn nạn nhất. Phía đông khách sạn, căn phòng cao nhất chính là hắn chiếm lấy, còn gọi hai mươi đàn em đến sửa chữa. Mặc dù giao thông trấn nhỏ không dễ dàng, nhưng đơn giản chỉ cần là thứ Phật Thủ muốn, sẽ chở đến cả một đống đồ dùng nhập khẩu. Đương nhiên gã cũng đưa một bộ gỗ lim siêu hạng cho Phật Thủ, rất được Phật Thủ ưa thích. Cho nên người khác cũng không còn gì để nói.

Trong nhà hắn có ba người phụ nữ, hơn nữa ai cũng không vừa mắt hắn, còn thường xuyên thay người. Rượu vang chất đầy nhà. Hắn thích da động vật, còn thường xuyên tự mình đi lên núi bên cạnh săn, lột sống da cáo, da thỏ, làm xong đồ cho mình thì đưa cho những người phụ nữ kia. Khỏi phải nói tay nghề của hắn không hề tệ chút nào, những miếng da kia vô cùng bóng bẩy. Hắn cũng nghiện thuốc, ma tuý. Trong Phật Thủ ai cũng biết động vào thứ An lão đại nghiện là vô cùng doạ người, nếu bắt được sẽ bị chém chết, cho nên tất cả mọi người đều tránh xa. So với Triệu Khôn nghĩa khí khí phách, Tân Sinh ngoại giao trước quân sự sau, phong cách của hắn đối xử với đàn em vô cùng nghiêm khắc quái đản. Ai hợp mắt hắn thì ngay cả người phụ nữ của mình, hắn cũng cho chơi, còn vung rất nhiều tiền. Ai khiến hắn nổi giận, cho dù đã lập được bao nhiêu công trạng, hắn cũng đánh cho thương tích đầy mình. Mấy năm nay gã cũng là người lập được nhiều công nhất trong Phật Thủ, danh tiếng mạnh nhất đấy. Phật Thủ dường như cực kì bao dung với thuộc hạ đầy cá tính này. Cho nên dù Triệu Khôn,

https://thuviensach.vn

Tần Sinh bất mãn, nhưng dần dần cũng chỉ có thể chung sống hoà bình với hắn.

Lúc này, sau khi Cố An về nhà, trước tiên cầm lấy chai rượu, uống đến mê muội. Sau đó mới có một người phụ nữ quấn đến, thò tay sờ đũng quần hắn. Cố An tát cô ta một cái đẩy qua một bên, sau đó cười lạnh: "Cút ngay, cũng không chịu soi gương xem dáng vẻ mình thế nào!" Người phụ nữ vô cùng sợ hãi, vội chạy vào trong phòng, hai người phụ nữ khác cũng không dám đi ra, biết rõ hôm nay không biết vị này lại nổi giận gì đây.

Một mình Cố An lảo đảo leo lên tầng, đóng cửa lại, nằm trên ghế, cũng không uống rượu nữa, nhìn sắc trời khói mù ngoài cửa sổ, từ từ thở dài. Hắn cũng nhìn chằm chằm về phía khách sạn, nhưng vẫn im lặng, không có chút động tĩnh nào.

A...Tiếu Diện Xà.

Tiếu Diện Xà sắp ngang vai vế tiến vào Phật Thủ với hắn. Cố An cười ra tiếng, đột nhiên cầm lấy khẩu súng trường trên bàn, động tác mạnh mẽ như báo săn, thoáng cái lẻn đi đến trước cửa sổ, nhắm về phía khách sạn. Không ngừng im lặng ngắm. Có đàn em đi qua, hắn không để ý tới. Có cư dân trong thị trấn đi qua, hắn cũng không để ý.

Cho đến khi...trong tầm mắt xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Cao gầy, tóc ngắn màu đen, mặc áo khoác trắng, trong tay còn mang theo hòm thuốc. Người nọ yên lặng đi qua khách sạn, có lẽ là đến nơi nào đó khám bệnh tại nhà.

Cố An không quen nhìn dáng vẻ luôn ra vẻ bác sĩ đạo mạo, tao nhã. Hắn cúi đầu cười, nhắm súng. Họng súng trang bị dụng cụ giảm thanh. Tuy vậy khi viên đạn xuyên qua cửa sổ, xuyên qua nhánh cây, xuyên qua gió, cuối cùng trúng mặt đất bên chân Ôn Dung, hắn vẫn hoảng hốt. Ôn Dung vô thức đưa hòm thuốc lên đỉnh đầu, trốn xuống dưới mái hiên. Gương mặt

https://thuviensach.vn

trắng nõn của Ôn Dung càng thêm trắng bệch, ổn định hơi thở, quay đầu nhìn. Cửa sổ nhà lay động trống rỗng, đâu còn thấy ai? Ôn Dung lạnh lùng, bước nhanh rời đi.

Trịnh Thần tựa vào hành lang. Lưng đeo súng, vẻ mặt bình tĩnh.

Có đàn em đi qua cuối hành lang, nhìn thấy dáng vẻ của hắn, biết ngay chỗ Phật Thủ đang bàn chuyện với người, cũng không dám đi qua quấy rầy. Trịnh Thần am hiểu nhất nên chỉ yên tĩnh. Đã từng vì giúp Phật Thủ giết một người, hắn ngồi xổm trong rừng mưa biên giới ba ngày ba đêm, cả người bị trùng rắn cắn máu tươi chảy ròng, hắn cũng không có chuyện gì. Cuối cùng giết được người nọ, cắt đầu mang về cho Phật Thủ. Mỗi người đều nói hắn là bóng của Phật Thủ. Hắn cũng sẵn lòng làm bóng, bởi vì không phải ai cũng có thể làm bóng được. Điều đó chính là nói Phật Thủ yên lòng giao sau lưng mình cho hắn, chỉ giao cho một mình hắn. Hắn biết được tất cả bí mật, hắn là bóng, cho nên nhìn thấy tối đa hắc ám và quỷ kế.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 113

Kim đồng hồ trên tường không ngừng chuyển động, Trịnh Thần mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, đã đợi hơn nửa tiếng. Bắt đầu từ khi nào, trong lòng hắn cũng đã có tạp niệm?

Triệu Khôn gia nhập, Tần Sinh ngày càng được trọng dụng, Cố An vùng lên, hiện tại lại thêm một A Xà...Trịnh Thần hơi cau mày, ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng đóng chặt. Trước kia, rất nhiều lần Phật Thủ gặp người đều mang theo hắn. Lần này lại để cho hắn canh ngoài cửa. Bọn họ đang nói chuyện gì mà ngay cả hắn cũng đề phòng?

Trong lòng Trịnh Thần dâng lên sự lạnh lẽo, yên tĩnh một lúc, hắn ngước mắt, nhìn thấy ngoài hành lang không có ai, chỉ có mình hắn.

Hắn dịch vài bước sang cạnh cửa.

Hiệu quả cách âm của văn phòng Phật Thủ rất tốt, nhưng cũng không hoàn toán kín không kẽ hở. Hắn nhắm mắt lại, tập trung tinh thần, cẩn thận lắng nghe tiếng cực kì nhỏ.

"A Xà, giúp tôi điều tra một chuyện."

Tống Khôn đứng trước cửa sổ, bên ngoài là núi và sông, ánh xanh giao nhau. Gã chỉ giống như một người đàn ông tuấn lãng trầm ổn, nhưng khi ngón tay chuyển động lại lộ ra khí tức thâm trầm khiến người ta không nắm được.

https://thuviensach.vn

Giản Dao ngồi bên cạnh Bạc Cận Ngôn, yên lặng nhìn lần giao chiến chính thức đầu tiên giữa hai người đàn ông.

Ngón tay Bạc Cận Ngôn gõ bên thành ghế, cười mở miệng: "Lão đại, có chuyện gì cứ việc dặn dò." Giọng nói của anh tản mạn lại lạnh như băng, Giản Dao không khỏi cho anh một trăm điểm trong lòng.

Tống Khôn xoay người lại, mỉm cười, đi đến trước bàn ngồi xuống, cầm điếu xì gà, lại đưa một điếu cho Bạc Cận Ngôn. Nhớ tới anh không nhìn thấy, liếc mắt nhìn Giản Dao. Cô còn chưa lên tiếng, Bạc Cận Ngôn đã hít mũi, sau đó nói: "Xì gà? Hương vị quá nồng, tôi không thích."

Tống Khôn cười, ném điếu xì gà vào trong hộp. Sau đó nhìn chằm chằm Bạc Cận Ngôn: "Tôi rất vui khi cậu mang đến thứ kia. Nhưng cậu muốn gia nhập Phật Thủ, trở thành cánh tay đắc lực của tôi, chỉ có thứ này thì chưa đủ sức nặng. Cho nên tôi muốn cậu làm thêm chuyện nữa. Chuyện này rất quan trọng. Làm tốt, cậu chính là anh em của Phật Thủ tôi. Những người anh em khác cũng tuyệt đối không hai lời."

Bạc Cận Ngôn nhếch miệng cười: "Chuyện gì? Chỉ cần tôi có thể làm được."

Tống Khôn lại không trả lời ngay, mà lấy phần tài liệu kia từ trong ngăn kéo, ngón tay thon dài gõ nhẹ trên phong bì khẽ vuốt phẳng mấy cái, giọng nói đột nhiên lạnh đi: "Tiếu Diện Xà, sao cậu lấy được phần tài liệu này?"

Trong lòng Giản Dao run lên. Đúng rồi, phần tài liệu này ghi chép rất nhiều chuyện bí mật của Phật Thủ, chỉ cần tìm được nguồn gốc, thậm chí có cơ hội tiêu diệt Phật Thủ. Tống Khôn nhìn thấy nội dung phần tài liệu này, chỉ sợ cũng sợ hãi. Thực ra bọn Giản Dao cũng không biết ngày đó làm sao Tiếu Diện Xà nhận được tin tức, đi tấn công Chu Thao cướp phần tài liệu này, sau đó dâng vật quý cho Phật Thủ. Hiện tại Phật Thủ hỏi như vậy là thăm dò hay hoài nghi?

https://thuviensach.vn

Nhưng mà bước đầu không thể rụt rè nóng vội. Vì thế Giản Dao nở nụ cười sâu xa. Ánh mắt Tống Khôn nhạy bén, lập tức chuyển sang mặt cô. Hai mắt tối đen kia như muốn hiểu rõ tất cả. Trên mặt Giản Dao vẫn là nụ cười như có như không.

Lúc này Bạc Cận Ngôn từ từ mỉm cười, lên tiếng: "Tháng trước, Chu Thao giết chết tám người anh em của tôi, có người bị bắt, có người xử bắn luôn. Tôi đương nhiên là phải dùng gậy ông đập lưng ông. Vợ con hắn đều ở Côn Minh, tôi phái người qua...Tin tức là từ trong nhà vợ hắn thò ra đấy."

Giản Dao không nghĩ tới anh lại có thể bịa ngay ra được. Sau khi Tống Khôn nghe xong, hơi trầm ngâm, lại vỗ tay một cái: "Chịu khổ để hoàn thành nhiệm vụ, đi vòng đường khác, thay đổi cục diện, A Xà, tôi không nhìn lầm người."

Bạc Cận Ngôn cười: "Anh sẽ không nhìn lầm tôi đâu. Rốt cuộc là có chuyện gì muốn giao cho tôi?"

Giọng nói của anh hơi gấp gáp, Tống Khôn lại bình thản nhìn anh, sau đó mỉm cười: "A Xà à, tuy cậu thông minh, nhưng vẫn không đủ kinh nghiệm. Cậu có thể lấy được phần tài liệu này, nhưng lại không nghĩ được tại sao Chu Thao lại có được nó?"

Bạc Cận Ngôn đáp: "Hắn theo chúng ta nhiều năm như vậy, những thứ này không phải do hắn điều tra ra hay sao?"

Tống Khôn nở nụ cười lạnh: "Cho dù hắn điều tra mười năm, có một số tin tức, cảnh sát cũng khó mà biết được từ bên ngoài. Thậm chí còn liên quan đến chi tiết tỉ mỉ một số giao dịch bên trong của tôi."

Giản Dao đột nhiên mở to mắt, Bạc Cận Ngôn biến sắc: "Ý của anh là..."

Tống Khôn nhìn hai người bọn họ, từ từ gật đầu: "Bên cạnh tôi có nội gián. Chu Thao người này không đơn giản đâu, chôn quân cờ rất sâu bên

https://thuviensach.vn

cạnh tôi. Hơn nữa cấp bậc của người này nhất định không hề thấp, nếu không cũng sẽ không biết được những bí mật kia."

"Thực ra tôi nghi ngờ đã lâu rồi. Mấy năm nay tôi mất ba lượt hàng, đều là bốn số, tổn thất mấy trăm vạn. Người đưa hàng cũng không thấy đâu. Bọn họ còn tưởng rằng là đen ăn đen, tôi nghi ngờ là bị cảnh sát mang đi. Chỉ là vì không tìm thấy, hơn nữa tôi không có cách nào định tội, cho nên mới không tiến thêm hành động."

"Hai người mới tới, không có liên quan lợi ích với bất cứ ai. Phần tài liệu này ngoài tôi ra cũng chỉ có hai người từng xem. Hơn nữa Tiếu Diện Xà thông minh cơ trí như vậy, tôi thấy chuyện này chỉ có thể hai người làm được thôi."

"Giúp tôi tìm ra cảnh sát này, tôi muốn phanh thây xé xác hắn răn đe. Sau đó Tiếu Diện Xà, cậu sẽ thay thế vị trí của hắn."

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao từ từ đi bên bờ sông. Trời cũng đã sắp tối đen, đường sông quanh co, núi xanh trùng trùng, dường như không có điểm cuối. Trên sông không có chiếc thuyền nào. Có thể thấy được đây là một nơi bị thế giới lãng quên, toà thành bỏ hoang. Hai người im lặng đi một lát, Giản Dao nói: "Phật Thủ đưa cho chúng ta một vấn đề khó đấy."

"Đúng vậy." Bạc Cận Ngôn thở dài, "Nếu quả thật chúng ta tìm ra cảnh sát kia, anh ta sẽ phải chết, còn chúng ta sẽ nhận được toàn bộ sự tin tưởng của Phật Thủ. Nếu như chúng ta không tìm ra..."

"Không tìm ra thì sao?"

"Phật Thủ cũng chả việc gì, nhưng sẽ dùng chúng ta làm lý do. Chúng ta không tìm ra người kia, không loại trừ được hoạ cho gã, còn là người ngoài lại thấy được tài liệu bí mật của gã..." Bạc Cận Ngôn lạnh lùng cười, "Em nói xem gã sẽ làm gì với chúng ta?"

https://thuviensach.vn

Trong lòng Giản Dao chùng xuống. Phật Thủ này nhìn thì nho nhã, thực ra tâm cơ thâm trầm tàn nhẫn, khó đối phó. Nghĩ lại cũng không biết sát thủ mặt nạ kia nghĩ thế nào về Tống Khôn. Gã ẩn náu trong tổ chức Phật Thủ ngoài để né tránh bên ngoài thì còn vì gì nữa? Là bị nhân cách của Tống Khôn hấp dẫn hay là...có mưu đồ khác?

"Nói cách khác hiện tại bên cạnh Tống Khôn, ngoài một cảnh sát còn có một sát thủ mặt nạ." Giản Dao nói.

"Đúng vậy." Bạc Cận Ngôn mỉm cười, "Em không cảm thấy cục diện càng trở nên thú vị sao? Thực ra hôm nay Tống Khôn vừa lên tiếng, anh đã biết mục đích của gã. Chỉ là giả ngốc một chút cho thích hợp, để thoả mãn tâm tính tự đại và dục vọng khống chế của gã."

Giữa lông mày anh mơ hồ có ánh sáng, bởi vì sắp đối mặt với kích thích mạo hiểm mà hưng phấn. Đó là bản tính bướng bỉnh tự tin của anh. Tâm trạng Giản Dao lại không nhẹ nhõm nổi. Giống như trước kia Bạc Cận Ngôn từng nói, cho dù là một vụ giết người vừa nguy hiểm vừa đánh mất nhân tính, bọn họ đều là với tư cách là người chấp hành pháp luật, đi thăm dò chứng nhận đuổi bắt. Nhưng lúc này bọn họ lại ở trong ván cờ.

"Chúng ta làm thế nào đây?" Giản Dao hỏi.

Bạc Cận Ngôn tháo kính râm xuống, từ từ nhắm hai mắt, nhìn về phía bờ sông. Có cơn gió khẽ thổi qua khiến cho tóc anh chạm vào gò má. Anh vẫn luôn trầm ổn bình tĩnh như vậy, nhả từng chữ: "Bọn họ đều ở trong mấy người kia. Chúng ta phải tìm ra nhanh hơn so với Phật Thủ. Là lúc vẽ ra chân dung cảnh sát và sát thủ rồi."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 114

Gió hiu hiu, khuôn mặt Bạc Cận Ngôn mơ hồ trong bóng chiều, Giản Dao nhìn vào mắt anh, tim lặng lẽ đập nhanh hơn, nhưng giọng nói của anh vẫn trầm thấp, kiên định như trước.

"FBI đã từng điều tra thân phận kẻ tình nghi là sát thủ mặt nạ, tên gọi, tuổi tác, tóc vàng mắt xanh, là người Mỹ. Nguyên nhân gây án là vì vợ qua đời trong một sự cố điều trị, tạo thành căm hận của hắn đối với nhân viên y tế, vì thế gây án. Bởi vì lúc giết người luôn đeo mặt nạ, cho nên được gọi là sát thủ mặt nạ. Công cụ giết người thường dùng là một chiếc búa, cái này cũng phù hợp với việc trưởng thành từ nông trường của Jam..."

Giản Dao suy nghĩ, cũng nhớ lại mấy năm trước, khi đó cô cùng từng đọc tài liệu về sát thủ mặt nạ.

Đó đã là chuyện của rất nhiều năm về trước rồi.

Sát thủ mặt nạ bắt cóc đồng thời mấy người nổi tiếng, giam giữ trong ngôi nhà bỏ hoang bên biển. Những người kia đều là người nhà của nhân viên y tế, vị hôn thê thanh mai trúc mã Hàn Vũ Mông của Phó Tử Ngộ cũng ở trong đó.

Mỗi ngày hắn giết một người, giết trước mặt những cô gái bị nhốt trong lao kia, vô cùng tàn nhẫn, phẫn nộ, đau khổ. Cho đến một ngày nào đó, lúc ấy Bạc Cận Ngôn vẫn còn là sinh viên, chủ động xin đi giết giặc hỗ trợ cảnh sát, vẽ ra bức hoạ chuẩn xác có liên quan đến sát thủ mặt nạ.

https://thuviensach.vn

Sát thủ mặt nạ có lẽ cũng biết đại nạn rơi xuống, nhưng vẫn đưa cho các cô gái kia một vấn đề khó khăn - hắn chỉ cần một người tự nguyện theo hắn ra biển, cùng chung sinh tử. Sau đó hắn sẽ thả những người khác, nếu không sẽ giết chết toàn bộ.

Hàn Vũ Mông đứng lên. Hai người họ đi thuyền ra biển.

Sau đó cảnh sát triển khai đuổi bắt trên biển, cuối cùng tìm được một chiếc thuyền đắm, do đó suy đoán bọn họ đã gặp phải bão trên biển, không thể nào còn sống. Kết án.

Từ đó nửa đời của Phó Tử Ngộ gian nan.

Cho đến khi Hàn Vũ Mông quay về với sát thủ mặt nạ.

Giản Dao hoảng hốt ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn, lại nghe thấy giọng nói trong trẻo như nước của anh: "Hiện tại, chúng ta có thể phủ định tất cả kết luận có liên quan đến sát thủ mặt nạ rồi."

Trong bóng đêm đã hơi có chút khí lạnh, bên bờ sông thật dài chỉ có hai người bọn họ. Giản Dao cầm chặt tay anh, tay cả hai đều lạnh. Cô lôi kéo anh ngồi xuống bãi đá cuội, không có người nghe thấy bọn họ nói chuyện, chỉ có tiếng nước sông chảy róc rách.

"Năm ngoái hắn quay lại, mang theo đám người hỗ trợ. Điều này trái ngược với nhận định luôn gây án một mình của FBI. Điều này cũng có thể giải thích, tại sao gặp phải bão, dưới tình huống thuyền chìm, hắn và Hàn Vũ Mông vẫn có thể được cứu vớt - bởi vì ngay từ lúc bắt đầu cũng không phải là mình hắn gây án mà là nhiều người.

Điểm đáng ngờ thứ hai, khi gây án ở Mỹ, hắn luôn đeo mặt nạ. Nếu như chỉ là vì báo thù cho bản thân, nếu ngay từ đầu đã có ý định chuẩn bị thuyền chạy trốn, hơn nữa sau đó thân phận của hắn nhanh chóng bị cảnh sát điều tra ra - vậy tại sao còn phải đeo mặt nạ? Thậm chí không có người

https://thuviensach.vn

nào còn sống nhìn thấy khuôn mặt thật của hắn. Đây cũng là vì che giấu điều gì chăng?" Bạc Cận Ngôn liên tục đặt câu hỏi.

"Bởi vì..." Giản Dao nhìn qua mắt anh, "Che giấu thân phận."

"Đúng vậy. Nhưng tại sao phải che giấu sự thật gây án tập thể chứ? Luôn để cho cảnh sát tưởng rằng là một người gây án? Còn nhớ vụ án năm ngoái không? Bọn chúng xếp đặt đánh lén, cài mật mã và bom, cuối cùng để cho anh lựa chọn cứu em hoặc là mắt mù...Thực sự bọn chúng đến trả thù anh hay bọn chúng coi tất cả trở thành một trò chơi?"

Trong lòng Giản Dao chấn động, cả người lạnh lên, nhưng vẫn chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng như tượng điêu khắc của Bạc Cận Ngôn.

"Đúng vậy." Anh nói, "Một trò chơi. Cho dù là vụ án mặt nạ năm đó hay là năm ngoái, đối với bọn chúng mà nói đều chỉ là một trò chơi, diễn cho người đời cũng là diễn cho bọn chúng!"

Tim Giản Dao đập mạnh. Xung quanh yên tĩnh như vậy, nhưng cô có thể cảm nhận được sự chấn động lòng người trong lời nói của Bạc Cận Ngôn, chứng tỏ bọn họ sắp trực tiếp đối đầu với sát thủ mặt nạ.

"Hắn là nhân cách cực đoan phản xã hội." Cô khẳng định.

"Đúng vậy." Khoé miệng Bạc Cận Ngôn lộ ra nụ cười khẽ kiêu căng quen thuộc, giống như anh coi thường từng tên tội phạm điên cuồng lại tàn nhẫn, sau đó lại đưa ra suy luận rõ ràng trôi chảy như nước sông cuồn cuộn: "Thủ lĩnh đội tội phạm này, trước tiên chúng ta tạm thời gọi hắn là 'sát thủ mặt nạ'. Hắn có nhân cách cực đoan phản xã hội, hơn nữa hấp dẫn một đám tội phạm cùng có nhân cách phản xã hội. Hắn chỉ huy nhiều người phạm tội, chuẩn bị một cách tinh vi, năm đó tổ chức tội phạm bí ẩn, bởi vậy mới có thể thành công nhập cư trái phép, lẩn trốn qua biên giới. Cho nên tuổi của hắn không quá trẻ, hiện tại ít nhất ngoài ba mươi. Có thể xác định giới tính của hắn là nam. Năm đó nạn nhân ở vụ án tại Mỹ, có mấy cô gái người

https://thuviensach.vn

Hoa. Cuối cùng hắn sẵn lòng mang theo người cũng là Hàn Vũ Mông. Tương đối mà nói khả năng phạm tội vượt qua chủng tộc là tương đối nhỏ. Hơn nữa hiện tại anh đoán hắn ẩn náu trong tổ chức Phật Thủ là vì những người chiếm giữ địa vị cao trong Phật Thủ cũng không có người nước ngoài. Cho nên chúng ta có thể suy đoán hắn là người Hoa. Năm đó Jam tóc vàng căn bản chỉ là kẻ chết thay cho bọn chúng mà thôi. Tính cách của hắn cực đoan ngạo mạn, tàn nhẫn, theo đuổi cá tính, hơn nữa trêu đùa người làm thú vui, tính cách nói toạc móng heo. Hắn vô cùng có khả năng có nhân cách 'vai diễn điển hình', nói cách khác hắn có triệu chứng tâm thần phân liệt.

Có lẽ hắn đã trở về nước mấy năm trước, hơn nữa gia nhập tổ chức Phật Thủ. Sau khi gây án năm ngoái, hắn quay về ẩn núp trong Phật Thủ. Điều này an toàn cho hắn, nhưng khi hắn gia nhập, nhất định sẽ không dẫn theo đồng bọn. Một là vì tiểu đội dễ dàng khiến cho Phật Thủ nghi ngờ vô căn cứ, không dễ được trọng dụng; hai là như thế sẽ bại lộ toàn bộ thực lực của hắn, cũng không phù hợp với việc hắn nương tựa vào Phật Thủ. Hơn nữa hắn cũng không coi trọng tính cách của những tên tội phạm trong Phật Thủ nên hắn sẽ không làm. Tuy hắn và Tạ Hàm đều là những tên tội phạm phản xã hội IQ cao, nhưng còn lâu mới bằng được Tạ Hàm."

Nghe đến đó, Giản Dao khẽ giật mình: "Tại sao?"

Giọng Bạc Cận Ngôn rất khẽ: "Bởi vì sâu trong tính cách của hắn là một mặt nhát gan. Em suy nghĩ cẩn thận xem cho đến tận bây giờ hắn chưa từng đấu chính diện với anh. Còn Tạ Hàm là thực sự tự tin, coi mình là nghệ thuật gia tội phạm, còn nhớ lúc ở Hồng Kông, Tạ Hàm liên tục gây án trực tiếp khiêu khích anh không? Nhưng mà sát thủ mặt nạ nhìn thì giương nanh múa vuốt, hơn nữa có chiêu mộ được đám tội phạm hung hãn làm trợ thủ, bắt chước Tạ Hàm bố trí cửa ải khó, cuối cùng lại chọn dùng cách đánh lén khiến anh bị thương nặng. Thực ra hắn kém xa Tạ Hàm."

https://thuviensach.vn

Giản Dao nghe được vừa buồn cười vừa chua xót. Đúng vậy, sát thủ mặt nạ quả thực luôn lẩn trốn trong bóng tối, nhưng phải biết rằng đối với cảnh sát, đối với người chấp hành pháp luật mà nói, không phải sợ tội phạm khiêu khích mà là lẩn trốn trong khe đâm sau lưng. Bởi vì chính nghĩa luôn hướng về ánh sáng, nhưng một nhát dao mạnh, một viên đạn đột nhiên đến từ phía sau đã cướp đi sinh mạng của vô số cảnh sát thanh danh hiển hách, thám tử phá vô số án. Từ nay về sau, cô chỉ muốn tiếp tục bảo vệ anh thật tốt.

Nếu như còn có người muốn giết hại anh, trừ khi đạp qua thi thể cô.

Cô bình tĩnh nghĩ như vậy.

Còn Bạc Cận Ngôn vẫn không nhận ra được cô gái trước mặt có tâm sự nặng nề, bởi vì liên tục suy luận, giọng điệu của anh thậm chí đã có chút hưng phấn quen thuộc. Anh nắm tay cô, lại giữ vai cô, nếu có người nhìn trộm sẽ chỉ cho là anh đang ôm thân mật với tâm can bảo bối. Anh thật sự là quá cẩn thận chu toàn.

Anh cúi đầu xuống khẽ nói: "Sau đó, vợ anh đã biết điểm mấu chốt chúng ta cần phân tích rõ ràng là gì chưa?"

Giản Dao ngẩng đầu nhìn cằm anh: "Vâng...là gì?"

"Hắn đang truy tìm thứ gì."

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 115

Ánh mắt Giản Dao trong veo như nước.

Bạc Cận Ngôn nói tiếp: "Tuy nói hắn làm tất cả đều là xuất phát từ nhân cách phản xã hội, thể hiện mô tuýp nhân cách, tính cách không tốt...nhưng sâu bên trong, hắn đạo diễn vụ án mặt nạ giết người, lại đạo diễn vụ án Hàn Vũ Mông báo thù. Nhất định có nguyên nhân nào đó khiến hắn làm như vậy. Nói cho anh biết hắn đang tìm gì đó."

Giản Dao giật mình nhưng không nói. Trong đầu lại dần hiện ra đủ loại chi tiết liên quan giữa hai vụ án.

Người đàn ông đau khổ báo thù vì vợ chết.

Một đám cô gái bị ép buộc chia lìa người yêu.

Hắn mang theo một mình Hàn Vũ Mông ra biển, nhưng không giết, luôn mang theo người, phiêu bạt mấy năm...

Hàn Vũ Mông trở lại hại người đàn ông từng yêu nhất.

Thi thể Phó Tử Ngộ và Hàn Vũ Mông bị tách ra.

Sát thủ mặt nạ nấp trong bóng tối cười trộm.

Trong lòng cô chấn động mạnh, thậm chí nhớ tới tối đó ở bên trong nhà kho kia, Bạc Cận Ngôn trượt chân rơi xuống, còn cô ở trên không khóc ngất đi.

https://thuviensach.vn

"Tình yêu." Giản Dao chậm rãi nói, "Hắn dùng những năm này, những máu tươi này, luôn để truy tìm chẳng lẽ là tình yêu sao?" Một thứ logic không thể nói rõ cứ thế tràn vào trong đầu Giản Dao.

Nhưng mà Bạc Cận Ngôn không hề cười nhạo cô, từ từ mỉm cười. Anh nói: "Đúng vậy. Hắn truy tìm là tình yêu kinh thiên động địa. Hắn mê muội vì nó, bởi vì chưa bao giờ có được, bởi vì trong lòng hắn cô độc, cho nên mê muội hãm sâu."

"Nhưng..." Bạc Cận Ngôn lại thay đổi, "Tại sao trong lòng hắn cô độc như thế, vì sao lại thực sự muốn có tình cảm đến thế, dường như chỉ có vậy mới có thể có được bản thân. Là thứ gì tạo thành sự tự ti và cuồng vọng của hắn thì lại tạm thời không biết được. Chỉ có chính thức tiến vào nội tâm của hắn mới biết được bí mật của hắn."

Cảm xúc Giản Dao dâng trào, không có cách nào giãi bày được suy nghĩ lúc này trong lòng. Trong đầu lần lượt hiện lên dáng vẻ mấy người kia, nhưng trong đó đâu mới là mục tiêu của bọn họ đây. Đâu là người đàn ông tà ác, tàn nhẫn, nhát gan, bệnh hoạn?

"Đối với chúng ta mà nói chiếm giữ thời cơ chính là..." Bạc Cận Ngôn nói tiếp, "Sở dĩ chúng ta tới đây hoàn toàn là trời đất đưa đẩy. Ngay cả sát thủ mặt nạ cũng không chuẩn bị kịp. Cho nên hắn căn bản không kịp che giấu, chỉ có thể để cho bản thân mình tiếp tục bại lộ trước chúng ta. Sau đó là chúng ta ở trong bàn cờ của Phật Thủ, xem ai là người có thể vượt lên trước được."

Giản Dao ra sức gật đầu.

Hai người im lặng một lúc, có nước sông từ từ xô vào đá cuội bên chân, sau đó lại rút đi, như thể sóng ngầm yên tĩnh bắt đầu khởi động trong đêm khuya.

https://thuviensach.vn

"Về phần người cảnh sát kia, tuy chúng ta biết rất ít, nhưng vẫn có thể dựa vào bên cạnh làm một số suy đoán mạnh dạn." Bạc Cận Ngôn nói tiếp, "Đầu tiên, anh ta là người Chu Thao đưa vào. Trước đó chúng ta đã phân tích Chu Thao là dạng người thế này: ghét ác như thù, tâm trí kiên định, can đảm cẩn trọng. Anh ta có thể đối đầu với phần tử tội phạm ở Tây Nam hơn mười năm, chiến công hiển hách, tâm trí không kiên định thì năng lực cũng phải mạnh mẽ. Như vậy một số năm trước, anh ta đã chọn người cảnh sát trẻ tuổi như thế nào ẩn núp trong Phật Thủ đây?"

Giản Dao suy nghĩ đáp: "Người kia phải vô cùng ưu tú, thông minh quyết đoán, cẩn thận. Như vậy mới có thể trổ hết tài năng trong Phật Thủ, cũng có thể bảo vệ tốt chính mình. Ý chí của anh ta kiên định hơn người. Đặc biệt có thể nhẫn nhịn, tinh thần trượng nghĩa. Chu Thao mới dám đưa vào vị trí này."

Bạc Cận Ngôn khẽ gật đầu: "Anh ta có thể ở dưới mí mắt Tống Khôn sống nhiều năm như vậy, hơn nữa đạt đến địa vị cao, bên ngoài linh hoạt quyết đoán, tuy nhiên cũng phải chịu áp lực tâm lý mâu thuẫn cực lớn. Nhưng anh ta cũng nghĩ cách đưa phần tài liệu kia cho Chu Thao, chứng tỏ anh ta không thay đổi lập trường, vẫn coi mình là cảnh sát, đáng để cho chúng ta tin cậy. Nhưng mà con người chứ không phải sắt thép, trong lòng anh ta áp lực lớn như thế thì không thể bình tĩnh nổi, biểu hiện ra ngoài nhất định sẽ có chút cố gắng để cho hành vi và thói quen của mình trở nên bình thản."

Giản Dao mở to mắt, suy nghĩ, gật đầu, sau đó nói: "Còn nữa, anh ta chưa từng phản bội, như vậy phong cách làm việc ở trong đám người kia nhất định là sẽ ra sức tránh cho mình làm chuyện xấu, lạm sát người vô tội. Anh ta có thể mạnh mẽ vang dội, nhưng phong cách làm việc tuyệt đối không tàn nhẫn."

"Còn có một điểm quan trọng nhất." Bạc Cận Ngôn mỉm cười, "Năng lực quan sát của anh ta vô cùng mạnh, tâm tư kín đáo. Anh ta nhất định dùng

https://thuviensach.vn

góc độ của mình quan sát chúng ta. Phần tài liệu kia chính là đả kích với Phật Thủ, cũng là tâm huyết nhiều năm của anh ta, liên quan đến thành bại, cũng liên quan đến sống chết. Anh ta dường như là nước cờ quan trọng nhất của Chu Thao, Chu Thao cũng nhất định sẽ đảm bảo cho anh ta có thể tỉnh táo sáng suốt, như vậy mới an toàn hơn. Trước khi Chu Thao đồng ý cầm phần tài liệu này cho chúng ta xem, em nói xem liệu anh ta có từng đem tình huống kể cho người cảnh sát kia không? Anh cho rằng rất có thể, bởi vì vào thời khắc mấu chốt như bây giờ, hai người bọn họ không thể có bước đi sai lầm nào. Nếu như anh ta thực sự biết rõ sự tồn tại của chúng ta, biết rõ Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, vậy thì rất có thể đoán được thân phận của chúng ta. Như vậy, chúng ta sẽ tăng thêm một tiêu chuẩn phán đoán - người này từ khi chúng ta đến thị trấn đến nay chưa từng chính thức làm khó chúng ta, thậm chí còn có thể từng giúp chúng ta."

"Vậy chúng ta phải làm thế nào?" Giản Dao hỏi.

Bạc Cận Ngôn im lặng một lát, đeo kính râm lên, ngẩng đầu, chợt cười.

Mấy ngày tiếp theo nhìn như gió êm sóng lặng. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao vẫn ở trong khách sạn, ban ngày đánh bài cùng mấy người kia, còn làm quen với mấy người trong bang; buổi tối uống rượu, hút thuốc, nói chuyện phiếm, hiển nhiên là dáng vẻ tội phạm. Thỉnh thoảng Tống Khôn cũng sẽ bố trí một số người và chuyện trong bang để cho bọn họ quen thuộc sử dụng. Từ mấy ngày ở chung, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cũng quan sát được mấy người kia ngày càng nhiều, càng ngày càng quen thuộc.

Tuy chưa thấy được sự hiệu quả trong công việc, nhưng Tống Khôn rất hài lòng với cách bọn họ xử lý mọi chuyện - xuất hiện vừa phải, bất động thanh sắc, là người thông minh. Tống Khôn thậm chí còn phân một toà nhà nhỏ cho hai người họ, cách khách sạn không xa. Thuộc hạ quét dọn nhà cửa sạch sẽ, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao chuyển vào.

https://thuviensach.vn

Tống Khôn hiển nhiên là người thông minh, Giản Dao kiểm tra nhà cửa một lần, phát hiện không có thiết bị nghe lén và camera mới yên lòng.

Đêm nay cảnh sắc u tối, thị trấn nhỏ vô cùng yên tĩnh. Ngọn núi xa xa như dã thú ngủ đông ẩn núp, bầu trời lả tả sao sáng. Thỉnh thoảng sẽ truyền đến tiếng nói chuyện và cười đùa của đàn ông.

Nhiều ngày rồi, đây mới là lần đầu tiên Bạc Cận Ngôn và Giản Dao có cảm giác ngủ yên ổn. Giường sạch sẽ, chăm mềm mại, đèn ôn hoà, không người quấy rầy. Hai người nằm trên giường, thay đổi bộ quần áo ngủ giá rẻ. Bạc Cận Ngôn nắm tay Giản Dao, không đeo kính, nhưng nhắm mắt, mặt mày thanh tú.

"Anh nói xem thị trấn nhỏ này rốt cuộc là như thế nào?" Giản Dao hỏi, "Tại sao lại biến thành thế này?"

"Trên tường có giữ lại quảng cáo năm 50-60 thế kỉ trước, số lượng cư dân ăn mặc, thói quen sinh hoạt thưa thớt dừng lại tại thời đại kia." Bạc Cận Ngôn nói, "Nói rõ nơi đây vốn là khu hẻo lánh, bỏ hoang, bị văn minh bỏ quên. Sau khi Phật Thủ chiếm nơi này thành hang ổ thì càng thêm trở ngại cho bọn họ tiếp xúc và liên hệ với bên ngoài."

"Em nghe nói ở đây có chừng một, hai trăm dân bản địa. Những người khác là người của Phật Thủ, khoảng năm, sáu mươi người. Chiếm giữ con đường thuỷ đi ra duy nhất của thị trấn, còn giữ hoả lực vũ trang. Nói cách khác, khi cảnh sát tấn công được đến đây vào ngày nào đó còn rất nguy hiểm đấy."

"Ừ."

Giản Dao áp đầu vào trong ngực anh. Một lát sau, tay anh xoa đến. Giản Dao thấp giọng: "Anh còn có tâm trạng à?"

https://thuviensach.vn

Anh đáp: "Cử động cơ thể, tinh thần sẽ yên tĩnh trở lại. Có thể giúp chúng ta thả lỏng."

Giản Dao không nhịn được cười. Anh cũng đã chuẩn xác mò tới đèn trên đầu giường tắt đi. Trong bóng tối, hơi thở Giản Dao hơi gấp gáp, tay và miệng anh tìm được vị trí vô cùng chính xác. Giản Dao: "Anh..."

Anh nói: "Rõ ràng anh thích ứng với bóng tối hơn bất cứ ai."

Giản Dao nghe vậy trong lòng chua xót, khom lưng hoàn toàn nghênh đón anh.

Trong mấy ngày đó, Bạc Cận Ngôn cũng đến phòng khám Ôn Dung đổi thuốc một lần. Đương nhiên hiện tại bọn họ đi đâu làm gì đều có một hai đàn em đi theo.

Ôn Dung vô cùng ôn hoà với Bạc Cận Ngôn, thỉnh thoảng Bạc Cận Ngôn cũng ngồi thêm ở đó một lát, trò chuyện với anh ta mấy câu, nhưng cũng không biểu hiện quá nhiệt tình và cảm xúc. Ôn Dung cởi mở lại hài hước, thường xuyên khiến cho Giản Dao nhớ tới Phó Tử Ngộ, nhưng không biết Bạc Cận Ngôn có cảm nhận giống vậy không.

Buổi chiều ngày kia, Bạc Cận Ngôn đi tìm Tống Khôn. Vẫn là ở trong văn phòng bí mật, một bình trà, một điếu xì gà. Giản Dao im lặng ngồi bên cạnh. Tống Khôn đang châm thuốc, chợt nghe thấy giọng nói thản nhiên đắc ý của Bạc Cận Ngôn vang lên: "Lão đại, tôi biết cảnh sát là ai rồi."

Điếu thuốc trong tay Tống Khôn ngừng giữa không trung.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 116

Tống Khôn ngước mắt nhìn anh, mơ hồ có ý cười.

Trên mặt Bạc Cận Ngôn vẫn là dáng vẻ lôi kéo không ai chịu nổi, anh nói: "Lão đại, đáp án kia đã ở ngay trong lòng anh."

Ánh mắt Tống Khôn sáng lên, nhưng vẫn không thể hiện gì.

Bạc Cận Ngôn bắt đầu không kiêng nể gì, chậm rãi nói: "Anh ném cho tôi vấn đề này chứng tỏ trong lòng anh đã sớm nghi ngờ. Còn anh cũng là người hiểu rõ nhất mấy người bọn họ. Nếu như anh không biết đáp án thì còn có thể là ai?"

Tống Khôn liếc anh, nhấc chén trà lên nhấp một ngụm, sắc mặt lại lạnh xuống: "A Xà, tôi nghĩ cậu còn chưa đủ hiểu rõ tôi đâu. Tôi không thích có người nói chuyện vòng vo với tôi."

Bạc Cận Ngôn khẽ sờ mũi: "Tôi không phải đang vòng vo. Tôi chỉ là muốn cho anh hiểu rõ người phán đoán cuối cùng người kia chính là anh chứ không phải người khác. Đương nhiên so về tài trí thông minh có lẽ tôi vẫn kém lão đại anh một điểm." Tống Khôn thoáng cười, lại nghe thấy anh chuyển lời: "Nhưng mà quan sát, tìm kiếm, cắn người...A Xà vẫn là lợi hại hơn lão đại."

Buổi trưa trong sân yên ắng, có chim bay qua đầu cành, xung quanh dường như không có người khác. Bạc Cận Ngôn bắt đầu chậm rãi nói: "Anh ném cho tôi củ khoai lang phỏng này. Tôi chỉ có thể dùng tai nghe về bọn họ chứ hoàn toàn không biết gì hết. Nhưng mà điều này cũng không

https://thuviensach.vn

đánh bại được tôi. Tuy tôi không biết bọn họ, nhưng lại hiểu rõ tên cảnh sát cấp trên của người kia - Chu Thao. Bàn về đốt giết đánh cướp có lẽ tôi không bằng mấy vị khác, nhưng người ở Vân Nam đánh đến chết đi sống lại với Chu Thao chỉ có tôi. Hắn chọn dạng người như thế nào nằm vùng ư? Tôi nghĩ đây cũng là nguyên nhân lão đại anh chọn tôi hoàn thành vấn đề khó khăn này."

Đôi mắt Tống Khôn sáng ngời.

Bạc Cận Ngôn nói tiếp: "Lão đại, Chu Thao này không giống với những cảnh sát bình thường. Hắn có dã tâm, còn hơi tà khí."

Tống Khôn im lặng nghe.

"Cũng là trong khoảng thời gian này tôi mới nghĩ ra điểm này. Tháng trước người của tôi trúng mai phục của hắn. Chuyện này không có người ngoài nào biết. Lúc ấy có mấy anh em của tôi đã đầu hàng, nhưng hắn vẫn ra lệnh nổ súng bắn chết bọn họ. Nhìn hắn thì chính trực, nhưng đến thời điểm nguy cấp, thực sự không còn tí điểm mấu chốt nào, hung ác như sói - nếu không sao hắn có thể sống lâu bình yên vô sự như vậy ở Tây Nam?"

Tống Không im lặng, không nói tin cũng không nói không tin, nhưng gã thực sự từng nghe nói về chuyện thuộc hạ của Tiếu Diện Xà bị đánh gục, lại không nghĩ rằng tình hình lúc ấy là như vậy.

"Có một việc nữa xác nhận suy đoán của tôi." Bạc Cận Ngôn nói, "Anh nói bị mất mấy chuyến bạch phiến, nhưng cảnh sát không có bất cứ động tĩnh gì. Điều này chứng tỏ một điểm, Chu Thao muốn thả con săn sắt bắt con cá rô. Vì để bắt anh, hắn tình nguyện buông thả một số tôm nhỏ. Hắn là một người có dã tâm, hơn nữa thỉnh thoảng sẽ tổn hại một ít nguyên tắc của cảnh sát. Từ điểm này thì không có bất cứ khác biệt nào với anh và tôi...Chỉ là dùng danh tiếng chính nghĩa che giấu sâu đi thôi."

Điều này khiến Tống Khôn gật đầu một cái.

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn nói tiếp: "Đây chính là cửa đột phá của chúng ta. Một Chu Thao như vậy sẽ chọn người như thế nào trở thành nằm vùng đây? Trong mấy tâm phúc của anh, giết bao nhiêu người, thủ đoạn tàn nhẫn hay không, có hít thuốc không...những cái này không thể dùng làm tiêu chuẩn loại trừ nội ứng. Bởi vì hắn có thể nguỵ trang phóng đãng không bị trói buộc, giết người, phóng hoả, những chuyện cảnh sát nằm vùng khác không dám hắn đều làm. Bởi vì dựa theo phong cách của Chu Thao, chỉ cần cuối cùng bắt được anh, phá huỷ Phật Thủ thì tất cả lỗi sai nhỏ đều có thể san bằng đấy."

Tống Khôn nhìn Bạc Cận Ngôn, không nói chuyện. Đây quả thực vượt ngoài sự đoán của gã.

Bạc Cận Ngôn thoáng cười: "Còn nữa, tôi đoán năm đó lúc hắn đi đến bên cạnh anh nhất định là gia nhập một mình. Tại sao như vậy ư? Bởi vì Chu Thao cực kì cẩn thận. Hắn chôn quân cờ này che giấu sâu bên người anh như vậy, chứng tỏ năng lực cũng vô cùng kiệt xuất. Hắn tuyệt đối sẽ không mang theo bất cứ đồng bọn nào bởi vì hắn không thể để bất cứ ai bị liên luỵ."

Tống Khôn rút điếu xì gà, khẽ nói: "Tiếp đi."

"Có hai loại người anh không thể bỏ qua." Bạc Cận Ngôn nói, "Loại thứ nhất, phương pháp quen thuộc của nằm vùng, từ cơ sở từng bước đi sâu vào, nhìn thì không có điểm đáng ngờ nào, từng bước đạt được sự tin tưởng của anh. Tính cách nội liễm, nhưng để lộ chân thực về mình quá nhiều, anh nhìn không thấu; một loại khác, đi vào giữa chừng, bởi vì hoàn thành tốt việc, đột nhiên đến bên cạnh anh, thời gian tương đối dài, tính cách thẳng như ruột ngựa, cho dù là phương diện nào cũng hoàn toàn không giống cảnh sát. Nhưng bởi vì không quá giống nên mới thực sự là quân cờ Chu Thao tỉ mỉ chôn. Anh càng phải coi chừng."

https://thuviensach.vn

Sau khi anh nói xong những lời này, sờ lấy cốc trà từ từ uống. Giản Dao nhớ tới những mưu tính Bạc Cận Ngôn nói tối qua. Lúc ấy hai người nằm trong chăn, anh dán sát bên lỗ tai cô, khe khẽ nói: "Đầu tiên anh gieo chút hoài nghi vào trong lòng Tống Khôn - gã là người hiểu rõ bọn họ nhất, trong lòng gã có lựa chọn về người nghi ngờ. Sau đó anh sẽ từng bước dẫn dắt suy nghĩ của gã, cho gã bước vào điều kiện tiên quyết - người bị lựa chọn này là do mình tự nghĩ ra."

"Sau đó, dùng giả đánh tráo, giả giả thực thực, ném ra điều kiện tiên quyết của Chu Thao, từng bước một phá vỡ nghi ngờ của gã đối với cảnh sát kia, dẫn tới trên người sát thủ mặt nạ."

"Đương nhiên cũng không thể nói ra toàn bộ, nhưng ít ra để cho trong lòng gã đồng thời nghi ngờ hai người kia. Tống Khôn trời sinh tính đa nghi, cẩn thận tàn nhẫn. Chỉ cần chúng ta chôn cái rễ này trong lòng gã, như vậy thì ít nhất có hai người rồi, cảnh sát kia không còn là mục tiêu duy nhất của gã nữa."

"Nhưng mà..." Giản Dao nói, "Những cái này cũng chỉ là phỏng đoán của anh, muốn tìm được chứng cứ 'chứng minh' sát thủ mặt nạ là 'cảnh sát' thì sao?

"Những điều này đều chỉ là phỏng đoán của cậu." Tống Khôn chậm rãi nói, "Tôi không thể vì phỏng đoán của cậu bắt một người coi là cảnh sát tiêu diệt. Cậu muốn làm thế nào chứng minh người kia nhất định là cảnh sát?"

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: "Có một cách đơn giản nhất."

Chạng vạng tối nay, Tống Khôn dường như vô cùng hào hứng, gọi mấy tâm phúc tới lên nhà đánh bài, chỉ có mỗi Ôn Dung và Bạc Cận Ngôn không có mặt. Ôn Dung nghe nói là lên núi khám bệnh, có một bệnh nhân nguy kịch. Nhắc đến chuyện này, Tần Sinh cười nhạo: "Ôn Dung này quá

https://thuviensach.vn

nhiệt tình rồi. Trong mấy người chúng ta có lẽ anh ta là người tốt." Mọi người nghe xong bật cười, Tống Khôn cũng cười.

Dường như là để biểu hiện thân sơ khác nhau, Tống Khôn cũng không gọi Tiếu Diện Xà tới. Gã không nhắc tới, người khác tất nhiên cũng không nhiều lời. Chơi một lát, trong phòng tràn ngập mùi thuốc lá. Cố An luôn mang theo tiếng cười tối tăm phiền muộn, Triệu Khôn khẽ cười chửi bới, Tần Sinh khe khẽ nói nhỏ. Tống Khôn đánh mấy ván, để cho Trịnh Thần thay chỗ, mình ngồi bên hút xì gà. Không bao lâu Trịnh Thần thua đến đỏ bừng cả mặt, trở thành đối tượng bị giễu cợt.

Tống Khôn luôn yên lặng nhìn bọn họ.

Cho đến khi một thuộc hạ khác sắc mặt khó coi đi đến: "Lão đại."

Tống Khôn rít một ngụm khói: "Nói đi."

Thuộc hạ liếc mọi người. Tống Khôn lại nói: "Không cần tránh bọn họ."

Động tác đánh bài trên bàn của mọi người dường như cũng chậm đi chút.

Thuộc hạ nói: "Đã điều tra xong. Tin tức về Tiếu Diện Xà luôn bị cảnh sát bưng bít, không điều tra được. Sau đó người của chúng ta tìm được đường khác, cuối cùng xác nhận Tiếu Diện Xà thực sự đã bị cảnh sát bắt."

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng hạ bài cũng không có.

Tống Khôn lại rít một ngụm thuốc, sau đó dập tắt nửa điếu xì gà trong gạt tàn, vẻ mặt nhàn nhạt: "Loại thuốc này, hương vị càng hút càng nhạt."

Cùng lúc hoàng hôn buông xuống, có người động tác thành thạo hít xong nửa điếu thuốc, còn lại một nửa như là tiện tay bắn đi, rơi trong hàng rào trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Cũng không bao lâu, đêm đen đến, có người xông vào một ngôi nhà không xa khách sạn. Sau một lúc rối loạn, trở về sự bình tĩnh. Trong ngôi nhà kia cũng yên tĩnh.

Đêm đã khuya, nước sông chảy róc rách, ánh sao mơ hồ, càng lộ ra sự tĩnh lặng. Thị trấn nhỏ xa xa, ngọn đèn dầu thưa thớt, như thể đã lâm vào ngủ say.

Mấy tên đàn em tựa vào cửa phòng nhỏ, câu được câu không hút thuốc, trò chuyện. Cửa khoá chặt từ bên ngoài bằng một khoá sắt lớn. Cửa sổ cũng dùng sắt che kín, người ở bên trong tuyệt đối không thể thoát.

Trong phòng rất chật hẹp còn chất đầy rơm củi, không khí lạnh thấm ướt mặt đất, khắp nơi là mạng nhện, là chỗ khiến cho người ta vô cùng khó chịu. Giản Dao ôm chặt người, mắt cá chân bất đắc dĩ bị dây thừng trói chặt, chỉ có thể di chuyển trong phạm vi nhỏ. Hết lần này tới lần khác nghe được tiếng huýt sáo ở chỗ này. Cô liếc Bạc Cận Ngôn bên cạnh. Tay chân của anh cũng bị trói chặt, hai tay đặt trên đầu gối. Bóng đèn trên đỉnh đầu chiếu sáng mặt anh, nhưng anh vẫn tao nhã, khí chất như trước.

"Này..." Giản Dao nói, "Nên huýt sáo sao? Bây giờ chúng ta sẽ lập tức bị giết, anh không biểu hiện tối tăm phiền muộn được chút sao?"

Bạc Cận Ngôn đáp: "Anh đa mưu túc trí hơn người, tất nhiên không có cảm xúc sa sút vô nghĩa. Có người nhất định sẽ tới cứu chúng ta."

Giản Dao vẫn còn hơi lo lắng: "Nếu như hắn không tới thì sao?"

"Nhất định hắn sẽ đến. Hắn còn không nỡ để cho anh chết đi."

Giản Dao im lặng một lát, dùng lưỡi dao giấu trong tay áo cắt dây thừng, sau đó giấu về. Cái chiêu nhỏ này vẫn là trước kia Phương Thanh dạy cho cô, cái gì đủ thứ đồ vật đều biết không ít. Cô đứng dậy đi tới trước mặt Bạc Cận Ngôn, cắt dây thừng trên tay chân anh, sau đó nói: "Đợi lâu như vậy,

https://thuviensach.vn

thời gian cũng không còn nhiều nữa. Ông xã, đêm nay nguy hiểm. Trước kia chúng ta đã nói cho dù xảy ra chuyện gì đều để em bảo vệ anh."

Bạc Cận Ngôn ngửa mặt lên, nhất thời không đáp.

Ngay lúc này, khoé mắt Giản Dao liếc thấy một con nhện vô cùng to trên mặt đất đang bò tới. Sau lưng cô lập tức ớn lạnh, trong lòng căng thẳng, người vô thức dán vào trong ngực Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn hỏi: "Sao vậy?"

"Có..." Mắt nhìn thấy con nhện kia bò ngày càng gần, Giản Dao khẽ a một tiếng, cầm lấy một thanh củi bên cạnh anh, ném về phía con nhện. Con nhện hoảng sợ mới chuyển hướng bò.

"Nhện à?" Bạc Cận Ngôn hỏi.

Giản Dao chưa hết hoảng hốt, liếc anh: "Sao anh biết?"

Bạc Cận Ngôn khẽ cười: "Loại hoàn cảnh này có nhện chả có gì lạ. Khi chúng ta đi vào, anh cảm giác được trên mặt chạm vào tơ nhện. Hơn nữa em luôn sợ nhện nhất. Cho nên cũng không khó đoán. Chạy rồi sao?"

Giản Dao không thấy con nhện kia đâu, thở phào: "Chạy rồi."

Cô vẫn giữ nguyên tư thế vùi trong ngực Bạc Cận Ngôn, tay giữ áo sơ mi anh, nhịp tim từ từ bình thường. Lúc này nghe thấy giọng nói của anh trầm thấp bên tai "Ha, cho dù xảy ra chuyện gì em đều bảo vệ anh. Lời thề vẫn còn đây mà kỵ sĩ của anh đã bị một con nhện hung tàn đánh bại." Trong giọng nói tràn ngập thở dài.

Giản Dao: "...Anh câm miệng."

Buổi đêm nay còn rất nhiều người khác ngủ không yên.

https://thuviensach.vn

Tống Khôn là một trong số đó.

Trên đời này gã hận nhất là bị lừa gạt. Sự tồn tại của cảnh sát kia giống như một cái gai trong lòng gã. Chỉ cần có thể bắt được người kia, chết bao nhiêu anh em, tốn bao nhiêu của đều không sao hết. Hơn nữa đêm nay người nọ sắp rơi vào trong lưới.

Đây là một toà nhà cao nhất trong thị trấn, Tống Khôn đứng trước cửa sổ, trong tay để một khẩu súng ngắm. Gã còn cầm một chiếc ống nhòm hồng ngoại, trên lỗ tai đeo tai nghe. Tình hình xung quanh ngôi nhà gỗ nhỏ thi hành án kia, gã nhìn không sót gì. Còn cả từng chữ vợ chồng Tiếu Diện Xà từng nói đều rơi vào trong tai gã. Thời gian trôi qua từng giây, ngón tay gã gõ lên súng ngắm.

Nếu như Tiếu Diện Xà là cảnh sát, người kia nhất định sẽ tới cứu.

Gã muốn tự tay giết chết hắn.

Tới gần nửa đêm rồi.

Dựa theo lệ cũ, người nhốt trong ngôi nhà gỗ sẽ bị giết chết trước ba giờ sáng, thi thể ném vào trong nước. Nói cách khác thời hạn chết của vợ chồng Tiếu Diện Xà không còn xa.

Mấy đàn em ra vào cửa, canh giữ xung quanh ngôi nhà gỗ, không ngừng ngáp.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao luôn im lặng ngồi.

Cho đến khi bên ngoài ngôi nhà gỗ truyền đến tiếng bước chân một người khác. Sau đó giọng kinh ngạc của một gã đàn em: "Anh, sao lại tới đây? Có chuyện gì sao?"

https://thuviensach.vn

Giản Dao đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, xuyên qua giữa khe hở, nhìn thấy một bóng người.

Cô cũng hoảng hốt.

Người đến là Trịnh Thần.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 117

Trong ấn tượng của Giản Dao, người đàn ông Trịnh Thần trẻ tuổi này luôn im lặng, ngạo mạn, còn hơi trẻ con, giống như một người đàn ông mạnh mẽ chứ không phải thủ lĩnh hắc bang. Mấy ngày nay bọn họ ở chung cũng không nhiều, nhưng anh ta lại đến.

Trịnh Thần nói: "Tôi có mấy câu muốn nói với bọn họ."

Tên đàn em trông coi khó xử: "Anh Trịnh, chuyện này không phù hợp với quy củ, lão đại đã dặn..."

"Bên lão đại để tôi lo." Trịnh Thần mất bình tĩnh ngắt lời. Vì thế tên đàn em không nói nữa.

Ngoài cửa yên tĩnh trong chốc lát, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao lại nghe thấy tiếng Trịnh Thần vang lên: "Hai người thực sự là cảnh sát?"

Giản Dao nhìn về phía Bạc Cận Ngôn, anh khẽ sờ xuống, giọng điệu thâm trầm: "Có phải hay không đã không còn quan trọng. Phật Thủ đã cho rằng chúng tôi chính là vậy."

Trịnh Thần im lặng một lúc, nói tiếp: "Các người luôn lừa gạt chúng tôi."

Bạc Cận Ngôn tự giễu: "Kiếm cơm ăn mà thôi."

Giản Dao cứ thế im lặng nhìn anh tán gẫu với Trịnh Thần. Một lát sau lại nghe thấy Trịnh Thần hỏi: "Hai vợ chồng các người có nguyện vọng gì, tôi sẽ dốc hết sức làm cho."

https://thuviensach.vn

Lời này vừa nói ra, ngay cả Bạc Cận Ngôn cũng hơi giật mình. Giản Dao mở miệng: "Cám ơn anh, Trịnh Thần."

Bạc Cận Ngôn nói: "Cảm ơn. Nhưng chúng tôi sống không hổ thẹn, chết không oán. Cho tới bây giờ vợ chồng chúng tôi đều không có nguyện vọng gì."

Cửa bên ngoài yên tĩnh thật lâu mới vang lên tiếng thì thầm của đám đàn em. Vì thế Giản Dao và Bạc Cận Ngôn mới biết Trịnh Thần đi rồi. Đương nhiên hình ảnh này, từng lời ba người bọn họ nói đều rơi vào trong mắt trong tai Tống Khôn. Xuyên qua ống nhòm hồng ngoại, gã nhìn Trịnh Thần đi xa, khoé miệng hiện lên nụ cười.

"Gọi Trịnh Thần tới cho tôi." Gã nói với thuộc hạ.

Trịnh Thần nhanh chóng tới. Sau khi vào nhà nhìn thấy tất cả, hắn sững sờ. Ngay cả đầu Tống Khôn cũng không quay lại, cầm điếu thuốc: "Không ngờ cậu mềm lòng với hai người họ."

Trịnh Thần đáp: "Bọn họ không giống cảnh sát. Trước đó anh cũng từng nói, cảnh sát sẽ không giống thế kia, không biết trời cao đất rộng bộc lộ tài năng."

Tống Khôn nói: "Nếu như tôi nhất định muốn giết bọn họ thì sao?"

Trịnh Thần im lặng một lúc mới đáp: "Vậy thì giết. Anh ra quyết định gì đều có lý do của mình."

Lúc này Tống Khôn mới mỉm cười, rút một điếu thuốc khác trên bàn ném cho hắn, sau đó hỏi: "Mấy người bọn họ đâu rồi?"

Trịnh Thần đáp: "Lúc em tới, chỉ thấy Tần Sinh đang đánh bài, Triệu Khôn ngủ trên ghế salon."

https://thuviensach.vn

Khoé miệng Tống Khôn giật giật, lại ngồi xuống, một tay nhấc súng, tay kia cầm ống nhòm, thản nhiên nói: "Rốt cuộc ai là cảnh sát sẽ nhanh chóng biết thôi."

Mưu kế này là ngày hôm qua gã và Tiếu Diện Xà làm ra. Lúc ấy gã hỏi Tiếu Diện Xà tất cả đều là phỏng đoán, phải chứng minh ai là cảnh sát như thế nào? Tiếu Diện Xà cười vừa điên cuồng vừa xấu xa: "Lão đại, trước đó không phải anh nghi ngờ thân phận của tôi, phái người đi thăm dò sao? Tôi nghĩ nhất định đã thẩm tra thân phận của tôi rồi cho nên hiện tại anh mới dám dùng tôi. Nhưng người khác còn không biết được. Anh nói với mọi người điều tra ra tôi là cảnh sát, ngày mai sẽ tiêu diệt tôi. Điều này mọi người đều sẽ không nghi ngờ. Đến lúc đó ai tới cứu tôi thì người đó chính là tên cảnh sát chết tiệt kia."

Tống Khôn nhắm mắt rồi lại mở ra, Tiếu Diện Xà nói không sai, nếu như sớm tìm ra cảnh sát kia, gã sẽ sớm ngủ ngon hơn. Cách của Tiếu Diện Xà nhìn thì đơn giản thô bạo, nhưng suy nghĩ cẩn thận lại rất hợp tình hợp lý. Hơn nữa đột nhiên xảy ra chuyện, không để cho tên cảnh sát kia có nhiều thời gian suy nghĩ. Có nắm chắc lớn lôi được lưỡi câu kia ra.

Lúc này Giản Dao lo lắng cũng là vấn đề lưỡi câu này. Trước kia khi cô nói cho Bạc Cận Ngôn sự lo lắng này, anh biểu hiện rất lạnh nhạt, nói: "Yên tâm, anh đã lưu lại lời nhắn cho người cảnh sát kia rồi, anh ta nhất định sẽ không hành động thiếu suy nghĩ."

Giản Dao nói: "Nhưng ngộ nhỡ anh ta vẫn đến thì sao?"

Bạc Cận Ngôn nói: "Chậc, vậy anh chỉ có thể nói anh ta là đồng đội heo thôi. Cho dù có tuyển thủ như thần giống anh đành phải té ngã."

Giản Dao liếc anh: "Lời này cũng là học từ An Nham sao?"

Bạc Cận Ngôn: "...Đúng vậy. Nhưng mà..." Anh đổi lời: "Anh ta sẽ không tới. Một con heo không thể sống lâu trong hang sói như vậy, anh ta

https://thuviensach.vn

cũng là sói, còn là con sói hung hãn nhẫn nại giỏi hơn bọn chúng, cho nên anh ta nhất định sẽ giữ sự bình thản."

Lời này Giản Dao tương đối tin. Cô gật đầu, lại hỏi: "Anh xác định 'hắn' nhất định sẽ đến sao?"

Bạc Cận Ngôn lộ ra nụ cười lạnh như băng: "Hắn nhất định sẽ đến. Hắn thấy anh khiêu chiến, lại thích trò chơi kích thích, hiện tại anh không chỉ không hoàn toàn thất bại mà đột nhiên đến phạm vi thế lực của hắn đủ khiến cho hắn căm tức rồi. Anh còn bị người khác vô danh đơn giản giết chết, hắn làm sao chịu được? Tính cách của hắn vô cùng cuồng vọng, tối tăm phiền muộn, cho nên hắn nhất định sẽ đến."

Giản Dao tựa vào vai Bạc Cận Ngôn, nghe tiếng nước chảy bên ngoài, không biết qua bao lâu, cô đột nhiên nhận ra, mấy tên đàn em ngoài cửa đã lâu không nói lời nào rồi. Ngẩng đầu phát hiện chẳng biết Bạc Cận Ngôn đã ngồi thẳng tắp từ khi nào, một tay đặt lên đầu gối, gõ từng nhịp.

"Đến rồi." Anh nói.

Trong lòng Giản Dao chấn động. Quả nhiên ngoài cửa mơ hồ truyền đến tiếng hát từ từ tới gần. Mấy tên đàn em đột nhiên không có chút động tĩnh nào. Giản Dao đoán có lẽ bọn chúng đã bị người bắn chết từ cự ly xa rồi.

Tới gần ngày càng gần. Giản Dao cũng nghe được rõ ràng giọng nam trầm thấp dịu dàng hát, không ngờ lại là "How could an angel break my heart?"

"How could an angel break my heart?

Why didn't he catch my falling star?

....

https://thuviensach.vn

I heard he sealed it with a kiss

He gently kissed her cherry lips..."

Bạc Cận Ngôn nói không sai, hắn gửi lời chào tới tên hoa tươi ăn thịt người. Bởi vì đây từng là ca khúc Tạ Hàm thích nhất. Trong bao nhiêu đêm bị Tạ Hàm nhốt, Giản Dao thường xuyên nghe hắn ở bên ngoài ngâm nga ca khúc bi thương này, còn cả hắn khẽ cười chào hỏi cô: Jenny...

Bạc Cận Ngôn kéo Giản Dao đứng dậy. Tim cô như chìm vào trong mặt nước màu đen, đôi mắt cô càng thêm sáng rực, cô sờ súng giấu trên quần áo, nhưng hiện tại chưa đến lúc móc súng ra, nếu không bọn Tống Khôn sẽ nghi ngờ. Cô hít sâu một hơi, lại cảm giác được Bạc Cận Ngôn nắm chặt tay cô.

"Đứng đằng sau anh." Giọng nói của anh lạnh lùng, trầm thấp, chân thật đáng tin. Giản Dao ngẩng đầu, nhìn thấy đường cong tuấn tú của khuôn mặt nghiêng của anh, còn cả chiếc kính râm đen kịt che giấu tất cả biểu lộ.

"Đoàng..." Tiếng súng nặng nề vang lên, sau đó là tiếng mở khoá. Sau đó nữa là tiếng cửa kéo ra. Bên ngoài không khí lạnh, còn có ánh trăng sáng tràn vào. Một người đứng ở vị trí hơn mười mét, cầm súng trường nhắm về phía bọn họ.

"Xuất hiện đi." Hắn nói, "Tao và mày sao có thể nói chuyện trong một căn phòng nhỏ tồi tàn chứ?"

Hắn mặc áo liền mũ màu đen, đội mũ lưỡi trai, dáng người cao gầy, không khác chút nào với nhóm người năm ngoái, chỉ khác là trên mặt hắn còn đeo một chiếc mặt nạ quốc vương. Biểu cảm của quốc vương hơi bi ai, hai ria mép nhếch lên, hiện ra chút buồn cười.

Bạc Cận Ngôn kéo tay Giản Dao đi, im lặng một lát, mỉm cười: "Là mày."

https://thuviensach.vn

Cố An khẽ cười đáp: "Đương nhiên là tao. Vui không?"

"Tại sao mày lại đến? Không nỡ để tao chết sao?"

Tiếng cười nhạo của Cố An quá mạnh, thở dài nói: "Đúng vậy, sao tao có thể để cho đám ngu xuẩn kia giết mày chứ?"

Xa xa, Tống Khôn đứng bên cửa sổ, mặc dù im lặng, nhưng cơ bắp trên mặt cũng đã hơi nhúc nhích. Còn phía sau gã, Triệu Khôn, Tần Sinh, Trịnh Thần, ba người dùng ống nhòm xem màn này cũng không nói chuyện.

Bạc Cận Ngôn lại đi lên trước hai bước, cơ thể của anh luôn hướng về phía Cố An, ngăn Giản Dao lại phía sau.

"Tao rất muốn biết sao mày trà trộn được vào trong Phật Thủ?" Anh hỏi.

Cố An lại nghiêng đầu nhìn kính ngắm, trong lòng có khoái cảm không thể nào ngăn cản, hắn cười hì hì đáp: "Giết mấy người, cướp mấy chuyến hàng, tự nhiên bộc lộ tài năng. Mày hỏi những điều nhàm chán này làm gì? Mau rời đi với tao, chúng ta đến nơi tốt hơn."

Bạc Cận Ngôn lại đứng im, tiếp tục không hề hoang mang hỏi: "Mày làm như vậy không sợ bọn họ phát hiện ra điều bất thường sao?"

Cố An khẽ cười: "Bọn chúng sẽ không phát hiện được. Chờ đến ba giờ, bọn chúng sẽ coi hai người chúng mày giết người chạy trốn, chứ không tra được đến tao. Nếu thực sự phát hiện thì có liên quan gì, tao đã đạt được tất cả trong tổ chức này, Tống Khôn...tất cả bọn chúng giống như phụ nữ bị tao chơi thừa, tao chả quan tâm chút nào..."

Lời hắn còn chưa dứt. Tiếng đạn xé gió sắc bén từ xa lập tức tới gần, bắn vào người hắn. Cho dù hắn phản ứng cực nhanh, lập tức lăn vào sau một tảng đá lớn thì vai phải vẫn trúng đạn. Hắn rên lên một tiếng, suýt chút nữa súng trường rời khỏi tay.

https://thuviensach.vn

Giản Dao cũng đè cơ thể Bạc Cận Ngôn xuống, ba người nằm rạp trên đất, cách vài mét tương đối xa.

Phía sau mặt nạ, ánh mắt hắn chấn động, không dám tin quát: "King! Mày liên thủ với người Phật Thủ đối phó tao? Ha ha ! Ha ha!"

Bạc Cận Ngôn hoàn toàn không để ý đến hắn. Đúng lúc này trên lầu xa xa tiếng súng cũng không còn vang lên, có lẽ là không tìm được góc phù hợp bắn. Cố An cầm trong tay vũ khí hạng nặng, khoảng cách gần súng, Giản Dao và Bạc Cận Ngôn yếu thế hơn. Lúc này không nên chậm trễ, Giản Dao nhìn thấy đúng lúc thời cơ cảm xúc của Cố An bất ổn, rút súng ra, họng súng chạm vào đỉnh đầu hắn, nhưng Cố An cũng phản ứng cực nhanh, ôm súng nâng lên, dùng đá yểm hộ, họng súng chĩa vào lồng ngực Giản Dao.

Hai người cứ thế giằng co.

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng bò dậy từ mặt đất, Cố An lạnh lùng mở miệng: "Đứng lại. Lúc này mù loà đừng có xen vào. Nếu không tao bắn một súng nát cơ thể người phụ nữ của mày." Sau đó ngẩng đầu lạnh lùng cười với Giản Dao: "Chậc, hình như trở nên vô cùng dũng cảm rồi. Thật sự dũng cảm hay là trong lòng càng thêm sợ hãi?"

Giản Dao không hoảng hốt chút nào, khẽ cười: "Mày cũng có thể thử xem một súng của tao có bắn nát đầu mày không. Sống chết đối với tao và anh ấy đã sớm không là gì. Còn mày chết thì sao có thể thực hiện được những giấc mộng kia? Tất cả những thứ mày có được ở Phật Thủ đã hoá thành không. Tao không nỡ thay mày."

Cố An im lặng một lúc, đột nhiên cười khanh khách: "Chúng mày...Tất cả chúng mày...thực sự cho là mình nắm chắc thắng lợi trong tay sao? Cho rằng tao trở thành cá trong chậu sao? Nhưng mà tất cả vẫn theo kế hoạch của tao đấy!"

https://thuviensach.vn

Trong lòng Giản Dao giật mình.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 118

Tiếng nổ mạnh.

Đột nhiên xuất hiện tiếng nổ mạnh, như là tiếng rít của dã thú san bằng đất, phá cửa sổ mà ra.

Bờ sông vốn trống trải, tiếng nổ kia cách không xa, như thể ở ngay bên tai. Giản Dao lùi về sau nửa bước, vội ngẩng đầu, đã thấy xảy ra vụ nổ, không phải là chỗ toà nhà kia của Tống Khôn sao? Cố An này đã sớm có ám chiêu.

Nghĩ vậy, trong lòng Giản Dao lạnh run, đột nhiên hoàn hồn, nhưng đã không còn kịp rồi. Cố An tranh thủ thời cơ, nhân lúc cô thất thần, giữ chặt súng lục của cô, nhích sang bên đồng thời bóp cò nổ súng. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tốc độ ứng biến một năm này của Giản Dao được Phương Thanh dạy dỗ cũng trở nên nhanh hơn, dịch người, tránh được phát này, đoàng một tiếng bắn xuống đất. Súng trong tay Giản Dao tuột ra, nhưng trong tình hình nguy hiểm này, cô không hề lùi lại mà vẫn tiến tới, hai tay xoay lại cướp súng. Tuy chiêu này không mới, hoàn toàn dựa vào sự can đảm sáng suốt. Cố An hoảng hốt, súng trường trong tay cũng bị cô làm rơi xuống đất.

Tuy vậy kĩ năng của Cố An vẫn cao hơn một bậc, thấy súng tuột khỏi tay, hắn cũng càng điên cuồng, đấm mạnh vào bụng Giản Dao, cô tránh không kịp, bị đau cúi người, hắn lại dùng cổ tay bổ nhào vào gáy Giản Dao, cô kêu lên một tiếng, ngã xuống đất.

https://thuviensach.vn

Trong cuộc đấu đầy nguy hiểm như vậy, trong lúc vô thức, Cố An cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Một suy nghĩ xuất hiện với tốc độ ánh sáng lướt qua trong đầu - King đâu rồi? Anh ta đã im ắng quá lâu, làm sao có thể thờ ơ với sự an nguy của vợ?

Hắn lập tức ngẩng đầu lên, đã hiểu.

Bạc Cận Ngôn vẫn đứng ở cửa nhà gỗ, sắc mặt tái nhợt, hai tay nắm chặt bên người.

Gã mù này có tâm mà vô sức, ha ha. Trong tay hắn và Giản Dao đều có súng, Bạc Cận Ngôn tuỳ tiện tới gần cũng không biết giúp ai nha. Khoé miệng Cố An cong lên, hắn thích xem dáng vẻ bất lực của King. Ví dụ như một năm trước, ví dụ như hiện tại, ha ha...khoé mắt hắn thoáng nhìn, cách Bạc Cận Ngôn không xa, trên mặt đất có mấy tên đàn em nằm rạp, bên hông một người trong số đó còn có súng, nhưng chả sao hết, một kẻ mù loà dù có thông minh tuyệt đỉnh cũng không thể nào biết được chỗ đó có súng, cũng không có khả năng nhanh chóng lấy được khẩu súng kia.

Cố An đẩy Giản Dao ngã xuống ra, mặt nạ trên mặt chả biết rơi ra từ lúc nào. Hắn lại ngẩng đầu nhìn toà nhà đối diện mơ hồ ánh lửa, trong lòng sung sướng. Hắn xoay người nhặt cây súng mình làm rơi, đồng thời uể oải nói: "King, hiện tại chỉ còn lại hai người chúng ta, đúng là tuyệt vời..."

Lời hắn nói đột nhiên dừng lại. Cái gáy bị khẽ chạm vào.

Đó là một khẩu súng lạnh như băng, chuẩn xác ngắm vào đầu hắn.

"Đúng vậy, hoàn toàn là vô cùng tuyệt vời, sát thủ mặt nạ." Giọng nói trầm thấp như tiếng đàn violoncello truyền đến.

Cả người Cố An cứng đờ.

King...

https://thuviensach.vn

Hắn lập tức xoay người lại, ngoài họng súng đen nhánh, hắn còn nhìn thấy một đôi mắt vô cùng sáng ngời. Cho dù sát thủ mặt nạ vô cùng ngang ngược thì lúc này sắc mặt cũng trở nên trắng bệch. Tất cả đều trong dự đoán của hắn, ngoài lúc này người nọ mở mắt. Hắn nhìn thấy King vừa khiến bọn hắn vừa sợ vừa hận, cứ thế đứng trên đất trống bên ngoài ngôi nhà, không đeo kính râm, kính râm bị ném trên mặt đất. Khẩu súng vốn nằm bên hông gã kia trên mặt đất đã không còn thấy đâu. Ánh mắt Bạc Cận Ngôn trong suốt giống như năm đó, như là trăng sáng trong nước. Ánh trăng kia lặng lẽ đứng đấy, độc lập như là đã ngóng nhìn tất cả từ rất lâu.

Nước mắt Cố An đột nhiên bừng lên, nhưng trong cổ họng lại phát ra tiếng cười khàn: "Ha ha...Họ King, ánh mắt của anh...tốt rồi nha..."

Bạc Cận Ngôn cũng không để ý tới sự điên rồ của hắn, trong mắt anh như có một con sông dài lặng im.

"Có phải là mày giết Phó Tử Ngộ?"

Vẻ mặt Cố An dần trở nên lãnh đạm, thờ ơ đáp: "Đúng vậy, Phó Tử Ngộ của anh chả thú vị chút nào, cho dù tra tấn thế nào cũng không chịu cầu xin một câu, còn muốn mang đi Hàn Vũ Mông của tôi, sau đó tôi đem hắn..."

Lời hắn còn chưa dứt.

"Đoàng", một tiếng súng vang lên, Bạc Cận Ngôn bắn vào ngực phải gã. Cố An kêu lên một tiếng, người hơi lắc lư, nhưng vẫn không ngã xuống, khoé miệng có máu, nụ cười càng sáng lạn hơn: "Chậc chậc, anh tức giận sao? Đau lòng sao? Có phải cảm thấy cuộc đời hắn mợ nó thật thảm hại không? Anh sớm nên tỉnh ngộ ra nha, tại sao phải đợi Phó Tử Ngộ chết rồi mới nhận ra chứ?"

"Không. Tao không cảm thấy cuộc đời thảm hại." Bạc Cận Ngôn nói, đồng thời lại bắn một nhát trúng phần bụng Cố An, phát súng này khiến Cố An không đứng nổi nữa, như một nắm bùn nhão rơi xuống đất, trên đầu tiếp

https://thuviensach.vn

tục vang lên tiếng nói của Bạc Cận Ngôn: "Có người cho dù đã chết đi, cuộc đời cậu ấy ngắn ngủi vẫn sáng lạn đáng quý như kim cương. Chỉ có mình mày cho rằng thảm hại, cho nên cảm thấy toàn bộ thế giới đều thảm hại."

Cố An cúi đầu cười, khạc ra một ngụm máu tươi.

"Ánh mắt của anh...tốt lên từ lúc nào?" Hắn hỏi, "Tôi đã từng nghi ngờ, nhưng các người diễn quá giống...Chậc, không phải, anh lừa cả vợ đấy chứ...King, ván này, tôi thua tâm phục khẩu phục rồi, anh quá biết chơi..."

Bạc Cận Ngôn cúi đầu nhìn hắn, đáp: "Ba tháng trước. À...tao nói với chính mình, vĩnh viễn không thể mở mắt ra cho đến khi tìm được hung thủ giết chết Phó Tử Ngộ."

Cố An lập tức hít sâu rồi thở ra, sắc mặt vô cùng ảm đạm, nhất thời không nói gì. Lúc này Bạc Cận Ngôn nói: "Sát thủ mặt nạ, ngẩng đầu."

Cả người Cố An toàn là máu, lại nhếch môi mỉm cười. Hắn cũng không biết hành động này của Bạc Cận Ngôn có ý gì, từ từ ngẩng đầu.

Cả người hắn đột nhiên chấn động.

Lúc này hắn càng nhìn rõ đôi mắt của Bạc Cận Ngôn. Người đàn ông tuấn tú, cao ngạo, gầy gò, đôi mắt kia thâm trầm lạnh lùng. Nhưng tại sao trong đôi mắt đó, Cố An còn thấy được sự ôn hoà bi ai.

Sự bi ai kia ẩn giấu ánh nước, cực kì giống với một người đàn ông khác...

Cả người Cố An cũng bắt đầu phát run, dù cho hắn vốn là người không có nhân tính, lúc này cũng cảm thấy được sự sợ hãi kì lạ nào đó đè nén trong lòng. Cả người hắn run lên, nghẹn ngào: "Phó Tử Ngộ...Ha...Phó Tử Ngộ..."

https://thuviensach.vn

Lúc này sự bi ai đã biến mất trong mắt Bạc Cận Ngôn, chỉ còn lại màu đen kịt không thấy đáy.

"Đúng vậy." Hắn nói bên tai Cố An, "Đôi mắt này...là của Phó Tử Ngộ. Sau này cũng là của tao."

Anh bắn liền mấy phát, cuối cùng Cố An đã cạn sức, máu me mơ hồ nằm trên đất. Trong nháy mắt, xung quanh trở nên vô cùng yên tĩnh.

Bạc Cận Ngôn ngồi xổm một lúc, từ từ đứng lên bước về phía Giản Dao, ôm lấy cô từ mặt đất lên. Đúng lúc này, trong bụi cỏ phía sau nhà gỗ truyền đến tiếng động. Đó là tiếng giày giẫm trên đá. Bạc Cận Ngôn từ từ quay đầu lại.

Nửa cơ thể người nọ ẩn trong bóng tối, trong tay còn cầm súng, thấp giọng: "Cậu không nên tự mình nổ súng giết hắn."

Trước ba phút xảy ra vụ nổ. Lúc ấy bầu không khí còn nghiêm trọng trên toà nhà. Tống Khôn bắn xong một phát, lại phát hiện Cố An đã trốn sau tảng đá, nhất thời không tìm thấy góc để bắn. Trong lòng Tống Khôn tràn đầy hận ý, quay đầu nhìn người nọ cách cửa ra vào gần nhất, cũng là người vạm vỡ nhất, một trong những người đủ để đánh lại Cố An. Gã hung dữ nói: "Cậu dẫn người bắt sống Cố An cho tôi. Dù chỉ còn một hơi cuối cùng, cũng phải ném hắn như con chó đến trước mặt tôi."

Người nọ nhận lệnh đi. Tống Khôn quay đầu lại nhìn thấy Trịnh Thần cầm di động, sắc mặt tối tăm phiền muộn. Tần Sinh bên cạnh cũng là vẻ mặt âm trầm. Giọng Tống Khôn lại vô cùng bình tĩnh: "Loại trừ tai hoạ này, trong nhà sẽ thái bình. Mọi chuyện trong tay Cố An, sau này dựa vào các cậu."

Trịnh Thần gật đầu một cái, Tần Sinh vội nói: "Vâng."

https://thuviensach.vn

Tống Khôn đeo tai nghe lên lần nữa, giương súng ngắm, nghe thấy bên trong truyền đến giọng Cố An: "Các người cho rằng mình thực sự nắm chắc thắng lợi trong tay sao... Nhưng mà tất cả vẫn đi theo kế hoạch của tôi đấy!"

Trong lòng Tống Khôn hơi kinh ngạc. Trong giây lát, gã nghe thấy bên cạnh vang lên tiếng tích tích tích, tiếng vang kia ngày càng to càng nhanh. Gã đột nhiên quay đầu, nhìn thấy Trịnh Thần cúi đầu nhìn về phía điện thoại, tiếng kia đúng là phát ra từ điện thoại đấy.

Mấy hôm trước Cố An đưa cho hắn điện thoại mới. Tần Sinh cũng kinh ngạc nhìn sang. Tống Khôn phản ứng nhanh nhất, hét lên: "Ném đi!" Đồng thời ném súng sang bên cạnh góc tường.

Tuy nhiên Trịnh Thần không ném kịp. Tiếng đinh tai nhức óc vang lên, còn cả ánh lửa đột nhiên bay lên, lập tức kích nổ tất cả. Sóng xung kích thoáng chốc đâm cháy tất cả kính trong phòng, Tống Khôn ngã văng ra, Tần Sinh trúng phải tấn công, ngã xuống đất, lỗ tai ong ong không còn nghe thấy gì nữa. Còn nơi Trịnh Thần đang đứng hiện tại đã là một mảng sương mù, ánh lửa và bã vụn, máu bay khắp nơi trong phòng, chỗ đó không còn gì.

Bạc Cận Ngôn ôm Giản Dao đứng, người nọ cũng từ chỗ tối đi ra, dáng người cao ngất, khuôn mặt cường tráng, đúng là Triệu Khôn.

Bạc Cận Ngôn đi đến cửa nhà gỗ, nhặt kính râm lên.

"Sao anh lại tới đây?" Bạc Cận Ngôn hỏi.

Triệu Khôn đáp: "Tống Khôn bảo tôi tới thu thập Cố An, không có gì đâu." Đồng thời vươn tay về phía Bạc Cận Ngôn, anh đưa khẩu súng cho Triệu Khôn. Anh ta lấy khăn tay từ trong túi ra, lau sạch sẽ cẩn thận, sau đó để vào bên hông mình, nói: "Coi như Cố An là do tôi bắn chết. Nhưng giáo

https://thuviensach.vn

sư Bạc à, các anh đi bước này cũng quá mạo hiểm đấy." Anh ta móc một điếu thuốc từ trong túi ra.

Bạc Cận Ngôn thoáng cười: "Châm đi."

Điếu thuốc này chính là trước khi thực hiện kế hoạch, Bạc Cận Ngôn nhét vào trong sân nhà Triệu Khôn đấy. Bên trong thuốc kẹp tờ giấy, viết hai chữ: "Đừng động."

Còn Bạc Cận Ngôn phát hiện ra sự khác thường của Triệu Khôn từ lúc nào ư?

Là bắt đầu từ buổi chiều đầu tiên đấy. Đêm đó, Triệu Khôn mang người đến tiểu viện bọn họ tạm thời đặt chân xem xét. Theo lý thuyết, người can đảm cẩn thận như anh ta, đã quyết định hôm sau ra tay tiêu diệt bọn họ thì sẽ không để lại dấu vết gì. Tuy nhiên anh ta lại rút một điếu thuốc ra, nhét một nửa vào vị trí vô cùng có tính mục đích trong sân. Điếu thuốc này vô cùng đắt, chả hợp lí tí nào. Điều này nghĩa là nhắc nhở bọn họ, nửa đêm có người tới.

Sau đó, Bạc Cận Ngôn quan sát kĩ Triệu Khôn, phát hiện anh ta phù hợp với bức hoạ tâm lý người nằm vùng kia, còn Trịnh Thần, Cố An, Tần Sinh hoàn toàn không phù hợp. Vì thế quyết định trước khi dùng kế sách đánh tráo giả, bắt chước dùng thuốc lá truyền tin cho anh ta.

"Tình hình bên kia thế nào?" Bạc Cận Ngôn hỏi.

Triệu Khôn đáp: "Trịnh Thần bị nổ chết rồi, Tần Sinh và Phật Thủ bị thương. Bây giờ chúng ta kéo thi thể Cố An về, bọn chúng cũng không nghi ngờ."

Bạc Cận Ngôn khẽ gật đầu: "Tốt lắm."

https://thuviensach.vn

Triệu Khôn im lặng một lúc, nói tiếp: "Bởi vì mất phần tài liệu kia, hiện tại toàn bộ Phật Thủ khống chế rất nghiêm, tôi cũng không có cách nào liên lạc với bên ngoài. Giáo sư Bạc, bên kia có chỉ thị tiếp theo chúng ta nên làm thế nào không? Tôi đã tra được lượng tiền tài Phật Thủ tích luỹ những năm gần đây, còn có cả một đống súng ống đạn dược, thuốc phiện đều ở trong núi. Liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy, với tính cách của gã, chỉ sợ sẽ nhanh chóng di chuyển lẩn trốn, đến lúc đó khó mà bắt được. Tôi ở trong Phật Thủ năm năm, đã chịu đến ngày này, tôi không muốn thất bại trong gang tấc, nhất định phải đưa bọn chúng ra pháp luật."

Ánh mắt Bạc Cận Ngôn thâm trầm như đêm, anh thoáng cười: "Yên tâm, tất cả bọn chúng không chạy thoát được đâu. Đã mấy ngày rồi, nếu người của tôi và đội trưởng Chu của anh vẫn không thể lấy được manh mối, suy đoán ra chỗ này, vậy bọn họ có thể đi lĩnh cặp lồng đựng cơm rồi. Nếu tôi tính không sai, trong mấy ngày này, bọn họ sẽ phát động tổng tấn công. Đến lúc đó chúng ta chỉ cần bảo vệ tốt chính mình, nội ứng ngoại hợp với bọn họ là được rồi."

Triệu Khôn nghe xong lộ ra sự vui vẻ, khẽ thở phào.

Đúng lúc này người trong ngực Bạc Cận Ngôn đột nhiên nhúc nhích. Cơ thể Bạc Cận Ngôn lập tức cứng đờ, kính râm đã ở trong tay anh, nhưng anh im lặng, không đeo lên, mà từ từ cúi đầu xuống, nhìn cô gái trong ngực.

Giản Dao ưm một tiếng, mở to mắt.

Cô liếc ngay thấy mặt anh, thấy được đôi mắt kia cuối cùng đã mở ra. Ánh mắt anh đen ôn hoà, không hề chớp mắt nhìn cô. Lúc này yên tĩnh như vậy, nhưng trong lòng Giản Dao như mặt sông đóng băng đã lâu, đột nhiên nứt ra một khe hở, ánh mặt trời soi vào. Cô giữ chặt vạt áo trước ngực anh, nước mắt tuôn ra.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 119

Trời còn chưa sáng hẳn, toàn bộ thị trấn vẫn bao phủ trong sắc trời tối tăm mờ mịt, vô cùng yên tĩnh, như thể đêm trước chưa từng xảy ra chuyện gì. Tống Khôn dựa vào giường, lộ ra hơn nửa bả vai và cánh tay, một thuộc hạ hiểu sơ về y thuật đang cẩn thận băng bó cho gã. Vành mắt gã đỏ au, gân xanh nổi trên trán, ánh mắt loé lên, gã hỏi thuộc hạ: "Ôn Dung còn chưa trở lại sao?"

Thuộc hạ đáp: "Hôm qua bác sĩ Ôn đi lên núi chữa bệnh cho một đồng hương, tối nay mới có thể về."

Tống Khôn hừ lạnh một tiếng. Tần Sinh bên cạnh mặt bị mảnh vỡ đâm vào, trên lưng cũng có vết thương, nhưng không nặng, rầu rĩ ngồi bên cạnh hút thuốc. Trong phòng vô cùng áp lực.

Bạc Cận Ngôn ngồi ở một chỗ khác, cũng đang hút thuốc lá. Kính râm loé lên ánh sáng, cả người lộ ra sự bình tĩnh và có sức sống. Triệu Khôn đứng cách mọi người xa nhất, không ngừng nhìn ra cửa sổ.

Tống Khôn hỏi: "Triệu Khôn, cậu nhìn gì thế?"

Triệu Khôn đáp: "Không có gì, suy nghĩ xem hiện tại tiểu tử A Thần đi đến đâu rồi."

Trong tổ chức này, trước nay Triệu Khôn luôn là người nặng tình nghĩa nhất, nghe lời anh ta nói, trong lòng Tống Khôn tựa như bị dao cùn cắt. Từ nhỏ Trịnh Thần đã đi theo gã, trung thành và tận tâm, sao cứ thế mà không còn?

https://thuviensach.vn

Đồng thời gã còn cảm giác được sự trống rỗng vô lực nào đó xông lên đầu. Cho dù đã bắt được kẻ nằm vùng, bỏ được mối hận trong lòng, nhưng cả đêm hao tổn hai đại tướng lại là sự thật, nhưng Cố An là cảnh sát, gã không hề tiếc chút nào, đổi lấy được Tiếu Diện Xà thành tâm thành ý.

Gã nói: "A Thần không có người thân, xử lý tốt hậu sự cho cậu ta."

Mọi người đồng thời đáp: "Vâng."

Tống Khôn nói tiếp: "Đã loại trừ được cảnh sát, hiện tại chỗ này xem như an toàn, nhưng chỉ sợ không được lâu dài. Phần tài liệu kia rơi vào trong tay cảnh sát, mặc dù không ghi rõ vị trí ở đây, nhưng tôi vẫn lo lắng. Mọi người nghỉ ngơi lấy lại sức hai ngày, Tần Sinh, Triệu Khôn, A Xà còn chưa quen, các cậu dẫn cậu ta đi kiểm kê tất cả tài sản của mọi người, làm xong sớm kế hoạch ba ngày sau chúng ta rút lui rời đi."

Bạc Cận Ngôn mỉm cười hỏi: "Lão đại, đi nơi nào?"

Tống Khôn mỉm cười với anh: "Myanmar."

"Họp" xong, Bạc Cận Ngôn quay lại ngôi nhà tạm thời kia. Vừa đẩy cửa ra, thấy Giản Dao dựa vào giường, nhìn ngoài cửa sổ, mây trôi bồng bềnh.

Anh tháo kính râm xuống, đặt trên bàn, cứ nhìn cô như vậy một lát, không hiểu sao tim đập nhanh hơn. Bởi vì không tìm được nguyên nhân, trong lòng anh thoáng khinh bỉ mình. Sau đó đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, giữ chặt tay cô.

Tối hôm qua, sau khi hạ gục Cố An thì có đàn em khác chạy đến, anh và Triệu Khôn lập tức đến chỗ Tống Khôn để tránh lòi đuôi, cho nên sau khi nhìn nhau, hai người cũng không kịp nói gì. Bạc Cận Ngôn lại đeo kính râm lên.

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn muốn nói gì đó, nhưng lại nghẹn lời. Giản Dao thấy sau khi anh đi vào một lúc lâu không nói lời nào thì ngẩng đầu, nhìn thấy hai gò má trắng như ngọc của anh hơi ửng đỏ. Trong lòng cô thở dài, nói: "Ngay cả em, anh cũng giấu?"

Bạc Cận Ngôn lập tức nói: "Không, Giản Dao, xin lỗi, anh cũng không phải là cố ý. Thực ra anh vốn không nghĩ tới em sẽ đến nhanh như vậy. Anh vốn định làm xong chuyện này sẽ quay về Bắc Kinh tìm em. Anh từng thề trước mộ Tử Ngộ, tuyệt đối không sớm mở mắt nhìn thế giới này..."

"Vậy sau đó thì sao?" Cô nói, "Tại sao không nói."

Anh im lặng một lúc, đáp: "Anh đã từng cân nhắc. Việc này vô cùng nguy hiểm, nếu như em biết rõ mắt anh đã nhìn thấy ánh sáng, dù là ra vẻ nguỵ trang trong tiềm thức vẫn sẽ coi anh trở thành người bình thường, như vậy trong lời nói cử chỉ rất dễ dàng lộ ra chân tướng. Như vậy không an toàn đối với em."

Giản Dao thoáng cười: "Đúng vậy, em quả thực không biết diễn như anh."

Thấy cô mỉm cười, gánh nặng trong lòng Bạc Cận Ngôn được cởi bỏ, kéo tay cô đặt lên ngực: "Anh biết rõ, em từng nghi ngờ, nhưng lựa chọn không quan tâm, hoàn toàn tin tưởng anh. Em là người phụ nữ thông minh tốt nhất trên đời này, cảm ơn em, Giản Dao."

Trong lòng Giản Dao vừa chua xót vừa mềm mại, cúi đầu xuống. Bạc Cận Ngôn ôm cô vào trong ngực, cô muốn tránh ra, lại bị anh ôm chặt hơn. Một lát sau, cô không cử động nữa, cứ thế tựa đầu trong lồng ngực anh.

Quả thật cô đã từng nghi ngờ rất nhiều lần.

Từ khi hai người gặp lại đến nay, trước mặt cô, Bạc Cận Ngôn biểu hiện ra sự nhạy cảm vượt quá người thường, luôn khiến cô nghi ngờ. Lần đuổi

https://thuviensach.vn

bắt Lạc Lang kia, anh từng ở cùng nghi phạm, sau đó kết luận hung thủ là Lạc Lang, cũng mơ hồ khiến cho Giản Dao có chút là lạ. Lần anh ám chỉ rõ ràng nhất có lẽ là đêm hai người ở trong thùng trôi trên nước. Anh nắm lấy tay cô, chạm vào mắt lông mi anh, lần đó Giản Dao suýt chút nữa khóc lên, muốn hỏi rõ tất cả những việc đã chia xa trong một năm này, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được. Cô sợ tất cả chỉ là do mình quá nhạy cảm, chạm vào nỗi đau của anh, hơn nữa lại nhận lấy sự thất vọng, nếu anh thực sự nhìn thấy thì sẽ nói cho cô biết.

Giản Dao gục đầu xuống, Bạc Cận Ngôn nhìn phần gáy trắng nõn của cô. Một lát sau, cuối cùng vẫn không nhịn được, khẽ hôn lên: "Đừng giận...Giản Dao của anh."

Giản Dao của anh.

Bốn từ này khiến cho lòng người như lan tràn dòng nước ấm áp, Giản Dao thở dài: "Sao em cam lòng giận anh chứ? Quyết định của anh là đúng, nếu em biết rõ mắt anh đã trở lại bình thường, có tiềm thức này, thỉnh thoảng sẽ coi anh là người bình thường đối xử, bị sát thủ mặt nạ hay Phật Thủ phát hiện là nguy rồi. Hơn nữa chính vì 'yếu thế' mới khiến cho sát thủ mặt nạ phớt lờ, có thể giết được hắn." Cô quay đầu, hai tay nâng mặt anh lên, cuối cùng mỉm cười, nói: "Cận Ngôn của em, hiện tại biến thành 'người đàn ông xấu' rồi, không ngờ có thể lừa gạt tất cả mọi người, chơi một ván lớn như vậy."

Bạc Cận Ngôn mím môi: "Anh chỉ sử dụng tri thức tâm lý học của mình đánh cờ với bọn họ thôi. Anh vĩnh viễn không phải là người đàn ông xấu xa."

Giản Dao nghe anh nói càng mềm lòng hơn, nhìn chằm chằm vào mắt anh. Đôi mắt trong suốt lợi hại như trước, còn mang theo sự lãnh đạm và kiêu ngạo chỉ anh mới có. Tuy nhiên không biết có phải do cảm giác của cô

https://thuviensach.vn

hay không, khi cô nhìn sâu vào trong đôi mắt kia dường như nhìn thấy sự dịu dàng thương xót.

"Đây là giác mạc của Tử Ngộ?" Cô khẽ hỏi.

Anh ừ một tiếng.

Cô cúi đầu qua, bắt đầu hôn môi, lông mày và mí mắt anh. Bạc Cận Ngôn khẽ cọ lấy mặt cô, triền miên một lúc, tình ý lan tràn trong khắp căn phòng âm u nhỏ hẹp. Một lát sau, nước mắt Giản Dao rơi xuống. Cô ôm đầu Bạc Cận Ngôn, để anh dựa vào ngực mình. Ngón tay vươn vào trong mái tóc ngắn mềm mại của anh, khẽ nói: "Cận Ngôn, anh chịu khổ rồi."

Bạc Cận Ngôn không nói gì. Mặt anh vùi sâu trong ngực cô, từ từ hít thở.

Qua một lúc, Giản Dao cảm nhận được trong lồng ngực hơi ẩm ướt.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 120

Nơi này là trung tâm chỉ huy tạm thời của cảnh sát, Chu Thao mang theo một đám cảnh sát hình sự bận rộn điều tra tất cả manh mối có liên quan giữa Phật Thủ và Bạc Cận Ngôn. Phương Thanh đứng trước bản đồ, nhíu mày, tay trái kẹp điếu thuốc, tay phải cầm bút, luôn xuất thần. Trên tấm bản đồ được anh vẽ rất nhiều phương hướng. An Nham ngồi trước máy tính, lông mày thanh tú cũng nhíu lại. Cậu không ngừng tìm kiếm sóng điện, nhưng tiếc rằng sóng điện quá yếu, chỉ có thể xác định được phương hướng đại khái, chứ không thể nào định vị chính xác được.

Phương Thanh nhìn chằm chằm vào một góc trên bản đồ khá lâu, ném bút đi, quay đầu hỏi: "Cậu tiến triển thế nào rồi?"

An Nham xoay màn hình máy tính qua, chỉ tay: "Chỉ có thể xác định được hiện tại bọn họ ở vùng này. Lượng điện trong máy đọc của Cận Ngôn quá ít, sóng điện rất yếu. Xung quanh điều kiện internet không tốt, còn nhiều nhiễu sóng. Aiz, là tôi cân nhắc không chu toàn, đáng lẽ ngay từ đầu tôi nên trang bị đầy máy phát sóng quanh người anh ấy."

Phương Thanh mỉm cười: "Cũng không phải là không có thu hoạch. Tôi cũng kết luận hang ổ của Phật Thủ nằm ở vùng này, đồng nhất với kết quả giám sát của cậu."

"Sao anh có thể kết luận được như vậy?"

Phương Thanh lấy từ trong người ra bản photocopy từ chỗ Chu Thao: "Cận Ngôn từng nói với đội trưởng Chu, đã có phần tài liệu này, cậu ta bỏ thêm chút thời gian có thể suy đoán ra hang ổ của Phật Thủ. Mấy năm gần

https://thuviensach.vn

đây mỗi tuyến đường Phật Thủ gây án, rút đi, dấu vết ẩn hiện; kết hợp với đường cái xung quanh, tình hình đường thuỷ và hoàn cảnh địa chất...Tôi hiểu lời của Cận Ngôn, nó giống như giải một phương trình đa nguyên phức tạp, đáp án phương trình chính là toạ độ hang ổ của Phật Thủ. Đây thực ra là vấn đề logic và xác suất. Tôi đem những điều kiện này đánh dấu lên bản đồ. Có thể thấy những năm này khu vực hoạt động trung tâm của Phật Thủ, lại thêm hoàn cảnh đường thuỷ phức tạp, chính là khu vực này."

An Nham nói: "Nhưng mà vùng này trên bản đồ có mấy thị trấn xa xăm, đội trưởng Chu cũng đã phái người theo ba hướng thuỷ, bộ, không, bí mật điều tra, ngay cả một số thôn nhỏ cũng đi qua rồi, nhưng không phát hiện được tung tích Phật Thủ. Chỗ đó hoang vắng, ngoài mấy cái tính là thị trấn và thôn xóm thì gần như không có bóng người. Nếu bọn chúng trốn trên núi, chúng ta căn bản không có cách nào tìm được. Nếu tìm kiếm từng tấc đất một thì sẽ mất rất nhiều năm."

Phương Thanh nói: "Không, một đám phần tử xấu không có khả năng trốn lâu ngày trong vùng núi sâu ngăn cách. Bọn chúng cũng phải sinh hoạt, ra ngoài, chơi gái, làm những hoạt động trái pháp luật. Ít nhất bọn chúng phải ở trong một thị trấn."

Hai người im lặng một lúc, Phương Thanh lên tiếng: "Sherlock Holmes từng nói, loại trừ tất cả nhân tố không thể, kết quả còn lại cho dù khó tin thì cũng là đáp án. Này, tiểu tử, điều tra thêm xem vùng kia có bản đồ ngầm trong lòng đất không, hay là thị trấn nhỏ nào đó ngăn cách với thế giới bên ngoài? Cái này càng phù hợp với điều kiện lựa chọn hang ổ của Phật Thủ hơn."

An Nham không hiểu liếc Phương Thanh, cuối cùng vẫn lại bắt tay tìm kiếm trên máy tính lần nữa.

Phương Thanh khẽ dựa vào ghế, từ từ thở hắt ra, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng. Hai người kia cứng cỏi chính trực hơn so với bất cứ ai, ai có thể chết

https://thuviensach.vn

chứ bọn họ thì không. Anh nhất định phải mang hai người họ trở về khu vực an toàn.

Điện thoại vang lên, anh liếc qua, bắt máy, khẽ cười nói mấy câu, giọng nói kia dịu dàng khiến lỗ tai An Nham cũng tê rần, nhưng Phương Thanh làm dáng vẻ đương nhiên, chả hề bận tâm đang làm việc nói lời yêu thương.

Một lát sau An Nham nhìn chằm chằm vào màn hình cũng mỉm cười. Người yêu đương quả nhiên không giống với cún độc thân. Vừa rồi, cậu lại nổi lên suy nghĩ muốn hôn Cố Bàng Bàng. Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, nhưng hai người đã hôn rất nhiều lần. Bạn gái của cậu cũng là quán quân cosplay, lực tấn công cũng mạnh. Có một lần hôn thêm mấy phút, cậu cũng đã không còn sức, cô lại mở đôi mắt nhỏ xinh đẹp nói: "Sức của em rất dài đấy...Chưa từng nín thở thua bất cứ ai."

Cô gái ngốc, hôn môi cũng không phải trận đấu, thế mà còn phân cao thấp với cậu. Đuôi lông mày khoé mắt An Nham đều có ý cười, hai tay gõ lách cách trên bàn phím, tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ tìm kiếm của mình. Nhưng mà dù cậu là hacker siêu đỉnh, tìm được đáp án Phương Thanh muốn cũng là mất cả ngày.

Lúc hoàng hôn buông xuống.

"Tìm được rồi!" An Nham duỗi lưng, "Anh đoán trúng rồi, thật sự có một nơi như vậy."

Phương Thanh lập tức nhích qua, thấy trên màn hình là tấm ảnh chụp của một toà thành nhỏ. Một nơi nào đó phía trên lưng chừng núi, là kiến trúc cũ kĩ từ nhiều đời trước. Trên tường còn dán báo đã ố vàng, nhiều nơi vô cùng rách nát.

"Trên mạng không có những tài liệu này, bên trong hệ thống công an cũng không có. Tôi hack vào hệ thống hồ sơ cũ mới tìm được những ảnh

https://thuviensach.vn

chụp cũ này. Nơi này gọi là Phác La. "An Nham nói, "Vốn là một thị trấn thượng du sông Kim Sa, những năm 50 thế kỉ trước bởi vì nhà địa chất học đưa ra có nguy hiểm lở đất, cho nên toàn bộ thị trấn đã dời đi, chỗ đó biến thành một toà thành bỏ hoang, thành phố chết. Hiện tại đã qua bảy mươi năm, nghe nói đã sớm không có người ở. Có khả năng là vì nguyên nhân chính trị, trong sách lịch sử địa lí cũng xoá bỏ Phác La. Cho nên đến đời chúng ta, thậm chí mấy người đời trước cũng không biết đến sự tồn tại của Phác La."

"Anh không báo cáo cho đội trưởng Chu chỗ Tri Tử Châu này?" Giản Dao hỏi.

Triệu Khôn tựa vào ghế salon, cắn điếu thuốc, nói: "Không có. Thực ra đây mới là lần thứ hai tôi đến Tri Tử Châu, nếu không phải đầu năm nay có một đám hàng lớn, hơn nữa còn có ý định dọn nhà, Tống Khôn cũng sẽ không sống lâu dài ở đây. Nơi này gọi là Tri Tử Châu là do dân địa phương gọi, nhưng tôi không tra được địa danh này trên mạng hay bản đồ. Hai lần tới nơi này đều là trong đêm, đường thuỷ vô cùng phức tạp, không thể nhớ được. Hơn nữa Tống Khôn còn sắp xếp người thay phiên nhau lái thuyền, gã không dễ dàng tin tưởng bất cứ ai, sẽ không để cho một thuộc hạ biết quá nhiều bí mật."

Bạc Cận Ngôn ngồi đối diện anh ta, suy nghĩ một lúc, hỏi: "Trong thị trấn này, ngoài thuộc hạ của Tống Khôn, còn có bao nhiêu người bình thường?"

"Trăm rưỡi, trăm sáu người." Triệu Khôn đáp, "Cũng không biết sao thị trấn này biến thành như vậy, không có nước, không có điện, không có mạng. Dân địa phương tự cung tự cấp, ngăn cách với bên ngoài. Đường thuỷ duy nhất lại nằm trong tay Phật Thủ, thị trấn này cứ thế bị khống chế, hai bên bình yên vô sự, dường như đã lâu lắm rồi. Tống Khôn cũng là nhọc lòng mới tìm được nơi như vậy. A Hồng đi theo các anh từ đầu kia có thể đánh bậy đánh bạ đi đến đây cũng coi như là may mắn."

https://thuviensach.vn

Giản Dao mỉm cười: "Mạng của chúng tôi còn chưa đến đường cùng." Nhìn về phía Bạc Cận Ngôn, phát hiện đôi mắt anh trầm tĩnh, Giản Dao hơi giật mình, mơ hồ cảm thấy mình đã bỏ qua vấn đề gì, nhưng lại không nắm bắt được.

"Ngày cảnh sát tấn công, chúng ta phải bảo vệ tốt cho người dân." Bạc Cận Ngôn nói.

Giản Dao và Triệu Khôn đều đồng ý.

Lúc này hoàng hôn đã buông xuống ngoài cửa sổ, Triệu Khôn nhìn xuyên qua khe hở tấm rèm, nói: "Tôi đi đến chỗ lão đại trước, tối hẳn hai người hãy qua."

Đợi Triệu Khôn rời đi một lát, Bạc Cận Ngôn mới chống gậy, đeo kính râm, được Giản Dao dìu đi về phía toà nhà Tống Khôn ở. Là lúc ăn tối, cũng là thời gian bàn bạc công việc. Thăm dò thêm một ít tin tức mới có thể chiếm thêm thế chủ động. Bên đường lại thấy mấy người dân gánh nước đi qua. Nước thị trấn dùng đều là nước giếng, hai giếng tốt nhất đều là do Phật Thủ chiếm lấy, cũng phái người mỗi ngày gánh nước chia cho các anh em. Mỗi ngày hoàng hôn phủ xuống là lúc đưa nước.

"Khát sao?" Giản Dao hỏi.

Bạc Cận Ngôn lắc đầu. Vì thế Giản Dao nói: "Đợi về rồi em đun nước cho anh uống. Anh đừng học bọn họ uống nước lã. Hôm qua em thấy anh trực tiếp uống đấy."

Bạc Cận Ngôn khẽ cười: "Tuân mệnh."

Giản Dao cũng cười.

Không ngờ đi được nửa đường lại bị hai tên đàn em chặn lại: "Anh Xà, chị Xà, xảy ra chuyện rồi! Lão đại bảo hai người đến nhà Triệu Kiện ngay!"

https://thuviensach.vn

Triệu Kiện là ai ư? Cũng là một mãnh tướng của Tống Khôn, mặc dù địa vị không cao bằng Ngũ La Hán, những năm gần đây bay lên rất nhanh, đi theo Tống Khôn nhiều năm, trong tay cũng nắm không ít việc làm ăn quan trọng của Phật Thủ. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao vừa đi đến cửa nhà Triệu Kiện đã thấy vây quanh không ít người, vô cùng lộn xộn. Hơn nữa bọn họ còn ngửi thấy nồng nặc mùi máu tươi.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đi vào, nhìn thấy Tống Khôn ngồi trong ghế sô pha phòng khách, vẻ mặt tái nhợt, đứng bên cạnh là Triệu Khôn và Tần Sinh.

"Lão đại, xảy ra chuyện gì?" Bạc Cận Ngôn hỏi.

Tống Khôn nói: "Tự xem đi."

Bạc Cận Ngôn được Giản Dao dìu xuống, đi đến giữa cửa ra vào, đồng thời khẽ giật mình.

Máu đã chảy tới cửa rồi, cũng đã sớm khô. Một người ngồi bên giường, không có đầu. Cổ bị chém đứt, vô cùng dữ tợn. Đầu bị ném trong góc tường, có lẽ đã lăn qua mấy vòng trong vũng máu. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn từng gặp Triệu Kiện kia, nhận ra đúng là đầu của hắn.

Còn phía sau tường trên giường, trong ánh sáng âm u treo một chiếc mặt nạ, dưới mặt nạ là dòng chữ bằng máu: "Các người không giết được ta. J."

Lạc khoản là "J".

Trong căn phòng âm u, đầy máu, xa lạ đột nhiên xuất hiện vụ giết người, Giản Dao chỉ cảm thấy sự lạnh băng đảo quanh lòng mình. Cô hoàn toàn không nghĩ tới khi còn sống lại nhìn thấy chữ J này nữa. Bởi vì chữ viết kia không khác gì với chữ của sát thủ hồ điệp để lại khi giết Phùng Duyệt.

https://thuviensach.vn

Trong đầu cô lập tức hiện lên rất nhiều suy nghĩ: Lạc Lang chưa chết? Không, cho dù Lạc Lang thực sự chưa chết thì hắn cũng tuyệt đối không có khả năng là một thành viên của sát thủ hồ điệp. Lạc Lang từng đánh lại đám sát thủ mặt nạ, ra sức liều mạng cứu cô. Anh ta đã từng cảnh báo bọn cô không thể đến khu hoạt hình. Cuộc đời anh ta đều trải qua trong áy náy và xiềng xích, đạo đức của anh ta thậm chí còn nặng nề hơn người bình thường. Anh ta hoàn toàn không phù hợp với bức hoạ sát thủ mặt nạ, càng không có khả năng ở chung với sát thủ mặt nạ.

Vậy tại sao chữ "J" lại xuất hiện?

Trong lòng Giản Dao đột nhiên ớn lanh: chẳng lẽ bọn họ nhầm rồi, ngay từ đầu người giết Phùng Duyệt cũng không phải là Lạc Lang? Sát thủ hồ điệp...không phải là Lạc Lang?

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 121

"A Xà." Tống Khôn gọi.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cùng xoay người.

Tống Khôn thoáng cười, nụ cười vô cùng lạnh lùng: "Tìm cho ra kẻ giở trò quỷ sau lưng cho tôi. Nếu như không tìm ra..." Gã ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn: "Tôi chỉ có thể giết cậu. Tất cả đều là cậu nói, cậu nói giết Cố An tôi không còn phải lo nữa. Tất cả mọi chuyện xảy ra đều là sau khi cậu đến thị trấn đấy. Tôi không thích phiền toái, ai mang đến phiền toái, tôi sẽ giết."

Bạc Cận Ngôn im lặng. Tống Khôn lại nhìn về phía Triệu Khôn bên cạnh: "Nghe rõ lời tôi chưa?"

Vẻ mặt Triệu Khôn lạnh lùng liếc Bạc Cận Ngôn: "Nghe rõ."

Tống Khôn nhanh chóng mang theo những người khác rời đi, Triệu Khôn đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại ba người bọn họ. Bạc Cận Ngôn tháo kính xuống, cầm chặt tay Giản Dao: "Anh nói rồi, chúng ta nhìn thấy bề ngoài li kì phức tạp, chỉ cần đi từng bước một sẽ luôn tìm được chân tướng. Máu trên mặt đất còn chưa khô hết, hung thủ còn chưa đi xa. Chỉ cần tìm được hắn là có thể cởi bỏ thứ nhìn như phức tạp, nhưng thực ra rất đơn giản."

Tất cả ý nghĩ của anh khiến Giản Dao giật mình, khẽ gật đầu, trong lòng cô vốn hoảng sợ, dần bình tĩnh trở lại. Bạc Cận Ngôn ngồi xổm xuống cạnh thi thể, Triệu Khôn nhìn chằm chằm vào thi thể, cười khổ: "Trước kia tôi

https://thuviensach.vn

cũng từng làm cảnh sát mấy năm, không nghĩ tới sẽ có một ngày điều tra án mạng bên trong hang ổ tội phạm."

Bạc Cận Ngôn: "Chậc, vậy không phải càng thú vị sao? Giống như nắm lấy một con dao hai lưỡi, chỉ có người giỏi giang như chúng ta mới có thể cầm dao."

Triệu Khôn lập tức không thể tiếp lời.

Giản Dao mỉm cười, vỗ vai anh ta: "Anh ấy luôn như vậy, từ từ anh sẽ quen thôi."

Triệu Khôn cũng cười: "Nhưng mà hiện tại chúng ta không có dụng cụ, cũng không có bất cứ máy móc gì để giám định, phá án thế nào? Bên cạnh thi thể máu me be bét, ngay cả một dấu vân tay cũng không tra ra được."

"Phá án nhất định cần có bằng chứng hiện vật, nhưng để biết được ai là thủ phạm thì không cần." Bạc Cận Ngôn nói.

Triệu Khôn đã sớm nghe nói hai người này là chuyên gia tâm lí tội phạm, thỉnh thoảng sẽ chạy một vòng quanh hiện trường là có thể suy đoán ra đặc điểm tội phạm. Vì thế cũng cảm thấy hứng thú, hai tay khoanh trước ngực chờ đợi.

Giản Dao đã hoàn toàn vứt bỏ tạp niệm, tiến vào trạng thái làm việc: "Máu trên mặt đất còn chưa khô. Thời gian tử vong chưa đến một tiếng."

"Lúc vào cửa tôi có quan sát." Triệu Khôn xen vào, "Cửa khép kín, khoá vẫn tốt, cửa sổ cũng không có dấu vết bị cạy mở."

"Người quen gây án." Bạc Cận Ngôn từ từ nói, "Nhưng mà điều khiến người ta suy nghĩ sâu xa là những lời trên tường cơ."

"Đúng vậy." Giản Dao cũng ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm trọng.

https://thuviensach.vn

Triệu Khôn cũng nhíu mày nhìn chằm chằm vào tường, cũng cảm thấy những lời này hơi kì quái, nhưng cụ thể ở đâu thì không nói được.

Các người không giết chết được tôi.

Bạc Cận Ngôn nhìn về phía Giản Dao: "Em yêu, những lời này có ý gì?"

Giản Dao suy nghĩ một lát, đáp: "Không còn nghi ngờ gì, đây là đồng loã của sát thủ mặt nạ. Sau khi Cố An chết, hắn lập tức giết người của tổ chức Phật Thủ, tạo thành khủng hoảng, hơn nữa sử dụng những lời chỉ có tôi và Cận Ngôn biết rõ, kí hiệu chiếc búa kia - đây cũng là công cụ sát thủ mặt nạ sử dụng gây án nhiều năm trước ở Mỹ. Từ dấu vết thương tích có thể suy đoán ra. Nhưng mà lời hắn nói không phải báo thù 'tôi muốn báo thù cho anh ấy', 'các người chết chắc rồi' các loại, mà là 'các người không giết được tôi'. Thi thể Cố An bị ném vào trong sông, chúng ta chắn chắc đều thấy 100%. Những lời lừa bịp của người này chả có ý nghĩa gì. Điều này chứng tỏ những lời này thực sự có hàm nghĩa đấy. Hắn đem mình và Cố An trở thành một người. Quan hệ giữa bọn chúng vô cùng thân mật, hắn còn sống tức là Cố An còn sống."

"Thậm chí còn có một khả năng..." Bạc Cận Ngôn tiếp lời, "Bọn chúng dùng chung một thân phận. Bọn chúng đều là sát thủ mặt nạ. Không phải quan hệ cấp trên cấp dưới, cũng không có chủ yếu và thứ yếu. Sát thủ mặt nạ cũng không phải chỉ có một người. Tôi từng suy đoán tại sao sát thủ mặt nạ phải đeo mặt nạ, đáp án hiển nhiên là để che giấu thân phận thực sự. Còn có một khả năng nữa bọn chúng là một đám người, ai đeo mặt nạ lên, người đó sẽ là sát thủ mặt nạ. Một đám người điên rồ chơi, thú vị, kích thích cỡ nào!"

Giản Dao gật đầu: "Giống như thai đôi, thai ba vậy."

Bạc Cận Ngôn: "Chuẩn!"

https://thuviensach.vn

Triệu Khôn nghe được âm thầm tặc lưỡi, im lặng một lúc nói tiếp: "Vậy sát thủ mặt nạ kia rốt cuộc có mấy người?"

Bạc Cận Ngôn trầm ngâm: "Mấy tên tấn công chúng tôi năm ngoái cũng không đeo mặt nạ, chứng tỏ bọn chúng không phải là nòng cốt của sát thủ mặt nạ. Số thành viên trung tâm sẽ không quá nhiều. Nếu như nhiều người, bọn chúng sẽ như năm ngoái, tính trước làm sau, giống như một con rắn độc, một chiêu hạn chế quân địch, phát động đánh lén toàn diện, chế ngự tôi, Giản Dao và cả Tống Khôn. Chứ không phải như hiện tại tác chiến từng người, ý nghĩ đe doạ. Có thể thấy số người còn lại hiện tại của bọn chúng cũng không nhiều lắm. Trước mắt còn không dự đoán được bọn chúng có bao nhiêu người, nhưng mà đối với kết cấu nòng cốt mà nói '3' là kết cấu tương đối ổn định. Ý kiến đoàn đội, xung đột đều có thể cân đối, hơn nữa kết cấu rút gọn. Nếu tôi muốn lập ra một tổ chức như vậy thì sẽ tìm hai người."

Triệu Khôn nghe được mở to hai mắt - cho nên cứ thế đã suy đoán ra? Sát thủ mặt nạ còn có hai người? Nghe thì không thể tưởng tượng nổi, nhưng lại dường như rất hợp lý.

Giống như nhà những tên đồng bọn khác trong bang, trong nhà Triệu Kiện lộn xộn, lôi thôi. Lúc này trong phòng còn có dấu chân giẫm đầy máu, càng lộ ra hỗn loạn. Đó là dấu giày vải thường dùng trong thị trấn, rất nhiều người đều đi. Cỡ giày 41 cũng là bình thường.

Mấy con dao găm đẹp đẽ, còn có mấy khẩu súng vô cùng sạch sẽ đặt trong tủ quầy phòng khách chứng tỏ chủ nhân vô cùng thích. Bên trên tủ bát còn để hòm y tế, không ngờ còn được đậy nắp. Bên trong đầy đủ băng gạch, thuốc men, cồn i-ốt, các loại thuốc thông thường.

"Công cụ gây án - cái búa kia còn chưa tìm được." Triệu Khôn nói, "Hung thủ mang đi rồi."

https://thuviensach.vn

"Chậc." Lông mày Bạc Cận Ngôn hơi rung rung, "Đây là một phát hiện thú vị. Một chiếc búa to như vậy, còn có quần áo đầy máu, giày cũng phải đổi. Hung thủ mang theo một chiếc túi lớn, rời khỏi hiện trường gây án, đi trên đường."

Bạc Cận Ngôn đeo kính râm lên, ba người ra khỏi nhà Triệu Kiện. Lúc này trời đã tối om, trên đường có rất ít người. Hai thành viên trong bang đứng ở cửa nhà đối diện, cầm chai nước tu, thỉnh thoảng nhìn sang bên này. Giản Dao tin chắc vụ án khủng bố này đã truyền khắp thị trấn. Bầu trời có hạt mưa bay bay, mây đen rậm rạp. Thời tiết trong núi thay đổi nhanh chóng, gần đây đang là mùa mưa, xem ra đêm nay sẽ có một trận mưa lớn sắp trút xuống. Toà nhà Phật Thủ ở kia nằm cuối phố. Ngoài cửa có bốn, năm đàn em trông coi. Vốn là lúc vô cùng sôi động, lúc này bầu không khí vô cùng căng thẳng. Bọn họ đứng tại cửa ra vào một lúc, nhưng cũng chả thấy có ai lộ đầu ra ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 122

Đúng vậy, tuy người dân lạc hậu hơn thời đại, nhưng họ không ngu ngốc. Bọn họ cũng phát hiện gần đây thị trấn xảy ra chuyện lớn. Từ khi Phật Thủ ra lệnh, thành viên tổ chức đã bắt đầu đóng gói đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Bạc Cận Ngôn nói đúng, Phật Thủ chiếm giữ tại thị trấn này, biến nơi đây thành cô lập, càng khiến người dân địa phương thêm trở ngại khi liên lạc với bên ngoài. Nếu Phật Thủ còn chiếm giữ tại đây ngày nào, thì bọn họ vĩnh viễn sẽ tụt lại phía sau, nghèo khó, khép kín. Phải diệt trừ bọn chúng tận gốc.

Đúng lúc này, một bóng người từ góc đường đi vào chỗ ở của Phật Thủ. Tay áo màu trắng, dáng người gầy quen thuộc, trong tay còn cầm hòm thuốc lớn.

"Là bác sĩ." Triệu Khôn nói, "Hắn vốn nói tối nay mới về, hiện tại chắc là vội vàng về chữa trị vết thương cho lão đại và Tần Sinh."

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao im lặng một lúc, Bạc Cận Ngôn nói: "Đi theo!"

Thời gian thay đổi, tâm trí Giản Dao ngày càng bình tĩnh, ban đầu còn rung động khi nhìn thấy chữ "J" kia, đã bị thay thế bằng phán đoán phân tích tỉnh táo.

Lạc Lang là sát thủ hồ điệp, điều ấy không còn gì nghi ngờ. Chữ "J" ở hiện trường tử vong của Phùng Duyệt chính là tự tay anh ta để lại.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa với tính cách của anh ta tuyệt đối sẽ không làm bạn với sát thủ mặt nạ. Bởi vậy đáp án chỉ có một...

Chữ viết có thể bắt chước được, hơn nữa còn là chữ ghi bằng máu trên tường, càng khiến bọn họ khó phân biệt được thật giả. Cái kia nhất định là do sát thủ mặt nạ thứ hai để lại quấy nhiễu ánh mắt và cảm xúc bọn họ. Cho nên vừa rồi Bạc Cận Ngôn mới nói, nhìn thì phức tạp thực ra rất đơn giản.

Song khi ba người bọn họ đi vào khách sạn, trong lòng Giản Dao bị khí lạnh xâm chiếm. Bởi vì cô biết rõ bọn họ cách sát thủ mặt nạ ngày càng gần rồi, có lẽ chỉ còn cách kết cục cuối cùng một bước ngắn nữa thôi.

Khi ba người họ gõ cửa thư phòng Tống Khôn, đầu tiên ngửi thấy mùi thuốc nhàn nhạt hoà lẫn với vị trà Diệp Thanh. Ngoài cửa sổ đen kịt, ngọn đèn trong phòng sáng trưng. Tống Khôn tựa nửa người trong ghế bành, áo sơ mi cởi ra, lộ ra bả vai. Ôn Dung đứng bên cạnh gã, mặc áo khoác trắng, cúi đầu cẩn thận xử lý miệng vết thương cho gã. Tần Sinh ngồi đợi bên cạnh.

Khi uống trà, Tống Khôn luôn thích dùng nước giếng mới lấy lên. Mỗi ngày sau khi đưa nước tới, gã sẽ pha một bình trà trước. Lúc này Tần Sinh đang uống trà, đồng thời rót trà cho Tống Khôn. Ngẩng đầu nhìn thấy bọn họ, Tần Sinh ngạc nhiên: "Sao các anh lại tới? Có việc gì sao?"

Tống Khôn và Ôn Dung cũng nhìn về phía bọn họ. Vẻ mặt Tống Khôn thâm trầm, Ôn Dung mỉm cười, ôn hoà gật đầu với bọn họ. Ba người Bạc Cận Ngôn im lặng ngồi xuống. Triệu Khôn cầm cốc trà lên nhấp một ngụm. Bạc Cận Ngôn đặt hai tay lên đầu gối, mỉm cười: "Chúng tôi nhìn ra được chút manh mối ở hiện trường, cho nên mới tới báo cáo với lão đại."

Lúc này sắc mặt Tống Khôn mới dịu đi chút, hất tay bảo Ôn Dung dừng lại: "Nói đi."

Tần Sinh nhích người, rót trà cho những người còn lại.

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn nói không nhanh không chậm: "Khoá cửa vẫn còn tốt, cửa sổ cũng không bị phá, hung thủ là người quen của Triệu Kiện, nói cách khác là người trong tổ chức chúng ta..."

Anh nói những thứ ba người phát hiện tại hiện trường trước đó cho bọn họ nghe. Trong lúc này Giản Dao ngước mắt, không hề kiêng dè đánh giá Ôn Dung. Lúc trước hắn ở trong núi cả ngày, trên áo khoác trắng phong trần mệt mỏi, nhiễm không ít tro bùn, ngay cả sau lưng đều có. Bên trong mặc áo lông cừu, quần âu dài. Ống quần bên ngoài rất sạch sẽ, chỉ có chỗ ống quần tiếp xúc với giày thể thao mới có chút bùn. Ống tay áo khoác trắng của hắn có chút nước đọng, còn có dấu vết màu xanh nâu. Trong đầu Giản Dao loé lên, mơ hồ có thứ gì đó cực kì quan trọng, nhưng nhất thời không nghĩ ra. Cô cầm chén trà lên, định nhấp một ngụm, Ôn Dung ở phía đối diện lại đột nhiên ngẩng đầu cười với cô. Nụ cười kia nhìn thì thong dong ôn hoà, nhưng lại khiến lòng cô rét lạnh...

"Bà xã..." Lúc này Bạc Cận Ngôn đột nhiên kéo tay cô, "Vừa rồi em phát hiện ra điều gì sao? Mau báo cáo cho lão đại."

Giản Dao không ngờ anh lại đột nhiên hỏi như vậy, lấy lại tinh thần, đặt chén trà xuống, sững người. Thấy mấy người đàn ông đều nhìn mình, đầu óc cô xoay chuyển cực nhanh, sau đó từ từ nói: "Lão đại, tôi cảm thấy hung thủ có phải là cảnh sát hay không đều không quan trọng, quan trọng là trong lòng hắn, cái chết của Cố An vô cùng quan trọng. Nói đúng hơn là quan hệ giữa hắn và Cố An rất tốt, Cố An phóng đãng không bị trói buộc có lẽ giống như em trai của hắn. Cho nên sau khi biết được tin tức Cố An chết, hắn mới điên cuồng giết người như vậy. Cảnh sát sẽ không làm như vậy. Nếu như hắn biết thật ra Cố An là do chúng ta hợp lực thiết kế bẫy lừa giết, có lẽ hắn sẽ càng phẫn nộ." Lúc cô nói lời này, không khỏi dời mắt nhìn qua Ôn Dung.

Ánh mắt Ôn Dung bình tĩnh như nước.

https://thuviensach.vn

"Ừ." Tống Khôn gật đầu, "Nói rất có lí." Nhìn về phía Bạc Cận Ngôn, "Làm tốt lắm, các cậu tiếp tục điều tra đi. Sau khi điều tra ra, tôi muốn lột da sống tên đồng loã của Cố An này ném vào sông cho cá ăn."

Lúc này Triệu Khôn đang nhấc chén trà lên định uống thì Bạc Cận Ngôn lên tiếng: "Triệu Khôn."

Triệu Khôn hơi sửng sốt, đặt chén trà xuống, Bạc Cận Ngôn mỉm cười: "Hôm nay nhờ có Triệu Khôn mới có những phát hiện kia."

Triệu Khôn liếc Tống Khôn, gã gật đầu, Triệu Khôn thoáng cười: "Khách sáo rồi." Anh ta lại liếc chén trà trước mặt, vô thức nhìn về phía Tống Khôn.

Giản Dao ngẩng đầu nhìn, tiếng nước sôi ùng ục. Nước trà trước mặt Tống Khôn ít nhất đã rót hai lần. Bạc Cận Ngôn im lặng.

Tống Khôn không phải nhân vật đơn giản. Trong chớp mắt đã nhìn mặt mà nói chuyện. Tầm mắt của gã cũng từ từ chuyển qua ấm trà trước mặt, im lặng. Tần Sinh bên cạnh gã cũng đặt chén trà xuống.

Tất cả mọi người yên tĩnh, trong không khí tựa như có tiếng căng cung rất nhỏ, từ từ kéo căng lên, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy. Lúc này lại đột nhiên có người cười ha ha.

Là Ôn Dung!

Trong nháy mắt bốn người cùng rút súng. Động tác vừa nhanh vừa khẽ như là tiếng chim vỗ cánh. Súng của Giản Dao và Triệu Khôn nhắm ngay vào Ôn Dung, Tần Sinh đứng bên cạnh Ôn Dung, súng chĩa vào trán hắn. Súng trong tay Ôn Dung nhắm vào huyệt thái dương của Tống Khôn.

"Hừ..." Ôn Dung khẽ nói, "Hãy nghe tôi nói đây, tất cả giờ mới bắt đầu."

https://thuviensach.vn

Dù sao Tống Khôn cũng là nhân vật số một trong hắc đạo nửa đời người, trong tình huống căng thẳng như vậy, lại không hề hoảng hốt. Gã im lặng, thậm chí còn nhấc chén trà trước mặt lên nhấp một ngụm, sau đó cười hỏi Ôn Dung: "Cậu bỏ gì trong trà? Triệu Kiện là do cậu giết sao?"

Mặc dù gã đang cười, nhưng trong giọng nói có thể thấy được sự không giận mà uy.

Tuy nhiên Ôn Dung thực sự không hề sợ, hắn cười nói: "Yên tâm đi lão đại, độc không thể giết chết anh, chỉ là để cho tôi có thể làm chút chuyện tuỳ theo lòng mình thôi. Người là tôi giết. Về phần tại sao tôi làm vậy, không bằng hỏi một chút...ba cảnh sát trước mặt anh đây?"

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 123

Ôn Dung vừa nói như vậy, trong lòng Giản Dao chùng xuống. Quả nhiên, sắc mặt Tống Khôn thay đổi, nhìn về phía ba người bọn họ, chậm rãi hỏi: "Cậu nói gì?"

"Tôi nói..." Ôn Dung vô cùng vui vẻ cười nói, "Đôi vợ chồng mà anh đang đối mặt đây vốn chẳng phải cái gì Tiếu Diện Xà, mà là chuyên gia trinh thám siêu đỉnh, giáo sư Bạc Cận Ngôn của đại học công an, còn cả vợ anh ta Giản Dao. Từng sát thủ liên hoàn vẫn còn bị Bộ công an để án treo, hơi có chút văn hoá tri thức, nghe qua đại danh của bọn họ đều không muốn rơi vào tay anh ta, ngoài đám điên cuồng biên giới các người. Nhưng mà năm đó ngay cả hoa tươi ăn thịt người anh ta đều lừa gạt được, cho nên các người bị lừa cũng không cần cảm thấy thẹn. Hơn nữa mắt anh ta cũng tốt, nếu không vừa rồi cũng đã không khuyên can Giản Dao, lại thêm vị cảnh sát Triệu Khôn này đừng uống trà - đương nhiên tôi không biết tên thật của anh ta là gì. Còn cần tôi nói thêm không? King thân yêu, Cố An có phải cứ thế bị anh lừa, nghĩ anh là kẻ mù, cho nên mới bị giết chết?"

Cơ bắp trên mặt Tống Khôn hơi giật giật, gã nhìn chằm chằm Bạc Cận Ngôn: "Cậu ta nói thật sao? Ba người các người...đều là cảnh sát?"

Giản Dao và Triệu Khôn im lặng, giữ họng súng không nhúc nhích.

Bạc Cận Ngôn hơi suy tư, mỉm cười, không để ý tới Tống Khôn, nhìn Ôn Dung nói: "Mày đã buông tay đánh cược một lần, vậy tao cũng sẽ không dài dòng." Anh tháo kính râm xuống, ném lên mặt bàn, đôi mắt trong suốt, trầm tĩnh như ẩn giấu trăm núi nghìn sông, nhìn mọi người.

https://thuviensach.vn

Tần Sinh từ từ thở hắt ra, nhất thời cũng không biết nên nhắm súng vào Ôn Dung hay bọn người Bạc Cận Ngôn. Giọng Tống Khôn đột nhiên trầm xuống, khẽ gầm lên: "Cậu cũng là cảnh sát?" Những lời này là nói với Triệu Khôn.

Mặt Triệu Khôn hơi đỏ lên, trong mắt cũng hiện lên rất nhiều cảm xúc. Anh ta nói: "Phải. Tôi xin lỗi, lão đại."

Tống Khôn im lặng một lát, mỉm cười. Trong cổ họng phát ra tiếng cười trầm thấp giống như dã thú bị thương.

"Hoá ra đã giết nhầm Cố An rồi." Tống Khôn chậm rãi nói.

"Cũng không tính là giết nhầm." Lời này là của Ôn Dung, hắn cười nói, "Tống Khôn, tôi và Cố An là tử địch của vị Bạc Cận Ngôn này, ánh mắt của hắn là do chúng tôi vinh hạnh làm mù năm ngoái. Hơn một năm nay cảnh sát không ngừng tìm kiếm chúng tôi, tôi và Cố An ở chỗ anh chỉ là tìm một chỗ đặt chân, giết người đã thành nghiện. Chúng tôi thực sự không có chút trung thành nào với anh, tình cảm còn không sâu bằng vị Triệu Khôn này đâu. Nhưng chúng tôi cũng không cần phải hại anh."

Tống Khôn đã bình tĩnh lại, ánh mắt sắc bén thâm sâu khó phân biệt.

"Hắn đang nói dối." Giản Dao đột nhiên mở miệng, "Trước khi chết Cố An đã từng nói, hắn đã đạt được thứ mình muốn ở Phật Thủ. Bọn họ ở lại Phật Thủ tất nhiên là có mưu đồ, chứ không đơn giản như vậy!"

Ôn Dung mỉm cười: "Tôi không nói sai đâu. Tuy tôi từng giết nhiều người, nhưng không nói dối. Không giống những người...cảnh sát, chuyên gia tâm lý tội phạm này luôn đùa bỡn lòng người."

Giản Dao còn muốn phản bác, Bạc Cận Ngôn lại chạm vào vai cô, ra hiệu không cần nói nữa.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người nhìn qua Tống Khôn. Gã chỉ cúi đầu cười, thản nhiên nói: "Ôn Dung, chúng ta làm một ít giao dịch."

Ôn Dung gật đầu: "Tôi muốn hai người bọn họ, tôi không có hứng thú với Triệu Khôn. Anh thả tôi đi, tôi đưa giải độc cho các người. Còn nữa, tôi muốn dẫn theo một người phụ nữ."

Tống Khôn nói: "Cậu chỉ có thể ra đi tay trắng."

Ôn Dung nói: "Được."

Nhưng súng của Ôn Dung vẫn nhắm vào huyệt thái dương của gã. Súng của Tần Sinh vẫn không nhúc nhích.

Tay Tống Khôn từ từ mò súng dưới mặt bàn: "Cho nên nói tôi ghét nhất là cảnh sát. Bởi vì cảnh sát thực sự cho dù phải trả giá lớn thế nào đều muốn diệt trừ người, nhưng nguyên tắc của tội phạm thì khác. Giữa tội phạm vĩnh viễn có thể tiến hành trao đổi lợi ích. Ba người các người dám phản bội tôi, tôi cam đoan các người sẽ chết thảm hơn bất cứ người nào."

Bạc Cận Ngôn lại lắc đầu: "Tống Khôn, anh sai rồi, bệnh tâm thần cũng không có cách nào tiến hành trao đổi lợi ích. Anh không phải tiếp xúc với tội phạm bình thường mà là ác ma. Anh phạm vào sai lầm lớn nhất đời này sẽ hối hận không kịp. Bây giờ điều anh cần làm nhất là bắt lấy Ôn Dung, hơn nữa tự thú với chúng tôi. Như vậy anh còn có thể sống nốt quãng đời còn lại trong tù."

Ôn Dung khẽ cười ra tiếng.

Tống Khôn cũng cười, ngón tay ấn xuống, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng báo động, sau đó lập tức có bảy tám người xông vào, thấy thế tất cả đều giật mình. Tống Khôn hất cằm: "Trói vợ chồng A Xà lại, giao cho Ôn Dung. Triệu Khôn...bỏ súng xuống, tôi tự tay xử lý."

https://thuviensach.vn

Giản Dao và Triệu Khôn cầm súng giằng co, nhưng địch quá đông, thắng bại đã rõ. Bạc Cận Ngôn thở dài: "Bỏ súng đi."

Giản Dao và Triệu Khôn hơi do dự, rồi bỏ súng xuống. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao bị trói chặt. Triệu Khôn tuy không bị trói, nhưng bị mấy khẩu súng chĩa vào đầu, quỳ trên mặt đất, kết cục chỉ sợ sẽ thảm hại hơn.

Tống Khôn liếc nhìn tình hình, mới cảm thấy cơn tức trong lồng ngực giảm đi đôi chút. Gã thản nhiên nhìn về phía Ôn Dung: "Thuốc giải đâu?"

Ôn Dung dường như hơi do dự: "Lão đại, anh cam đoan sau khi tôi đưa thuốc giải, sẽ thả tôi ra dẫn bọn họ đi chứ? Yên tâm, tôi cam đoan sẽ để cho hai người họ sống không bằng chết, bọn họ là kẻ thù chung của chúng ta, cam đoan sẽ làm cho anh dễ chịu. Đến lúc đó tôi sẽ gửi ảnh hoặc video cho anh."

Tống Khôn thoáng cười: "Tôi cam đoan thả cậu đi. Nhiều anh em ở đây như vậy. Phật Thủ...có bao giờ nuốt lời chưa?"

Lời này thực sự là thật. Toàn bộ Phật Thủ ai mà chả biết lão đại một lời đã định, danh dự hơn người? Vẻ mặt Tống Khôn bình tĩnh chờ, Ôn Dung liếc nhìn mười mấy người xung quanh, như là đã có quyết định, ném súng xuống. Tần Sinh liếc Tống Khôn, Tống Khôn gật đầu, vì thế Tần Sinh bỏ súng đang chĩa vào Ôn Dung. Cục diện ba bên giằng co cứ thế nhanh chóng giải trừ. Tội phạm và tội phạm đạt thành thoả thuận, toàn bộ cảnh sát biến thành tù nhân.

Triệu Khôn quỳ trên mặt đất, vẻ mặt ảm đạm. Giản Dao cắn chặt răng, nhìn về phía Bạc Cận Ngôn. Anh phát hiện, cũng nghiêng đầu nhìn về phía cô, sau đó đôi mắt thanh tịnh kia hơi nháy một cái, Giản Dao khẽ giật mình.

Lúc này Ôn Dung móc từ trong người ra một lọ thuỷ tinh, đầu tiên đổ ra một viên, tự mình uống, sau đó đưa cho Tống Khôn: "Để cho các anh em uống, chậm hơn gây ra bệnh cũng không hay."

https://thuviensach.vn

Tống Khôn ờ một tiếng, đổ một viên ra uống, sau đó là Tần Sinh. Tống Khôn liếc Triệu Khôn: "Cho hắn một viên đi. Tôi không muốn thấy hắn chết dễ dàng như vậy." Lại có người mở cằm Triệu Khôn ra, ném một viên thuốc vào. Bạc Cận Ngôn nhìn Triệu Khôn, ánh mắt sắc bén, hai người nhìn nhau, gân xanh nổi lên, lặng im không nói.

Tống Khôn chỉ để lại ba thuộc hạ trong phòng khống chế cục diện, để cho những người khác đi ra ngoài, hơn nữa đem nốt thuốc chia cho thuộc hạ bên ngoài. Triệu Khôn với tư cách kẻ phản bội cũng bị bắt ra ngoài xử lý. Trong thư phòng lại trở về vẻ yên lặng.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 124

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao tạm thời bị trói vào ghế, có hai người chĩa súng vào đầu bọn họ. Ôn Dung đứng bên cạnh, không gần bất cứ ai. Tống Khôn vẫn ngồi thẳng sau bàn, bên cạnh là Tần Sinh và thuộc hạ khác. Ôn Dung thoáng cười: "King, làm thế nào anh phát hiện ra tôi là hung thủ giết Triệu Kiện?"

Tống Khôn cũng ngẩng đầu nhìn bọn họ. Khoé miệng Bạc Cận Ngôn khẽ nhếch lên: "Mày cũng là do chuyện đột ngột xảy ra, cảm xúc kích động mới gây ra vụ giết người này, lộ ra nhiều manh mối như vậy. Nếu tao không nhìn ra, vậy chính là sỉ nhục IQ rồi."

Tống Khôn không nghĩ đến người này vào lúc này vẫn còn ngang ngược được như vậy. Ôn Dung im lặng cười, dường như cảm thấy hứng thú hỏi: "Vậy sao? Nói thử xem."

Bạc Cận Ngôn liếc hắn, sâu xa cười: "Không nói đến việc mày phù hợp hết với tất cả điều kiện của kẻ tình nghi: chiều cao, thủ đoạn cắt lưu loát, hộp thuốc lớn của mày, quan hệ người quen...Mày để lại một sơ hở lớn nhất ở nhà người chết. Tao đoán lần này mày lấy cớ chữa bệnh đi vào nhà Triệu Kiện. Nhà hắn vô cùng lôi thôi, chỉ có mỗi hộp thuốc được thu dọn vô cùng chỉnh tề - bởi vì đó là do mày thu dọn lại. Trước khi giết hắn, mày từng dùng hộp thuốc, nếu không thu dọn sẽ lập tức dẫn đến sự chú ý của người khác. Nhưng mày đã quên thói quen sạch sẽ của mày. Hơn nữa nhìn cả người mày, áo khoác trắng bên ngoài dính bẩn, nhưng đồ trong thì mới hoàn toàn. Nếu mày thật sự mới từ trên núi trở về, ngay cả quần áo cũng chưa kịp thay tới trị thương cho Tống Khôn - theo lý thuyết là như thế, vậy

https://thuviensach.vn

thì tại sao ống quần lại sạch sẽ như vậy, phía sau áo khoác lại có bùn? Nhưng mà đối với mày mà nói bị lộ cũng không quan trọng. Dù sao trước khi tới nơi này, mày đã hạ độc trong nước giếng, đủ để hạ độc tất cả chúng tao. Nếu không phải tao và Giản Dao cảnh giác không uống trà, thì cục diện hiện tại đã nằm trong khống chế của mày rồi."

Ôn Dung thoáng cười, cũng không hoàn toàn phủ nhận: "Ừ."

Tống Khôn lại âm thầm kinh hãi, gã không biết Ôn Dung hạ độc khi nào, lại không ngờ là trực tiếp hạ độc trong giếng. "Làm sao cậu biết cậu ta hạ độc trong nước giếng?" Tống Khôn hỏi.

Bạc Cận Ngôn ngước mắt, nhìn thoáng qua ống tay áo Ôn Dung, nơi đó có dấu vết màu xanh nấu: "Ống tay áo hắn còn ướt, còn có rêu xanh. Bên miệng giếng có rêu xanh. Hơn nữa với sức của một mình hắn muốn đấu với các người, thân là một bác sĩ, hạ độc là cách tốt nhất. Hơn nữa là hạ độc trong nước uống."

Tống Khôn im lặng liếc Ôn Dung.

Ôn Dung càng cười dịu dàng hơn, chậm rãi lặp lại: "Đúng vậy, hạ độc là cách tốt nhất." Sau đó hắn cúi đầu nhìn đồng hồ: "Chậc, bất tri bất giác chúng ta đã trò chuyện được năm phút rồi, có lẽ không còn sớm nữa." Lời này không đầu không đuôi, Tống Khôn và A Sinh đều sững sờ.

Bạc Cận Ngôn lại thở dài: "Tống Khôn, tôi từng khuyên can, cảnh báo anh, đừng làm giao dịch với ác ma, anh không nghe theo. Bệnh tâm thần biến thái làm sao để ý đến trao đổi lợi ích chứ? Hắn và những tội phạm còn bị trần thế trói buộc như các anh khác nhau. Hắn làm sao có thể hi sinh mạng sống để đạt được mục đích? Với sát thủ như hắn, cho tới bây giờ chỉ dùng trêu đùa và hành hạ đến chết làm vui, anh cũng là một trong những hung thủ giết chết Cố An, còn là một lão đại xã hội đen nổi tiếng, chưa từng giết người như anh, sao hắn cam lòng bỏ qua cho anh?"

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tống Khôn chấn động, ngước mắt lên, quả nhiên nhìn thấy khoé miệng Ôn Dung lộ ra nụ cười kì lạ. Đồng thời hai thuộc hạ đang cầm súng chĩa vào Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, đột nhiên đồng thời che ngực, phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, sắc mặt vô cùng đỏ ửng, lập tức ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép. Đột nhiên có cảm giác vô cùng buồn nôn xông lên đầu, Tống Khôn nghe thấy tiếng ngã xuống của Tần Sinh bên cạnh. Gã vươn tay muốn nắm lấy súng trên bàn, nhưng đã không còn kịp. Gã cảm giác được toàn thân như bị lửa thiêu, ầm một tiếng, trước mắt tối sầm, như rơi vào trong một vòng xoáy đen. Chỉ có đôi mắt khẽ ngước lên rồi đóng lại, chỉ còn lại chút ý thức vô cùng yếu ớt. Bạc Cận Ngôn lặng lẽ nhìn mọi thứ xảy ra trong phòng. Bên ngoài cửa đóng chặt cũng liên tiếp truyền tới tiếng ngã xuống đất. Không cần phải nói những thuộc hạ khác của Tống Khôn cũng đã trúng chiêu hết rồi.

Giản Dao ngẩng đầu, nhìn thấy Ôn Dung ở đối diện khẽ cười ha ha, sau đó nhặt lấy súng của Tần Sinh từ trên mặt đất. Trong căn phòng đó, chỉ còn lại mình hắn đứng đấy và hai người bọn họ tỉnh táo hoặc nói đúng hơn, là cả toà nhà này. Cô liếc Bạc Cận Ngôn, đột nhiên sinh ra can đảm. Trên mặt cô không có bất cứ biểu cảm gì, hai tay để ở sau lưng, dựa theo cách Phương Thanh đã dạy, ra sức liều mạng giãy dụa, chỉ thấy xương cổ tay vặn đến mức vô cùng đau nhức. Ôn Dung ngẩng đầu, nghiêm mặt nhìn Bạc Cận Ngôn: "Làm sao anh biết tôi hạ độc lúc nào?"

Bạc Cận Ngôn mỉa mai cười: "Hạ độc trong nước giếng cần bao nhiêu lượng chứ? Căn bản không thể khống chế được, hơn nữa mỗi người uống nước có nhiều có ít, có sớm có muộn, chỉ có chút sai lầm thì Tống Khôn sẽ phát hiện ra chuyện bất thường, kế hoạch của mày sẽ thất bại. Chỉ có những người không biết gì về thuốc và trình độ phạm tội của mày mới tin tưởng chuyện như vậy. Trên thực tế làm gì có ai khống chế được chuẩn xác thời gian trúng độc, xác suất thành công sao cao được? Rêu xanh ở ống tay áo mày, nước đọng, còn có đủ loại phản ứng vừa rồi đều chẳng qua là để nói dối chúng tao, nghĩ đến mày hạ độc trong nước giếng. Sau đó thuận lý

https://thuviensach.vn

thành chương để cho bọn họ cho tất cả mọi người uống thuốc độc, tất cả đều nằm trong sự khống chế của mày."

Nụ cười của Ôn Dung càng thêm sáng lạn: "Không hổ là King! Dấu vết để lại không thoát khỏi mắt anh. Chậc, anh lấy lại ánh sáng quả thực làm cho người ta thấy đáng sợ. Nhưng mà hiện tại đến thời gian của tôi rồi. Xin lỗi, tôi đi chăm sóc hai người họ trước, rồi chăm sóc hai người - thứ tốt nhất luôn ở lại đến cuối." Hắn nói đến hai từ "chăm sóc" khiến cho Giản Dao cảm thấy không rét mà run. Bạc Cận Ngôn không nói gì.

Ôn Dung nhanh chóng tìm được dây thừng, đồng thời cột cả Tống Khôn và Tần Sinh lên ghế. Đương nhiên hai người họ vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Sau đó Ôn Dung lấy từ trong hòm thuốc ra dao giải phẫu sắc bén, say mê nhìn. Hắn thậm chí còn khẽ huýt sáo, lộ ra vẻ mặt vô cùng nhàn nhã. Cùng là dáng vẻ cao gầy như Phó Tử Ngộ, nhưng là ác ma nhã nhặn tàn nhẫn.

"Sau này các người có tính toán gì không?" Lúc này đột nhiên Bạc Cận Ngôn hỏi.

"Chúng tôi..." Ôn Dung vừa đáp hai từ, tay cầm dao đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Bạc Cận Ngôn bật cười, "King, anh quả thực quá âm hiểm rồi? Là ai nói anh tính cách đơn giản đấy!"

Bạc Cận Ngôn cũng cười. Anh đã có được đáp án.

Giản Dao nhìn chằm chằm vào dao trong tay Ôn Dung, cô không hề nghi ngờ gì về chuyện tương lai con dao này cũng sẽ đâm vào lồng ngực cô và Bạc Cận Ngôn. Cô vĩnh viễn sẽ không để cho chuyện này xảy ra. Sự đau đớn từ ngón tay truyền đến, mặt cô đã hơi đỏ lên, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ. Đã có nửa bàn tay sắp tuột khỏi dây thừng. Phương Thanh từng nói, ngay cả đàn ông đều không chịu được.

Cô quay đầu nhìn sang khuôn mặt như thần của Bạc Cận Ngôn.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 125

"Mục đích các người ẩn náu trong Phật Thủ là gì?" Bạc Cận Ngôn lại hỏi.

Ôn Dung thờ ơ đáp: "Ẩn thân. Còn nữa, chỗ này tích luỹ không ít súng ống đạn dược và thuốc phiện. Mấy ngày nay đã đóng gói xong rồi. Giấu ở nơi nào tất nhiên là tôi cũng biết. Có thể chở đầy mấy thuyền đó. Đợi xong mọi chuyện bên này, tôi mang theo các người lên thuyền. Đã có những thứ này, chúng tôi..."

"Thời gian sau này, các người càng không phải kiêng dè gì nữa." Bạc Cận Ngôn nói tiếp.

Ôn Dung mỉm cười: "Anh quả nhiên hiểu rất rõ chúng tôi."

Trong lòng Giản Dao càng thêm kinh ngạc. Thoáng cái đã bắt được vốn liếng của tổ chức Phật Thủ, những sát thủ liên hoàn này càng giống với sói hơn. Đảo mắt, Ôn Dung đã cởi quần áo của Tần Sinh và Tống Khôn ra, sau đó hắn cười ha ha.

"King..." Hắn nói, "Coi như đây là quà tặng tôi dành cho anh." Hắn đặt dao xuống.

Tần Sinh vốn hôn mê bất tỉnh, ngực đau đớn khiến hắn đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, hai mắt thất thần như cá chết tìm kiếm lão đại. Máu tươi chảy ra, Ôn Dung chăm chú cúi đầu, tiếp tục xuống dao. Cả người Tần Sinh run lên, tiếng kêu thảm thiết không ngừng. Sau đó Ôn Dung hơi ngừng lại, ánh mắt càng thêm hưng phấn nhìn về phía Tống Khôn, đổi một

https://thuviensach.vn

con dao sạch, Tống Khôn cũng lập tức hét lên bừng tỉnh. Đôi mắt Bạc Cận Ngôn chìm vào bóng tối vô cùng, âm u thâm trầm như đêm tối. Giản Dao lại không nhìn nổi, dời mắt đi. Ai có thể nghĩ đến tội phạm số một gây chấn động Tây Nam rơi vào trong tay sát thủ liên hoàn, lập tức bị giày vò thành người tàn tật thế này?

"Tao luôn suy nghĩ thứ mày muốn là gì." Bạc Cận Ngôn đột nhiên mở miệng.

Tay Ôn Dung dừng lại. Tống Khôn và Tần Sinh nửa sống nửa chết không còn tiếng động gì, bởi vì Ôn Dung đã dùng khăn che miệng hai người lại.

"Vụ án sát thủ mặt nạ ở Mỹ..." Bạc Cận Ngôn từ từ nói, giọng nói trầm thấp có lực đủ để khiến cho bất cứ lòng ai yên tĩnh, "Hắn là một trong số các người, vì báo thù cho vị hôn thê, bi ai tuyệt vọng như thể chống lại toàn bộ thế giới, còn dẫn đến thu hút sự tranh luận khắp dư luận. Cuối cùng mang theo Hàn Vũ Mông ra biển, phiêu bạt mấy năm, chiếm lấy cô ấy. Sau đó cô ấy và Phó Tử Ngộ lén trốn đi, muốn làm chim liền cành, bị các người hành hạ đến chết."

Ôn Dung im lặng.

"Các người muốn chính là tình yêu." Bạc Cận Ngôn nói, "Một hồi tình yêu chia xa, một hồi tình yêu tươi đẹp. Không ngừng đùa giỡn, thỉnh thoảng các người là diễn viên chính, thỉnh thoảng là đạo diễn. Là kẻ địch của tình yêu toàn bộ thế giới, lại khiến cho các người cảm nhận được sự bi tráng lại vĩ đại; người yêu cuối cùng chết trong ngực khiến cho các người nước mắt lưng tròng. Các người coi đây là thú vui thích thú. Các người lần lượt sống trong thế giới hư cấu, cảm nhận lần lượt cảm xúc hư ảo mà mãnh liệt. Nhưng mà tao muốn biết là thứ gì đã tạo thành khát vọng cho ba người các người như vậy? Bởi vì luôn không cảm nhận được cảm xúc sao? Cho nên lựa chọn cảm xúc mạnh mẽ nhất của nhân loại - tình yêu? Hay là vì

https://thuviensach.vn

từng mơ ước nhưng phải chịu tổn thương thảm thiết? Mới khiến cho các người thất vọng với tình yêu như thế? Ba chúng mày làm sao tạo được tổ chức chặt chẽ như thế? Quan hệ huyết thống? Bạn bè thân nhất? Hoặc là trong đó có một người là nòng cốt trung tâm, hấp dẫn, chỉ đạo các người? Lại khiến cho các người say đắm trong một đoạn đời người thật giả điên dại?"

Ôn Dung nhìn chằm chằm Bạc Cận Ngôn. Một tay Giản Dao đã thoát ra, tuy nhiên đã mất đi cảm giác. Cô cũng nhìn Bạc Cận Ngôn, nhìn anh ở trong thế giới này từng bước tìm kiếm sát thủ liên hoàn tàn nhẫn, lại khiến cho đối phương không thể nói lại câu nào. Tuy Bạc Cận Ngôn bị trói, nhưng lúc này khuôn mặt sắc bén, mơ hồ có ánh sáng, thâm tàng bất lộ, không biết là thiên sứ hay ác ma. Anh tiếp tục khẽ cười: "Còn có, người thứ ba trong các người, rốt cuộc hắn cất giấu bí mật gì? Là điều gì khiến hắn nhát gan, điên cuồng như vậy? Sát thủ mặt nạ số 2, mày nói xem số 3, tại sao hắn lại như vậy? Rốt cuộc là thứ gì đã giam giữ linh hồn hắn trong thời gian dài?"

Ôn Dung không nói được ra lời. Hai tay Giản Dao đã thoát khỏi dây thừng, giấu ở sau lưng. Lúc này cô đột nhiên khẽ giật mình. Cô hiểu lời của Bạc Cận Ngôn có lẽ là để kéo dài thời gian, có lẽ là triển khai đấu tranh tâm lý với Ôn Dung. Lời anh nói không có bất cứ sai sót nào, nói chung đều đã từng phân tích với cô. Nhưng cô không rõ câu nào của anh vừa thay đổi đột nhiên khiến cô xúc động. Cô cảm giác được một bí mật cực lớn khiến người ta kinh hồn táng đảm giấu ở nơi nào đó. Từ khi cô và Bạc Cận Ngôn leo ra khỏi thùng dầu kia, bắt đầu đi vào thị trấn nhỏ này, đã có manh mối, nhưng nó là gì thì cô còn chưa nắm bắt được.

Tuy nhiên không kịp nghĩ nữa rồi, cô lấy lại tinh thần, nghe thấy Ôn Dung thở dài nói: "King, hiện tại tôi đã biết rõ tại sao những người kia luôn sợ anh lại không nhịn được trêu chọc anh rồi. Bởi vì anh thực sự hiểu rõ

https://thuviensach.vn

chúng tôi, giống như chính bản thân chúng tôi vậy. Khó trách bọn họ gọi anh là King, bởi vì anh quả thực là thần của chúng tôi."

Bạc Cận Ngôn lại thản nhiên: "Tao không cần làm thần của chúng mày."

Ánh mắt Ôn Dung tối sầm, lại mỉm cười sâu xa. Một lần nữa cầm lấy dao giải phẫu, sau đó từ từ nói: "King, anh lại chọc tôi mất hứng. Vậy tôi sẽ khiến anh không thoải mái. Anh vừa nói đúng, chúng tôi là người như vậy, sẽ không làm cái gì gọi là trao đổi lợi ích. Nhưng mà chúng tôi cũng tôn trọng sự cân bằng nào đó, cân bằng giữa chính nghĩa và tà ác, cân bằng giữa sống và chết. Các người giết một sát thủ mặt nạ, các người biết nó có ý nghĩa thế nào không?"

Giản Dao hoảng sợ, dự cảm bất thường xông lên đầu. Vẻ mặt Bạc Cận Ngôn bình tĩnh hỏi: "À, có ý nghĩa thế nào cơ?"

Ôn Dung mỉm cười: "Tôi chuẩn bị một phần đáp lễ cho các người ở trong thị trấn này. Nhưng mà có lẽ các người không thấy kịp rồi."

Bạc Cận Ngôn không nói thêm gì nữa, tim Giản Dao đau đớn như bị kim đâm. Đáp lễ? Cân bằng giữa sống và chết? Bọn chúng đã ra tay với ai? Phương Thanh? An Nham? Chu Thao? Không, từ khi cô và Bạc Cận Ngôn đi đến đây, tổ chuyên án tất nhiên ra sức chờ phát động, cẩn thận đề phòng, muốn hại một cảnh sát sẽ không dễ dàng như vậy, không đâu!

Lúc này Bạc Cận Ngôn ngước mắt lên nhìn về phía cô, ánh mắt kiên định trong trẻo, vì thế Giản Dao cũng bình tĩnh lại, gật đầu. Quan trọng nhất trước mắt là tiếp tục đấu trí và can đảm với sát thủ mặt nạ. Chỉ có thắng trận chiến này mới có thể bảo vệ những đồng bạn khác. Đúng lúc này có người gõ cửa: "Cốc, cốc..."

Vẻ mặt Ôn Dung lập tức sáng lên, dường như có lẽ đã đợi thật lâu, để dao xuống, lập tức đi qua mở cửa.

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh lạnh lùng nói: "À...nhân vật nữ chính của mày đến rồi."

Ôn Dung đáp: "Đúng vậy, câm miệng, đừng doạ cô ấy."

Giản Dao đột nhiên nhúc nhích hai tay sau lưng, hết sức chăm chú chờ thời cơ thoát thân và đánh lén Ôn Dung.

Cửa mở ra rồi. Ánh vào tầm mắt mọi người là gương mặt ngây thơ của Khâu Tự Cẩm, nhưng nét mặt cô bé hơi không đúng, xấu hổ, run giọng: Bác sĩ..."

Vẻ mặt Ôn Dung lạnh lùng, nhưng mà đã không còn kịp rồi. Một nòng súng tối om, từ sau lưng Khâu Tự Cẩm chĩa ra. Ôn Dung không kịp rút súng, nghe thấy tiếng súng vang lên, sau đó lộ ra khuôn mặt mệt mỏi cứng rắn của Triệu Khôn.

Cơ thể Ôn Dung lắc lư, Khâu Tự Cẩm khóc rống lên. Giản Dao khẽ giật mình, xuyên qua cơ thể hai người, chỉ thấy các thành viên khác trong tổ chức ngã ngổn ngang trên mặt đất, cùng trong tình trạng trúng độc giống Tống Khôn. Tại sao Triệu Khôn không trúng độc. Trong đầu Giản Dao đột nhiên hiện lên hình ảnh trước khi anh ta bị ép ra khỏi phòng, đối mặt với Bạc Cận Ngôn, đột nhiên hiểu ra. Chỉ sợ lúc đó đã nổi lên lòng nghi ngờ, không nuốt viên thuốc độc kia vào, lại nghĩ cách nhổ ra. Không hổ là cảnh sát ẩn náu trong hang sói mấy năm, cơ trí đến trình độ này!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Giản Dao nhanh chóng cúi đầu, giật dây thừng ở chân ra. Ôn Dung bị trúng đạn ở bụng, cũng không ngã xuống ngay, trở tay rút súng. Triệu Khôn xốc vai Khâu Tự Cẩm, đang muốn bắn thêm phát nữa, đột nhiên cô bé gào lên, bắt lấy cánh tay Triệu Khôn. Triệu Khôn không phòng bị, phát súng trúng ngực cô bé. Triệu Khôn giật mình, Ôn Dung kêu lên, nổ súng, Triệu Khôn trúng đạn.

https://thuviensach.vn

"Khâu Tự Cẩm!" Ôn Dung lảo đảo muốn tiến lên. Khâu Tự Cẩm và Triệu Khôn ngã xuống, nhưng không chết.

Khâu Tự Cẩm khóc hô: "Bác sĩ! Anh đi mau! Bọn họ đều là người xấu! Chị ấy muốn giết anh!"

Ôn Dung giật mình quay đầu lại, lúc này mới nhìn thấy Giản Dao không còn bị trói, đã nắm được khẩu súng dưới đất. Còn Triệu Khôn dù bị thương nặng, lại ra sức, đẩy Khâu Tự Cẩm ra, giơ súng nhắm về phía Ôn Dung. Hai bên là địch, Ôn Dung lập tức hoảng hốt, ngẩng đầu thấy vẻ mặt rưng rưng cầu xin của Khâu Tự Cẩm. Hắn cảm nhận được sự đau nhức trong lòng, hai hàng nước mắt chảy xuống, hắn cắn răng, xoay người chạy ra cửa. Triệu Khôn vốn dùng hơi sức cuối cùng chống đỡ, lại thêm độc tố còn lưu lại trong cơ thể, thấy hắn chạy đi, không chịu nổi nữa, súng rời tay, người trượt ngã xuống. Bạc Cận Ngôn quát lên: "Triệu Khôn! Ráng chịu! Anh đã kiên trì đến ngày hôm nay rồi! Không thể chết như vậy!"

Trong lòng Giản Dao đau đớn, vội chạy ra đỡ Triệu Khôn, lại ngẩng đầu nhìn về phía cửa ra vào, lúc này bóng tối tràn ngập, trong gió còn có hạt mưa, đâu còn thấy bóng dáng Ôn Dung. Giản Dao vội hỏi: "Anh thế nào rồi?"

Sắc mặt Triệu Khôn trắng bệch, đã hôn mê, nhưng người vẫn còn sức. Giản Dao thả anh ta xuống, quay người cắt dây thừng cho Bạc Cận Ngôn, còn Khâu Tự Cẩm nằm trên mặt đất không nhúc nhích, máu không ngừng chảy ra, đã cạn sức rồi.

"Cận Ngôn, tiếp theo làm thế nào đây?" Giản Dao vội hỏi.

Bạc Cận Ngôn cúi đầu nhìn cô, đột nhiên súng trong tay cô bị anh cướp đi. Giọng anh trầm thấp mà có lực: "Anh đuổi theo, hòm thuốc của Ôn Dung vẫn còn đây, cấp cứu cho Triệu Khôn, anh ta không thể chết được."

Giản Dao nhìn anh: "Nhưng mà..."

https://thuviensach.vn

Anh thoáng cười: "Yên tâm, tuy kĩ năng của em tốt hơn anh, nhưng đuổi bắt tội phạm quan trọng nhất là dựa vào đầu óc. Hơn nữa Bạc Cận Ngôn mở mắt, bắn súng nhất định không kém em - nhất là buổi tối."

Giản Dao hơi ngơ ngác, còn chưa kịp có bất cứ phản ứng nào thì anh đã ôm cô rồi xoay người rời đi. Giản Dao sững người một lúc. Trong căn phòng này vừa xảy ra gió tanh mưa máu, hiện tại ngoài cô không ai còn đứng, tất cả đều yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa đập vào cửa sổ. Cột chợt cúi đầu mỉm cười, không cần phải lo lắng. Thông minh trầm ổn như Bạc Cận Ngôn, mắt mù còn có thể bắt được tội phạm. Hiện tại anh đã mở mắt, chỉ là một sát thủ liên hoàn, sao anh không bắt được chứ? Lòng cô bình tĩnh lại, đột nhiên như tràn đầy sức lực. Cho dù dường như còn có tầng sương mù bao phủ sâu trong lòng cô, khiến cho cô có cảm giác bất an, nhưng cô cũng cảm giác được bọn họ cách ánh sáng cuối cùng đã không còn xa. Cô lập tức chạy đến bên bàn, lấy hộp thuốc của Ôn Dung ra, ngồi xổm bên cạnh Triệu Khôn, ra sức cầm máu, xử lý đơn giản vết thương. Cũng không biết thuốc độc của Ôn Dung chia cho bao nhiêu người ăn, nhưng trong ngôi nhà này có hơn mười, hai mươi người dường như đã trúng độc. Xung quanh im ắng, chỉ có mỗi tiếng xột xoạt từ tay cô.

Cô cúi đầu bận rộn mấy phút, vô cùng chăm chú, ngay cả có người mở mắt nhìn chằm chằm, cô cũng không phát hiện.

Đúng lúc này. Cô nghe thấy một tiếng nói yếu ớt, mỉm cười, vang lên sau lưng: "Y." Ở giữa đám người té ngã trên mặt đất.

Giản Dao đột nhiên cảm thấy máu trong người lạnh ngắt.

Y.

Hi, J.

Tạ Hàm từng thân mật gọi cô như vậy. Nhưng phải chăng cô đã biết, tôi từng gọi tên cô hàng trăm nghìn lần trong mộng. Chỉ vì để đổi lấy nụ cười

https://thuviensach.vn

của cô. Chỉ vì để soạn ra một khúc nhạc tình yêu tươi đẹp say đắm. Hắn đã từng suýt chút nữa bắt được tôi. Nhưng tôi sẽ không để cho loại chuyện này xảy ra lần nữa. Cuối cùng tôi đã phá tan lồng giam nửa đời kia.

Tôi vui vẻ như vậy đi đến trước mặt cô.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 126

Đêm khuya, mưa to. Bạc Cận Ngôn đi một mình trong mưa. Trên đường không có ai. Có phòng sáng đèn, nhưng cũng có phòng yên lặng không chút tiếng động. Cuối cùng trong đêm nay, thị trấn nhỏ này đã yên tĩnh như một toà thành quỷ quái.

Chúng tôi chuẩn bị xong đáp lễ rồi.

Sắp xếp mấy con thuyền...

Anh chạy tới bờ sông gần nhất. Quả nhiên Ôn Dung trúng đạn chạy không nhanh, cũng không bao lâu, chợt nghe thấy phía trước có tiếng bước chân, trên mặt đất có một chuỗi vết máu nhưng nhanh chóng bị mưa hoà tan.

Ngón tay Bạc Cận Ngôn đặt trên cò súng. Vượt qua mái hiên phía trước đến lối rẽ là đuổi kịp rồi.

Mưa trút xuống như đạn. Bạc Cận Ngôn lao ra lối rẽ, đồng thời nhìn thấy bóng dáng tập tễnh phía trước trong ngõ nhỏ, giơ súng ngắm. Anh đột nhiên giật mình.

Bởi vì anh nghe được tiếng bước chân. Không thuộc về anh, không thuộc về Ôn Dung mà là tiếng bước chân của một đám người đang tới gần từ ngõ nhỏ kia. Tốc độ rất nhanh, nhẹ nhàng, chỉnh tề, được huấn luyện nghiêm chỉnh. Tới gần rồi.

https://thuviensach.vn

Bạc Cận Ngôn chỉ do dự một giây, khoé miệng đột nhiên cong lên, đứng im tại chỗ. Còn Ôn Dung cách anh hơn mười mét, cơ thể cũng cứng đờ, ngẩng đầu. Đó là mấy chục người đàn ông mặc áo mưa màu đen, mũ che khuất mặt họ, không thể phân biệt trong bóng tối, nhưng trong tay đều cầm súng, mấy người dẫn đầu còn cầm súng tiểu liên. Chiều cao bọn họ đan xen vào nhau đứng chi chít dưới mái hiên, trong ngõ nhỏ, khí chất vô cùng mạnh mẽ. Ôn Dung không còn chỗ để tránh, đối mặt chính diện với bọn họ rồi.

Ôn Dung quay người bỏ chạy. Ai ngờ vừa quay đầu lại thấy ngay Bạc Cận Ngôn, cầm súng trong mưa nhắm hắn, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng tựa như tử thần.

Không tới lượt Bạc Cận Ngôn ra tay. Một người đàn ông mặc áo mưa màu đen trực tiếp xông lên, cơ thể nhanh như chớp, tấn công Ôn Dung. Ôn Dung không thể chống đỡ nổi, bị đau ngã trên mặt đất. Người nọ vô cùng lão luyện, một tay che miệng hắn, nhấc lên, sau đó ném cho người phía sau. Sau đó anh ta xốc áo mưa lên, trong bóng tối lộ ra gương mặt cứng rắn lạnh lùng, thất thanh: "Cận Ngôn!"

Bạc Cận Ngôn bỏ súng xuống, đi về phía bọn họ, mưa không ngừng rơi xuống mặt anh, hai mắt kia lại sáng như sao: "Phương Thanh, các anh tới chậm đấy."

Phương Thanh còn chưa kịp nói gì, một người phía sau anh cũng xốc mũ áo mưa lên, kích động hô: "Lão đại!" Đúng là An Nham mi thanh mục tú của chúng ta rồi.

Tuy trong lòng hơi ghét bỏ tốc độ cứu viện của bọn họ, nhưng lúc này tâm trạng Bạc Cận Ngôn vẫn khó nén được sự vui mừng. Anh cười đứng trước mặt bọn họ, định bắt tay, ai ngờ An Nham lại ôm lấy anh. Bạc Cận Ngôn hơi sửng sốt, không nhúc nhích. Phương Thanh bên cạnh cũng đã vươn tay ra, ba người ôm lấy nhau. Bạc Cận Ngôn từ từ cụp mắt xuống,

https://thuviensach.vn

nhất thời cũng không nói nên lời. Ba người đàn ông im lặng ôm nhau trong mưa mấy giây, rồi lập tức tách ra. Bởi vì tình hình nguy cấp không cho phép bọn họ ôn chuyện.

Phương Thanh ngẩng đầu, vừa nhìn vào mắt Bạc Cận Ngôn đột nhiên sững sờ, lúc này mới có phản ứng: "Cận Ngôn, mắt của cậu...tốt rồi?"

Bạc Cận Ngôn: "Tôi..."

Anh còn chưa nói hết, An Nham ở bên cạnh đã hơi gấp, xen vào nói: "Lão Phương, chúng tôi có thể giải thích chuyện này!"

Bạc Cận Ngôn: "..."

Phương Thanh: "..."

Lúc này cảnh sát vũ trang ở phía sau đi đến: "Lão Phương, chúng ta tiếp tục tiến lên phía trước chứ?"

Lúc này Phương Thanh mới khẽ ho một tiếng, lườm An Nham, nói với Bạc Cận Ngôn: "Chúng ta nói chuyện này sau. Trước hết trao đổi chút tình huống đã."

"Được."

Hoá ra hai ngày trước, Phương Thanh và Chu Thao cuối cùng đã xác định được toà thành bị quên lãng này là hang ổ của Phật Thủ, lập tức báo cáo cấp trên, đặt ra phương án tấn công toàn diện và cứu viện. Hiện tại Phương Thanh dẫn theo phân đội nhỏ đi trước, mục đích chủ yếu của anh ta là lén tìm kiếm, không kinh động đến dân địa phương, đồng thời xem có thể nghĩ được cách cứu Bạc Cận Ngôn và Giản Dao hay không. Còn phần lớn đội quân khác đã ở ngay phía sau phân ra ba hướng thuỷ bộ không, tới gần thị trấn. Qua lúc nữa sẽ tiến hành tấn công, nhưng Phương Thanh

https://thuviensach.vn

không nghĩ tới vận khí lại tốt như vậy, vừa lên bờ đã gặp được Bạc Cận Ngôn.

"Bởi vì một ít nguyên nhân ngoài ý muốn, hiện tại hang ổ Phật Thủ đã đánh mất sức chiến đấu, bản thân Phật Thủ và Tống Khôn đều bị thương nặng hôn mê. Triệu Khôn nằm vùng bị thương nặng, Giản Dao đang chăm sóc." Bạc Cận Ngôn nói, "Chúng ta đi tụ họp với cô ấy."

Bọn Phương Thanh vui vẻ: "Tốt quá!"

Toà nhà này so với nửa tiếng trước Bạc Cận Ngôn rời đi, không có gì thay đổi. Những tên thuộc hạ tay sai của Phật Thủ vẫn nằm la liệt trên đất chưa tỉnh. Bọn Phương Thanh cũng không vội đi bắt bọn chúng, đi theo Bạc Cận Ngôn vào bên trong. Đến căn phòng kia, cửa khép hờ. Bạc Cận Ngôn từ từ đẩy cửa ra, nhìn thấy một dáng vẻ mảnh mai cắm dao vào tim Tống Khôn. Mọi người hoảng hốt, nhưng đã không còn kịp, động tác của Khâu Tự Cẩm vừa nhẹ vừa nhanh, trong khoảnh khắc dao kề vào cổ, máu bắn tung toé như vòi phun nước. Phương Thanh vội bước lên, muốn giữ cổ cô bé, nhưng đã không làm được gì. Trên khuôn mặt gầy của cô bé lộ ra nụ cười kì lạ. Bạc Cận Ngôn thấy lạnh cả người, nhanh chóng nhìn xung quanh, nhưng đâu còn thấy bóng dáng Giản Dao. Anh bắt lấy Khâu Tự Cẩm hấp hối trên đất, quát lên: "Giản Dao đâu? Cô ấy ở đâu?"

Khâu Tự Cẩm há to miệng, vô cùng gian nan nhưng không phát ra được tiếng nào, Bạc Cận Ngôn chỉ có thể dựa vào khẩu hình miệng của cô bé, cùng với tiếng vô cùng yếu ớt, nhận ra lời nói sau cùng:

"Tất cả...đều dựa theo kế hoạch của hắn...đang tiến hành..." Khâu Tự Cẩm đã cạn hơi.

Bạc Cận Ngôn đứng lên, ánh mắt như tia chớp, dán vào mấy dấu chân máu trên mặt đất. Đó là dấu chân của Giản Dao, bước đi ổn định, bên cạnh

https://thuviensach.vn

không có dấu chân người khác. Cô không bị người ép buộc, cô tự mình rời đi. Cô đi đâu?

Giản Dao đi đến phía sau núi. Lúc này là nửa đêm, mưa to ngày càng trút như nước. Trong mưa mọi thứ đều mơ hồ. Cô không biết quân cứu viện đã tới, nếu không cô cũng không đi một mình tới nơi nguy hiểm này. Dựa theo lời chỉ dẫn của Khâu Tự Cẩm, cô leo lên dốc núi, trước mắt là rừng cây tối như mực, mơ hồ có hang động ẩn giấu trong đó. Nơi này cách đường đi trong thị trấn rất xa. Cô cầm đèn pin đi trong bóng tối ướt sũng, tiến về phía trước. Bởi vì mưa rơi, dốc núi cũng trở nên vô cùng trơn, không để ý là sẽ ngã xuống. Trên sườn núi có mấy chỗ đã xảy ra đất lở, Giản Dao nhìn mà trong lòng phát lạnh. Cô nhớ tới màn đối thoại vừa rồi với Khâu Tự Cẩm.

"Y..." Khi Khâu Tự Cẩm nói ra một từ này, Giản Dao biết rõ có một số chuyện giống như vòng xoáy màu đen, luôn ở ẩn ngủ đông, hiện tại cuối cùng sắp lộ ra diện mạo.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 127

Cô quay đầu nhìn Khâu Tự Cẩm, lại thấy cô gái vốn ngượng ngùng hồn nhiên, lộ ra nụ cười sâu xa. Vì thế Giản Dao nhận ra tất cả chỉ là nguỵ trang từ ngày đầu tiên bọn họ đi vào thị trấn này.

Trong lòng Giản Dao chấn động. Ôn Dung ngầm thừa nhận...sát thủ mặt nạ số ba. Hắn luôn tồn tại, thậm chí lén nhìn trộm tất cả hành tung của bọn họ. Cho tới bây giờ, cuối cùng hắn đã lộ ra hình dáng rồi. Rốt cuộc hắn là ai?

Lúc này tâm trí Giản Dao vô cùng kiên định. Cô nâng súng lên, nhắm vào Khâu Tự Cẩm: "Hắn ở nơi nào?"

Thế nhưng Khâu Tự Cẩm như thể không để ý, mà chỉ cười nói: "Jenny, tất cả đều đang tiến hành theo kế hoạch của hắn. Cô còn có cơ hội cuối cùng đi ngăn cản tai nạn xảy ra, ngăn cản quê hương của tôi bị huỷ diệt. Cô biết đấy, Tri Tử Châu hoá ra từng là Phác La, thành phố này không phải nhiều năm trước đã bị từ bỏ sao?"

"Tại sao?"

"Bởi vì..." Khâu Tự Cẩm nằm xuống, ngẩng đầu, lộ ra nụ cười hoảng hốt, "Những người gọi là chuyên gia kia dự đoán ở đây sẽ xảy ra thảm hoạ đất đá lở quy mô lớn, huỷ diệt cả thành phố. Đây từng là viên ngọc rực rỡ nhất trên sông Kim Sa, chỉ vì một câu mà toàn bộ thị trấn vừa xây dựng bị mang đi, ở nơi này từng ngày biến thành thành phố bỏ hoang. Tất cả mọi người đi rồi, chỉ còn hơn một trăm con người không muốn rời xa quê

https://thuviensach.vn

hương. Tôi cũng là sinh ra ở đây đấy. Ba năm trước tôi gặp được hắn, không cẩn thận rơi xuống nước, hắn cứu tôi lên..."

Giản Dao chậm rãi hỏi: "Hắn là ai?"

Khâu Tự Cẩm chỉ cười, không đáp, mà nói: "Jenny, có chuyện khẩn cấp hơn cần cô đi làm. Cũng chỉ có cô mới ngăn cản được, bởi vì hiện tại hắn chỉ để ý đến mình cô. Hắn chôn tất cả thuốc nổ trong mấy ngọn núi rồi. Đêm nay sẽ là trận mưa to lớn nhất trong mười năm, trong thời gian mưa lớn nhất, hắn sẽ châm thuốc làm nổ núi. Lời tiên đoán về đất đá lở sáu mươi năm trước có lẽ đã đến..."

Tim Giản Dao đập nhanh hơn: "Sau đó thì sao?"

Khâu Tự Cẩm ngước đôi mắt mê mang nhìn cô: "Jenny, cô sẽ đi ngăn cản hắn sao? Thời gian hắn châm kíp nổ còn chưa đến nửa tiếng. Trên đời này có lẽ cũng chỉ có cô ngăn được thôi. Nếu không sau khi xảy ra vụ nổ có lẽ toàn bộ thị trấn sẽ bị san phẳng, mấy trăm người dân địa phương đời đời kiếp kiếp sống ở đây chỉ trong một đêm bị vùi trong lòng đất. Nhưng có lẽ đây chính là vận mệnh của chúng tôi..."

Trên đường đi Giản Dao không ngừng suy nghĩ. Sau khi hai người họ đi vào thị trấn, từng hình ảnh không ngừng hiện lên trong đầu. Lại nhớ đến vừa rồi khi Bạc Cận Ngôn nói với Ôn Dung mỗi câu có liên quan đến người thứ ba. Cô cũng biết lời của Khâu Tự Cẩm có thể là bẫy. Một mình cô đi cũng không nhất định có thể thay đổi được cục diện, nhưng thân là cảnh sát hình sự, với tình hình trước mắt này, đặt cược bằng tính mạng của mấy trăm người dân, cô thực sự không có lựa chọn nào. Trong lòng cô thậm chí vô cùng bình tĩnh. Cô nhớ tới mình từng nghe nói, giống như năm đó khi lần đầu tiên Bạc Cận Ngôn bị tên hoa tươi ăn thịt người bắt. Lúc ấy Tommy áp dụng thủ đoạn gì ư? Thực ra cũng không có gì cao siêu. Hắn chỉ cưỡng chế một xe trường tiểu học, sau đó hỏi Bạc Cận Ngôn có muốn trao đổi với hắn hay không. Bạc Cận Ngôn thông minh quyết đoán, lựa chọn

https://thuviensach.vn

cũng đơn giản, anh không nói hai lời, dùng chính mình đổi lấy những đứa trẻ kia...

Dưới chân lầy lội, trước mặt Giản Dao là một rừng cây đen kịt, cũng đã gần đến nơi "hắn" ẩn thân theo lời Khâu Tự Cẩm. Trời mưa rất to, ầm ầm bên tai, Giản Dao dường như không nghe được bất cứ tiếng động nào khác. Ánh đèn pin leo lét, xuyên qua màn mưa, chỉ có thể chiếu được một đoạn đường ngắn phía trước. Giản Dao khẽ giật mình. Cuối cùng tất cả sự ướt đẫm lạnh như băng, máu trong toàn thân như trong tích tắc này xông lên đỉnh đầu. Tay cô chiếu qua một thân cây, dừng lại, từ từ dời đi.

Trên cây có chữ viết. Là chữ khắc lên. Một số chữ sắc bén, rõ ràng quen thuộc như vậy.

"J"

Nếu như nói trước đó chứng kiến chữ "J" bằng máu trong nhà tên xã hội đen đã chết đi kia, tuy có tương tự với chữ ở hiện trường tử vong của Phùng Duyệt Hề, nhưng không đủ để phán đoán là một người. Vậy thì hiện tại chữ J này, ngòi bút mạnh mẽ, phân nhánh rất nhỏ, cốt cách liều lĩnh... tuyệt đối không có người thứ hai, là một người, đúng rồi...

Làn mưa làm mơ hồ mắt Giản Dao, cô vươn tay ra lau, sau đó mở mắt ra. Nhìn thấy chữ J kia lần nữa, từ sau khi leo lên thị trấn này ở bãi sông, tất cả manh mối mơ hồ bị xem nhẹ, đột nhiên giống như rõ ràng thấy được. Bức vẽ hình xăm trên cánh tay A Hồng là một chữ J xiêu vẹo. Cho nên vị trí hang ổ của Phật Thủ che giấu vô cùng cẩn thận, mà một tên đàn em như A Hồng có thể thành công dẫn cô và Bạc Cận Ngôn đến đây. Lần đầu tiên gặp Khâu Tự Cẩm, cô bé đứng bên cửa, trên cửa gỗ là chữ viết của học sinh tiểu học, nhìn như viết linh tinh, trong đó có một loạt chữ cái tiếng Anh từ A cho đến J. Đến chữ cái J thì ngừng lại. Chữ J ở hiện trường tử vong của Triệu Kiện. Khâu Tự Cẩm thấp giọng lẩm bẩm: Jenny, tất cả đều tiến hành

https://thuviensach.vn

dựa theo kế hoạch của hắn. Nhưng mà tại sao hắn luôn không lộ diện cho đến tận hiện tại. Rốt cuộc hắn muốn gì?

Có phải hắn không có cách nào lộ diện? Bởi vì thương nặng? Người quen? Hay là không muốn làm kẻ địch? Loại bỏ tất cả đáp án không có khả năng, kết quả còn lại cho dù không thể tưởng tượng nổi cũng là chân tướng duy nhất.

Giản Dao ngẩng đầu. Cô nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

"Jenny" hắn gọi. Giọng nói trầm thấp lại quen thuộc.

Giản Dao quay đầu lại, trong mưa to, trong đêm tối, nhìn thấy đôi mắt bi thương ủ dột như vực thẳm của Lạc Lang.

Tổng tiến công đã phát động. Nhóm đặc công chia làm nhiều tổ nhỏ, đồng thời hành động, thế như trẻ che, không ngừng tấn công từng phòng tuyến của Phật Thủ. Thêm sự tấn công của sát thủ mặt nạ trong Phật Thủ, lực lượng nòng cốt đã mất tinh thần, hiện tại mất đi chỉ huy, càng bị chia rẽ, không có sức đánh trả. Người dân bình thường nhìn thấy thế trận này cũng bị doạ, hai tay ôm đầu. Bọn họ cũng được cảnh sát khống chế bảo vệ. Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh, An Nham tách ra hành động. Bạc Cận Ngôn một mình dẫn theo bốn, năm người đi tìm Giản Dao. Phương Thanh dẫn một đội nhỏ tiếp tục đuổi theo tội phạm lên núi. An Nham đi theo đội tiếp tục sơ tán trấn an dân chúng, tìm kiếm cá lọt lưới. Một trận lớn từ từ triển khai trong đêm mưa đen.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 128

Khi Phương Thanh đuổi tới lưng chừng núi, nghe thấy tiếng nổ. Trên mặt anh ta toàn là nước mưa, trông thấy sườn núi phía xa ngập trong ánh lửa. Trong lòng anh nói thầm: Hỏng rồi! Còn chưa kịp phân biệt thì chợt nghe thấy tiếng nổ liên tiếp từ xa đến gần, khắp sườn núi toàn là ánh lửa.

"Nằm xuống!" Anh hét lớn, mang theo đoàn người đổ ập xuống đất.

Tiếng nổ mạnh không ngừng, dường như xảy ra rất nhiều nơi trên núi. Lúc này mưa vẫn to như trút nước, toàn bộ trời đất như nổ tung, như thể có chuyện không tốt sắp xảy ra. Mặt mũi Phương Thanh tràn đầy nước bùn, trừng mắt nhìn nơi xảy ra tiếng nổ trên núi, trong đầu đột nhiên hiểu ra. Anh ta nhớ tới An Nham từng nói: Phác La bởi vì nhà địa chất học đưa ra nguy hiểm lở núi cực lớn, cho nên toàn bộ thị trấn đều dọn đi rồi. Cũng nhớ tới lần này trước khi bọn họ đi, chuyên gia cố vấn địa chất cũng trả lời thuyết phục: điều kiện Phác La vô cùng chênh lệch, tuy 60 năm qua chưa xảy ra trận đất lở kia, nhưng chỉ cần thêm một ngày, khả năng xảy ra sẽ nhiều thêm một phần.

"Không ổn rồi!" Phương Thanh bò dậy, nhìn mấy ngôi nhà thưa thớt dưới sườn núi, quát, "Mau đi cứu người! Sơ tán người dân khỏi đây!"

Anh ta lấy từ trong túi áo ra điện thoại vệ tinh, nhanh chóng báo cáo lo lắng và nghi ngờ của mình cho trung tâm chỉ huy, đề nghị lập tức sơ tán và rút lui làm mục tiêu quan trọng nhất. Cúp điện thoại, anh ta chạy về phía những cư dân kia.

https://thuviensach.vn

Bạn cũng biết đấy, cùng một thời gian, chúng ta khác biệt, thì chính bản thân chúng ta cũng hoàn toàn khác biệt với thế giới.

Bạn ngồi dưới ngọn đèn chói sáng, tôi chạy như điên trong mưa to hắc ám.

Lúc này, trong phòng thu của đài truyền hình nổi tiếng nào đó ở Bắc Kinh. Gần đây thiên hậu Kim Hiểu Triết nổi tiếng trong giới điện ảnh và truyền hình đang tham gia trực tiếp một chương trình giải trí nào đó. Bởi vì thời gian khống chế không tốt, thời gian trực tiếp có thể kéo dài đến rạng sáng. Lúc này ban đêm cô độc, đèn đuốc sáng trưng. Kim Hiểu Triết ngồi sau sân khấu trang điểm đẹp đẽ, khí chất lạnh nhạt, chỉ còn 10 phút nữa là cô phải lên sân khấu rồi. Cách một cánh cửa, cho dù là đêm khuya khán giả và người hâm mộ vẫn nhiệt tình như lửa. Tuy nhiên cho dù là người đại diện hay là trợ lý đều phát hiện hôm nay cảm xúc của Kim Hiểu Triết hơi là lạ. Cô ngồi im tại chỗ, cho dù là lúc trò chuyện cũng hơi không yên lòng. Ngón tay không ngừng chuyển động chuỗi Phật châu trên cổ tay, sau đó nhìn về phía đồng hồ trên tường.

"Không thoải mái chỗ nào sao?" Người đại diện hạ giọng hỏi.

"Không có." Kim Hiểu Triết lại cụp mắt nhìn điện thoại, không có cuộc nào gọi tới. Tối nay đương nhiên là không có điện thoại gọi tới. Tối qua Phương Thanh đã gọi điện cho cô nói là tối nay sẽ có hành động lớn, bảo cô không cần chờ điện thoại. Cô cũng cười nói, đêm nay mình cũng có công việc quan trọng, đâu cần lo cho anh. Cô không nói dối, đây là tiết mục giải trí hiện tại có tỉ lệ người xem đứng số một số hai cả nước. Lên tiết mục này, cô sẽ càng thêm nổi tiếng. Nhưng mà không hiểu vì lý do gì, bắt đầu từ sáng nay cô đã có chút không yên, không tập trung nổi. Đó là cảm giác gì ư? Cảm giác sẽ có chuyện xấu xảy ra, nhưng lại không thể nói rõ là gì.

"Cô Kim, đến lượt cô lên sân khấu rồi." Nhân viên công tác mặt mũi tràn đầy tươi cười đến mời.

https://thuviensach.vn

Người đại diện lập tức cười nói: "Được rồi, lên ngay." Cúi đầu nhìn Kim Hiểu Triết: "Cô thật sự không sao chứ? Không có chuyện gì chứ?"

Kim Hiểu Triết hít sâu một hơi đứng dậy: "Không có việc gì."

Người đại diện theo thường lệ thò tay lấy điện thoại của cô, nhưng cô lại lần đầu tiên bỏ điện thoại vào trong túi áo, dường như đã quên hoặc là cố ý làm vậy. Lúc này đã không kịp nhiều lời, nhân viên công tác đưa Kim Hiểu Triết lên sân khấu. Lúc đi trong đường hầm tối đen, Kim Hiểu Triết từ từ hít thở sâu, tự nói với mình tạm thời ném Phương Thanh ra sau lưng. Trước nay cô không phải là người phụ nữ làm việc theo cảm tính. Khi ngọn đèn sáng lên, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, cô lộ ra nụ cười dịu dàng quen thuộc. Trong mắt và trong đầu cô chỉ có sân khấu này thôi.

Phương Thanh lao trong màn mưa, nhìn thấy bên trong đám nhà dân có mấy ngọn đèn vô cùng thưa thớt, có người thăm dò đi ra, nhìn thấy là dân chúng bình thường.

"Chúng tôi là cảnh sát! Xuống núi! Lập tức theo chúng tôi xuống núi! Rời khỏi đây ngay! Sắp sạt lở rồi!" Phương Thanh và đám cảnh sát hô lên.

Các cư dân đều luống cuống, nhưng vẫn muốn thu dọn chút gia sản rời đi, động tác vô cùng chậm. Phương Thanh nhìn đến phát giận, quát: "Đã là lúc nào rồi! Đi thôi!" Cho đến khi cả đám người ép buộc, bọn họ mới lưu luyến không nguôi rời đi.

Tiếng nổ dần ngừng lại, trên núi có ánh lửa, mưa ngày càng to, gần như không nghe thấy tiếng gì nữa. Tuy nhiên Phương Thanh vẫn nghe được tiếng núi có tiếng nổ truyền đến. Là đất lở sao? Là trận đất lở dự đoán 60 năm kia sao? Sau khi tất cả súng ống đạn dược của Phật Thủ phát nổ, nó đến rồi?

Những tên sát thủ mặt nạ điên rồ kia rốt cuộc muốn làm gì đây? Trong lòng Phương Thanh tràn đầy tức giận, anh ta bắt lấy một người dân địa

https://thuviensach.vn

phương, hét lớn: "Trên núi còn ai không? Đều rời đi rồi sao?"

Người dân kia run rẩy chỉ một ngón tay: "Thần miếu...vừa rồi lúc nổ có hai nhà đều chạy đến miếu..."

Phương Thanh tức giận mắng, bỏ qua người dân kia, ngẩng đầu nhìn miếu nhỏ cũ nát cách đó không xa, nếu đất đá lở, chỉ sợ ngôi miếu này sẽ lập tức bị nghiền nát. Anh ta nói với những người khác: "Các cậu dẫn bọn họ xuống núi trước, tôi vào trong miếu đưa người đi!" Nói xong cũng không quay đầu lại mà chạy thẳng đi luôn.

Trong miếu làm gì có ánh sáng. Phương Thanh chạy vào, dựa vào ánh sáng từ đèn pin, nhìn thấy nước chảy đầy đất, mưa từ nóc nhà rỏ xuống. Ngôi miếu nhỏ hẹp, khá gọn gàng, có mấy tượng Phật giăng đầy mạng nhện, đã sứt mẻ, đứng sừng sững trong bóng tối. Anh ta tai tinh mắt thính, mơ hồ nghe thấy có tiếng sột soạt và bóng người, nhưng nhìn không rõ.

Phương Thanh lập tức quát: "Tôi là cảnh sát! Hiện tại toàn bộ trấn Phác La đã được cảnh sát tiếp quản, sắp xảy ra lở đất, các người mau cùng tôi rời đi! Nếu xảy ra hậu quả sẽ không chịu nổi, mau lên!"

Sau một lúc im lặng truyền đến tiếng sột soạt, có người do dự hỏi: "Anh thực sự là cảnh sát?"

Phương Thanh: "Đúng vậy! Đi mau! Tôi cam đoan các người an toàn!"

Cuối cùng có mấy người từ trong bóng tối đi ra. Phương Thanh chiếu đèn, toàn là cụ già và trẻ con gầy yếu, vì thế cũng không tức nổi, chỉ bình thản thúc giục: "Đi mau! Theo tôi ra ngoài!" Đồng thời cởi áo mưa trên người xuống, che lên đầu cho một ông già và cháu ông ta.

Những người kia đều đi ra ngoài. Phương Thanh đi cuối cùng bảo vệ bọn họ. Đúng lúc này. Ầm một tiếng. Đó là một tiếng vang không thể diễn tả bằng lời, bạn đã từng nghe thấy, biết rõ khi thiên nhiên huỷ diệt sẽ phát ra

https://thuviensach.vn

tiếng mạnh mẽ thế nào. Những người dân kia cũng nghe thấy, lập tức choáng váng, đều dừng lại. Phương Thanh trợn trừng mắt, cho dù to gan như anh trong lòng cũng run lên.

"Chạy!" Anh rống lên. Ngôi miếu sau lưng như đang xoay chuyển, không hề có núi che chắn. Những người kia liều mạng chạy. Lúc này nóc nhà ngôi miếu càng truyền đến tiếng bị đè ép, ầm ầm ầm, không ngừng va đập. Có thứ gì đó sắp đến! Đã có nhiều người chạy ra ngoài rồi. Phương Thanh nằm trong đám người cuối cùng, khi sắp chạy ra cửa, đột nhiên có một đứa bé ngã xuống, khóc ầm lên. Phương Thanh dừng bước, vốn là cảnh sát hình sự, có một số phản ứng hoàn toàn bằng trực giác. Giống như năm ngoái ở trong căn phòng của Kha Thiển, anh ta dựa vào sự nhạy bén của thính giác trực giác, nhấc An Nham chạy ra ngoài cửa, hai người mới giữ được mạng. Lúc này cũng thế, đại não còn chưa kịp phản ứng, cơ thể của anh ta đã cử động, bắt lấy đứa bé dùng sức ném ra ngoài. Thời gian vô cùng cấp bách. Đứa bé vừa được ném ra ngoài, anh ta nghe thấy tiếng nổ vô cùng lớn, như là hồng thuỷ, từ bốn phương tám hướng tràn tới. Anh ta nhìn thấy xà ngang ngôi miếu như bị nghiền nát rơi xuống, nhào về phía mình.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 129

Kim Hiểu Triết cảm thấy lòng dần bình tĩnh trở lại, cùng với sự nhiệt tình của khán giả trường quay, cũng khiến cho cô dần tập trung. Đối với mỗi câu hỏi MC đưa ra, cô đều trả lời khéo léo, thông minh, còn mang theo chút ẩn giấu lãnh đạm, không chỉ khiến MC bật cười, mà khán giả trường quay cũng kích động đến mức sắp không kìm nén nổi xông lên sân khấu. Người đại diện đứng bên cạnh lén giơ ngón tay cái lên với cô. Kim Hiểu Triết mỉm cười.

"...Một câu hỏi nữa." MC cười vô cùng thần bí, "Cũng là câu hỏi mà người xem tại trường quay thậm chí người xem cả nước vô cùng để ý. Kim Hiểu Triết, cô có bạn trai chưa?"

Bên dưới hét ầm ĩ. Kim Hiểu Triết hơi mỉm cười, hất tay ra hiệu cho mọi người im lặng. Bị hỏi loại vấn đề này, trong lòng cô thực ra hơi rung động, nhưng đáp án tất nhiên là đã sắp xếp tốt rồi. "Cái này là cuộc sống riêng của tôi." Cô cười đáp, "Trước mắt đối tượng đáng để kết hôn còn chưa xuất hiện. Nhưng khi nào có tin tức tốt, vào thời điểm thích hợp, tôi nhất định sẽ thông báo cho mọi người."

Dưới sân khấu không ngừng vang lên tiếng hét chói tai và vỗ tay. Kim Hiểu Triết cúi đầu cười, lúc này MC lại hỏi gì đó, giọng nói giòn giã, nhưng cô lại không nghe được.

Bởi vì cô cảm nhận được điện thoại trong túi áo đang rung lên.

Không ngừng rung. Trong khi tiết mục đang ghi hình, lấy di động ra nghe là một hành vi vô cùng bất lịch sự. Trước nay Kim Hiểu Triết chưa

https://thuviensach.vn

bao giờ làm vậy. Thế nhưng vào lúc này, cô đột nhiên ma xui quỷ khiến lấy điện thoại ra. MC sửng sốt, khán giả dưới sân khấu cũng im lặng. Người đại diện lộ ra vẻ mặt khó mà tin nổi. Kim Hiểu Triết nhìn màn hình di động. Trong lúc đó nhất thời quên mất đang ở đâu, đó là một dãy số vô cùng kì quái. Có một lần Phương Thanh dùng điện thoại vệ tinh gọi cho cô, hiện ra đúng là dãy số này.

Cô nhanh chóng bắt máy, để di động bên tai. Toàn sân khấu vô cùng yên tĩnh.

"A lô." Cô khẽ nói.

Bên đầu kia vô cùng ầm ĩ, như là có thứ gì đó không ngừng va đập. Cô kiên nhẫn chờ, qua mấy giây mới nghe thấy tiếng thở dốc của Phương Thanh, giọng nói khàn khàn truyền đến: "Này, Hiểu Triết."

Cô đáp: "Ừ."

Anh lại cười một tiếng hỏi: "Em đang làm gì thế?"

Cô nghe thấy xung quanh ầm ĩ không thể nhận ra được tiếng gì, còn có cả tiếng mưa rơi. "Đang tham gia chương trình."

Bên dưới sân khấu có khán giả bắt đầu ồ lên, hưng phấn suy đoán. Bên đầu kia yên tĩnh một lúc, anh mới nói: "Bà xã, anh xin lỗi, có khả năng anh thất hẹn rồi. Anh không về được."

Kim Hiểu Triết cầm di động, không nhúc nhích, không nói lời nào. Bên đầu kia, Phương Thanh lại khàn giọng: "Hiểu Triết, anh..." Điện thoại đã chỉ còn tiếng tít tít. Trên mặt Kim Hiểu Triết không có bất cứ cảm xúc nào, xung quanh trường quay vô cùng yên tĩnh. Cô cầm điện thoại, bấm gọi lần nữa, bấm ba lần, vẫn không chuyển được.

https://thuviensach.vn

"...Hiểu Triết, Hiểu Triết?" MC đối diện dò xét cười gọi cô, ánh mắt Kim Hiểu Triết mới tập trung lên màn ảnh, dường như mới nhận ra mình vẫn còn đang thu tiết mục có tỷ lệ người xem đứng đầu cả nước.

"Hiểu Triết vừa nhận cuộc gọi rất quan trọng sao?" MC cười nói, "Chúng ta có thể tiếp tục chứ?"

Kim Hiểu Triết từ từ để di động xuống, trong mắt lúc này mới nhìn thấy sự xấu hổ của người đại diện, còn có đám khán giả nhìn cô, vô số ngọn đèn và màn ảnh.

"À." Cô khẽ đáp, "Chúng ta tiếp tục đi."

MC cười một tiếng, dường như chuyện nhỏ vừa rồi chưa từng xảy ra, tiếp tục hỏi: "Vậy Hiểu Triết có một câu nữa người hâm mộ của cô rất muốn biết, tiếp theo cô sẽ mang đến tác phẩm gì cho mọi người?"

"Tiếp theo..." Một số từ ngữ đã chuẩn bị giống như máy móc nhảy vào đầu Kim Hiểu Triết, cô nói rõ ràng, "Tôi luôn là người thích khiêu chiến, nhưng không quá an phận, tôi nghĩ tiếp theo sẽ lựa chọn một ít đề tài chính kịch lịch sử."

"Oa, tốt quá!" MC nói, "Vậy có muốn hợp tác hay là có khả năng hợp tác với đạo diễn nào không?"

"Có. "Kim Hiểu Triết đáp, "Ví dụ như là đạo diễn Trâu Siêu, đạo diễn Mộ Lê..." Cô chậm rãi nói, nhưng mà chẳng biết từ lúc nào, trường quay đột nhiên mất đi tất cả tiếng động, đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh. Cô còn đang nói dường như cũng không phát hiện gì. Cho đến khi cô trả lời xong câu hỏi này, MC yên lặng rút tờ khăn giấy đưa cho cô, Kim Hiểu Triết mới phát hiện trước mắt mình đều không thấy rõ. Nước mắt cô đầy mặt. Toàn trường quay không ai nói chuyện. Kim Hiểu Triết giữ chặt mấy tờ khăn giấy, che mặt, cúi đầu nức nở khóc. Người tôi yêu là một anh hùng cái thế. Anh là cảnh sát hình sự cường tráng có thể chạy dọc một vòng tường thành

https://thuviensach.vn

theo sau tôi. Anh là người đàn ông tôi muốn vứt bỏ thế nào cũng không vứt bỏ được. Anh luôn cúi đầu hút thuốc mỉm cười nhìn chằm chằm tôi. Tôi thường sợ hãi anh sẽ rời xa tôi. Hiện tại anh thật sự không trở lại nữa rồi.

Mưa lớn không ngừng rơi xuống, trên mặt đất ẩm ướt đầy bụi, Phương Thanh nằm im không nhúc nhích. Ngôi miếu này đã sắp sập, chỉ còn mấy xà nhà và tượng Phật vẫn còn đứng sừng sững. Vừa rồi trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Phương Thanh thấy rõ địa hình xung quanh, lăn qua lăn lại lăn được đến dưới tượng Phật, trong căn phòng này thiết kế tương đối trống trải, quả nhiên giúp anh tránh được đống gỗ đổ sụp xuống, còn cả một đống đất cát lăn từ trên núi xuống, chỉ có một ít đập vào người anh, tuy đau nhưng chưa đến mức mất mạng. Nhưng một xà gỗ rơi xuống, đập thẳng vào người anh. Hai đùi anh đều bị chặn, hoàn toàn không nhúc nhích được. Anh biết rõ vừa rồi đợt sập kia chỉ là trước khi xảy ra đất lở, còn từng tiếng ầm ầm trên núi sắp đến rồi. Trong tình huống nguy cấp thế này, đồng đội bên ngoài cũng không có cách nào cứu viện. Vào lúc này, trong đầu anh vô cùng rõ ràng. Anh biết thời gian không còn nhiều, có lẽ còn không đủ gọi một cuộc điện thoại. Vì thế lần đầu tiên trong đời anh cân nhắc việc công hay là anh em. Cuối cùng anh lựa chọn gọi cho cô gái kia, trước khi chết anh muốn nói với cô mấy câu.

"Này..." Nghe thấy giọng cô, nghe tiếng đất đá trên núi cuồn cuộn rơi xuống, trong lòng anh lại vô cùng bình tĩnh thoải mái. Cô gái kia đúng là bình thản, nghe anh nói xong chả có chút phản ứng nào. Trong lòng anh khẽ cười, quả nhiên đây mới là người anh yêu có thể một mình dũng mãnh xông pha. Chỉ là trong lòng anh có rất nhiều áy náy, anh biết chắc chắn cô đang đau lòng, chắc chắn đang cô độc, anh muốn nói: Xin lỗi, Hiểu Triết, anh không có cách nào ở bên em nốt quãng đời còn lại rồi. Nhưng mà những lời này cũng không kịp nói ra miệng. Anh nói: "Hiểu Triết, anh..." Anh ngẩng đầu, nhìn thấy nóc nhà còn lại của ngôi miếu cũng lập tức bị bóng tối nuốt chửng sụp đổ. Anh nhìn thấy một tượng Phật cao lớn nhất đang đổ xuống phía mình.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 130

Vốn là người có thể lực yếu nhất tổ vụ án đặc biệt, đêm nay công việc của An Nham chỉ càng nằm ở phía sau. Cậu theo chân một phân đội nhỏ, đi bắt phần tử tội phạm còn sót lại bên đường, sơ tán người dân, đồng thời cung cấp chút kĩ thuật IT. Mưa lớn làm nhoè mắt kính An Nham, cậu móc vải ra cẩn thận lau đi hơi nước rồi đeo lên. Trong đầu nhớ tới những tài liệu cậu từng tìm được kia - toà thành bỏ hoang Phác La, chuyên gia dự đoán đất lở huỷ diệt, còn cả trận mưa đêm nay luôn khiến cậu có cảm giác bất an, nhưng trước nay cậu là người lý tính không dựa theo trực giác, cho nên ý chí vẫn kiên định. Lúc này phân đội đi vào một ngôi nhà góc đường, trên cửa ra vào có dấu hiệu chữ thập đỏ.

An Nham đã nghe Bạc Cận Ngôn nhắc tới Ôn Dung, hiện tại hắn còn bị thương nặng hôn mê trong tay cảnh sát, chưa tỉnh. Cậu cũng nghe Bạc Cận Ngôn dặn dò trước khi tách ra: Ôn Dung nói sẽ có phần quà đáp lễ cho bọn họ, lại bảo bọn họ lúc hành động phải cẩn thận. Trong lòng An Nham rùng mình, ra hiệu cho nhóm đặc công theo mình vào ngôi nhà này. Trước khi vào nhà, An Nham nhanh chóng quét một vòng, thậm chí cẩn thận nhìn từng khe hẹp góc tường, không phát hiện ra bất cứ đường dây hay công tắc kì quái gì, xác định ít nhất bên ngoài không có bom, cậu mới theo đặc công đi vào.

Ngôi nhà không lớn, chỉ có hai phòng, liếc nhìn trống không. Bởi vì từng có vết xe đổ, lúc này An Nham cảnh giác như chó săn, mở dụng cụ dò xét bom, vẫn không có gì khác thường, cậu yên lòng. Lúc này, một đặc công đi vào phòng trong hô lên: "Nơi này có cái hòm lớn!" An Nham lập tức chạy vào.

https://thuviensach.vn

Đây vốn chỉ đơn giản là một căn phòng ngủ. Giường, bàn, tấm rèm đều là màu trắng mộc mạc. Chỉ có bên khoảng đất trống cạnh giường có để một chiếc hòm dài gần 2m, rộng 80cm, cao 50cm. Là kim loại, màu trắng bạc, một mặt thậm chí còn có điện. Phía trên xem như là cái nắp, nhưng hiện tại đóng chặt, bên trên còn có một bảng tinh thể lỏng khống chế, mơ hồ phát ra tiếng nước. An Nham rùng mình.

Đúng lúc có một người ở gần ngay hòm.

"Từ từ mở ra." Cậu nói.

Mấy cảnh sát vũ trang hợp sức cẩn thận mở hòm, dưới sự nỗ lực của mọi người, nắp dần trượt ra. Đầu tiên An Nham nhìn thấy một đám tóc dài trôi nổi trong nước. Cậu đột nhiên khẽ giật mình, bên tai vang lên tiếng Bạc Cận Ngôn: Hắn nói để lại một phần đáp lễ cho chúng ta. Có lẽ là muốn hại thêm đồng nghiệp của chúng ta. Có cảm xúc mãnh liệt nào đó đột nhiên đập vào lòng cậu. Giống như ma xui quỷ khiến, cậu nhớ tới lần đầu tiên Cố Bàng Bàng gọi điện cho cậu vẫn là sáu ngày trước, sau đó không liên lạc nữa. Cậu vì tham dự hành động tổng tiến công, bận rộn, hoàn toàn quên sạch chuyện này. Đèn pin trong tay cậu rơi xuống đất, hai tay giữ chặt nắp hòm, ra sức đẩy về sau. Nhóm đặc công bên cạnh đều giật mình, vội ngăn cản cậu: "An Nham! Cậu sao vậy? Cẩn thận có bẫy!"

Song An Nham hoàn toàn không để ý tới, hét lớn: "Buông tay!"

Mấy đặc công thấy cậu như vậy, dứt khoát hỗ trợ đẩy, cuối cùng ầm một tiếng, nắp hòm bị đẩy ra. Bên trong có một người nằm. Cả người cô bị trói chặt bằng dây thừng, có thể thấy nếu tiếp tục bị nhốt trong hòm sẽ không tìm được đường sống. Bên ngoài hòm sạch sẽ trơn nhẵn, cũng không có dấu vết giãy giụa. Nước đã bao phủ đỉnh đầu cô, sắc mặt cô trắng bệch, hai mắt nhắm chặt, lông mày hơi nhíu lại. Cô xinh đẹp mà trẻ trung như vậy, vẫn còn mặc quần đùi và áo phông ở nhà, chân dài tràn đầy sức xuân.

https://thuviensach.vn

Không biết người đã ngâm trong nước bao lâu, nước không ngừng từ từ dâng lên, sắp tràn ra ngoài.

An Nham ngơ ngác đứng.

"Tranh thủ thời gian cứu người!" Một đặc công ôm cô từ trong nước ra.

"Còn thở không?" Có người hỏi.

"Không còn thở...Cô ấy là ai?"

An Nham phát ra tiếng hét thê lương, đột ngột quỳ xuống đất, hai tay ôm chặt lấy cơ thể lạnh như băng của cô.

Kĩ năng của Giản Dao dù thế nào cũng không chống lại được sát thủ hồ điệp. Khi cô tỉnh lại, phát hiện mình đã nằm trên một con thuyền. Khoang thuyền không lớn, cũng hơi cũ, sạch sẽ. Một chiếc đèn vàng nhạt treo trên đỉnh đầu. Sóng khẽ đung đưa, cửa khoang thuyền mở ra, một người ngồi ở mũi thuyền.

Giản Dao nhớ tới hình ảnh bốn mắt nhìn nhau với Lạc Lang trước khi hôn mê, mồ hôi lạnh xông ra. Cô tuyệt đối không nghĩ tới Lạc Lang không chỉ là sát thủ hồ điệp, mà còn là...thủ lĩnh của sát thủ mặt nạ. Cô nhớ tới trong hơn một năm kia, đủ tình hình bọn họ ở chung, Bạc Cận Ngôn vẽ ra bức hoạ sát thủ hồ điệp, về tình về lý, sự thật khó mà chấp nhận nổi. Mang theo đủ loại nghi hoặc, Giản Dao đứng dậy đi về phía anh ta. Anh ta phát hiện, quay người nhìn cô. Trong tay anh ta kẹp một điếu thuốc, không giống như người bình thường mà anh ta kẹp ở ngón giữa và áp út, anh ta híp mắt lại nhìn cô, sau đó đi vào khoang thuyền.

Giản Dao dừng bước, nhờ vào ngọn đèn yếu ớt trong khoang thuyền, cô thấy rõ mặt anh ta. Đúng vậy, vẫn là khuôn mặt kia, ngay cả nốt ruồi bên cạnh lông mày đều giống y xì. Không thể nào là người khác trên đời này. Hơn nữa trên đời này cũng sẽ không có người thứ hai nhìn cô bằng ánh mắt

https://thuviensach.vn

như vậy. Nặng nề, thâm thuý, bi thương, giống y như đúc ánh mắt anh ta trước khi ngã xuống vách núi. Tuy nhiên tại sao Giản Dao lại cảm thấy anh ta có chỗ nào khang khác? Một suy nghĩ như đốm lửa xẹt qua trong đầu cô: sát thủ hồ điệp và sát thủ mặt nạ rõ ràng là hai bức hoạ khác nhau.

Anh ta cách cô vài bước thì dừng lại, dường như cũng khó có thể mở miệng, đưa tay hít một ngụm khói. Giản Dao nhìn thấy động tác anh ta hút thuốc, trong lòng chấn động.

"Giản Dao." Anh ta khàn giọng, "Xin lỗi, tôi lại làm chuyện em ghét rồi."

Giản Dao nhìn anh ta bằng đôi mắt trắng đen rõ ràng: "Đã biết rõ em sẽ ghét, tại sao còn làm?"

Lạc Lang như thể bị đâm vào chỗ đau, cơ thể khẽ run lên. "Xin lỗi, anh không khống chế được. Anh...kiềm chế thế nào, cũng muốn ở bên em." Anh ta nói, "Giản Dao, em hãy nghe anh nói, anh vĩnh viễn sẽ không làm tổn thương em. Anh bỏ ra thời gian lâu như vậy, bảo vệ bên cạnh em, nhưng thứ gì cũng không có được...Con thuyền tự lái này sẽ đi xa biên giới, chỉ cần em đi theo anh, anh sẽ không cần câu chuyện tình yêu nào khác, không cần những người khác. Phác La đã sụp đổ rồi, toàn bộ bị bao phủ trong đất lở. Chúng ta còn sống, anh sẽ dẫn em đi. Anh sẽ để cho em quên hết tất cả, chỉ nhớ mình anh, chỉ nhớ tương lai hạnh phúc của chúng ta."

Cả người Giản Dao sởn hết gai ốc, trong nháy mắt, cô gần như tin tưởng đây chính là những lời điên cuồng phát ra từ trong lòng anh ta. Tuy nhiên khi cô ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt kia của Lạc Lang, đôi mắt sáng ngời trở nên kì lạ, cô đột nhiên hiểu ra. Một kết luận đơn giản nhất, khó có thể tin xông vào đầu cô.

"Anh không phải là Lạc Lang!" Cô thốt lên.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 131

"Lạc Lang" nhìn chằm chằm cô không nói gì. Trong lòng Giản Dao có rất nhiều ngọn lửa thiêu đốt. Đúng vậy, hắn có khuôn mặt, đôi mắt của Lạc Lang. Thế nhưng cách hút thuốc không giống với Lạc Lang, trong mắt hiện lên sự giảo hoạt. Bức hoạ về sát thủ hồ điệp và sát thủ mặt nạ là khác biệt, như vậy bọn họ không thể nào là cùng một người. Nói chính xác hơn là không thể nào có cùng một...nhân cách. Bạc Cận Ngôn từng đưa ra câu hỏi về sát thủ mặt nạ số ba với Ôn Dung, lúc này nghĩ đến những câu ấy chính là để xác minh điều này. Anh hỏi: Rốt cuộc "hắn" cất giấu bí mật gì? Là thứ gì khiến cho "hắn" nhát gan, điên cuồng đến thế? Tại sao "hắn" đối địch với toàn bộ thế giới, tại sao luôn không tìm thấy bản thân? Rốt cuộc là thứ gì đã giam giữ linh hồn "hắn" trong thời gian dài? Mới khiến hắn đau khổ tìm kiếm rung động, tìm kiếm tình cảm, tìm kiếm bản thân? Bởi vì "hắn" vốn không phải là một người nguyên vẹn, hắn là nhân cách thứ hai của Lạc Lang! Hắn sinh ra không trọn vẹn đấy! Hắn cũng trải qua vụ án diệt môn nhà họ Giản, bị gông xiềng đạo đức ép cho không thở nổi, gặp phải tổn thương tâm lý nghiêm trọng, từ đó trở thành tâm thần biến thái. Hắn gây ra những vụ án kia ở Mỹ, đúng là khoảng thời gian Lạc Lang đi học, làm việc ở Mỹ! Càng có khả năng là người này được sinh ra cũng bởi vì vụ án diệt môn nhà họ Giản. Bởi vì không chịu nổi áp lực tâm lý quá lớn, Lạc Lang phân liệt thành hai nhân cách. Một người trong anh ta mang nặng tất cả gông xiềng đạo đức, còn một người khác thoát khỏi tất cả trói buộc đạo đức, điên cuồng tuỳ tâm trong cuộc sống sát thủ.

Giản Dao bị chấn động bởi suy đoán của mình, nhưng trực giác nói cho cô biết điều này thực sự là chân tướng và xảy ra trên người đàn ông trước

https://thuviensach.vn

mắt này. Cô cũng đồng thời nhận ra nếu người này thực sự là Lạc Lang, vậy thì có lẽ cô vẫn còn đường sống, là sát thủ mặt nạ, hắn hoàn toàn đánh mất lương tri và cảm giác làm người, hắn tuyệt đối không có khả năng buông tha cô.

Giản Dao ngước mắt, nhìn chằm chằm hắn, dường như muốn nhìn rõ lòng hắn. Còn hắn dĩ nhiên là vô cùng thông minh, như là phát hiện ra điều gì đó, hoặc là cũng không có tính nhẫn nại tiếp tục che giấu. Khoé môi hắn chợt cong lên, mỉm cười: "Không hổ là cô gái Lạc Lang nhung nhớ nửa đời. Mới chỉ có mấy phút đã khám phá ra tôi diễn trò. Cô đúng là thông minh."

Cho dù đã có suy đoán, nhưng nghe chính miệng hắn thừa nhận, Giản Dao vẫn không nhịn được phát run. Cho nên thực sự là hai nhân cách. Nhân cách thứ nhất là sát thủ hồ điệp. Nhân cách thứ hai là sát thủ mặt nạ. Hai nhân cách thay nhau xuất hiện, thậm chí là đối địch với nhau, một nhân cách giết vì điều thiện, một nhân cách phóng túng vì ác. Cho nên Lạc Lang sau khi ngã xuống núi bị thương nặng mãi không chịu xuất hiện, chỉ có sát thủ mặt nạ số một và hai tác chiến. Tất cả mọi chuyện, cả nhân vật nữ chính trong màn "tình yêu đẹp đẽ" do hắn đạo diễn đều đã xác định là Giản Dao. Hắn gẩy tàn thuốc, nghiêm mặt: "Jenny, thật vui khi nhìn thấy cô. Tôi là Derrick."

Giản Dao nói không ra lời. Thực sự là khí chất khác hoàn toàn với Lạc Lang. Derrick đi tới trước mặt cô, hắn cao hơn cô một cái đầu, cúi đầu nhìn cô, sau đó phun ngụm khói lên mặt cô. Giản Dao nhíu mày tránh đi, Derrick như suy nghĩ gì đó, đôi mắt đen như mực, hắn nói: "Thực sự là một cô gái đặc biệt."

Giản Dao lạnh giọng hỏi: "Derrick, Lạc Lang đâu?"

Derrick im lặng một lúc đáp: "Anh ta không phải đã bị cô giết rồi sao? Từ khoảnh khắc cô không chịu tha thứ cho anh ta, anh ta đã chết trong cơ

https://thuviensach.vn

thể này rồi. Chỉ còn một mình tôi thôi."

Trong khoang thuyền vô cùng yên tĩnh. Bởi vì lái rất nhanh, thân thuyền nhấp nhô trên sóng nước. Ngọn đèn lặng lẽ chiếu vào hai người. Derrick quay mặt đi, từ từ nhả khói. Giản Dao ngồi bên giường, ngón tay ấn vào gỗ ở mép giường. Một nghi kị chôn giấu thật lâu đột nhiên như tia chớp xẹt qua trong đầu Giản Dao, cô hỏi: "Trước khi xảy ra vụ án cosplay, tôi nhận được một tin nhắn bảo tôi tuyệt đối không được đến khu hoạt hình. Tin nhắn kia là Lạc Lang gửi tới sao?"

"Ừ." Derrick ngậm thuốc đáp, "Anh ta phát hiện ra chuyện, nhưng cũng không rõ lắm."

Giản Dao im lặng một lúc, hỏi tiếp: "Derrick, anh muốn thứ gì từ chỗ tôi?"

Derrik gẩy tàn thuốc, nhìn chằm chằm về phía cửa khoang, đáp: "Tôi muốn thay thế anh ta sống với cô." Hắn kéo một tay cô, đặt tay cô vào lòng bàn tay khẽ vuốt ve, "Jenny, tôi muốn cô. Cô gái cả sát thủ hồ điệp và thần thám đều yêu, nghĩ lại ngay cả tôi cũng bị mê muội. Tôi không chống cự được."

Giản Dao không nhúc nhích, cũng không lập tức rút tay ra, bởi vì cô biết mình hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn. Cô nhìn khuôn mặt nghiêng của hắn dưới đèn, quật cường, góc cạnh, thâm trầm thuộc về đàn ông, cùng là một khuôn mặt với Lạc Lang, nhưng có thể khẽ mím môi, có thêm chút tuỳ hứng. Hắn đứng lên: "Cô ngủ một giấc đi, đến nơi tôi gọi cô." Hắn đi đến cạnh cửa khoang, lại dừng bước, "Tôi sẽ đối xử tốt với cô, sẽ không thua bất cứ người đàn ông nào." Hắn khoá cửa khoang lại.

Bạc Cận Ngôn đứng bên bến tàu.

Mưa to như trút nước xối vào toàn thân anh, nhưng anh vẫn đứng yên, như một gốc cây đen lẻ loi trơ trọi. Đôi mắt trong trẻo chìm trong bóng tối,

https://thuviensach.vn

nhìn chằm chằm về hướng núi nổ tung. Trước mắt là thế giới hỗn loạn. Rất nhiều người từ thị trấn lao tới, có cảnh sát, có dân thường, cũng có cả tội phạm. Cảnh sát bắt xong tội phạm, bảo vệ người dân. Tất cả đều đang trốn khỏi nơi sắp sụp đổ này. Đôi mắt của anh thậm chí có thể thấy được xa xa trên núi có dã thú giống như nước lũ, cuồn cuộn đổ xuống, nuốt chửng tất cả nhà cửa và cây cối. Còn phía sau anh, thuyền cảnh sát cũng đã đến, đầy khắp bến tàu. Có thuyền đang rời đi, bắt giữ thủ lĩnh tội phạm, hoặc là vận chuyển người dân bị thương đến bệnh viện gần đây, càng thêm nhiều người đang lên thuyền. Anh đang đứng giữa ranh giới thuỷ bộ, phải đưa ra lựa chọn. Đêm tối mênh mông, biển người như thuỷ triều bắt đầu khởi động. Có lẽ anh nên quay lại núi, đi đến từng nơi tìm kiếm Giản Dao, hay là xoay người đi theo đường thuỷ đây? Bạc Cận Ngôn nhắm mắt lại, gạt bỏ tất cả tạp niệm và cảm xúc quay cuồng trong đầu, chỉ còn hiện lên mỗi hình dáng tên sát thủ và cả Giản Dao. Hắn cũng không ẩn núp trong Phật Thủ. Một năm nay hắn tất nhiên là còn đóng vai nhân vật khác. Một tay hắn bày ra vụ án ở Mỹ và Phó Tử Ngộ. Hắn khát vọng tình yêu tuyệt vọng, mãnh liệt mà chân thành. Hắn hoặc là đồng bọn của hắn diễn lại một đoạn tình yêu và cuộc đời xa xứ, sinh ly tử biệt.

Ngay cả Ôn Dung và Khâu Tự Cẩm đều là như thế. Hiện tại tất cả mọi người chết rồi, tất cả súng ống đạn dược của Phật Thủ được hắn mang đến một nơi chưa từng xảy ra đất lở, lại để cho tai nạn trong lời tiên đoán kia xảy ra, phá huỷ toàn bộ tổ chức Phật Thủ, thậm chí là huỷ diệt cả toàn thành này. Sau đó hiện tại hắn đang ở...

Bạc Cận Ngôn mở to mắt. Không, hiện tại hắn sẽ không ở đây, Giản Dao cũng sẽ không. Hắn sẽ không để cho Giản Dao chết ở nơi hỗn loạn không người biết. Như vậy không có bất kì ý nghĩa nào, cũng không mang đến bất kì khoái cảm gì. Hắn sẽ mang cô ấy đi. Tưởng tượng một chút, khi vụ nổ xảy ra, cả bầu trời đều bị nhuộm đỏ như máu. Rối loạn, tiếng kêu than trời dậy đất, chỉ có hắn mang theo cô rời đi. Khi thuyền quay đầu, tất cả mọi chuyện đã thành phông cảnh, tạo thành một đoạn tình yêu tươi đẹp chân

https://thuviensach.vn

chính. Một tình yêu tươi đẹp cô độc, lênh đênh, đối nghịch với toàn thế giới, hôm nay mở ra. Hắn không chống lại được, chính hắn sẽ trở thành nhân vật nam chính trong câu chuyện này, Giản Dao trở thành vật thay thế mới. Còn hắn cũng nhân cơ hội này chạy trốn, giảo hoạt lại cuồng vọng. Tất cả bến tàu đã bị cảnh sát khống chế, nhưng phía sau hoặc là trong núi tất nhiên là có che giấu đường thuỷ để cho hắn dùng thuyền chạy trốn, chỉ còn cách hỏi cư dân địa phương, nhất định sẽ tìm được. Trong lồng ngực Bạc Cận Ngôn mơ hồ đau đớn, quay người nói với nhân viên chỉ huy cảnh sát vũ trang: "Lập tức điều cho tôi một chiếc thuyền! Tôi phải đi cứu vợ mình!"

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 132

"Cốc, cốc" Tiếng gõ cửa truyền đến. Derrick ngồi ở mũi thuyền quay đầu lại hỏi: "Chuyện gì?"

Giọng hơi đau khổ của Giản Dao truyền đến: "Derrick, tôi đau bụng lắm, vừa rồi bị thương ở chỗ Phật Thủ."

Derrick hơi ngơ ngác, cúi đầu mỉm cười, đứng dậy, kéo cửa khoang ra. Nhờ vào cảnh đêm thấy được đôi mắt cô loé sáng. Hắn không nghĩ tới cô gái này còn rất vô lại, dùng thủ đoạn thấp kém như vậy để lừa gạt hắn sao? Hắn cúi đầu cười nhìn cô. Giản Dao nhìn thân hình cao lớn của hắn, gần như đã che toàn bộ cửa. Cô không hề khó xử chút nào, mà kiên trì nói: "Tôi cần thuốc, xin anh giúp tôi tìm ít thuốc."

Mặt Derrick đột nhiên cúi xuống, gần như chạm vào mặt cô. Giản Dao lại càng hoảng sợ, dịch về phía sau. Sự vui vẻ càng lan tràn trên mặt hắn, đôi mắt sáng rực nhìn cô: "Jenny, tôi không có thuốc. Chờ đến Myanmar, tôi tìm bác sĩ cho cô."

Giản Dao hơi cúi đầu, chỉ lộ ra phần cổ trắng như tuyết: "Lạc Lang đâu? Để cho Lạc Lang đi ra, anh ấy có thể chăm sóc cho tôi."

Sắc mặt Derrick không thay đổi, đứng thẳng dậy: "Lạc Lang chết rồi. Cô đã quên rồi sao, đến chết cô còn không tha thứ cho anh ta, anh ta đau khổ chết đi đấy."

"Vậy sao?" Giản Dao ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt thâm trầm như nước, "Nhưng mà tôi tha thứ cho anh ấy rồi. Từ lúc anh ấy rơi xuống vách núi, tôi

https://thuviensach.vn

luôn hối hận. Tôi muốn nói với anh ấy, tôi tha thứ cho anh ấy rồi."

Derrrick nhếch môi, vẫn không nhúc nhích. Giản Dao tiến lên một bước, đôi mắt luôn nhìn hắn, lại để cho hắn không có bất cứ khả năng lảng tránh nào: "Derrick, anh gọi anh ấy ra đi, tôi sẽ nói cho anh ấy, nhất định là anh ấy muốn nghe."

Trong mắt Derrick tối đen như mực. Hắn im lặng một lúc lâu, đột nhiên nghiêng đầu mỉm cười: "Thực sự khiến người ta cảm động. Cô nàng này quá xảo quyệt. Muốn lừa hắn đi ra chiếm lấy tôi ư? Không, vĩnh viễn không có khả năng đâu. Anh ta không nghe được tiếng cô đâu Jenny."

Ánh mắt Giản Dao vẫn âm trầm không thay đổi. Hắn quay người định đóng cửa khoang lại, Giản Dao vô cùng lanh trí, tiếp theo chỉ sợ không dễ kéo cửa ra. Cô lập tức nói: "Derrick! Lạc Lang biết chuyện này sao?"

Derrick dừng lại.

"Biết rõ anh trốn trong nơi âm u, luôn chiếm giữ cơ thể của anh ấy, sau đó đi giết hại người vô tội, trình diễn từng đoạn tình yêu tươi đẹp, trải qua giả dối vẫn có thể cười sao? Nếu như anh ấy biết chỉ sợ sẽ tình nguyện tự sát chứ không để cho anh tồn tại. Anh rất rõ điều này đúng không? Anh ấy căm hận sự tà ác trong cơ thể, giống như căm hận những người dơ bẩn kia. Anh ấy căm hận anh!"

Derrick ngẩng đầu nhìn cô. Lại thấy trên mặt cô là nụ cười lạnh như băng: "Anh vốn dĩ không tồn tại, chỉ là Lạc Lang vì trốn tránh mới sinh ra nhân cách này. Khi anh ấy tỉnh táo, có ý chí, ngay cả một chút ánh mặt trời anh cũng không thấy được. Chỉ có khi anh ấy trầm luân, đánh mất phương hướng, anh mới có thể đi ra, điên cuồng giữ lấy thời gian đi phạm tội, đi hít thở, anh vội vàng, giả tạo như vậy là chỉ vì tìm kiếm sự hiện hữu của bản thân. Nhưng Derrick à, anh vẫn chưa rõ sao? Từ đầu tới cuối, anh vốn

https://thuviensach.vn

không phải là người thực, Derrick, sự tồn tại của anh chỉ là ảo giác, cho nên anh mới không ngừng tìm kiếm rung động và tình yêu giả tạo."

Hắn vô cùng có khả năng có "vai diễn" nhân cách, nói cách khác hắn có triệu chứng tâm thần phân liệt. Tính cách của hắn ở sâu bên trong ẩn giấu sự nhát gan. Cho nên hắn chưa từng bao giờ đối đầu chính diện với anh. Hắn tìm kiếm là tình yêu kinh thiên động địa. Hắn mê muội nó, bởi vì chưa bao giờ có được nên chìm sâu trong đó.

Những suy đoán, từng lời của Bạc Cận Ngôn như tia chớp xẹt qua trong đầu Giản Dao. Hoá ra anh nói đều đúng hết. Anh dự đoán được hành vi đặc thù của Derrick như thể từng tận mắt nhìn thấy hắn. Một dòng máu nóng dâng trào trong lòng Giản Dao, cô biết đó là sức mạnh của tâm lý học tội phạm, là sức mạnh tâm hồn giúp cho cô chiếm thế thượng phong khi đối mặt với sát thủ liên hoàn tội ác chất chồng này. Derrick đứng ở đằng kia không nhúc nhích, ngón tay hắn đặt trên cửa, các đốt ngón tay hơi trắng bệch. Tóc ngắn che đi tầm mắt hắn, khiến cho người ta không thấy được gợn sóng trong mắt hắn.

Nhưng mà Giản Dao chờ đợi chính là thời khắc này! Thời khắc hắn phân thân! Cao thủ quyết đấu sai một ly, cơ hội đã rõ ràng. Giản Dao cầm lấy ghế đã sớm để trong tay, đập về phía đầu hắn. Hắn cũng phản ứng rất nhanh, nghiêng người tránh đi, khẽ cười: "Jenny..."

Ai ngờ Giản Dao đúng là muốn có khoảnh khắc này, lúc này cô đã đứng tại cửa, ghế rời khỏi tay, người chạy như dây cung ra ngoài, "Bịch" một tiếng rơi vào trong nước. Nơi này nước chảy siết, mơ hồ còn có tiếng nổ. Giản Dao nhất thời không biết đang ở đâu, bơi trong nước, chỉ nghĩ bơi càng xa càng tốt. Ai ngờ sau lưng cũng vang lên tiếng "Bịch", lòng cô lạnh buốt, hoàn toàn không nghĩ tới Derrick cam lòng vứt bỏ thuyền đuổi theo cô, đành phải ra sức bơi.

https://thuviensach.vn

Đối với một người chạy trốn đến chết, kinh khủng nhất chính là phía sau đuổi theo như xa như gần. Mặt nước dâng lên hạ xuống, hoá ra bọn họ đang ở trong dòng nước xiết, phía sau có tiếng chảy vô cùng lớn, như là có thác nước. Giản Dao lập tức hoảng sợ - Derrick muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn vốn định mang cô nhảy núi, đồng quy vu tận sao? Chuyện Giản Dao sợ nhất đã xảy ra. Một bàn tay lạnh như băng bắt được mắt cá chân cô trong nước. Giản Dao còn chưa kịp giãy giụa, hắn đã kéo mạnh về sau. Cả người Giản Dao chìm sâu vào trong nước, trải qua một lúc, người cô bị kéo vào trong lòng hắn. Hắn từ phía sau ghìm chặt cổ cô, xuôi dòng bơi xuống, tiếp tục kéo. Hắn cười khanh khách bên tai cô, sau đó hừ một tiếng: "Xem kìa, King của cô đang đuổi tới. Nhưng lúc này anh ta không đuổi kịp rồi."

Có lẽ đây là thời khắc tuyệt vọng bi thương nhất trong đời Giản Dao. Trong nước tối đen, cô bị sát thủ liên hoàn kéo lấy, lao về phía bờ vực, đằng xa phía trước, một con thuyền sáng đèn đang đuổi tới bên này. Có lẽ chỉ kém mười phút thôi, Cận Ngôn có thể đuổi kịp, phát hiện ra bọn họ rồi. Giản Dao rơi nước mắt.

"Đừng đau lòng." Derrick nói bên tai cô, "Yêu là vĩnh hằng. Còn tôi trước nay chưa từng giả tạo. Tôi thực sự tồn tại trong sinh mệnh, tồn tại trong lịch sử. Tôi là duy nhất, cũng là toàn vẹn!"

Bên cạnh mặt nước đột nhiên trở nên vô cùng nhanh, Giản Dao cảm giác được vào lúc này cơ thể đột nhiên mất đi trọng lượng, rơi nhanh xuống dưới. Sau đó nước xông vào, như dã thú màu trắng nuốt chửng lấy cô.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 133

Khi Giản Dao tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên một bãi sông. Trời vẫn tối đen, mưa ào ào rơi xuống, tiếng thác nước vang lên sau lưng. Hoá ra thời gian cũng không trôi qua lâu lắm. Cô lập tức muốn ngồi dậy nhưng phát hiện toàn thân đau đớn mệt mỏi rã rời, không có chút sức lực nào, cố gắng bò. Sau đó cô thấy Derrick ở đối diện. Tình hình của hắn cũng giống cô, nằm bên bờ sông, cả người ướt đẫm, ánh mắt mê man, nhưng cơ thể của hắn khoẻ mạnh hơn cô, cho nên hắn đã ngồi bật dậy. Ngón tay Giản Dao chạm vào đất, cầm một ít đá, cũng là ông trời giúp cô, cô bắt được một hòn đá sắc trong tay.

Derrick thoáng cười, ngẩng đầu nhìn thác nước: "Jenny, kích thích không?"

Giản Dao không nói lời nào. Hắn đi lên trước một bước: "Có phải rất sợ không? Cho rằng tôi muốn kéo theo cô tự sát? Làm sao có thể chứ? Tôi không có yếu đuối như các người nói."

Giản Dao đáp: "Anh sớm đã biết rõ rơi xuống sẽ không chết?"

Trong mắt Derrick càng hiện lên sự vui vẻ: "Đây chẳng qua chỉ là một loại vận động kích thích thôi. Nếu không làm sao chúng ta thoát thân được? King như một con chó săn, cắn chặt lấy chúng ta không buông. Như vậy chả vui chút nào."

Giản Dao ngẩng đầu nhìn phía sau hắn, nước sông từ từ chảy vào trong một dòng suối nhỏ. Mặt suối rộng lớn, quấn quanh núi, trong màn đêm, một chiếc thuyền nhỏ đỗ cách đó không xa. Trong lòng Giản Dao chùng

https://thuviensach.vn

xuống. Nói cách khác, tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn. Hắn muốn đổi thuyền chạy trốn.

Derrick lại tiến thêm hai bước, Giản Dao giật mình, lùi về sau một bước, cũng sắp đến bên sông, đồng thời giơ lên viên đá sắc: "Không được qua đây!"

Ánh mắt Derrick sáng như nước nhìn cô: "Cô muốn làm gì? Cô cho rằng một hòn đá có thể thắng được tôi sao? Không, cho dù hiện tại cô cầm súng cũng không thể. Có lẽ cô muốn kéo dài thời gian chăng? Ha ha...Jenny, lúc này cô không đợi được đâu. Anh ta căn bản không thể nghĩ được chúng ta sẽ nhảy xuống vách núi, bởi vì người bình thường sẽ cho rằng nhảy xuống là chết. Chẳng lẽ cô cho rằng anh ta sẽ mạo hiểm cơ hội chỉ có một phần vạn nhảy xuống sao? Không, anh ta sẽ tiếp tục đuổi theo phía trước, đuổi tới hừng đông mới phát hiện cô đã không thấy bóng dáng. Còn cô sẽ theo tôi leo lên con thuyền này đến Myanmar. Từ nay về sau chúng ta ở bên nhau, sống rất nhiều ngày, nhiều năm. Có lẽ trước khi cô chết vào một ngày nào đó, King sẽ tìm được cô. Biết đâu đấy, ai biết được."

Từng câu nói của hắn đều đâm vào lòng Giản Dao. Cô biết hắn nói thật, cô cũng biết nếu như mình thực sự leo lên con thuyền này, chờ đợi cô sẽ là cuộc sống như vậy. Trên mặt cô không có bất cứ biểu cảm nào, trong tay nắm chặt hòn đá, nhưng cô dường như càng cảm giác được sâu trong lòng có một cái hố đang chảy ra máu chứ không phải nước mắt. Cô chợt nhớ tới ngày đầu tiên khi gặp Bạc Cận Ngôn và Phó Tử Ngộ. Phó Tử Ngộ mặc áo lông màu xám, tươi cười thân thiện hỏi cô: "Cô là Giản Dao à?" Còn Bạc Cận Ngôn đứng trên nhà, giầy âu, khuôn mặt lạnh lùng, lén nhìn cô qua cửa sắt. Cô đột nhiên mỉm cười, nụ cười bình thản chậm rãi, Derrick nhìn nụ cười trên mặt cô, khuôn mặt lạnh xuống.

"Anh đã quên..." Giản Dao nói, "Tôi vẫn còn có một lựa chọn nữa. Tôi tình nguyện chết ở trên con đường hắc ám Bạc Cận Ngôn từng nói, chứ cũng không muốn sống tạm bợ với anh ở bất cứ nơi hẻo lánh nào."

https://thuviensach.vn

Derrick lập tức biến sắc: "Không..." muốn nhào qua, nhưng đã chậm. Hòn đá trong tay Giản Dao chuẩn xác nhắm vào cổ. Cơn đau từ cổ truyền đến, trong tích tắc Giản Dao cảm giác được toàn bộ thế giới đều yên tĩnh lại. Kể cả nước chảy cuồn cuộn, kể cả mưa không ngừng rơi, khuôn mặt phẫn nộ méo mó của Derrick cũng bất động trước mắt cô. Cô nhắm mắt lại, trong lòng nói: Xin lỗi, Cận Ngôn. Xin lỗi, em không thể ở bên anh rồi.

Suy nghĩ này không thể nghĩ quá sâu, bởi vì nghĩ đến sẽ càng đau đớn, cô sẽ mất đi dũng khí tự sát. Cô biết rõ mình không thể lên con thuyền này, một khi ve sầu thoát xác, chỉ sợ Bạc Cận Ngôn sẽ khó mà tìm được. Cả đời về sau, chờ đợi cô chính là tuổi già hắc ám vô cùng vô tận, tựa như Hàn Vũ Mông năm đó. Không, cô sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra. Cô không cam lòng để cho Bạc Cận Ngôn tìm kiếm cả đời. Rời đi chính là ở lại.

Rời khỏi thế gian này vẫn được ở bên Cận Ngôn, tựa như con chim ở bên rễ cây, sau này mỗi khi anh ngẩng đầu lên bầu trời sẽ trông thấy cô.

Nước mắt cô không ngừng rơi xuống, đau đớn lan tràn trong lòng cô. Cận Ngôn, em yêu anh. Bằng tất cả dũng khí và sinh mạng.

"Giản Dao..." Một tiếng hét dường như dùng toàn bộ sức la lên truyền đến từ xa. Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, Giản Dao vốn đã thoáng chìm vào trong cơn mơ tối đen, giọng nói kia xuyên qua màn mưa, xuyên qua thác nước, xuyên qua tất cả vọt vào trong tai cô. Quen thuộc, bi thương, mạnh mẽ như vậy, Giản Dao như bừng tỉnh trong giấc ngủ, nước mắt rơi xuống, mở to mắt, trong tay là hòn đá đã có giọt máu. Cô vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy giữa thác nước mênh mông kia mơ hồ có bóng người, từ cột nước cực lớn nhanh chóng rơi xuống. Trong tích tắc này, Giản Dao quên hết tất cả, cô chỉ nhìn thấy hình ảnh không biết là chân thật hay ảo giác kia, ngơ ngác nhìn. Cùng khiếp sợ còn có cả Derrick, sắc mặt hắn lo lắng nhìn vào người kia trong sông, sau đó rút súng bên hông ra. Dường như có ánh sáng trắng lập tức bổ nhào đến thế giới trước mắt Giản Dao. Cái

https://thuviensach.vn

chết lập tức lui bước, sống sót, ý chí sống mãnh liệt với Bạc Cận Ngôn xuyên qua toàn thân. Hòn đá trong tay cô rơi xuống đất, cô như một con báo nhỏ, mạnh mẽ đánh về phía Derrick, hắn trở tay không kịp, súng trong tay lệch đi, viên đạn rơi vào trong nước. Derrick tức giận, đẩy cô ra, giơ súng lên tiếp tục ngắm, nhưng mặt nước đen kịt, không biết Bạc Cận Ngôn còn sống hay chết. Derrick híp mắt lại, nhìn chằm chằm một mảnh tối đen. Lúc này, mặt nước vô cùng yên tĩnh, ngoài tiếng nước không có bất cứ tiếng động nào, nhưng Giản Dao biết rõ đây là thời khắc sống còn. Là Derrick giết Bạc Cận Ngôn hay là Bạc Cận Ngôn giết Derrick, chỉ vào khoảnh khắc này. Cô cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Trong tình huống bình thường, Bạc Cận Ngôn sao có thể là đối thủ của tên tội phạm này? Tuy nhiên lúc này xung quanh tối đen. Trong lòng Giản Dao dần có ngọn lửa nhen nhóm. Đầu cô nhanh chóng xoay chuyển, gần như dựa vào trực giác và dũng khí, cô mở miệng: "Lạc đại ca, em biết cuối cùng anh nhất định sẽ đi ra."

Lông mày Derrick giật giật, sau đó lộ ra nụ cười mỉa mai: "Cô câm miệng!"

"Derrick!" Giản Dao đột nhiên hét lên, "Lạc đại ca ở ngay sau lưng anh đấy!"

Trong mắt Derrick hiện lên sự lạnh lẽo. Ngay trong nháy mắt này tiếng súng vang lên. Là hai tiếng súng liên tiếp, kèm thêm tiếng nước chảy. Một người từ trong nước ngẩng đầu lên, trong tay cầm súng. Sau đó Giản Dao nhìn thấy cơ thể Derrick loạng choạng, cơ thể người nọ trong nước cũng thế. Kinh hãi và đau khổ lập tức xông vào lòng Giản Dao, cô quên hết tất cả, lảo đảo chạy về phía anh, nhảy vào trong nước, ôm lấy anh, lúc này mới nhìn rõ vai phải anh trúng đạn, máu tươi chảy ròng, nhưng anh đứng im không nhúc nhích. Nước mắt cô trào ra, hô lên: "Cận Ngôn! Cận Ngôn!"

Bạc Cận ngôn mỉm cười, để cô tựa vào lòng: "Sao em có thể tự sát chứ? Anh nhìn thấy trong ống nhòm...Một khắc đó anh suýt chút nữa rơi xuống

https://thuviensach.vn

địa ngục."

Nước mắt Giản Dao lại rơi xuống, ôm anh quay đi, nhìn Derrick té ngã trên mặt đất. Bạc Cận Ngôn giơ súng lên, nhắm về phía hắn, từ từ tới gần. Ngực Derrick trúng đạn, đã hấp hối, nhưng trên mặt hắn vẫn cười, trong tay cầm súng, nằm trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 134

"Không nghĩ tới..." Hắn thở hổn hển, "Phát súng này tôi lại thua bởi anh."

"Tao đã sớm dự đoán được." Bạc Cận Ngôn nói, "Nhờ mày ban tặng, tao dã trải qua gần một năm trong bóng tối, cho nên mắt tao càng dễ thích ứng với hắc ám hơn mày."

Derrick lại cười, sau đó cánh tay từ từ nâng lên, lại giơ súng. Bạc Cận Ngôn nhíu mày, dùng cả người che cho Giản Dao, họng súng nhắm vào anh, ngón tay cũng từ từ bóp cò. Derrick lại đột nhiên nhắm mắt lại, lộ ra vẻ mặt đau khổ, khẽ rên một tiếng. Qua mấy giây, hắn mới mở mắt ra, nhìn chằm chằm Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, đột nhiên mỉm cười. Trong mắt Giản Dao đó là một nụ cười kì quái. Có bi thương, có bình tĩnh, còn cả ôn hoà thoải mái sau khi bỏ đi tất cả nguỵ trang. Hắn nói: "Hoá ra cậu ta luôn cho em đứng ở sau như vậy."

Giản Dao giật mình, Bạc Cận Ngôn không nhúc nhích. Derrick giơ súng lên bắn vào chính huyệt thái dương của mình. Trên mặt đất không còn chút tiếng động nào, chỉ có tiếng mưa rơi vào chân hai người. Còn bên vách núi đã có không ít đèn pin cảnh sát chiếu tới, hét lên tìm kiếm. Bạc Cận Ngôn ôm Giản Dao vào trong ngực. Hai người ôm chặt lấy nhau. Sau lưng là thác nước trong đêm tối, còn mặt nước thâm trầm. Đá sâu trong nước yên tĩnh, sóng nước lăn tăn giống như đôi mắt luôn nhìn chằm chằm.

Mấy ngày sau.

https://thuviensach.vn

Một viện điều dưỡng ở ngoại ô Bắc Kinh, đúng lúc mặt trời lặn, ánh vàng óng ánh phủ khắp bãi cỏ, bóng người thưa thớt. Một người ngồi một mình trên băng ghế màu trắng, nhìn đàn chim bồ câu trên bãi cỏ. Cô ngồi thật lâu, cơ thể gầy gò, không biết đã ngồi bao lâu rồi.

Cách phía sau rất xa, người đại diện và trợ lý yên lặng đứng, nhìn bóng lưng cô độc của cô.

"Cô ấy vẫn không có cách nào quay lại làm việc sao?" Người đại diện hỏi.

Trợ lý khẽ gật đầu, vành mắt cũng đỏ lên: "Chị ấy vẫn như thế kia, em cảm thấy...chị ấy không có cách nào...làm việc được."

Người đại diện cũng thở dài, vỗ vai trợ lý: "Được rồi, chị biết rồi." Im lặng một lúc nói tiếp: "Nói thật, chị rất hối hận, sớm biết như vậy đã không sắp xếp nhiều việc như vậy cho Hiểu Triết, để cho cô ấy có thêm thời gian ở bên anh ta."

Trợ lý khóc lên.

Hoàng hôn buông xuống, màu vàng kim cũng dần biến mất. Kim Hiểu Triết vẫn ngồi nguyên tại chỗ, cô đã ngồi cả ngày, nhìn về hướng tây nam. Trợ lý cầm quần áo, định tiến lên với người đại diện, chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Có người chạy tới. Nơi riêng tư này đã được bọn họ bao trọn, cho nên không thể có người đến. Người đại diện quay đầu lại, nhìn thấy người kia chạy tới, sợ ngây người. Trợ lý cũng há hốc mồm, chỉ vào người tới: "Anh, anh...quỷ..."

Người nọ hoàn toàn không để ý tới sự hoảng hốt của trợ lý, ngẩng đầu nhìn khắp nơi, vội hỏi: "Cô ấy đâu rồi? Người đâu?" Sau đó anh ngẩng đầu thấy người đang ngồi ở băng ghế trên bãi cỏ. Cả người anh chấn động, vốn

https://thuviensach.vn

chạy đầy mồ hôi, hiện tại không chạy nữa, lặng lẽ nhìn cô, sau đó mỉm cười. Anh bước từng bước một đến phía sau cô. Trợ lý và người đại diện đứng yên tại chỗ, không biết nên mừng hay vui. Cuối cùng hai cô gái đều che mặt, khóc lên.

Phương Thanh đi tới phía sau cô. Từ góc của anh chỉ thấy mái tóc gọn gàng của cô, thậm chí còn cả trang sức trang nhã, mặc chiếc váy xinh đẹp, nhưng cô luôn ngồi im, không nhúc nhích, hai tay đặt trên đầu gối, nắm chặt, ánh mắt lạnh lùng. Tim Phương Thanh đau nhói, tay vịn lên thành ghế, khẽ gọi: "Hiểu Triết."

Kim Hiểu Triết từ từ quay đầu lại nhìn anh. Bốn mắt nhìn nhau, trên đồng cỏ chỉ có gió khẽ thổi qua, áo sơ mi của anh và làn váy cô bay bay.

"Có phải em đang nằm mơ không?" Cô nói.

"Không phải nằm mơ đâu." Phương Thanh cầm tay cô, đặt lên ngực mình, "Xin lỗi Hiểu Triết, anh về rồi. Lúc ấy anh cho rằng mình không về được. Nhưng mà anh..." Anh bật cười, "Anh về rồi! Anh còn sống về rồi!"

Kim Hiểu Triết đã chảy nước mắt, cô cố gắng đứng lên, Phương Thanh không kìm nén nổi tình cảm mãnh liệt trong lòng, ôm cô vào ngực. Cô ôm chặt anh, mặt đầy nước, khóc ròng: "Em nghĩ anh thực sự không về được nữa. Anh gọi điện thoại như vậy! Gọi điện thoại như vậy! Em cho là mình cũng xong rồi! Đời này hoàn toàn xong rồi!"

Trong mắt Phương Thanh cũng có nước: "Xin lỗi! Xin lỗi em! Lúc ấy anh thực sự..." Cho là anh đã chết rồi.

Hai người ôm nhau khóc, qua một lúc lâu Kim Hiểu Triết mới ngước mắt nhìn anh, hỏi: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Phương Thanh cắn môi, mỉm cười: "Anh cảm thấy...trong đêm tối có người phù hộ anh, phù hộ anh trở về bên em. Anh cảm thấy người như anh

https://thuviensach.vn

cả đời bắt người xấu, làm chuyện tốt, ông trời sẽ biết. Hoá ra ông ấy biết thật."

Đối với chuyện xảy ra sau đêm đó, Phương Thanh thực sự không nhớ rõ, chỉ nhớ được hình ảnh cuối cùng là cả ngôi miếu sụp đổ, phía sau là nước lũ cuồn cuộn, còn tượng Phật cao lớn đổ về phía anh.

Anh tỉnh lại đã là ngày hôm sau, phát hiện mình nằm trên một con thuyền, Bạc Cận Ngôn, Giản Dao, An Nham đều ở đó. Bên cạnh còn có Cố Bàng Bàng đang được cấp cứu.

"Tại sao tôi..." Anh hỏi.

Bạc Cận Ngôn nhìn anh đáp: "Phương Thanh, mạng của anh rất lớn."

Anh giật mình. Hoá ra đúng là tượng Phật. Khi tượng Phật kia đổ xuống, phần bụng đã vỡ vụn, hoàn toàn bao phủ anh trong đó. Phần lưng tượng Phật vô cùng cứng, đêm đó vô số nước lũ chôn vùi đất đá, ngay cả tầng đá bao phủ anh, chỉ có mỗi tượng Phật cứng rắn bao phủ lấy anh. Cho nên sau khi hừng đông, cảnh sát quay lại, đào bới nơi anh gặp nạn, như phát hiện kì tích, anh không bị thương nặng mấy, vẫn còn thở, lập tức cứu anh ra.

Phương Thanh ngước mắt nhìn Kim Hiểu Triết, nước mắt cô không ngăn lại được. Anh dịu dàng mỉm cười, cúi đầu hôn nước mắt cô. Tia nắng chiều cuối cùng vụt tắt, hai người im lặng ngồi trên ghế dựa vào nhau, chỉ cảm thấy hoá ra năm tháng chưa từng phụ lòng bọn họ, mơ ước và tình yêu chưa từng mất đi.

Một tháng sau.

Một buổi sáng mặt trời rực rỡ, An Nham mặc áo sơ mi trắng, quần dài đen, lưng đeo ba lô, đi xe đạp đi làm như bình thường. Chỉ là trước kia cậu vốn đi con xe đạp sắt theo phong cách đẹp trai lạnh lùng, hiện tại bây giờ đã đổi thành một chiếc mini có chỗ ngồi đằng sau và giỏ xe phía trước. Mỗi

https://thuviensach.vn

lần đi chiếc xe đạp này trên đường cậu im lặng có cảm giác tự bôi đen mình. Nhưng đành phải chịu, ai bảo có người thích ngồi xe cậu chứ. Cậu đi đến dưới toà nhà kia rồi ngừng lại, sau đó gạt chuông xe. Mấy phút sau có một cô gái chạy xuống, nhét bánh mì vào trong miệng cậu, sau đó nhảy lên ngồi sau, vỗ túi cậu: "Đi thôi, hoàng tử giám sát và điều khiển." Tay cô ôm chặt eo cậu. An Nham mỉm cười, cúi đầu, nhanh chóng đạp xe.

Trên đường có gió thổi, cành liễu giương cao. Khi đi qua cửa ra vào Cục cảnh sát, bảo vệ nhìn hai người họ, lộ ra ánh mắt hâm mộ đố kị. An Nham cười lạnh, nhìn không chớp mắt. Chẳng mấy chốc đã đến toà nhà Cố Bàng Bàng làm việc.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 135

Cô phải lên rồi, nhưng vẫn đứng bên cạnh xe không nhúc nhích. An Nham cũng không đi, cúi đầu nhìn cô. Sau đó cô mỉm cười xán lạn, ngẩng đầu hôn lên má cậu: "Em đi lên đây. Anh mau nhanh đi, đừng tới trễ."

An Nham lại nhìn chằm chằm vào cô: "Mấy ngày nay anh luôn suy nghĩ, có nên giống như anh Phương Thanh mời bảo vệ cho em."

Cố Bàng Bàng nhìn dáng vẻ cậu, biết rõ cậu luôn để chuyện này trong lòng là vì chuyện lần trước. Cô cười lắc đầu: "Như vậy sẽ không được tự nhiên. Sau này em sẽ cẩn thận, thân là bạn gái thần thám sẽ không để cho bị ai bắt đi. Hơn nữa anh xem, hiện tại em cũng dọn nhà đến gần nhà anh rồi. Anh giới thiệu công việc cho em, cách Cục có 100m, em đi gặp gỡ bạn bè, anh đều đi theo như hình với bóng...An Nham, em cảm thấy thực sự đủ rồi. Chẳng lẽ hai chúng ta muốn làm sinh đôi sao?"

An Nham bị cô nói đỏ mặt, à một tiếng, quay người đạp xe đi. Cố Bàng Bàng nhìn theo bóng lưng cậu, đột nhiên mỉm cười: "Này, buổi tối em nấu cơm cho anh nhé?"

An Nham lập tức phanh xe lại, quay đầu cười nhìn cô, nụ cười kia vô cùng xán lạn: "Ừ."

Thời gian không ngừng dịch chuyển về phía trước. Có lẽ sẽ có nguy hiểm, có tổn thương. Nhưng cuối cùng thứ có thể khiến chúng ta vẫn tiếp tục tiến bước về phía trước là gì? Là một trái tim kiên định. Hiện tại luôn luôn dốc sức dính sát Cố Bàng Bàng thực sự khiến cho An Nham hơi xấu hổ, nhưng mỗi lần khi cậu nhớ đến chuyện ngày hôm đó vẫn không khỏi lo

https://thuviensach.vn

sợ. Lúc ấy nếu chỉ do dự một lát hoặc là yếu đuối, có lẽ đã không cứu được Cố Bàng Bàng rồi.

Hoặc nói đúng hơn cứu sống Cố Bàng Bàng chính vì bản thân cô thông minh cứng cỏi. Còn cả trái tim cô luôn kiên định tin tưởng người yêu cảnh sát nhất định sẽ đến cứu mình. Khi An Nham phát hiện Cố Bàng Bàng trong thùng nước, sợ hãi và đau đớn không ngừng cào vào tim người thanh niên trẻ tuổi này. Lúc đó cậu quả thực mất hết can đảm, tinh thần hoảng hốt, khó có thể chấp nhận sự thật trước mắt, cho đến khi đồng nghiệp bắt lấy bờ vai cậu, để cho cậu lùi ra. Đúng lúc này một suy nghĩ cố chấp xuất hiện: Cố Bàng Bàng không thể chết được. Cậu phải cứu cô. Suy nghĩ này đương nhiên là không lý trí chút nào, chỉ có sự cố chấp. Mà khi cậu nhớ tới đêm chia tay đó, cô gái xinh đẹp thuần khiết giao tất cả cho cậu, ỷ lại chờ đợi như vậy, cậu hoàn toàn không có cách nào chấp nhận sự thật cô đã chết - cho dù lúc này cô gái trong lòng cậu đã không còn thở. Tất cả suy nghĩ về khoa học tự nhiên không ngừng vận chuyển, cậu bắt đầu tìm kiếm tất cả những thứ có thể chứng minh dấu vết Cố Bàng Bàng còn sống. Đầu tiên cậu chú ý tới nước trong đó vẫn còn dâng lên, hơn nữa rất đều đặn. Điều này chứng tỏ nó được con người khống chế, cũng tức là chiều dài rộng cao của két nước, thể tích của Cố Bàng Bàng, cậu có thể tính ra khi nào cô bị chìm trong nước, chìm trong mấy phút...

Một suy nghĩ như tia sét xẹt qua lòng cậu, cậu nhớ tới hai người từng hôn đến mức không thở nổi, Cố Bàng Bàng đắc ý nói: "Hơi của em tương đối dài...Không ai giỏi nín thở bằng em đâu." Còn cả nếu như cô bị chìm trong trạng thái tỉnh táo, tại sao chiếc hòm và nắp không có bất cứ dấu vết giãy giụa nào? Cô là cô gái thông minh, quán quân cosplay. Cô có ý thức giữ gìn thể lực, chờ cách cứu viện. Khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu như có một cây kim châm vào tim An Nham. Thời gian người bình thường chết đi khi chìm vào nước là sáu phút, nếu Cố Bàng Bàng cố ý nín thở, có lẽ duy trì được tám phút, chín phút, thậm chí là mười phút. Cậu nhanh chóng tính toán, đầu óc vận động như một máy tính, mười phút. Cách thời gian cô

https://thuviensach.vn

chìm trong nước mới qua mười phút. Cậu luống cuống tay chân đặt cô xuống đất, dựa theo cách cấp cứu, bắt đầu ấn lồng ngực cô, hơn nữa hô hấp nhân tạo...Các cảnh sát vũ trang bên cạnh đều im lặng, chỉ coi như cậu đã đánh mất lý trí. Cậu hét lớn: "Đừng bỏ anh!" Cậu không ngừng hét, nhưng cô gái trên mặt đất vẫn không có động tĩnh gì.

Nước mắt cậu sắp rơi xuống, phát ra tiếng cầu khẩn như kêu rên. Cô gái vốn đã cạn hơi đột nhiên ho ra một ngụm nước, mở mắt ra nhìn cậu. Bạn hỏi tôi tình yêu là gì ư? Là rung động trong lần đầu gặp gỡ. Là ngượng ngùng mà vẫn can đảm thăm dò tới gần. Hay là nhớ nhung và yêu thương vô cùng vô tận. Cuối cùng là tôi nắm chặt tay bạn, nhìn lên bầu trời đầy sao. Đó là một buổi sáng sớm thật lâu về sau.

***

Giản Dao đã là một người mẹ tài giỏi, buổi sáng gọi hai con dậy, rửa mặt, mặc quần áo, nấu bữa sáng cho con ăn, lại giục con làm xong bài tập ở nhà trẻ, làm xong tất cả đã là mười giờ sáng rồi. Cô nhìn đồng hồ, nói: "Đi thôi, chúng ta đi thăm cha nuôi."

Con trai Bạc Giản lời ít ý nhiều: "Cha ở đâu ạ?"

Giản Dao còn không kịp trả lời, con gái Bạc Dao đã mở miệng: "Còn phải hỏi sao? Nhất định là cha đi trước rồi. Năm nào cha chẳng như vậy."

Giản Dao mỉm cười, đưa hai con lên xe. Nghĩa trang nằm ở phía tây ngoại ô thành phố, đi một lúc lâu mới đến. Lúc này trời không có chút mưa nào, cả ngọn núi tràn đầy sắc xanh. Bọn họ xuống xe, hai đứa bé chạy trước, Giản Dao đi đằng sau, đi một chút nhanh chóng đến nơi. Cỏ hai bên đã cao lên rất nhiều, từng ngôi mộ cách nhau, mỗi mùa và ngày nào cũng như vậy, không có một bóng người. Xa xa, Giản Dao nhìn thấy một mình Bạc Cận Ngôn ngồi trước mộ Phó Tử Ngộ, hai tay đặt lên đầu gối, cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

https://thuviensach.vn

Anh vẫn như trước, đồ âu màu đen, áo sơ mi trắng, tóc ngắn, khuôn mặt trắng trẻo. Bên dưới là chiếc mũi cao thẳng, dáng vẻ gầy gò, dường như những năm này chả thay đổi gì. Nghe thấy tiếng trẻ con chạy tới, anh ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt không đồng tình: "Bạc Giản, Bạc Dao, phải giữ yên lặng ở chỗ này." Bạc Dao làm mặt quỷ với anh, vẻ mặt Bạc Giản nhàn nhạt khoanh tay đứng, nhìn cha ngồi dưới đất.

Giản Dao mỉm cười đi qua. Bạc Cận Ngôn đứng dậy, kéo cô vào trong lòng, cúi đầu hôn một cái. Giản Dao biết rõ hàng năm vào lúc này là thời điểm chồng cần dỗ dành nhất, cũng không nói gì, chỉ cầm tay anh thật chặt. Hai người nhìn Bạc Giản và Bạc Dao cầm hoa tươi, rượu vang trong tay đặt trước mộ, mỗi đứa bé gọi một tiếng "Cha nuôi".

Lại đứng ở mộ một lát, cả nhà lên xe về. Lúc này Bạc Giản ở phía sau kín đáo mở miệng: "Mẹ, hôm nay tâm trạng mọi người không tốt, có thể đi ăn lẩu cá không?" Bạc Dao nhíu mày: "Ghét nhất là ăn cá."

Bạc Cận Ngôn khẽ cười một tiếng: "À...đúng là không có thường thức. Bạc phu nhân, hôm nay anh cũng muốn ăn cá."

Bạc Dao rít lên một tiếng: "Mẹ, con không muốn!" Bạc Giản mỉm cười, cũng để ý vẻ mặt mẹ.

Đang lái xe, thân là người quyết định trong nhà, Giản Dao không nhịn được cũng cười: "Được rồi, đi ăn lẩu cá, Bạc Dao mẹ mua một phần cơm nồi* con thích nhất rồi." "Yeah!" Bạc Dao hoan hô.

(*) ảnh đầu chương

Mưa phùn bay bay, đường xá ẩm ướt. Xe Grand Cherokee đi vòng quanh núi, dần dần ngày càng xa, nhanh chóng tiến vào cao ốc mọc lên san sát trong thành phố.

https://thuviensach.vn

Rất nhiều năm sau, khi tôi nhớ lại chuyện cũ, vẫn còn có thể nhớ được toà biệt thự bên lưng chừng núi kia, nhớ tới anh mặc áo tắm, đeo kính nhìn ban đêm, đứng trên bậc thang, cao cao bao trùm lấy tôi. Cũng là Phó Tử Ngộ trong bóng đêm cầm lấy ly rượu vang, mỉm cười: "Em có thể tiến thêm một bước không? Lúc trước anh phải đi rất nhiều bước mới đến được bên cậu ấy."

Nhớ tới vụ án cỗ máy giết người, lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh lộ ra nụ cười kiêu căng mà lãnh đạm, tôi biết rõ trên đời này không có ai thông minh bằng anh. Cũng là lúc tôi bị Tạ Hàm nhốt, nhìn anh mặc áo khoác đen đi về phía tôi, ánh mắt liều lĩnh, giọng nói khàn khàn, nhưng tôi biết rõ trong mắt anh chỉ có tôi, còn cả trong kho hàng khiến tôi tan nát cõi lòng, dưới hồ sâu bên vách núi, anh luôn kiên định đi về phía tôi.

Tôi nghĩ cả đời này của tôi không có gì phải tiếc nuối. Tôi gặp được những người bạn cùng chung chí hướng, mặc dù có người đã rời xa chúng tôi. Tôi và anh đi trong biên giới hắc ám, nhìn thấy những thứ vặn vẹo ghê tởm nhất thế gian này, nhìn thấy những linh hồn đau khổ chờ đợi cứu rỗi, cũng nhìn thấy rất nhiều trái tim dịu dàng mà đau thương.

Chim bay ngừng trên rễ cây. Rễ cây xâm nhập lòng đất, một đời một kiếp, không biết mệt mỏi, tìm kiếm ánh sáng. Chúng tôi ở bên nhau đến già.

- Hoàn chính văn-

Lời tác giả:

Mọi người:

Đã đến đây rồi. Sau này dưới ngòi bút của tôi sẽ không còn câu chuyện về Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nữa, cũng không cần phải viết thêm ngoại truyện nào nữa. Sáng tác phần tiếp theo không hề dễ dàng, phong cách thay đổi lại càng khó. Tuy nhiên cho đến hôm nay vẫn còn có người nghi ngờ sự

https://thuviensach.vn

cần thiết của phần tiếp theo của Nhắm mắt, nhưng mà trong quá trình sáng tác, tôi càng ngày càng kiên định. "Ám lân" là cần thiết đấy. Tựa như một vòng tròn vui vẻ cần vẽ nốt vài nét màu, tựa như phía sau sung sướng ngọt sủng là rung động tâm linh nước mắt cuối cùng. Có phần 2 thì phần 1 càng thêm nguyên vẹn. Câu chuyện và cuộc đời của Bạc Cận Ngôn và Giản Dao mới là nguyên vẹn và đầy đủ. Có lẽ làm một tác giả như tôi, giai đoạn sáng tác khác nhau sẽ có nhu cầu sáng tác khác, quan hệ khác. Chỉ có điều thời gian cách hơi dài, dù sao tôi cũng đã sáng tác Nhắm mắt 1 được 3 năm rồi. Cố gắng kéo dài nhưng lại hi vọng là câu chuyện hoàn toàn khác biệt. Tôi đã hết sức rồi. Mọi người cũng vất vả, tôi biết rõ nội dung cốt truyện không dễ dàng gì với nhiều em gái, khuyết thiếu niềm vui, dù sao khuyết thiếu tiết mục "trêu chọc lẫn nhau" vẫn là hấp dẫn, nhưng tôi nhìn thấy mọi người đặt mua rất ổn định, cảm ơn mọi người yêu mến và ủng hộ.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Đôi Lời

Hi all,

Vậy là Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến phần 2 - Ám lân đã hoàn thành, truyện đã được xuất bản tại Việt Nam dưới tên Sóng Ngầm vào tháng 5/2018, mong mọi người yêu thích truyện và tác giả Đinh Mặc sẽ mua để ủng hộ công sức má Mặc nhé :D

Phần 2 với nhiều vụ án trong án, u tối và buồn hơn, nhưng rõ ràng là thực tế hơn phần nào, bởi người tài giỏi như Bạc Cận Ngôn thì nguy cơ đối mặt với tội phạm biến thái, trí tuệ cao lại càng lớn, cho nên cũng là dễ hiểu khi anh cũng phải trải qua những đau thương, mất mát. Thật may anh vẫn luôn còn có Giản Dao ở bên cạnh, cô yêu anh bằng tất cả dũng khí và sinh mạng của mình. Dù kết truyện có hơi nhanh và gấp, nhưng chỉ cần HE là mình đã thỏa mãn lắm rồi :)

Cảm ơn các bạn đã đồng hành cùng mình trong thời gian qua!

Keep moving forward and Stay strong!!!

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện

Ngoại truyện "Viếng thăm mùa xuân" kết hợp "Khách đến từ nơi nào" và "Truy tìm ký ức"

Tác giả: Đinh Mặc

(Đăng tạm cùng Nhắm mắt)

Hàn Thác áng chừng muôi xào rau, ánh mặt trời chiếu theo máy hút khói dầu từ cửa sổ chiếu vào, anh mạnh mẽ anh tuấn giống như một bức tranh gia đình hoà thuận, ngoài việc áo sơ mi nhét vào trong quần lộ ra một nửa. Lạc Hiểu thò tay giúp anh chỉnh lại, anh bật cười, thấp giọng: "Đừng ăn đậu hũ của anh."

Lạc Hiểu cảm thấy anh là người không biết xấu hổ nhất cô từng gặp. Người tí hon trong lòng cô không ngừng kêu gào, cô rất muốn sờ lưng anh, cơ bắp mềm dẻo, để chứng thực luôn tội danh này, nhưng cuối cùng vẫn hơi ngượng ngùng, thả tay xuống. Ai ngờ anh lại nghiêng đầu nhìn cô, đồng thời đổ chuẩn xác nửa nồi trứng bắc cà chua vào đĩa, khẽ nói: "Một người phụ nữ thướt tha phải làm việc đến nơi đến chốn chứ? Có sờ hay không? Coi Hàn Thác anh là người nào chứ?"

Lạc Hiểu dứt khoát quay đầu rời đi. Ai ngờ bị anh kéo lại, ôm vào trong ngực. Không gian phòng bếp khách sạn cũng đủ lớn, hai người nói nói cười cười, không ngừng hôn. Đợi Hàn Thác hôn đủ rồi, lại phát hiện đồ ăn đã nguội lạnh. Cuối cùng đành phải bỏ vào lò vi sóng hâm lại, còn anh giữ vai cô, hai người ngồi trên ghế gập, sắp xếp đồ chuẩn bị ăn.

https://thuviensach.vn

"Đúng rồi, anh có một người anh họ hàng xa, mấy ngày nữa sẽ đến." Hàn Thác nói.

Lạc Hiểu kinh ngạc ngẩng đầu, ngoài Tiểu Mai ra vẫn là lần đầu tiên nghe anh nhắc đến người họ hàng khác.

"Tới đây sao?" Cô hỏi.

"Đúng vậy." Hàn Thác châm điếu thuốc, "Chưa từng qua lại, nhưng trước kia anh từng nghe nhắc đến anh ta, tên là Hàn Trầm, cũng là cảnh sát hình sự."

"Vậy sao lần này lại liên lạc?"

Hàn Thác sâu xa liếc cô: "Khách sạn của chúng ta được quần chúng bình chọn xếp hàng đầu thị trấn. Trước đó anh ta đã thuê phòng rồi, nhưng có lẽ vì bệnh nghề nghiệp, thuê phòng còn tra xét tài liệu người kinh doanh, nên tra ra anh. Em biết quy định của khách sạn chúng ta rồi đấy, thuê rồi không thể huỷ. Có lẽ Hàn Trầm cũng cảm thấy tốt xấu gì cũng là họ hàng, vẫn nên sớm chào hỏi, cho nên hôm qua gọi điện cho anh."

"À." Lạc Hiểu đã hiểu, cho nên hai anh em họ hàng xa lần này liên lạc chẳng qua là cơ hội ngẫu nhiên, hơn nữa giúp nhau...đỡ ngại ngùng?"

Tuy nhiên nghe nói đối phương cũng là cảnh sát hình sự, Lạc Hiểu cảm thấy hứng thú, lại hỏi: "Vậy trước kia anh từng gặp anh ta chưa?"

Hàn Thác hít một hơi thuốc: "Khi còn bé từng gặp một hai lần, nhưng anh ta là dạng nhị thế tổ nhà giàu, anh không chơi được với những loại người này. Được rồi, cũng không cần quá để ý đâu, đối xử như khách bình thường là được, cùng lắm cho thêm đĩa hoa quả."

Lạc Hiểu: "Này, không được...dù sao cũng phải mời người ta ăn bữa cơm."

https://thuviensach.vn

Hàn Thác liếc cô: "Được, em là chủ nhà, tuỳ em."

Lạc Hiểu không nhịn được cười, nhưng cẩn thận suy nghĩ, lại đã nghĩ ra, Hàn Thác vốn là muốn mời người ta ăn cơm đó. Người đàn ông này, có cái rắm không được tự nhiên ấy. Đàn ông Bắc Kinh đều là trong lòng rối loạn nhưng vẫn chết vì sĩ diện sao?

"Chỉ một mình anh ta tới thôi sao?" Lạc Hiểu hỏi.

"Còn cả vợ con nữa."

Lúc này, người đàn ông Bắc Kinh khác đang lái xe việt dã, vô cùng nhàn nhã. Tô Miên ngồi bên cạnh, ngâm nga hát theo nhạc. Một mình Hàn Lãng ngồi ở phía sau, im lặng nhìn cảnh sắc Vân Nam qua cửa sổ. Bắc Kinh chìm trong màn sương mù mịt, thành phố Giang cũng khó tránh khỏi, nhưng nơi này trời cao mây rộng, trời xanh như được gột rửa. Trong mắt Hàn Lãng cuối cùng vẫn nổi lên sự nhảy nhót của trẻ con, nhìn không rời mắt. Thỉnh thoảng nhìn thấy cây cối không biết, cậu bé chỉ vào hỏi Tô Miên: "Mẹ, đó là gì thế?"

Tất nhiên là Tô Miên không biết, vừa định thuận miệng nói mò, Hàn Trầm đã mở miệng: "Trong đám cây cối mẹ con chỉ nhận ra mỗi cỏ thôi, sao lại gây khó dễ cho mẹ làm gì? Tự lên mạng tra đi."

Tô Miên: "...Anh câm miệng."

Hàn Lãng nhíu mày suy nghĩ, thở dài, cúi đầu cầm điện thoại tra.

Tô Miên cảm thấy tiếp tục như vậy không được, mình càng ngày càng không có địa vị trong nhà, tuy người nào đó có lúc dỗ dành cô như thể cô mới là hoàng đế trong cái nhà này, nhưng khi mặc xong quần áo, địa vị của hai người giống như đảo ngược lại...Không mặc kệ được, cô nghiêm mặt: "Lãng Lãng, sao con cần phải biết những cây này làm gì? Có ích gì chứ?"

https://thuviensach.vn

Hàn Trầm bật cười.

Hàn Lãng liếc Tô Miên: "Mẹ, mẹ không cần phải nghiêm mặt đâu. Không có tác dụng gì đâu."

Tô Miên liếc nhìn trời. Cô đã tạo nghiệt gì đây, sinh ra con trai mà lạnh lùng thích chọc người như chồng cô thế này? Với tính cách hoàn mỹ của cô, rõ ràng nên sinh ra cậu nhóc ấm áp chứ, giống như Chu Tiểu Triện mới đúng.

Tuy nhiên sự chú ý của Tô Miên nhanh chóng bị thứ khác hấp dẫn. Cô cầm lấy giới thiệu trong hốc xe, hỏi: "Đây là khách sạn do người em họ bà con xa của anh mở?"

Hàn Trầm: "Ừ."

Tô Miên lật hai cái: "Hình như rất được nha. Hàn Thác, Hàn Trầm không biết còn tưởng hai người là anh em ruột đấy."

Hàn Trầm lại nói: "Quan hệ họ hàng của bọn anh rất xa đấy. Nhưng ở trong khách sạn nhà người ta cũng nên chào hỏi."

"À." Tô Miên tâm huyết dâng trào hỏi, "Vậy cậu ta có đẹp trai không?"

Vẻ mặt Hàn Trầm hờ hững liếc cô. Có lúc ánh mắt anh luôn im lặng giống như báo đen.

Tô Miên: "...Được rồi, anh đẹp trai nhất."

Tuy vậy vẫn nói đến chuyện nhà Hàn Thác. "Trước kia cậu ta cũng là cảnh sát hình sự." Hàn Trầm nói, "Nhưng xảy ra chuyện nên tới Vân Nam mở khách sạn."

Nghe được chuyện của Hàn Thác và Lạc Hiểu, cô gái ấm áp Tô Miên mắt đã rưng rưng, Hàn Lãng cũng vô cùng yên tĩnh. Tô Miên nắm tay áo

https://thuviensach.vn

Hàn Trầm: "Hàn Trầm, em họ anh đáng thương quá."

"Đúng vậy." Hàn Trầm thở dài, cười nói, "Cho nên anh nghe chuyện của cậu ta cảm thấy hơi giống chúng ta. Lần này đặt khách sạn của cậu ta cũng là muốn đi gặp cậu ta đấy."

Tô Miên gật đầu: "Ừ." Quay đầu nhìn con trai: "Lãng Lãng, gặp mặt phải gọi chú nghe chưa? Đây là chú họ ruột của con đấy"

Hàn Lãng nghi hoặc hỏi: "Không phải là bà con xa sao?"

Tô Miên không hề nghĩ ngợi đáp: "Nhưng mà người xa tim gần nha."

Hàn Lãng: "Vâng."

Hàn Trầm tiếp tục lái xe, phía trước đã thấy được thị trấn nhỏ, đường cái quanh co, rặng núi bao bọc bên trong. Anh cúi đầu xuống, có thể nhìn thấy ngón tay trắng nõn mềm mại của Tô Miên đặt bên cạnh cánh tay mình.

Người xa tim gần.

Nhìn cô tuỳ tiện, nhưng thực ra luôn như vậy, thông suốt, vô cùng thông minh. Tim anh rất lạnh, vốn đã lạnh nhiều năm, chỉ có cô sưởi ấm. Lại im lặng lái một lúc, đến con đường tương đối bằng phẳng, anh đột nhiên nói: "Này, hôn một cái."

Tô Miên hơi giật mình, chợt mỉm cười, không hỏi nguyên do, nhích đầu qua, anh cũng nghiêng đầu.

Hàn Lãng ngồi sau yên lặng nhìn, aiz, lại hôn. Cậu bé quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trước mắt sáng ngời. Cậu bé đã nhìn thấy khách sạn kia.

"Trảm...Vong?" Cậu bé thấp giọng đọc cái tên này, chữ đầu tiên hình như cũng không phải trảm, vì có nhiều hơn ba nét thuỷ, nhưng mà cậu bé cứ quyết định gọi như vậy đấy, bởi vì cái tên "Trảm Vong" này rất có khí thế.

https://thuviensach.vn

Có hai người đứng ở cửa khách sạn, dì kia nhìn rất thanh tú thon thả, chú kia có lẽ là người cha cậu nói rồi.

Trời ạ, thằng nhóc kia thực sự rất đẹp trai.

(*) Thực là là "Tiệm Vong", nhưng bé Hàn Lãng đọc sai :D Cho ai còn chưa biết Tiệm Vong thì Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cũng từng ở lại khách sạn này, sau đó Đinh Mặc lấy tên khách sạn này sáng tác ra "Khách đến từ nơi nào"

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

News: Xuất Bản Tháng 5/2018

Hàng về hàng về, phần 2 HNMKAĐ: Ám lân sẽ được xuất bản vào tháng 5/2018 dưới tên gọi: Sóng ngầm. Các bạn đã chuẩn bị sẵn sàng rinh em nó về chưaaa???

- Nguồn: Dịch giả: Hàn Vũ Phi -

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

News 2: Sóng Ngầm - Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến 2 ✨

Tác giả: Đinh Mặc

Số trang: 940 (2 tập)

Giá bìa: 245.000VNĐ (trọn bộ 2 tập)

Vanvietbook dự kiến phát hành 09/05/2018

Link đặt pre bản số lượng có hạn:

Công ty AZ: http://azbooks.vn/dat-truoc-song-ngam-hay-nham-mat-khi-anh-den-2-tang-kem-phong-bi-thiep-viet-tay-cua-tac-gia-so-luong-co-han-p7206561.html

Shopee AZ: https://shopee.vn/S%C3%A1ch---%C4%90%E1%BA%B6T-TR%C6%AF%E1%BB%9AC---B%E1%BA%A3n-%C4%90%E1%BA%B7c-Bi%E1%BB%87t---S%C3%B3ng-Ng%E1%BA%A7m---H%C3%A3y-Nh%E1%BA%AFm-M%E1%BA%AFt-Khi-Anh-%C4%90%E1%BA%BFn-i.45194730.1123576619

Tiki: https://tiki.vn/song-ngam-hay-nham-mat-khi-anh-den-2

❗ BẢN ĐẶC BIỆT tặng kèm phong bì thiệp viết tay của tác giả Đinh Mặc (số lượng có hạn).

—

https://thuviensach.vn

Cô lựa chọn yêu một người đàn ông độc nhất vô nhị để rồi thương tích chồng chất, tâm sự nặng nề, lúc thì đầy ắp vui sướng, khi lại tràn ngập nỗi đau.

Nhóm sát thủ mặt nạ khiến lòng người kinh sợ. Sát thủ hồ điệp mai danh ẩn tích nhiều năm...Bóng tối vô tận bao phủ khắp nơi.

Để tìm kiếm manh mối, vạch trần chân tướng, anh phải rời xa em, đi đến phía sau màn sương mù dày đặc.

Chính nghĩa như hố sâu dưới trăng, như đá lạnh trong đầm. Bóng tối vẫn tồn tại dưới làn nước, cho dù có lúc mờ đục, có lúc đảo điên, nhưng rồi cuối cùng nước sẽ lại trong veo nhìn thấy đá.

Nếu cuối cùng anh trở về, thì xin em từ đây hãy khép đôi mắt ngấn lệ trong đêm tối.

Xin em, hãy nhắm mắt khi anh đến.

#vanvietbooks

#haynhammatkhianhden2

P.S: đừng ai chê bìa xấu vì tui thấy nó xấu thực sự 😢 bìa của tui cóp về đẹp biết bao nhiêu, đằng này tên và bìa xuất bản...cạn lời...

Bìa dưới cũng rất đẹp 🐤

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Đôi Lời Từ Page Hàn Vũ Phi

Nay thấy có một số bạn bình luận vào Sóng Ngầm, bảo là "ôi nghe review truyện này ngược lắm, mình không dám đọc đâu". Nhưng các bạn ơi, các bạn đọc trinh thám mà muốn hường phấn ạ? Không chết người, không đau thương thì nv chính phải đi điều tra gì? Không trải qua đau khổ cay đắng thì làm sao nv chính trưởng thành? Đúng là cái ải tác giả bày ra vô cùng đau đớn, song đời này có mấy ai trưởng thành mà không trầy da tróc vảy đâu.

Với mình, "ngược hay không" không quan trọng, quan trọng là phải HE. Và ngôn tình trinh thám không dành cho các bạn có con tim yếu đuối. Riêng Phó Tử Ngộ, anh ấy đã trở thành bất tử trong lòng tất cả fans của Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến, mình tin chắc là vậy.

Xin mượn câu nói mình rất tâm đắc từ Ad của Vanvietbook's page: "Đừng nghe đâu xa mà hãy tự mình khám phá mới là câu trả lời đích đáng nhất :) Tránh bỏ lỡ mất rồi về sau tiếc nuối lại muộn."

Cảm ơn các bạn đã dành vài phút xem những dòng lảm nhảm này của mình. Mình sẽ không tranh cãi gì về những ý kiến trái chiều nhé.

Thân ái,

Hàn Vũ Phi.

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

News 3: Quà Tặng Kèm Bản Đặc Biệt

Đặt trước ngoài được giảm 30-35% giá bìa thì còn được tặng card có chữ ký tươi của Đinh Mặc như hình nhaaa 😱😱😱

https://thuviensach.vn

ÁM LÂN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Quotes

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Review 1
Review 2
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22: Phiên Ngoại Tạ Mẫn - Bạch Lộc Trường Minh (P1)
Chương 23: Phiên Ngoại Tạ Mẫn - Bạch Lộc Trường Minh (P2)
Chương 24
Chương 25

https://thuviensach.vn

Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57: Ngoại Truyện Kha Thiển - Sao Mộc Lan

https://thuviensach.vn

Chương 58: Ngoại Truyện Phó Tử Ngộ - Hàn Vũ Mông - Một Ngày (P1)
Chương 59: Ngoại Truyện Phó Tử Ngộ - Hàn Vũ Mông - Một Ngày (P2)
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89

https://thuviensach.vn

Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95: Cặp Đôi Phương Thanh "Đa Tình Nên Cười Tôi" (1)
Chương 96: Cặp Đôi Phương Thanh "Đa Tình Nên Cười Tôi" (2)
Chương 97: Cặp Đôi An Nham "Đào Mật Trong Tay Tôi" (1)
Chương 98: Cặp Đôi An Nham "Đào Mật Trong Tay Tôi" (2)
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Photos: Bạc Cận Ngôn Và Giản Dao In My Imagination
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120

https://thuviensach.vn

Chương 121
Chương 122
Chương 123
Chương 124
Chương 125
Chương 126
Chương 127
Chương 128
Chương 129
Chương 130
Chương 131
Chương 132
Chương 133
Chương 134
Chương 135
Đôi Lời
Ngoại Truyện
News: Xuất Bản Tháng 5/2018
News 2: Sóng Ngầm - Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến 2 ✴
Đôi Lời Từ Page Hàn Vũ Phi
News 3: Quà Tặng Kèm Bản Đặc Biệt
Quotes

https://thuviensach.vn